HUGH
HOWEY

SİLO

WOOL

I

SİLO

Hugh Howey

Wool

-I-

İngilizce aslından çevirenler:

Mehmet Rasim Emirosmanoğlu
Gökhan Sarı

MonoKL Edebiyat
Silo

Sertifika Numarası: 22834

Birinci Basım, Mart 2014
Seri Editörü: Mehmet Rasim Emirosmanoğlu
Yayıma Hazırlayan: M. İhsan Tatari
Çeviri: Mehmet Rasim Emirosmanoğlu - Gökhan Sarı
Kapak Tasarım: Sancar Dalman
Baskı Hazırlık:MonoKL Atölye
Dağıtım: Kırmızı Kedi

MonoKL Yayınları
Uğur Mumcu Mah. Serçe Sok. No:33 D:3
Kartal/İstanbul
e-posta: remirosmanoglu@monokl.net
www.monokl.net

Hugh Howey,*Molly Fyde* ve *Wool* gibi serilerin ödüllü yazarıdır. 2011 yılında, Amazon'un doğrudan yayıncılık sistemiyle internet üzerinden e-kitap olarak yayımladığı Wool adlı novella kısa sürede bir fenomen haline dönüşüp, Amazon'daki on binlerce romanı sollamış ve çok satanlar listesinin zirvesine yerleşmiştir. Howey, *Wool*'un bu beklenmedik başarısının ardından, serinin devamı dört kısa kitap daha yazmış ve altı aylık bir sürede bu beş kitabın birleşiminden oluşan tek kitaplık *Wool Omnibus Edition* baskısını yayımlamıştır. Howey, çok geçmeden seriye *Shift* ve *Dust* adlarında iki devam kitabı daha ekleyerek seriyi bir üçlemeye dönüştürüp nokta koymuştur.

İlk kitabını *Silo* adıyla yayımlamayı uygun gördüğümüz Wool Serisi yayımlandığı günden bu yana dünyada kırka yakın dile çevrilmiştir. Sinema haklarını Ridley Scott'ın elinde bulundurduğu bu üçlemenin devam kitapları da yine MonoKL Edebiyat tarafından yayıma hazırlanmaktadır.

Birinci Bölüm

HOLSTON

1

Holston, ölümüne giden yolda basamakları bir bir tırmanırken, çocuklar En-Tepe'de habersizce oyun oynamaya devam ediyorlardı; sadece mutlu çocukların yapabileceği bir biçimde bağrıştıklarını duyabiliyordu. Onlar hemen yukarısında deliler gibi tepinirken usul usul çıktı basamakları Holston. Sarmal merdiveni düzenli ve hantal adımlarla tırmanırken eskimiş botları metal basamakları çınlatıyordu.

Tıpkı babasından kalan botları gibi basamaklar da aşınmışlık izleri sergiliyordu. Boyalar genellikle köşelerine ve alt yüzeylerine, yani daha az temas gören yerlerine küçük parçalar halinde tutunabilmişti. Merdivenin başka bir yerindeki trafik, titreşen küçük toz bulutlarının kalkmasına sebep oldu. Holston, aşınmaktan parıldayan metal tırabzanlardaki titreşimleri hissedebiliyordu. Yüzlerce yıl boyunca tırabzana temas eden çıplak ellerin ve basamakları tırmanan ayakların katı çeliği böylesine kolayca aşındırabilmesi onu her zaman şaşırtmıştı. Her defasında tek bir molekül aşınıyordur herhalde, diye düşündü. Hatta her yaşam bir katmanı aşındırıyordu belki; eşzamanlı olarak silo da o yaşamları aşındırırken tabii.

Her bir basamak üstünden geçmiş nesillerce peyderpey yamultulmuş, köşeleri tıpkı somurtan bir dudak gibi aşağı doğru bükülmüştü. Bir zamanlar basamaklara daha iyi bir tutuş sağlayan karo biçimindeki ufak kabartılardan neredeyse eser kalmamıştı. Eksiklikleri sadece sacın her iki yanındaki motiflerden, yani düz çelikten yükselen, üzerlerinde boya kırıntıları ile kıvrık kenarlar bulunan piramidimsi küçük tümseklerden anlaşılabiliyordu.

Holston eski botlarından birini eski bir basamağa doğru kaldırdı, bastı ve bu hareketini yineledi. Sayısız yılların yaptıklarına, yaşamlara ve moleküllerin aşınmasına, kat kat ince toz tabakalarına dair derin düşüncelere daldı. Ve kim bilir kaçıncı kez ne yaşamın ne de merdivenlerin böyle bir varoluş için yaratıldığını düşündü. Toprağa gömülmüş silo boyunca tıpkı bir bardağın içine konmuş bir kamış misali ilerleyen bu uzun sarmalın dar sınırları böylesine bir kötüye kullanım için

inşa edilmemişti. Silindir biçimindeki evlerinin çoğu gibi o da başka amaçlar, uzun zaman önce unutulmuş işlevler için inşa edilmiş gibi görünüyordu. Şimdilerde günde binlerce insanın günlük işlerini halletmek amacıyla bir yukarı bir aşağı tırmandığı bu merdiven Holston'a kalsa sadece acil durumlarda ve belki de yalnızca birkaç düzine insan tarafından kullanılmalıydı.

Bir katı daha geride bıraktı, pasta dilimi biçimindeki yatakhaneler bölümüydü bu. Holston geriye kalan birkaç katı hayatında son defa tırmanırken yukarıdan gelen, çocuklara özgü mutluluk seslerinin şiddeti arttı. Gençliğin, yaşadıkları yerin zorluklarıyla henüz yüzleşmemiş ruhların, toprağın dört bir yandan yaptığı baskıyı henüz hissetmeyenlerin, zihinlerinde tamamen gömülmemiş olanların, yani hâlâ *yaşayan* kişilerin kahkahasıydı bu. Hayat dolu ve henüz yıpranmamış neşeli sesler merdivenlerden aşağı yağarken yarattıkları titreşimler Holston'ın *dışarıya* çıkma konusundaki eylemlerine, kararına ve azmine aykırı düşüyordu.

Son kata ulaşmasına ramak kala seslerden biri diğerlerini bastırdı ve Holston siloda bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu, tüm o eğitimleri ve oyunları anımsadı. O zamanlar bu boğucu beton silindir pek çok katta yer alan daireleri, atölyeleri, hidrofonik bahçeleri [1] ve karmakarışık boruları olan arıtma odalarıyla uçsuz bucaksız bir evren, tamamını asla keşfedemeyeceği kadar geniş bir alan, arkadaşlarıyla sonsuza kadar kaybolabileceği bir labirent gibi görünürdü gözüne.

Ancak o günlerin üzerinden otuz yıldan fazla zaman geçmişti. Holston'ın çocukluğu ona iki ya da üç ömür uzaklıkta gibiydi artık; bütün o mutlu hatıraları başka birileri yaşamıştı sanki. O değil. Geçmişini bloke etmiş, bütün hayatını şerif rütbesinin ağırlığı altında geçirmişti. Son zamanlardaysa hayatının üçüncü evresini yaşıyordu – çocukluğun ve şerif olmanın ötesinde, gizli bir hayat. Bu, toza dönüşmeden önceki son katmanıydı; hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir şey için üç yıl boyunca sessizce beklemişti; bekleyişinin her bir günü, mutlu günlerinin bir ayına bedeldi.

Sarmal merdivenin doruğunda Holston'ın tırabzanı tutan eli boşa çıktı. Aşınmış ve eğimli çelik parmaklık sona ererken, basamaklar da tüm silo tesisinin en geniş iki bölümüne, yani kafeteryaya ve bitişiğindeki salona doğru boşaldı. Artık coşkulu bağrışmaların kaynağıyla aynı kattaydı. Ok gibi koşturan neşeli şekiller, etrafa saçılmış sandalyelerin arasında zikzaklar çizip kovalamaca oynuyorlardı. Bir avuç yetişkinse bu kaos ortamını kontrol altına almaya çabalıyordu. Donna'nın lekeli fayansların üzerine saçılmış tebeşirleri ve pastel boyaları topladığını gördü Holston. Kocası Clarke ise meyve suyu bardaklarının ve mısır unundan kurabiyelerin bulunduğu kâselerin kapladığı bir masanın arkasında oturuyordu. Clarke odanın öbür ucundan Holston'a el salladı.

Holston karşılık vermeye yeltenmedi, bunun için ne gücü vardı ne de isteği. Bakışları yetişkinleri ve oyun oynayan çocukları geçip projektörler vasıtasıyla kafeterya duvarına yansıtılan bulanık görüntüye kaydı. Yaşama elverişsiz dünyalarının en geniş ve kesintisiz manzarasıydı bu. Bir sabah manzarası. Şafak vaktinin loş ışığı Holston'ın çocukluğundan bu yana neredeyse hiçbir değişiklik göstermemiş cansız tepelerin üzerini kaplıyordu. Holston kafeterya masalarının arasında kovalamaca oynamayı bırakıp şimdi olduğu içi boş kişiye dönüşene dek geçen süre boyunca o tepeler daima aynı yerde olmuşlardı. Zirvelerinin görkemli kıvrımlarının ötesinde, tanıdık ve çürümüş bir şehrin ufuktaki silüeti sabah ışıklarının cılız ışıltısını yakaladı. Bir zamanlar toprağın üzerinde yaşamak için insanlar tarafından kullanıldıkları rivayet edilen bu kadim cam ve çelik kalıntıları uzakta öylece durmaktaydı.

Grubun arasından kuyrukluyıldız misali fırlayan bir çocuk Holston'ın dizlerine tosladı. Başını eğen adam Susan'ın oğlu olduğunu bildiği ufaklığa dokunmak için uzandı, fakat çocuk tekrar bir kuyrukluyıldız gibi fırladı ve bir kez daha diğerlerinin yörüngesine oturdu.

Holston'ın aklına aniden Allison'ın öldüğü yıl kazandıkları çekiliş geldi. Bileti hâlâ saklıyor, gittiği her yere yanında götürüyordu. Bu çocuklardan biri onların olabilirdi, belki kız belki erkek… Hatta şimdiye dek iki yaşına basar ve yaşça ondan büyük çocukların arkasından emekleyerek gidebilirdi. Diğer bütün ebeveynler gibi onlar da ikiz hayalleri

kurmuşlardı. Denemişlerdi de elbette. Allison'ın implantı çıkarıldıktan sonra üst üste görkemli geceler geçirmiş ve biletin karşılığını almaya çalışmışlardı. Çocuklu çiftler onlara şans dilerken ikramiye bekleyen diğer çiftlerse verimsiz bir yıl geçirmeleri için sessizce dualar etmişlerdi.

Yalnızca bir yıllarının olduğunu bildiklerinden Allison ile birlikte batıl inançları da hayatlarına davet etmişler, bu uğurda yardımcı olabilecek her şeyi denemişlerdi. Doğurganlığı artırdığı rivayet edildiği için yatağın üstüne sarımsak asmak gibi numaralar, ikiz çocuk sahibi olabilmek için döşeğin altına iki tane jeton koymak, Allison'ın saçına pembe kurdele takması, Holston'ın gözlerinin altına mavi boya sürmesi gibi tamamı saçma, ümitsiz ve eğlenceli birtakım tertiplerdi bunlar. Ancak bunlardan daha da delice bir şey varsa o da her şeyi *denememek,* test edilmemiş herhangi bir aptalca seansı ya da rivayeti atlamak olurdu.

Ama beklenen bir türlü gerçekleşmemişti. Daha onlara tanınan bir yıllık süre sona ermeden ikramiye başka bir çifte devretmişti. Her şeyi denemedikleri için değil, yeterince zamanları olmadığından dolayı. Ani bir eş *eksikliğinden* dolayı…

Holston oyunları ve bulanık manzarayı arkasında bırakıp kafeterya ile silonun basınç odası arasında kalan ofisine doğru yürüdü. Yürürken kafası bir zamanlar orada yaşanmış bir boğuşmaya gitti; son üç senedir her gün yüzleşmek zorunda kaldığı hayaletlerin boğuşmalarına. Ve eğer arkasına dönüp duvardaki o devasa görüntüyü araştırırsa, gözlerini kısıp günbegün daha da kötüleşen bulanık ve dalgalı kamera lenslerinin ötesini, havada asılı duran pislik birikintisinin ardını görmeye çalışırsa, çamursu kum tepeciğinin üzerinden geçip ardındaki şehre doğru uzanan siyah kıvrımı gözleriyle dikkatlice takip ederse eşinin suspus bedenini seçebileceğini biliyordu. Orada, o tepede, eşini görebilirdiniz. Uykuya dalmış büyük bir kaya parçası gibi boylu boyunca yatıyordu, kolları başının altındaydı, hava ve toksinlere teslimdi bedeni.

Belki.

Görüntü bulanıklaşmaya başlamadan önce bile görmek zor, şekilleri birbirinden ayırt etmek güçtü. Hem zaten bu

görüntüye de pek güven olmazdı. Hatta kuşkulanılacak yanı daha çoktu. Bu yüzden bakmamayı tercih etti Holston. Eşinin bir hayalet gibi çırpınmış olduğu, kötü hatıraların toplandığı, kadının cinnet anına sahne olmuş o yerden geçip ofisine girdi.

"Ooo, bakın erkenden kimler gelmiş?" dedi Marnes, gülümseyerek.

Holston'ın yardımcısı dosya dolabının metal çekmecelerinden birini kaparken eskimiş mafsallardan cansız bir çığlık yükseldi. Dumanı tüten bir kahve fincanını eline aldıktan sonra Holston'ın ciddi tavırlarını fark etti. "İyisin ya şef?"

Holston başıyla onayladı. Parmağıyla masanın ardındaki anahtar askısını işaret etti. "Nezarethane," dedi.

Şerif Yardımcısı'nın yüzündeki gülümseme yerini şaşkın bir kaş çatışa bıraktı. Kupayı bırakıp anahtara uzanmak üzere arkasını döndü. Marnes'ın sırtı dönükken Holston avucunun içindeki keskin uçlu, soğuk metali son bir defa okşadı ve yıldız biçimindeki şerif rozetini masanın üzerine düz bir biçimde bıraktı. Marnes döndü ve anahtarı uzattı. Holston da aldı.

"Paspası kapıp geleyim mi?" dedi yardımcısı, başparmağını kafeteryanın bulunduğu bölüme doğru sallayarak. Tutuklu biri olmadığı sürece nezarethaneye yalnızca temizlik için girerlerdi.

"Hayır," dedi Holston. Kafasını hücrenin olduğu tarafa doğru sallayarak yardımcısına kendisini takip etmesini işaret etti.

Arkasını döndü, Marnes ona katılmak için ayağa kalkarken masanın arkasındaki sandalye gıcırdadı. Holston yürüyüşünü tamamına erdirdi. Anahtar, yuvasına güçlük çıkarmadan yerleşti. Kapının düzgün ve bakımlı iç aksamlarından keskin bir *klak* sesi yükseldi, menteşeler kuru bir şekilde gıcırdadı, kararlı bir adım atıldı, bir ittiriş ve bir tangırtının ardından çile sona erdi.

"Şef?"

Holston parmaklıkların arasından anahtarı uzattı. Marnes anahtara şüpheyle baktı, sonra da razı olup avucunu açtı.

“Neler oluyor şef?”

“Başkanı getir,” dedi Holston. Derin bir nefes verdi, üç yıldır içinde tuttuğu bir soluktu bu. “Ona dışarı çıkmak istediğimi söyle.”

2

Nezarethanedeki görüntü kafeteryadaki kadar bulanık değildi ve Holston silodaki son gününü bunu düşünerek geçirdi. O taraftaki kamera toksik rüzgârlara karşı korumalı olabilir miydi? Ölüm cezasına çarptırılmış her temizlikçi yaşamlarının son gününde tadını çıkarttıkları manzara için daha mı fazla özen göstermişti? Yoksa bu ekstra çaba, aynı hücrede son günlerini geçirecek olan bir *sonraki* temizlikçi için bir hediye miydi?

Holston son seçeneği tercih etti. Bu fikir kansını özlemle düşünmesine sebep oldu. Neden kendi isteğiyle orada, parmaklıkların ters tarafında olduğunu hatırlattı.

Düşünceleri Allison'a kayarken oturup eski insanların geride bıraktığı ölü dünyayı seyretti. Yeraltına gömülü sığınaklarından görülen en iyi manzara değildi bu, ama en kötüsü de değildi. Alçak ve engebeli tepeler ufukta enfes kahverengi gölgeler oluşturuyordu; içine tam kıvamında domuz sütü katılmış kahve ezmesi rengindeydiler. Tepelerin üzerindeki gökyüzü, çocukluğundaki, babasının çocukluğundaki ve büyükbabasının çocukluğundaki gökyüzüyle aynı donuk gri rengi paylaşıyordu. Arazide hareket eden tek şey bulutlardı. Koyu ve kapkara bir biçimde tepelerin üzerine asılıydılar. Resimli çocuk kitaplarında gördüğü sürü halinde gezen yaratıklar gibi gökyüzünde özgürce dolaşıyorlardı.

Tıpkı silonun üst katlarındaki bütün duvarlarda olduğu gibi ölü dünyanın görüntüsü hücre duvarının tamamını kaplıyordu, her biri bulanık çorak toprakların ve ötesindeki daha da bulanık arazinin farklı bir parçasıyla doluydu. Bu görüntüden Holston'ın payına düşen küçük parça, karyolasının köşesinden başlayıp tavana kadar uzanıyor, oradan yatay olarak karşı duvara geçiyor ve gerisin geri tuvaletin üzerine iniyordu. Ve hafif bulanıklığına rağmen –sanki kameranın lensi yağla ovulmuş gibiydi– içinde dolaşabileceğiniz bir manzaraya benziyordu; tuhaf bir şekilde insanı içeri hapseden parmaklıkların karşısında konumlandırılmış, ardına kadar açık ve davetkâr bir delik gibi duruyordu.

Gelgelelim bu göz yanılması yalnızca belirli bir uzaklıktayken inandırıcıydı. Holston biraz daha öne eğildiğinde devasa görüntünün üzerindeki bir avuç ölü pikseli seçebiliyordu. Tüm kahverengi ve gri tonların arasında keskin bir beyazlıkları vardı. Şiddetli bir yoğunlukta parıldayan her bir piksel (Allison onlara "mahsur" pikseller adını vermişti) daha aydınlık diyarlara açılan dört köşeli bir pencere, daha iyi bir gerçekliğe işaret eden insan saçı eninde bir delik gibiydi. Bir sürü vardı; şimdi yakından incelediğinde daha net görebiliyordu. Holston, siloda bunların nasıl tamir edileceğini bilen birinin olup olmadığını ya da böylesine hassas bir iş için gerekli alet edevatın ellerinde bulunup bulunmadığını merak etti. Yoksa sonsuza dek ölü mü kalacaklardı? Tıpkı Allison gibi? Bütün pikseller önünde sonunda ölür müydü? Holston piksellerin yarısının bembeyaz olduğu bir gün canlandırdı kafasında, ardından birkaç nesil sonra sadece az sayıda gri ve kahverengi pikselin kaldığını, sonra da bu sayının bir düzineden aza düştüğünü hayal etti. Dünya gri ve kahverengi tonlarından arınıp yeni bir görünüme bürünürken, silo sakinleri dışarının yanıp kavrulduğunu hayal edecek, çalışan pikselleri ölü piksellerden ayırt edemeyeceklerdi.

Yoksa Holston'ın ve halkının şu anda yapmakta oldukları şey de zaten bu muydu?

Arkasında biri boğazını temizledi. Holston döndü ve parmaklıkların diğer tarafında duran Başkan Jahns'i gördü. Kadın ellerini iş tulumunun karın kısmında kavuşturmuştu, başını ciddi bir ifadeyle karyolaya doğru salladı.

"Hücrenin boş olduğu zamanlar, sizin mesai saatlerinizden sonra, bazı geceler gelir, oraya oturup manzaranın tadını çıkarırım."

Holston pis ve cansız manzaraya göz gezdirmek üzere yeniden arkasını döndü. İsyandan kurtulabilen tek kitap türü olan çocuk kitaplarındaki resimlerle kıyaslandığında oldukça iç karartıcı görünüyordu. Çoğu insan o kitaplardaki renklere şüpheyle yaklaşıyordu, tıpkı mor filler ve pembe kuşların yaşadıklarından şüphe duydukları gibi; fakat Holston onların şu önündeki manzaradan daha gerçek olduklarını düşünüyordu. Tıpkı başkaları gibi o da yeşile ve maviye

bulanmış o eski sayfalara bakarken esaslı, derin bir şeyler hissediyordu. Buna rağmen boğucu silo ile karşılaştırıldığında dışarıdaki bulanık gri manzara bir tür kurtuluş, tam da insanların solumak için doğduğu açık hava gibi görünüyordu.

"Buradan her zaman biraz daha temiz görünür," dedi Jahns. "Manzara yani."

Holston sükûnetini korudu. Kıvır kıvır bir bulut parçasının kopup farklı bir yöne doğru sürüklenişini, siyah ve gri renklerinin dönerek birbirlerine karışmasını izledi.

"Akşam yemeği için istediğin şeyi seçebilirsin," dedi Başkan. "Bu geleneksel-"

"Bana bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlatmana gerek yok," dedi Holston, Jahns'in sözünü keserek. "Burada Allison'a son yemeğini verdiğim günden bu yana yalnızca 3 yıl geçti." Alışkanlıkla, eliyle parmağındaki bakır yüzüğünü döndürmeye yeltendi; onu saatler önce şifoniyerin üzerinde bıraktığını unutmuştu.

"O kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum," diye mırıldandı Jahns kendi kendine. Holston ona doğru döndüğünde Jahns'i gözlerini kısmış bir halde duvardaki bulutları seyrederken buldu.

"Onu özlüyor musun?" diye sordu Holston, kindar bir şekilde. "Yoksa sadece bu bulanıklığın ekranı kaplamak için bunca zaman kazanmış olması mı canını sıkıyor?"

Jahns'in gözleri bir anlığına parladı, ardından bakışlarını zemine çevirdi. "Bunu yapmak istemediğimi biliyorsun, hem de hiçbir görüntü pahasına. Ama kural kuraldır."

"Suçlamış olmak için söylemiyorum," dedi Holston, öfkesini yatıştırmaya çalışarak. "Kuralları buradaki çoğu kişiden daha iyi biliyorum." Eli, hafifçe yerinde olmayan, tıpkı yüzüğü gibi geride bıraktığı rozetine gider gibi oldu. "Lanet olsun, hayatımın büyük bir bölümünde o kuralları bizzat uyguladım, hatta onların beş para etmez kurallar olduklarını fark ettiğim günden sonra bile."

Jahns boğazını temizledi. "Pekâlâ, sana neden bu yolu seçtiğini sormayacağım. Sadece burada kalırsan daha mutsuz

olacağını varsayacağım.”

Holston’ın bakışları Başkan’ınkilerle buluştu ve kadın gözlerini kırpıp kafasını çeviremeden önce, oradaki ince sıvı tabakayı gördü. Jahns gülünç ve bol tulumunun içinde her zamankinden daha da zayıf görünüyordu. Boynundaki çizgiler ve gözlerinin ışıltısı anımsadığından daha derindi. Daha koyu. Ve sesindeki çatlama sahici bir pişmanlığın ürünüydü; yaşlılığın ya da payına düşen tütünün değil.

Holston ansızın kendisini Jahns’in gözlerinden gördü; eski bir bankta oturan, ölü dünyanın solgun parıltısı tenini griye boyamış, yıkık bir adam. Bu görüntü gözlerinin kararmasına neden oldu. Başı dönerken tutunabileceği makul bir şey, bir anlam ifade eden herhangi bir şey arandı. Hayatının tosladığı bu çıkmaz sokak bir rüya gibiydi. Son üç yıldır hiçbir şey gerçek gibi görünmemişti zaten. Artık hiçbir şey gerçek görünmüyordu.

Yüzünü yeniden karanlık tepelere doğru çevirdi. Göz ucuyla, bir başka pikselin parlak beyaza dönüşerek ölümüne şahit olduğunu sandı. Bir başka minik pencere daha aralanmıştı; giderek şüphelenmeye başladığı bir göz yanılmasının üzerinde bir başka net görüntü.

Yarın benim kurtuluşum olacak, diye düşündü Holston acımasızca, orada ölsem bile.

“Çok uzun süredir başkanlık yapıyorum,” dedi Jahns.

Holston kafasını çevirip arkasına baktığında Başkan’ın buruşuk ellerinin soğuk demir parmaklıklara dolandığını gördü.

“Arşivlerimiz başlangıç tarihine kadar uzanmıyor, biliyorsun. Bir buçuk asır önce yaşanan isyandan evvel neler yaşandığını bilemiyoruz, ancak o dönemden bu yana hiçbir başkan temizliğe benim kadar insan göndermek zorunda kalmadı.”

“Sana yük olduğum için üzgünüm,” dedi Holston duygusuzca.

“Bundan keyif almıyorum. Tek söyleyebileceğim bu. Hem de hiç.”

Holston eliyle devasa ekranı siler gibi yaptı. “Ama yarın gece gün batımını tertemiz bir şekilde izleyecek ilk kişi sen olacaksın, değil mi?” Kendi sesindeki imadan tiksindi. Holston ne ölümüne, ne yaşamına, ne de yarından sonra başına gelecek olan şeye kızgındı; ama Allison’ın akıbetine duyduğu öfke hâlâ geçmemişti. Geçmişteki kaçınılmaz olayları, üzerlerinden onca vakit geçmiş olmasına rağmen halen önlenebilir görmeye devam ediyordu. “Yarınki görüntüye hepiniz bayılacaksınız,” dedi, Başkan’dan çok kendisiyle konuşarak.

“Bu hiç adil değil,” dedi Jahns. “Kural kuraldır. Ve sen buna karşı geldin. Üstelik bunun da farkındaydın.”

Holston gözlerini zemine çevirdi. İkisi de aralarına bir sessizliğin çökmesine izin verdi. Sonunda sükûneti bozan Başkan Jahns oldu.

“Henüz bunu *yapmayacağına* dair hiçbir tehditte bulunmadın ama bazıları temizlemeyeceğini söylemediğin için bunu yapmayacağın konusunda endişeli.”

Holston güldü. “Sensörleri *temizlemeyeceğimi* söyleseydim kendilerini daha mı iyi hissedeceklerdi?” Bu delice mantık karşısında başını iki yana salladı.

“Bugüne dek o bankta oturmuş herkes bu işi yapmayacağını söyledi,” dedi Jahns ona, “ama sonra yaptılar. Artık hepimiz bu sözleri bekler-”

“Allison hiçbir zaman yapmayacağım demedi,” diye hatırlattı Holston, ama Jahns’in neyi kastettiğini biliyordu. Kendisi bile Allison’ın lensleri silmeyeceğinden çok emindi. Ve şimdi, aynı bankta otururken eşinin neler hissettiğini anladığını düşünüyordu. Temizlikten ziyade düşünülmesi gereken çok daha mühim konular vardı. Dışarıya gönderilenlerin çoğu bir şey yaparken yakalanmış, kendilerini o hücrede bulmaktan ve ecellerinin birkaç saat ötede olduğunu bilmekten dolayı afallamış kimselerdi. Temizliği yapmayacaklarını söylediklerinde kafalarında öç alma duygusu vardı. Ancak Allison’ın ve şimdi de Holston’ın kafasında daha büyük endişeler vardı. Temizliği yapıp yapmamaları önemsizdi; buraya bir buhran anında, kendi istekleri doğrultusunda gelmişlerdi, sadece *burada* olmak

istemişlerdi. Ellerinde kalan tek şey olan bitenin tuhaflığıydı. Duvarekrana yansıtılmış dış dünyanın merakıydı.

"Yani yapacak mısın yoksa yapmayacak mısın?" diye sordu Jahns doğrudan, umutsuzluğu aşikârdı.

"Az önce kendin söyledin," dedi Holston omuz silkerek. "Herkes yapıyor. Bunun bir nedeni olmalı, değil mi?"

Temizliği yapmalarının nedenini umursamıyormuş gibi davranmayı, ilgilenmiyormuş gibi görünmeyi denedi fakat hayatının büyük bir bölümünü, özellikle de son üç yılını bunun üzerine kafa patlatmakla geçirmişti. Bu soru onu deli ediyordu. Ve Jahns'in sorusuna yanıt vermek istememesi karısını öldüren kişilere acı çektirecekse bundan memnuniyet duyardı.

Jahns huzursuz bir biçimde ellerini parmaklıkların üzerinde bir yukarı bir aşağı kaydırdı. "Onlara yapacağını söyleyebilir miyim?" diye sordu.

"Yapmayacağımı da söyleyebilirsin. Umurumda değil. Her iki cevap da onlar için aynı kapıya çıkacak gibi görünüyor."

Jahns yanıt vermedi. Holston başını kaldırıp ona baktı ve Başkan başıyla onayladı.

"Yemek konusunda fikrini değiştirirsen Şerif Yardımcısı Marnes'a söylersin. Adet olduğu üzere bütün gece masasının başında oturacak…"

Söylemesine gerek yoktu. Eski işinin bu kısmını anımsadığında gözyaşları Holston'ın gözlerine akın etti. Temizlik sırası on iki yıl önce Donna Parkins'e, sekiz yıl önce Jack Brent'e geldiğinde o masada nöbet tutan oydu. Ve üç yıl önce, karısının sırası geldiğinde geceyi parmaklıklara yapışarak ve tam bir harabe gibi yerde yatarak geçirmişti.

Başkan Jahns gitmek üzere arkasını döndü.

"Şerif," diye mırıldandı Holston, kadın işitme menzilinin dışına çıkmadan önce.

"Anlamadım?" dedi Jahns parmaklıkların diğer tarafında bir an duraksayıp; gri ve gür kaşları gözlerinin üstünde gerginleşti bir müddet.

“O artık Şerif Marnes,” diye hatırlattı Holston. “Şerif Yardımcısı değil.”

Jahns demir parmaklıklara elinin tersiyle hafif hafif vurdu. “Bir şeyler ye,” dedi. “Ben de sana biraz uyuman gerektiğini hatırlatacak kadar küstahlaşmayayım.”

3

Üç yıl önce

"*Şaka* ediyor olmalısın," dedi Allison. "Tatlım, şunu bir dinle. İnanmayacaksın. Bugüne dek *bir*den çok isyan yaşandığını biliyor muydun?"

Holston dizinin üzerinde duran dosyadan başını kaldırıp baktı. Etrafına saçılmış kâğıt yığınları yatağı bir yorgan gibi kaplamıştı, ayıklanacak deste deste eski dosya ve icabına bakılacak yeni şikâyet mektuplarıydı bunlar. Allison yatağın ayak ucundaki ufak masasında oturuyordu. İkisi onlarca yıldır yalnızca iki defa bölünmüş bir silo dairesinde yaşıyorlardı. Bu da masa ve ranza harici geniş yataklar gibi artık lüks olarak görülen eşyaları kullanmalarına fırsat tanımıştı.

"Nereden bilebilirim ki?" diye sordu Holston. Eşi yüzünü ona döndü ve kulağının arkasına bir tutam saç kıstırdı. Holston elindeki dosyayla kadının bilgisayar ekranını işaret etti. "Gün boyunca yüzlerce yıllık gizemleri çözen sensin ve benden de bütün bunları *senden önce* bilmemi mi bekliyorsun?"

Allison dil çıkardı. "Lafın gelişi öyle söyledim. Bu, öğrendiklerimi seninle paylaşım şeklim. Sen de biraz daha meraklı olamaz mısın? Söylediğim şeyi duydun mu?"

Holston omuz silkti. "Bizim bildiğimiz isyanın ilk olduğunu hiçbir zaman düşünmemişimdir zaten. Sadece en son yaşanan o, hepsi bu. Eğer bu zamana kadar işimden öğrendiğim bir şey varsa o da hiçbir suçun ya da kafayı sıyırmış çetenin sanıldığı kadar orijinal olmadığıdır." Dizinin üstünde duran dosyalardan birini aldı. "Şu adamın silonun bugüne kadar gördüğü ilk su hırsızı olduğunu mu sanıyorsun? Ya da sonuncusu mu olacak dersin?"

Yüzünü ona dönmek için hareketlendiğinde Allison'ın sandalyesi döşemelerin üzerinde cıyakladı. Arkasındaki masanın üstünde duran monitör, silonun eski sunucularından kurtarabildiği veri kırıntıları ve parçacıklarıyla ışıldadı; bilgi mirasları bundan uzun süre önce sayısız kereler silinmiş ve üzerlerine yenileri yazılmıştı. Holston bu veri kurtarma sürecinin nasıl işlediğini bilen ya da bu verileri kurtarmayı

becerebilecek zekâya sahip birinin onu sevecek kadar aptal olmasını hâlâ anlamıyordu, ama her ikisinin de doğru şeyler olduğuna inanıyordu.

"Eski bir rapor dizisini yeniden bir araya getiriyorum," dedi Allison. "Eğer yazılanlar doğruysa isyanlar düzenli olarak yaşanmış demektir. Yaklaşık her nesilde bir isyan gibi."

"Geçmiş hakkında bilmediğimiz çok fazla şey var," dedi Holston. Gözlerini ovuşturup henüz tamamlayamadığı evrak işlerini düşündü. "Belki de sensörleri temizlemek için bir sistemleri yoktu, ne dersin? İddiasına varım ki en üst katların manzarası insanlar çıldırana dek gün geçtikçe bulanıklaşmıştır, bir ayaklanma falan olmuştur, sonunda da aralarından bazılarını işleri yoluna koymak üzere sürgüne göndermeye başlamışlardır. Ya da muhtemelen doğal nüfus denetimlerini bu şekilde yapıyorlardı, biliyorsun işte, çekiliş sisteminden önce."

Allison başını iki yana salladı. "Sanmam. Şeyi düşünmeye başladım…" Duraksadı ve bakışlarını Holston'ın etrafına saçılmış evraklara kaydırdı. Önüne senli bu çiğnenmiş kuralların kayıtları sanki sözcüklerini daha dikkatli seçmesini tavsiye eder gibiydi. "Ben bir yargıda bulunmuyorum; kimin haklı, kimin haksız olduğunu ya da buna benzer bir şey de söylemiyorum. Sadece diyorum ki belki de sunucular isyan esnasında asiler tarafından yok edilmemiştir. En azından bize her zaman anlatıldığı gibi olmayabilir."

Bu Holston'ın ilgisini cezbetti. Boş sunucuların gizemi ve silonun atalarının silinmiş geçmişi hiç kimsenin aklından çıkmıyordu. Bu siliniş hikâyesi, detayları çok da bilinmeyen bir efsaneydi. Üzerinde çalıştığı dosyayı kapatıp bir kenara koydu. "Sence buna ne sebep olmuştur?" diye sordu eşine. "Bir kaza olabilir mil Bir yangından ya da bir elektrik kesintisinden mesela?" Dillere pelesenk olmuş senaryoları tek tek saydı.

Allison kaşlarını çattı. "Hayır," dedi. Sesini alçaltıp etrafına endişeli bir bakış attı. "Bence hard diskleri *biz* boşalttık. Yani atalarımız boşalttı, asiler *değil.*" Arkasını döndü ve monitöre doğru eğildi, ardından Holston'ın yataktan net olarak seçemediği birtakım sayıların üzerinde parmağını gezdirdi.

“Yirmi yıl,” dedi Allison. “On sekiz. Yirmi dört.” Parmağı tiz bir ses çıkararak ekranın aşağı kısımlarına kaydı. “Yirmi sekiz. On altı. On beş.”

Holston çalışma masasına gidebilmek için ayaklarının etrafındaki kağıtları itip evrakları yeniden üst üste yığarak kendisine yol açtı. Yatağın ayak ucuna oturdu, elini eşinin boynuna koydu ve kadının omzunun üstünden monitöre baktı.

“Bunlar tarih mi?” diye sordu.

Allison başıyla onayladı. “Neredeyse her yirmi yılda bir büyük çaplı ayaklanma var. Bu raporda onları listelemişler. Bu, son isyanda silinen dosyalardan biriydi. *Bizim* isyanımızda.”

‘Biz’ derken sanki ikisinden ya da arkadaşlarından biri o isyan sırasında hayattaymış gibi konuşmuştu. Gerçi Holston neyi kastettiğini anlamıştı. Gölgesinde büyümek zorunda kaldıkları, onları doğurduğuna inanılan isyandı bu; çocukluklarının, ebeveynlerinin ve büyük ebeveynlerinin hayatları boyunca etkisinde kaldıkları büyük çatışmaydı. Hakkında fısıltılarla konuşulan ve yan yan bakışmalara neden olan isyan.

“Peki bunu yapanların bizler olduğunu, yani sunuculardaki verileri temizleyenlerin iyi adamlar olduğunu sana düşündüren nedir?”

Allison yarı yarıya döndü ve yüzünü acı bir gülüş kapladı. “İyi adamlar olduğumuzu da kim söylemiş?”

Holston ciddileşti. Elini Allison’ın boynundan çekti. “Yine başlama. Sakın başını belaya-”

“Şaka yapıyorum,” dedi Allison, ama bu şaka yapılacak bir konu değildi. İhanet suçuna ramak kalmıştı, yani *temizliğe.* “Bak, benim teorim şöyle,” dedi hızlıca, *teori* sözcüğünü vurgulayarak. “Nesiller boyunca süren bir çalkantı var, doğru mu? Yani yüz yıldan fazla süredir, hatta belki de daha uzun bir zaman boyunca. Kurmalı bir saat gibi işliyor.” Parmağının ucuyla tarihleri gösterdi. “Ama sonra büyük isyan, yani şu ana dek hakkında bir şeyler bildiğimiz tek ayaklanma sırasında birileri sunuculardaki verileri sildi ve seni temin ederim ki bu

iş birkaç tuşa basmakla ya da bir yangın çıkarmakla olacak iş değil. Bunun için yapılması gereken bir yığın şey var. Koordine bir çalışma yapılması gerekir; yani bu bir kazayla, ayaküstü iki tıkla ya da yalnızca sabotajla açıklanabilecek bir durum değil, ama-"

"Ama bu sana işin sorumlusunun kim olduğunu söylemiyor," dedi Holston. Hiç şüphe yok ki eşi bilgisayar konusunda mahir bir büyücüydü; ancak hafiyelik onun değil, kendisinin işiydi.

"Bana söylediği şey şu," diye devam etti Allison, "tarihimiz boyunca her nesilde bir isyan olmuş fakat *o zamandan* bu yana hiç olmamış." Devam etmemek için dudağını ısırdı.

Holston oturduğu yerde dikleşti. Odaya göz gezdirdi ve bakışlarının tüm odanın moleküllerine nüfuz etmesine izin verdi. Bir anda gözünde, eşinin onun elinden delil çantasını kapıp ipuçlarını bir araya getirdiği canlandı.

"Yani diyorsun ki… " Çenesini kaşıdı ve bunu derinlemesine düşündü. "Yani diyorsun ki birileri bir kez daha tekerrür ettirmeyelim diye tarihimizi elimizden alıp silmiş, öyle mi?"

"Ya da daha beteri." Allison ellerini uzatıp kocasınınkileri tuttu. Yüzündeki ciddiyet daha da derinleşmişti. "Ya insanların isyan nedenleri burada, bu hard disklerde saklıysa? Ya bizim tarihimizin belirli bir dönemi veya dışarısı hakkında bazı bilgiler ya da uzun zaman evvel insanların buraya göç etmelerine, yuvalarını arkalarında bırakıp bir hapis hayatı yaşamalarına sebep olan neden bu kutularda gizliyse? Ya bu bilgi insanların fıttırmasına, keçileri kaçırmasına ya da *dışarı* çıkmak istemesine neden olan bir baskı yaratıyorsa?"

Holston başını iki yana salladı. "Böyle düşünmeni istemiyorum," diye uyardı Allison'ı.

"Kafayı sıyırmakta haklı olduklarını söylemiyorum," dedi Allison, ihtiyatlı konuşma tarzına geri dönüş yaparak. "Ama bugüne kadar bir araya getirdiğim parçalara göre benim teorim böyle."

Holston monitöre şüpheci bir bakış attı. “Belki de bu işi yapmamalısın,” dedi. “Bunu *nasıl* yaptığından bile emin değilim, belki de yapmamalısın.”

“Hayatım, bilgi orada duruyor. Onları ben açığa çıkarmasam bile günün birinde başka birileri bunu yapacak. Hakikatten sonsuza dek kaçamayız.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Silinmiş ya da üzerine yazılmış dosyaları geri kurtarma konusunda bir rapor yayınladım bile. IT departmanının diğer çalışanları, bu raporu ihtiyaç duydukları dosyaları yanlışlıkla silen insanlara yardım etmek için dağıtıyorlar.”

“Yine de bu işi bırakman gerektiğini düşünüyorum.” dedi. “Bu iyi bir fikir değil. Bunun bir işe yarayacağını sanmı-”

“Hakikatler bir işe yaramaz mı? Hakikati bilmek her zaman iyidir. Ve onun gizemini başkalarının yerine bizim aralamamız daha iyi, değil mi?”

Holston evraklarına baktı. Temizliğe gönderilen son kişinin üzerinden beş yıl geçmişti. Dışarının görüntüsü her geçen gün kötüye gidiyordu ve bir şerif olarak başka birini bulma gerekliliğinin baskısını omuzlarında hissediyordu. Bu baskı, sanki silonun içinde bir buhar birikmeye başlamış gibi gün geçtikçe artıyordu ve her an dışarı salınmaya hazırdı. insanlar vaktin yaklaştığını düşündüklerinde geriliyorlardı. O bilindik, kendi kendini gerçekleştiren kehanetlerden biri gibiydi bu. Kehanet, sonunda birilerini gere gere bardağı taşırır, o kişi de gider birisine sertçe ya da saygısızca bir şeyler söyler, ardından kendini bulanık gün batımını nezarethanede son kez izlerken bulurdu.

Holston içlerinden birinde bir şeyler olmasını umut ederek etrafındaki dosyalardan birkaçını ayırdı. Eğer o biriken basıncı salmasını sağlayacaksa hemen yarın bir adamı ölüme mahkûm edebilirdi. Allison fazla şişirilmiş, kocaman bir balonu iğneyle dürtmekteydi ve Holston eşi fazla dürtüklemeden önce o balonun havasını söndürmeye niyetliydi.

4

Şimdiki Zaman

Holston basınç odasındaki tek eşya olan çelik banka oturdu, zihni az uyumaktan ve onu bekleyen şeyin katiyetinden uyuşmuştu. Temizlik Laboratuvarı Şefi Nelson önünde diz çökmüş, beyaz renkli temizlik kıyafetinin bacağını Holston'ın ayağından geçirmeye çalışıyordu.

"Contalarda bazı değişikliklere gittik ve ikinci bir püskürtme hattı daha çektik," diyordu Nelson. "Bu sana daha önce dışarıya çıkmış olan herkesten daha çok zaman tanıyacaktır."

Bu, Holston'ı dünyaya döndürdü ve eşinin temizlik yapmaya gidişini izleyişini anımsattı. Silonun en üst katı, büyük ekranları vasıtasıyla dış dünyanın genelde temizlik yapmaya değmez olduğunu gözler önüne seriyordu. İçerinin insanları dışarısının ne hale geldiğini görmeye dayanamıyorlardı, ya da katları tırmanıp bu görüntü uğruna neler feda edildiğini düşünmeksizin tadını çıkarmak istiyorlardı. Ama Holston izlemişti; izlemek isteyip istemediği konusunda en ufak bir şüphesi dahi olmamıştı. Gümüşi vizörlü başlığının arkasından Allison'ın yüzünü göremiyordu, elindeki yün bezle yüzeyi defalarca ve defalarca ovarken kabarık giysisinin içindeki narin kollarının hatlarını seçemiyordu; gelgelelim yürüyüşünü ve hareketlerini çok iyi tanıyordu. Eşi dışarıda işini özenle ve ağır ağır tamamlarken onu izlemişti, ardından Allison biraz geri çekilip kameraya son bir defa bakmış, ona el sallamış ve arkasını dönüp yürümeye koyulmuştu. Tıpkı ondan önceki diğer herkes gibi hantal adımlarla yakındaki bir tepeye doğru ilerleyip tırmanmaya başlamış, ufukta güçlükle seçilebilen o eski ve harap şehrin yıkık dökük kulelerine doğru yorgun argın yol almıştı. Holston ise tüm bu süre boyunca onu tepki vermeksizin izlemişti. Eşi tepenin yamacında yere düşüp başlığıyla boğuşurken, toksinler ilk önce püskürtme kaplamayı, sonra kıyafeti, en sonunda da eşini yiyip bitirdiği sırada bile hiç kımıldamamıştı.

"Diğer ayak."

Nelson ayak bileğine vurdu. Holston ayağını kaldırdı ve teknisyenin giysinin geri kalanını bacaklarından yukarı çekmesine müsaade etti. Ellerine, cildini saran siyah renkli karbon içliğe bakarken onun eriyip dağıldığını, bir jeneratör borusundan çıkan kurumuş yağ parçaları misali vücudundan pul pul döküldüğünü, bu esnada da gözeneklerinden fışkıran kanın cansız kıyafetinin içini doldurduğunu hayal etti.

"Demire tutunup ayağa kalkabilirsen-"

Nelson, Holston'ın o güne dek iki defa şahit olduğu rutin komutlar veriyordu. Birincisi başından sonuna kadar güçlük çıkaran ve son ana kadar direnen Jack Brent'ti. Holston'ı görevi icabı bankın başında beklemeye mecbur bırakmıştı. Diğeri de hazırlanma sürecini basınç odasının küçük penceresinden seyrettiği eşi Allison'dı. Holston diğerlerini izlemiş olduğu için neler yapması gerektiğini biliyordu, ama yine de birilerinin bunları söylemesine ihtiyaç duyuyordu. Çünkü kafası başka yerdeydi. Uzanıp tepesindeki trapez benzeri barı kavradı ve kendini yukarı çekti. Nelson kıyafeti iki yanından tutup Holston'ın beline kadar çekti. İki boş giysi kolu iki yanında kanat çırptı.

"Şimdi sol elin."

Holston uyuşmuş bir biçimde itaat etti. İşin bu tarafında bulunmak, hükümlünün mekanik ölüm yolculuğunu yapacak olmak gerçeküstüydü. Holston sık sık insanların neden itaat ettiğini, neden söylenenlere ayak uydurduklarını merak etmişti. Ağzı bozuk olmasına ve sıkça sözlü sataşmalara girmesine rağmen Jack Brent bile kendisine söylenenleri harfiyen yerine getirmişti. Allison ise bu işi sessizce yapmıştı. Tıpkı şimdiki gibi, diye düşündü Holston, sırasıyla ellerini kıyafetinin kollarından geçirirken. Kıyafet boynunun hizasına vardığında, belki de insanlar bunu yaşadıklarına inanamadıkları için itaat ediyorlardır, diye düşündü sonra da. Bunların hiçbiri karşı koyulacak kadar gerçek değildi. Zihninin hayvani kısmı böyle bir şeye, göz göre göre ölüme giderken kendisine sakince eşlik edilmesine hazır değildi.

"Arkanı dön."

Döndü.

Bel çukurunun hizasında bir asılma hissetti, sonra da boynuna kadar yükselen gürültülü bir fermuar sesi duydu. Ardından bir başka asılma ve bir başka fermuar. Beyhude iki katman. Sonrasında üzerlerine kapanan cırt cırtın sesi. Elle yapılan bir denetleme, sonra ikinci kontroller. Holston içi boş başlığın rafından kayışını duydu; Nelson başlığın iç kısmını kontrol ederken, Holston da şişkin eldiveninin içindeki parmaklarını kımıldattı.

"Prosedürün üzerinden son bir kez daha geçelim."

"Gerek yok," dedi Holston usulca.

Nelson basınç odasının siloya açılan kapısına bir bakış attı. Birilerinin merakla onları izlediğini görmek için Holston'ın dönüp bakmasına gerek yoktu. "Üstüme gelme," dedi Nelson. "Kitapta yazılanları harfiyen yerine getirmeliyim."

Holston başıyla onayladıysa da aslında bir 'kitap' olmadığını biliyordu. Silo halkının nesillerdir uyguladığı tüm mistik ve sözlü gelenekler arasından hiçbiri kıyafet üreticilerinin ve temizlik teknisyenlerinin ibadetvari hassasiyetlerine yaklaşamıyordu. Herkes onları serbest bırakmıştı. Fiziksel eylemi gerçekleştirenler temizlikçiler olabilirdi, ancak onu mümkün kılan teknisyenlerdi. Silonun boğucu sınırlarının ötesindeki daha geniş dünyaya ait görüntülerin devamlılığını sağlayanlar işte bu adamlar ve kadınlardı.

Nelson başlığı bankın üstüne koydu. "Temizlik bezlerin burada." Giysinin ön yüzüne sabitlenmiş yün bezlere hafifçe vurdu.

Holston içlerinden birini bir yırtılma sesi eşliğinde yerinden söktü, kaba malzemenin sarmallarını ve kıvrımlarını inceledi, sonra da gerisin geriye yerine yapıştırdı.

"Yünle ovmadan önce temizleme sıvısını iki kez püskürtüyorsun, ardından bu havluyla kuruluyorsun, son olarak da ablatif filmi çekiyorsun." Her ne kadar hepsi de baş aşağı, yani Holston'ın okuyabileceği şekilde etiketlendirilmiş, numaralandırılmış ve renklerle kodlanmış olsa da Nelson ceplerin sırasını gösterdi.

Holston başıyla, anladığını işaret ettiği sırada ilk defa teknisyenle göz göze geldi. O bakışlarda korkuyla karşılaşmak onu şaşırttı; mesleği gereği korkuyu koklamak onun için çocuk oyuncağıydı. Tam Nelson'a bunun nedenini soracaktı ki onu korkutan şeyin ne olduğunu anladı: Adam bütün bu talimatların boşa çıkacağından, Holston'ın işini yapmadan basıp gideceğinden endişeleniyordu. Tıpkı silodaki herkesin daha önceki bütün temizlikçilerden korktuğu gibi… Kendisini felakete sürükleyen şey o insanların koyduğu kanunlar, daha iyi bir dünya hayal etmeyi yasaklayan kurallar olduğundan temizliği yapmayacağından korkuyorlardı. Yoksa Nelson ve meslektaşları isyanın çok öncesinden miras kalan sırlara ve tekniklere dayanarak ürettikleri bu pahalı ve zahmetli teçhizatın siloyu bir hiç uğruna terk edip çürümeye bırakılacağından mı endişe ediyordu?

"Tamam mısın?" diye sordu Nelson. "Dar gelen bir yeri var mı?"

Holston gözlerini basınç odasında şöyle bir gezdirdi. Bana dar gelen şey hayatım, demek istedi. Tenim bana dar geliyor. Duvarlar bana dar geliyor.

Sadece başını iki yana sallamakla yetindi.

"Hazırım," diye fısıldadı.

Yalan da değildi. Tuhaftı ancak Holston gerçekten de gitmeye hazırdı.

Ve o anda, eşi Allison'ın da gitmeden evvel ne kadar hazır olduğunu hatırladı.

5

Üç Yıl Önce

“Dışarı çıkmak istiyorum. Dışarı çıkmak istiyorum. Dışarı çıkmak istiyorum.”

Holston koşarak kafeteryaya girdi. Telsizinden hâlâ Allison’la ilgili bir şeyler söyleyen Şerif Yardımcısı Marnes’ın hışırtılı sesi yükseliyordu. Holston cevap vermeye vakit dahi ayırmamış, yerinden bir ok gibi fırlayarak olay mahalline intikal edinceye dek üç katı hızla tırmanmıştı.

“Neler oluyor?” diye sordu. Kapının ağzındaki kalabalığı yararak içeri girdi ve eşini kafeterya zemininde kıvranırken, Connor ve diğer iki yemekhane görevlisi tarafından zaptedilmeye çalışılırken buldu. “Bırakın onu!” Eşinin bacaklarını tutan ellere onu bırakmaları için birer tokat attı, karşılığında da Allison’ın botlarından birini çenesine yemesine ramak kaldı. “Sakin ol,” dedi. Yetişkin adamların çaresiz kavrayışlarından kurtulmak için bir o yana bir bu yana kıvranan kadının bileklerine uzandı. “Bebeğim, neler oluyor?”

“Basınç odasına doğru koşuyordu,” dedi Connor, yorgun homurtular eşliğinde. Percy kadının tekme savuran ayağını yakaladı ve Holston onu durdurmadı. Bu iş için neden üç adam gerektiğini şimdi anlamıştı. Kendisini gördüğünden emin olmak için Allison’ın üzerine doğru eğildi. Dağınık bir tutam saç perdesinin ardından bakan gözleri deliye dönmüştü.

“Allison, bebeğim, sakinleşmen lazım.”

“Dışarı çıkmak istiyorum. Dışarı çıkmak istiyorum.” Sesi alçalmıştı ama aynı sözcükleri tekrarlamaya devam ediyordu.

“Böyle söyleme,” dedi Holston ona. Eşinin sözcükleri söyleyiş tarzındaki ciddiyet bedeninin buz kesmesine neden oldu. Ellerini kadının yanaklarına koydu. “Böyle söyleme bebeğim!”

Ama içinde bir yerlerde, bir parçası bunun ne demek olduğunu hemen anlamıştı. Çok geç olduğunu biliyordu. Diğerleri de duymuştu. Herkes duymuştu. Eşi ölüm fermanını kendi elleriyle imzalamıştı.

Allison'a sessiz olması için yalvarırken, oda Holston'ın etrafında adeta dönüyordu. Sanki sevdiği kişiyi korkunç bir kazanın ardından olay mahallinde ya da talihsiz bir badire sonrası makine atölyesinde yaralı bulmuş gibiydi. Geldiğinde onu henüz canlı ve etrafına tekmeler savururken bulmuştu, ancak bir bakışta yarasının ölümcül olduğu anlaşılıyordu.

Holston eşinin saçlarını yüzünden çekmeye çalışırken kendi yanaklarına akan sıcacık gözyaşlarını hissetti. Allison'ın bakışları sonunda onunkilerle buluştu, hararetle dönen gözleri durdu ve farkındalıkla onunkilere kilitlendi. Ve bir an için, sadece bir saniyeliğine, kadının uyuşturucu bir maddeye ya da cinsel tacize maruz kalıp kalmadığını merak etmeden önce o bakışlarda bir sakinlik kıvılcımı, bir akıl sağlığı ışıltısı, soğuk bir hesapçılığın izlerini gördü Holston. Bütün bunlar bir sonraki göz kırpmayla birlikte sona erdi ve eşi tekrar tekrar dışarı çıkmasına izin verilmesi için yalvarırken, gözleri de o çılgın hallerine geri döndü.

"Onu ayağa kaldırın," dedi Holston. Şerif olan yanının olaya müdahil olmasına izin verirken, bir koca olan diğer yanıysa gözyaşlarına boğuluyordu. Acısından bağırıp rahatlayabileceği bir odaya ihtiyaç duyuyordu; Allison'ı parmaklıklar ardına koymaktan başka yapacak hiçbir şey yoktu. "Bu taraftan," dedi, iki eliyle kadının çırpınan omuzlarını alttan kavramış olan Connor'a. Başıyla ofisini ve onun ötesindeki nezarethaneyi işaret etti. Onun hemen arkasında, koridorun sonunda, basınç odasının parlak sarıya boyanmış kocaman kapısı durgun ve tehditkâr, sabırlı ve sessiz bir biçimde dikiliyordu.

Allison nezarethaneye girer girmez sakinleşti. Banka oturdu, artık ne mücadele ediyor ne de bağırıp çağırıyordu, sanki sadece dinlenmek ve manzaranın keyfini çıkarmak için uğramış gibi görünüyordu. Kıvranıp duran kişi artık Holston'dı. Şerif Yardımcısı Marnes ve Başkan Jahns onun yerine prosedürle ilgilenirken o parmaklıkların önünde volta atıp cevapsız kalan sorular soruyordu. Marnes ve Başkan, *hem Holston'a hem de eşine* hasta muamelesi yapıyorlardı. Ve Holston'ın başı halen yarım saat evvel yaşananlar yüzünden dönüyor olsa da, siloda artan gerilime karşı her daim tetikte olan beyninin şerifliğe ayırdığı kısmı beton duvarların arasında

yankı yapan şokun ve boğuşmaya dair dedikoduların meydana getirdiği titreşimleri belli belirsiz hissedebiliyordu. Yaşadıkları yerin bastırılmış, muazzam baskısı artık fısıltılar halinde dışarı taşıyordu.

“Meleğim, konuş benimle,” diye tekrar tekrar yalvardı Holston. Volta atmayı kesip ellerini parmaklıklara doladı. Allison sırtı ona dönük oturmaya devanı etti. Duvarekrandaki kahverengi tepelere, gri gökyüzüne ve siyah bulutlara bakıyordu. Arada sırada bir elini kaldırıp yüzüne düşen saçları geri çekiyordu, fakat bunun dışında ne kımıldıyor ne de konuşuyordu. Onu zorla içeri sokup kapıyı kapatmalarının üzerinden henüz çok geçmemişken, Holston anahtarını yuvasına oturttuğunda bir, *“Sakın!”* çığlığı attı yalnızca ve bu ses Şerif’i vazgeçirmeye yetti.

Holston yalvarır, Allison ise onu duymazdan gelirken yaklaşan temizliğin hazırlıkları tüm siloda dönüp durdu. Bir kıyafet bulunup hazır edilirken koridor teknisyenlerin gürültüleriyle yankılandı. Temizlik gereçleri basınç odasına yerleştirildi. Boşaltma odaları argon gazıyla doldurulurken bir yerlerden çıkan tıslama sesleri duyuldu. Bu gürültü ve patırtılar nezarethaneyi, yani Holston’ın gözünü dahi kırpmadan eşini izlediği yeri gelişigüzel aralıklarla dolduruyordu. Kendi aralarında sohbet eden teknisyenler onun yanından geçerken ölüm sessizliğine bürünüyor, sanki *nefes* dahi alamıyorlardı.

Böylece saatler geçti ve Allison konuşmayı reddetmeye devam etti; siloyu çalkantılı saatlere sevk eden şey de buydu. Holston tüm gününü parmaklıkların diğer tarafında hüngür hüngür ağlayarak geçirdi, beyni çektiği ızdırap ve olan biteni anlayamamanın etkisiyle harap olmuştu. Olay çok kısa bir süre içinde gerçekleşmiş, onun için değerli olan her şeyi yıkıp yok etmişti. Allison hücresinde oturur, kasvetli araziye bakar ve manzaraya kıyaslandığında çok daha kötü olan kaderinden memnun görünürken Holston da bu yaşananlara bir anlam vermeye çalıştı.

Allison nihayet konuştuğunda vakit geceydi. Yani son yemeğini sükûnetle reddettikten, teknisyenler hazırlıklarını tamamlayıp basınç odasının sarı kapısını kapattıktan ve

uykusuz geçecek bir gece için oradan ayrıldıktan sonra. Şerif Yardımcısı, Holston'ın omzuna iki defa dostça vurup uyumaya gittikten sonra. Ağlamaktan ve sesi çatlayana kadar itiraz etmekten yorgun düşen Holston bayılmak üzereyken; puslu güneş kafeterya ve salondan görülen, uzaklardaki yıkık şehrin geri kalanını gözlerden saklayan tepelerin ardına çekildikten çok sonra. Hücresindeki karanlık köşesinden işitilmesi neredeyse imkansız olan şu sözcükleri fısıldadı Allison: "Bu gerçek değil."

En azından Holston'ın duyduğunu *düşündüğü* şey buydu. Ayıldı.

"Bebeğim?" Parmaklıkları kavrayıp dizlerinin üzerinde doğruldu. "Hayatım," diye fısıldadı, yanaklarındaki kurumuş gözyaşlarını silerken.

Allison yüzünü ona döndü. Bu tıpkı batmakta olan güneşin fikrini değiştirip tepelerin üzerine yeniden doğması gibiydi. Yakarışlarını duyup ona umut aşılamasına eşdeğerdi. Bu hissiyat Holston'ın boğazını düğümledi; bütün bu olan bitene bir hastalığın, bir ateşin sebep olduğunu ve doktordan alınacak bir raporla kadının ağzından çıkmış her sözcüğü affettirebileceklerini düşündü. Hiçbirini isteyerek söylememişti. Allison bu cinneti atlatıp kurtulmuş, yüzünü döndüğünde de Holston'ı kurtarmıştı.

Usulca, "Gördüğün hiçbir şey gerçek değil," dedi Allison. Deliliği halen devam edip ona yasaklı şeyler söyletse de vücut dili artık sakindi.

"Gel, konuş benimle," dedi Holston. Parmaklıkların ardından Allison'a yaklaşmasını işaret etti.

Allison başını iki yana salladı. Karyolanın ince döşeğinin üzerine, yan tarafındaki boşluğa eliyle hafifçe vurdu.

Holston saate baktı. Ziyaret saati geçeli çok olmuştu. Sırf yapmak üzere olduğu şey yüzünden bile temizliğe gönderilebilirdi.

Tereddüt dahi etmeden anahtarı kilidin yuvasına yerleştirdi.

Metalik bir klak sesi beklenmeyecek bir gürültü çıkardı.

Holston hücreden içeri adım attı ve eşinin yanına oturdu. Ona dokunamamak, ona sarılamamak ya da onu buradan çıkarıp güvenli bir yere, her şeyin kötü bir rüyadan ibaret olduğunu varsayabilecekleri yataklarına götürememek onu öldürüyordu.

Ama hareket etmeye cesaret edemedi. Allison fısıldarken sadece oturup ellerini kavuşturmakla yetindi.

“Gerçek olmak zorunda değil. Bunların herhangi biri. Hiçbiri.” Ekrana baktı.

Holston boğuşmadan kalan kurumuş ter kokusunu duyumsayabileceği kadar yakınına sokuldu kadının. “Bebeğim, neler oluyor?”

Allison’ın saçları Holston’ın ağzından çıkan sözcüklerin nefesiyle kıpırdadı. Uzanıp kararan görüntüyü okşadı, pikselleri hissetti.

“Şu anda dışarıda sabah olabilir ve biz bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Dışarıda insanlar olabilir.” Dönüp Holston’a baktı. “Bizi izliyor olabilirler,” dedi şeytani bir sırıtışla.

Holston ona bakmaya devam etti. O günün daha erken saatlerinin aksine o anda hiç de delirmiş gibi bir hali yoktu. *Sözcükleri* deliceydi ama kendisi öyle görünmüyordu. “Bunu da nereden çıkardın?” diye sordu. Cevabı muhtemelen biliyordu ancak yine de sordu. “Hard disklerde bir şeyler mi buldun?” Laboratuvanndan çıkıp çılgınlar gibi bağırarak dosdoğru basınç odasına koştuğunu söylemişlerdi. Çalışırken başına bir şeyler gelmişti. “Ne buldun?”

“İsyandan çok daha fazlası silinmiş,” diye fısıldadı. “Elbette öyle yapacaklardı. Her şey silinmiş. Yakın zamanlardaki şeyler de dâhil.” Bir kahkaha attı. Sesi birdenbire yükseldi ve gözleri odağını kaybetti. “Bahse girerim bana hiçbir zaman yollamadığın mesajlar da buna dahildir!”

“Tatlım.” Holston ellerini tutmak için uzandığında Allison geri çekilmedi. Onları tuttu. “Ne buldun? Bir mesaj mıydı? Kimdendi?”

Kadın başını iki yana salladı. “Hayır, kullandıkları programları buldum. Ekranda son derece *gerçek* görüntülerin

oluşmasını sağlayan programlar.” Bakışlarını hızla yaklaşmakta olan şafağa çevirdi. “IT,” dedi. “Ay. Ti. İşte onlar. *Biliyorlar.* Bu yalnızca onların bildiği bir sır.” Başını iki yana salladı.

“Ne sırrı?” Holston anlattıklarının saçmalık mı yoksa önemli şeyler mi olduğunu ayırt edemiyordu. Bir tek konuştuğunu biliyordu.

“Ama artık biliyorum. Sen de bileceksin. Senin için geri döneceğim, yemin ederim. Bu defa her şey bambaşka olacak. Bu oyunu bozacağız, sen ve ben. Geri döneceğim ve o tepeleri birlikte aşacağız.” Yeniden kahkaha attı. “Eğer oradaysa,” dedi yüksek sesle. “Eğer o tepe oradaysa ve yemyeşilse onun üzerinden beraber geçeceğiz.”

Yüzünü Holston’a döndü.

“İsyan diye bir şey gerçekte yok, yalnızca kademeli bir kaçış var. Sadece bilenlerin neden olduğu, dışarı çıkmak isteyenlerin yarattığı bir kaçak.” Gülümsedi. “Dışarı çıkmak zorundalar,” dedi. “İstedikleri şeyi alıyorlar. Temizliği neden yaptıklarını biliyorum, neden yapmayacağım deyip yaptıklarını biliyorum. Biliyorum. Biliyorum. Ve hiçbir zaman geri dönmüyorlar; bekliyorlar, bekliyorlar ve bekliyorlar; ama ben beklemeyeceğim. Hemen geri döneceğim. Bu defa her şey farklı olacak.”

Holston kadının ellerini sıktı. Gözyaşları yanaklarında sel olmuş akıyordu. “Bebeğim, bunu niçin yapıyorsun?” Silo karanlığa gömülmüştü ve tamamen yalnız olduklarından eşinin asıl derdini anlatmak isteyebileceğini hissetti.

“İsyanlar hakkında da bir şeyler biliyorum,” dedi Allison.

Holston başıyla onayladı. “Biliyorum. Söylemiştin. Başka isyanlar da-”

“Hayır.” Allison biraz geri çekildi, ancak bunu sadece Holston’ın gözlerine doğrudan bakabilmek için gerekli boşluğu yaratmak amacıyla yapmıştı. Gözleri artık boğuşma sırasındaki gibi çılgınca bakmıyordu.

“İsyanların neden kaynaklandığını biliyorum Holston. *Nedenini* biliyorum.”

Allison alt dudağını ısırdı. Holston vücudu kasılmış bir halde bekledi.

"İsyanlar her seferinde şüpheyle, kuşkuyla, dışarıdaki şeylerin göründüğü kadar kötü olmamasıyla ilgiliydi. Sen de bunu daha önce hissettin, değil mi? *Herhangi* bir yerde olma ihtimalimizi, bir yalanı yaşadığımızı sen de hissettin, değil mi?"

Holston bu soruya cevap vermemesi, hatta ve hatta yeltenmemesi gerektiğinin farkındaydı. Bu konuyu kurcalamak onu temizliğe mahkûm ederdi. Tepkisizce oturup bekledi.

"Muhtemelen isyanı başlatanlar gençlerdi," dedi Allison. "Aşağı yukarı her yirmi yılda bir. Sanırım daha fazlasını bilmek, keşfetmek istediler. Sana da olmadı mı bu? Gençken sen de böyle hissetmedin mi?" Gözleri başka bir yerlere daldı. "Ya da belki de çiftlerdi. Bu lanet olası ve sınırlı dünyamızda çocuk sahibi olamayacaklarını öğrendiklerinde çılgına dönmüş yeni evli çiftler. Belki de bu şansa sahip olmak için her şeyi göze almışlardı…"

Allison'ın gözleri uzaklarda bir şeye odaklandı. Belki de hâlâ tahsil edilmeyi bekleyen ancak artık bunu hiçbir zaman yapamayacakları o çekiliş biletini görüyordu. Bakışlarını tekrardan Holston'a çevirdi. Holston yalnızca sustuğu, Allison her bir yasaklı sözcüğü dile getirirken bağırarak ona karşılık vermediği için temizlik cezasına çarptırılma ihtimalini merak etti.

"Yaşlı silo sakinleri bile olabilir," dedi Allison, "onca yıl bu kafeste tıkılı kalıp yaşamlarının son yıllarında korkularını yenmiş olabilirler. Belki de buradan çıkıp diğerlerine, kıymetli torunlarına yer açmak istediler. Her kim, ama her kim olursa olsun bütün isyanlar bu şüphe, bu hissiyat yüzünden yaşandı. Kötü bir yerde *yaşadığımız* hissiyatı nedeniyle." Allison hücreyi süzdü.

"Böyle konuşamazsın," diye fısıldadı Holston. "Bu büyük suç-"

Allison başıyla onayladı. "Burayı terk etmeyi konu alan herhangi bir ifade. Evet. Büyük suç. Neden olduğunu

anlamıyor musun? Bunun neden yasak olduğunu göremiyor musun? Çünkü bütün isyanlar bu arzu yüzünden başladı da ondan."

"İstediğini alırsın," diye alıntı yaptı Holston, bu cümle daha çocukken kafasına kazınmıştı. Ailesi onu, biricik ve kıymetli çocuklarını asla silodan çıkmak istememesi konusunda uyarmıştı. Bunu asla ama asla düşünmemeliydi. Aklından bile geçirmemeliydi. Bu fikir ölüm fermanını imzalamak demekti, bu da onların tek ve biricik yavrularının yok olması anlamına gelirdi.

Yeniden eşine döndü. Bu çılgınlığı, bu kararı hâlâ anlamıyordu. Dünyaların bilgisayar ekranlarında gerçekmiş gibi görünmesini sağlayan, silinmiş programlar bulmuşsa ne olmuştu yani? Bu ne anlama geliyordu? Bunu neden yapıyordu?

"Neden?" diye sordu Allison'a. "Neden bu yolu seçtin? Niçin bana anlatmadın? Neler olup bittiğini anlamak için daha iyi bir yol bulabilirdik. O hard disklerde keşfettiğin şeyleri insanlara anlatmakla başlayabilirdik işe ve-"

"Ve bir sonraki isyanı başlatan kişiler olabilirdik, öyle mi?" Allison güldü. İçinde bir yerlerde hâlâ o deliliğinin kalıntıları vardı, ya da belki de büyük bir hayal kırıklığı ve gitgide artan öfkesiydi bu. Belki de birçok neslin ortaklaşa sürdürdüğü bu büyük ihanetti onu uçurumun kenarına iten. "Sağ ol, almayayım," dedi, gülüşünü kademeli olarak sonlandırarak. "Bulduğum her şeyi sildim. Bilmelerini istemiyorum. Burada kalmak istiyorlarsa bana uyar. Ben bir tek *senin için* geri döneceğim."

"Bundan geri *dönüş* yok," dedi Holston, öfkeli bir sesle. "Sürgüne gönderilenlerin hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu mu zannediyorsun? İhanete uğradıklarını düşündükleri için mi geri dönmediklerini sanıyorsun?"

"Temizliği neden yapıyorlar dersin?" diye sordu Allison. "Neden yün bezlerini alıp tereddüt dahi etmeden işe koyuluyorlar sence?"

Holston iç geçirdi. Öfkesinin azaldığını hissediyordu. "Kimse nedenini bilmiyor," dedi.

“Peki sen neden olduğunu *düşünüyorsun?*”

“Bu konuyu daha önce konuştuk,” dedi Holston. “Kaç defa daha tartışmamız gerekiyor?” Bütün çiftlerin yalnız oldukları zamanlarda olası senaryoları fısıldaştıklarından emindi. O günleri hatırlayınca bakışları Allison’ı geçti. Duvara bakıp ayın pozisyonundan saati çıkarmaya çalıştı. Süreleri kısıtlıydı. Eşi yarın gidiyordu. Bu basit düşünce fırtınaya gebe bulutlarda çakan şimşekler misali durmadan aklına geliyordu.

“Herkesin kendince teorileri var,” dedi Holston. “Biz bu konudaki düşüncelerimizi sayısız kez birbirimizle paylaştık. Yalnızca-”

“Ama şimdi yeni bir şey öğrendin,” dedi ona Allison. Holston’ın elini bıraktı ve alnına düşen saçlarını kenara taradı. “İkimiz de yeni bir şey öğrendik ve artık taşlar tek tek yerlerine oturuyor. Ve yarın her şeyi kesin olarak bileceğim.” Gülümsedi. Holston’ın eline bir çocuğu severmiş gibi, şefkatle birkaç defa vurdu. “Ve bir gün sevgilim, sen de öğreneceksin.”

6

Şimdiki Zaman

Holston, Allison'sız geçen ilk yıl boyunca eşinin deli saçması sözlerine inanarak, o tepede sere serpe uzanan bedenini görmezden gelerek ve geri döneceğini umut ederek bekledi. Ölümünün birinci yıldönümünü nezarethaneyi temizleyerek, basınç odasının san kapısını yıkayarak ve eşinin hayaletinin onu özgürlüğüne kavuşturmak için geri döndüğüne yoracağı bazı sesler, bazı tıkırtılar duymak için tetikte bekleyerek geçirdi.

Böyle bir şey olmayınca da alternatif çözüme yöneldi: onun peşinden gitmeye. Kendisi de yarı deli oluncaya dek eşinin bilgisayarındaki dosyaları günler, haftalar ve aylar boyunca kurcaladı, kadının bir araya getirdiği yarım yamalak bilgileri okudu, okuduklarının da yalnızca yansını anlamlandırabildi. Sonunda hayatının bir yalandan ibaret olduğuna inanmaya başladı, gerçek dahi olsa içinde Allison olmadan uğruna yaşanılacak hiçbir şeyi yoktu.

Allison'ın gidişinin ikinci senesi Holston'ın korkaklık yılıydı. Dilinin ucunda zehirli sözcüklerle, yani dışarı çıkma arzusunu belirten kelimelerle işe gitmiş fakat son saniyede hepsini gerisin geri yutmuştu. O gün ölüme ne kadar yaklaştığını içini kavuran bir sır gibi saklayarak Şerif Yardımcısı Marnes ile birlikte devriye atmıştı. Allison'ı düş kırıklığına uğratacak, uzun bir cesaretsizlik yılıydı. İlk yıl Allison'ın başarısızlığıydı, ikinci yıl ise onun. Ama buraya kadardı.

Şimdi, bir yıl sonra, basınç odasında yapayalnızdı. Üzerinde temizlik kıyafetleri, kafasındaysa binbir şüphe ve fikir vardı. Silonun kapısı arkasından mühürlenmiş, o kalın ve sarı kapının sürgüleri sıkıca kapanmıştı. Holston böyle öleceğini *hiçbir zaman* hayal etmediğini, olmayı umduğu şeyin bu olmadığını düşündü. Ömrünün sonuna dek siloda kalacağını, bedeninden arta kalan besinlerin ebeveynlerinden arta kalanların gittiği yere gideceğini zannetmişti: sekizinci kattaki çiftliğin toprağına. Bir aile kurmayı, kendi çocuklarını, ikiz babası olmayı, bir çekiliş daha kazanmayı ve eşiyle birlikte

yaşlanmayı hayal ettiği günlerden bu yana sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyordu.

Sarı kapının ardından onun dışındaki herkesi geri çekilmesi için ikaz eden bir alarm sesi duyuldu. Holston bekleyecekti. Zaten gidebileceği başka bir yeri yoktu.

Argon hazneleri tıslayarak odayı tepkimesiz gazla doldurmaya başladı. Holston bu şekilde geçen bir dakikanın sonunda, büzüşüp eklemlerini gitgide daha çok saran kıyafete bakarak havadaki basıncı hissedebiliyordu. Başlığının içinde devridaim yapan oksijeni soludu ve diğer kapının, yasak olanın, dışarıdaki korkunç dünyaya açılanın önünde öylece bekledi.

Duvarların derinliklerinden bir yerlerden metal pistonların gıcırtıları duyuluyordu. Basınç odasının iç tarafını kaplayan, gözden çıkarılmış plastik örtüler argon gazının artan basıncıyla buruştu. Holston temizlik yaptığı sırada bu örtüler basınç odasının içinde yakılıp imha edilecekti. Böylelikle oda, hava kararmadan temizlenip bir sonraki temizliğe hazır duruma getirilecekti.

Önünde durduğu büyük metal kapılar sarsılarak açılmaya başladı, sonra da menteşelerinin hizasında oluşan boşlukta inanılmaz bir çizgi meydana geldi. Kapılar pervazlarından sıyrıldıkça çizgi de kalınlaştı. Bir zamanlar tasarlandıklarının aksine artlarına kadar açılmayacaklardı, çünkü içeriye dolabilecek toksik hava riski en aza indirgenmeliydi.

Bir argon bulutu tıslayarak aralıktan dışarı çıktı ve gedik büyüdükçe çıkan ses giderek bir kükremeye dönüştü. Tıpkı daha önce hareketlerini şaşkınlıkla izlediği diğerleri gibi kendisinin de karşı koymadığını fark ederek korkuyla kapıya yanaştı.

Plastik örtülerle birlikte diri diri yanmaktansa dışarı çıkmalı, en azından dünyayı çıplak gözle bir defa görmeliydi. Fazladan yaşadığı her an yanına kâr kalacaktı.

Kapı boşluğu yeterince genişler genişlemez Holston aralıktan sıkış tepiş geçti, kıyafeti büzüşüp kapıya sürttü. Daha az basınçlı havada yoğunlaşan argon, etrafında bir sis bulutu

meydana getirmişti. Yumuşak bulutları elleriyle savuşturmaya çalışıp hiçbir şey görmeksizin öne doğru atıldı.

Holston henüz sisin içinden çıkamadan önce silonun dış kapısı gıcırdayarak kapanmaya başladı. Arındırıcı alevler basınç odasına sızan bütün atık maddeleri yok ederken kalın çelikler de üst üste binerek arkalarından yükselen alarm sesini boğdu ve Holston ile toksinleri dış dünyaya kilitledi.

Holston kendini beton bir rampanın aşağı ucunda buldu. Yukarı doğru çıkan bir rampa … Zamanı azdı, kafatasının içinde yankılanan daimi bir ses ona sürekli olarak, *Acele et! Acele et!* diyordu. Ölümüne geri sayım başlamıştı. Beceriksiz adımlarla rampayı çıktı, dünyayı ve ufku basınç odasıyla aynı katta bulunan kafeterya ile oturma salonundan görmeye öylesine alışkındı ki, hâlâ yerin altında olduğunu fark etmek kafasını allak bullak etti.

İki yanı kırık dökük beton duvarlarla kaplı dar rampayı ayaklarını sürüyerek tırmandı; vizörünün içi parlak, kafa karıştırıcı bir ışıkla doluydu. Rampanın tepesine vardığında dünyanın en saf günahı olan *umut* nedeniyle mahkûm edildiği cenneti gördü. Olduğu yerde üç yüz altmış derece döndü, gözleriyle ufku taradı ve yeşil rengin yoğunluğu başını döndürdü!

Yeşil tepeler, yeşil çimenler, ayaklarının altındaki yemyeşil halı. Holston başlığının içinde bir mutluluk narası attı. Kafası manzaranın etkisiyle uğulduyordu. Tüm bu yeşilliğin üzerinde çocuk kitaplarındakilerle birebir aynı renkte bir mavilik, bembeyaz bulutlar ve havada kanat çırpan canlılar asılıydı.

Holston bütün bunları olabildiğince içine çekerek kendi etrafında döndü de döndü. O an eşinin de zamanında aynı hareketleri yaptığını hatırladı; beceriksizce ve yavaşça dönüşünü izlemişti, kaybolmuş ya da şaşkına dönmüş gibi bir hali vardı; belki de temizliğin gerekliliğini sorgulamıştı.

Temizlik!

Holston uzandı ve göğsüne yapışık duran yün bezlerden birini eline aldı. Temizlik! Artık biliyordu. Baş döndürücü bir akınla, bir farkındalık fırtınasıyla artık nedeni biliyordu. *Biliyordu!*

Silonun en üst katının uzun ve dairesel duvarının bulunduğunu varsaydığı yere baktı, fakat o duvar toprağa gömülüydü elbette. Tek görünen parçası ufak bir beton yükselti, yani iki buçuk ya da üç metreden daha uzun olmayan bir kuleydi. Bir yanında metal bir merdiven, tepesinde de bir anten bulunuyordu. Ve kulenin ona doğru bakan yüzünde silonun kudretli kameralarının geniş açılı, kavisli ve balıkgözü lensleri vardı. Yaklaştıkça diğer yüzlerde de kameralar olduğunu fark etti.

Holston yün bezini kaldırarak ilk lense yaklaştı. Tökezleyerek kameraya doğru yürürken akıl almaz derecede genişleyen görüntüsünün kafeterya duvarlarına yansıdığını hayal etti. Üç yıl evvel aynı şeyi eşi yaparken izlemişti. Allison'ın havada salınan ellerini hatırladı, o zamanlar dengesini sağlamak için bilinçsizce yaptığını düşünmüştü, yoksa ona bir şeyler mi anlatmak istemişti? Acaba eşi de tıpkı şu anda Holston'ın yaptığı gibi gümüşi vizörünün arkasında aptal aptal sırıtmış mıydı? Sprey sıkarken, ovarken, silerken ve yapıştırırken onun kalbi de ahmakça bir umutla küt küt atmış mıydı? Holston kafeteryanın boş olduğunu biliyordu; geride onu izlemek isteyecek kadar kendisini seven hiç kimse kalmamıştı, ancak yine de el salladı. Hayal ettiğinin aksine temizliği katıksız bir öfkeyle yapmıyordu. Silonun içindekilerin mahkûm, mahkûm edilen kişininse özgür olduğunu bilmeyi beklememişti; elindeki yüne küçük, dairesel hareketler yaptıran şey kendisine ihanet edilmiş gibi hissetmesi değildi. Merhametti. Katıksız merhamet ve ele avuca sığmaz mutluluk.

Gözyaşları gözüne akın ettiğinde Holston'ın dünyası ilk defa hoşnut olduğu bir bulanıklığa büründü. Eşi haklıydı: içeriden gördükleri şey bir yalandı. Tepeler aynıydı, onlarla geçirdiği onca yıldan sonra tek bakışta tanımıştı, ama renkleri baştan aşağı yanlıştı. Eşinin bulduğu programlar silo ekranlarında belirmesi gereken hayat dolu yeşili bir şekilde griye dönüştürüyor, bütün yaşam belirtilerini ortadan kaldırmayı başarıyorlardı. Bu fevkalade yaşamın!

Holston lensin üzerindeki kir tabakasını ovarken günden güne artan bulanıklığın gerçekliğini sorguladı. Kirin gerçekliği kuşku götürmezdi, ovaladıkça azaldığını görüyordu çünkü.

Ama bu hava kökenli toksik bir katman mı, yoksa basit bir toz tabakası mıydı? Allison'ın ipliğini pazara çıkardığı bu program sadece kameraların aktardığı görüntüler üzerinde mi oynama yapabiliyordu? Birçok yeni hakikat ve fikir Holston'ın başını allak bullak etti. Engin dünyaya yeni gelmiş bir çocuk gibiydi; birleştirmesi gereken o kadar çok parça vardı ki başı zonkluyordu.

İkinci lensin üzerindeki son lekeyi temizlerken bulanıklığın gerçek olduğuna kanaat getirdi. O da bir katmandı, tıpkı programın bu yeşil araziyi ve pamuksu beyazlarla donatılmış mavi gökyüzünü gizlemek için kullandığı sahte griler ile kahverengiler gibi… Holston'ın ağzı açık bir ayran budalasına dönüşüp seyre dalmaması için işine yoğunlaşmasını gerektirecek kadar güzel bir dünyayı onlardan saklıyorlardı.

Dört kameradan İkincisini temizliyordu ki şu anda altında bulunan ve gördüklerini değiştiren sahtekar duvarları düşündü. Bu gerçeği silodaki kaç kişinin bildiğini merak etti. Ya da *kimse* biliyor muydu? Bu depresif aldatmacayı sürdürmek için ne denli bir tutucu adanmışlık gerekiyordu? Yoksa bu, son isyanın *öncesinden* kalan bir sır mıydı? Nesiller boyunca süregelmiş, kimsenin fark etmediği bir yalan mıydı? Silodakilerden bağımsız, sunucularda kendi kendini yöneten bir düzenek miydi? Çünkü silo sakinlerinden birileri bunu biliyor olsaydı daha iyisi dururken neden kötü bir görüntü göstersindi ki?

İsyanlar! Belki de isyanlar tekrar etmesin diyeydi. Holston ikinci sensöre bir ablatif film yapıştırdı ve dışarıda çirkin bir dünya olduğuna dair bu iğrenç yalanın dışarıya çıkmak isteyen insanları vazgeçirmek için bir şaşırtmaca olup olmadığını merak etti. Birileri hakikatin bir güç ya da kontrol kaybından daha kötü olabileceğini düşünmüş olabilir miydi? Yoksa niyetleri çok daha derin ve kötücül bir şey miydi? Özgürce, dizginlenemez ve dilediğin-kadar-çocuk korkusu muydu? Bir sürü korkunç ihtimal vardı.

Peki ya Allison? Neredeydi şimdi? Holston üçüncü lensi temizlemek için beton kulenin köşesini döndü ve ufukta aşina olduğu viran şehrin tanıdık ancak tuhaf gökdelenlerini gördü. Ne var ki her zamankinden daha fazla bina çarpıyordu gözüne.

Bazıları her iki yanda uzanıyordu, daha önce hiç görmediği bir tanesiyse ötekilerden daha önde duruyordu. Diğerleri, yani her detayını ezbere bildiği binalar bütün ve parlaktı; eğri yahut yıkık değil. Holston yemyeşil tepelerin doruğuna baktı ve Allison'ın üzerlerinden çıkageldiğini hayal etti. Ama bu düşünce saçmaydı elbette. Holston'ın bugün sürgün edileceğini nereden bilebilirdi ki? Yıldönümünü hatırlar mıydı? Kocası bile önceki ikisini kaçırmışken hem de? Holston korkaklığına ve israf ettiği yıllara lanet okudu. Allison'ın ona değil, onun Allison'a gitmesi gerektiği fikrinde karar kıldı.

Ani bir dürtü ona başlığını ve hantal kıyafetini çıkarmasını, üzerinde sadece karbon içliğiyle koşarak tepeyi aşmasını, taze havayı derin nefeslerle ciğerlerine doldurmasını, sokaklarında insanların ve bağrışan çocukların fink attığı dipsiz bucaksız bir şehirde onu bekleyen eşinin kollarına kahkahalarla koşmasını emrediyordu.

Ama hayır, istifi bozmaması ve illüzyonu devam ettirmesi gerekiyordu. Nedeninden emin olmasa da bu iş eşinin yaptığı şekilde, kendisinden önceki diğer temizlikçilerin yaptığı şekilde yapılmalıydı. Holston artık o kulübün bir üyesiydi; *dışarının* insanları kulübünün. Tarihe, *geleneklere* itaat etmesi gerekiyordu. Onlar en iyisini bilirdi. Yeni dahil olduğu grubu için gösterisini tamamlamalıydı. Bunu niçin yaptığından emin değildi, sadece ondan önceki herkesin yaptığını ve hepsinin paylaştığı bir sırra bakmakta olduğunu biliyordu. Bu sır tesirli bir uyuşturucuydu. Hiç kimsenin tamamını görecek kadar yaşayamayacağı, bütün havasını soluyamayacağı, tüm suyunu içemeyeceği, tüm yiyeceklerini yiyemeyeceği derecede büyük bir dünyanın müthiş sonuçlarını düşünürken sadece kendisine söylenenleri yapması, ceplerindeki numaraları takip etmesi ve duygusuz bir biçimde temizliğe devam etmesi gerektiğini biliyordu.

Holston üçüncü lensi de görev aşkıyla ovar, siler, filmini yerleştirir, spreyler ve son lense geçerken bu tarz şeylerin hayalini kurdu. Nabız atışlarını kulaklarında duyuyor, kalbi sıkı giysisinin içinde küt küt atıyordu. Yakında, dedi kendi kendine, çok yakında. İkinci yün bezi kullanarak son lensi de temizledi. Son bir kez sildikten, filmi yerleştirdikten ve

spreyledikten sonra ayaklarının altındaki eşsiz ve sağlıklı toprağı kirletmemek için bütün gereçleri yerlerine, numaralandırılmış ceplerine koydu. Tamamdı. Holston bir adım geriledi, kafeterya ve oturma salonundan onu izlemeyen hiç kimselere son bir bakış attı, ardından Allison'a ve ondan öncekilere sırt çevirenlere sırtını döndü. Temizlemeyeceklerini söyledikleri halde bunu yapmalarının bir nedeni olduğu gibi, geride kalanlar için kimsenin geri dönmeyişinin de bir nedeni olmalı diye düşündü Holston. Özgürdü, diğerlerine katılacaktı. Eşinin ayak izlerini takip edip tepenin doruğuna kadar uzanan siyah patika boyunca ilerlemeye başladı; patikanın üzerinde hareketsizce yatan, uyku halindeki tanıdık kayaların yerlerinde olmadıklarını fark etti. Sonuç olarak onların da aşağılık birer pikselasyon yalanı olduğuna kanaat getirdi.

7

İlk kramp midesine girdiği sırada Holston henüz fazla yol katetmemişti ve hâlâ ayaklarının altındaki çimlerin parıltısı ile tepesindeki gökyüzünün berraklığına hayret etmekteydi. Ağrıdan kıvrandıran, yoğun bir açlığı andıran bir kramptı bu. Önce çok hızlı hareket ettiğinden şüphelendi. ilk önce temizlik yapmıştı, şimdi de bu elverişsiz kıyafetin içinde sabırsızca ayaklarını sürüyordu. Tepeyi aşmadan ve silonun görüş açısının dışına çıkmadan önce kafeterya duvarlarındaki illüzyonu bozmamak için kıyafeti çıkarmak istememişti. Gökdelenlerin tepelerine odaklandı ve kendisini yavaşlamaya, sakin olmaya zorladı. Adım adım gidecekti. Yıllarca otuz katlık silo merdivenlerinde bir aşağı bir yukarı koşturup durmasının yanında bunun esamesi bile okunmazdı.

Bir kramp daha; bu seferki daha da güçlüydü. Holston acıyla yüzünü buruşturup yürümeyi kesti ve ağrının dinmesini bekledi. En son ne zaman ağzına bir lokma koymuştu sahi? Dün olmadığı kesindi. Aptal. En son ne zaman hacetini gidermişti? Onu da hatırlayamadı. Kıyafetini düşündüğünden daha önce çıkarması gerekebilirdi. Mide bulantısını atlattığında sonraki ağrı nöbetine tutulmadan önce tepenin doruğuna ulaşmak umuduyla birkaç adım daha ilerledi. Yeni bir ağrı hissetmeden önce sadece bir düzine adım daha atabilmişti; bu seferki kramp çok şiddetliydi ve bugüne kadar tecrübe ettiği her şeyden daha kötüydü. Holston ağrının şiddetiyle öğürdü, midesinin boş olması şimdi de bir şanstı. Dizlerinin bağı hâlsizlikten titreyerek çözülürken kollarını kamına doladı. Sertçe yere düştü ve inildedi. Midesi yanıyordu, göğsü ateşler içindeydi. Birkaç adım emeklemeyi başardı, alnında biriken terler başlığının içine damlıyordu. Gözünün önünde uçuşan kıvılcımlar görüyordu; tüm dünya birkaç defa parlak bir beyaza büründü, tıpkı şimşek çakması gibi. Şaşkın ve kendinden geçmiş bir vaziyette emeklemeye devam etti, güç bela hareket ediyordu, ürkek zihni son hedefine odaklanmıştı: tepeyi aşmak.

Görüşü tekrar tekrar titreşti, görüntü solmadan önce vizörü içeri hatırı sayılır bir parıltı buyur etti. Görmek güçleşti. Holston bir şeye tosladığında kolu büküldü ve omzu toprağa

düştü. Önünü görebilmek umuduyla gözlerini kırpıştırıp ileriye, tepenin zirvesine doğru baktı, fakat görebildiği tek şey bir belirip bir kaybolan yeşil çimenlerdi.

Ardından görüşü tamamen karardı. Her şey simsiyahtı. Midesi acıdan kördüğüm olurken kaskını çıkarmak amacıyla yüzünü pençeledi. Yanıp sönen ufak bir parıltı vardı görüşünde, o sebeple kör olmadığından emindi. Ancak bu parıltı başlığın *içinden* geliyor gibiydi. Birdenbire kör olan o değil, *vizörüydü.*

Holston eliyle başlığının arkasındaki mandallara uzanmaya çalıştı. Bütün oksijenini kullanıp kullanmadığını merak etti. Boğuluyor muydu? Verdiği nefeslerle kendi kendini mi zehirliyordu? Tabii ya! Neden ona temizlik için ihtiyaç duyduğundan daha fazla oksijen versinlerdi ki? Şişkin eldivenleriyle beceriksizce mandalları açmaya çalıştı. Bu tarz bir iş için üretilmedikleri besbelliydi. Eldivenler kıyafete bağlıydı, kıyafeti çıkarmak içinse önce cırt cırtları sonra da onların altındaki çifte fermuarı açmak gerekiyordu. Birinin yardımı olmaksızın çıkartılabilecek biçimde tasarlanmamıştı. Holston kendi karbondioksidiyle kendini zehirleyecek, kıyafetinin içinde geberip gidecekti. Artık kapalı bir alanda olmanın neden olduğu korkuyu, bir şeyin içinde kısılıp kalmanın ne demek olduğunu tam olarak anlıyordu. Kurtulmak için çırpındığı, içinde acıyla kıvrandığı bu kumaştan tabutun yanında silo bir hiçti. Eğilip bükülerek başlığının arkasındaki mandallara vurdu, ancak dolgulu parmakları bu iş için çok büyüktü. Körlük bütün bunları daha da kötü bir hale getiriyor, kendisini tuzağa düşmüş ve boğuluyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Bir kez daha acıyla kıvrandı. İki büklüm oldu, ellerini toprağın üzerine serdiğinde eldivenine sivri bir nesne ilişti.

El yordamıyla nesneyi arayıp buldu, sivri bir taştı bu. Bir alet. Holston sakinleşmeye çabaladı. Sükûneti sağladığı, diğerlerini teskin ettiği, kaosu stabilize ettiği yıllarına geri döndü. Kör haliyle kaybetmekten korktuğu taşı dikkatle kavradı ve başlığına götürdü. Kısa bir süreliğine eldivenlerini kesip çıkarmayı aklından geçirdi, ancak akıl sağlığının ya da oksijeninin kendisine yeterince süre tanıyacağından emin olamadı. Taşın sivri ucunu korunaklı boğazına doğrulttu, tam

mandalların olması gereken bölgeye. Vurmasıyla birlikte bir çatırtı duydu. *Çat. Çat.* Şişkin parmağıyla yoklamak için duraksadı, tekrar öğürdü ve bu sefer daha dikkatli nişan aldı. Çatırtı yerine bir klik sesi duyuldu. Başlığın bir yanı kıyafetten kurtulurken şerit biçiminde bir ışık içeriye hücum etti. Başlığının içindeki oksijensiz ve bayat hava yüzünden boğulmak üzereydi. Taşı diğer eline aldı ve ikinci mandala nişan aldı. Doğru noktaya denk getirene dek iki çatırtı daha işitti, sonra başlık kıyafetten bütünüyle kurtuldu.

Holston *görebiliyordu.* Gözleri sarf ettiği efordan ve oksijensizlikten yanıyor olsa da görebiliyordu. Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını bertaraf etti, sonra da ciğerlerini derin, taze, canlandırıcı ve masmavi gökyüzüyle doldurmaya çalıştı.

Karşılığında göğsüne bir yumruk yemiş gibi oldu. Öğürdü. Salyayla birlikte mide asidi kustu, midesi ağzına geldi. Etrafındaki dünya kahverengi bir renge bürünmüştü. Kahverengi çimen ve gri gökyüzü. Yeşil yoktu. Mavi yoktu. Hayat yoktu.

Bir yana devrilerek omzunun üzerine yattı. Başlığın içi ona dönük, önünde, yerde duruyordu, vizörü siyah ve cansızdı. Vizörün arka tarafı görünmüyordu, şeffaf değildi. Kafası allak bullak olan Holston başlığına uzandı. Vizörün dış yüzeyi gümüş bir katmanla kaplıydı, diğer tarafındaysa hiçbir şey yoktu. Cam bile yoktu. Pürüzlü bir yüzeye sahipti. Orasına burasına kablolar girip çıkıyordu. Bozuk bir ekran. Ölü pikseller.

Yeniden kustu. Ağzını dermansızca silerek tepeden aşağı baktı ve çıplak gözleriyle dünyayı *olduğu gibi,* her zaman bildiği haliyle gördü. Issız ve kasvetli. Başlığı bırakarak silodan çıkarken yanında dışarı taşıdığı yalanı attı. Ölüyordu. Toksinler onu içten içe kemiriyordu. Tepesinde sürü hayvanları gibi oradan oraya koşturan kara bulutlara gözlerini kırpıştırarak baktı. Ne kadar yol aldığını, tepenin zirvesinden ne kadar uzakta olduğunu görmek için arkasını döndü ve o anda emeklerken çarptığı şeyi gördü. Uyuyan bir kaya. Vizörünü çıkarmadan önce orada değildi, Allison'ın keşfettiği

programlarla çalışan o ufak ekranın yalanlarının bir parçası değildi.

Holston uzanıp önünde yatan nesneye dokundu. Dokunduğu beyaz kıyafet kırılgan bir taş gibi un ufak oldu, Holston başını daha fazla taşıyamıyordu. Bedenini ele geçiren yavaş ölümün acısıyla iki büklüm oldu ve eşinin vücudundan geriye kalanlara tutundu. Acı verici son nefesini içine çekerken; bu kahverengi ve cansız tepenin siyah çatlaklarındayken; arkasında yükselen sessiz, kimsesiz ve çürümüş şehirle aynı karedeyken ölümünün onu seyredenlere nasıl göründüğünü düşündü.

İzlemeyi tercih edenler ne görürdü acaba?

İkinci Bölüm

DOĞRU ÖLÇÜ

8

Örgü şişleri ikişerli gruplar halinde deri bir kılıfın içinde duruyorlardı. Aynı ebatlardaki iki tahta çubuktan ibarettiler; pörsük ve kuru bir et tarafından sarmalanmış, yan yana duran narin bilek kemiklerine benziyorlardı. Tahta ve deri. Bu nesneler kuşaktan kuşağa aktarılan birer ipucu, atalarının onlara attığı masum bir göz kırpıştı; isyandan ve tasfiyeden sağ çıkmayı başarmış çocuk kitapları ve ahşap oymalar gibi zararsızdılar. Her bir ipucu kendilerininkinden farklı, binaların toprağın üzerinde yer aldığı bir dünyanın silik izleri gibiydi. Tıpkı o gri ve cansız tepelerin üzerinden görülenler gibi…

Biraz düşünüp taşındıktan sonra Başkan Jahns aralarından bir çift şiş seçti. Seçimlerini her zaman özenle yapardı, çünkü doğru ölçüyü tutturmak önemliydi. Şişi çok ince seçerse örgü zahmetli, hırka ise çok dar ve sıkı olurdu. Diğer yandan, çok kalın bir şiş seçtiği takdirde de ilmeklerin arasında koca koca boşluklar kalırdı. Bu da örülen şeyin bol ve salkım saçak olması anlamına gelirdi. Örgü çok gevşek olur, içinden bakan biri karşı tarafı rahatlıkla görebilirdi.

Jahns kararını verdiğinde tahta kemikleri deri bileğin içinden çıkardı ve büyük bir pamuk ipliği yumağına uzandı. Ellerinin bu ağırlıktaki bir bükülmüş elyaf ilmeğinden derli toplu ve işe yarar bir şeyler meydana getirebildiğine inanması güçtü. Yumağın ucunu aramaya koyulduğu sırada nesnelerin biçim değiştirişlerini düşünmeye daldı. Mesela örmekte olduğu hırka şu anda bir tasarıdan ve dolaşmış ipliklerden fazlası değildi. Zamanı biraz geriye sardığınızda tarlalarda çiçek açan pamuğun parlak dokularından ibarettiler. Toplanmış, ayıklanmış, sonra da eğrilmişlerdi. Daha da geri sardığınızdaysa, üzerlerindeki hava kuvvetli sera ışıklarının tüm ihtişamıyla kavrulurken, pamuk bitkisinin özünü toprağın altına gömülmüş ve bitkinin köklerini kendi derileriyle besleyen insanlara dek sürebilirdiniz.

Jahns karamsarlığı karşısında başını iki yana salladı. Yaşı ilerledikçe düşünceleri ölüme daha çabuk kayar oluyordu. Her seferinde, her şeyin sonunda ölümü düşünmek.

Tecrübeden gelen bir ihtimamla ipliği bir şişin ucuna doladı ve parmaklarıyla üçgen biçiminde bir ağ meydana getirdi. Şişin ucu üçgenin içinde dans ederek örgüye ilk ilmeği attı. Örgü örmenin en sevdiği kısmı buydu: ilmek atmak. Başlangıçları severdi. İlk sıra. Hiçbir şeyden bir şeyler meydana gelirdi. Elleri ne yapacağını iyi bildiğinden, başını kaldırıp toz birikintilerini tepeden aşağı kovalayan sabah rüzgârını seyretmekte serbestti. Bulutlar bugün alçak ve meşumdu; rüzgârda savrulan kirlerin oluşturduğu küçük hortumlar kahkahalar atan çocuklar gibi yerlerde yuvarlanarak, fıldır fıldır dönerek, etrafa saçılarak, kâh bayırları kâh vadileri aşarak iki tepenin birbirlerine toslayıp bir olduğu büyük bir kıvrıma doğru yol alırken onların üzerlerine titreyen endişeli ebeveynler gibiydiler. Jahns toz bulutlarının bir çift ölü bedene çarpıp etrafa dağılmasını; edepsiz toz ikizlerinin buharlaşarak birer hayalete dönüşmesini; o somut, oyunbaz çocukların yeniden hayallere ve sis bulutlarına bürünmesini seyretti.

Başkan Jahns rengi ağarmış plastik sandalyesinde geriye yaslandı ve dışarıda, bu tehditkâr dünyada at koşturan arsız rüzgârı seyretti. Elleri ip yumağını sıralara dönüştürmeye devam ederken yaptığı işe arada bir bakış atması kâfi geliyordu. Toz sık sık katmanlar halinde silonun sensörlerine doğru yol alıyordu ve her dalga sanki hedefini alaşağı edecek birer fiziksel darbeymişçesine kadının irkilmesine neden oluyordu. Hoş, görüntüyü bulandıran tozların saldırılarını izlemek her zaman zorluydu; ama en zoru temizliğin ertesi günüydü. Toz parçacıklarının lenslere her teması bir tecavüz, pis bir adamın pirüpak bir şeye dokunması gibiydi. Jahns bunun nasıl bir his olduğunu anımsadı. Ve geçen altmış yılın ardından bazen o lenslerin üzerindeki kiri temizlemenin, onların temiz kalması için insan kurban etmenin kendisi adına daha katlanılmaz olup olmadığını merak ediyordu.

"Hanımefendi?"

Başkan Jahns bakışlarını kısa bir süre önce ölen şerifini bağrına basan cansız tepelerden ayırdı ve yanında dikilen Şerif Yardımcısı Marnes'a çevirdi.

"Efendim Marnes?"

"Bunları istemiştiniz."

Marnes kafeterya masasının üzerine üç manila dosya koydu ve dün geceki temizlik kutlamalarından kalan kırıntılarla meyve suyu lekelerinin arasından kadına doğru itti. Jahns örgüsünü bir kenara bırakıp gönülsüzce onlara uzandı. Aslında tek istediği bir süre daha yalnız kalıp ilmek sıralarının bir şeylere dönüşmesini seyretmekti. Kir ve yıllar pisletmeden, silonun üst kat sakinleri uyanmadan, gözlerindeki uykuyu ve vicdanlarındaki lekeleri ovuşturup atmadan, yukarı gelip kendi plastik sandalyeleriyle etrafına doluşmadan, tüm manzara onlar tarafından sömürülmeden önce bu bakir gün doğumunun sağladığı huzur ve sessizliğin tadını çıkarmak istiyordu.

Ancak görev beklemezdi: başkan olmayı kendisi istemişti ve silonun bir şerife ihtiyacı vardı. Bu yüzden kendi istek ve arzularını rafa kaldırıp dosyaları dizlerinin üzerine koydu. İlkinin kapağını okşarken ellerine acı ve kabulleniş karışımı bir bakış attı. Her ikisinin de üzeri tıpkı dosyalardan taşan ucuz kâğıtlar gibi kuru ve buruş buruştu. Şerif Yardımcısı Marnes'a bir göz attı; adamın beyaz bıyıklarının arasında yer yer siyah kıllar göze çarpıyordu. Bu renk düzeninin tam tersi olduğu, adamın uzun ve ince görünümünün kırılganlıktan ziyade gücü ve gençliği işaret ettiği zamanları hatırladı. Onu hala yakışıklı buluyordu; fakat bunun nedeni onu uzun zamandır tanıyor oluşu, yaşlı gözlerinin adamın genç halini bugün bile hatırlamasıydı.

"Biliyor musun, bu işi daha değişik bir şekilde yapabiliriz," dedi Marnes'a. "Seni şerifliğe terfi ettirmeme izin verirsin, sonra da kendine bir şerif yardımcısı bulursun, adamakıllı bir iş olur."

Marnes güldü. "Neredeyse başkanlık yaptığınız süre kadar uzun bir zamandır şerif yardımcısıyım hanımefendi. Günün birinde birer ölü olacağımız gerçeği dışında hiçbir şeye güvenmeyin."

Jahns başıyla onayladı. Marnes'ın etrafında oluşunu sevmesinin başlıca nedenlerinden biri de adamın düşüncelerinin olabildiğince kara oluşuydu, bu sayede kendi düşünceleri onunkilerin yanında gri kalıyordu. "Korkarım o gün ikimiz için de hızla yaklaşıyor," dedi.

“Doğru söze ne hacet. Diğerlerinden bu kadar uzun yaşayabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ancak sizden çok yaşamayacağıma kalıbımı basanın.” Marnes bıyıklarını sıvazladı ve dışarının manzarasına göz gezdirdi. Jahns ona gülümsedi, sonra da en üstteki dosyayı açıp ilk özgeçmişi inceledi.

“Bunlar bu işi yapabilecek düzeyde üç aday,” dedi Marnes. “Aynen istediğiniz gibi. İçlerinden herhangi biriyle seve seve çalışırım. Ama Juliette, sanırım özgeçmişi ortadaki olacak, benim ilk tercihim olurdu. Aşağıda, Mekanik’te çalışıyor. Yukarı çok sık uğramıyor ama ben ve Holston-” Marnes duraksayıp boğazını temizledi.

Jahns o tarafa bir göz attığında Şerif Yardımcısı’nın bakışlarını tepenin üzerindeki iki büklüm karaltıya diktiğini gördü. Marnes elini yumruk yapıp sert parmak boğumlarını ağzına götürdü ve sahte bir öksürük sesi çıkardı.

“Pardon,” dedi. “Dediğim gibi, birkaç yıl önce Şerif ve ben aşağıda bir ölüm vakası üzerinde çalışıyorduk. İşte bu Juliette, yanlış hatırlamıyorsam kendisine Jules denilmesini tercih ediyor, hemen gözümüze çarptı. Zehir gibi. O vakada bize çok yardımı dokundu. Detayları çok iyi gözlemliyor, insanları çok iyi idare ediyor, resmi ilişkilerde de başarılı ve kararlı biri. Seksenlerden yukarı çok çıktığını sanmıyorum. Bir En-Derinci olduğu kesin, epeydir onlardan biriyle çalışmadık.”

Jahns, Juliette’in dosyasını diğer ikisinin arasından çıkardı, sonra da aile soyağacını, hediye çeki geçmişini ve maaş olarak kaç jeton aldığını inceledi. Vardiya amiri olarak görünüyordu ve kendisinden oldukça övgüyle bahsedilmişti. Çekiliş geçmişinde adı geçmiyordu.

“Hiç evlenmemiş mi?” diye sordu Jahns.

“Hayır. Kendini işine adamış tiplerden. Bilirsiniz ya. Bir hafta boyunca aşağıdaydık, gençlerin ona nasıl baktığını gördük. İstese hemen o çocuklardan birini ayarlar ama istemiyor. Sağlam bir izlenim bırakan fakat yalnız kalmayı tercih eden biri.”

“Sende iyi bir izlenim bıraktığı aşikâr,” dedi Jahns, bunu söylediğine anında pişman olarak. Sesindeki kıskançlık tınısı

kadının hiç hoşuna gitmemişti.

Marnes vücudunun ağırlığını diğer bacağına aktardı. “Eh, beni iyi bilirsiniz başkanım. Adayları her zaman tartar, terfi etmemi engellemek için elimden geleni yaparım.”

Jahns gülümsedi. “Diğer ikisinden ne haber?” İsimlere bir göz gezdirirken En-Derin’den birini seçmenin iyi bir fikir olup olmadığını düşündü. Ya da muhtemelen Marnes’ın gönlünü kaptırmasından endişeleniyordu. En tepedeki dosyanın üzerinde yazan ismi tanıdı. Peter Billings. Birkaç kat aşağıdaki mahkemede ya kâtip ya da yargıç gölgesi olarak çalışıyordu.

“Açık konuşayım mı hanımefendi? Diğer ikisi seçimi adaletli göstermek için seçilmiş kişiler. Dediğim gibi, onlarla da çalışırım ama bence Jules tam aradığınız kişi. Genç bir kız şerif olmayalı epey zaman oldu. Önümüzdeki seçimler için popüler bir tercih olur.”

“Ama bizim onu seçmemizin nedeni bu olmayacak tabii,” dedi Jahns. “Kimin üzerinde karar kılarsak kılalım o kişi muhtemelen biz öldükten uzun süre sonra da işine devam ediyor ola-” Holston’ı seçmeden önce de aynı şeyleri söylediğini hatırlayınca lafını yarıda kesti.

Jahns dosyanın kapağını kapatıp dikkatini yeniden duvarekrana verdi. Tepenin eteklerinde ufak bir hortum şekillenmişti ve toplayıp içine kattığı tozlar hızla tam teşekküllü bir tehlikeye dönüşüyordu. Bu küçük şekil giderek daha geniş bir koni hâlini alırken etrafa biraz buğu saçtı, sonra da ince ucunun üzerinde, bir topaç misali sallanıp dönerek berrak gün doğumunun solgun ışık huzmeleri altında parıldayan sensörlere doğru seğirtti.

“Galiba gidip onu bir görmemiz lazım,” dedi Jahns sonunda. Dosyaları hâlâ dizlerinin üstünde tutuyor, sarılmış parşömenleri andıran parmaklarıyla el yapımı kâğıdın pürüzlü kenarlarıyla oynuyordu.

“Hanımefendi? Ben şahsen onun buraya gelmesini tercih ederim. Görüşmeyi her zaman olduğu gibi ofisinizde yaparız. Buradan aşağısı bir dünya yol, hele ki geri dönmesi ondan da beter.”

“Endişelerini anlıyorum Şerif Yardımcısı, gerçekten. Ama kırkıncı katın altına inmeyeli epey zaman oldu. Dizlerimin durumu insanlarımı görmemek için bir mazeret olamaz, ayrıca-”

Başkan durdu. Tozdan oluşan hortum sallandı, döndü ve doğrudan onlara doğru yol almaya başladı. Büyüdü, büyüdü – Jahns’in de iyi bildiği üzere lensin geniş açışı onu gerçekte olduğundan çok daha büyük ve acımasız bir canavara dönüştürüyordu– ve sonunda sensör sırasının üzerine patladı. Tanyeli, salondaki ekrana çarpıp geri çekilinceye ve arkasında ince, solgun bir film tabakasıyla lekelenmiş bir manzara bırakıncaya kadar tüm kafeterya kısa süreliğine karanlığa gömüldü.

“Lanet olasıca şeyler,” dedi Şerif Yardımcısı Marnes, sıktığı dişlerinin arasından. Elini silahının kabzasına koyarken tabancasının yıllanmış deri kılıfı gıcırdadı ve Jahns yaşlı Şerif Yardımcısı’nı dışarıda, o zalim coğrafyada incecik bacaklarıyla rüzgârı kovalayıp dağılan toz bulutuna mermiler yağdırırken hayal etti.

İkisi bir süre boyunca sessizce bekleyip hasarı gözlemlediler. Sonunda sessizliği Jahns bozdu.

“Bu yolculuğumuz seçimle ilgili değil Marnes, oy toplamak için de değil. Bildiğim kadarıyla yine rakipsizim zaten. Dolayısıyla bu konuyu daha fazla tartışmayacağız ve usulca, sükûnetle yol alacağız. İnsanlarımı görmek istiyorum, onlar tarafından görülmek değil.” Bakışlarını Marnes’a çevirdi ve adamın da kendisine bakmakta olduğunu gördü. “Bu yolculuk benim için Marnes. Bir kaçış.”

Yüzünü yeniden manzaraya çevirdi.

“Bazen… bazen burada, yukarıda gereğinden fazla kalmışım gibime geliyor. Her ikimizin de. Sanının ikimiz de her yerde gereğinden fazla kaldık…”

Sarmal merdivenden gelen sabah koşuşturmacasının ayak sesleri onu duraksattı ve ikisi birden hayatın sesine, uyanan bir günün sedasına döndüler. Artık ölü şeylerin görüntülerini kafasından çıkartmaya başlamasının, ya da en azından onları

bir süreliğine bir yerlere gömmesinin vakti gelmişti de geçiyordu.

“Birlikte aşağıya ineceğiz ve Juliette’in doğru ölçüsünü alacağız. Çünkü kimi zamanlar burada oturup hayatın bizi yapmaya zorladığı şeyleri seyretmek kalbimin derinliklerine adeta bir şiş sokuyor Marnes. Delik deşik oluyorum.

* * *

Kahvaltıdan sonra Holston’ın eski ofisinde buluştular. Aradan bir gün geçmesine rağmen Jahns burayı hâlâ onun odası gibi görüyordu. Başka birininmiş gibi düşünmek için henüz çok erkendi. Şerif Yardımcısı Marnes, IT departmanından Terry adlı iri yarı güvenlik görevlisine, yani Holston ve kendisi bir davayla meşgul olduğunda çoğunlukla yerlerine bakan adama son dakika direktiflerini verirken, Jahns de birbirinin eşi olan iki masa ile eski dosya dolaplarının diğer tarafında durup boş nezarethaneye dikkatle bakıyordu. Terry’nin arkasında saygılı bir biçimde bekleyen gencin adı Marcha’ydı; IT’de çalışmak üzere eğitim gören siyah saçlı ve parlak gözlü genç bir kızdı. Marcha, Terry’nin gölgesiydi; silo çalışanlarının yaklaşık yarısının bir gölgesi vardı. Edindikleri bilgiler ile teknikleri bir sünger gibi emmek ve böylece siloyu en az bir nesil daha işler hâlde tutabilmek için her daim hazır olan bu gölgelerin yaşları 12 ila 20 arasında değişiyordu.

Şerif Yardımcısı Marnes insanların temizlik sonrası ne kadar gürültücü ve kavgacı olduklarını hatırlattı Terry’ye. Gerilim bir defa boşaldı mı insanlar bir süre daha onu devam ettirmeye eğilimli olurdu hep. Birçoğu son çifte temizliği hatırlayamayacak kadar genç olduğundan böyle bir şeyin mümkün olamayacağını zannederdi. En azından birkaç aylığına…

Aslında Terry’yi uyarmasına gerek de yoktu, yan taraftaki cümbüş kapalı kapıların ardından bile duyulabiliyordu. Silonun kırkıncı katının yukarısında yaşayanların çoğu çoktan kafeterya ve oturma salonuna doluşmuştu. Gün boyunca Orta-Katlar’dan ve En-Derin’den yüzlercesi daha işlerinden izin alıp En-Tepe’ye uğrayacak, dışarıdaki dünyanın en net

manzarasını seyredebilmek için tatil jetonlarını harcayacaklardı. Çoğu bunu bir hac vazifesi olarak görürdü. Bazılarıysa sadece birkaç yılda bir uğrar, her şeyin tıpkı hatırladıkları gibi göründüğünü söyleyerek homurdanır, orada yaklaşık bir saat geçirir, sonra da çocuklarını önlerine katarak merdivenlerden çıkmakta olan kalabalıkla boğuşa boğuşa tekrar aşağı inerdi.

Anahtarları Terry'ye bırakıp ona bir de geçici bir rozet emanet ettiler. Marnes telsizinin pillerini kontrol etti, ofis ünitesinin sesinin açık olduğundan emin oldu ve silahını gözden geçirdi. Ardından Terry'yle tokalaşarak ona şans diledi. Gitme vaktinin geldiğini sezen Jahns boş nezarethaneye sırtını döndü. Terry'ye hoşça kal dedi, Marcha'yı başıyla selamladı ve kapıdan çıkmakta olan Marnes'ın peşine takıldı.

"Burayı bir temizliğin ardından boş bırakmakla iyi ettiğinden emin misin?" diye sordu Jahns, kapıdan çıkıp kafeteryaya adım attıklarında. O gecenin ilerleyen saatlerinde ortalığın ne kadar karışacağını, kalabalığın ne denli can sıkıcı olacağını biliyordu. Onu bu zor zamanda kendi keyfi doğrultusunda ayak işlerine sürüklemesi bir an yanlış göründü gözüne.

"Şaka mı yapıyorsunuz? Buna ihtiyacım var. Buradan uzaklaşmam gerekiyor." Marnes, kalabalık yüzünden büyük bir bölümü görünmeyen duvarekrana kısa bir bakış attı. "Holston'ın ne düşündüğünü, neden kafasından geçenleri benimle hiç paylaşmadığını hâlâ anlayabilmiş değilim. Belki geri döndüğümüz zaman o hâlâ ofisteymiş gibi hissetmem, çünkü şu anda orada nefes almakta dahi ciddi zorluk çekiyorum."

Kafeteryayı dolduran kalabalığın arasında ilerlemeye çalışırlarken Jahns bu konuyu etraflıca düşündü. Karışık meyve suları plastik bardakların içinde çalkalanırken havadaki kaçak alkol kokusunun yakıcılığını fark etti, ancak umursamadı. İnsanlar ona iyi dileklerini sunuyor, dikkatli olmasını söylüyor ve oylarını ona vereceklerine dair söz veriyordu. Kimseye adamakıllı bir şey söylememiş olmalarına rağmen yolculuklarının haberi alkollü meyve kokteylinden daha hızlı yayılmıştı. Çoğu bunun bir iyi niyet yolculuğu, bir

seçim kampanyası gezisi olduğu izlenimine kapılmıştı. Yaşamları boyunca Holston'dan başka şerif görmemiş genç silo sakinleri şimdiden Marnes'ı selamlıyor ve ona bu görevi devralmış gibi muamele ediyorlardı. Olan bitenin farkında olanlar gözlerinin altı kırış kırış olanlardı. İkili, kafeterya alanını boydan boya geçerken kalabalık onları başlarıyla selamlıyor ve farklı bir türde, sözsüz şans dileklerinde bulunuyorlardı. *Bu düzeni devam ettirin*, diyordu gözleri. *Bu düzeni devam ettirin ki çocuklarım da benim kadar uzun yaşayabilsinler. İşlerin sarpa sarmasına izin vermeyin, daha değil.*

Jahns bütün ömrünü bu baskının, dizlerinden çok daha fazlasına yüklenen bu ağırlığın altında geçirmişti. Ana merdivene doğru yollanırlarken Jahns sükûnetini korudu. Bir avuç insan ona bir konuşma yapması için seslendi, ancak oradan buradan gelen tek tük sesler ilgi görmedi. Bu beklentinin koro halinde dile getirilmemesi onu rahatlattı. Zaten ne söyleyebilirdi ki? Silo düzeninin nasıl olup da bozulmadığını bilmediğini mi? Kendi örgüsüne bile anlam veremediğini mi? İlmek attığınızda ve bunu doğru yaptığınızda örgünün bir şekilde kıyafete dönüştüğünü mü anlatacaktı? Onlara tüm örgünün dağılması için sadece tek bir makas darbesinin yeterli olduğunu da söyler miydi? Tek bir kesik atar ve çeke çeke bütün giysiyi bir ip yığınına çevirebilirdiniz. Yaptığı yegâne şey kuralları uygulamakken ve işler uzun yıllardır bir şekilde yolunda gidiyorken ondan gerçekten olan biteni anlamasını mı bekliyorlardı?

Çünkü silonun nasıl rayından çıkmadığını anlamıyordu. Bu insanların haletiruhiyelerini ve neden kutlama yaptıklarını da anlamıyordu. Güvende oldukları için mi içip içip bağırıyorlardı? Kader canlarını bağışladığı ve temizlikten yırttıkları için mi? İyi bir adamın, arkadaşının, bu insanları sağ ve afiyette tutabilmek için kendisine yardım eden ortağının ölü bedeni bir tepede, karısının yanı başında yatarken bu insanlar kadeh tokuşturuyorlardı. Eğer bir konuşma yapsaydı ve sarf ettiği cümleler yasaklanmış kelimeler içermeyecek olsaydı konuşmasının içeriği şu olurdu: Bugüne dek özgür iradeleriyle temizliğe gitmeyi seçenler arasından hiç kimse bu iki kişiden

daha temiz kalpli değildi. Ama bu söyleyecekleri geride kalan pek çok kişi için ne anlam ifade ederdi?

Şimdi konuşma yapmanın sırası değildi. İçmenin ya da şen şakrak takılmanın da öyle. Şimdi sessizce düşünüp taşınma vaktiydi, ki bu da Jahns'in buradan uzaklaşmak istemesinin nedenlerinden biriydi. Artık işler değişmişti. Bir günde değil tabii, uzun yıllar sürmüştü bu. Burada yaşayanların çoğundan daha iyi biliyordu bunu. Bir ihtimal Tedarik'teki yaşlı hanımefendi Mclain fark etmiş, işlerin bu noktaya geleceğini öngörebilmiş olabilirdi. İnsanın bundan emin olabilmesi için uzun yıllar yaşaması gerekirdi; Jahns yaşamıştı, o yüzden de emindi. Zaman akıp giderken, dünyasını ayaklarının yetişemeyeceği bir hızda alıp götürürken Başkan Jahns yakında zamanın kendisini bütünüyle geride bırakacağını biliyordu. Onun en büyük korkusu, asla dile getirmediği halde her gün hissettiği şey, dünyalarının o olmadan sendeleyerek daha uzaklara gidemeyeceğiydi.

9

Jahns'in bastonu her bir metal basamağa çarpışında dikkat çekici bir çınlama çıkarıyordu. Çok geçmeden bu ses, son temizliğin enerjisiyle kalabalıklaşıp titreşen merdivenlerin ritmini belirleyen bir metronom görevi görmeye başladı. Görünüşe göre ikisi haricindeki herkes yukarı çıkıyordu. Akıntının aksi yönünde ite kaka, dirsek dirseğe ilerlerlerken, "Hey, Başkanım!" bağırışlarını Marnes'a verilen kafa selamları izledi. Jahns onların yüzüne baktığı zaman, gerçekleşmesini öngördükleri terfinin korkunç doğasına duydukları saygıdan ötürü adama şerif diye hitap etmeyi arzuladıklarını gördü.

"Kaç kat inmeyi düşünüyorsunuz?" diye sordu Marnes.

"Niye, yoksa şimdiden yoruldun mu?" dedi Jahns, omzunun üzerinden geriye bakıp adama sırıtırken. Marnes'ın fırça gibi bıyıklarının da adama özgü bir gülümsemeyle eğrildiğini gördü.

"İnmek benim için dert değil. Esas tırmanmaya dayanamıyorum."

Jahns'in kolu kendisini geriden takip eder, Marnes ise ileri uzanırken ikilinin elleri kısa bir süreliğine sarmal merdivenin kıvrımlı tırabzanının üzerinde buluştu. Ona hiç de yorulmadığını söylemeyi geçirdi aklından; ancak ani bir yorgunluk, fiziksel olmaktan çok zihinsel bir tükenmişlik ele geçirdi kadının bedenini. Kafasında gençlik zamanlarından kalma çocuksu bir sahne dönmeye başladı ve Marnes'ın kendisini kucağına alıp merdivenlerden aşağı taşıdığını hayal etti. Güç ve sorumluluklarından hoş bir biçimde feragat eder, kendisini başka birinin egemenliğine bırakır, numara yapmasına gerek kalmazdı. Bu geçmişten bir hatıra değildi aslında; hiç yaşanmamış bir gelecekti ve Jahns bunu sadece aklından geçirdiği için bile suçluluk duydu. Kocasını yanında hissetti, adamın hayaleti Jahns'in düşüncelerinden huzursuz olmuştu.

"Başkanım? Kaç kat inmeyi düşünüyorsunuz?"

Bir taşıyıcı, merdivenleri zor bela çıkarken ikisi de durup tırabzanlara yaslandılar. Jahns oğlanı tanıdı, adı Conner'dı. Henüz bir çocuktu ama daha şimdiden kuvvetli bir sırtı ve kendinden emin adımları vardı. Kayışla birbirine tutturulmuş birkaç parça eşya dengeli bir şekilde omuzlarına yüklenmişti. Suratındaki ekşi ifade yorgunluktan ya da ağrıdan değil, sıkıntıdandı. Birdenbire merdiveninde türemiş tüm bu insanlar,bu turistler de kimdi? Jahns teşvik edici bir şeyler söylemek, kendi dizlerinin hiçbir zaman üstesinden gelemeyeceği işlerde çalışan bu insanlar için ufak bir iltifatta bulunmak istedi. Ancak En-Derin'den yukarı katlara erzak ve mal taşıyan bu delikanlı, dışarısının berrak ve engin manzarasına bir göz gezdirmek için en üst kata tırmanan silo sakinlerinin neden olduğu trafik nedeniyle yavaşlamak zorunda kalmış olmasına rağmen, güçlü ve dinç bacaklarıyla çoktan yanlarından geçip gitmişti.

İkili sahanlıkta bir müddet soluklandı. Marnes matarasını Jahns'e uzattı, o da geri vermeden önce nazik bir yudum aldı.

"Bugün yarısına kadar inmek istiyorum," diye cevapladı sonunda. "Ama yol üzerinde birkaç yere uğramam lazım."

Marnes matarasından kana kana içti, sonra da kapağını tekrardan kapatmaya koyuldu. "Ev ziyaretleri mi?"

"Onun gibi bir şey. Yirminci kattaki çocuk bakımevine uğramak istiyorum."

Marnes güldü. "Bebekleri öpmek için mi? Başkanım, kimse sizi seçimde geride bırakamaz. Kazanmak için sadece yaşınız yeter."

Jahns gülmedi. "Teşekkürler," dedi, yüzüne sahte bir acı maskesi takınarak. "Ama hayır, bebekleri öpmeye gitmiyorum." Arkasını dönüp tekrardan yürümeye koyuldu, Marnes da onu takip etti. "Şu Jules denen hanımefendi konusunda senin profesyonel görüşüne güvenmiyor değilim. Başkan olduğum günden bu yana tek bir yanlış tercih bile yapmadın."

"Şeyde bile mi?" diye araya girdi Marnes.

“Özellikle onda,” dedi Jahns, kimi kastettiğini biliyordu. “O iyi bir adamdı, ancak kalbi kırıktı. Bu da en iyilerini bile alaşağı eder.”

Marnes’tan çıkan homurtular söylediklerine katıldığını gösteriyordu. “O halde neden çocuk bakımevine gidiyoruz? Yanlış hatırlamıyorsam Juliette yirminci kattakinde doğmamıştı-”

“Hayır ama babası artık orada çalışıyor. Hazır oradan geçiyorken adamla bir tanışır, kızı hakkında da bir şeyler öğreniriz diye düşündüm.”

“Kişilik tanığı olarak bir baba mı?” Marnes güldü. “Ondan pek de tarafsız bir şeyler duyacağınızı sanmayın.”

“Bence şaşıracaksın,” dedi Jahns. “Eşyalarımı toplarken Alice’ten biraz araştırma yapmasını rica ettim. İlginç bir detay yakaladı.”

“Öyle mi?”

“Şu Juliette denen tip, bugüne dek hak kazandığı hiçbir tatil fişini kullanmamış.”

“Bu Mekanik’te çalışanlarda çok da ender görülen bir şey sayılmaz,” dedi Marnes. “Sık sık fazla mesaiye kalıyorlar.”

“Sadece bir yere gitmemekle kalmıyor, aynı zamanda hiç ziyaretçisi de olmuyor.”

“Hâlâ bununla neyi amaçladığınızı anlayamadım.”

Yanlarından bir aile geçerken Jahns bekledi. Muhtemelen altı ya da yedi yaşlarında bir çocuk babasının omuzlarına binmiş, merdivenlerin alt taraflarına çarpmamak için başını eğmişti. Omzunda ufak bir seyahat çantası, kucağındaysa kundaklanmış bir bebek taşıyan anne de hemen arkalarından geliyordu. Kusursuz bir aile, diye düşündü Jahns. Kullandıklarını yerlerine koyan cinsten. İkiye karşılık iki. Tıpkı çekilişin hedeflediği ve kimi zaman başarabildiği gibi.

“Peki o hâlde, sana bununla neyi amaçladığımı söyleyeyim,” dedi Marnes’a. “Bu kızın babasını bulmak, gözlerinin içine bakmak ve neden kızı Mekanik bölümünde

çalışmaya başladığından beri, yani neredeyse yirmi yıldır onu ziyaret etmediğini sormak istiyorum. Hem de bir kere bile."

Marnes'a yeniden bir bakış attı ve bıyıklarının altından kendisine somurttuğunu gördü.

"Ve neden kızının da bir kez olsun yanma gelmediğini," diye ekledi.

* * *

Yukarı daireleri geride bırakıp onuncu katlara vardıklarında trafik seyreldi. Jahns, aşağı yönde atılan her adımın geri dönüş yolunda burunlarından fitil fitil geleceğinden emindi. Bunun işin basit kısmı olduğunu hatırlatıp durdu kendisine. Aşağı inmek, çelik bir yayı gerip serbest bırakmak gibiydi. Jahns'e boğulduğu kâbuslarını anımsatıyordu. Hayatı boyunca onu boğabilecek derinlikte su görmek şöyle dursun, içine girebileceği kadar bile su görmediğinden aptalca kâbuslardı bunlar. Ama tıpkı ara sıra yüksek bir yerlerden düştüğü rüyalar gibi başka bir döneme ait kalıtlar, uyuduklarında her birinin belleklerinde açığa çıkan kırılmış parçalardı bunlar. Ve o bellek şunu haykırıyordu: *Böyle yaşamak* için *yaratılmadık.*

İşte bu inişin, bu sarmal düşüşün de geceleri onu yutan boğulmalardan bir farkı yoktu. Amansız ve kaçınılmazdı. Sanki bir daha asla yukarıya çıkamayacağının farkındalığıyla birleşen bir ağırlık onu aşağı çekiyormuş gibiydi.

Ardından Tekstil katını, yani renk renk işçi tulumlarının diyarını ve iplik yumaklarının geldiği yeri geçtiler. Boyaların ve diğer kimyasalların kokusu merdiven sahanlığına kadar ulaşıyordu. Eğimli briket duvarın içine yerleştirilmiş bir pencere, bölgenin kıyısında kalan ufak bir gıda dükkanına açılıyordu. İçerisi kalabalık tarafından adeta yağmalanmış, raflar yorgun tırmanıcılar ve temizlik sonrasının ekstra trafiği tarafından boşaltılmıştı. Birkaç taşıyıcı, talebi karşılamak için ellerinden gelenin en iyisini yaparak ağır yükleriyle beraber merdivene doluştular ve Jahns dünkü temizlikle ilgili korkunç bir gerçeğin farkına vardı: bu barbarca uygulama beraberinde psikolojik bir rahatlamadan, hatta dışarının net bir manzarasından daha fazlasını getiriyordu. Bu uygulama aynı

zamanda silo ekonomisine de destek oluyordu. Aniden, seyahat etmek için bir mazeret çıkıyordu ortaya. Alışveriş yapmak için bir bahane. Her yer dedikodularla çalkalanır, aileler ve eski dostlar aylar hatta belki de yıllar sonra tekrar bir araya gelirken silonun bütününe bir yaşam zerk olunuyordu. Yaşlı bir bedenin eklemlerini gerip ardından gevşetmesi, kan dolaşımının uç noktalara deveran olmasını sağlaması gibiydi bu. Bir ayağı çukurda olan bir şey yeniden *yaşam*dolmuştu.

"Başkanım!"

Arkasını döndü ve Marnes'ın bir üst sarmalda, neredeyse görüş alanının dışında olduğunu gördü. Adamın arayı kapatması için bir süre bekledi ve kendisine doğru aceleyle yol alan ayaklarını izledi.

"Ağır olun," dedi Marnes. "Eğer bu kadar hızlı inerseniz size yetişemem."

Jahns özür diledi. Hızındaki değişikliğin farkına dahi varmamıştı.

On altıncı katın altına, yani ikinci daireler sırasına adım attıkları sırada Jahns daha şimdiden neredeyse bir yıldır görmediği bölgelerde olduğunu fark etti. Burada merdiven boşluğunda koşturan, basamakları yavaş yavaş tırmananların bacaklarına dolanan daha genç ayakların patırtısı vardı. Yukarı katların ilköğretim okulu, çocuk bakımevinin hemen üzerindeydi. Tüm bu trafiğe ve çıkan gürültüye bakılırsa okul tatil edilmişti. Jahns bu tatilin nedeninin derse katılacak öğrencilerin azlığı (ebeveynleri dışarıyı izlemeleri için çocuklarını yukarı götürüyorlardı) ile öğretmenlerin de aynı şeyi yapmak istemelerinin bir karışımı olduğunu düşündü. Yere tebeşirle çizilmiş üçtaş ve seksek çizgilerinin gelip geçenler tarafından silindiği, tırabzanlara sarılmış çocukların derileri yüzülmüş dizlerini parmaklıkların arasından sarkıttığı ve ayaklarını bir alttaki merdiven boşluğuna salladığı, ıslıkların ve hevesli bağrışmaların yetişkinlerin yanında gizli fısıldaşmalara dönüştüğü okul sahanlığından geçtiler.

Çocuk bakımevinin olduğu kata döne döne bir kat daha yaklaşırlarken, "Neyse ki varmak üzereyiz, dinlenmem lazım

çünkü,” dedi Marnes. “Umanın bu adam müsaittir de görüşebiliriz.”

“Müsait olacak,” dedi Jahns. “Alice ofisimden mesaj yazıp geleceğimizi bildirdi.”

Çocuk bakımevinin bulunduğu katın sahanlığındaki trafiği aşıp soluklandılar. Marnes matarasını uzattığında Jahns bu kez lıkır lıkır içti, ardından mataranın eğimli ve çukurlu yüzeyinde saçlarının vaziyetine baktı.

“İyi görünüyorsunuz,” dedi Marnes.

“Başkansı mı?”

Marnes güldü. “Daha da iyi.”

Adam bunu söylerken, Jahns onun yaşlı ve kahverengi gözlerinde bir parıldama gördüğünü sandı, ama muhtemelen dudaklarına götürdüğü mataranın ışıltısıydı bu.

“Yaklaşık iki saatte yirmi kat indik. Hızı tavsiye etmem ama şimdiden buraya kadar indiğimize memnunum.” Bıyıklarını sildi ve arkasına uzanıp matarayı tekrardan çantasına yerleştirmeye çalıştı.

“Ver ben halledeyim,” dedi Jahns. Matarayı adamın elinden alıp çantasının arka kısmındaki ağlı cebe yerleştirdi. “Bir de konuşma işini bana bırakıyorsun ona göre.” diye hatırlattı.

Marnes zaten aksini hiçbir zaman düşünmediğini belirtmek istermişçesine kollarını havaya kaldırıp avuçlarını gösterdi. Birkaç adım atıp Jahns’in önüne geçti ve ağır metal kapılardan birini çekip açtı. Beklediklerinin aksine, paslı menteşelerden çıkan o alışılageldik gıcırdama sesi duyulmadı. Sessizlik Jahns’in irkilmesine sebep oldu. Merdivenlere açılan tüm eski kapıların açılıp kapanırken çıkarttıkları sesi duymaya alışmıştı. Çiftliklerdeki vahşi yaşamın merdiven boşluğundaki versiyonuydu bu kapılar; daimi ve gürültücü. Ancak bu menteşeler yağlanıp özenle elden geçirilmişti. Bekleme salonunun duvarlarındaki işaretler de bu gözlemi kuvvetlendirir nitelikteydi, kalın harflerle sessizlik talep ediyorlardı. Onlara dudakların üzerine yerleştirilmiş parmaklar ve üzerlerine taksim çekilmiş dairelerin içindeki açık ağız

resimleri eşlik ediyordu. Çocuk bakımevinin sessizlik konusunu önemsediği açıktı.

"Buraya en son geldiğimde bu kadar çok uyarı levhası gördüğümü hatırlamıyorum," diye fısıldadı Marnes.

"Belki de çene çalmaktan fark edemeyecek kadar meşguldün," diye cevapladı Jahns. Bir hemşire camın ardından onlara dik dik bakınca da adamı dirseğiyle dürttü. "Ben Başkan Jahns, Peter Nichols'la görüşmeye geldim," dedi kadına.

Pencerenin ardındaki hemşire gözünü dahi kırpmadı. "Kim olduğunuzu biliyorum. Oyumu size vermiştim."

"Ah, elbette. Çok teşekkür ederim."

"İçeri buyurun." Kadın masasındaki bir düğmeye bastı ve hemen yanındaki kapı hafifçe vızıldadı. Marnes kapıyı iterek içeri girdi, Jahns de onu takip etti.

"Şunları giyin lütfen."

Hemşire (yakasındaki el çizimi künyeye bakılırsa adı Margaret'tı) onlara beyaz kumaştan yapılma, özenle katlanmış iki önlük verdi. Jahns ikisini de aldıktan sonra birini Marnes'a uzattı.

"Çantalarınızı bana bırakabilirsiniz."

Margaret'ın söylediklerini reddetme lüksleri yoktu. Jahns kendisinden çok daha genç olan bu kadının dünyasında olduğunu, sessizce vızıldayan o kapıdan geçer geçmez onun astı haline geldiğini hissetti. Bastonunu duvara dayadı, çantasını çıkarıp yere indirdi ve önlüğü giydi. Margaret bir el atıp kolunu geçirmesine yardımcı olana dek, Marnes kendisininkini giymekte güçlük çekti. Önlükle güreşerek onu kot gömleğinin üzerine geçirdi ve sanki işleyişleri kendi yeteneklerini aşıyormuşçasına bel bağcıklarının uçlarını ellerinde öylece tuttu. Jahns'in bağcıkları bağlayışını izledi, sonra da kendininkileri uçları çözülmeyecek bir yığın halinde birbirine dolamayı başardı.

"Ne?" diye sordu, Jahns'in kendisine bakış biçimini fark ettiğinde. "Bu yüzden kelepçe taşıyorum. Düğüm atmayı hiçbir zaman öğrenememişsem ne olmuş yani?"

“Altmış yıldır,” dedi Jahns.

Margaret masasındaki bir başka düğmeye bastı ve koridorun sonunu işaret etti. “Doktor Nichols çocuk bakımevinde. Geldiğinizi haber edeceğim.”

Jahns önden gitti. Marnes da onu takip ederken, “Bunda inanılmayacak ne var?” diye sordu.

“Aslına bakarsan bence tatlı.”

Marnes homurdandı. “Benim yaşımdaki bir adama söylenecek korkunç bir sözcük bu.”

Jahns kendi kendine gülümsedi. Koridorun sonuna vardığında çift kanatlı bir kapıyı itip aralamadan önce durakladı. Oda loştu. Kapıyı biraz daha araladı ve dağınık ancak temiz bir bekleme salonuna girdiler. Çocuğunu almaya giden bir arkadaşıyla beraber beklediği Orta-Katlar’daki bir diğer bakımevini hatırladı. Cam bir duvar, birkaç beşik ile çocuk arabasının bulunduğu bir odaya bakıyordu. Jahns’in eli kalçalarına doğru gitti. Doğumunda takılan ve o günden beri bir defa olsun bile çıkarılmayan, şimdilerdeyse gereksiz olan implantının sert ve yuvarlak çıkıntısını ovdu. Çocuk bakımevinde olmak ona kaybettiklerini, işi için, hayaletleri için feda ettiklerini hatırlattı…

İçerisi, minik yataklarda yeni doğmuş bir bebek olup olmadığını anlamak için fazla karanlıktı. Jahns her doğumdan haberdar olurdu elbette. Başkan olarak her birisi için bir tebrik mektubu ve doğum sertifikası imzalardı, ancak bugünlerde isimler birbirine girmişti . Ailenin hangi katta yaşadığını, doğumun ilk çocuk mu yoksa ikinci mi olduğunu nadiren hatırlıyordu. Her ne kadar bunu itiraf etmesi üzücü olsa da o sertifikalar onun için imzalanması gereken herhangi bir evrak işinden fazlası değildi artık.

Belli belirsiz bir yetişkin silüeti küçük beşiklerin arasında hareket etti ve bloknotunun parlak kıskacı ile metal kaleminin ışıltısı müşahede odasının loşluğunda onlara göz kırptı. Silüetin sahibinin uzun olduğu belliydi, erkeksi bir yürüyüşü ve yapısı vardı. Acele etmeyen adam bir şeye bakmak üzere beşiklerden birinin üzerine eğildi ve iki metal parıltısı bir not kaydetmek üzere bir araya geldi. İşini bitirdiğinde odayı

katedip geniş bir kapıdan geçti ve bekleme salonundaki Marnes ile Jahns'in yanına geldi.

Jahns, Peter Nichols'ı görür görmez etkileyici bir adam olduğunu fark etti. O da uzun ve zayıf biriydi, ancak hareket edebilmek için kararsız uzuvlarını açıp kapıyormuş gibi görünen Marnes'la alakası yoktu. Peter'ınki bir antrenman bağımlısının sahip olacağı türden bir zayıflıktı; tıpkı basamakları çifter çifter çıkan ve böyle bir hız için özel olarak yaratılmış gibi görünen, Jahns'in tanıdığı birkaç taşıyıcı gibi. Boyu güven aşılayan tiplerdendi. Peter'ın uzattığı eli kavrayıp sıkıca tokalaşmasına müsaade ettiğinde hissetmişti bunu Jahns.

"Gelmişsiniz," dedi Doktor Nichols, yalın bir şekilde. Bu soğuk bir gözlemdi ve içinde küçücük bir şaşkınlık belirtisi bulunduruyordu. Marnes'ın elini de sıktı, ancak gözleri yeniden Jahns'e döndü. "Sekreterinize size çok fazla yardımımın dokunamayacağını ifade ettim. Korkarım Juliette'i bundan yirmi yıl önce bir gölge olduğu günden beri görmedim."

"Aslında sizinle konuşmak istediğim konu da tam olarak buydu." Jahns, ebeveynler yeni doğmuş bebeklerine kavuşurken dışarıda bekleyen endişeli büyükbaba ve büyükannelerin, teyze ve halaların, dayı ve amcaların oturduğunu hayal ettiği minderli banklara bir bakış attı. "Oturmamızda bir sakınca var mı?"

Doktor Nichols başıyla onayladı ve eliyle bankları işaret etti.

"Ofis atamalarımı özenle yapıyorum," diye açıkladı Jahns doktorun karşısına otururken. "Bu yaşımda atadığım yargıçların ve kanun adamlarının çoğunun benden uzun yaşamasını bekliyorum, dolayısıyla seçimlerimde çok titiz davranıyorum."

"Ama her zaman öyle olmuyor, değil mi?" dedi Doktor Nichols, başını yana yatırarak. Zayıf ve özenle tıraşlanmış yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Yani sizden uzun yaşamalarını kastediyorum."

Jahns yutkundu. Yanında oturan Marnes kıpırdandı.

“Bunca yıl gölgelik yaptığınıza ve bu kadar zahmetli bir meslek seçtiğinize göre aile kavramına değer veriyor olmalısınız,” dedi Jahns, konuyu değiştirerek ve bunun da sadece bir başka gözlem olduğunu, hiçbir imada bulunmadığını fark etti.

Nichols başıyla onayladı.

“Neden siz ve Juliette birbirinizi hiç ziyaret etmediniz? Yani neredeyse yirmi yıldır bir kere bile görüşmemişsiniz. O sizin tek çocuğunuz.”

Nichols başını hafifçe çevirip bakışlarını duvarda gezdirdi. Jahns’in dikkati kısa süreliğine camın arkasında beliren bir başka silüete, rutin denetimlerini yapan bir hemşireye kaydı. Bir diğer kapı doğum odası olduğunu düşündüğü bir yere açılıyordu ve muhtemelen şu anda nekahet dönemindeki çiçeği burnunda bir anne orada en değerli varlığının kucağına verilmesini bekliyordu.

“Bir tane de oğlum vardı,” dedi Doktor Nichols.

Jahns bir elinin dosyaları çıkarmak için çantasına doğru uzandığını hissetti, ancak çantası yanında değildi. Juliette’in bir erkek kardeşi olduğu detayını atlamıştı.

“Bilemezdiniz,” dedi Nichols, Başkan Jahns’in yüzündeki şaşkın ifadenin anlamını doğru okuyarak. “Sağ çıkamadı. Teknik olarak doğumu hiç gerçekleşmedi. Çekiliş sırası başkasına geçti.”

“Üzüldüm…”

Jahns uzanıp Marnes’ın elini tutma dürtüsüne karşı koydu. Masumca bile olsa birbirlerine isteyerek dokunmayalı onlarca yıl geçmişti; ancak odadaki beklenmedik hüzün, aradan geçen bu uzun sürenin anlamsızlığını ortaya koyuyordu.

“Adı Nicholas olacaktı, babamın babasının adı. Prematüre doğmuştu, altı yüz seksen gram.” Sesindeki klinik tarafsızlık, her nasılsa duygusal bir iç döküşten daha hüzünlüydü. “Entübe ettiler, kuvöze aldılar, ama… komplikasyonlar vardı…” Doktor Nichols bakışlarını ellerinin tersine çevirdi. “Juliette o zaman on üç yaşındaydı. Tahmin edersiniz ki o da en az bizim kadar heyecanlıydı, bir erkek kardeşi olacaktı. Bir ebe olan

annesinin gölgeliğini yapmasına bir yılı kalmıştı.” Nichols bakışlarını yukarı kaldırdı. “Bu bakımevinde değil ama, eski Orta-Katlar’daki çocuk bakımevinde. Eşimle beraber çalıştığımız yerde. O zamanlar hâlâ bir stajyerdim.”

“Peki ya Juliette?” Başkan Jahns bağlantıyı pek kuramamıştı.

“Kuvözde bir arıza oldu. Nicholas-” Doktor başını yana çevirdi, neredeyse ellerini gözlerine götürüyordu ancak toparlanmayı başardı. “Özür dilerim. Hâlâ adını kullanıyorum.”

“Özür dilemenize gerek yok.”

Başkan Jahns, Şerif Yardımcısı Marnes’ın elini tutuyordu. Bunun ne zaman ve nasıl olduğunu anlamamıştı. Doktor da fark etmiş gibi durmuyordu, ya da muhtemelen umursamıyordu.

“Zavallı Juliette.” Doktor başını iki yana salladı. “Perişan olmuştu. ilk önce Rhoda’yı, yani oğlumuzun sahip olduğu tek cılız şansı yaratma mucizesini gösteren tecrübeli doğum hemşiresini suçladı. Durumu ona anlattım. Sanırım Juliette de biliyordu zaten. Sadece nefret edecek birilerine ihtiyacı vardı.” Jahns’e doğru kafa salladı. “O yaştaki kızlar nasıl olur siz de bilirsiniz.

“İster inanın ister inanmayın ama hatırlıyorum.” Jahns yüzüne zoraki bir gülücük takındı ve doktor da aynı şekilde karşılık verdi. O sırada Marnes’ın elini sıktığını hissetti.

“Annesinin ölümünden sonra da arızalanan kuvözü suçladı. Şey, yalnızca kuvözü değil de bulunduğu kötü ortamı diyelim. Bütün her şeyi sarmalayan genel çürümeyi.”

“Eşiniz komplikasyonlardan mı vefat etti?” Bu da Jahns’in gözden kaçırdığı bir başka detay olmalıydı.

“Eşim bir hafta sonra intihar etti.”

Yeniden o klinik tarafsızlık. Bu, olan biten şeyler karşısında geliştirdiği bir tür hayatta kalma mekanizması mıydı, yoksa olanlardan bağımsız bir karakter özelliği miydi? Jahns bu iki ihtimal üzerinde bir süre düşündü.

“Bunu hatırlamıyor olmam çok tuhaf,” dedi Şerif Yardımcısı Marnes, doktorla tanıştığından beri ağzından dökülen ilk sözcükler bunlardı.

“Şey, ölüm belgesini ben yazdım. Dolayısıyla ölüm nedeni olarak istediğim şeyi yazabildim.”

“Ve bunu itiraf mı ediyorsunuz?” Marnes banktan zıplamak üzere gibi görünüyordu. Ama ne yapmak için olduğunu kestiremiyordu Jahns. Yerinden kalkmaması için bir elini onun kolunun üzerine koydu.

“Zaman aşımından sonra mı? Elbette. İtiraf ediyorum. Zaten işe yaramaz bir yalandı. Juliette zekiydi, o yaşta bile. Biliyordu. Bu da onun ç-” Durdu.

“Bu da onun ne?” diye sordu Başkan Jahns. “Çıldırmasına mı sebep oldu?”

“Hayır,” diyen Doktor Nichols başını iki yana salladı. “Öyle demeyecektim. Bu da onun çekip gitmesine neden oldu. iş değiştirmek için gölgebüyütenlere başvurdu. Mekanik bölümüne geçmek ve atölyede gölgelik yapmak istedi. Bu tarz bir atama için bir yaş küçüktü, ama kabul ettim. İzni imzaladım. Gider, biraz Derin havası alır, sonra geri döner sanmıştım. Çok safmışım. Biraz özgürlük ona iyi gelir diye düşünmüştüm.”

“Onu o günden beri bir daha görmediniz mi?”

“Sadece bir kez. Gittiği günden yalnızca birkaç gün sonra annesinin cenazesinde. Yukarıya tek başına gelmişti, cenazenin defnine iştirak etti, bana sarıldı, sonra da aşağıya geri döndü. Duyduğuma göre dinlenmemiş bile. Yaptıklarından haberdar olmaya çalışıyorum. Derin’in çocuk bakımevinde bir meslektaşım var ve arada sırada bana birkaç haber uçuruyor. Juliette’in kafasındaki tek şey işine yoğunlaşmak, işine yoğunlaşmak ve işine yoğunlaşmak.”

Nichols duraksadı ve güldü.

“Biliyor musunuz, küçükken annesinin tam bir kopyasıydı. Ama büyüyünce daha çok bana benzemeye başladı.”

“Peki onun silo şerifi olmasına mani olacak ya da bu iş için kötü bir seçim olduğunu gösterecek herhangi bir şey biliyor

musunuz? Bu pozisyonun kapsamını biliyorsunuz, değil mi?”

“Biliyorum.” Nichols’ın gözleri Marnes’ın üzerinde dolaşarak kötü bağlanmış önlüğün açıklığından gözüken bakır rozete, oradan da yan tarafındaki tabancanın neden olduğu kabartıya kaydı. “Silo bünyesindeki bütün kanun adamlarının üzerinde onlara emir verecek birinin olması lazım, doğru mudur?”

“Aşağı yukarı,” dedi Jahns.

“Neden Juliette ?”

Marnes gırtlağını temizledi. “Bir keresinde bir soruşturmada bize yardım etmişti ve-”

“Jules mu? Yukarı mı çıkmıştı?”

“Hayır, biz aşağıdaydık.”

“Bu iş için gerekli eğitimi yok.”

“Hiçbirimizin yok,” dedi Marnes. “Bu daha çok… siyasi bir makam. Bir vatandaşlık vazifesi.”

“Reddedecektir.”

“Neden?” diye sordu Jahns.

Nichols omuz silkti. “Sanırım kendi gözlerinizle göreceksiniz.” Ayağa kalktı. “Keşke size daha fazla zaman ayırabilseydim, ama gerçekten işimin başına dönmeliyim.” Çift kanatlı kapıya şöyle bir baktı. “Yakında bir aileyi ağırlayacağız…”

“Anlıyorum.” Jahns ayağa kalkıp adamın elini sıktı. “Görüşmeyi kabul ettiğiniz için müteşekkiriz.”

Güldü. “Başka şansım var mıydı?”

“Elbette.”

“Eh, keşke bunu önceden bilseydim.”

Gülümsedi ve Jahns şaka yaptığını anladı. Ya da en azından yapmaya çabaladığını. Adamın yanından ayrıldıktan sonra eşyalarını geri alıp önlükleri iade etmek için koridoru adımlarlarken Marnes’ın adayına giderek daha fazla ilgi duyduğunu fark etti Jahns. En-Derin’den bir kadın, Şerif

Yardımcısı'nın tarzı biri değildi. Juliette geçmişi karışık biriydi. Jahns, adamın muhakemesini bulandıran *başka* faktörlerin olup olmadığını merak etti. Şerif Yardımcısı ana bekleme salonuna açılan kapıyı onun geçmesi için tutarken, Başkan Jahns de adamı yanında getirme nedeni, kararlarında yanılması ihtimali miydi onu düşünüyordu.

10

Öğle yemeği vaktiydi, ama ikisi de çok aç değildi. Jahns yürürken bir mısır koçanını kemirmiş, taşıyıcılar gibi ‘tırmanış esnasında yemek yiyebildiği’ için kendisiyle gurur duymuştu. İnişleri esnasında pek çok taşıyıcının yanından geçtiler ve Jahns’in bu mesleğe karşı duyduğu saygı gitgide arttı. Bu adamlarla kadınlar sırtlarındaki ağır yüklerle merdivenleri çıkarken kendilerinin hafif yüklerle aşağı inmeleri Jahns’te tuhaf bir suçluluk duygusu uyandırıyordu. Üstelik taşıyıcılar çok *hızlı* hareket ediyorlardı. Aşağı inen bir taşıyıcı özür dileyerek ağır ağır yanlarından geçerken tırabzanlara yapıştılar. On beş ya da on altı yaşlarında bir kız olan gölgesi de hemen arkasındaydı, geri dönüşüm merkezinde kullanılan çöp poşetlerini andıran bir şeylerle yüklüydü. Jahns, adaleli ve pürüzsüz bacakları şortundan taşan genç kızı sarmal boyunca gözden kayboluncaya dek izledi ve birdenbire kendisini oldukça yaşlı ve de yorgun hissetti.

İkili ritmik bir yürüyüş temposu tutturdu: Her bir ayağını bir sonraki basamağın üzerine gelecek şekilde uzat, kemiklerini bir bakıma çökert, yerçekimine teslim ol, o ayağın üzerine bas, elini tırabzanın üzerinde kaydır, bastonunu ileriye uzat ve tüm bunları tekrar et. Kuşku otuzuncu kat civarlarında Jahns’i ele geçirdi. Gün doğumunda güzel bir macera gibi görünen yolculuk artık zorlu bir girişim gibi geliyordu. Her bir adım gönülsüzce, mevcut irtifayı geri kazanmanın ne kadar meşakkatli olacağının bilinciyle atıldı.

Yukarı su arıtma tesisinin bulunduğu otuz ikinci katı geçtiklerinde Jahns silonun bu bölümlerini neredeyse ilk defa gördüğünü fark etti. İtiraf etmek utanç vericiydi ama bu kadar derinlere inmeyeli çok uzun bir zaman geçmişti ve aradan geçen süre içerisinde silo değişikliklere uğramıştı. İnşaat ve onarım işleri devam ediyordu. Duvarlar hatırladığından farklı renklerdeydi. Ama hafızasına güvendiği de pek söylenemezdi.

IT katlarına yaklaştıklarında merdivenlerdeki trafik azaldı. Burası iki düzineden daha az kadının ve erkeğin - ama çoğunlukla erkeğin - kendi küçük krallıklarını yönettiği, silonun en düşük nüfuslu katlarıydı. Silonun sunucuları

neredeyse bütün bir katı kaplıyordu; isyan sırasında hafızaları bütünüyle silinen makineler mevcut tarihçeyle yeniden, yavaşça dolduruluyordu. Onlara erişim artık ciddi oranda kısıtlanmıştı ve Jahns otuz üçüncü katın sahanlığından geçerken sunucuların tükettiği elektriğin gürültüsünü duyduğuna yemin edebilirdi. Silo her ne idiyse ya da aslen her ne için tasarlanmış olursa olsun, bu makinelerin öncelikli araçlar olduklarını anlamak için kimseye soru sormasına veya kimseden bir izahat dinlemesine gerek yoktu. Çektikleri enerji bütçe toplantılarında daimi bir münakaşa konusu olurdu. Ancak temizliğin gerekliliği, dışarısı hakkında konuşma korkusu ve buna eşlik eden birçok tehlikeli tabu IT'ye olağanüstü bir kredi sağlıyordu. Nezarethanede tutulan kişi için özel olarak dikilen temizlik kıyafetlerinin üretildiği laboratuvarlara ev sahipliği yapmaları bile onları tek başına diğer her şeyden ayırıyordu.

Hayır, dedi Jahns kendi kendine, bunun nedeni sadece temizlik tabusu ve dışarıya duyulan korku değildi. *Umuttu.* Silonun her bir sakininin içinde dile getiremedikleri ölümcül bir umut vardı. Saçma sapan, fantastik bir umut. Belki kendileri için değil, ama çocukları, ya da çocuklarının çocukları için günün birinde yeniden yeryüzünde yaşamak mümkün olabilirdi ve bu olsa olsa IT departmanının çalışmaları ile laboratuvarlarında ürettikleri kabarık kıyafetler sayesinde gerçekleşebilirdi.

Bunu düşünmek bile Jahns'in titremesine neden oldu. Dışarıda yaşamak. Çocukluk dönemi şartlandırması bu kadar güçlüydü işte. Belki tanrı onu duyar ve ispiyonlardı. Kendisini temizlik kıyafetinin içinde hayal etti, sık sık aklına gelen bir düşünceydi bu: birçok kişiyi mahkûm ettiği o esnek tabutun içine girmek…

Otuz dördüncü katın sahanlığında durdu. Marnes da elinde matarasıyla ona katıldı. Jahns, kendisininki sırtında asılı dururken tüm gün boyunca Marnes'ın matarasından içtiğini fark etti. Bunun çocuksu ve romantik bir yanı vardı, ama aynı zamanda pratikti de. Kendi sırtındakine uzanmak, bir başkasının çantasındakini almaktan daha zordu.

“Dinlenmek ister misiniz?” Marnes içinde yalnızca iki yudumluk su kalan matarayı ona doğru uzattı. Jahns o yudumlardan birini içti.

“Bir sonraki durağımız burası zaten,” dedi.

Marnes bakışlarını girişin üzerine şablonla yazılmış silik sayılara çevirdi. Hangi katta olduklarını biliyordu, ama ne olur ne olmaz diye ikinci bir kez kontrol etmek istemişti.

Jahns matarasını ona geri uzattı. “Geçmişte, adaylarıma icazet almak için her zaman mesaj yollardım. Benden önceki Başkan Humphries de aynısını yaparmış, ondan önceki Başkan Jeffers da.” Omuz silkti. “Düzen böyle.”

“İcazet vermeleri gerektiğini bilmiyordum.” Son yudumu midesine indirdi ve Jahns’in omzuna usulca vurup parmağıyla arkasını dönmesini işaret etti.

“Eh, sonuçta bugüne dek hiçbir adayımı reddetmediler.” Jahns matarasının bulunduğu cepte bir asılma hissetti, kendi dolu matarasının yerini Marnes’ın boş matarası aldı. Çantası azıcık hafifledi. Marnes’ın onun suyunu da taşıyıp aynı şekilde matara boşalana kadar paylaşmak istediğini anladı. “Sanırım yazılı olmayan bu kural her yargıcı ve kanun adamını dikkatle seçelim diye var, yani gayriresmî bir denetim organının varlığını göz önünde bulunduralım diye.”

“Yani bu defa bu işi bizzat yapacaksınız.”

Şerif yardımcısıyla yüzleşmek için arkasını döndü. “Yolumuzun üzerindeydi…” El ele tutuşmuş genç bir çift Marnes’ın arkasından geçip basamakları ikişer ikişer çıkarken Jahns sustu. “Ben de burada *durmadan,* IT’ye uğramadan geçmenin çok şüphe çekici olacağını düşündüm.”

“Uğramak,” dedi Marnes. Bunu söylerken tırabzanlardan aşağı tükürmüş olsaydı şaşırmazdı, çünkü ses tonu öyle bir hareketi gerektiriyordu. Jahns birdenbire bir başka zayıf yanının açığa çıktığını hissetti.

“Bunu bir iyi niyet vazifesiymiş gibi farz et,” dedi kapıya yönelerek.

“Ben bunun bir keşif baskını olduğunu farz edeceğim,” diye mırıldandı Marnes, peşinden giderek.

* * *

Çocuk bakımevinin aksine, bu defa vızıldayan bir kapıdan geçirilip IT'nin gizemli derinliklerine gönderilmeyeceklerini tahmin edebilmesi için Jahns'in kâhin olması gerekmiyordu. Sıralarını beklerlerken Jahns, görevli biri olduğu kırmızı tulumlarından anlaşılan bir adamın bile İT sınırlarının dışına çıkmadan önce üstünün arandığını izledi. Yalnızca İT'nin güvenlik elemanlarında bulunan el dedektörlerinden birini taşıyan bir adam, metal kapılardan geçen herkesi denetlemekten sorumlu gibi duruyordu. Bununla birlikte, kapının diğer tarafındaki resepsiyonist oldukça saygılı biriydi ve Başkan'ın ziyaretinden memnun olmuş gibi bir hâli vardı. Kadın son temizlik nedeniyle her ikisine de baş sağlığı diledi. Bu sözler kulağa garip gelse de Jahns bunu daha sık duymaktan mutlu olurdu. Ana girişin bitişiğindeki ufak bir konferans salonuna yönlendirildiler; bu odanın diğer departmanlarla toplantı yaparken katılımcılara güvenlikten geçme sıkıntısı yaratmamak için kullanılan bir yer olduğunu düşündü Jahns.

"Şunun büyüklüğüne bakar mısınız," diye fısıldadı Marnes, odada başbaşa kaldıklarında. "Ana girişin büyüklüğünü gördünüz mü?"

Jahns başıyla onayladı. Tavanı ve duvarları inceleyerek bir tür gözetleme deliği, izleniyor olduğuna dair hissettiği o tedirgin edici duyguyu teyit edecek bir şeyler aradı. Çantasını ve bastonunu bir kenara koyduktan sonra bitkin bir halde konforlu koltuklardan birine çöktü. Koltuk hareket edince tekerlekli olduğunu fark etti. Hem de özenle yağlanmışlardı.

"Burayı hep görmek istemişimdir," dedi Marnes, geniş antreye bakan camdan dışarıyı izlerken. "Buradan her geçişimde, ki bugüne kadar yalnızca on kez falan geçmişimdir, içeride ne olduğunu hep merak ederdim."

Jahns neredeyse susmasını söyleyecekti, ancak adamın duygularını incitmekten çekindi.

"Şuna bakın, koştura koştura geliyor. Sizin için olsa gerek."

Jahns kafasını çevirip camdan baktığında Bernard Holland'ın onlara doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Kapıya

yaklaştığında gözden kayboldu, kapının kolu aşağı indi ve işi IT'nin sorunsuzca işlemesini sağlamak olan ufak tefek adam odaya girdi.

"Başkan."

Bernard pişmiş kelle gibi sırıtıyordu, bu nedenle ön dişlerinin eğriliği de hemen göze çarpıyordu. Bu kusurunu örtmek için nafile bir çabayla sarkan, ufacık bir bıyık bırakmıştı. Kısa boyu, iri yapısı ve minik burnunun üzerine oturttuğu gözlüğüyle tam bir teknik uzman gibi görünüyordu. Ama her şeyden evvel *zeki* birine benziyordu; en azından Jahns öyle olduğunu düşünüyordu.

Adam tokalaşmak üzere elini uzattığında Jahns de koltuğundan kalkmak üzereydi, destek almak için kolunu kolçağa yasladığında lanet olası koltuk neredeyse altından kayıp gidiyordu.

"Dikkat edin," dedi Bernard, Jahns'i dirseğinden yakalayıp düşmesini önlerken. "Şerif Yardımcısı." Adam Marnes'ı başıyla selamlarken Jahns de dengesini sağlamaya çalıştı. "Sizi aşağıda ağırlamak bizim için bir onur. Bu tarz yolculuklara çok sık çıkmadığınızı biliyorum."

"Acil görüşme talebimizi kabul ettiğiniz için esas biz teşekkür ederiz," dedi Jahns.

"Elbette. Lütfen kendinizi evinizde gibi hissedin." Eliyle, verniklenmiş konferans masasını işaret etti. Başkanın ofisindekinden çok daha hoş bir masaydı; Jahns bu parlaklığın daha az kullanılmaktan kaynaklandığını düşünerek teselli buldu. Sandalyesine dikkatlice oturdu, uzanıp çantasını açtı ve dosyaları çıkardı.

"Her zamanki gibi doğrudan iş başına," dedi Bernard, yanına oturarak. Yuvarlak gözlüğünü burnunun üzerinde iyice geriye itti ve şişkin göbeği masaya dayanana kadar sandalyesinde öne kaykıldı. "Bu yönünüzü her zaman takdir etmişimdir. Tahmin edebileceğiniz üzere dün yaşanan talihsiz olaylar nedeniyle her zamanki gibi yoğunuz. Gözden geçirilmesi gereken bir sürü veri var."

“Nasıl gidiyor peki?” diye sordu Jahns, önündeki materyalleri düzenlerken.

“Her zamanki gibi biraz olumlu biraz olumsuz. Mühür sensörlerinin sonuçlarında bazı ilerlemeler kaydedildi. Bilinen toksinlerin sekizinin atmosfer seviyelerinde düşüş var, ama fazla değil. İkisi yükselişte. Çoğu da stabil.” Elini boş vermiş bir ifadeyle salladı. “Bir sürü sıkıcı teknik detay, ama hepsini raporuma ilave edeceğim. Siz ofisinize varmadan önce hepsini sisteme girmiş olurum.”

“Tamamdır,” dedi Jahns. Tanrı bilir neden, başka bir şeyler daha söylemek, departmanının sıkı çalışmasının farkında olduğunu göstermek ve bir temizliğin daha başarıyla sonuçlandığını belirtmek istiyordu. Ama dışarıdaki Holston, yani onun için bir gölgeye en yakın kişiydi; kendisi ölüp de bedeni meyve ağaçlarının köklerini beslerken başkanlık mevkiini yürüteceğine inandığı tek adam. Tebrik etmek şöyle dursun, bundan bahsetmek için bile çok erkendi.

“Normalde bu tarz durumları mesaj yoluyla bildiriyorum,” dedi Jahns, “ama madem buradan geçiyoruz ve seni bir sonraki komite toplantısına kadar göremeyeceğiz dedik… sahi, ona daha ne kadar var? Üç ay mı?”

“Yıllar su gibi akıp geçiyor,” dedi Bernard.

“O nedenle bu konu hakkında gayriresmî de olsa bir mutabakata varabileceğimizi düşündüm, böylece ben de en kuvvetli adayımıza işi teklif edebilirim.” Marnes’a bir bakış attı. “Eğer işi kabul ederse ve sen de uygun görürsen evrak işlerini dönüşümüzde hallederiz.” Evrakları Bernard’a doğru itti ve adamın kabul etmek yerine kendi dosyasını çıkarttığını görünce şaşırdı.

“Eh, bitirelim şu işi,” dedi Bernard. Kendi dosyasını açtı, başparmağını yaladı ve kaliteli yaprakları çevirmeye başladı. “Geleceğiniz bize bildirilmişti, ancak aday listeniz bu sabaha kadar elime ulaşmadı. Yoksa sizi bu yorucu seyahatten kurtarmayı deneyebilirdim.” Kırışıklıklardan yoksun bir kağıt parçası çıkardı. Beyazlatılmış gibi bile durmuyordu. Kendi ofisi mısır unu yapıştırıcısıyla ayakta dururken IT’nin bu tarz

şeyleri nereden tedarik ettiğini merak etti Jahns. “Sanırım listede yer alan bu üç isimden en uygunu Billings.”

“Onu şeyden sonra düşünü-” diye söze girişti, Şerif Yardımcısı Marnes.

“Bence ilk olarak onu düşünmeliyiz,” diye lafını kesti adam, kağıdı Jahns’e doğru kaydırırken. Bu bir kabul sözleşmesiydi. Altında imzalar vardı. Satırlardan biri boş bırakılmış, altına özenle Başkan’ın adı yazılmıştı.

Jahns’in soluklanmak için biraz duraksaması gerekti.

“Peter Billings ile şimdiden iletişime mi geçtiniz’”

“Kabul etti. Bu kadar genç ve enerji dolu biri için yargıç cüppesi biraz boğucu gelebilir. Sanırım o iş için iyi bir tercih olurdu, fakat şerif pozisyonu için çok daha iyi olduğunu düşünüyorum.”

Jahns, Peter’ın yargıç adaylığı sürecini hatırladı. Bernard’ın önerisini desteklediği anlardan biriydi, bunu sonraki tercihinde kendisine sorun çıkarmaması için bir tür değiş tokuş olarak görmüştü. İmzayı inceledi, Peter’ın el yazısına halihazırda gölgeliğini yaptığı Yargıç Wilson adına yolladığı envai sayıdaki evraktan aşinaydı. O gün basamaklarda özür dileyip, koştura koştura yanlarından geçen taşıyıcılardan birinin bu kağıdı yetiştirmeye çalıştığını hayal etti.

“Korkarım Peter şimdilik listemizde üçüncü sırada,” dedi sonunda Başkan Jahns. Sesi birdenbire kendisine yorgun geldi. Bu az kullanılmış, aşırı abartılı, ziyankarca döşenmiş ve mağaramsı konferans salonunda sesi kırılgan ve zayıf çıkmıştı. Bakışlarını sözleşmeye dik dik bakan ve dişlerini bir sıkıp bir gevşeten Marnes’a çevirdi.

“Eh, sanırsam iki taraf da Murphy’nin adının onu onurlandırmak için listede olduğunu biliyordur. Çünkü bu iş için fazlasıyla yaşlı ve-”

“Benden genç,” diye araya girdi Marnes. “Ben de gayet iyi idare ediyorum.”

Bernard başını bir yana eğdi. “Evet, her neyse, korkarım birinci tercihiniz işimizi görmeyecektir.”

“Peki nedenini sorabilir miyim?” dedi Jahns.

“Özgeçmiş araştırmalarınızın ne kadar… *derinlemesine* yapıldığından emin değilim, ama bu adayla ismini hemen tanıyacak kadar çok sorun yaşadık. Hem de Bakım-Onarım’dan olmasına rağmen.”

Bernard bu son sözcükleri sanki ağzındaki birer çiviymiş de onları tükürmeye çalışıyormuş gibi söylemişti.

“Ne tarz sorunlar?” diye sordu Marnes.

Jahns, Şerif Yardımcısı’na bir uyarı bakışı attı.

“Rapor edilecek şeyler olmadığını bilmenizi isterim,” dedi Bernard, Marnes’a dönerek. Ufak tefek adamın gözlerinde kin, Şerif Yardımcısı’na ya da belki de göğsünde asılı duran yıldıza karşı henüz olgunlaşmamış bir nefret vardı. *“Yargıyı* devreye sokmayı gerektirecek şeyler değil. Ama departmanından birtakım… uydurma talepler geldi, bazı malzemelerin teslim noktaları uygunsuz öncelik iddiaları ve benzeri bahanelerle değiştirildi.” Bernard derin bir nefes alıp ellerini önündeki dosyanın üzerinde kavuşturdu. “Bu işe tam olarak *hırsızlık* diyecek kadar ileri gidemem, ancak şikâyetimizi Mekanik departmanının başı olan Deagan Knox’a yollayarak kendisini bu… usulsüzlüklerden haberdar ettik.”

“Bu kadar mı?” diye homurdandı Marnes. ‘Talepler mi?”

Kaşlarını çatan Bernard ellerini dosyanın üzerine yaydı. “Bu kadar mı dedin? Beni dinlediniz mi siz? Kadın *benim* departmanıma gönderilecek malların teslimat noktasını değiştirerek pratikte hırsızlık yaptı. Bu malların silo yararına kullanılacağı bile belli değil. Şahsi yararına bile kullanabilir. Tanrı bilir, kendisine izin verilenden daha fazla elektrik de kullanıyordur. Belki de jeton karşılığında satıyor-”

“Bu resmi bir suçlama mı?” diye sordu Marnes. Cebinden bloknotunu çıkarıp kaleminin düğmesine basmak suretiyle ufak bir gösteri sergiledi.

“Ah, hayır. Dediğim gibi, ofisinizi bununla uğraştırmak istemeyiz. Ama gördüğünüz üzere güvenlik işinde yüksek bir mevkide görev alabilecek bir insan olmadığı ortada. Dürüst olmam gerekirse bu tam da bir mekanikerden bekleyeceğim

türden bir davranış, o sebeple korkarım bu aday çalıştığı yerde kalmalı." Konuyu kapatmışçasına dosyanın kapağına hafifçe vurdu.

"Bu sizin öneriniz," dedi Başkan Jahns.

"Evet, öyle. Ve sanıyorum ki elimizde hizmet vermeye istekli olan, üstelik hâlihazırda Tepe'de yaşayan iyi bir aday olduğuna göre-"

"Önerinizi göz önünde bulunduracağım." Jahns gıcır gıcır sözleşmeyi masanın üzerinden aldı, kasti olarak ortadan ikiye katladı ve sonra da tırnaklarıyla kat çizgisinin üzerinden geçti. Bernard dehşetle izlerken kadın kâgıt parçasını dosyalarından birinin içine tıkıştırdı.

"Mademki ilk adayımızla ilgili *resmi* bir şikâyetiniz yok, bunu onunla işi konuşmam üzere verilmiş üstü kapalı bir izin olarak varsayıyorum." Jahns ayağa kalkıp çantasını aldı, dosyaları dış gözüne yerleştirdi ve üzerine güvenlik kayışını ilikledi. Sonra da konferans masasının köşesine dayalı duran bastonunu eline aldı. "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz."

"Evet, ama-" Jahns kapıya doğru yürürken Bernard hızla masadan fırlayıp ona yetişmeye çalıştı. Marnes da kalkıp onları takip etti, yüzünde gülücükler açıyordu.

"Peki Peter'a ne söyleyeceğim? İşe her an başlamak üzere olduğunu sanıyor!"

"Ona hiçbir şey söylememeliydin," dedi Jahns. Antrede durup Bernard'a karanlık bir bakış attı. "Size güvenip listemi sundum ve siz bana ihanet ettiniz. Silo için yaptıklarınızı takdir ediyorum. Sizinle muhtemelen insanlarımızın bugüne dek tattığı en refah çağda süregelmiş uzun ve barış dolu bir çalışma geçmişimiz var-"

"İşte bu yüzden-" diye başladı Bernard.

"İşte bu yüzden ihanetinizi affediyorum," dedi Başkan Jahns. "Bu *benim* işim. Benim insanlarım. Bu tip kararları almam için beni seçtiler. O yüzden şerif yardımcımla beraber yolumuza devam edeceğiz. Öncelikli tercihimizle adil bir

görüşme yapacağız. Ve eğer geri dönüşte imzalanacak bir şey olursa geçerken uğrayacağımızdan emin olabilirsin."

Bernard ellerini yenilgiyi kabullenircesine açtı. "Pekâlâ," dedi. "Özür diliyorum. Yalnızca süreci hızlandırmayı ümit etmiştim. Şimdi lütfen biraz dinlenin, sizler bizim misafirlerimizsiniz. Size yiyecek bir şeyler ikram etmeme izin verin, belki biraz meyve?"

"Hemen yola çıkacağız," dedi Jahns.

"Peki." Başıyla onayladı. "Ama en azından size biraz su vermeme izin verin. Mataralarınızı doldurtayım mı?"

Jahns mataralardan birinin şimdiden boşaldığını ve önlerinde inmeleri gereken daha onca kat daha olduğunu hatırladı.

"Bu hoş bir jest olurdu," dedi. Marnes'a dönmesini işaret ederek adamın matarasını çantasından çıkarttı. Ardından kendisi dönerek Şerif Yardımcısı'nın aynı şeyi yapmasına müsaade etti. Bernard çalışanlarından birine gelip mataraları doldurması için bir el işareti yaptı, ama bu samimi fakat garip değiş tokuş sırasında gözlerini onlardan hiç ayırmadı.

11

Jahns doğru düzgün düşünebilmeye başlayamadan önce neredeyse ellili katlara gelmişlerdi. Çantasındaki Peter Billings sözleşmesinin ağırlığını hissedebiliyordu. Birkaç basamak arkasından gelen Marnes homurdanarak şikayet ediyor, bir yandan Bernard'ı çekiştirirken diğer yandan da onu takip etmeye çabalıyordu. Jahns o anda kendisini bu işe odaklanmış hissetti. Giderek bu yolculuğun bir hatadan daha fazlası olduğunu düşünmeye başlıyordu ve kalçalarıyla baldırlarındaki yorgunluk bu hisle birleşerek daha şiddetli bir hal alıyordu. Seyahatleri muhtemelen boşu boşunaydı. Kızının işi kabul etmeyeceği konusunda onu uyaran bir baba. Başka birini seçmesi için IT'den gelen baskı. Artık aşağı inerken attıkları her bir adım endişeyle doluydu. Endişe ve bir de Juliette'in bu iş için aradıkları kişi olduğunun şüphe götürmezliğiyle. Sadece Bernard'a gösteriş için bile olsa, sadece bu meşakkatli yolculuğun koskoca bir hiç olmadığını kanıtlamak için dahi olsa Mekanik departmanında çalışan bu kadını işi kabul etmesi için ikna etmeleri gerekiyordu.

Jahns yaşlıydı ve uzun bir süredir başkanlık yapıyordu. Bunu kısmen iş bitiriciliğine kısmen de kötü şeylerin gerçekleşmesini engelleyebilmesine borçluydu; fakat asıl nedeni nadiren karmaşalar yaratmasıydı. Artık bunun zamanının geldiğini hissediyordu: şimdi, sonuçlarını dert etmeyecek kadar yaşlanmışken. Marnes'a baktı ve aynı şeylerin onun için de geçerli olduğunu gördü. Vakit onlar için neredeyse tamamdı. Silo için yapabilecekleri en iyi, en önemli şey miraslarının kalıcılığından emin olmaktı. İsyan çıkmamalıydı. Kimse gücünü kötüye kullanmamalıydı. Son birkaç seçimde karşısına hiç rakip çıkmamasının sebebi buydu. Ancak şimdi, usul usul sona doğru yaklaşırken arkasındaki daha güçlü ve genç rakiplerin onu geçmek üzere atağa kalktığını hissedebiliyordu. Bernard'ın istekleri doğrultusunda kaç yargıcı işe almıştı? Artık şerife de mi karışacaktı? Bernard'ın başkan olması ne kadar sürerdi? Ya da daha kötüsü, bütün siloyu ipleriyle yönlendiren bir kukla ustası olmasına ne kalmıştı?

"Biraz yavaşlayın," dedi Marnes, oflayıp puflayarak.

Jahns çok hızlı gittiğini fark etti. Adımlarını yavaşlattı.

“O aşağılık herif sizi fena kızdırdı,” dedi.

“Sen de kızgın olsan iyi edersin,” diye tısladı Jahns.

“Bahçeleri geçmek üzeresiniz.”

Jahns sahanlık numarasını kontrol etti ve adamın haklı olduğunu gördü. Biraz dikkatli olsaydı bunu kokulardan anlayabilirdi aslında. Bir sonraki katın sahanlığındaki kapılar hızla açıldığında dışarıya her iki omzunda da meyve dolu birer çuval taşıyan bir taşıyıcı çıktı. Ona eşlik eden gür ve taze zerzevatların kokusu Jahns’in aklını başından aldı.

Akşam yemeği saati geçmişti ve koku sarhoş ediciydi. Taşıyıcı aşırı yüklü olmasına rağmen ikilinin sahanlığa yöneldiğini görünce - kollarını şişkin çuvalların etrafına dolamış olduğundan - tek ayağını kapı aralığına koyup bekledi.

“Başkanım,” dedi, başını eğerek. Ardından Marnes’ı da aynı şekilde selamladı.

Jahns ona teşekkür etti. Taşıyıcıların çoğu ona tanıdık geliyordu; çünkü silonun tamamına hizmet verdiklerinden onları defalarca görüyordu. Ancak aynı yerde çok uzun süre durmadıklarından isimlerini hatırlayamıyordu, kaldı ki bu normalde onun en keskin yeteneklerinden biriydi. Marnes’la beraber hidrofonik çiftliğe girerlerken taşıyıcıların her gece aileleriyle vakit geçirebilip geçiremediklerini merak etti. Acaba aileleri var mıydı? Yoksa rahipler gibi mi yaşıyorlardı? Bu kadar yaşlı ve meraklı olmasına rağmen bu soruların cevaplarını bilmemesi şaşırtıcıydı. Ama belki de yaptıkları işi takdir etmek ve onları bütünüyle tanımak için merdivenlerde bir gün geçirmek gerekiyordu. Tıpkı soluduğu hava gibi taşıyıcılar da her zaman oradaydılar, daima hizmete hazırdılar, aynı anda birden fazla yerde olmalarını gerektirecek kadar elzemdiler fakat değerleri bilinmiyordu. Ancak tırmanışın bitkinliği artık onları tamamen fark etmesini sağlamıştı. Bu soluk alabildiğiniz için şükretmenizi sağlayan ani bir oksijen kaybı gibiydi.

“Şu portakalların kokusunu içinize bir çeksenize,” dedi Marnes, Jahns’i daldığı düşüncelerden uyandırırken. Şerif Yardımcısı, aşağı bahçe kapısından geçerlerken havayı kokladı. Yeşil tulum giyen bir görevli onlara el salladı. “Çantalar buraya Başkanım,” dedi ve omuz çantaları ile bohçalarla gelişigüzel bir biçimde doldurulmuş duvar raflarını işaret etti.

Jahns malzemelerini raflardan birisine bırakmaya razı oldu. Marnes onunkileri geri itip kendi malzemelerini de aynı bölmeye koydu. Nedeni ister yerden tasarruf etmek ister her zamanki korumacı tavrı olsun, Marnes’ın bu hareketi Jahns’e bahçedeki hava kadar tatlı geldi.

“Akşam için rezervasyonlarımız vardı,” dedi Jahns görevliye.

Adam başıyla onayladı. “Odalar bir alt katta. Sanının sizinkiler henüz hazır değil. Yalnızca ziyarete mi geldiniz yoksa yemek de yiyecek misiniz?”

“İkisinden de biraz.”

Genç adam gülümsedi. “Peki o hâlde, siz bir şeyler yiyene kadar odalarınız da hazır olur.”

Odalar, diye düşündü Jahns. Genç adama teşekkür etti ve bahçenin yürüyüş ağında Marnes’ı takip etti.

“Buraya en son ne zaman geldin?” diye sordu Şerif Yardımcısı’na.

“Ooo. Bayağı oldu. Dört yıl falan mı?”

“Aynen öyle.” Jahns güldü. “Nasıl unutabilirim ki? Yüzyılın soygunu.”

“Bunu komik bulmanıza sevindim,” dedi Marnes.

Yolun sonunda hidrofonik bahçelerin dolambaçlı sarmalı iki yöne ayrıldı. Bu ana tünel silonun iki katını birbirine bağlıyor ve bir labirent gibi kıvrılarak en uzaklardaki beton duvarların kıyısına kadar devam ediyordu. Borulardan damlayan su damlalarının aralıksız sesi tuhaf bir biçimde huzur vericiydi ve alçak tavanda yankı yapıyordu. Tünelin her iki yanı da açıktı ve beyaz plastik borularla örülü bir alanın ortasındaki

bitkilerin, sebzelerin ve de küçük ağaçların yeşil örtüsünü açığa çıkarıyordu. Bahçenin her yerine sarmaşıkların ve bitki gövdelerinin tutunabileceği teller geriliydi. Yeşil tulumlar giyen adamlar ve kadınlar genç gölgeleri eşliğinde bitkilerle ilgileniyorlardı. Boyunlarının etrafındaki poşetler günün hasadıyla doluydu ve klik-klak sesleri çıkaran makasları biyolojik birer uzantıları gibiydi. Budama işini hipnotize edici bir hüner ve kolaylıkla gerçekleştiriyorlardı; böyle bir yetenek yalnızca günlerce, haftalarca, hatta yıllarca yapılan bir idman ve tekrarla kazanılabilirdi.

"Hırsızlığın içeriden biri tarafından gerçekleştirildiğini söyleyen ilk kişi sen değil miydin?" diye sordu Jahns, kıs kıs gülmeye devam ederek. Tadım odasının ve yemek salonunun yerini işaret eden okları takip ediyorlardı.

"Bu konu hakkında mı konuşacağız gerçekten?"

"Bu kadar utanılacak ne var bilmiyorum. Gülüp geçebilirsin aslında."

"Belki bir gün." Durdu ve tel örgüden yapılma bir kafesin arasından bir domates sırasına baktı. Olgunluklarının yaydığı kuvvetli koku Jahns'in midesini guruldattı.

"O günlerde birilerini tutuklamamız için üzerimizde ağır bir baskı vardı," dedi Marnes, usulca. "Holston tüm o süreç boyunca tam bir enkaza dönmüştü. Her gece mesaj yollayıp beni gelişmelerden haberdar ediyordu. Birini yakalamak için hiç bu kadar istekli olduğunu görmemiştim. Sanki buna ihtiyacı varmış gibiydi, anlıyor musunuz?" Parmaklarını koruyucu kafese doladı ve sanki geçmiş yıllara bakarcasına sebzelerin ötesine dikti gözlerini. "Hani düşününce, sanki Allison'la ilgili bir şeylerin ters gittiğini biliyor gibiydi. Sanki cinnetin kapıda olduğunun farkındaydı." Jahns'e döndü. "Allison'ın temizliğinden önce silonun atmosferini hatırlıyor musunuz? Çok zaman geçmişti. Herkes diken üstündeydi."

Jahns artık gülmüyordu. Marnes'ın yakınında durdu. Adam yeniden bitkilerden tarafa döndü ve bir işçinin kırmızı, olgun bir domatesi koparıp sepetine koymasını izledi.

"Sanırım Holston silonun üzerindeki baskıyı azaltmak istiyordu, anlarsınız ya? Aşağı inip hırsızlığı kendisi

soruşturmak istiyordu. Sanki hayatı buna bağlıymışçasına her gün bana rapor gönderiyordu."

"Sana bunları hatırlattığım için üzgünüm," dedi Jahns, teselli etmek için elini adamın omzuna koyarak.

Marnes başını çevirdi ve kadının elinin arka yüzüne baktı. Alt dudağı bıyıklarının altından görünüyordu. Jahns onu elini öperken hayal etti. Elini geri çekti.

"Ziyanı yok," dedi Marnes. "Bütün bunları işin içine katmazsak sanırım oldukça komikti." Döndü ve yeniden yola koyuldu.

"Peki buraya nasıl geldiğini bulabildiler mi?"

"Merdivenden," dedi Marnes. "Öyle olmalı. Gerçi biri, çocuğun birinin onu beslemek için çalıp sonra buraya salmış olabileceğini iddia etti."

Jahns güldü. Kendini tutamıyordu. "Bir tavşan," dedi. "zamanımızın en sıkı kanun adamını şaşırtıp yeşilliklerden gelen bir yıllık geliri kapıp kaçıyor."

Marnes başını iki yana sallayıp biraz kıkırdadı. "En sıkısı değil," dedi. "En sıkısı asla ben olmadım." Yola bakıp boğazını temizledi, Jahns onun aklından kimin geçtiğini çok iyi biliyordu.

* * *

Uzun ve tatmin edici bir akşam yemeğinin ardından bir kat aşağıdaki ziyaretçi odalarına çekildiler. Jahns görevlilerin onlara yer ayarlamak için epey sıkıntı çektiklerini düşünüyordu. Bütün odalar hıncahınç doluydu, birçoğunun sıradaki ikinci ya da üçüncü konuğu bile şimdiden ayarlanmıştı. Ve temizliğin yapıldığı gün, son dakikada çıktıkları bu görüşme maceralarından epey önce belli olduğundan onlara yer açmak için odalarda değişikliğe gittiklerinden şüpheleniyordu. Başkanınki iki yataklı olmak üzere ikisine de ayn ayn odalar ayırmış olmaları ise durumu daha da güçleştirmişti. Jahns'in canını sıkan yalnızca israf değil, tüm bu ayarlamalardı. Çünkü biraz daha…*münasebetsiz* bir ortamda kalmayı umut etmişti.

Marnes da onunla aynı duyguları paylaşıyor olmalıydı. Çünkü uyku vaktine henüz birkaç saat olduğundan ve her ikisi de nefis bir yemek ile güçlü bir şarabın etkisindeyken Marnes bahçeler sakinleşinceye kadar onu ufak odasına sohbet etmeye davet etti.

Odasının zevkli ve rahatı seven birileri tarafından döşendiği belliydi, içinde özenle seçilmiş tek bir ikiz yatak vardı. Yukarı bahçeler, sayıları iki düzineyi geçmeyen geniş ve özel kuruluşlardan biriydi. Tüm konaklama masrafları ofisinin seyahat ödeneğinden karşılanacaktı. Bu parayla ve diğer konukların ödeyeceği gecelik ücretler sayesinde işletme daha seçkin eşyalar alabiliyordu: dokuma tezgâhlarından çıkan hoş çarşaflar ve gıcırdamayan somyalar gibi. ..

Jahns yatağın ayak ucuna oturdu. Marnes tabanca kılıfını çıkardı, şifonyerin üstüne koydu ve kendini Jahns'in birkaç adım ötesindeki bir bankın üzerine bıraktı. Jahns botlarını çıkarıp ağrıyan ayaklarını ovalarken, Marnes da eliyle bıyığını düzeltip yiyeceğin kalitesinden ve ayrı oda ayırmalarının gereksizliğinden dem vurdu.

Jahns başparmaklarıyla sızlayan topuklarını ovaladı. "Aşağıya indiğimizde tekrar tırmanmaya başlamadan önce bir hafta dinlenmeye ihtiyacım olacak gibime geliyor," dedi bir sessizlik anında.

"O kadar da kötü değil," dedi Marnes ona. "Göreceksin. Sabah kalktığında her yerin ağrıyacak ama yeniden hareket etmeye başladığında kendini bugünkünden daha iyi hissedeceksin. Aynı şey tırmanırken de geçerli. Tek yapman gereken önüne çıkan basamakları adımlamak, derken bir de bakmışsın ki evdesin."

"Umarım dediğin gibidir."

"Ayrıca bu işi iki yerine dört günde yapacağız. Sanki bir maceradaymışsın gibi düşün."

"İnan bana," dedi Jahns. "Zaten öyle düşünüyorum."

Jahns sırtını yastıklara yaslar, Marnes ise gözlerini boşluğa dikerken bir süre sessizce oturdular. Jahns bir odada onunla birlikte yalnız kalmanın bu kadar sakinleştirici ve doğal

olmasını şaşırtıcı buldu. Konuşmalarına lüzum yoktu. Orada *birlikte ve yalnız* olduklarını bilmek yeterliydi. Rozet yoktu, ofis yoktu. Yalnızca ikisi vardı.

“Rahibi ziyaret etmiyorsun, değil mi?” diye sordu Marnes sonunda, sessizliği bozup.

“Hayır,” dedi Jahns, başını iki yana sallayarak. “Ya sen?”

“Henüz değil. Ama düşünüyordum.”

“Ya Holston?”

“Kısmen.” Marnes öne eğildi ve baldırlarını sıvazladı, sanki bacağını sıkıp ağrısını çıkarmaya çalışıyordu. “Ruhunun nereye gittiğini onlardan duymak isterdim.”

“O hâlâ aramızda,” dedi Jahns. “En azından cevapları bu olurdu.”

“Peki sen neye inanıyorsun?”

“Ben mi?” Sırtını hafiften doğrultup ağırlığını tek dirseğinin üzerine verdi ve kendisini izlemekte olan Marnes’a baktı. “Bilemiyorum, gerçekten. Üstünde kafa yoramayacak kadar yoğundum.”

“Donald’ın ruhunun da hâlâ aramızda olduğunu düşünüyor musun?”

Jahns’i bir ürperti aldı. En son ne zaman birilerinin onun adını telaffuz ettiğini hatırlamıyordu bile.

“Dul geçirdiğim yılların sayısı evli olduğum yılların sayısından fazla,” dedi. “Kendisinden çok hayaletiyle evli kaldım ben.”

“Böyle söylemen bana çok doğru gelmiyor.”

Jahns bakışlarını yatağa çevirdi, görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı. “Umursayacağını sanmam. Ve evet, o hâlâ benimle birlikte. Her gün beni iyi bir insan olmam için cesaretlendiriyor. Her an beni izlediğini hissediyorum.”

“Beni de,” dedi Marnes.

Jahns başını kaldırdığında adamın bakışlarının kendisine sabitlendiğini gördü.

“Mutlu olmanı ister miydi dersin? Yani her bakımdan demek istiyorum.” Bacaklarını ovmayı bıraktı ve öylece oturdu, elleri dizlerindeydi, sonra bakışlarını başka tarafa çevirmesi gerekti.

“Sen onun en iyi arkadaşıydın,” dedi Jahns. “Sence ne isterdi?”

Marnes yüzünü sıvazladı, bir çocuk kahkahalar atarak koridorda koşturunca kapalı kapıya bir bakış attı. “Sanırım senin her zaman mutlu olmanı istedi. Zaten bu yüzden senin için doğru adamdı.”

Jahns, adamın kendisine bakmıyor olmasından faydalanıp gözlerindeki yaşı sildi ve merakla ıslak parmaklarına baktı.

“Geç oldu,” dedi Jahns. Küçük yatağın ucuna kayıp botlarına uzandı. Çantası ve bastonu kapının yanında onu bekliyordu. “Ve sanının haklısın. Yarın sabah biraz ağrılı geçecek, ama bu işin sonunda daha güçlü olacağım.”

12

Silonun derinliklerine doğru gerçekleştirdikleri inişin ikinci ve son gününde onlar için yeni olan her şeye yavaş yavaş alıştılar. Devasa sarmal merdivenin tangırtı ve patırtıları bir ritme bağlandı. Jahns düşüncelerinde kaybolup gidiyor, sakince hayallere dalıyor, bazen başını kaldırıp kat numaralarına bakıyor - yetmiş iki, seksen dört - ve sonra da aradaki on iki katın nereye kaybolduğunu merak ediyordu. Sol dizindeki kramp bile ya yorgunluktan uyuştuğu ya da sağlığını gerçekten geri kazandığı için geçmişti,Jahns nedeninden emin değildi. Bastonunu daha az kullanmaya başlamış, sık sık kayıp basamakların aralıklarına takıldığı için yürüyüş ritmini bozmaktan başka bir işe yaramaz hâle geldiğini fark etmişti. Koltuğunun altında onu daha kullanışlı buluyordu. Sanki onu yekpare tutan iskeletinin bir kemiği gibiydi.

Doksanıncı katı geçtiklerinde, gübrelerin ve bu yararlı atığı üreten domuzlarla diğer hayvanların kokularını alınca hızlanarak önceden planladığı gezinti ile yemeği pas geçti. Kısa bir süreliğine, başka bir çiftlikten bir şekilde kaçmayı başarıp kimselere görünmeden yirmi kat çıkmış ve silonun yarısını birbirine katarak üç hafta boyunca tıka basa kamını doyurmayı başarmış ufak tavşanı düşündü.

Doksan yedinci kata ulaştıklarında teknik olarak En-Derin'e varmışlardı. Son üç kat. Silo matematiksel olarak her biri kırk sekiz kattan oluşan üç bölüme ayrılmış olsa da Jahns'in mantığı farklı işliyordu. Yüzüncü kat daha belirleyici bir çizgiydi. Bir kilometre taşıydı. Üç basamaklı ilk sahanlığa ulaşıncaya kadar katları saymayı sürdürdü, oraya vardıklarındaysa dinlenmek üzere durdular.

Marnes'ın nefes nefese olduğunu fark etti. Ancak Jahns kendini harika hissediyordu. Yolculuk umut ettiği gibi onu hayata döndürmüş ve yenilemişti. Bir önceki gün hissettiği beyhudelik, endişe ve bitkinlik silinip gitmişti. Geriye kalan tek şey bu inatçı hissiyatların geri dönebileceğine, bu aşırı coşku hâlinin geçici olabileceğine, durup da üzerine çok fazla kafa yorduğu takdirde döne döne uzaklaşıp kendisini yeniden

karamsar ve umutsuz bir hâlde bırakabileceğine dair duyduğu küçük korkuydu.

Dersi asmış iki çocuk gibi merdiven sahanlığının geniş ızgaralarına oturdular, dirseklerini tırabzanlara dayayıp ayaklarını merdiven boşluğunda salladılar ve küçük bir ekmek somununu aralarında bölüştüler. Yüzüncü katın gelip gideni eksik olmuyordu. Katın tamamına bir pazar kuruluydu. İnsanlar buraya mallarını değiş tokuş etmeye, çalışma jetonlarını ihtiyaç duydukları ya da canlarının çektiği şeylere çevirmeye geliyordu. İşçiler peşlerinde gölgeleriyle gelip geçiyor, aileler baş döndürücü kalabalığın arasında birbirlerine bağırıyor, satıcılar en uygun yollu fiyatlarını kalabalığın beğenisine sunuyordu. Kapılar gelip gidenlere kolaylık olsun diye ardına kadar açıktı. Bu sayede koku ve sesler diğerlerinin iki katı genişliğindeki sahanlığa yayılıyor, ızgarayı heyecanla titreştiriyordu.

Kalabalığın içinde fark edilmez olmak Jahns'i neşelendirdi. Yarım somunundan bir ısırık aldı, henüz o sabah fırınlanmış ekmeğin taze mayasının tadını çıkardı ve kendini bambaşka biri gibi hissetti. Daha genç biri gibi. Marnes ona bir parça peynir ve bir dilim elma keserek bunları bir sandviç haline getirdi. Jahns'e uzattığında, elleri ellerine değdi. Bıyıklarındaki ekmek kırıntıları dahi bu anın kusursuzluğunun önemli birer parçalarıydılar.

"Programımızın bir hayli ilerisindeyiz," dedi Marnes, meyveden bir ısırık almadan önce. Bu oldukça hoş bir gözlemdi. Kocamış sırtlarına onları takdir edercesine tıpışlayan bir eldi. "Tahminimce akşam yemeğine kadar yüz kırkı buluruz."

"Şu anda tırmanmak bile beni endişelendirmiyor," dedi Jahns. Peyniri ve elmayı bitirip hoşnut bir ifadeyle çiğnedi. Merdivende yol alırken her şeyin daha da bir lezzetli olduğuna kanaat getirdi. Ya da belki de nedeni hoş birinin ona eşlik etmesi veya pazardan dışarı sızan müzikti. Dilencinin tekinin tıngırdattığı küçük gitarın sesi kalabalığın gürültüsüne baskın geliyordu.

"Neden aşağıya daha sık gelmiyoruz ki?" diye sordu Jahns.

Marnes homurdandı. “Yüz kat aşağıda olduğundan olabilir mi? Ayrıca yukarıda manzaramız, yemek salonumuz ve Kipper’ın barı olmasına rağmen sanki bu insanlardan kaçı o yerlerden birine gitmek için yılda birden fazla kez yukarı çıkıyor ki?”

Jahns ekmeğinin son parçasını çiğnerken bunu uzun uzadıya düşündü.

“Sence bu doğal bir şey mi? Yaşadığımız yerden fazla uzaklaşmıyor oluşumuz?”

“Devamını getirme,” dedi Marnes yiyeceğinden bir ısırık alırken.

“Misal, sadece düşüncede yani yanlış anlama, bu insanların tepenin arkasından görünen o kadim yerüstü silolarında yaşadıklarını düşün. Etrafta bu kadar az dolaşacaklarını düşünmüyorsun, değil mi? Sürekli aynı siloda mı kalırlardı? Buraya kadar gelmezler miydi, ya da yüz kat inip çıkmazlar mıydı dersin?”

“Ben bu tarz şeyleri düşünmüyorum,” dedi Marnes. Jahns bunu kendisinin de düşünmemesi gerektiğine dair bir uyarı olarak kabul etti. Bazen dışarısı hakkında nelerin konuşulabilip nelerin konuşulmayacağını bilmek imkânsızdı. Bu evli çiftlere göre bir sohbet konusuydu, belki de buna seyahatleri ve dünkü beraberlikleri neden olmuştu. Ya da belki de temizlik sonrasından herkes kadar o da çok etkileniyordu: bazı kuralların esnetilebileceği, bazı suçlarla flört edilebileceği, biriken baskının salıverildiği hissiyatları insanın teninde bir ay boyunca coşku verici bir gıdıklanmaya neden oluyordu.

“Gidelim mi?” diye sordu Jahns, Marnes ekmeğini bitirir bitirmez.

Adam başıyla onayladı ve ayağa kalkıp eşyalarını toparladılar. Önlerinden geçen bir kadın dönüp onlara baktı, suratına yerleşen bir anlık tanıma ifadesi çocuklarına yetişmeye çalışırken kaybolup gitti.

Burası başka bir dünya gibi, diye düşündü Jahns kendi kendine. Buraları ziyaret etmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Ve bunun bir daha olmayacağına dair kendine söz verse de bir yanı, tıpkı yaşını hissedebilen paslı bir makine gibi, bunun son yolculuğu olacağının farkındaydı.

* * *

Katlar bir belirip bir kayboluyordu. Aşağı bahçeleri, yüz otuzlardaki geniş çiftliği ve onun altındaki ağır kokulu su arıtma tesisini geride bıraktılar. Yüz kırkıncı katın kapısına vardıklarında Jahns kendini düşüncelerinde kaybolmuş olarak buldu, önceki gece Marnes'la aralarında geçen konuşmayı, yani Donald'ın gerçek hayatta olduğundan çok hatıralarında yaşadığı gerçeğini düşünüyordu.

Trafikteki değişimi; mavi kot kumaştan tulum giyenlerin sayısındaki artışı; taşıyıcıların çantalarında giysi, gıda ya da kişisel eşyalardan çok yedek parça ve alet taşıdıklarını fark etmemişti bile. Fakat kapıdaki kalabalık Mekanik'in yukarı katlarına geldiklerini belli ediyordu. Girişte bol, mavi renkli ve yıllanmış lekelerle beneklenmiş tulumlarıyla bekleşen işçiler vardı. Taşıdıkları aletlere bakarak mesleklerini hemen hemen seçebiliyordu. Günün ilerleyen saatleriydi, o sebeple çalışanların çoğunun silonun orasında burasında yürütülmekte olan onarım işlerinden evlerine döndüklerini tahmin ediyordu. Bunca kat tırmanıp ancak *ondan sonra* çalışmak zorunda olmaları onu şaşkına çevirdi. Sonra kendisinin de çok farklı bir şey yapmadığını fark etti.

Rütbesini ya da Marnes'ın yetkisini kullanmak yerine kapıdan geçerken kontrol edilen işçilerin arkasında sıralarını beklediler. Önlerindeki yorgun adamlarla kadınlar giriş yapmak için çalışma sürelerini ve istikametlerini kaydettirirken Jahns de uzun süren inişleri boyunca hayatını gözden geçirerek çarçur ettiği vakti düşündü; bu vakti Juliette'e sunacağı iş teklifine albeni katmak için kullanması gerekiyordu aslında. Kuyruk ilerlerken çok da aşina olmadığı bir sinir hali bağırsaklarını düğümledi. Önlerindeki işçi Mekanik departmanına özel, mavi kimliğini gösterdi; sonra da bilgilerini tozlu bir yazı tahtasına çiziktirdi. Sıra onlara geldiğinde dış kapıları itip geçtiler ve altın renkli kimliklerini

gösterdiler. Güvenlik görevlisi önce kaşlarını kaldırdı, sonra da Başkan'ı tanımış gibi göründü.

"Sayın Yargıç," dedi adam, Jahns de onu düzeltmedi. "Sizi bu vardiyada beklemiyorduk." Kimliğe gerek olmadığını işaret edercesine bir el hareketi yaptı ve bir tebeşir parçası almak için uzandı. "İzninizle."

Adam tahtayı çevirip büyük harflerle isimlerini yazarken Jahns sessizce izledi, eski tebeşir tozlarının oluşturduğu ince katman avucunun kenarına bulaşıyordu. Marnes için sadece 'Şerif yazdı ve Jahns yine onu düzeltmedi.

"Bu kadar erken gelmemizi beklemediğinizi biliyorum," dedi Jahns, "ama Juliette Nichols ile şimdi görüşmemiz mümkün müdür acaba?"

Güvenlik görevlisi arkasını döndü ve dakik dijital saate baktı. 'Jeneratörde bir saatlik daha işi var, belki de iki. Juliette bu, belli olmaz. İsterseniz onu yemekhanede bekleyebilirsiniz."

Jahns, Şerif Yardımcısı'na baktı, o da omuzlarını silkti. "Çok aç sayılmam," dedi.

"Onu işinin başında görmek istesek? Yaptığı işi görmek iyi olurdu. Ayak altında dolaşmamaya çalışırız."

Güvenlik görevlisi omuzlarını kaldırdı. "Patron sizsiniz. Hayır diyemem." Tebeşir parçasıyla koridorun aşağısını işaret etti. Kuyrukta bekleyen insanlar sabırsızca oflayıp puflamaya başlamıştı. "Knox'la bir görüşün. Size yolu gösterecek birilerini bulacaktır."

Mekanik bölümünün başındaki Knox, gözden kaçırılması imkansız bir adamdı. Jahns'in bugüne dek gördüğü en geniş tulumu tamamen dolduruyordu. Tulum için harcanan ekstra kumaşın ona fazladan jetona mal olup olmadığını ve böyle bir adamın o mideyi tok tutmayı nasıl başardığını düşündü. Bu kadar geniş olması yetmezmiş gibi kocaman bir de sakalı vardı. Ona doğru yaklaşırlarken gülümsemiş ya da somurtmuşsa bile bunu anlamak imkansızdı. Bir duvar kadar ifadesiz bir surata sahipti.

Jahns durumu izah etti. Marnes onu selamladığında da Şerif Yardımcısı'nın adamı son aşağı inişinden tanıdığını fark etti. Knox dinledi, başıyla onayladı ve ağzından çıkan sözcükleri birbirlerinden ayırt etmeye imkan vermeyecek kadar boğuk bir sesle kükredi. Ama alışılmadık bir biçimde parlak turuncu saçlara sahip olan bir çocuğun Knox'ın arkasında belirmesine bakılırsa sözleri birilerine bir şeyler ifade ediyordu.

"Onlarla doğru aşağı Julese," diye gürledi Knox, sözcüklerin dile getirilme sıklığı sakallarının sıklığıyla adeta yarışıyordu.

Bir gölge için genç sayılabilecek yaştaki oğlan, eliyle onu takip etmelerini işaret edip hızla yola koyuldu. Marnes hiç kımıldamayan Knox'a teşekkür etti, ardından çocuğun peşinden gitmeye başladılar.

Jahns, Mekanik koridorlarının silodaki diğer her yerden daha dar olduğunu fark etti. Vardiya sonu trafiğinde sıkış tepiş ilerlediler. Her iki yanlarındaki beton duvarlar astar boyalı ancak renksizdi, omzunun sürttüğü noktalarıysa pürüzlüydü. Kafalarının üstünde paralel olarak ilerleyen ve herhangi bir muhafazası olmayan karman çorman borular ile kablolar vardı. Tavanla arasındaki on beş santimlik boşluğa rağmen Jahns eğilme ihtiyacı hissediyordu; uzun boylu çalışanların birçoğunun kamburlarını çıkararak yürüdüğünü fark etti. Tepe lambaları kısıktı ve geniş aralıklarla döşenmişti, insanda giderek dünyanın daha derinlerine iniyormuş gibi bunaltıcı bir his uyandırıyordu.

Turuncu saçlı genç gölge onları birkaç dönemeçten geçirdi, özgüveni yola aşina olduğunu gösteriyordu. Kare biçimli, keskin dönüşler yapan bir merdiven çıktı karşılarına. Basamakları takip edip iki kat aşağı indiler. Jahns aşağı inildikçe yükselen bir gürültü duydu. Yüz kırk ikinci katta merdiveni terk edip koridorun hemen dışında bulunan, kapısız ve geniş bir odadaki tuhaf bir makinenin yanından geçtiler. Birkaç adam boyutlarındaki çelik bir kol yukarı-aşağı hareket ediyor ve bir pistonu beton zemin boyunca itiyordu. Jahns makinenin ritmik devinimlerini izlemek için yavaşladı. Havada kimyasal, çürümüş bir şeylerin kokusu vardı. Ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordu.

“Jeneratör bu mu?”

Marnes küstahça ve yalnızca erkeklere özgü bir biçimde güldü.

“Bu bir pompa,” dedi. “Petrol kuyusu. Geceleri bunun sayesinde bir şeyler okuyabiliyorsun.”

Marnes kadının yanından geçerken omzunu hafifçe sıktı ve Jahns kendisine gülüşünü anında affetti. Yeniden Marnes’ın ve Knox’ın genç gölgesinin peşine düştü.

“Jeneratör bu duyduğun gürültünün kaynağı,” dedi Marnes. “Pompa petrolü çıkarıyor, birkaç kat aşağıdaki tesiste bazı işlemlerden geçiyor, sonra da yanmaya hazır hale geliyor.”

Tüm detaylarına vakıf olamasa da Jahns bu işlemlerden birkaçını komite toplantılarından biliyordu. Silonun kendisine bile ne kadar yabancı olduğu gerçeğiyle bir kez daha afalladı, kaldı ki o, bütün bu işleri yöneten kişiydi, yani en azından ismen.

Koridorun sonuna doğru yaklaştıklarında duvarlardaki aralıksız gümbürtü gittikçe yükseldi, turuncu saçlı çocuk kapıları çekip açtığında da sağır edici hale geldi. Jahns daha fazla yaklaşmaktan ürktüğünü hissetti, Marnes’ın ayakları da pek ilerlemeye niyetli durmuyordu. Çocuk heyecanlı hareketlerle onlara ilerlemelerini işaret etti ve Jahns ayaklarının kendisini gürültüye doğru sürüklemek istediğini fark etti. Aniden *dışarıya* çıkarılıyor olma ihtimallerini düşündü. Mantıksızca ve anlamsız bir fikirdi bu, maruz kalabileceği en büyük tehlikeyi hayal etmiş olmasından kaynaklanıyordu.

Jahns eşigi geçip Marnes’ın arkasına sindiğinde çocuk kapıları çarparak kapattı ve onları içerideki tehdit karşısında çaresiz bıraktı, sonra da duvardaki raftan başı saran, kablosuz kulaklıklardan birini alıp taktı. Çocuğun yaptıklarını tekrarlayıp bir kulaklık da Jahns taktı. Gürültünün etkisi azaldı, artık yalnızca göğüs kafesinde ve sinir uçlarında hissediliyordu. Kulaklık rafının dışarıda değil de *içeride* olmasına anlam veremedi Jahns.

Çocuk el sallayıp bir şeyler söyledi, ancak sözcükleri dudak oynatmanın ötesine geçemedi. Zemini silonun her katında bulunan sahanlıklara benzeyen, çelik ızgaralarla kaplı, dar bir yol boyunca çocuğu takip ettiler. Yol bir dönemece geldiğinde yanlarındaki duvarlardan biri kayboldu ve yerini birbirine paralel üç demir çubuktan oluşan bir tırabzana bıraktı. Tırabzanın diğer tarafında Jahns'in tahminlerinin ötesinde bir makine görülüyordu. Boyutları dairesiyle ofisinin toplam büyüklüğü kadardı. İlk bakışta kımıldayan, göğüs kafesini ve tenini döven gürültüye neden olabilecek hiçbir şey yok gibiydi. Ta ki makinenin etrafından dolanıp da ünitenin arkasından çıkan, delicesine bir hızla dönen ve bir başka devasa makinenin - bir adamın beli kalınlığında, tavana dek yükselen kablolara sahipti - içinde gözden kaybolan çelik kolu görünceye kadar…

Odanın içindeki elektrik ve güç elle tutulacak kadar yoğundu. ikinci makinenin sonuna vardıklarında, Jahns nihayet arka tarafta yalnız başına çalışan silüeti fark etti. Tulum giymiş genç görünümlü bir kadın, kafasında bareti, arkasından sarkan kahverengi örgülü saçlarıyla neredeyse kendi boyunda bir cıvata anahtarının üzerine eğilmişti. Kadının varlığı yanındaki makinelere dehşetengiz bir heybet katıyordu, ancak o hiç de korkmuşa benzemiyordu. Cıvata anahtarına kuvvetle asıldığında vücudu gürültücü makineye korkutucu derecede yaklaştı ve bu görüntü Jahns'e fil adındaki hayali bir yaratığın ayağındaki dikeni çıkaran fareyle ilgili eski bir çocuk masalını anımsattı. Bu boyutlardaki bir kadının bu denli yırtıcı bir makineyi tamir edebiliyor olması fikri ona absürt geldi. Genç gölge bir kapıdan geçip varlıklarından haberdar etmek için kadının tulumunu çekiştirirken, Jahns onun çalışma şeklini seyretti.

Kadın döndü, şaşırmışa benzemiyordu, Jahns ve Marnes'a kısık gözlerle baktı. Bir elinin tersiyle alnındaki teri silerken diğer eliyle de cıvata anahtarını havada savurarak omzuna yasladı. Ardından genç gölgenin kafasını okşadı ve onları karşılamak için bulunduğu bölmeden dışarı çıktı. Jahns kadının kollarının ince ve kaslı olduğunu fark etti. İçine fanila giymemişti, üzerinde sadece göğüs kısmının hemen üstünde sonlanan, yüksek kesimli tulumu vardı ve terden parlayan

kavruk teninin bir kısmını açıkta bırakıyordu. Bitki büyütme ışıkları altında çalışan çiftçilerle aynı ten rengine sahipti, ancak üzerindeki kot tulumun kirliliği göz önüne alındığında buna daha çok yağın ve kirin neden olduğu söylenebilirdi.

Jahns ile Marnes'ın biraz önünde durdu ve onları başıyla selamladı. Marnes'a onu hatırladığını ima eden bir tebessüm gönderdi. Elini tokalaşmak için uzatmadı, Jahns de buna memnun oldu. Onun yerine parmağıyla cam bir bölmeyi işaret edip o tarafa doğru yola koyuldu.

Marnes onu bir enik gibi takip etti, Jahns de onun peşine takıldı. Gölgenin ayak altında dolaşmadığından emin olmak için arkasına dönüp baktı; ancak çocuğun geldiği yoldan koşturarak geri döndüğünü gördü, saçları jeneratör odasının tepesindeki solgun ışıklar altında parıldıyordu. Onun da fark ettiği üzere görevi tamamlanmıştı.

Küçük kumanda odasının içine girdiklerinde gürültü azaldı, kalın kapı kapandığındaysa neredeyse tamamen kesildi. Juliette baretini ve kulaklığını çıkarıp bir rafa bıraktı. Jahns ise kendi kafasındakini önce tereddütle birazcık kımıldattı, sesin uzaklardan gelen bir uğultuya dönüştüğünü fark edince de tamamen çıkardı. Oda dardı ve daha önce benzerine rastlamadığı metal paneller ile yanıp sönen ışıklarla doluydu. Bu odanın da başkanı olması kendisine çok tuhaf geliyordu aslında, varlığından şöyle böyle haberdar olduğu ve yönetemeyeceği gün gibi ortada bir yerdi burası.

Jahns'in kulaklarındaki çınlama gitgide azalırken Juliette de cam panellerin altındaki ufak ibrelerin hareketlerini izleyerek birkaç kolu çevirdi. "Yarın sabah görüşeceğimizi sanıyordum," dedi, işine konsantre olmuş bir ifadeyle.

"Tahmin ettiğimizden daha çabuk geldik."

Jahns kulaklığını iki elinde tutup huzursuz bir şekilde evirip çevirmekte olan Marnes'a baktı.

"Seni yeniden görmek güzel Jules," dedi Marnes.

Kadın başını salladı ve dışarıdaki dev makinelere bakmak üzere kalın cam pencereye doğru eğildi; bakma gereği duymaksızın ellerini geniş kontrol panelinin üzerinde hızla

gezdiriyor ve beyaz simgeleri solmuş, geniş, siyah kadranlara ayar çekiyordu.

“Ortağının başına gelenlere üzüldüm,” dedi, başını eğip göstergelere bir göz atarken. Sonra da dönüp Marnes’ı inceledi, Jahns bütün bu kirin ve yağın içinde bile kadının ne kadar güzel olduğunu fark etti. Yüzü sert ve zayıf, gözleriyse parlaktı. Bir kilometre öteden dahi keskin bir zekaya sahip olduğu anlaşılabilirdi. Alnında oluşan kırışıklıklara bakılırsa Marnes’ın acısını azami derecede paylaşıyordu. “Gerçekten,” dedi. “Çok üzgünüm. iyi bir adama benziyordu.”

“En iyisiydi,” dedi Marnes, çatlak ve boğuk bir sesle.

Juliette söylenebilecek başka bir şey olmadığını anlatmak istercesine kafasını salladı. Sonra da Jahns’e döndü.

“Zemindeki titreşimi hissediyor musunuz Başkan? Kaplinde iki milimetre sapma oldu mu bu sesi çıkarıyor. Buranın durumunu beğenmediyseniz bir de elinizi makinenin gövdesine değdirmeyi deneyin. Titreşimler hemen parmağınızı uyuşturur. Elinizi yeterince uzun süre üzerinde tutarsanız tüm kemikleriniz sanki vücudunuz parçalara ayrılıyormuş gibi takırdar.”

Dönüp Jahns ile Marnes’ın arasındaki koca bir şalteri indirmek için uzandı, sonra tekrar kontrol paneline döndü. “Bir de jeneratörün halini düşünün, titreşe titreşe kendini parçacıklarına ayırıyor. Şanzımandaki dişliler aşınmaya başlıyor, çıkan ufak metal parçacıkları tıpkı zımpara kağıdı tanecikleri gibi yağın içine karışıyor. Sonra bir de bakmışsınız ki bir patlama yaşanmış ve yedek jeneratörün üretebileceği elektik haricinde hiç gücümüz kalmamış.”

Jahns nefesini tuttu.

“Gidip birilerini yardıma çağırmamızı ister misin?” diye sordu Marnes.

Juliette güldü. “Bunların hiçbiri yeni ya da diğer vardiyalarda yaşanmayan şeyler değil. Yedek üniteyi yeni conta takmak için sökmemiş olsaydık, üstüne bir de bir hafta boyunca yarım güçle idare edebilseydik, o kaplini söker, yatakları ayarlar ve bir topaç gibi tıkır tıkır dönmesini

sağlardım.” Jahns’e bir bakış attı. “Ama tam güç sağlamak için emir aldığımızdan duraksama iznimiz yok, o nedenle böyle bir şey de mümkün değil. Bu yüzden cıvatalar gevşemeye devam ettikçe ben de onları sıkmaya devam ediyorum ve bu bebeğin düzgünce şarkı söylemeyi sürdürmesi için doğru deveranı arayıp bulmaya çalışıyorum.”

“Bilmiyordum, o emrin altına imza attığım zaman-”

“Ben de burada durmuş, raporumu yeterince anlaşılır olacak şekilde basitleştirdiğimi sanıyorum,” dedi Juliette.

“Makine ne zaman arıza yapar?”

Jahns aniden bu kadınla bir mülakat gerçekleştirmediklerinin farkına vardı. Talepler karşı yönden geliyordu.

“Ne zaman mı?” Juliette güldü ve başını iki yana salladı. Son ayarlamalarını da bitirdikten sonra kollarını göğsünde kavuşturup onlara doğru döndü. “Her an olabilir. Bundan yüz yıl sonra da olabilir. Asıl önemli olan nokta şu: bir gün mutlaka arızalanacak ve bunun önüne tamamıyla geçilebilir. Nihai hedefimiz bu mekanı yalnızca ömrümüz-” Manalı gözlerle Jahns’e baktı, “-ya da mevcut antlaşma boyunca ayakta tutmak olmamalı. Eğer kalıcı bir şey yapamayacaksak, o zaman şimdiden pılımızı pırtımızı toplayıp gitmeliyiz.”

Jahns, bu cümlenin ardından Marnes’ın kaskatı kesildiğini gördü. Kendi vücudunun da buna karşılık verdiğini, bedeninden bir ürpertinin geçtiğini hissetti. Kadının sarf ettiği bu son satır ihanete çok yakındı. Onu ucu ucuna kurtaran şey bunun bir mecaz oluşuydu.

“Bir elektrik tatili ilan edebilirim,” diye önerdi Jahns. “Temizliğe mahkûm edilenlerin anısına olduğunu duyurabiliriz.” Bu konu hakkında daha derinlemesine düşündü. “Buradaki makinelerinizden çok daha fazlasının bakımını yapmamıza yarayabilir. Silodaki tüm-”

“IT’yi elektrik kesintisi bokuna ikna etmekte başarılar,” dedi Juliette. Bileğinin tersiyle çenesini sildi, sonra da kolunu tulumuna sürerek temizledi. Çenesinden kumaşa aktardığı yağa baktı. “Kullandığım dili mazur görün başkanım.”

Jahns önemli değil demek istedi, ancak kadının tavırları ve otoritesi ona şu günlerde zar zor hatırlayabildiği gençliğini çağrıştırıyordu.Nezaketi bir kenara bırakıp istediklerini elde edebilen genç bir kadın. Kendini Marnes'a bakarken buldu. "IT'yi neden diğerlerinden ayn tutuyorsun? Yani elektrik hususunda demek istiyorum."

Juliette güldü ve kollarını çözüp ellerini tavana doğrulttu. "Neden mi? Çünkü yüz kırk dört katın… kaç taneydi, üç katı mı onların? Buna rağmen ürettiğimiz elektriğin dörtte birinden fazlasını tüketiyorlar. isterseniz hesaplayalım-"

"Yok, gerek yok."

"Ve bir sunucunun bugüne kadar ne birinin boğazına bir lokma koyduğunu, ne birinin hayatını kurtardığını, ne de birinin tulumunu yamadığını hatırlıyorum."

Jahns gülümsedi. Bir anda Marnes'ın bu kadının nesini sevdiğini anladı. Aynı zamanda en yakın arkadaşıyla evlenmeden evvel kendisinde ne gördüğünü de öyle.

"Peki ya IT'yi kendi departmanlarında bir hafta bakım yapmaya ikna edersek? Bu işini görür mü?"

"Aşağıya onu bütün bu işlerden kurtarıp şerif pozisyonuna atamak için geldiğimizi sanıyordum," diye homurdandı Marnes.

Juliette ona sert bir bakış attı. "Ben de size, ya da sekreterinize, boşa zahmet etmemeniz gerektiğini söylediğimi sanıyordum. Yaptığınız işe karşı olduğumdan değil ama burada, aşağıda bana ihtiyaçları var." Kolunu kaldırıp bileğinden sarkan bir şeyi kontrol etti. Bir saatti bu. Ama ona sanki hala çalışıp çalışmadığını kontrol ediyormuş gibi bakıyordu.

"Bakın, kalıp daha fazla sohbet etmeyi çok isterim." Jahns'e döndü. "Özellikle de elektrik tatili konusunu garanti edebilmeniz çok iyi olurdu, ancak yapmam gereken birkaç ayar daha var ve mesai saatim dolalı epey oldu. Çok çalıştığımda Knox'ın kafası atıyor da."

"Biz de kaçalım, seni rahat bırakalım," dedi Jahns. "Henüz akşam yemeği yemedik, sonrasında görüşmeye ne dersin? İşini

bitirip temizlendikten sonra mesela?”

Juliette kafasını eğip kendisine şöyle bir bakınca temizlenmesi gerektiğini bir bakıma itiraf etmiş oldu. “Olur, tabii,” dedi. “Sizi koğuşta mı ağırlıyorlar?”

Marnes başıyla onayladı.

“Pekâlâ. Ben size sonradan katılırım. Ha, bir de kulaklıklarınızı unutmayın.” Kulaklarını işaret etti, Marnes’ın gözlerinin içine baktı, başıyla selamladı ve konuşmanın şimdilik sona erdiğini belirtircesine işinin başına döndü.

13

Marnes ve Jahns’e yemekhaneye kadar Marck adında, ikinci vardiyadan henüz çıkmış bir mekaniker eşlik etti. Marnes bir tur rehberine ihtiyaç duydukları için içerlemiş gibiydi. Şerif Yardımcısı nerede olduğunu bilmese dahi erkekliğe leke sürdürmemek için yolu biliyormuş gibi davranıyordu. Bunu kanıtlamak için başı çekip yavaşça yürüyor, bir yol ayrımına geldiğinde duraksayıp hangi yöne gideceklerini sorgularcasına bir tarafı işaret ediyordu. Marck da buna her defasında gülüyor, ardından ona doğru yolu gösteriyordu.

“Ama hepsi birbirine benziyor,” diye söylendi Marnes, başı çekmeye devam ederken.

Jahns bu erkeksi gösteriye güldü ve Juliette’le aynı vardiyada çalıştığını fark ettiği genç mekanikerle konuşmak için arkada kaldı. Marck, En-Derin kokuyordu, ofisine tamirat işleri için gelen mekanikerlerle aynı kokuya sahipti. İşlerine özgü bir harmandı bu; terlerinin, makine yağının ve ne idüğü belirsiz kimyasalların karışımından doğuyordu. Fakat Jahns bu kokuyu umursamamayı yavaş yavaş öğreniyordu. Marck’ın nazik ve kibar bir adam olduğunu görmüştü; takırdayan parçalarla yüklü bir el arabası hızla yanlarından geçerken koluna giren, boruların çıkıntı yapıp kabloların sarktığı loş koridorlarda yürürlerken herkese tek tek selam veren bir adamdı. Şartların ona dayattığından çok daha iyi yaşayıp nefes alan bir adam, diye düşündü Jahns. İnsana güven aşılıyordu. Gülüşü karanlıkta bile ışıltılar saçıyordu.

‘Juliette’i ne kadar iyi tanıyorsun?” diye sordu Jahns, gürültülü el arabası yeterince uzaklaştığında.

“Jules’ü mü? Kız kardeşim gibidir. Aşağıda hepimiz bir aileyiz.”

Bunu silonun geri kalanında işlerin farklı yürüdüğünü ima eder gibi söylemişti. Önlerinde, başka bir yol ayrımına gelen Marnes başını kaşıdı ve bu defa doğru tahmin etti. Diğer yöne giden köşenin başında toplaşan bir çift mekaniker gülüştü. Marck onlarla Jahns’e yabancı bir lisan gibi gelen bir dilde iki çift laf etti. Marck’ın haklı olabileceğinden kuşkulandı, belki

de işler silonun derinliklerinde farklı işliyordu. Buradaki insanların içi neyse dışı da oydu, söylemek istediklerini saklamıyorlardı, tıpkı koridorlardaki korumasız ve çıplak borular ile kablolara benziyorlardı.

“Bu taraftan,” dedi Marck, üst üste binen konuşma seslerinin ve metal tabaklara çarpan çatal bıçak gürültülerinin geldiği geniş salonu işaret ederek.

“Peki bize Jules’le ilgili anlatabileceğin bir şey var mı?” diye sordu Başkan. Marck geçmesi için kapıyı tutarken Jahns gülümsedi. “Bilmemiz gerektiğini düşündüğün herhangi bir şey?” ikili, birkaç kişilik boş bir banka doğru hareketlenen Marnes’ı takip etti. Mutfak personeli masaların arasında koşturuyor, mekanikerleri sıraya sokmaktansa yemekleri masalara servis ediyorlardı. Onlar daha yüzeylerinde çukurlar oluşmuş alüminyum banklardaki yerlerini alamadan, yıpranmış masalarının üstü çorba kaseleri, üzerlerinde limon dilimleri yüzen su dolu bardaklar ve dilimlenmiş ekmek somunlarıyla donatılmıştı.

“Benden ona kefil olmamı mı istiyorsunuz?” Marck oturdu ve tayınları ile kaşıklarını dağıtan iri kıyım adama teşekkür etti. Jahns bir peçete bakınıyordu ki çoğu adamın ve kadının arka ya da göğüs ceplerinden sarkan yağlı çaputları kullandığını gördü.

“Bilmemiz gerektiğini düşündüğün herhangi bir şey istiyoruz sadece,” dedi Jahns.

Marnes ekmeğini inceledi, kokladı, sonra da bir köşesini çorbasına bandırdı. Komşu masalardan biri anlatılan bir hikaye ya da fıkra sonunda kahkahalara boğuldu.

“Ona verilen her işi yapabileceğini biliyorum. Her zaman yapmıştır. Ama onu ikna etmek için onca yol tepmeyi göze aldığınıza göre size bunu anlatmama gerek olduğunu sanmıyorum. Siz zaten kararınızı vermişsiniz.”

Bir kaşık dolusu çorbayı midesine indirdi. Jahns kaşığını eline aldığında aşınmış ve eğri olduğunu gördü, dip kısmındaki çizikler bir şeyleri kazımak için kullanıldığı izlenimi uyandırıyordu.

“Onu ne kadar zamandır tanıyorsun?” diye sordu Marnes. Şerif Yardımcısı çorbaya bandığı ekmeğini çiğniyor, etrafındakilerin arasına karışmak ve buraya aitmiş gibi görünmek için büyük çaba sarf ediyordu.

“Ben burada doğdum,” dedi Marck onlara, çınlamalarla dolu odada sesini yükseltmek zorunda kalarak. “Jules geldiğinde Elektrik’te gölgelik yapıyordum. Benden bir yaş küçüktü. iki hafta içinde tekmeyi yiyip buradan kovulur diye düşünmüştüm. O güne dek buraya geldiklerinde sorunlarının onları takip etmeyeceğini düşünen, Orta-Katlar’dan kaçmış ya da transfer olmuş çocuklardan epey nasibimizi almıştı-”

Cümlesini yarım bıraktı; vakur bir kadın masanın diğer tarafındaki Marnes’ın yanına oturduğunda adamın gözleri ışıldadı. Yanlarına oturan kadın ellerini çaputuna sildi, bezi göğüs cebine tıkıştırdı ve masanın üzerinden uzanıp Marck’ın yanağına bir öpücük kondurdu.

“Hayatım, Şerif Yardımcısı Marnes’ı hatırlıyor musun?” dedi Marck, elinin ayasıyla bıyıklarını silmekte olan Marnes’ı işaret ederek. “Eşim Shirly.” Tokalaştılar. Shirly’nin parmak eklemlerindeki kara lekeler kalıcı, işinden ona yadigar birer dövme gibiydi.

“Ve elbette Başkan. Bayan Jahns.” iki kadın da tokalaştı. Jahns, uzatılan sıkı kavrayışı üzerindeki yağı umursamaksızın kabul ettiği için kendisiyle gurur duydu.

“Memnun oldum,” dedi Shirly. Oturdu. Her nasılsa kadının yemeği bu tanışma faslı esnasında bir anda masalarında belirivermişti, dumanı tüten çorbanın yüzeyi hala hareketliydi.

“Bir suç mu işlendi Memur Bey?” Shirly ekmeğinden bir parça koparırken, sorusunun bir şaka olduğunu belli etmek için Marnes’a gülümsedi.

“Jules’e onlarla birlikte yukarıda çalışması için nutuk atmaya geldiler,” dedi Marck. Jahns adamı tek kaşını eşine doğru kaldırırken yakaladı.

“Bol şans,” dedi Shirly. “Şayet bu kız bir gün bulunduğu katı değiştirmeye karar verirse daha derinlere, madenlere gidecektir.”

Jahns ne demek istediğini sormak istedi ancak Marck ona doğru döndü ve sözüne kaldığı yerden devam etti.

"Her neyse, geldiğinde ben Elektrik'te çalışıyordum-"

"Gölgelik hatıralarını anlatıp insanların canlarını sıkmakla mı meşgulsün yine?" diye sordu Shirly.

"Onlara Jules'ün geldiği zamanları anlatıyordum."

Eşi gülümsedi.

"O zamanlar yaşlı Walk'ın yanında çalışıyordum. Tabii bu hala etrafta dolaşabildiği ve ara sıra dışarı çıktığı zamanlardı-"

"Ah evet, Walker." Marnes kaşığını Jahns'e doğru salladı. "Yetenekli heriftir. Atölyesinden hiç çıkmaz."

Jahns muhabbeti yakalamaya çalışarak kafa salladı. Komşu masadaki yaygaracılardan birkaçı gitmek üzere ayağa kalktı. Shirly ve Marck birkaçına el sallayıp biraz laklak ettikten sonra dikkatlerini yeniden masaya çevirdiler.

"Nerede kalmıştım?" diye sordu Marck. "Hah, işte Jules'le ilk karşılaşmam bir pompayı tamir ettirmek için Walk'ın atölyesine getirdiği zamandı." Marck suyundan bir yudum aldı. "Ona yaptırdıkları ilk işlerden biri oydu, o zamanlar henüz mini minnacık bir kız olduğunu unutmayın. On üç yaşında. Bir boru kadar zayıf. Orta-Katlar'dan ya da Tepe'den bir yerlerden daha yeni gelmiş." İkisinin aynı kapıya çıktığını anlatmak istercesine elini salladı. "O dev pompaları sadece makaralarının onarılması için yukarıya, Walk'ın yerine kadar ona taşıtmışlardı. Yani özet olarak bir buçuk kilometre uzunluğundaki kablolarının açılıp tekrardan sarılması için." Marck durdu ve bir kahkaha koyuverdi. "Yani Walk o işleri *bana* yüklesin diye. Her neyse, bu bir bakıma kalfalık gibi bir şey zaten, biliyorsunuz ya? Hepiniz gölgelerinize bu tarz şeyler yapmışsınızdır herhalde, değil mi? Biraz burnu sürtsün diye."

Ne Jahns'ten ne de Marnes'tan bir tepki geldi. Marck omuz silkip devam etti. "Neyse, bu pompalar ağır, tamam mı? Jules'den bile ağırdılar. Belki de onun iki katıydılar. Ve Jules'ün onları bir başına el arabalarına yükleyip dört kat yukarı taşıması gerekiyor-"

"Bir dakika, bir dakika. Bunu nasıl yapacaktı ki?" diye sordu Jahns, o yaşta bir kızın kendisinin iki katı ağırlığındaki bir metal yığınını taşıdığını kafasında canlandırmaya çalışarak.

"Fark etmez. Palangalar, halatlar, rüşvet, canı nasıl isterse. Oyunun amacı da bu zaten, değil mi? Bir de bunlardan on tane vermişler mi eline…"

"On tane," diye tekrarladı Jahns.

"Evet, muhtemelen aralarından yalnızca *ikisinin* yeniden sanma ihtiyacı vardı," diye ekledi Shirly.

"İki olsa yine iyi," diyerek güldü Marck. "Böylece Walk ve ben, işi bırakıp babasının yanına kaçmadan önce kaç gün dayanabileceğine dair bir bahis açtık."

"Ben bir hafta demiştim," dedi Shirly.

Marck çorbasını karıştırdı ve başını iki yana salladı. "Neyse, işi bitirdiğinde bunu nasıl becerdiğine dair kimsenin en ufak bir fikri yoktu. Sonunda, nasıl yaptığını anlattığında üzerinden yıllar geçmişti."

"Şu masada oturuyorduk." Shirly eliyle işaret etti. "Hayatımda hiç bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum."

"Nasılmış?" diye sordu Jahns. Çorbasını unutmuştu, bayadır dumanı tütmüyordu.

"Eh, tahmin ettiğiniz gibi o hafta on pompa makarası sardım. Tüm o süre boyunca işi bırakmasını bekledim. Umut ettim. Parmaklarım haşat olmuştu. Hepsini taşıması mümkün değildi." Marck başını iki yana salladı. "İmkansızdı. Ama ben sardım, o getirdi, ben sardım, o getirdi. Altı günde onunu da hallettik. Sonra da o adi kız, o zamanlar sadece bir vardiya amiri olan Knox'a gitti ve bir gün izin istedi."

Shirly güldü ve gözlerini çorbasına dikti.

"Kendisine yardım edecek birisini buldu demek ki," dedi Marnes. "Birileri haline acımış olmalı."

Marck gözlerini sildi ve başını iki yana salladı. "Ah, lanet olsun, hayır. Öyle olsa birileri görür, bir şeyler söylerdi. Özellikle de Knox sorduğunda. Yaşlı adam ona nasıl yaptığını sorarken az kalsın sigortalarından biri atacaktı. Jules sadece

bitmiş bir pil kadar sakin bir şekilde öylece durdu ve omuz silkti."

"Peki nasıl yapmış?" diye sordu Jahns. Merakından ölüyordu.

Marck gülümsedi. "Yalnızca tek bir pompayı getirip götürmüş. Yukarı çıkartacağım diye neredeyse belini kırıyormuş, ama toplamda yalnızca bir tane çıkarmış."

"Evet, sen de aynı şeyi on defa sarmışsın," dedi Shirly.

"Söylemesen hiç anlamamıştık ya."

"Bir saniye." Jahns elini kaldırdı. "Peki ötekiler ne olmuş?"

"Kendisi halletmiş. Walk'ın suçu… Jules'ün atölyeyi süpürdüğü o ilk gecede bildiği her şeyi anlatmış. Ben ilk pompa üzerinde çalışırken Jules de sorular soruyor, kafamı ütülüyor ve ilk pompayı nasıl onardığımı seyrediyordu. İşimi tamamladığımda pompayı koridorun sonuna kadar ittirmiş ve merdivenleri pas geçip el arabasıyla birlikte bir boya atölyesine istiflemiş. Sonra aşağı inmiş, ikinci pompayı yüklenmiş ve onu köşedeki malzeme deposuna taşımış. Tüm geceyi orada geçirip bir motor nasıl sarılır kendi kendine öğrenmiş."

"Ah," dedi Jahns, devamını üç aşağı beş yukarı tahmin ederek. "Ertesi sabah da sadece köşeyi dönüp evvelsi gün sardığın pompayı sana geri getirmiş."

"Aynen. Sonra ben yukarıda bakır sararken o da dört kat aşağı inip aynı şeyi yapmaya devam etmiş."

Marnes bir kahkaha patlatıp masaya vurduğunda kâseler ve ekmekler yerlerinden zıpladı.

"O hafta inanılmaz bir hızla günde iki motor sardım."

"Teknik olarak aslında tek bir motor," dedi Shirly, gülerek.

"Öyle. Ve o da benimle aynı hızda yapabilmiş. Sonra da hepsini bitirmesi gereken tarihten bir gün önce gölgebüyütenine götürüp bir günlük izin istemiş."

"Ve eğer doğru hatırlıyorsam o izni de kaptı," diye ekledi Shirly, başını iki yana sallayarak. "Bir gün izin alabilen bir

gölge. Olabilecek en tuhaf şey.”

“Daha da önemlisi ona verilen ilk görevin üstesinden gelmek zorunda bile değildi.”

“Zeki kız,” dedi Jahns, gülümseyerek.

“Fazla zeki,” dedi Marck.

“Peki izin gününde ne yaptı?” diye sordu Marnes.

Marck parmağıyla limon dilimine bastırıp suyun içine daldırdı ve bir süre boyunca onu orada tuttu.

“İzin gününü benimle ve Walk’la geçirdi. Dükkânı süpürürken cihazların nasıl çalıştığını, o kadar kablonun nereye gittiğini, cıvataların nasıl sökülüp cihazların içinin nasıl açıldığını ve bunun gibi şeyleri falan sordu.” Suyundan bir yudum aldı. “Yani diyeceğim o ki Jules’e bir iş verecekseniz dikkatli olsanız iyi edersiniz.”

“Neden dikkatli olalım ki?” diye sordu Marnes.

Marck tepelerindeki boruların ve kabloların meydana getirdiği keşmekeşe bir göz attı.

“Çünkü o işinin hakkını verir. Ondan bunu beklemeseniz bile.”

14

Yemeğin ardından Shirly ve Marck onlara koğuşun yolunu tarif ettiler. Genç çift öpüşürken Jahns onları seyretti. Marck vardiyasından döndüğünde Shirly kendisininkine gitmek zorunda kalıyordu. Beraber yedikleri yemek birisi için kahvaltıyken diğeri için akşam yemeği oluyordu. Jahns kendilerine ayırdıkları vakit için her ikisine de teşekkür edip yemeğin kalitesini övdü, ardından Marnes'la birlikte en az jeneratör odası kadar gürültülü olan yemekhaneyi terk edip dolambaçlı yolları takip ederek o geceki yataklarına doğru yol aldılar.

Marnes, birinci vardiyada çalışan çocuk mekanikerlerin kaldığı ortak koğuşta yatacaktı. Jahns'in kabataslak ölçebildiği kadarıyla Şerif Yardımcısı'na yarım ayak kısa gelen bir karyola hazırlanmıştı. Başkan'a ise koğuşun bulunduğu koridorun sonunda küçük bir daire ayrılmıştı. İkisi birlikte dairede beklemeyi, baş başa vakit geçirmeyi, bacaklarındaki ağrıları beraberce ovuşturmayı, işlerin En-Derin'de ne kadar farklı olduğunu konuşmayı tercih ettiler; ta ki kapı vuruluncaya dek. Juliette kapıyı açtı ve içeri girdi.

"İkinizi aynı odaya mı koymuşlar?" diye sordu, şaşırmıştı.

Jahns güldü. "Hayır, Şerif Yardımcısı'na koğuşta bir karyola ayarlamışlar. Ben de orada onlarla birlikte kalmak isterdim aslında."

"Boş versene," dedi Juliette. "işe yeni başlayanları ve ziyaretçileri hep burada ağırlıyorlar zaten. Çok da bir şey değil."

Juliette uzunca bir ipliği ağzına götürür, aldığı duş nedeniyle hala ıslak olan saçlarını toplar ve at kuyruğu yaparken Jahns de gözlerini ayırmadan onu izledi. Üzerine başka bir tulum takımı giymişti. Jahns kıyafetteki lekelerin kalıcı olduklarını düşündü, çünkü üzerindeki yıkanmış ve bir sonraki vardiyaya hazırdı.

"Ee, şu elektrik tatilini ne kadar kısa sürede ilan edebiliriz?" diye sordu Juliette. Saçlarını toplamayı tamamladı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve sırtını kapının yanındaki duvara

yasladı. “Tahminimce temizlik sonrasının rehavetinden faydalanmak istersiniz, değil mi?”

“Sen ne kadar kısa sürede işbaşı yapabilirsin?” diye sordu Jahns. O anda bu kadını şerif olarak görmek istemesinin bir nedeninin de kendini erişilmez zannetmesi olduğunu fark etti. Marnes’a bir bakış attı ve onca yıl önce henüz genç bir kadınken ve Donald’la beraberken adamın kendisine duyduğu ilginin ne kadarının sadece motivasyondan kaynaklandığını merak etti.

“Hemen yarın başlayabilirim,” dedi Juliette. “Yedek jeneratörü sabah devreye sokabiliriz. Bu gece contaları ve pulları halletmek için bir vardiya daha-”

“Hayır,” dedi Jahns elini kaldırarak. “En yakın ne zaman şerif olarak işbaşı yapabilirsin?” Açık duran çantasını karıştırdı ve sözleşmeyi ararken dosyaları yatağın üzerine serdi.

“Ben… bunu konuştuğumuzu sanıyordum. Şerif olmakla ilgilenmiyorum-”

“En iyi şerif sizin gibilerden çıkıyor,” dedi Marnes. “Bu işle hiç ilgilenmeyenlerden.” Juliette’in karşısında duruyordu, başparmakları tulumunun içindeydi, sırtı ise ufak dairenin duvarına yaslıydı.

“Üzgünüm ama burada yerime bakabilecek başka kimse yok,” dedi Juliette, başını iki yana sallayarak. “Siz ikinizin yaptığımız şeyi anladığınızı sanmıyo-”

“Ben de senin En-Tepe’de yaptığımız şeyi anladığını sanmıyorum,” dedi Jahns. “Ya da sana neden ihtiyacımızın olduğunu.”

Juliette başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. “Bakın, burada öyle makineler var ki sizin onları-”

“Peki ne işe yarıyor bu makineler?” diye sordu Jahns. “Ne halta yarıyorlar?”

“Bütün bu kahrolası yeri ayakta tutuyorlar!” diye izah etti Juliette. “Soluduğunuz oksijen var ya? Onu burada geri dönüştürüyoruz. Peki ya saldığınız toksinler? Onları yeryüzüne biz pompalıyoruz. Petrolün marifetlerini bir liste

yapıp size sunmamı ister misiniz? Her bir plastik parçası, her bir kauçuk parçası, bütün solventler ve temizlik ürünleri… ürettiği gücü saymıyorum bile, aklınıza ne geliyorsa hepsi onun sayesinde!”

“Yine de tüm bunların hepsi sen dogmadan önce de buradaydı,” dedi Jahns.

“Eh, ama benim yaşadığım süre boyunca ayakta kalmazlardı, emin olun. Devraldığım haliyle mümkün değildi.” Bir kez daha kollarını kavuşturup duvara yaslandı. “Bu makineler olmadan silonun nasıl bir şeye dönüşeceğini anladığınızı sanmıyorum.”

“Sen de tüm bu insanlar olmadan makinelerin ne kadar anlamsız kalacağını anlamıyorsun.”

Juliette bakışlarını başka yöne çevirdi. Jahns ilk defa onun geri adım attığını görüyordu.

“Babam neden hiç ziyaret etmiyorsun?”

Juliette başını sertçe çevirdi ve gözlerini diğer duvara dikti. Alnına düşmüş birkaç saç telini parmaklarıyla geriye attı. “Gidip çalışma kayıtlarıma bakın,” dedi, “ve bana bunun için müsait olduğum bir zaman gösterin.”

Jahns yanıt vermeden, ona aile için her zaman vakit ayıralabileceğini söyleyemeden önce Juliette onunla yüzleşmek üzere döndü. “insanları önemsemediğimi düşünüyorsunuz. Öyle mi? Çünkü eğer öyleyse yanılıyorsunuz. Bu silodaki her bir insanı önemsiyorum. Ve aşağıdaki her bir kadın ve erkek, Mekanik’in unutulmuş katlarındaki herkes benim *ailem.* Onları her gün ziyaret ediyorum. Günde birkaç defa onlarla ekmeğimi paylaşıyorum. Çalışıyoruz, yaşıyoruz ve birbirimizin yanında can veriyoruz.” Marnes’a baktı. “Yalan mı? Sen buna şahitsin.”

Marnes bir şey demedi. Jahns, Juliette’in özellikle ‘can vermek’ kısmına vurgu yapıp yapmadığını merak etti.

“Babama da neden beni görmeye gelmediğini sordunuz mu? Çünkü dünya kadar vakti var. Yukarıda *hiçbir şeyi* yok.”

“Evet, onunla tanıştık. Baban oldukça yoğun biri gibi görünüyor. En az senin kadar azimli.”

Juliette bakışlarını başka tarafa çevirdi.

“Ve senin kadar da inatçı.” Jahns evrakları yatağın üzerine bıraktı, kalkıp Juliette’in yanma gitti ve ondan sadece bir adım ötede durdu. Genç kadının saçlarından yayılan sabun kokusunu alabiliyordu. Hızlı ve derin nefeslerinin burun deliklerini şişirişini görebiliyordu.

“Günler üst üste yığılıyor ve ufak kararlara baskın geliyor, değil mi? Şu ziyaret etmeme kararın. ilk birkaç günün yeterince kolay geçmiştir, öfkenin ve gençliğinin gücü buna yardımcı olur. Ama sonra geri dönüştürülmeyi bekleyen çöpler gibi birikirler. Yanılıyor muyum?”

Juliette bir elini geçiştirir gibi salladı. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Günlerin haftalara, haftaların aylara, ayların yıllara dönüşmesinden bahsediyorum.” Neredeyse aynı şeyleri kendisinin de yaşadığını, hala günleri biriktirmeye devam ettiğini söyleyecekti; ancak Marnes da odadaydı ve dikkatle onları dinliyordu. “Bir süre sonra sırf eski bir hatayı düzeltmek için çıldırırsın. Sonrasında bu bir oyuna dönüşür. İki insan birbirine sırtını döner, dönüp arkalarına bakmayı reddederler, ilk pes edenin kendileri olmasından korkarlar…”

“Bu öyle bir şey değil,” dedi Juliette. “İşinizi istemiyorum. Bir sürü gönüllü bulabileceğinize de eminim.”

“Sen olmayacaksan, artık güvenebileceğimden emin olmadığım bir adam olacak.”

“O zaman işi sıradaki kıza verin,” dedi, gülümseyerek.

“Ya sen ya da o adam. Ve sanıyorum o adam, benden ya da Antlaşma’dan çok otuzlu katlardan akıl alacaktır.”

Juliette buna tepki gösterir gibi oldu. Göğsünde kavuşturduğu kolları gevşedi. Döndü ve Jahns’le göz göze geldi. Marnes karşı duvardan tüm bu olup bitenleri dikkatle takip ediyordu.

“Son şerif… Holston… Ona ne oldu?”

‘Temizliğe gitti,” dedi Jahns.

“Gönüllü olarak,” diye ekledi Marnes, kısık sesle.

“Biliyorum ama neden?” dedi kaşlarını çatarak. “Duyduğuma göre eşi yüzündenmiş.”

“Binbir türlü spekülasyon var.”

“Eşinden bahsettiğini hatırlıyorum. İkiniz George’un ölümünü soruşturmak için aşağı geldiğiniz zaman… Başta bana yazdığını düşünmüştüm, ancak eşinden başka bir şey konuşacak hali yoktu.”

“Aşağıya geldiğimiz dönemde çekiliş onlardaydı,” diye hatırlattı Marnes.

“Evet, doğru.” Bir süre yatağı inceledi. Üzerinde evraklar seriliydi. “Bu işin nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ben sadece tamir işlerinden anlarım.”

“Aynı şey,” dedi Marnes ona. “Aşağıdaki vakamızda bize çok yardımın dokunmuştu. İşlerin işleyişini görebiliyorsun. Taşları kolaylıkla yerlerine oturtuyorsun. Başkalarının gözden kaçırdığı ipuçlarını yakalıyorsun.”

“Makineler için diyorsan evet.” dedi.

“İnsanlar da çok farklı değiller,” dedi Marnes.

“Bunu zaten bildiğini düşünüyorum,” dedi Jahns. “Aslında tarzın bu iş için biçilmiş kaftan. Mizacın da uygun. Bu çok da politik bir iş değil. Mesafeli olmak iyidir.”

Juliette başını iki yana salladı ve yeniden Marnes’a baktı. “Yani bu iş için beni sen aday gösterdin, öyle mi? Ben de durduk yere nereden çıktı diyorum. Sanki bir anda yerden bitmiş gibi.”

“Bu iş tam senlik,” dedi Marnes. “Bence kafaya koyduğun her şeyde başarılı olursun sen. Ayrıca bu tahmin ettiğinden çok daha önemli bir iş.”

“Ve Tepe’de yaşayacağım, öyle mi?”

“Ofisin birinci katta. Basınç odasının yakınında.”

Juliette anlatılanları kafasında tarttı. Jahns onun soru sormasından bile heyecanlanmıştı.

“Maaşı bu işten kazandığından fazla. Mesailer dahilken bile.”

“Onları damı incelediniz?”

Jahns başıyla onayladı. “Buraya gelmeden önce imtiyazlarımı biraz kullandım.”

“Babamla görüşmek gibi.”

“Öyle. Biliyorsun, seni görmekten mutluluk duyardı. Bizimle yukarı gelirsen elbette.”

Juliette başını eğip botlarına baktı. “Ben o kadar emin değilim.”

“Bir şey daha var,” dedi Marnes, Jahns’in gözlerine bakarak. Gözleriyle yatağın üzerindeki evrakları işaret etti. Peter Billings’in özenle katlanmış sözleşmesi en tepedeydi. “IT,” diye hatırlattı Jahns’e.

Jahns adamın kastettiğini hemen anladı.

“Sen işi kabul etmeden önce halletmemiz gereken bir sorun var.”

“Kabul edeceğimden emin değilim. Şu elektrik tatilini biraz daha etraflıca konuşup burada işleri ayarlamak istiyorum-”

“Geleneklere göre IT bütün adaylara icazet verir-”

Juliette gözlerini devirip bir nefes koyuverdi. “IT.”

“Evet, aşağı gelirken zemin hazırlamak için yol üstünde onlara da uğradık-”

“Ona hiç şüphem yok,” dedi Juliette.

“Sorun şu talepler,” diye lafa daldı Marnes.

Juliette ona döndü.

“Bunun muhtemelen önemsiz olduğunu biliyoruz, ama konusu kesin açılır-”

“Bir dakika, şu ısı bantlarından mı bahsediyorsunuz?”

“Isı bandı mı?”

“Evet.” Juliette kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. “Piç kuruları.”

Jahns iki parmağını beş santim kadar araladı. “Senin hakkında bu kalınlıkta bir dosya tutmuşlar. Onlara gidecek

malzemeleri kendine yönlendirdiğini söylediler.”

“Hadi canım. Şaka mı yapıyorsunuz?” Parmağıyla kapıyı işaret etti. “Onlar *yüzünden* ihtiyacımız olan hiçbir malzemeyi alamıyoruz. Birkaç ay önce ısı eşanjöründe bir sorun çıktı, ısı bandına ihtiyacım vardı ama alamadık. Tedarik departmanı, bant stoklarının tamamını IT’ye rezerve ettiklerini bildirdi. Biz siparişimizi vereli çok olmuştu, sonra bizim taşıyıcıların birinden bandın tamamının IT’ye gittiğini, test kıyafetlerinin dış yüzeyleri için kilometrelercesine sahip olduklarını öğrendim.”

Juliette derin bir nefes aldı.

“Ben de birazını alıkoydum.” Marnes’a suçunu itiraf edercesine baktı. “Bakın, ben burada yukarıda ne halt yiyorlarsa yiyebilmeleri için elektrik tedarik ediyorum, ama en temel malzemelerimi alamıyorum. Alsam bile düşük kalite oluyor, muhtemelen de imalat zincirinin tabi tutulduğu gerçek dışı kotalar yüzünden-”

“Eğer bunlar gerçekten de ihtiyacın olan malzemelerse,” diye araya girdi Jahns, “o vakit seni anlıyorum.”

Ben sana bu kadın bu iş için biçilmiş kaftan *demiştim* dercesine gülümseyen ve başını yukarı aşağı sallayan Marnes’a baktı.

Jahns onu görmezden geldi. “Bu konuyu bir de senin tarafından dinlediğime memnunum,” dedi Juliette’e. “Ayrıca bacaklarım ne kadar ağrırsa ağrısın bu ziyaretleri daha sık yapmış olmayı isterdim. Yukarıdayken hallolduğunu sandığımız şeyler var, çünkü genellikle tam olarak anlamıyoruz. Artık ofislerimizin daha sıkı iletişim halinde olması gerektiğini görebiliyorum, IT ile olan devamlı iletişimimiz burayla da olmalı.”

“Ben bunu yirmi yıldır söylüyorum,” dedi Juliette. “Bizim departmanın siloyla iletişimi kopsun diye aşağıya atıldığı yönünde şakalaşır dururuz burada. Ve bazen hissettiğimiz şey tam olarak bu oluyor.”

“Eh, şayet yukarıya gelir ve işi kabul edersen insanlara sesini duyurabileceksin. Emir komuta zincirinin ilk halkası

olabilirsin."

"IT bu işe nasıl bakar dersin?"

"Bir direnç olacaktır, ama bu onlar için normal. Daha önce de üstesinden geldim. Ofisimle olağanüstü hal muafiyeti için iletişime geçeceğim. Suçlamaları geçmişe dönük yapıp bu tedariklerini yasal kılacağız." Jahns genç kadını inceledi. "Elbette teslim noktası değişen her tedarikin zaruri ihtiyaçlar olduğunu garanti edebilirsen."

Juliette gözünü budaktan sakınmadı. "Öyleydiler," dedi. "Gerçi bir önemi yok ama ellerinden aldığımız mallar felaketti. Uğraşıp özenle tasarlasan bile bu kadar kolayca parçalanamazlardı. Bakın ne diyeceğim, sonunda Tedarik'ten sevkiyatımızı aldık ve elimizde fazladan bant var. Yukarı tırmanırken yol üzerinde onlara bir zeytin dalı uzatmak isterim. Bizim modelin tasarımı çok daha iyi."

"Yol üzerinde mi? diye sordu Jahns, Juliette'in dediği şeyi doğru anladığından ve mutabakata vardıklarından emin olmak için.

Juliette her ikisine de şöyle bir baktı, sonra da başıyla onayladı. "Ama jeneratörü tamir etmem için bana bir hafta vakit vermeniz gerekiyor. Bu elektrik tatili olayını sözünüz olarak kabul ediyorum. Bir de şunu söyleyeyim, her zaman kendimi bir mekaniker olarak görmeye devam edeceğim ve bunu biraz da sorunlar göz ardı edildiğinde neler olduğunu bildiğim için yapacağım. Buraya yaptığım en önemli katkı önleyici bakımdı. Bir şeylere bozulmadan önce el sürmemeye bir son verdik, henüz çalışıyorlarken el atıp sorunsuzca işlemeye devam etmelerini sağlıyoruz. Bugüne dek birçok şey umursanmadı, bozulmaları beklendi. Şayet silo koca bir motorsa biz de burada birilerinin bizimle ilgilenmelerini bekleyen kirli motor karterleriyiz." Elini Jahns'le tokalaşmak için uzattı. "Elektrik tatili işini çözün, emrinizdeyim."

Jahns gülümsedi ve onunla el sıkıştı, kendinden emin kavrayışının sıcaklığına ve gücüne hayran kaldı.

"Yarın sabah ilk işim onu çözmek olacak," dedi. "Ayrıca teşekkür ederim. Aramıza hoş geldin."

Marnes da yanlarına gelip Juliette'in elini sıktı. "Seni aramızda görmek güzel Şef."

Juliette sırıtarak adamın elini sıktı. "Orada dur bakalım. Bana bu isimle hitap edebilmen için daha öğrenmem gereken çok şey var."

15

En-Tepe’ye tırmanışlarını elektrik tatili sırasında yapmayı uygun gördüler. Jahns kendi enerjisinin de bu son tatil hükmüne uyduğunu hissedebiliyor, yorucu basamakların her birinde gücünün biraz daha emildiğini hissediyordu. Aşağı inerken çekilen ızdırap hoş bir eğlenceydi; durmaksızın hareket etmenin getirdiği rahatsızlık, egzersiz bitkinliğiyle son bulmuştu. O zayıf kasları esas şimdi işler vaziyete geçmişti. Her bir basamak yeni bir fetihti. Botunu bir sonraki basamağa kadar kaldırıyor, elini dizinin üstüne koyup destek alıyor ve böylelikle milyonlarca kilometre boyunca uzanıyormuş gibi görünen sarmal merdivende yirmi beş-otuz santimlik bir mesafe katetmiş oluyordu.

Sağındaki merdiven sahanlığı elli sekiz sayısını gösteriyordu. Geçtiği her sahanlık sonsuza dek görüş alanlarında kalıyor gibiydi. Tırmanış, hayallere dalıp fark etmeden birkaç sahanlık birden geçtiği inişe hiç benzemiyordu. Jahns’in büyük mücadelelerle öne doğru, gönülsüzce ve tereddütle attığı her adımda silüeti dış tırabzanda kademeli olarak belirginleşip yeşil renkli acil durum ışıklarının solgun haleleri altında uzun süre görünür kalıyordu.

Marnes da hemen yanındaydı, onun elleri iç tırabzanlarda, Jahns’inkiler ise dış tırabzanlardaydı, baston aralarındaki ıssız basamaklarda tıkırdıyordu. Arada bir kolları birbirine sürtüyordu. Sanki ofislerinden, görevlerinden ve soğuk samimiyetlerinden aylardır uzakta gibiydiler. Yeni bir şerif seçmek için giriştikleri yolculuk düşündüğünden farklı boyutlara evrilmişti. Gençliğine döneceğini hayal ederken kendini yaşlı hayaletlerle boğuşurken bulmuştu. Taze bir zindelik bulmayı umarken dizlerinde ve sırtında yılların yıpranmışlığını hissetmişti. Silosunun derinliklerine indiği bu önemli tur güçlüklerle dolu, kısmen anonim bir yolculuğa dönüşmüştü ve şimdi de silonun işleyişi için ona gerçekten ihtiyaçları olup olmadığını sorgular olmuştu.

Onu çevreleyen dünya çok katmanlıydı. Artık bunu daha net görebiliyordu. En-Tepe’dekiler yalnızca bulanık görüntüyle

ilgileniyor, kahvaltıda taze sıkılmış meyve suyu bulmayı normal karşılıyordu. Orta-Katlar'da yaşayıp bahçelerde çalışan ya da hayvanların kafeslerini temizleyenler dünyalarını toprak, yeşil alan ve gübre üzerine kurmuştu. Dışarının manzarası onlar için ikincil bir önem taşıyordu ve bir sonraki temizliğe kadar unutuluyordu. Bir de En-Derin vardı; makine atölyelerinin ve kimya laboratuvarlarının, petrol pompalarının ve dönen çarkların, makine yağıyla boyanmış tırnakların ve sıkı çalışmanın kokusunun somut dünyası. Bu insanlar için dış dünya yalnızca söylentilerden ibaretti ve sınırlı miktarda gelen yemek yaşamlarını idame ettirebilecekleri kadardı. Silonun amacı insanların makineleri işler tutmasını sağlamaktı, oysa Jahns tüm yaşamı boyunca her zaman bunun aksini düşünmüştü.

Elli yedinci merdiven sahanlığı bir karanlık bulutunun arasından belirdi. Çelik ızgaranın üzerinde genç bir kız oturuyordu; bacaklarını kendine doğru çekmiş, kollarını da dizlerinin etrafına dolamıştı. Koruyucu plastik kabının içindeki bir çocuk kitabını tepe lambasından sızan cılız ışığın altına tutmuştu. Jahns onu izlerken renkli sayfaların üzerinde hızla hareket eden gözleri dışında kıpırtısız kaldı. Kız, dairelerin sahanlığından kimin geçtiğine bakmadı bile. Yollarına devam edip çocuğu arkalarında bıraktılar. Jahns ve Marnes yukarı tırmanmak için mücadele ederken kız yavaş yavaş karanlıkta gözden kayboldu. Tırmanışlarının üçüncü gününde bitap düşmüşlerdi. Yukarıdan ya da aşağıdan ne bir titreşim ne de bir ayak sesi duyuluyordu, silo sessizliğe gömülmüş ve esrarengiz bir şekilde canlılığını yitirmişti. iki eski arkadaşın, iki yoldaşın, boyaları pul pul dökülen ve ufalanan basamaklarda yan yana yürüyebilmeleri için yeterince alan vardı. Kollarını sallaya sallaya ve kimi zaman da birbirlerinin dirseklerine sürterek, durmaksızın tırmandılar.

* * *

O geceyi Orta-Katlar'daki şerif yardımcısı ofisinde geçirdiler. Orta-Katlar'dan sorumlu memur onları ağırlamakta ısrarcı davrandı ve mesleğin dışından gelen bir başka şerif adayına destek bulmaya can atan Jahns teklifi kabul etti.

Neredeyse karanlık bir odada yenen soğuk bir akşam yemeği ve ev sahibiyle eşini hoşnut edecek kadar laklağın ardından Jahns ana ofise çekildi. içerideki çekyat mümkün olduğunca konforlu hale getirilmişti, üzerine daha iyi koşullardaki bir yerden ödünç alınmış ve iki jetonluk sabun kokan bir çarşaf serilmişti. Marnes ise hala ev yapımı alkol kokan ve temizlikten sonra ölçüyü kaçıran bir sarhoşun kokusuyla dolu nezarethanedeki portatif karyolaya kurulmuştu.

Işıklar zaten o kadar kısıktı ki ne zaman tamamıyla söndürüldüklerini anlamak olanaksızdı. Jahns karanlıkta yatağına uzandı, vücudunun durağanlığı kasları için adeta bir lükstü ve bu sayede seğirmeye fırsat buluyorlardı. Ayağı kasılmıştı ve taşlaşmış hissi veriyordu, sırtı ağrıyor, gerinmeye ihtiyaç duyuyordu. Ama zihni vücudunun aksine hareket halindeydi. Düşünceleri tırmanışlarının son gününde aralarında geçen bitkin muhabbetlere kaydı.

O ve Marnes birbirlerinin etrafında dönüyormuş gibi görünürken geçmiş günlere dair hatıralarını sınamış; eski yaraların hassasiyetlerini ölçmüş; narin ve kırılgan bedenlerinde, buruşuk ve kuru tenlerinde, yasalar ve politikalardan nasır tutmuş kalplerinde yumuşak kalmayı başarmış noktalar aramışlardı.

Donald'ın adı, ebeveynlerinin yatağına usulca sokulan bir çocuk gibi sıkça ve tereddütle çıkagelmiş, sakıngan aşıkları aralarında mesafe bırakmaya zorlamıştı. Jahns uzun zaman önce kaybettiği kocası için bir kez daha yas tuttu. Hayatında ilk defa yıllardır süren yalnızlığı için kederlendi. Senelerdir tutku olarak gördüğü şey, kopuk yaşamasını ve halk yararına çalışmasını gerektiren iş, artık ona bir lanet gibi geliyordu. Hayatı ellerinden alınmıştı. Posası kalıncaya kadar sıkılmıştı. Çabaları ile işine adadığı yıllarından sıkılarak elde edilen su, yıllar boyunca silonun tepesinden aşağıya doğru damlamış ve bulunduğu yerden kırk kat aşağısı bundan zor bela haberdar olmuş ya da umursamıştı.

Bu yolculuğun en üzüntü verici yanı Holston'ın hayaletiyle mutabakata varmış olmasıydı. Artık bunu itiraf edebiliyordu: Uzun ve çetin yolculuğunun, hatta belki de Juliette'i şerif olarak istemesinin nedeni silonun en dibine kadar batmak,

rüzgar bir tepe kıvrımında koyun koyuna yatan iki aşığın harcanmış gençliğini alıp uzaklara götürürken o buruk manzaradan olabildiğince uzaklara kaçmaktı. Holston'dan kaçmak isterken kendini onun yanı başında bulmuştu. Temizliğe gönderilenlerin niçin görevlerini yerine getirdikleri konusu esrarını hala korumaya devam etse de, mutsuz birkaç kişinin neden bu görev için gönüllü olduğunu artık biliyordu. Bir hayalet tarafından sık sık rahatsız edilmektense ona katılmak daha iyiydi. Boş bir yaşam sürmektense belki de hiç yaşamamalıydı. ..

Şerif yardımcısı ofisinin kapısı uzun zamandır yağ yüzü görmemiş, eski bir menteşenin üzerinde dönerken gıcırdadı. Jahns yatağında doğrulmaya, gelen kişiyi karanlıkta seçmeye çabaladı; ancak kasları tükenmiş, gözleri ise kocamıştı. Seslenmek, ev sahibine iyi olduğunu ve bir şeye ihtiyacı olmadığını söylemek istedi; ama onun yerine sadece dinledi.

Eprimiş halının üzerinde neredeyse duyulmaz olan ayak sesleri giderek yakınlaştı. Yatağa yaklaşırken tek söz edilmedi, yalnızca yaşlı eklemlerin çıkardığı gıcırtılar, pahalı ve hoş kokulu nevresimin kaldırılışı ve yaşayan iki hayaletin birbiriyle uzlaşması vardı.

Jahns'in nefesi kesildi. Nevresimi kaldırıldığında elleri tutabileceği bir bilek aranıp buldu. Ufak karyolada yana kayarak yer açtı ve onu yanına çekti.

Marnes onu kollarına aldı, onunla aynı hizaya gelinceye dek bir müddet kıpırdandı, bir bacak dolandı bacağına, bir el uzandı boynuna. Adamın bıyıklarının yanağına sürtündüğünü hissetti, dudaklarının büzülüp kendisininkinin köşesini öptüğünü duyumsadı.

Jahns adamın yanaklarını avuçlarına aldı ve yüzünü onun omzuna gömdü. Ağladı, okul çağındaki bir çocuk gibi, yabancı ve korkutucu bir işin ıssızlığında kendini kaybolmuş ve ürkmüş hisseden bir gölge gibi. Korkuyla ağladı, ama bu his çok geçmeden kayboldu. Tıpkı adamın eli onu okşadığında kaybolan sırt ağrıları gibi… Uyuşukluk bedenini ele geçirene dek gözyaşı dökmeye devam etti, sonra hiç bitmeyecekmiş gibi duyulan hıçkırıklar yerini *heyecana* bıraktı.

Jahns canlandığını hissetti. Etin ete, kolunun kaburgalarına, ellerinin omzuna, adamın ellerinin ise kalçalarına değmesi ürpermesine yol açtı. Sonrasında akan gözyaşları keyifli bir boşalımdı; biraz kaybettikleri zamana tutulan bir matem, biraz da uzun zamandır ertelenen ve sonunda kavuşulan bu anın neden olduğu ve memnuniyetle karşılanan bir hüzündü; kollarını bu hüznün etrafına doladı ve sımsıkı sardı.

Birkaç heyecan verici öpücüğün, birbirlerine kenetlenen ellerin, şefkatli ve kadirşinasça fısıldanmış birkaç sözcüğün ardından, uyku onu karanlık dehlizlerine çekti, tırmanışın yorgunluğundan çok daha fazlasının neden olduğu bir tükenmişlikle uyuyakaldı. Eklemlerindeki ve kemiklerindeki bitkinlik hiç istemediği ancak fena halde ihtiyaç duyduğu uykuya karşı onu yenik düşürdü. Onlarca yıl sonra ilk defa kollarında bir erkekle uyudu ve sabah kalktığında aşina olduğu gibi boş bir yatak ama alışık olmadığı biçimde dolu bir kalp buldu .

* * *

Tırmanışlarının dördüncü ve son günlerinin ortalarında, otuzlu katların ortasındaki IT’ye yaklaştılar. Jahns yol boyunca su içmek ve kaslarını ovalamak için gitgide daha fazla mola vermeye başladığını fark etti. Bunun nedeni yorgunluk değil, bir sonraki duraklarında Bernard’la yüzleşecek olmalarının getirdiği endişe ve yolculuklarının sona yaklaşmış olmasından doğan korkuydu.

Elektrik tatilinin siloya saldığı karanlık ve derin gölgeler onları üst katlara kadar takip etmişti. Silo çapındaki kısmi karartma nedeniyle çoğu dükkan kapalı olduğundan merdivenlerdeki trafik de seyrelmişti. Tamiri denetlemek için aşağıda kalan Juliette yedek jeneratöre tabi ışıkların fasılalı olarak yanıp sönebilecekleri konusunda Jahns’i uyarmış olsa da, bu istikrarsız aydınlatma uzun tırmanış sırasında sinirlerini oldukça yıpratmıştı. Bu durum ilk başkanlık döneminin büyük bir kısmı boyunca katlanmak zorunda kaldığı bozuk ampulü getirdi hatırına. Elektrik departmanından belirli aralıklarla gelen iki teknisyen de ampulün değiştirilmeyi gerektirmeyecek kadar çalışır durumda olduğuna hükmetmişti. Bunun üzerine

ampulün değişimini talep etmek için, daha o zamanlar bile Tedarik'in başında olan Mclain'e başvurması gerekmişti.

Jahns, Mclain'in ampulü kendi elleriyle getirdiği günü hatırladı. Kadın Tedarik'in başına geçeli çok olmamıştı ve onca katı tırmanıp ampulü gizlice ona getirmişti. Jahns o zamanlar dahi bu güçlü ve sorumluluk sahibi kadına imrenen gözlerle bakardı. Mclain'in kendisine neden diğer herkesin yaptığı gibi ampulü kırmadığını sorduğunu hatırladı.

Bu gerçeği hiçbir zaman fark edememiş olması başta canını sıkmıştı. Ta ki kendi hatasıyla gurur duyuncaya dek; ta ki McLain'i daha yakından tanıyıp bu soruyla aslında bir iltifatta bulunduğunu ve ampulü elden teslim ederek bunu ödüllendirdiğini anlayana dek.

Otuz dördüncü kata vardıklarında Jahns bir bakıma kendini yeniden evinde hissetti; alışık olduğu katlarda, IT'nin ana sahanlığındaydı. Marnes kapıyı açarken Jahns de tırabzanlara ve bastonuna yaslanarak bekledi. Kapı aralandığında kısıntı nedeniyle loş durumdaki merdiven, eşikten dışarı taşan parlak ışıkların hışmına uğradı. Çok duyurulmamış olsa da diğer katlarda uygulanan katı elektrik kısıtlamaları büyük ölçüde IT'nin sahip olduğu muafiyetlerden kaynaklanıyordu. Bernard bu muafiyeti desteklemek için Antlaşma'da yazılı birçok maddeyi referans göstermişti. Juliette öfkeli bir biçimde sunucuların bitki büyütme ışıklarından daha öncelikli olmaması gerektiğini savunmuştu, ama sonra boyun eğip ana jeneratörü adam etmek için üzerine düşeni yapmaya koyulmuştu. Jahns bunu ilk politika dersi olarak görmesi gerektiğini söylemişti ona. Juliette ise karşılık olarak bunu zayıflığın ifşası olarak gördüğü yanıtını vermişti.

İçeri girdiklerinde Bernard'ı kendilerini beklerken buldular, yüzünde az önce oldukça ekşi bir meyve suyunu içmiş gibi bir ifade vardı. Bir köşede sohbet eden birkaç IT çalışanının konuşmaları onlar içeri girer girmez son buldu, bu da Jahns'in kafasında tırmanışlarının görüldüğü ve gelişlerinin beklendiği izlenimini yarattı.

"Bernard," dedi, nefesinin titremesine engel olmaya çalışarak. Ne kadar yorgun olduğunu adama belli etmek

istemiyordu. En-Derin'le En-Tepe arasında kendisi için çocuk oyuncağı bir gezintiye çıktığını düşünsün istiyordu.

"Marie."

Bu kasti bir küçümsemeydi. Adam ne Marnes'ın olduğu tarafa baktı ne de Şerif Yardımcısı'nın odadaki varlığından haberdar olduğuna dair bir emare gösterdi.

"Şunları burada mı imzalamak istersin, yoksa konferans salonunda mı?" Üzerinde Juliette'in adı yazan kontratı çıkarmak için çantasını karıştırmaya koyuldu.

"Ne oyunlar çeviriyorsun Marie?"

Jahns bir anda vücuduna sıcak bastığını hissetti. Gümüş renkli tulum giymiş bir grup IT çalışanı kapışmayı seyrediyordu. "Oyun mu?" diye sordu.

"Senin şu *elektrik tatilinin* hoş bir şey olduğunu mu sanıyorsun? Benden bu şekilde mi öç alıyorsun?"

"Öç almak mı-?"

"Sunucularım var benim, Marie-"

"Sunucularının elektriğe tam erişimi var," diye hatırlattı Jahns, sesini yükselterek.

"Ama havalandırmalar Mekanik'in gücüyle çalışıyor ve şayet ısı yükselmeye devam ederse *hiç*zorunda kalmadığımız kadar kısıntıya gitmemiz gerekecek!"

Marnes bir elini kaldırarak ikilinin arasına girdi. "Sakin olun," dedi yatıştırıcı bir sesle, bakışlarını Bernard'ın üzerinden ayırmadan.

"Şu küçük gölgeni geri çek," dedi Bernard.

Jahns elini Marnes'ın koluna koydu.

"Antlaşma açık Bernard. Bu benim tercihim. Benim adayım. Senin ve benim birbirimizin tercihlerine saygı duyduğumuz bir geçmişimiz var ve-"

"Ve ben de o çukurlu kızın bu işi-"

"İşi kabul etti," dedi Marnes, araya girerek. Şerif Yardımcısı'nın elinin silahının kabzasına uzandığını gördü

Jahns. Bernard'ın da bunu fark edip etmediğinden emin olamadı, ama adam sustu. Yine de bakışlarını Jahns'in gözlerinden ayırmadı.

"İmzalamayacağım."

"O halde bir daha ki sefer size hiç danışmayacağım."

Bernard gülümsedi. "Bir şerifi daha gömebileceğini mi sanıyorsun?" Köşedeki çalışanlarına döndü ve içlerinden birine gelmesini işaret etti. "Acaba neden bundan şüphe duyuyorum?"

Teknisyenlerden biri aralarında fısıldaşmakta olan grubun içinden kopup yanlarına geldi. Jahns onu tanıdı, ofisinde geç saatlere kadar çalıştığı zamanlarda genç adamı kafeteryada görmüştü. Yanlış hatırlamıyorsa adı Lukas'tı. Delikanlı, başkanın elini sıktı ve suratında beceriksiz bir*merhaba* ifadesiyle gülümsedi.

Bernard elini sabırsızlığını ifade edercesine salladı. "Ne istiyorsa imzala. Ben imzalamayı reddediyorum. Hepsinin birer kopyasını al. Geri kalanların da icabına bak." Bir hareketle Lukas'ı başından savdı, sonra döndü Marnes ve Jahns'i son bir defa baştan aşağı süzdü. Sanki hallerinden, yaşlarından, konumlarından, *bir şeylerinden* tiksiniyor gibiydi. "Ha, bir de Sims'e söyleyin mataralarını doldursun. Evlerine sendelemelerine yetecek kadar yiyecek verin bir de bunlara. Dermansız bacakları buradan çıkıp ait oldukları yere kadar idare edebilsin diye ne gerekiyorsa yapın."

Bernard bu son sözleriyle birlikte sunucuların mutlulukla mırıldandığı IT'nin kalbine, parlak ışıklarla aydınlatılmış ofislerine açılan parmaklıklı kapılara doğru uzun adımlarla yürümeye başladı. İçeride usulca devinen havanın sıcaklığı giderek artıyordu. Tıpkı kılcal damarların büzüşerek içlerindeki kanı kaynama noktasına getirdiğinde cildi basan ateş gibi…

16

Evlerine yaklaştıkça katları daha hızlı tırmanmaya başladılar. Merdivenin en karanlık bölümlerinde, insanların dairelerine sinip şartların normale dönmesini bekledikleri katlarda yaşlı eller birbirlerini kavradı ve iki tırmanıcı arasında mutlu mesut, arsızca, alenice sallandılar. İkilinin boşta kalan elleriyse tırabzanların soğuk çeliğinin üzerinde kayarak yol aldı.

Jahns elini yalnızca sırtına astığı bastonunu kontrol etmek veya Marnes'ın çantasındaki mataradan bir yudum almak istediği zamanlarda çekiyordu. Birbirlerinin suyunu içmeyi alışkanlık haline getirmişlerdi, kendi sırtlarına uzanmaktansa yanındaki kişinin matarasını almak daha kolaydı. Yanlarındaki kişinin ihtiyaç duyduğu şeyi taşımanın, onu temin edip karşılıklı olarak paylaşmanın sevimli bir yanı da vardı. Ellerini bırakmaya değer bir şeydi. En azından kısa bir süreliğine…

Jahns bir yudum aldı, mataranın ağzını kenarından sarkan metal zincire bağlı kapağıyla kapattı ve Marnes'ın çantasının cebine geri koydu. Geri döndüklerinde hayatlarında değişen bir şeyin olup olmayacağını görmek için can atıyordu. Yalnızca yirmi kat uzaklıktaydılar. Dün katedilmesi imkansız gelen mesafe, bugün göz açıp kapayıncaya kadar geçecek bir şey gibi görünüyordu. Döndüklerinde eski çevreleri eski rollerini onlara geri yükler miydi? Önceki gece yaşananlar günler geçtikçe bir rüya gibi mi gelecekti? Yoksa yaşlı hayaletler geri dönüp onlara tekrardan mı musallat olacaktı?

Asıl sormak istediği şey bunlar olsa da fasa fiso şeylerden konuştular. Israrla ona seslenmelerini istediği ismiyle Jules, görevinin başına ne zaman geçecekti? Marnes ile Holston'ın yürüttüğü sonuçlanmamış soruşturmalardan en önceliklisi hangisiydi? IT'yi mutlu etmek ve Bernard'ı sakinleştirmek için ne gibi imtiyazlar sağlanabilirdi? Peki ya Peter Billings'in hayal kırıklığını nasıl idare edeceklerdi? Bu olayın yargıç olarak başkanlık edeceği oturumlarda ne gibi etkileri olurdu?

Bütün bu konuları tartışırlarken Jahns midesinde kelebeklerin uçuştuğunu hissetti. Ya da belki de buna neden olan şey söylemek isteyip de içinde kalan mevzuların yarattığı

gerginlikti. Konuştukları konuların sayısı dış dünyanın havasındaki toz tanecikleri kadar fazla ve ağzını kurutup dilini mühürleyebilecek kadar da kuruydu. Zaman geçtikçe adamın matarasına daha da çok sarılmaya başladığını fark etti. Kendi matarası sırtında tıngırdıyor, midesi her sahanlıkta guruldıyordu. Geçtikleri her kat onları birçok yönden mutlak başarılara imza attıkları bu maceranın sonuna bir adım daha yaklaştırıyordu.

Her şeyden önce bir şerifleri vardı: En-Derin'den gelen, Marnes'ın bahsini ettiği kadar kendinden emin ve büyüleyici, barut gibi bir kızdı. Jahns onun türünden insanları silonun geleceği olarak görüyordu. Uzun vadeli düşünebilen, planlı ve programlı çalışan, iş bitirici insanlar. Şeriflerin bir gün başkan oluşu nadir görülen bir şey değildi. Önünde sonunda Juliette'in de iyi bir karar verip doğru tercihi yapacağını düşündü.

Seçimlerden bahsetmişken, bu yolculuk kendi hedeflerini ve tutkularını da ateşlemişti. Her ne kadar rakipsiz olsa da gelecek seçimlerden heyecan duyuyordu, hatta yol boyunca bir düzine kısa konuşma bile tasarlamıştı. İşlerin nasıl daha iyi işleyebileceğini, görevlerini nasıl daha özenli yerine getirebileceğini ve silonun kocamış kemiklerine nasıl yeni bir yaşamı zerk edebileceğini görmüştü.

Ancak en büyük değişiklik Marnes'la aralarındaki ilişkide yaşanmıştı. Hatta şu son birkaç saat içinde Marnes'ın asla terfi almamasının gerçek nedeninin kendi varlığı olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Şerif yardımcısı mevkiinde kaldığı sürece, onu kollarına alma umudunu ve imkansız hayalini canlı tutabilmişti. Şerif olsaydı bu mümkün olmazdı. Şeriflik çok fazla çıkar çatışmasına neden olur, fazlasıyla ilk amirinin gözünün önünde olmak anlamına gelirdi. Bu teorisi kuvvetli bir üzüntü ve hayranlık uyandırıcı bir tatlılık içeriyordu. Bunları düşünürken adamın elini sıktı ve içini dolduran derin bir boşluk, adamın sessizce feda ettiği her şey için kamına saplanan bir ağrı, ne olursa olsun yaşamaya devam etmesini gerektiren devasa bir borçluluk hissetti.

Çocuk bakımevinin bulunduğu katın sahanlığına yaklaştılar. Juliette'in babasını görmekle alakalı hiçbir planları yoktu, adamı kızını yol üstünde karşılamaya teşvik etmeyi de

düşünmüyorlardı ancak Jahns'in fikri, mesanesinin beynine gönderdiği beni boşalt sinyaliyle değişti.

"Çok fena sıkıştım," dedi Marnes'a, idrarını tutamadığı için utanan bir çocuk gibi. Ağzı kurumuştu ve çok fazla su içmekten midesi çalkalanıyordu, bunda belki de eve yaklaşmış olmaktan duyduğu korkunun da etkisi vardı. 'Juliette'in babasını da bir görsek fena olmaz," diye ekledi.

Bu mazeret Marnes'ın bıyık kenarlarının yukarı bükülmesine neden oldu. "O zaman duralım," dedi.

Bekleme salonu boştu, duvarlardaki işaretler onlara halen sessiz olmaları gerektiğini hatırlatıyordu. Jahns cam bölmeden baktı ve bir hemşirenin karanlık koridorda kendilerine doğru yürüdüğünü gördü, kadının yüzündeki somurtkan ifade onları tanımasıyla birlikte hafif bir tebessüme dönüştü.

"Başkanım," diye fısıldadı hemşire.

"Önceden haber yollayamadığım için kusura bakmayın, ama mümkünse Doktor Nichols'la görüşmek isterim. Bir de tuvaletinizi kullanabilir miyim?"

"Elbette." Kapının otomatiğine bastı ve onları içeri buyur etti. "Son gelişinizden bu yana iki doğum yaşandı. Bu jeneratör karmaşasıyla işler biraz sarpa sardı."

"Elektrik tatili," diye düzeltti Marnes, sesi diğerlerinkinden daha huysuz ve yüksekti.

Hemşire ona bir bakış fırlattı, sonra layıkıyla anladığını anlatırcasına başıyla onayladı. Raftan iki önlük alıp onlara uzattı ve eşyalarını masaya bırakmalarını rica etti.

Bekleme salonuna girdiklerinde onlara bankları işaret etti ve doktoru bulmaya gittiğini söyledi. "Tuvaletler şu tarafta." Bir kapıyı işaret etti, üzerindeki sembol temizlikler nedeniyle neredeyse silinip gitmişti.

"Hemen dönerim," dedi Jahns, Marnes'a. Uzanıp adamın elini sıkma dürtüsüne karşı savaştı; bu karanlık ve saklı kalmış alışkanlık son zamanlarda olağan bir harekete dönüşmüştü.

Tuvalet neredeyse kapkaranlıktı. Jahns tuvalet kabininin kilidini el yordamıyla arandı, midesi gürültüyle çalkalanırken

sessiz bir küfür etti, sonunda kapıyı açmayı başardı ve alelacele klozete oturdu. Kendisini bıraktığı sırada midesi alev almış gibi hissetti. Hacetini gidermenin yarattığı rahatlama ve onu uzun zaman tutmanın neden olduğu yanma hissinin karışımıyla nefessiz kaldı. Bacakları kontrolsüzce titrerken hiç bitmeyecekmiş gibi gelen uzun bir süre boyunca işini görmek zorunda kaldı ve tırmanış sırasında kendini çok fazla zorladığını fark etti. Önlerinde yirmi kat daha olduğu düşüncesi onu adeta tüketti ve içini endişeyle doldurdu. İşini bitirip yan taraftaki bideye geçti, kendini suyla temizledi ve havlulardan biriyle kurulandı. Sonra da her iki ünitenin de sifonunu çekti. Bunların hepsi karanlıkta elleriyle oraya buraya dokunarak aradığını bulmasını gerektiriyordu, mesafeler ve tasanın alışkın olduğu dairesinden ve ofisinden farklıydı.

Zayıf düşmüş bacaklarının üzerinde sendeleyip tuvaletten çıkarken bir gece daha konaklamaya ihtiyacı olup olmadığını merak etti. Bir doğum yatağında uyur, ofisine tırmanmaya sabah devam ederdi. Kapıyı açıp Marnes'ın bulunduğu bekleme salonuna girdiğinde bacaklarını neredeyse hiç hissetmiyordu.

“Daha iyisin ya?” diye sordu Marnes. İki kişilik banklardan birinde oturuyordu, yanında dikkat çekici bir biçimde boş bıraktığı bir yer vardı. Jahns başıyla onayladı ve kendini bankın üzerine sertçe bıraktı. Nefes nefeseydi ve bugün daha ileriye gidemeyeceğini itiraf etmesi halinde Marnes'ın onu zayıf bulup bulmayacağını düşünüyordu.

‘Jahns? iyi misin?”

Marnes öne eğildi. Kadına değil, zemine bakıyordu. ‘Jahns. Neler oldu?”

“Sesini alçalt,” diye fısıldadı Jahns.

Ama o bağırdı. “Doktor! Hemşire!”

Çocuk bakımevinin loş camında bir şekil hareket etti. Jahns başını koltuğa yasladı ve dudaklarında Marnes'ı susturmaya ikna edecek sözcükleri bir araya getirmeye çalıştı.

‘Jahns, tatlım, sen ne yaptın?”

Marnes hem elini tutuyor hem de elinin üzerine hafif hafif vuruyordu. Jahns'in kolunu salladı. Jahns yalnızca uyumak istiyordu. Onlara doğru koşturan ayak sesleri duyuldu. Işığın parlaklığı rahatsız edici oranda arttı. Bir hemşire bir şeyler bağırdı. Juliette'in babasının, yani doktorun tanıdık sesi duyuldu. O Jahns'e bir yatak verirdi. O bu yorgunluğu anlardı…

Sonra kandan bahsedildi. Birisi bacaklarını inceliyordu. Marnes ağlıyordu, aralarından siyah renkli kıllar fırlayan beyaz bıyıklarına gözyaşları dökülüyordu. Jahns'i omuzlarından tutup sarsıyor, gözlerinin içine bakıyordu.

"Ben iyiyim," demeye çalıştı Jahns.

Dudaklarını yaladı. Kupkuruydular. Ağzı desen ondan da kuruydu. Su istedi. Marnes mataraya uzandı, dudaklarına götürdü ve ağzına su döktü.

Jahns suyu yutmaya çalıştı ama başaramadı. Onu bir sedyeye yatırıyorlardı, doktorun eli kaburgalarındaydı, gözlerine bir ışık tutuldu. Ama ona rağmen her şey karanlığa yenik düşmeye devam etti.

Marnes bir eliyle matarayı sıkıca kavramış, diğer eliyle de Jahns'in saçlarını okşuyordu. Hüngür hüngür ağlıyordu. Bir şeylere çok üzülmüştü. Kendisinden çok daha enerjik duruyordu. Jahns ona gülümsedi ve mucizevi bir gayretle eline uzandı. Adamın bileğini kavrayıp onu sevdiğini söyledi. Kendimi bildim bileli seni seviyorum dedi. Beyni yorgundu, sırlarının kontrolünü yitirmişti, onları tutamıyordu. Bugüne dek sakladıklarını bir bir sayarken gözyaşları adamın yüzünden sel olmuş akıyordu.

Jahns adamın gözlerini gördü, parlak ve buruşuktular. Bir kendisine bir de mataraya bakıyorlardı.

Yol boyunca Marnes'ın sırtında taşıdığı mataraya.

Sonunda suya baktığını anladı; yani Marnes için hazırlanmış zehre.

17

Jeneratör odası alışılmadık bir biçimde kalabalık ve korkutucu derecede sessizdi. Aşınmış tulumlarının içindeki mekanikerler tırabzanların üç adım gerisinde duruyor ve ilk vardiya ekibinin çalışmasını seyrediyordu. Juliette onların varlığının şöyle böyle farkındaydı; daha dikkat çekici olan bu sessizlikti.

Juliette kendi yaptığı bir düzeneğin, metal zemine kaynatılmış ve ışığı odanın karşı tarafına yansıtan aynalar ile ufak yarıklarla donatılmış uzun bir platformun üzerine eğildi. Işık jeneratöre ve büyük dinamolarına bağlı aynalardan yansıyarak kusursuz hizayı bulması için ona yardımcı oluyordu. Juliette'i asıl ilgilendiren aralarındaki şaft, yani yanan yakıt enerjisinin elektrik kıvılcımlarına dönüştüğü yerdeki insan beli kalınlığındaki o uzun çelik tijdi. Tijin her iki ucuna bağlı makinelerin hiza farkını santimetrenin binde biri kadar düzeltmeyi umut ediyordu. Ancak yaptıkları işin daha önce bir emsali yoktu. Yedek jeneratörün devreye sokulduğu gece boyunca ne yapacaklarını alelacele tasarlamışlardı. Artık sadece konsantre olabiliyor, on sekiz saatlik vardiyaların bir işe yaradığını umuyor ve elinden biraz dinlenip sesli düşünebildiği zamanlarda yaptığı planlara güvenmekten başka bir şey gelmiyordu.

Son parçanın yerleştirilmesine komuta ederken oda ölüm sessizliğine büründü. Tek bir işaretiyle Marck ve ekibi yeni kauçuk taban döşemelerindeki koca cıvatalardan bazılarını sıkıştırdı. Elektrik tatilinin dördüncü günüydü. jeneratör sabaha hazır ve çalışır durumda, akşamınaysa tam kapasiteyle işler halde olmalıydı. Piston şaftlarının polisajı için genç gölgelerin sürünerek canavarın kalbine girmek zorunda kaldıkları onca işlemden ve contalarla pulların yenilenmesinden sonra makinenin hiç çalışmamasından endişeleniyordu Juliette. Hayatı boyunca onun bir kere bile tamamen kapatıldığına şahit olmamıştı. Yaşlı Knox bir keresinde, henüz sadece bir gölgeyken, jeneratörün acil bir durum karşısında kendisini kapattığını hatırlayabiliyordu; fakat geri kalan herkes için bu makinenin çıkarttığı gümbürtü kalp atışları kadar daimi ve de yakındı. Juliette omuzlarındaki

aşırı baskıyı hissedebiliyordu. Onarım fikrini ortaya atan kendisiydi. Bunun yapılabilecek en doğru iş olduğunu ve bundan sonra yaşanabilecek en kötü senaryonun sorun çözülene dek elektrik tatilinin uzatılması olduğunu düşünerek kendisini teskin etti. Bu bile yıllar sonra yaşanabilecek olası bir felaketten katbekat daha iyiydi.

Marck cıvataların ve emniyet somunlarının güzelce yerleştirildiğini gösteren bir işaret yaptı. Juliette kendi yaptığı platformdan atladı ve ona katılmak için jeneratöre doğru yöneldi. Üzerinde bunca göz varken normal yürümek oldukça güçtü. Bu yaygaracı ekibin, geniş ve işlevsel olmayan ailesinin bu kadar kusursuz bir biçimde sessiz kalabildiğine inanamıyordu. Sanki hepsi nefeslerini tutuyor, son birkaç günün ağır çalışma takviminin nafile olup olmadığını düşünüyorlardı.

“Hazır mısın?” diye sordu Marck’a.

Adam başıyla onayladı ve ellerini sanki daima orada duruyormuş izlenimi veren omzundaki pis çaputa sildi. Juliette kolundaki saate baktı. Saniyeyi gösteren ibrenin daimi yörüngesindeki dönüşü onu rahatlattı. Ne zaman bir şeyleri tamir edeceğinden şüphe duysa bileğine bakardı. Saatin kaç olduğunu öğrenmek için değil, daha önceden tamir ettiği bir şeyi görmek adına. O anda her ne yapıyor olursa olsun yıllar boyunca neredeyse görülemeyecek derecede küçük parçaları temizleyip ayarlamakla geçen, çok çetrefilli ve imkansız bu tamirin yanında çok küçük kalıyordu.

“Programın gerisinde değiliz ya?” diye sordu Marck, sırıtarak.

“İyi gidiyoruz.” Kafasıyla kumanda odasına onay verdi. Yeniden çalıştırma vaktinin yaklaştığını anlayan kalabalık, fısıltılarla çalkalanmaya başladı. Düzinelerce mekaniker boyunlarındaki kulaklıkların sünger kısımlarını kulaklarının üzerine yerleştirdi. Juliette’le Marck ise kumanda odasındaki Shirly’nin yanına gittiler.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Juliette, ikinci vardiyanın şefi olan genç, ufak tefek ve istekli kadına.

“Şahane,” dedi Shirly ve onca yıllık ayarları sıfırlamaya devam etti. En baştan başlıyorlardı, yeni bir belirtinin, arkasına sığınabileceği hiçbir yama ve onarım kalmayacaktı. Yepyeni bir başlangıçtı. “Başlamaya hazırız,” dedi Shirly.

Kadın kontrol panelinin başından ayrılıp eşinin yanındaki yerini aldı. Hareketin anlamı oldukça açıktı: bu Juliette’in projesiydi, belki de Mekanik’in En-Derin’inde tamir etmeyi deneyeceği son şey olacaktı. Jeneratörü yeniden çalıştırmanın tüm onuru ve sorumluluğu ona aitti.

Juliette kontrol panelinin önüne dikildi, zifiri karanlıkta bile yerlerini kestirebildiği düğme ve kadranlara baktı. Hayatının bu evresinin sona erip yeni bir tanesinin başlamak üzere olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. En-Tepe’ye yolculuk etme düşüncesi onu bu projeden daha çok korkutuyordu. Arkadaşlarını ve ailesini terk edeceği, politik meselelerle uğraşacağı fikri dudağına bulaşmış yağdan ve terden daha acıydı. Ama en azından orada müttefikleri vardı. Eğer Jahns ve Marnes gibi insanlar hayatta kalabiliyorsa o da kalabilirdi.

Juliette gerginlikten çok yorgunluğun etkisiyle titreyen bir elle marş motorunu çalıştırdı. Küçük elektrik motoru, devasa dizel jeneratörü çalıştırmaya uğraşırken yüksek sesli bir uğultu duyuldu. Sanki hiç sona ermeyecek gibi geliyordu, ancak makinenin normal çalışırken nasıl bir ses çıkardığına dair hiçbir fikri yoktu Juliette’in. Marck kapının yanında duruyor, makineyi kapatmalarına yönelik herhangi bir bağırışı daha iyi duyabilmelerini sağlamak için onu aralık tutuyordu. Juliette ateşlemeye devam ederken Marck ona bir bakış attı, yanlarındaki odada bulunan marş motoru uğuldayıp gıcırdamaya devam ederken kaşlarına bir endişe buruşukluğu hasıl olmuştu.

Dışarıdan biri iki elini havaya kaldırıp salladı, camdan ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

“Kapat şunu, kapat,” dedi Marck. Shirly yardım etmek için kontrol paneline doğru koşturdu.

Juliette ateşlemeyi bıraktı ve kapatma anahtarına doğru uzandı, ancak ona basmakta tereddüt etti. Dışarıda bir ses

vardı. Güçlü bir uğultu. Onu zeminden hissedebildiğini sandı, fakat eskisinden farklı bir titreşimdi.

“Çalışıyor zaten!” diye bağırdı biri dışarıdan.

“Çalışmıştı zaten,” dedi Marck gülerek.

Dışarıdaki mekanikerler sevinç çığlıkları atıyorlardı. Biri kulaklığını çıkardı ve havaya fırlattı. Juliette marş motorunun elden geçirilmiş jeneratörden daha gürültülü olduğunu fark etti, bu yüzden motor ateşlendikten ve çalışmaya başladıktan sonra bile ateşleme düğmesine basmaya devam etmişti.

Shirly ve Marck birbirlerine sarıldılar. Juliette sıfırlanmış göstergelerin dereceleri ile basınçlarına baktı ve ufak düzenlemeler yaptı, ancak bu ayar jeneratör iyice ısınana kadar nihai olmayacaktı. Boğazı hissettiği duygulardan, sırtındaki yükü atmanın getirdiği histen dolayı düğümlendi. Çalışma ekipleri elden geçirilmiş canavarın etrafına üşüşmek için tırabzanların üzerinden atlıyordu. Jeneratör odasına nadiren uğrayanlar dahi neredeyse hürmet dolu bir huşuyla ona dokunmak üzere ellerini uzatıyorlardı.

Juliette onları izlemek, kusursuzca çalışan makinenin ve doğru tertip edilmiş dişlilerin sesini dinlemek için kumanda odasından çıktı. Tırabzanın ardında durdu; ellerini eskiden, jeneratör çalışırken tıngırdayıp dans eden demir çubuğun üzerine yasladı ve normal şartlar altında kaytarılmaya çalışılan iş sahasındaki alışılmadık kutlamayı seyretti. Uğultu olağanüstüydü. Artık insanı ürkütmeyen bu güç, emeğin ve ivedi bir planlamanın meyvesiydi.

Bu başarı kendisini bekleyen yeni görevinde, *yukarıda* karşılaşacağı her şey için ona yeni bir özgüven aşıladı. Kendisini o kadar iyi hissediyordu, güçlü ve yenilenmiş makinelere öylesine odaklanmıştı ki genç bir taşıyıcının koştura koştura odaya geldiğini görmedi. Yüzü solgundu, göğüs kafesi uzun ve hummalı bir koşturmacanın sebep olduğu derin soluklanmalar nedeniyle şişip iniyordu. Mekanikerlerin gözlerine korku ve üzüntü yerleşene dek odada ağızdan ağza dolaşan haberleri fark etmedi. Juliette’in bir şeylerin ters gittiğini anlaması için kutlamanın kesilmesi, odanın farklı bir sessizliğe bürünmesi, birinin duyduğunu

reddederek gözyaşlarına boğulması, koca koca adamların feryat figan inlemesi gerekti.

Bir şeyler olmuştu. Büyük ve güçlü bir parça hizadan çıkmıştı.

Ve bunun jeneratörle hiçbir alakası yoktu.

Üçüncü Bölüm

SÜRGÜN[2]

18

Her cebin üzerinde sayılar vardı. Juliette başını eğdiğinde onları okuyabiliyordu, böylece baş aşağı yazılmış olduklarını anladı. Juliette okusun diye oradaydılar, başkası için değil. Ardındaki kapı kapanırken vizörünün arkasından o sayılara uyuşuk bir ifadeyle baktı. Bir kapı daha vardı, yasaklı bir tane, tam önünde duruyordu. Açılmayı bekleyen kapı tüm haşmetiyle, sessizce dikiliyordu.

Juliette kendini bu iki kapının arasında kalan boşlukta kaybolmuş gibi hissetti; duvarlardan ve tavandan çıkıntı yapan parlak renkli borularla dolu, her şeyin plastik kaplamaların arkasından yansıdığı bu basınç odasında kapana kısıldığını düşündü.

Argon gazının odaya doldurulması esnasında çıkan tıslama, başlığı nedeniyle uzaktan gelen bir ses gibi duyuldu. Ona sonunun yaklaştığını bildiriyordu. Odanın artan basıncı plastiği kırıştırarak bankın ve duvarların üstüne yapıştırdı, boruların etrafına sıkıca sardı. O basıncı kıyafetinin içinden de hissedebiliyordu, görünmez bir el onu usulca sıkıyor gibiydi.

Birazdan neler olacağını biliyordu ve bir yandan da dışarıya zerre kadar ilgi duymamış; yalnızca çok ufak suçlar işlemiş; yaşamının geri kalanını yeryüzünün en derinlerinde yağa bulanmış bir vaziyette, bozuk bir şeyleri tamir ederek ve çevresini saran engin ölüler dünyasıyla neredeyse hiç alakadar olmayarak geçirmekten pekâlâ mutlu olabilecek Mekanik'ten bir kızın bu noktaya nasıl geldiğini merak ediyordu…

19

Günler Önce

Juliette nezarethanenin zemininde oturuyordu ve sırtı uzun parmaklık sırasına dayalıydı, önündeki duvarekranda zalim bir dünya seriliydi gözlerinin önüne. Kendi kendine silonun şerifi olmayı öğrenmeye çabaladığı şu son üç gün boyunca dış dünyanın bu görüntüsünü dikkatlice incelemiş ve bütün bu curcunanın neyin nesi olduğunu merak etmişti.

Dışarıda gördüğü tek şey yeryüzünün cansız bayırları, kendilerinden bile daha boz bulutlara doğru yükselen şu boz renkli tepelerdi. Bulutların arasından benek benek sızan gün ışığı, olağanüstü çabasına rağmen yeryüzünü şöyle böyle aydınlatabiliyordu. Tüm yüzeyi ufak toz bulutlarını kamçılayıp helezonlara ve burgaçlara çeviren, kendilerine kalmış arazide birbirlerini kovalayan korkunç rüzgarlar ile öfkeli boralarla kaplıydı.

Juliette için bu manzarada ilham verici, ilgisini cezbedecek hiçbir şey yoktu. İşe yarar her şeyden yoksun, yaşama elverişsiz, boş bir araziydi yalnızca. Tepelerin üzerinden görülebilen harap olmuş kulelerin bozulmuş çelikleri dışında hiçbir kaynak yoktu; o çelikleri ayırmak, taşımak, eritmek ve saflaştırmak yerine silonun derinliklerinden yeni cevherler çıkarmak daha az maliyetli olurdu kuşkusuz.

Dış dünya üzerine kurulan bütün yasaklı hayallerin kederli ve boşuna olduğunu görüyordu. Ölü hayallerdi. Bu manzaraya tapan En-Tepe sakinlerinin hepsi yanlış tarafa yönelmişti; gelecek*altlarındaydı.* Onlara güç sağlayan petrolün, işe yarar herhangi bir şeye dönüşen mineralin, çiftliklerdeki toprağı yenileyen nitrojenin geldiği yer orasıydı. Kimya ve madencilik alanlarında gölgelik yapmış herkes bunu bilirdi. Çocuk kitaplarını okuyanlar, unutulmuş ve bilinmez bir geçmişin gizemli parçalarını bir araya getirmeye çalışanlarsa kendilerini kandırmaya devam ediyordu.

Bu saplantılarına getirebildiği tek mantıklı açıklama açık alanın bizzat kendisiydi, ki bu da önündeki manzaranın onu cidden korkutan özelliklerinden biriydi. Belki de silonun

duvarlarını ve derinliklerinin karanlık sınırlarını sevdiği için sorun *kendisindeydi.* Onun dışındaki herkes kaçmayı düşünecek kadar çılgın mıydı? Yoksa hatalı olan kendisi miydi?

Juliette bakışlarını kuru tepelerden ve toz bulutlarından ayırıp etrafına saçılı dosyalara baktı. Bunlar selefinin tamamlanmamış işleriydi.Henüz yıpranmamış, yıldız şeklindeki parlak bir rozet dizinin üzerinde dengede duruyordu. Dosyalardan birinin üzerinde, tekrar kullanılabilir plastik bir delil çantasının içerisinde bir matara vardı. Şöyle bir bakınca ne kadar da masum gözüküyordu, ölümcül mukavelesinin gereklerini çoktan yerine getirmişti zira. Delil çantasının üzerinde siyah mürekkeple yazılmış ve üzerleri çizilmiş sayılar vardı, uzun zaman evvel çözülmüş ya da takipsizlik kararı çıkmış davalara aittiler. Bir köşesinde yeni bir sayı vardı: herkesin çok sevdiği - ancak birisinin öldürdüğü - bir başkanın ölümüyle ilgili sayfalarca tanık ifadesi ve notlarla dolu, orada bulunmayan bir dosyaya ait bir soruşturma numarası.

Juliette o notlardan bazılarını görmüştü, ancak yalnızca uzaktan. Şerif Yardımcısı Marnes'ın elinden çıkmaydılar; o dosyayı başkasına bırakmayan, onu delicesine kavrayan eller tarafından. Masasının karşısından dosyaya birkaç bakış atmış, üzerine damlayan gözyaşlarının sözcüklerden bazılarını bulandırıp kağıdı buruşturduğunu görmüştü. Kurumuş gözyaşlarının ortasında kalan yazılar çalakalemdi, adamın diğer dosyalardaki yazısı kadar düzgün değillerdi. Görebildiği şey sayfaya öfkeyle serpiştirilmiş, şiddetle kınlarından çekilen ve kağıda saplanan sözcüklerdi. Şerif Yardımcısı Marnes'ın artık devamlı sergilediği vahşiliğin aynısıydı bu, Juliette'i masasından uzaklaştıran ve çalışmak için nezarethaneye kapanmasına neden olan kaynayan öfkeydi. Böylesine kırılmış bir ruhun karşısında oturup düşünebilmeyi ummak ne mümkündü? Önündeki dış dünya manzarası her ne kadar üzüntü verici olsa da Marnes'tan daha az iç karartıcı bir gölge düşürüyordu üzerine.

Telsizine gelen cızırtılı çağrılara cevap vermek ya da bazı şikayetleri çözmek için devriyeye çıktığı zamanlardan arta kalan boş vakitlerini nezarethanede geçiriyordu. Çoğunlukla

sadece oturup dosyaları ciddiyet derecelerine göre sınıflandırıyor, sonra yeniden sınıflandırıyordu. O bütün silonun şerifiydi; gölgeliğini yapmadığı, ancak yavaş yavaş sökmeye başladığı bir işti bu. Başkan Jahns'in ona söylediği son sözlerden biri doğruluğunu tahayyül edebileceğinden de çok kanıtlamıştı: insanlar makineler gibiydi. Bozuluyorlardı. Takırdıyorlardı. Dikkatli olmadığınız takdirde sizi yakıyor ya da sakat bırakabiliyorlardı. Onun işi sadece bunun nedenini çözmek ya da mesullerini bulmak değildi, aynı zamanda gerçekleşeceğini gösteren belirtileri de önceden fark edebilmeliydi. Şeriflik de, tıpkı mekaniker olmak gibi, bir arızadan sonra ortalığı temizleyebilmek kadar önleyici bakım sanatında da uzmanlaşmayı şart koşuyordu.

Zemine saçılı dosyalar ufak tefek suçlarla ilgili, iç karartıcı vakalardı: çığırından çıkan komşuların karşılıklı şikayetleri; hırsızlık bildirileri; ev yapımı, zehirli bir cinin kaynağı; bu cinin neden olduğu sorunlarla ilgili birkaç farklı vaka. Her bir dosya daha fazla delil, daha fazla ayak işi istiyor ve dolambaçlı merdivenlerde daha fazla yürüyüş yapıp dolambaçlı diyaloglar başlatmayı, yalanları gerçeklerden ayırt etmeyi gerektiriyordu.

Juliette işe hazırlık evresinde Antlaşma'nın Yasa bölümünü iki defa okumuştu. Ana jeneratörün parçalarını birleştirmekten yorgun düşmüş bir halde En-Derin'deki yatağına uzanmış, vaka dosyalarını usulüne göre düzenlemeye ve delilleri değiştirmenin tehlikelerine çalışmıştı. Hepsi de mantığa dayanan ve bazı kısımları eski işi mekanikerliğe benzeyen şeylerdi.

Suç mahalline ya da devam etmekte olan bir tartışma mahalline varmak bir şeylerin arızalandığı pompa dairesine adım atmaktan farklı değildi. Birisi ya da bir şey her zaman hatalı olurdu. Dinlemeyi, gözlem yapmayı, arızalı parçayla ya da kullanılan aletle ilgisi olabilecek kişilere sorular sormayı, olaylar zincirini en yukarıdan en aşağıya kadar takip etmeyi biliyordu. Her daim kafa karıştırıcı değişkenler olurdu, bir şeyleri bozmadan başka bir şeyleri tamir edemezdiniz. Ancak Juliette neyin önemli olduğunu ve neyin göz ardı edilebileceğini anlama konusunda hünerli ve de yetenekliydi.

Şerif Yardımcısı Marnes'ın kendisinde gördüğü yeteneğin bu olduğunu farz etti: aptalca bir soru daha sormasını ve en nihayetinde cevabın kucağına düşmesini sağlayan sabır ve şüphecilik. Daha önce bir vakanın çözümüne yardımcı olmasıysa onu fazladan bir özgüvenle dolduruyordu. O zamanlar sadece adaleti sağlamayı ve kişisel üzüntüsünü düşündüğü için bunu bilmiyordu elbette, ancak o vaka kendisi için aynı anda hem bir mülakat hem de bir iş eğitimi olmuştu.

Üzerinden yıllar geçmiş o dosyayı eline aldı; kapağına basılmış solgun, kırmızı bir mührün üzerinde kalın ve büyük harflerle 'KAPANDI' yazıyordu. Dosyanın kenarlarını bir arada tutan yapışkan şeridi çıkardı ve içindeki notları şöyle bir karıştırdı. Birçoğu Holston'ın özenli el yazısıyla, yani bir zamanlar adama ait olan, şimdilerdeyse kendisinin kullandığı masanın üzerinde ve çekmecelerinde rastladığı her şeyden aşina olduğu o yana yatık yazıyla yazılmıştı. Holston'ın kendisi hakkındaki notlarını okudu; başlangıçta bariz bir cinayet gibi duran ancak bir dizi alışılmadık olaylar silsilesinden ibaret vakayı yeniden hatırladı. O günlere geri sardığında, şimdiye kadar göz ardı ettiği bu olaya geri döndüğünde eski acıları yeniden su yüzüne çıktı. Ama aynı zamanda da delillerle kafa dağıtmanın ne denli rahatlatıcı olduğunu da anımsadı. Çözülmüş bir problemin beraberinde getirdiği huzuru, sevgilisinin ölümünden geriye kalan boşluğu dolduran sorulara cevaplar bulmanın tatminini hatırlayabiliyordu. Süreç fazladan vardiyalarla bir makineyi tamir etmeye benziyordu. Vücudunda çaba sarf etmekten ve bitkinlikten doğan ama bir makine tıkırtısının daha onarıldığını bilmenin verdiği rahatlıkla hafifleyen bir ağrı oluşmuştu.

Dosyayı kenara koydu, olanları yeniden yaşamaya henüz hazır değildi. Başka bir tane seçip kucağına yerleştirdi, bir eli dizinin üzerindeki pirinç yıldızın üzerindeydi.

Duvarekranın önünden geçen bir karartı dikkatini dağıttı. Juliette başını kaldırıp baktığında alçak bir pislik çeperinin tepeden aşağıya döküldüğünü gördü. Önemli olduklarını düşünecek şekilde eğitildiği sensörlere, yani çocukken görülmeye değer olduğuna inandırıldığı ama aynı zamanda da korkutulduğu dış dünyanın görüntüsünü ona sunan sensörlere

doğru ilerleyen pislik katmanı rüzgârdan titriyormuş gibi göründü.

Ancak artık kendi iradesiyle düşünebilecek yaşta ve manzarayı birinci elden gözlemleyebilecek yakınlıkta olduğu için bundan o kadar da emin değildi. En-Tepe'nin bu temizlik takıntısı En-Derin'e, yani siloyu çalışır vaziyette tutan ve herkesin hayatta kalmasını sağlayan *asıl*temizliğin yapıldığı yere yalnızca bir miktar sızabilmişti. Gelgelelim aşağıda bile Mekanik'teki arkadaşlarına doğdukları andan itibaren dışarısı hakkında konuşmamaları tembihlenmişti. Onu asla görmediğiniz sürece yerine getirilmesi oldukça basit bir görevdi bu; ama artık işe gitmek için yanından geçerken, insanın beyninin alamayacağı bu sonsuz büyüklükteki manzaranın önünde otururken o kaçınılmaz soruların nasıl ortaya çıktığını anlıyordu. Neden bazı düşüncelerin patlak vermeden önce durdurulmasının önemli olduğunu, niçin bazı soruların insanların çılgın dudaklarından köpükler gibi saçılıp onları bir sona sürüklemeden önce bastırılması gerektiğini görüyordu.

Holston'ın dosyasını açtı. Özgeçmiş bölümünün arkasında şerifliğinin son günlerine dair kalın bir deste not vardı. İşlediği suça dair bölümse topu topu yarım sayfa uzunluğundaydı, sayfanın geri kalanı boştu ve israf edilmişti. Tek bir paragraf, olabilecek en basit sözcüklerle kendisini En-Tepe nezarethanesine kilitleyip dışarıya olan ilgisini dile getirdiğini anlatıyordu. Hepsi bu. Bir adamın sonunu izah eden birkaç satır. Juliette sayfayı çevirmeden önce bütün sözcükleri birkaç defa okudu.

Onun altında Başkan Jahns tarafından yazılmış bir not vardı, Holston'ın siloya olan hizmetlerinden ötürü hep hatırlanmasını ve diğer temizliğe gönderilenlerle bir tutulmamasını rica ediyordu. Juliette yine yakın dönemde ölmüş birinin ellerinden çıkan bu mektubu da okudu. Tanıdığı birini bir daha göremeyeceğini düşünmek ona tuhaf geldi. En sade haliyle anlatmak gerekirse, babasını yıllarca atlatmasının bir nedeni de *hâlâ var olmasıydı.* Bugüne dek fikrini değiştirmesini sağlayacak hiçbir tehlikeyle karşılaşmamıştı. Ancak işler Holston ve Jahns konusunda farklıydı: onlar sonsuza dek yitmişti. Ve Juliette tamir edilemeyecek kadar kötü durumdaki

cihazları onarmaya öylesine alışmıştı ki eğer yeterince odaklanırsa ya da doğru işlemleri doğru sıralamayla yerine getirirse ölüyü geri getirebilecekmiş, yitip gitmiş formlarını yeniden yaratabilecekmiş gibi hissediyordu. Ancak bunun söz konusu olamayacağını da biliyordu.

Holston'ın dosyasının sayfalarını çevirdi ve kendine yasaklı sorular yöneltti; hem de bazılarını hayatında ilk defa. En-Derin'de, yani egzoz kaçaklarının insanları nefessizlikten öldürebileceği, bozuk su pompalarının tanıdığı herkesi boğabileceği bir yerde yaşarken kendisine sıradan gelen bütün bu şeyler şimdi gözünde büyüyordu. Neydi bütün bunlar? Yeraltında hapis sürdükleri bu yaşam neyin nesiydi? Dışarıda, o tepelerin ötesinde ne vardı? Neden buradaydılar ve ne amaçla? Uzaklarda ufalanan o uzun siloları kendi ırkından birileri mi inşa etmişti? Ne için? En rahatsız edici olanı ise: siloyu terk etmek istediği sırada Holston gibi mantıklı bir adamın, ya da aynı şekilde eşinin aklından neler geçiyordu?

Üzerinde 'Kapandı' ibaresi olan bu iki dosyayı sürekli yanında tutuyordu. Her ikisi de mühürlenip arşivlenmesi gereken, başkanın odasına ait dosyalardı. Ancak önünde biriken acil vakalara rağmen Juliette devamlı olarak bu iki dosyaya dönmüş buluyordu kendisini. Bu dosyalardan birinde aşık olduğu ve en alt katlardaki ölümünün ardındaki gizemin çözülmesine yardımcı olduğu kişinin yaşantısı yatıyordu. Diğerindeyse şimdilerde işini devraldığı, saygı duyduğu bir adamın yaşantısı vardı. Neden bu iki dosyaya kafayı taktığını bilmiyordu; özellikle de Marnes'ın perişan bir vaziyette kendi kaybına odaklandığını, Başkan Jahns'in ölümünün detaylarını incelediğini, ifadelerin üzerinden tekrar tekrar geçtiğini, kadının bir cinayete kurban gittiğine ama elinde katili köşeye sıkıştırmaya yetecek kadar delil bulunmadığına inandığını görmeye dayanamadığı hâlde…

Birisi Juliette'in başının üstündeki parmaklıkları tıklattı. Şerif Yardımcısı Marnes'ın mesai saatinin sona erdiğini bildirmek için geldiğini zannederek bakışlarını yukarı kaldırdı, ancak onun yerine kendisine doğru dikkatle bakan yabancı bir adam gördü.

"Şerif?" diye sordu adam.

Juliette dosyaları bir kenara koydu ve dizindeki yıldızı avucuna aldı. Ayağa kalktı ve bu göbeği çıkık, gözlükleri burnunun ucuna kadar inmiş, gümüş renkli IT tulumu özenle dikilip yeni ütülenmiş olan kısa adamla yüzleşmek için arkasını döndü.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

Adam elini parmaklıkların arasından uzattı. Juliette rozeti bir avucundan diğerine geçirdi ve tokalaşmak için uzandı.

“Kusura bakmayın, gelmekte biraz geciktim,” dedi adam. “Bu aralar pek çok şey olup bitiyor. Merasimler, şu jeneratör saçmalığı ve diğer tüm yasal çekişmeler falan. Ben Bernard, Bernard Holland.”

Juliette kanının buz kestiğini hissetti. Adamın eli çok küçüktü, sanki bir parmağı eksik gibiydi. Ama buna rağmen kavrayışı güçlüydü. Elini geri çekmek istedi, ancak adam buna müsaade etmedi.

“Bir şerif olarak Antlaşma’yı etraflıca bildiğinize eminim, dolayısıyla başkanlığı benim yürüteceğimi biliyorsunuz, en azından bir seçim ayarlayıncaya dek.”

“Duydum,” dedi Juliette, soğukkanlılıkla. Bu adamın Marnes’ın masasının önünden kavgasız gürültüsüz nasıl geçtiğini merak etti. Jahns’in ölümünün baş şüphelisi karşısındaydı; ama parmaklıkların yanlış tarafında duruyordu.

“Evrak işleriyle mi uğraşıyorsunuz?” Kavrayışını gevşetti ve Juliette elini kurtardı. Adam zemine saçılmış evraklara dikkatle baktı, gözleri plastik delil çantasının içindeki mataraya takılmış gibi duruyordu, ama Juliette emin olamadı.

“Yalnızca devam eden soruşturmalar hakkında bilgi topluyorum,” dedi Juliette. “Burası biraz daha müsait… yani düşünmek için.”

“Ah, bu odanın pek çok derin düşünceye ev sahipliği yaptığına hiç kuşkum yok.” Bernard gülümsedi ve Juliette adamın ön dişlerinin eğri olduğunu fark etti, biri diğerinin üzerine biniyordu. Bu, Juliette’in pompa dairesinde yakaladığı fareyi anımsatan bir görünüm katmıştı ona.

“Evet, şey, bu odanın düşüncelerimi toparlamama yardımcı olduğunu fark ettim, yani belki de hakikaten öyle bir yam vardır. Öte yandan,” gözlerini adamın gözlerine dikti, “burayı çok fazla boş bırakmayı düşünmüyorum. Birini buraya koyabildiğim zaman, birileri temizlikle ilgileniyorken ben de bu derin düşüncelerden bir-iki günlüğüne arınabilirim.”

“Ben olsam buna çok güvenmezdim,” dedi Bernard, eğri büğrü dişlerini yeniden teşhir ederek. “Aşağıdaki söylentilere bakılırsa zavallı Başkan Jahns - ruhu şad olsun - bu çılgınca iniş çıkış esnasında kendini çok yıpratmış. Aşağıya sizi görmeye geliyordu sanırım, yanlış mıyım?”

Juliette keskin bir şeyin avucuna battığını hissetti. Pirinç yıldızının etrafındaki kavrayışını gevşetti, yumruklarını sıkmaktan ötürü her iki elinin eklemleri de bembeyaz olmuştu.

Bernard gözlüğünü düzeltti. “Ancak şimdi duyduğuma göre bunun bir cinayet olma ihtimalini soruşturuyormuşsunuz?”

Juliette adamın gözlüklerinden yansıyan ölü tepelerin görüntüsünün dikkatini dağıtmasına izin vermemeye çalışarak onun gözlerine bakmaya devam etti. *“Geçici* Başkan olduğunuza göre sanırım bu ölümün bir cinayet olduğuna kanaat getirdiğimizi biliyorsunuzdur,” dedi.

“Aman tanrım.” Gözleri gevşek bir gülüş eşliğinde büyüdü. “Yani söylentiler doğru. Böyle bir şeyi kim yapar ki?” Tebessümü genişledi ve Juliette kendisini dokunulmaz sanan bir adamla yüzleştiğinin farkına vardı. Onunki gibi pis ve şişkin bir egoyla ilk kez karşılaşmıyordu. En-Derin’de gölgelik yaptığı zamanlarda etrafı buna benzer insanlarla çevriliydi.

“İnanıyorum ki bu işin sorumlusu bu işten en çok yarar sağlayacak kişi olarak karşımıza çıkacak,” dedi, umursamaz bir alaycılıkla. Kısa bir süre bekledikten sonra da ekledi: *“Başkan Bey “*

Eğri büğrü gülümseme soldu. Bernard parmaklıkları bırakıp geri çekildi ve ellerini tulumunun içine soktu. “Neyse, sonunda methini duyduğumuz şu ismin yüzünü görmek iyi oldu. En-Derin’in dışında çok fazla zaman geçirmediğinizin farkındayım, doğrusunu söylemek gerekirse ben de ofisimde

gereğinden fazla kaldım, ancak artık değişim başladı. Başkan ve Şerif olarak, siz ve ben sık sık beraber çalışacağız." Gözlerini Juliette'in ayağının dibindeki dosyalara çevirdi. "Dolayısıyla sizden beklentim beni gelişmelerden haberdar etmeniz. Hem de hepsinden."

Bu son sözünün ardından Bernard arkasını dönüp gitti ve Juliette'in sıktığı yumruklarını gevşetmek için ciddi bir irade ortaya koyması gerekti. Sonunda, parmaklarını rozetin üzerinden ayırabildiğinde şerif yıldızının keskin uçlarını avucuna saplanmış, elini kesmiş ve kan akıtmaya başlamış olarak buldu. Pirinç alaşımın kenarındaki birkaç damla ışıkta parıldadı ve ıslak pas gibi göründü. Juliette yıldızı yeni tulumuna sürüp temizledi, pislik ve yağ içinde geçen önceki yaşamından kalma bir alışkanlıktı bu. Kanın yeni kıyafetlerinde bıraktığı kara lekeyi gördüğünde de kendi kendine sövdü. Yıldızı çevirip ön yüzüne damgalanmış nişanı inceledi. Üzerinde silonun üç üçgeni vardı ve onların tepesine de bir kavis çizecek şekilde 'Şerif sözcüğü konumlandırılmıştı. Tekrardan rozetin tersini çevirdi ve iğnenin sivri ucunu zapt eden çengele dokundu. Çengeli açıp iğnenin ucunu açığa çıkardı. Sağlam iğne geçen yıllar boyunca birkaç yerinden bükülmüş ve tekrar düzleştirilmişti, bu da ona el yapımı bir görüntü katmıştı. İğne dip kısmının üzerinde tereddütle sallandı; tıpkı Juliette'in rozeti takmakta tereddüt edişi gibi…

Ancak Bernard'ın ayak sesleri azalır ve adamın Şerif Yardımcısı Marnes'a anlaşılmaz bir şeyler söylediğini duyarken kendisine cesaret veren yeni bir azim buldu içinde. Tıpkı sıkıştırılmayı reddeden paslı bir cıvatayla karşılaşmak gibiydi. Bu tahammül edilmez bükülmezlik, bu kımıldamaya gönülsüzlük Juliette'in kafasını attırdı. Bugüne dek açamayacağı hiçbir perçinin olmadığına inanmış, onlara makine yağı ve ateşle, içlerine işleyecek yağlar ve kaba kuvvetle saldırmayı öğrenmişti. Yeterince planlı bir çalışma ve kararlılık karşısında kendilerini her zaman salıverirlerdi. Önünde sonunda.

Eğri büğrü iğneyi tulumunun göğüs kısmına batırdı ve çengelini arkasından kapattı. Kafasını eğip yıldıza bakma anı biraz gerçeküstüydü. Ayaklarının dibinde ilgilenilmeyi bekleyen bir düzine dosya vardı ve Juliette En-Tepe'ye çıktığı

andan beri ilk defa bu işin kendine ait olduğunu hissetti. Mekanik'teki işini geride bırakmıştı, o yeri devraldığından çok daha iyi koşullarda terk etmişti. Tamir edilmiş jeneratörün o neredeyse duyulmayan uğultusunu işitecek, birinin döndüğünü anlayamayacağı derecede kusursuzca ayarlanmış mili görecek kadar çok vakit geçirmişti orada. Şimdiyse En-Tepe'ye farklı dişli setlerinden çıkan takırtı, şıpırtı ve gıcırtıları bulmaya, tıpkı Jahns'in kendisini önceden uyardığı gibi silonun gerçek motorunu günden güne aşındıran yanlış ayarın izini sürmeye gelmişti.

Dosyaların çoğunu oldukları yerde bırakıp esasında hiç bakmamış olması gereken ancak onsuz yapamadığı Holston'ın dosyasını eline aldı ve nezarethanenin kapısını açtı. Ofisine dönmek yerine önce ters tarafta kalan basınç odasının çelikten yapılma sarı kapısına yöneldi. Son birkaç gün içerisinde üç katlı cama on ikinci bakışını atarken yerine geçtiği adamın hala orada olduğunu, o gülünç derecede şişkin kıyafetlerden birini giymiş vaziyette kapının açılmasını beklediğini hayal etti. Sürgün edilmek üzere olan bir adamın kafasından neler geçerdi acaba' Cevap yalnızca korku olamazdı, zira Juliette o duygunun tadına yeterince bakmıştı. Bundan daha farklı bir şey, tamamıyla emsalsiz bir his, acının ötesinde bir dinginlik ya da dehşetin ötesinde bir hissizlik olmalıydı. Hayal gücü denen şeyin benzersiz ve yabancı hisleri anlamakta iyi olmadığını düşündü. Yalnızca halihazırda bildiği bir şeyi azlık ya da çokluk yönünden tasavvur edebilirdi. Hiç yaşamamış birisine seksin nasıl bir his olduğunu anlatmak gibiydi bu; ya da orgazmın. İmkansızdı. Ancak bir kez yaşadıktan sonra bu yeni hissin sonsuz sayıdaki derecelerini hayal edebilirdiniz.

Renkler için de aynı şey söz konusuydu. Yeni bir rengi sadece daha önce gördüğünüz tonlara göre tasvir edebilirdiniz sadece. Bilinen renkleri karıştırıp yeni renkler elde edebilirdiniz, ancak bilinmeyenden hiçbir şey var edemezdiniz. Öyleyse belki de kendi ölümünü beklerken orada öylece durmanın, titremenin, ya da belki de bir gıdım bile korkmamanın, nasıl bir his olduğunu yalnızca temizliğe gönderilenler anlayabilirdi.

Neden takıntısı silo genelinde fısıltılarla kulaktan kulağa dolaşıyordu. İnsanlar yaptıkları işi neden yaptıklarını, onları

silodan sürgün eden kişilere neden geride parlak ve cilalı bir hediye bıraktıklarını bilmek istiyordu. Ancak bu Juliette'i hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Yeni renkler gördüklerini, tasvir edilemeyeni duyumsadıklarını, belki de sadece ölümle burun burunayken beliren inançsal bir deneyim yaşadıklarını düşünüyordu. infazın sorunsuz olarak gerçekleştiğini bilmek yetmiyor muydu' Sorun çözülmüştü. Bir aksiyom gibi düşünülebilirdi. Bunu geride bırakıp gerçek bir sorunu ele almaları gerekiyordu, mesela bütün bu deneyimlerden geçen kişinin neler*hissediyor* olabileceği gibi. işte tabuların asıl kusuru *buydu:* sadece insanların dışarıya özlem duymasına izin vermemekle kalmıyor, takip eden birkaç hafta boyunca temizlikçilere acımaya, neler çektiklerini merak etmeye, onlara karşı duyulan minnettarlıkları ya da pişmanlıkları düzgünce dile getirmeye de müsaade etmiyorlardı.

Juliette, Holston'ın dosyasının köşesiyle san kapıyı tıklattı ve adamın aşık olduğu, çekilişi kazandığı ve kendisine karısından bahsettiği daha iyi zamanlarını hatırına getirdi. Holston'ın hayaletine kafa salladı ve küçük ama kalın cam katmanları olan azametli metal kapıdan uzaklaştı. Onun ofisinde çalıştığı, onun yıldızını taktığı, hatta onun nezarethanesinde oturduğu için kendisini onunla özdeşleştiriyordu. Bir zamanlar bir adam sevmişti ve bunun nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyordu. Gizlice, siloyu ilişkilerine karıştırmadan, Antlaşma'yı umursamadan sevmişti. Dolayısıyla değerli bir şeyleri kaybetmenin ne demek olduğunu o da anlıyordu. Eğer eski sevgilisi dışarıda, o tepenin üzerinde yatıyor olsaydı ve vücudu kökleri besleyeceğine o yavan manzarada çürüyüp gitseydi, o yeni renkleri görmek istediği için kendisinin de temizliğe sürülebileceğini hayal edebiliyordu.

Masasına - *Holston'ın* masasına - doğru yürürken adamın dosyasını yeniden açtı. Gizli aşkından haberdar olan tek kişi oydu. En-Derin'deki vaka çözüldükten sonra ölen adamın, cinayetinin çözülmesine yardım ettiği kişinin sevgilisi olduğunu Holston'a söylemişti. Buna sebep olan şey belki de önceki günlerde Holston'ın ona uzun uzun eşinden bahsetmiş olmasıydı. Ya da belki de onu bu kadar iyi bir şerif yapan şey kafa karıştırıcı bir dürtüye yol açıp sırlarınızı ortaya

dökmenize neden olan o güven verici gülümsemesiydi. Sebebi her ne olursa olsun başını belaya sokabilecek bir kanun adamına bir şeyi, tamamen kayıt dışı ilişkisini, Antlaşma'yı nedensizce hiçe sayışını itiraf etmişti ve yasaları uygulamakla görevlendirilmiş o adamın söylediği tek şey, "Çok üzüldüm," olmuştu.

Acı kaybı için üzgündü. Sonra da ona sarılmıştı. İçinde tuttuğu şeyin ne olduğunu, bir zamanlar aşkını barındıran yeri taşa çeviren o gizli kederi biliyordu sanki.

Şimdi onun masasında, onun koltuğunda oturuyordu. Başını ellerinin arasına almış ve hareketsizce aşağıya, gözyaşlarıyla beneklenmiş açık bir dosyaya bakan eski yardımcısının karşısında duruyordu. Marnes ile o dosyanın içeriği arasında yasak bir aşk olduğundan kuşkulanması için Juliette'in adama tek bir bakış atması yetmişti.

"Saat beş oldu," dedi Juliette, olabildiğince sakin ve nazikçe.

Marnes yüzünü ellerinin arasından kaldırdı. Alnı onca zaman orada durmaktan kıpkırmızı kesilmişti. Gözleri kan çanağı gibiydi, gri bıyığı taze gözyaşlarıyla parıldıyordu. Bir hafta önceki halinden, onu işe almak için En-Derin'e geldiği zamanki görünümünden çok daha yaşlı görünüyordu. Eski ahşap sandalyesinde döndü - sandalyenin ayakları bu ani hareketten ürkmüşçesine cıyakladı - sonra arkasındaki duvarda asılı saate bir göz attı ve eskiyip sararan plastik camın arkasına hapsol-muş zamana dikkatle baktı. Akrebin tıkırtısına sessizce başını salladı, ayağa kalktı ve sırtını doğrultmak için savaşırken bir anlığına kamburlaştı. Elleri tulumunun üzerinden dosyaya uzandı, onu özenle kapattı ve koltuğunun altına sıkıştırdı.

"Yarın görüşürüz," diye fısıldadı Juliette'e, bir kafa selamı vererek.

"Sabah görüşürüz," diye cevapladı o da, Marnes kafeteryaya doğru sendeleyerek yol alırken.

Juliette onun gidişini büyük bir üzüntüyle seyretti. Kaybının ardında yatan aşkı tanıyordu. Onun küçük dairesine döndüğünü, bir kişi için gereğinden büyük olan karyolasının

kenarına oturduğunu, art arda bölünen rüyalara dalana dek o dosyanın üzerine hıçkıra hıçkıra ağladığını düşünmek acı vericiydi.

Yalnız kaldığında Holston'ın dosyasını masasının üzerine koydu ve klavyeyi yakınına çekti. Tuşların üstündeki yazılar aşınıp silineli uzun zaman olmuştu; ancak son yıllarda birisi siyah mürekkeple harfleri yeniden, özenle yerlerine yazmıştı. Artık elle yazılan bu harfler bile silinmeye yüz tutmuştu ve yakında üzerlerinden bir kat daha geçmek gerekecekti. Juliette'in buna ihtiyaç duyacağı çok açıktı, çünkü diğer ofis çalışanlarının aksine klavyeye bakmadan yazamıyordu.

Mekanik'e göndereceği bir dilekçe yazdı ağır ağır. Neredeyse hiçbir şey yapmadığı, Holston'ın kararının gizemi tarafından ilgisinin dağıtıldığı bir başka günün ardından bir gerçeğin farkına varmıştı: adamın neden mesleğine ve siloya sırt çevirdiğini anlayana kadar ondan kalan bu işi yapmasına olanak yoktu. Onu diğer sorunlara el sürmekten alıkoyan bir tıkırtıydı bu. O yüzden kendisini kandıracağına bu meydan okumayı kabul edecekti. Ki bu da elindeki dosyada yazılı bilgilerden fazlasına gereksinim duyacağı anlamına geliyordu.

İhtiyacı olan şeyleri nasıl elde edeceğini, hatta onlara nasıl ulaşacağını dahi bilmiyordu, ancak bilebilecek birilerini tanıyordu. En-Derin'in en çok bu yönünü özlüyordu. Hepsi de birbirini tamamlayan ve bir diğerinin açığını kapatan, kullanışlı yeteneklere sahip bir aileydiler orada. Onlar için yapabileceği ne varsa yapardı. Ve onların da aynısını yapacağını, onun için bir ordu olmayı dahi kabul edeceklerini bilirdi. Bu feci derecede özlediği bir rahatlık, şimdilerde çok uzaklarda kalmış bir emniyet supabıydı.

Dilekçeyi gönderdikten sonra Holston'ın dosyasıyla ardına yaslandı. Onun en gizli sırlarını bilen, iyi bir adamdı. Bunu bilen tek kişiydi üstelik. Ve yakında, tanrı yardımcısı olursa, Juliette de onun sırlarını öğrenecekti.

20

Juliette masasından kalktığında saat onu bir hayli geçmişti. Gözleri monitörüne daha fazla bakamayacak hale gelmiş, bir vaka notu daha okuyamayacak kadar yorulmuştu. Bilgisayarını kapattı, dosyaları kaldırdı, tepe ışıklarını söndürdü ve ofis kapısını dışarıdan kilitledi.

Anahtarları cebine koyarken midesi guruldadı ve gittikçe azalan tavşan güvecinin kokusu ona bir öğün daha kaçırdığını hatırlattı. Bu, ağzına lokma koymadığı arka arkaya üçüncü geceydi; nasıl yürüteceğini şöyle böyle bildiği, etrafında ona rehberlik edecek kimsenin olmadığı işine aşın odaklanıp yemek yemeyi unuttuğu üçüncü gece. Eğer ofisi gürültülü, yemek kokularıyla dolu kafeteryaya komşu olmasa kendini affedebilirdi aslında.

Anahtarları yeniden cebinden çıkardı ve masaların etrafına dağınık olarak serpiştirilmiş, neredeyse görünmez durumdaki sandalyelerin çevresinden dolaşarak loş odayı boydan boya katetti. Genç bir çift gitmek üzereydi, karartma vaktinden evvel duvarekranın alacakaranlığından birkaç dakika koparmak istemişlerdi. Juliette onlara aşağı inerken dikkat etmelerini tembih etti, çünkü bunun bir şerifin söyleyeceği türden bir şey olduğunu düşünüyordu, genç çift merdivenlerde gözden kaybolurken kıkırdadı. Çoktan el ele tutuştuklarını ve dairelerine varmadan önce birkaç defa öpüştüklerini hayal etti. Her yetişkin, nesilden nesle miras bırakılan bu şeylerin yasadışı olduğunu bilirdi, ancak umursamazdı. Ama Juliette'in durumu farklıydı. Bir yetişkin olarak o da aynısını yapmayı, izinsiz sevmeyi tercih etmişti ve bu yüzden ikiyüzlülüğünü herkesten daha şiddetli bir şekilde hissediyordu.

Mutfağa yaklaşırken kafeteryanın bütünüyle boş olmadığını fark etti. Yalnız bir figür duvarekranın gölgelerinin derinliklerinde oturuyor, karanlığa gömülü tepelerin üzerinde asılı duran mürekkep karası gece bulutlarına bakıyordu.

Bir önceki gece ofisinde yalnız başına çalışırken gördüğü, gün ışığının anbean yitişini izleyen adamla aynı kişiymiş gibi geldi Juliette'e. Mutfağa gidiş güzergahını adamın arkasından geçecek şekilde değiştirdi. Gün boyunca kötü niyetlerle dolu

dosyalara bakmak onu potansiyel bir paranoyak yapmıştı. Bugüne dek dikkat çekici insanlara hep hayranlık duymuştu, ancak artık onlardan sakındığını hissedebiliyordu.

Duvarekran ile en yakınındaki masanın arasından geçti, sandalyeleri ait oldukları yerlerine ittirmek için duraksadı; mobilyaların metal ayakları fayansta tiz bir ses çıkardı. Bir gözü oturan adamdaydı, ancak çıkardığı hiçbir sese dönüp bakmadı. Sadece bulutları seyrediyordu, kucağında bir şey vardı ve bir eli çenesindeydi.

Juliette onun hemen arkasından, masanın ve tuhaf bir biçimde duvarekrana yaklaştırılmış sandalyesinin arasından geçti. Boğazını temizlemesini ya da ona bir soru sormasını söyleyen dürtüyle savaştı. Onun yerine sadece yürümeyi sürdürdü ve yeni işi sayesinde elde ettiği, anahtarlarla dolu halkasındaki mutfak anahtarını şıngırdattı.

Mutfak kapısına ulaşana dek başını çevirip iki defa omzunun üzerinden arkasına baktı. Ama adam hiç kımıldamadı.

Mutfağa girip duvardaki düğmelerden birine bastı. Hafif bir ışık titreşmesinin ardından tepe lambaları yandı ve gece görüşünü dağıttı. Soğuk oda dolaplarının birinden bir şişe meyve suyu, bulaşık sepetinden de temiz bir bardak aldı. Dolabın arka taraflarına doğru, üstü örtülü ve soğuyalı saatler olmuş yahniyi gözüne kestirdi ve onu da aldı. Bir kâseye iki kepçe boşalttı ve çekmecede bir kaşık arandı. Geniş tencereyi dondurucu rafına geri koyarken kısa bir süreliğine yahniyi ısıtmayı aklından geçirdi.

Elinde meyve suyu ve kâsesiyle kafeteryaya döndü, ışığı dirseğiyle söndürdü ve kapıyı ayağıyla iterek kapattı. Karanlıkta uzun masalardan birinin ucuna oturdu ve gecikmiş yemeğine yumuldu, tek gözü hâlâ dışarının karanlığında görülebilir bir şeyler varmış gibi duvarekrana bakan tuhaf adamdaydı.

Sonunda kaşığı boş çanağının dibine sürttü, meyve suyunun dibini höpürdetti. Yemeği esnasında adam bir kez dahi başını duvarekrandan çevirip de bakmamıştı. İnanılmaz derecede meraklanmıştı, bulaşıkları ileriye doğru itti. Figür buna tepki

verdi, bu sadece bir tesadüften ibaret olabilirdi tabii. Adam öne doğru eğildi ve açık elini ekrana dayadı. Juliette elinde bir çubuk ya da sopa tuttuğunu düşündü, ancak karanlıkta kesin bir şeyler söyleyebilmek güçtü. Adam kısa bir süre sonra kucağına eğildi ve Juliette kaliteli kâğıdı viyaklatan karakalemin çiziktirme sesini duydu. Juliette bu son olanları bir açılış kabul ederek ayağa kalktı ve onun oturduğu yere doğru ilerledi.

"Ambarı yağmalıyoruz galiba?" diye sordu adam.

Sesi onu korkuttu.

"Yemek sırasında çalışıyordum," diye kekeledi, sanki bir açıklama yapması gerekiyormuş gibi.

"Anahtarlara sahip olmak hoş olmalı."

Başını hâlâ ekrandan çevirmemişti, Juliette gitmeden önce mutfak kapısını kilitlemesi gerektiğini hatırlattı kendisine.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Adam arkasına uzandı, yakınındaki bir sandalyeyi kavradı ve yerde kaydırarak ekrana bakacak şekilde çevirdi. "Görmek ister misin?"

Juliette tedbirli bir biçimde yaklaştı, sandalyenin arkalığını tuttu ve kasten adamdan yaklaşık birkaç santim öteye kaydırdı. Oda adamın yüz hatlarını seçebilmek için fazla karanlıktı, ancak sesi genç geliyordu. Önceki gece ortam daha aydınlıkken ona daha dikkatli bakmadığı için kendisini azarladı. Eğer işinde iyi olmak istiyorsa bundan böyle daha gözlemci bir tutum benimsemesi gerekiyordu.

"Tam olarak neye bakıyoruz?" diye sordu. Adamın kucağına serili beyaz ve geniş kâğıda bir göz attı. Merdivenlerden sızan loş ışıkta hafifçe parıldıyor, sanki altında bir mukavva ya da sert bir malzeme varmış gibi dümdüz duruyordu.

"Sanırım şu ikisi birbirinden ayrılacaklar. Bak, şurada."

Adam parmağıyla duvarekrandaki siyah bir karışımı işaret etti, öylesine yoğun ve koyuydular ki ikisi de tek bir şekilmiş gibi görünüyordu. Juliette'in seçebildiği konturlar ve belli

belirsiz renk tonları neredeyse gözlerinin ona oynadığı bir oyun gibi görünüyordu, en fazla bir hayalet kadar gerçektiler. Ancak yine de gözleriyle adamın parmağını izledi ve bir yandan da deli yahut sarhoş olup olmadığını merak etti, sonrasında gelen zahmetli sessizliğe de müsamaha gösterdi.

"İşte," diye fısıldadı adam, heyecanı sesinden okunabiliyordu.

Juliette bir parıltı gördü. Bir ışık noktası. Sanki birileri karanlık bir jeneratör odasının karşı tarafında bir meşale yakıp söndürüyormuşçasına. Sonra ışık kayboldu.

Juliette sandalyesinden ayağa fırladı ve orada ne olduğunu merak ederek duvarekranın dibine kadar sokuldu.

Adamın karakalemi kağıdın üzerinde viyakladı.

"O da neyin nesiydi?" diye sordu Juliette.

Adam güldü. "Bir yıldız," dedi. "Beklersen yine görebilirsin. Bu gece dışarıda ince bulutlar ve sert bir rüzgar var. Bak, şuradaki kaymaya hazırlanıyor."

Juliette sandalyesini bulmak üzere geriye döndüğünde adamın karakalemini kol mesafesi boyunca ileriye doğru uzattığını ve tek gözü kapalı bir şekilde ışığın yanıp söndüğü noktaya baktığını gördü.

"Nasıl görebiliyorsun?" diye sordu, plastik sandalyesine yeniden yerleşirken.

"Bu işi ne kadar uzun süre yaparsan geceleri o kadar iyi görüyorsun." Kağıdının üzerine eğildi ve bir şeyler daha çiziktirdi. "Ben de bu işi yeterince uzun zamandır yapıyorum."

"Yaptığın şey tam olarak nedir? Yalnızca bulutlara bakmak mı?"

Güldü. "Genelde evet. Maalesef. Ancak yapmaya çalıştığım asıl şey onların arkalarına bakmak. Ekrana bak, bir tane daha görebiliriz."

Son gördüğü ışığın olduğu bölgeye baktı. Parıltı bir anda yeniden görünür oldu, tepenin üzerlerinden verilen bir sinyali andıran, iğne deliği büyüklüğünde bir ışıktı.

“Kaç tane gördün?” diye sordu adam.

“Bir tane,” diye cevapladı. Görüntünün kazandığı yeni anlamdan ötürü neredeyse nefesi kesilmişti. Bir yıldızın ne olduğunu biliyordu, kelime haznesinde bulunan bir sözcüktü bu; fakat daha önce onlardan birini hiç görmemişti.

“Onun hemen yanında daha sönük başka bir tane daha vardı aslında. Dur göstereyim.”

Kısık bir çıt sesiyle birlikte adamın dizinde kırmızı renkli bir ışık peyda oldu. Juliette adamın boynunda bir el fenerinin asılı durduğunu gördü, ucu kırmızı renkli bir filmle kaplıydı. Bu kaplama, merceğin ucunu alev almış gibi gösteriyordu; ancak mutfak lambalarının aksine gözlerini yakmayan, hafif bir ışık yayıyordu.

Adamın kucağına yayılmış geniş kağıdın kırmızı noktalarla dolu olduğunu gördü. Etraflarına kusursuzca çekilmiş birkaç çizgiyle çevrili olarak, rastgele serpiştirilmişlerdi. Kağıdın her yerine minik minik notlar tutulmuştu.

“Sorun hareket etmeleri,” dedi Juliette’e. “Eğer şunu bu gece burada görüyorsam-” Noktalardan birine parmağıyla vurdu, onun hemen yanında ufak bir nokta daha vardı. “-yarın aynı saatte, yaklaşık şuralarda bir yerlerde olacak demektir.” Yüzünü ona döndüğünde Juliette adamın genç olduğunu gördü, muhtemelen yirmili yaşların sonlarındaydı. Temiz bir ofis elemanı tipi vardı ve oldukça yakışıklıydı. Sonra gülümsedi ve ekledi: “Bunu çözmek bayağı zamanımı aldı.”

Juliette ona o kadar da bayağı zamanını alacak kadar uzun *yaşamış* olamayacağını söylemek istedi, ancak bir gölge olduğunuzda insanların sizi benzer şekillerde başlarından savmalarının nasıl bir his olduğunu hatırladı.

“İyi de tüm bunların amacı ne?” diye sordu Juliette ve adamın tebessümünün solduğunu fark etti.

“Neyin amacı var ki?” Bakışlarını yeniden duvara çevirdi ve fenerin ışığını ekrana tuttu. Juliette yanlış bir soru sorup onu hayal kırıklığına uğrattığını fark etti. Sonra da delikanlının bu meşguliyetinin yasa dışı ya da tabulara aykırı bir şey olup olmadığını merak etti. Oturup tepelere bakan diğer insanlardan

farklı olarak dışarısı hakkında değişik bir veri mi topluyordu acaba? Adam yüzünü karanlıkta yeniden ona çevirirken Juliette bu soruyu Marnes'a sormak üzere kafasının bir köşesine not etti.

"Adım Lukas," dedi. Juliette'in gözleri kendisine uzanan eli görecek kadar karanlığa alışmıştı.

"Juliette," diye cevapladı, eli kavrayıp sıkarken.

"Yeni şerif."

Bu bir soru değildi ve elbette ki adam onun kim olduğunu biliyordu. En-Tepe'de bilmeyen yok gibiydi.

"Burada, yukarıda olmadığın zamanlarda ne yapıyorsun?" diye sordu Juliette. Mesleğinin bu olmadığından gayet emindi. Hiç kimse yalnızca bulutlara bakarak cebini jetonla dolduramazdı.

"Yukarı Orta-Katlar'da yaşıyorum," dedi Lukas. "Gündüzleri işim bilgisayarlarla. Yukarıya yalnızca görüntü iyi olduğunda çıkıyorum." Işığı yeniden yaktı ve artık kafasındaki en önemli şeyin yıldızlar olmadığını anlatmak istercesine Juliette'e doğru çevirdi. "Benimle aynı katta oturan, buranın yemek vardiyasında çalışan bir çocuk var. Eve döndüğünde gün boyunca bulutların nasıl olduğunu bana bildiriyor. Eğer iş çıkabileceğini söylerse ben de şansımı denemek için buraya geliyorum."

"Yani onların bir şemasını mı çıkarıyorsun?" diye sordu, bir elini geniş kâğıt parçasına doğru sallayarak.

"Deniyorum. Muhtemelen birkaç ömür sürer." Karakalemi kulağının arkasına taktı, tulumundan bir paçavra çıkardı ve parmaklarındaki siyah lekeleri sildi.

"Peki ya sonra?" diye sordu Juliette.

"Eh, bu hastalığımı birkaç gölgeye bulaştırabileceğimi ve onların da kaldığım yerden devam edeceğini umuyorum."

"Yani kelimenin tam anlamıyla birkaç ömür boyunca."

Lukas güldü, Juliette bunun hoş bir gülüş olduğunu düşündü. "En az," dedi adam.

“Eh, seni işinle baş başa bırakayım,” dedi Juliette, onunla konuştuğu için kendini bir anda suçlu hissederek. Ayağa kalktı ve elini uzattı, adam da onunla samimi bir şekilde tokalaştı. Hatta diğer elini de getirip Juliette’in elinin üzerine koydu ve kadının tahmin ettiğinden daha uzun bir süre öylece bekledi.

“Sizi tanımak bir zevkti, Şerif.”

Lukas bir tebessüm etti ve Juliette karşılık olarak adama mırıldandığı sözcüklerin hiçbirini anlamadı.

21

Ertesi sabah Juliette, uykusundan dört saatten fazla çalmış olarak masasının başına erkenden geldi. Bilgisayarının yanında onu bekleyen bir şey buldu: geri dönüştürülmüş kağıtla sarılmış ve beyaz renkli kablolarla bağlanmış ufak bir paket. Bu son detaya gülümsedi ve tulumunun cebindeki çoklu çakıya uzandı. içlerinden en küçük çakıyı yuvasından çıkardı, kablo bağlarından birinin tokasına soktu ve ileride yeniden kullanılabilmesi için parçayı zarar vermeden yavaşça çekip ayırdı. Mekaniker gölgesi olduğu zamanlarda bir elektrik panelindeki kablo bağlarından birini keserken yakalandığı gün başını soktuğu belayı hatırladı. O zamanlarda bile yaşlı bir kaçık olan Walker ona yaptığı israf için bağırmış ve ileride yeniden kullanılabilmesi için ufak tokayı nasıl gevşetip açacağını göstermişti.

Yıllar geçip biraz yaşını alınca kendini Scottie adında genç bir gölgeye bu dersi aktarırken bulmuştu. Henüz küçücük bir oğlandı, ama bir zamanlar kendisinin de yaptığı dikkatsiz hataya düştüğünü gördüğünde ona fena patlamıştı. Zavallı çocuğu korkutmuş ve bir briket gibi bembeyaz kesilmesine neden olmuştu; aylar sonra dahi Juliette'in yanında ürkek adımlarla dolaşmıştı. Belki de bu çıkışması sayesinde eğitimi sırasında ona daha çok özen göstermişti ve sonucunda ikisi birbirini daha da iyi anlar hale gelmişlerdi. Çocuk çok geçmeden birçok işi yapmaya muktedir, elektronik konusunda becerikli, bir pompanın zamanlayıcı çipini Juliette pompayı söküp tekrar birleştirinceye kadar programlayabilen genç bir adama dönüşmüştü.

Paketi boydan boya saran diğer bağı da gevşetti; bunun ondan geldiğini biliyordu. Scottie birkaç yıl önce IT tarafından işe alınmış ve otuzlu katlara taşınmıştı. Knox'ın da söylediği gibi, Mekanik için kafası 'fazla' çalışıyordu. Juliette iki kablo bağını kenara koydu ve genç adamı bu paketi hazırlarken hayal etti. Bir önceki gece Mekanik'e yolladığı talep En-Derin'den sekip yukarıya, onun ayaklarının dibine düşmüş olmalıydı, o da gece boyunca oturup vazife aşkıyla bu paketi hazırlamıştı.

Kağıdı dikkatlice açtı. Hem onun hem de plastik bağların iade edilmesi gerekiyordu; çünkü kendisine saklayamayacağı kadar değerli ve bir taşıyıcıya ucuza taşıtılabileceği kadar da hafiftiler. Ambalaj açılırken Scottie'nin kağıdın kenarlarını büküp birbirlerinin altına katladığını fark etti; bir notu yapıştırıcı ya da bant masrafına girmeden katlamak için çocukken öğrenilen bir numaraydı bu. Özenle hazırlanmış parçaları dikkatle açtı ve sonunda kâğıt boşa çıktı. İçinde Mekanik'teki küçük projelerde cıvata ve somunlar için kullanılanlara benzeyen plastik bir kutu buldu.

Kapağını açtığında paketin yalnızca Scottie'den olmadığını gördü; dilekçesinin bir kopyasıyla beraber alelacele ona gönderilmiş olmalıydı. Jean Ana'nın yulaf ezmeli mısır unu kurabiyelerinin kokusu dışarı sızarak önce burnunu ardından da gözlerini doldurdu. Bir tanesini kapıp burnuna yaklaştırdı ve kokusunu içine çekti. Belki de uyduruyordu ama petrol ya da makine yağını andıran bir aroma, ev kokusu aldığına yemin edebilirdi.

Juliette ambalaj kâğıdını özenle katladı ve kurabiyeleri üzerine aktarmaya başladı. Onları paylaşabileceği kişileri düşündü. En başta Marnes vardı tabii, sonra kafeteryadaki Pam geldi aklına, yeni dairesine taşınırken kadının çok yardımı dokunmuştu. Bir de Jahns'in genç sekreteri, yani bir haftadır ağlamaktan gözleri kan çanağına dönen Alice. Son kurabiyeyi de çıkarttı ve sonunda kabın dibinde serbestçe hareket eden ufak harici belleği gördü. Scottie tarafından özel olarak pişirilmiş ve kırıntıların arasına saklanmış küçük bir lokma…

Juliette onu alıp plastik kabı bir kenara koydu. Bilgisayarın ön paneline takmadan önce soketin içine giren bütün kırıntıları temizlemek için ucundaki ufak metal kısma üfledi. Bilgisayarlar onun uzmanlık alanı sayılmazdı ama bir şekilde idare ediyordu. Mekanik'te bir talebi, bir raporu, bir dilekçeyi ya da herhangi bir fasa fisoyu bilgisayar aracılığıyla yollayamazsanız eliniz kolunuz bağlanırdı. Ayrıca pompalara ve rölelere giriş yapıp onları uzaktan açıp kapatmak, sistemlerini denetlemek ve benzeri şeyler için de oldukça kullanışlıydılar.

Sürücüdeki ışık yanıp söndüğünde içindekileri ekranına yönlendirdi; içinde klasörler ve dosyalar olduğunu gördü. Ufak harici bellek ağzına kadar onlarla dolu olmalıydı. Scottie'nin bir önceki gece azıcık da olsa uyuyup uyuyamadığını merak etti.

Listenin tepesindeki ana klasörlerin arasında Jules' adlı bir dosya vardı. Onun üzerine tıkladı ve Scottie'den olduğu aşikâr ancak kimden olduğu yazmayan kısa bir metin dosyası açıldı:

J—

Sakın bununla yakalanma, olur mu? Bay Kanun Adamı'nın hem evindeki hem de iş*yerindeki bilgisayarından son beş yılda geçen her şey bunun içinde. Bir sürü şey, tam olarak ne aradığını bilmediğim için böyle yolladım.*

Kablo bağları sende kalabilir — bende bir sürü var.

(Ha, bir de kurabiyelerinden birini çaldım. Umarım kızmazsın.)

Juliette gülümsedi. Elini uzatıp parmaklarıyla sözcükleri okşamak istedi ancak önündeki şey kağıt değildi ve aynı hissiyatı vermezdi. Notu kapatıp sildi, ardından çöp kutusunu boşalttı. Orada adının ilk harfinin bulunması bile çok fazla bilgi içeriyordu.

Masasında geriye doğru yaslanıp karanlık ve boş gibi duran kafeteryaya doğru bir bakış attı. Henüz sabahın beşi bile olmamıştı ve en üst kat bir müddet daha yalnızca kendisine kalacaktı. Bir süre ne tarz bir datayla karşı karşıya olduğunu idrak etmek için dizinin yapısını inceledi. Her dosya özenle adlandırılmıştı. Görünüşe göre elinde Holston'ın her iki bilgisayarının faaliyet geçmişi vardı, beş yıldan biraz daha fazlasını kapsıyordu ve bünyesinde her günün ayrı ayrı bütün tuş tıklamalarının geçmişini barındırıyordu. Hepsi de tarihine ve saatine göre sınıflandırılmıştı. Juliette bu bilgi *yığınının* karşısında şaşkına döndü; her birini ince eleyip sık dokumak için ömrünün yetmeyeceği kadar çok şey vardı.

Ama en azından vardı. Aradığı cevaplar önünde, bu dosyaların içinde bir yerlerdeydi. Bu bilmecenin - Holston'ın temizlik için dışarı çıkma kararının - çözümünün kendi ellerinde olduğunu bilmek Juliette'e kendini daha iyi hissettirdi.

* * *

Personeller önceki gecenin dağınıklığını toplamak ve kahvaltıyı hazırlamak için kafeteryaya geldiklerinde Juliette datanın altını üstüne getirmeye başlayalı birkaç saat olmuştu. En-Tepe'ye alışmakta en çok zorluk çektiği şeylerden biri de diğerlerinin saat düzenleriydi. Üçüncü vardiya diye bir şey yoktu mesela. ikinci vardiya ise yemekhane personeli dışında neredeyse yok gibiydi. En-Derin'de makineler hiç dinlenmezdi, dolayısıyla çalışanlar da nadiren uyurdu. Çalışma ekipleri genellikle fazladan vardiyaya kalırdı ve bu nedenle Juliette de geceleri kısacık uykularla ayakta kalmaya alışkındı. işin sırrı sürekli olarak bir duvara dayanıp yorgunluğu rölantide tutacak uzunlukta, on beş dakikalık periyotlarla gözlerinizi kapatıp kestirmekteydi.

Ancak bir zamanlar ayakta kalabilmek için kullandığı yöntem şimdilerde onun için bir lükstü. Uykusuzluğa dayanabilme alışkanlığı ona geceleri ve sabahları yalnız çalışma imkânı, dolayısıyla da çalışması gereken asıl davaların dışında önemsiz takipler yapabilmek için fazladan zaman sağlıyordu. Aynı zamanda bu lanet olasıca işi kendi kendine öğrenme fırsatı da veriyordu, çünkü Marnes aşın depresif bir durumda olduğundan ona fazla yardımcı olamıyordu.

Marnes-

Masasının üzerindeki saate baktı. Sekizi on geçiyordu, kazanlarca sıcak yulaf ezmesi ve mısır tanesi şimdiden kafeteryayı kahvaltı kokusuyla doldurmuştu. Marnes gecikmişti. Onunla bir haftadan daha kısa bir süredir çalışıyordu ancak şimdiye kadar herhangi bir şeye geç kaldığına tanık olmamıştı. Rutindeki bu aksaklık tıpkı bir zamanlama kayışının esneyip deforme olması veya bir pistonun teklemeye başlaması gibi bir şeydi. Juliette

monitörünü kapattı ve masadan güç alıp kendini geriye itti. Dışarıda ilk vardiyanın kahvaltı sırası oluşmaya başlamıştı, kulağına eski turnikelerin içindeki geniş hazneye düşen yemek jetonlarının şıkırtıları geliyordu. Ofisinden dışarı çıktı ve merdivenden yukarıya akın eden trafiğe doğru yollandı. Kuyruktaki genç bir kız o geçerken annesinin tulumuna asılıp Juliette'i işaret etti. Kadının, kabalığı yüzünden çocuğu azarlayışını işitti.

Atanmasını takip eden birkaç gün boyunca, çocuk yaşta Mekanik'e girip gözden kaybolan ve bilinen en popüler şeriflerden birinin koltuğunu devralmak için birdenbire yeniden ortaya çıkan kadın hakkında oldukça fazla dedikodu dönmüştü. Juliette kendisine gösterilen ilgi karşısında sinerek aceleyle merdivenlere doğru yürüdü ve hafif yüklü bir taşıyıcı kadar hızlı bir şekilde aşağı indi. Her bir basamakta sekiyor, çok da dengeli görünmeyen adımlar atarak gittikçe daha da hızlanıyordu. Önce yavaş bir çiftin yanından, ardından da kahvaltı için yukarı çıkan bir ailenin arasından eğile büküle geçip dört kat aşağı indikten sonra kendisininkinin hemen altındaki dairelerin sahanlığına vardı ve çift kanatlı kapıdan geçti.

Önünde uzanan koridor klasik sabah manzaraları ve gürültüleriyle doluydu: ıslık çalan bir demlik, cıyaklayan çocuklar, yukarıdan gelen şiddetli ayak sesleri, peşlerine düşüp işe gitmeden önce gölgebüyütenleriyle buluşmak için acele eden gölgeler. Daha küçük çocuklar ayaklarını sürüyerek, gönülsüzce okula doğru ilerliyordu; ebeveynler kapı önlerinde öpüşürken daha yeni yürümeye başlamış bebeklerse tulumlarına asılıyor, ellerindeki oyuncakları ve plastik kupaları düşürüyordu.

Juliette koridorlarda bir o yana bir bu yana kıvrıldı, birkaç dönemeci ardında bıraktı ve ana merdivenin etrafını dolanıp katın diğer tarafına geçti. Şerif Yardımcısı'nın dairesi en dipteydi. Yıllar boyunca Marnes'ın birçok iyileştirmeye hak kazandığını ancak hepsini elinin tersiyle ittiğini tahmin edebiliyordu. Juliette bir keresinde Başkan Jahns'in eski sekreteri Alice'e Marnes hakkında sorular sormuştu, kadın ise omuzlarını silkmiş ve onun hiçbir zaman ikincil bir rolden fazlasını istemediğini ya da ummadığını söylemişti. Juliette,

Alice’in onun hiçbir zaman şerif olmak istemediğini kastettiğini düşünmüştü, ancak bu felsefenin adamın hayatında tuttuğu yerin büyüklüğünü merak etmeye başlıyordu.

Marnes’ın dairesinin bulunduğu koridora ulaştığı sırada okula geç kalmış iki çocuk el ele yanından koşarak geçti. Aralarında gülüşüp bağrışarak köşeyi döndüler ve Juliette’i koridorda tek başına bıraktılar. Marnes’a aşağıya geliş sebebini haklı göstermek, endişesini ifade edebilmek için ne diyebileceğini düşündü. Belki adamın yanından ayırmadığı şu ünlü dosyayı istemek için doğru bir zamandı. Ona bugün izin yapmasını, o dinlenirken ofisteki işleri kendisine bırakmasını söyleyebilirdi, ya da belki de ufak bir yalan atıp bir davayı araştırmak için sahada olduğunu da uydurabilirdi.

Kapısının önünde durdu ve tıklatmak üzere elini kaldırdı. Adamın bunu abartılı bir otorite gösterisi olarak görmeyeceğini umuyordu. Sadece onun adına endişeleniyordu. Hepsi buydu.

Çelik kapıyı tıklattı ve adamın seslenip kendisini içeri buyur etmesini bekledi; belki de etmişti bile. Son birkaç gündür sesi donuk ve ince bir gıcırtıya dönüşmüştü. Tekrar tıklattı kapıyı, ama bu defa daha sert.

“Şerif Yardımcısı?” diye seslendi. “Orada her şey yolunda mı?”

Koridorun aşağısındaki başka bir kapıdan bir kadın kafası belirdi. juliette onu tanıdı, teneffüs vakitlerinde kafeteryaya gelirdi, adının Gloria olduğundan neredeyse emindi.

“Merhaba Şerif.”

“Merhaba Gloria, bu sabah Şerif Yardımcısı Marnes’ı gördün mü?”

Kadın başını iki yana salladı, ağzına metal bir çubuk koydu ve uzun saçlarını topuz yapmaya başladı. “Görmedim,” diye geveledi. Önce omuz silkti ardından da metal çubuğu topuzuna saplayıp saçlarını sabitledi. “Dün gece sahanlıktaydı, her zamanki gibi perişan görünüyordu.” Kaşlarını çattı. “İşe gelmedi mi?”

Juliette yüzünü yeniden kapıya çevirdi ve kapı koluna asıldı. Kapı, bakımı yapılmış bir tık sesiyle açıldı. Kapıyı araladı. “Şerif Yardımcısı? Benim, Jules. Şöyle bir uğrayayım demiştim.”

Kapı karanlık bir odaya açıldı. içeriye sızan tek ışık koridordan geliyordu, ancak yeterliydi.

Juliette, Gloria’ya döndü. “Doktor Hicks’i çağır- Hayır, lanet olsun…” Hâlâ En-Derin kafasıyla düşünüyordu. “Buraya en yakın doktor kim? Çağır onu!”

Kadının cevabını beklemeden odaya koştu. Küçük dairede kendisini asabileceği çok fazla bir alan yoktu, ancak Marnes bir yolunu bulmuştu. Kemeriyle boynunun etrafını sımsıkı sarmıştı, kemer tokasını ise banyo kapısının tepesine tutturmuştu. Ayakları yatağa değiyordu, ancak dik bir açıyla, ağırlığını taşıyacak yeterlilikte değildi. Kalçası hiçbir yerden destek almıyordu, yüzü artık kırmızı değildi, kemer ise boğazının derisine gömülmüştü.

Juliette, Marnes’ın beline sarıldı ve onu yukarı kaldırdı. Göründüğünden daha ağırdı. Ayaklarını yataktan aşağı doğru tekmeledi, zemine düştüler ve Juliette’in onu daha rahat tutabilmesi için müsait bir pozisyon aldılar. Biri kapının eşiğinde küfür etti. Gloria’nın kocası içeri koştu ve Juliette’e Şerif Yardımcısı’nın ağırlığını taşımakta yardım etti. İkisi de el yordamıyla kemeri kapıdan çıkarmaya çabaladı. juliette sonunda kapıyı açıp Marnes’ı serbest bırakmayı başardı.

“Yatağa,” dedi oflayıp puflayarak.

Marnes’ı yatağın seviyesine kaldırıp dümdüz yatırdılar.

Gloria’nın kocası ellerini dizlerine dayadı ve derin derin soludu. “Gloria, Doktor O’Neil’i çağırmaya gitti.”

Juliette başıyla onayladı, ardından Marnes’ın boğazının etrafındaki kemeri gevşetti. Kemerin altındaki deri mordu. Adamın nabzını kontrol ederken onu Mekanik’te bulduğu zaman George’un da aynen böyle, hareketsiz ve tepkisiz göründüğünü hatırladı. Hayatında gördüğü ikinci ölü bedene baktığından emin olması için çok geçmesi gerekmedi.

Sonra ardına yaslanır, vücudundan terler boşanır ve de doktoru beklerken kabul ettiği iş nedeniyle bunun göreceği son ceset olamayabileceğini düşündü.

22

Raporları düzenledikten, Marnes'ın birinci dereceden hiçbir akrabasının olmadığını öğrendikten, çiftlikte adli tabiple konuştuktan ve yaygaracı komşuların merakını giderdikten sonra Juliette sonunda boş ofisine doğru sekiz katlık uzun ve yalnız bir tırmanış gerçekleştirdi.

Günün devamını ofisinin kapısı kafeteryaya açık bir şekilde ufak tefek işleri hallederek geçirdi, küçük odasını her zamankinden daha çok hayalet basmıştı. Kendini Holston'ın bilgisayarlarından aldığı dosyaların arasında tekrar tekrar kaybetmeye çalıştı, ancak Marnes'ın yokluğu o kederli varlığından çok daha üzüntü vericiydi. Gittiğine inanamıyordu. Kendisini buraya getirip birdenbire yapayalnız bırakması ona neredeyse hakaret gibi geliyordu. Ve böyle düşünmesinin korkunç ve aşırı bencilce olduğunu biliyordu; bunu itiraf etmekse ondan da beterdi.

Kafasından onca şey geçmesine rağmen arada bir kapıdan dışarıya bakıyor ve uzaktaki duvarekranda kayıp giden bulutlara dalıyordu. ince mi yoksa kalın mı göründüklerini, bu gecenin yıldızlarının izlemeye elverişli olup olmadığını münazara etti kendisiyle. Bu da suçluluk içeren bir başka düşünceydi, ama kendisini öyle yalnız hissediyordu ki; hem de hiç kimseye muhtaç olmadığı için kendisiyle devamlı övünen bir kadın olmasına rağmen…

Belli belirsiz bir güneşin ışıkları kafeteryada azalıp giderken, önce öğle yemeği vardiyası, sonra da akşam yemeği vardiyası oturduğu yeri titretip ardından yavaş yavaş kaybolurken önündeki dosya labirentiyle biraz daha oyalandı. Bir yandan da devinip duran gökyüzünü izleyip sebepsiz yere önceki gece rastladığı tuhaf yıldız-avcısını tekrar görmeyi ümit etti.

Üstelik orada otururken, bütün yukarı kırk sekiz katın yemek yiyiş gürültüsü ve kokusuna maruz kalmasına rağmen Juliette ağzına tek lokma bir şey koymayı yine unuttu. İkinci yemekhane vardiyası kafeteryayı terk etmeye başlamış ve ışıklar çeyrek güce indirilmişti ki Pam elinde bir kase çorba ve peksimetle çıkageldi. Juliette ona teşekkür etti ve birkaç jeton

çıkarmak için elini tulumunun cebine götürdü, ama Pam kabul etmedi. Genç kadının ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözleri Marnes'ın boş sandalyesine kaydığında Juliette kafeterya çalışanlarının Şerif Yardımcısı'na muhtemelen kimsenin olmadığı kadar yakın olduklarını anladı.

Pam tek bir söz söylemeden çıkıp gitti ve Juliette yemeğini elinden geldiğince iştahla yemeye çabaladı. Sonunda Holston'dan kalan dataların üzerinde deneyebileceği bir başka arama şekli, ipucu verebilecek isimler üzerine geniş çaplı bir yazım denetimi geldi aklına ve çok geçmeden de nasıl yapacağını buldu. O sırada çorbası soğudu. Bilgisayarı data yığınının üzerinde çalışıp kendini harap ederken Juliette de kâsesiyle birlikte birkaç dosyayı aldı ve ofisten çıkıp duvarekranın yakınında bulunan kafeterya masalarından birine oturdu.

Lukas sessizce yanında belirdiğinde kendi kendine yıldızlara bakıyordu. Genç adam hiçbir şey söylemedi, yalnızca bir sandalye çekti, tahtası ve kâğıdıyla birlikte oturdu, sonra da karanlık dış dünyanın devasa görüntüsüne baktı.

Lukas, sessizliğini onurlandırarak nazikçe bir davranışta mı bulunmuştu yoksa merhaba demeyerek kabalık mı etmişti karar veremedi. Sonunda ilk düşüncesinde karar kıldı ve sükûnet o andan itibaren normal geldi. Paylaşımcı geldi. Korkunç bir günün sonunda gelen huzurdu bu.

Birkaç dakika geçti. Hatta bir düzine. Ortada ne bir yıldız vardı ne de bir kelam. Juliette sırf parmaklarına meşgale olsun diye bir dosyayı kucağının üzerine koydu. Merdivenden bir ses duyuldu, dairelerin bulunduğu katlar arasında yer değiştiren ve gülen bir gruptan geliyordu, sonra ortalık yeniden sessizliğe büründü.

"Ortağına çok üzüldüm," dedi Lukas sonunda. Elleriyle tahtasının üzerindeki kâğıdı düzleştiriyordu. Henüz ne bir çizik atmış ne de bir not almıştı.

"Sağ ol," dedi Juliette. Tam olarak ne cevap vermesi gerektiğini bilemiyordu, ancak söylediği en az yanlış olanı gibiydi. "Yıldızlara bakıyordum ama henüz bir tane bile göremedim," diye ekledi.

“Göremeyeceksin de. Bu gece değil.” Elini duvarekrana doğru salladı. “Bunlar en kötü türden bulutlar.”

Juliette dikkatle baktı, alacakaranlığın uzaklardan gelen ışığında şöyle böyle seçebildi onları. Diğer bulutlardan çok da farklı görünmediler ona.

Lukas sandalyesinde neredeyse belirsizce döndü. “Mademki kanun sensin sana bir itirafım olacak.”

Juliette’in eli göğüs hizasındaki yıldıza uzandı. Sıklıkla ne olduğunu unutma tehlikesiyle karşılaşıyordu.

“Öyle mi?”

“Bu gece bulutların elverişsiz olacağını biliyordum. Ancak yine de yukarı geldim.”

Juliette gülümsemesinin belli olmaması için karanlığa güvendi.

“Antlaşma’nın bu hile konusunda diyecek bir sözünün olduğunu sanmıyorum,” dedi ona.

Lukas bir kahkaha attı. Gülerken çıkardığı sesin kulağına şimdiden bu kadar aşina gelmesi tuhaftı, bunu duymaya bu kadar ihtiyaç duyması da öyle. Juliette’in içinden ona sarılmak, çenesini boynuna gömüp ağlamak geldi. Hatta bedeninin bu devinimin parçalarını bir araya getirmeye başladığını da hissetti; her ne kadar hiç kımıldamamış olsa da. Böyle bir şey hiçbir zaman gerçekleşemezdi. Bunu biliyordu, hatta hisleri içini titretirken bile. Bu sadece yalnızlıktı, Marnes’ı kollarında tutmuş olmanın sebep olduğu korkuydu, kendisine hayat veren şeyi kaybeden bir bedenin cansız ağırlığını hissetmekti. Temas etmeye muhtaçtı ve bu yabancı, bunu birinden isteyebileceği kadar tanıdığı tek kişiydi.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu adam, kahkahası gitgide solarken.

Juliette neredeyse, anlamsız bir şekilde *aramızda mı?* diye yumurtlayacaktı; ancak Lukas onu kurtardı.

“Cenaze merasimi ne zaman ve nerede olacak biliyor musun?” diye sordu.

Karanlıkta başını evet dercesine salladı. “Yarın. Ne uğranılacak bir ailesi ne de takip edilecek bir soruşturma var.” Juliette gözyaşlarını zar zor zapt etti. “Bir vasiyet bırakmadı, o yüzden düzenlemeleri bana bıraktılar. Ben de naaşının Başkan’ın yanına gömülmesinde karar kıldım.”

Lukas duvarekrana baktı. Temizlikçilerin bedenlerinin görülemeyeceği kadar karanlıktı, bu memnun edici bir ayrıntıydı. “Olması gerektiği gibi,” dedi.

“Gizli sevgili olduklarını düşünüyorum,” diye yumurtladı Juliette. “Eğer sevgili değillerse bile en az o kadar yakındılar.”

“Söylentiler vardı,” diye katıldı Lukas. “Anlamadığım şey bunu neden saklı tuttukları. Oysa kimsenin umurunda olmazdı.”

Her nedense tamamıyla yabancı biriyle karanlıkta oturup bu tarz şeyleri konuşmak, En-Derin’deki arkadaşlarının arasında konuşmaktan çok daha basitti.

“Belki de insanların bilmesi *onların* umurundaydı,” diye sesli düşündü Juliette. ‘Jahns evvelden evliydi. Buna saygısızlık etmemek için bu karan aldıklarını düşünüyorum.”

“Öyle mi dersin?” Lukas kâğıda bir şeyler karaladı. Juliette oraya baktı ancak sıradan bir yıldız olmadığından emindi. “Öyle gizlice sevmek nasıl bir şeydir hayal dahi edemiyorum,” dedi Lukas.

“Ben de birini sevmek için birilerinin, Antlaşma’nın ya da kızın babasının iznine ihtiyaç duyulmasını hayal edemiyorum,” diye cevapladı Juliette.

“Öyle mi? Başka nasıl olabilirdi ki? Herhangi iki kişi istedikleri herhangi bir zamanda âşık olabilmeli miydi yani?”

Dilinin ucuna kadar gelen cevabı söylemedi.

“O zaman insanlar çekilişe nasıl katılacaktı ki?” diye sordu Lukas, düşünce dizisini devam ettirerek. “Onun ayan beyan yaşanmamasını düşünemiyorum. Bu bir kutlama, sence de öyle değil mi? Hani şu ritüel var ya, adamın kızın babasından izin aldığı ve-”

“Beraber olduğun biri var mı?” diye sordu Juliette, sözünü keserek. “Yani demek istediğim… Yani şu açıdan soruyorum… sanki birilerine karşı bir şeyler hissediyorsun ama henüz-”

“Henüz değil,” dedi, onu bir kez daha kurtararak. “Annemin suçlamalarına göğüs germek için hâlâ bir miktar gücüm var. Her yıl kaç tane çekilişi kaçırdığımı hatırlatmaktan büyük keyif alır, bir de bu durumun torun sahibi olması ihtimaline vurduğu darbeyi. Sanki ben bu istatistiklerin farkında değilmişim gibi. Ama sonuçta çok değil, sadece yirmi beş yaşındayım.”

“Yani,” dedi Juliette.

“Ya sen?”

Az kalsın çat diye söyleyecekti. Az daha ortada hiçbir sebep yokken sırrını yumurtlayacaktı. Sanki bu adam, kendisine yabancı olan bu çocuk güvenilir biriymiş gibi.

“Doğru kişiye denk gelmedim,” diye yanıtladı.

Lukas gençlere özgü gülüşüyle bir kahkaha attı. “Hayır, kaç yaşındasın diye sormak istemiştim. Yoksa biraz kaba mı kaçtı?”

İçini bir rahatlama hissi kapladı. Birlikte olduğu biri var mı onu soruyor sanmıştı. “Otuz dört,” dedi. “Ve her zaman yaş sormanın kabalık olduğu söylenmiştir, ancak ben hiçbir zaman kurallara bağlı biri olmamışımdır.”

“Diyor şerifimiz,” dedi Lukas, kendi şakasına gülerek.

Juliette gülümsedi. “Sanının hâlâ alışmaya çalışıyorum.”

Yeniden duvarekrana döndü ve ikisi de ortamı kaplayan sessizliğin tadını çıkardı. Bu adamla oturmak bir tuhaftı. Onun varlığıyla daha genç ve daha güvende hissediyordu kendini. En azından daha az yalnızdı. Onun da yalnız biri, hiçbir standart cıvataya uymayan tuhaf bir pul olduğunu düşündü. Kendisi bulabildiği tüm boş zamanları madenlerde güzel taşlar bulmaya harcarken o da burada, silonun en uzak ucunda yıldızları aramıştı.

“Görünüşe bakılırsa ikimiz için de çok verimli bir gece olmayacak,” dedi sonunda Juliette, sessizliğe bir son verip kucağında kapalı duran dosyayı ovalayarak.

“Ah, bilmiyorum,” dedi Lukas ona. “Bu ne için yukarı geldiğine bağlı.”

Juliette gülümsedi. Ve geniş odanın diğer tarafında, bilgisayarı duyulması güç bir bip sesi çıkardı, Holston’ın datalarını eşeleyen arama rutininin sonuçları ortaya dökmeden önce çıkardığı sesti bu.

23

Juliette ertesi sabah ofisine tırmanmak yerine, Marnes'ın cenaze töreni için yukarı toprak çiftliğine varana dek beş kat aşağı indi. Şerif Yardımcısı için bir dosya yoktu, soruşturma yoktu, yalnızca yaşlı ve yorgun bedenini çürüyüp kökleri beslemesi için toprağın derinliklerine defnedeceklerdi. O kalabalığın içinde dikilip adamı bir dosya gibi düşünmek tuhaftı. İşe başlayalı bir haftadan az olmasına rağmen şimdiden dosyaları hayaletlerin mesken tuttuğu yerler olarak görmeye başlamıştı. İsimler ve dava numaralan. Yirmi ya da yirmi küsur geri dönüştürülmüş kâğıda damıtılmış hayatlar, üzücü hikâyelerini nakşeden siyah mürekkebin altına çekilmiş kısa çizgiler ve rastgele renkli oklar.

Merasim uzun sürdü ancak hiç kimseye öyle gelmedi. Jahns'in gömüldüğü yerdeki toprak hâlâ tümsekti. Çok yakında bitkilerin içinde birbirlerine karışacaklardı ve bu bitkiler silo sakinlerini besleyecekti.

Juliette kendisine sunulan olgun bir domatesi kabul ederken rahip ve gölgesi de yoğun kalabalığın arasında dolaşıyordu. ikisi de kırmızı kumaşlarla kaplıydı, ilahiler söylüyorlardı, sesleri gürdü ve birinin sesi diğerininkini tamamlıyordu. Juliette meyvesinden bir ısırık aldı, suyunun tulumuna sıçramasına göz yumdu, çiğnedi ve yuttu. Domatesin lezzetli olduğunu söyleyebilirdi, ancak bu yalnızca mekanik bir lezzetti. Tadını çıkara çıkara yemek ne mümkündü?

Çukurun toprakla kapatılma zamanı geldiğinde Juliette kalabalığı seyretti. Bir haftadan kısa bir sürede En-Tepe'den iki kişi ölmüştü. Silonun başka bir bölgesinde iki kişi daha ölmüştü. Yani toplam sayı dörttü, silo için hayli kötü bir haftaydı.

Ya da iyi … kim olduğunuza göre değişirdi. Çocuksuz çiftlerin meyvelerini azimle dişlediklerini, el ele tutuştuklarını ve sessizce hesap kitap yaptıklarını fark etti. Juliette ölümleri müteakiben çekiliş yapmayı hoş bulmuyordu. Ölüm olsa da olmasa da yapılacakmış gibi görünsün diye her zaman yılın belirli dönemlerinde yapılması gerektiğini düşünüyordu.

Ama zaten naaşı toprağa indirmek ve mezarların hemen üzerindeki olgun meyveyi dalından koparmak şunların altını kalın çizgilerle çizmek içindi: Yaşam döngüsü işte burada. Kaçınılmaz. Kabullenilecek, değer verilecek, takdir edilecek. Biri gider ve besin değeri armağanını, yaşam armağanını ardında bırakır. Sonraki nesle yer açar. Doğarız, gölge oluruz, kendi gölgemizi büyütürüz ve sonunda da gideriz. Tüm umut edebileceğimiz iki gölge altımız tarafından hatırlanmaktır.

Çukur tamamıyla doldurulmadan önce ziyafete katılanlar çiftlik toprağının yamacına yanaştı ve ellerindeki meyvelerden arta kalanları çukurun içine attı. Juliette de bir iki adım öne çıkıp domatesinin geri kalanını meyve kabuğu ve posayla dolu renkli çukura ekledi. Bir rahip yardımcısı hayli büyük küreğinin üzerine doğru abandı ve son meyve artığının havada süzülüşünü izledi. Çukura denk gelmeyen artıkların üzerine siyah ve zengin topraktan bir kesek devirdi; oralarda zamanla ve biraz sulamayla yaşam bulacak tümsekler bıraktı.

Cenazeden sonra Juliette ofisine geri tırmanışına başladı. Merdivenleri bacaklarında hissedebiliyordu, kaldı ki fiziğinin güçlü olmasıyla hep gurur duyan biriydi. Ancak yürümek ve tırmanmak farklı tipte egzersiz çeşitleriydi. Cıvata anahtarı çevirmek ya da sıkı ve inatçı somunları gevşetmek gibi değildi, gerektirdiği dayanıklılık ise yalnızca bir başka vardiya için uyanık ve tetikte kalmaktan çok daha farklıydı. Bu tırmanışın doğalarına aykırı bir şey olduğuna kanaat getirdi. İnsanlar bunun için yaratılmamıştı. Bir kattan fazlasını katetmek için tasarlandıklarından bile şüpheliydi. Ama sonra başka bir taşıyıcı basamaklardan adeta uçarak inip yanından geçti, dinç yüzüne çarçabuk bir merhaba gülümsemesi yerleşmişti, ayakları çelik basamakların üzerinde dans ediyordu, Juliette de belki de sadece biraz egzersiz gerektiriyordur diye düşündü.

Nihayet kafeteryaya ulaştığında öğle yemeği vaktiydi, salona gürültülü sohbetten ve metal çatalların metal tabaklara çarpışından çıkan çınlamalardan doğan bir uğultu hakimdi. Ofis kapısının dışında katlanmış notlardan bir yığın oluşmuştu. Plastik saksıdaki bir bitkinin yanı sıra bir çift ayakkabı ve renkli telden yapılmış ufak bir heykelcik vardı. Juliette bu koleksiyonun yanında bir süre duraksadı. Marnes’ın bir ailesi

olmadığı için bu eşyalarla uğraşıp onları en iyi şekilde kullanacak kişileri bulma görevinin kendisine düştüğüne karar verdi. Eğilip kartlardan birini aldı. Üzerindeki yazı acemiceydi, boyama kalemiyle kargacık burgacık yazılmıştı. Yukarı ilkokul öğrencilerinin bugünkü elişi dersini Şerif Yardımcısı Marnes'a kart hazırlayarak geçirdiğini düşündü. Bu Juliette'i merasimin herhangi bir anından daha da çok üzdü. Gözlerindeki yaşları sildi ve çocukları bu işe alet eden öğretmenlere lanet okudu.

"Onları bu işe bulaştırmayın," diye fısıldadı kendine.

Kartı yerine koydu ve kendini toparladı. Şerif Yardımcısı Marnes görseydi nasıl da hoşuna giderdi, diye düşündü. Kolayca tahmin edilebilen, kalbi hariç her yeri ihtiyarlayan o adamlardan biriydi. Kalbi hiçbir zaman yıpranmamıştı çünkü kullanmaya hiç cesaret edememişti.

Ofise girdiğinde içeride bir misafirinin olduğunu görünce şaşırdı. Şerif Yardımcısı Marnes'ın masasında bir yabancı oturuyordu. Kafasını bilgisayardan kaldırdı ve ona gülümsedi. Tam kim olduğunu soracaktı ki Bernard - onu *Geçici* Başkan olarak düşünmeyi bile reddediyordu - elinde bir dosyayla nezarethaneden dışarı adım attı ve Juliette'e gülümsedi.

"Cenaze nasıldı?" diye sordu.

Juliette odayı boydan boya katedip adamın elindeki dosyayı kaptı. "Lütfen hiçbir şeyi kurcalamayın," dedi.

"Kurcalamak mı?" Bernard güldü ve gözlüklerini düzeltti. "Bu kapanmış bir dosya. Ofisime götürüp dosyayı işleme koyacaktım."

Juliette dosyaya baktı ve Holston'ınki olduğunu gördü.

"Bana rapor vermen gerektiğini biliyorsun, değil mi? Jahns sana yemin ettirmeden önce Antlaşma'ya en azından bir göz atman gerekiyordu."

"Bu bende kalacak, teşekkürler."

Juliette onu kapısı açık nezarethanede bıraktı ve masasına gitti. Dosyayı en üst çekmecesine tıktı, harici belleğin hâlâ bilgisayarına takılı olup olmadığını kontrol etti ve kafasını kaldırıp karşısındaki adama baktı.

“Peki sen kimsin?”

Adam ayağa kalkarken Şerif Yardımcısı Marnes’ın sandalyesi o bilindik cıyaklama sesini koyuverdi. Juliette kendini sandalyenin bundan böyle ona ait olmadığını düşünmeye zorladı.

“Peter Billings, bayan.” Elini uzattı, Juliette de kabul etti. “Bu iş için daha yeni yemin etmiş bulunuyorum.” Yıldızının köşesini tuttu ve Juliette görsün diye tulumunun önüne doğru çekti.

“Peter aslında senin işine adaydı,” dedi Bernard.

Juliette adamın bununla ne kastettiğini ya da bundan söz etmenin ne manası olduğunu sorguladı. “Bir şey mi lazımdı?” diye sordu Bernard’a. Önceki gün Marnes’ın işlerini hallederken üzerinde bir yığın oluşmuş masasını işaret etti. “Çünkü yapılmasını istediğin bir şey varsa hemen şu yığınlardan birinin altına sıraya alabilirim.”

“Senden istediğim her şey *en tepede* muamele görecek,” dedi Bernard. Elini üzerinde Jahns’in adının yazılı olduğu dosyanın üzerine gürültüyle indirdi. “Ayrıca bu toplantı için seni aşağıya, *ofisime* çağırmak yerine buraya, senin ofisine gelerek sana bir iyilikte bulunuyorum.”

“Ne toplantısıymış bu?” diye sordu Juliette. Kafasını kaldırıp yüzüne bakmak yerine kağıtları düzenleyerek oyalandı. Ne kadar meşgul olduğunu anlayıp ofisini terk etmesini umut etti, böylece yeni yeni çözmeye başladığı işini Peter’a öğretmeye hemen başlayabilirdi.

“Bildiğin üzere geçtiğimiz haftalarda oldukça fazla miktarda… *personel değişimi* yaşandı. Daha önce görülmemiş bir durum, gerçekten, en azından isyandan bu yana. Ve korkanın bu bir tehlike, tabii eğer hepimiz ortak hareket etmezsek.” Bir parmağını Juliette’in hareket ettirmeye çalıştığı dosyanın üzerine koydu ve onu yerine mıhladı. Juliette adama bir bakış attı.

“İnsanlar devamlılık istiyor. Yarının üç aşağı beş yukarı düne benzemesini istiyorlar. Teminat istiyorlar. Daha yeni bir temizlik geçirdik ve birkaç kayıp yaşadık, doğal olarak bu

aralar biraz gürültücüler.” Eliyle Juliette’in ve Marnes’ın masalarından taşan dosyalar ile ucuz kağıt yığınlarını gösterdi. Karşısında duran genç adam kağıtlar başına yıkılıp ona daha fazla iş yükü bindirebilirmiş gibi temkinli gözlerle bakıyordu yığına. “Ben de o yüzden bir af moratoryumu ilan edeceğim. Yalnızca siloya moral vermek için değil, aynı zamanda geçmişe bir sünger çekmenize yardım etmek ve böylece yeni işinize alışana kadar bu yükün altında ezilmemenizi sağlamak için.”

“Geçmişe bir sünger çekmek mi?” diye sordu Juliette.

“Aynen öyle. Sarhoş kafayla işlenen tüm bu küçük suçları sileceğiz. Bu ne mesela?” Eline bir dosya aldı ve etiketinde yazan ismi inceledi. “Ah, Pickens bu sefer ne halt işlemiş?”

“Komşusunun sıçanını yemiş,” dedi Juliette. “Ailenin evcil hayvanını.”

Peter Billings kıkırdadı. Juliette, isminin neden aşina geldiğini düşünüp gözlerini kısarak ona baktı. Sonra dosyalardan birinde onun tarafından yazılmış bir not olduğunu hatırladı. Bu oğlan bir silo yargıcının gölgeliğini yapıyordu. Ona bakarken bunu hayal etmekte oldukça zorlandı. Daha çok bir IT çalışanı tipi vardı çünkü.

“Sıçan beslemenin yasadışı olduğunu sanıyordum,” dedi Bernard.

“Öyle. Davacı o. Bu da bir karşı dava misillemesi-” Dosyaları kurcaladı. “İşte şunun.”

“Bir bakalım,” dedi Bernard. Diğer dosyayı da aldı, ikisini yan yana getirdi, sonra da onları çöp kutusuna attı. Özenle düzenlenmiş kağıtlarla notların tamamı dosyalarından dökülüp birbirine girdi ve yeniden dönüştürülecek diğer kağıt parçalarının tepesinde karmakarışık bir yığın oluşturdu.

“Affet ve unut,” dedi, avuçlarını birbirine sürterek. “Bu benim seçim sloganım olacak. insanların buna ihtiyacı var. Yeni başlangıçları, bu kargaşa zamanlarında geçmişi unutmayı, *geleceğe*bakmayı anlatıyor!’Juliette’in sırtına hafifçe vurdu, Peter’a kafa salladı, ardından kapıya doğru yöneldi.

“Seçim sloganı mı?” diye sordu Juliette, adam kaçıp gitmeden önce. Ve o an adamın affetmeyi önerdiği dosyalardan birindeki baş şüphelinin Bernard olduğunu hatırladı.

“Aynen öyle,” dedi Bernard, omzunun üzerinden. Kapı pervazını kavradı ve dönüp Juliette’e baktı. “Etraflıca düşündükten sonra bu iş için benden daha kalifiye kimsenin olmadığına karar verdim. IT’deki işimi başkanlıkla birlikte yürütmekte bir beis görmüyorum. Hem zaten şimdi de başkan benim!” Göz kırptı. “Devamlılık, biliyorsun.” dedi ve gitti.

* * *

Juliette öğleden sonra kalan vaktini, Peter Billings’in “makul çalışma saatleri” diye adlandırdığı aralığı bir hayli aşarak ve onu iş için eğiterek harcadı. Juliette’in en çok ihtiyaç duyduğu şey şikayetleri dinlemek için sahaya gidecek ve telsize cevap verecek biriydi. Bu Holston’ın eski işiydi: en üst kırk sekiz katı dolaşmak ve bir kargaşa anında olay yerine intikal etmek. Şerif Yardımcısı Marnes, Juliette’in genç ve taze bacaklarıyla bu açığı kapatmasını ummuştu. Güzel bir kadının ‘kamu iradesine iyi geleceğini’ de eklemişti. Juliette’in adamın niyeti hakkında farklı düşünceleri vardı. Marnes’ın onu ofisten olabildiğince uzakta tutup dosyası ve hayaletiyle baş başa vakit geçirmek istediğinden kuşkulanmıştı. Bu ihtiyacı çok iyi anlıyordu. Kendisi de ancak Peter Billings’i ertesi gün uğraması gereken dairelerin ve tüccarların listesiyle birlikte eve yolladıktan sonra önceki gece başlattığı aramanın sonuçlarını oturup değerlendirme fırsatı yakalayabilmişti.

Yazım denetleyicisi ilginç sonuçlar bulmuştu. Beklediğinin aksine çok fazla isim yoktu ancak onun yerine şifrelenmiş metinler gibi görünen büyük öbekler ortaya çıkarmıştı: tuhaf noktalama işaretlerine, satır başlarına ve birleşik kelimelere sahip, anlamlı olsa da yersiz görünen anlaşılmaz sözcükler. Bu koca paragraflar Holston’ın ev bilgisayarına yayılmıştı ve ilki yaklaşık üç yıl öncesine dayanıyordu. Bu tarih, zaman aralığıyla örtüşüyordu; ancak Juliette’in en çok ilgisini çeken şey dataların ne sıklıkta iç içe gömülü dosyalarda belirişiydi, bazen bir düzine ya da daha fazla dosyanın içinde ortaya

çıkıyorlardı. Sanki birileri onları açığa çıkarmamak için çok çaba sarf etmişti; fakat aynı zamanda da onları kaybetmekten korkarak pek çok kopyasını çıkarmış gibiydi.

Her ne olurlarsa olsunlar şifrelendiklerine göre önemli olmalılar, diye düşündü. Bir yandan Mekanik'e göndermek üzere bu anlamsız yazıların tam bir kopyasını çıkarırken diğer yandan da ufak bir ekmek somunundan küçük parçalar koparıp mısır ezmesine daldırdı. Walker başta olmak üzere bu şifrelere bir anlam verebilecek birkaç kişi vardı yalnızca. Lokmasını çiğnedi ve sonraki saatlerini Holston'ın işteki son yılını didiklerken sürdüğü izlerin üzerinden bir kez daha geçerek harcadı. Adamın etkinliklerini sınıflandırmak, hangilerinin önemli hangilerinin fasa fiso olduğunu saptamak güçtü; ancak konuya sanki herhangi bir mekanik arızaymış gibi mantıklı bir açıdan yaklaştı. Çünkü yüzleştiği şeyin tam olarak bu olduğuna kanaat getirmişti. Bir arıza. Kademeli ve sonsuz. Neredeyse kaçınılmaz. Eşini kaybetmek bir contanın ya da pulun çatlaması etkisini yaratmıştı. Holston'a dair kontrolsüzce tıkırdayan her şeyin geçmişi, neredeyse mekanik bir şekilde, kadının ölümüne bağlanabilirdi.

İlk fark ettiği şeylerden biri adamın iş bilgisayarındaki faaliyetlerinde hiçbir gizliliğin olmayışıydı. Bariz bir biçimde Holston da tıpkı kendisi gibi dairesinde geceler boyu sabahlamış ve bir gece kuşu olup çıkmıştı. Bu da aralarında hissettiği bir başka ortak yandı ve adama olan mevcut takıntısını körükler nitelikteydi. Yalnızca ev bilgisayarı üzerinde çalışmak datalardan yansını göz ardı edebileceği anlamına geliyordu. Ortaya çıkan bir diğer şey de Holston'ın zamanının büyük bir bölümünü eşini araştırarak geçirdiğiydi, tıpkı şu anda kendisinin de *Holston'ı*araştırdığı gibi … Bu da Juliette ile Holston arasındaki en derin bağdı. Tıpkı Holston'ın eşinin hayatını mercek altına alması gibi Juliette de son gönüllü temizlikçinin hayatını mercek altına almıştı ve bir insana yasaklı dışarıyı seçtiren işkencenin nasıl bir şey olduğunu açığa çıkarmayı umuyordu.

Juliette'in aralarındaki esrarengiz bağda ipuçları bulmaya başladığı nokta da işte burasıydı. Görünüşe göre eski sunucularla ilgili gizemi açığa çıkaran kişi Holston'ın eşi Allison'dı. Holston'ın datalarını Juliette'in önüne getiren bu

metot, kimi noktalarda önce Allison'a sonra da Holston'a bazı gizemleri açık etmiş olmalıydı. Çiftin silinen mesajlarına odaklandığında ve Allison'ın bir tür silineni geri alma metodu üzerine detaylı bir doküman yayımladığı zamanın civarlarında aralarında artan iletişimi fark ettiğinde tesadüfen doğru olduğunu hissettiği bir ipucuna rastladı Juliette. Allison'ın sunucularda bir şeyler bulduğundan şimdi daha da emindi. Sorun onun ne olduğunu saptamakta ve onu bulduğunda, bulduğunu anlayıp anlayamamaktaydı.

Birkaç fikir üzerinde kafa patlattı, Allison'ın sadakatsizlik nedeniyle öfkelenmiş olma ihtimalini dahi düşündü, ancak Holston'ı böyle bir şeyin söz konusu olamayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Derken her faaliyetin ucunun o manasız paragraflara, anlam veremediği için ısrarla reddettiği cevaba dokunduğunu fark etti. Neden Holston ve özellikle de Allison onca zamanı tüm bu saçmalıklara bakarak harcamıştı? Faaliyet kayıtları kadının her seferinde onları saatlerce açık tuttuğuna işaret ediyordu; sanki karışık harfler ve semboller okunabiliyormuşçasına… Juliette'e ise bütünüyle yeni bir dil gibi görünüyorlardı.

Peki Holston'ı ve eşini temizliğe sürükleyen şey neydi? Silo genelindeki ortak varsayım Allison'ın kafayı yiyip açık havaya çıkmak için çıldırdığı ve Holston'ın da sonunda kederine boyun eğdiği yönündeydi. Ancak Juliette buna hiçbir zaman inanmamıştı. Tesadüfleri sevmezdi. Bir makineyi tamir etmek için söktüğünde ve birkaç gün sonra yeni bir sorun belirdiğinde tek yapması gereken genellikle son tamir esnasında izlediği adımları gözden geçirmek olurdu. Aradığı cevap hep orada çıkardı. Bu bilmecenin de aynı şekilde işlediğini düşünüyordu: ikisinin de *aynı şey* nedeniyle temizliğe sürüklendiklerini düşünmek daha basit bir teşhisti.

Sadece onun ne olabileceğini kestiremiyordu. Üstelik bir yanı ne olduğunu bulduğu takdirde kendisinin de çıldırabileceğinden korkuyordu.

Juliette gözlerini ovuşturdu. Yeniden masasına baktığında Jahns'in dosyası dikkatini cezbetti. Dosyanın en tepesinde doktorun Marnes için hazırladığı rapor duruyordu. Raporu

kenara çekip altındaki nota, Marnes'ın yazıp yatağının kenarındaki ufak masaya bıraktığı kağıda uzandı.

O ben olmalıydım.

Ne kadar az sözcük, diye düşündü Juliette. Ama zaten siloda konuşabileceği kim kalmıştı ki? O bir avuç sözcüğü dikkatle inceledi, ancak çok fazla şey çıkmadı. Zehir katılan *onun*matarasıydı, Jahns'inki değil. Bu da Jahns'in kasıtsız cinayet hükmüne tabii olması anlamına geliyordu, Juliette için yeni bir terimdi bu elbette. Marnes yasalar hakkında bir şeyi daha ortaya koymuştu: birisine yöneltebilecekleri en büyük suçlama Başkan'ı öldüren beceriksizce kaza değil, adama yöneltilen cinayet *teşebbüsü* ve sonucundaki *başarısızlık* olabilirdi. Bu da suçu ispat edebildikleri takdirde o kişinin Marnes'ı öldürmeye teşebbüsten temizliğe gidebileceği, öte yandan Jahns'in başına *kazara* gelen olay yüzündense sadece beş yıl şartlı tahliye ve silo hizmeti cezasına çarptırılabileceği anlamına geliyordu. Marnes'ı her şeyden çok adaletin bu çapraşıklığının yıprattığını düşündü Juliette. Gerçek adalet için, cana karşı can alınması için hiçbir umut yoktu. Bu tuhaf yasalar, zehri kendi sırtında taşıdığını bilmenin acı verici gerçeğiyle birleşerek onu derinden yaralamıştı. İyi niyetli bir eylemin, müşterek bir yürüyüşün sevgilisinin ölümüne sebep olduğu hakikatiyle yaşamak zorundaydı.

Juliette intihar mektubunu avucuna aldı ve olacakları önceden ön-göremediği için kendisine sövdü. Öngörülebilir bir arıza, ufak bir önleyici bakımla önüne geçilebilecek bir sorundu. Onu daha fazla teselli etmeye çalışabilir, bir şekilde yardım eli uzatabilirdi. Ancak ilk günlerinde suyun yüzeyinde boğulmadan durabilmekle öylesine meşguldü ki kendisini yukarıya getiren adamın gözlerinin önünde yavaş yavaş, yün söküğü gibi çözülüşünü görememişti.

Gelen kutusu simgesinin yanıp sönen ışığı bu rahatsız edici düşünceleri sekteye uğrattı. Fareye uzandı ve kendisine bir bela okudu. Birkaç saat önce Mekanik'e yolladığı büyük data yığını geri dönmüş olmalıydı. Belki de tek seferde iletilemeyecek kadar büyüktüler. Ancak mesajın IT'de çalışan ve harici belleği kendisine tedarik eden arkadaşı Scottie'den olduğunu gördü.

“Hemen gel,” yazıyordu.

Tuhaf bir istekti bu. Şüphe çekici ve uğursuzdu, hele ki gecenin o vaktinde. Juliette monitörünü kapattı, daha fazla misafir çıkması ihtimalini düşünerek harici belleği de çıkardı ve kısa bir süre Marnes’ın emektar silahını kemerine tutturmayı aklından geçirdi. Ayağa kalktı, anahtarların muhafaza edildiği kutuya doğru ilerledi, elini yumuşak kemerin üzerinde dolaştırdı ve tokasının onlarca yıldır takılı olduğu yerdeki yıpranmışlığı hissetti. Marnes’ın kısa notunu yeniden düşündü ve boş sandalyesine baktı. Sonunda silahı asılı durduğu yerde bırakmakta karar kıldı. Adamın masasına onaylarcasına kafa salladı, anahtarlarını aldığından emin oldu ve kapıya doğru hızla yol aldı.

24

IT otuz dört kat aşağıdaydı. Juliette basamaklardan aşağı yağ gibi aktı, bunu yaparken de nadiren beliren ve yukarıya doğru yol alan insanların üzerine savrulmamak için bir eliyle iç tırabzanları tutması gerekti. Altıncı kat civarlarında solladığı bir taşıyıcı alışılmadık bu hareketten ötürü ürktü. Onuncu kata geldiğinde iniş süresince dönüp durmaktan sersemlemeye başlamıştı. Holston ve Marnes'ın herhangi bir acil duruma nasıl reaksiyon gösterebildiğini merak etti. Biri Orta-Katlar'da diğeriyse En-Derin'de yer alan diğer iki şerif yardımcısı ofisi kırk sekizer katlık dilimlerin ortalarında yer alıyorlardı, bu oldukça iyi bir düzenlemeydi. Yirmili katlara adım atarken bunu düşünüyordu: ofisi yetki bölgesine göre elverişli bir katta değildi. Onun yerine basınç odasıyla nezarethanenin, yani silonun en ağır cezasının gerçekleştirildiği bölgenin yanında yer alıyordu. Uzun ve zahmetli geri dönüş tırmanışı aklına geldiğinde bu tercihe lanet okudu.

Yirmilerin sonlarına doğru önüne bakmayan bir adamı neredeyse deviriyordu. Bir kolunu adamın etrafına doladı ve tırabzanı kavradı, böylelikle hem kendini hem de adamı nahoş bir düşüşten kurtardı. Juliette bir küfrü yutarken adam da özür diledi. Sonra onun Lukas olduğunu fark etti, yukarıdayken kucağında tuttuğu tahtası sırtında asılıydı, karakalem uçları da tulumunun ceplerinden dışarı taşmıştı.

"Ah," dedi. "Merhaba."

Karşısında Juliette'i görünce gülümsedi, ancak acele bir şekilde ters istikamete gitmekte olduğunu fark edince de alt dudağını sarkıttı.

"Üzgünüm," dedi Juliette. "Gitmem gerekiyor."

"Elbette."

Lukas yana kaydı ve Juliette sonunda elini onun kaburgalarından çekti. Başıyla selamladı, ne diyeceğini bilemiyordu, kafası yalnızca Scottie'deydi, sonra aşağı koşturmaya devam etti, öylesine hızlıydı ki dönüp geriye bir bakış atmaya bile fırsat bulamadı.

Nihayet otuz dördüncü kata ulaştığında sahanlıkta duraksadı ve nefesini toparlayıp baş dönmesinin geçmesini bekledi. Rozetinin ve harici belleğinin yerinde olduğundan emin olmak için tulumunu yokladı, sonra IT'ye açılan ana kapıyı çekerek açtı ve dikkat çekmemeye çalışarak, sanki oradan biriymişçesine içeri girdi.

Ana giriş salonunu gözleriyle hızla süzdü. Sağında konferans odasına bakan cam bir pencere vardı. Gecenin bir yansı olmasına rağmen içerinin ışığı yanıyordu. Camın diğer tarafında bir avuç kafa görünüyordu; bir toplantı vardı. Bernard'ın sesini duyar gibi oldu; yüksek ve genizden geliyor, kapıdan dışarı sızıyordu.

IT'nin labirentimsi koridorlarındaki dairelere, ofislere ve atölyelere açılan alçak güvenlik kapısı biraz önünde duruyordu. Juliette kat planım tahmin edebiliyordu; bu üç katın Mekanik'le benzerliğini önceden duymuştu, tek fark buranın keyifsiz bir yer oluşuydu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu kapıların ardında duran, gümüş renkli bir tulum giymiş genç bir adam.

Juliette yaklaştı.

"Şerif Nichols," dedi. Kimliğini adama doğru salladı, sonra da kapının lazer okuyucusunun altından geçirdi. Işık kırmızı yandı ve kapı asabi bir vızıltı çıkardı. Açılmadı. 'Teknisyenlerinizden birini, Scottie'yi görmeye geldim." Kartı yeniden okuttu, sonuç aynıydı.

"Randevunuz var mıydı?" diye sordu adam.

Juliette ona gözlerini kısarak baktı.

"Ben şerifim. Ne zamandan beri randevu almam gerekiyor?" Kartı bir kez daha okuttu, yine aynı vızıltı duyuldu. Genç adam yardım etmek için yerinden kımıldayacak gibi durmuyordu. "Lütfen bunu bir daha yapmayın," dedi.

"Bak evlat, şu anda burada bir soruşturmanın tam ortasındayım. Ve sen de buna mani oluyorsun."

Görevli Juliette'e gülümsedi. "Eminim ki silo bünyesinde buranın kendine özgü konumundan haberdarsınız ve sizin yetkileriniz-"

Juliette kimliğini yerine koydu ve alçak kapının üzerinden uzanıp adamın tulum askılarını iki eliyle birden kavradı. Onu neredeyse hiç güçlük çekmeden kapıya kadar çekti, sayısız cıvatayı gevşeten kaslı kolları şişti.

"Beni dinle seni aşağılık yer cücesi, ya bu kapıdan güzellikle içeri girerim ya da önce bu*kapının üstünden,* sonra da *senin üstünden* geçerim, beni anladın mı? Ayrıca direkt olarak Geçici Başkan ve senin patronun Bernard Holland'ın adına hareket ettiğimi de bil. Yeterince açık konuşabildim sanırım?"

Çocuğun gözleri fal taşı gibi açıldı, sadece göz bebekleri görünüyordu. Çenesini hızlıca yukarı aşağı salladı.

"O zaman yıkıl karşımdan," dedi Juliette, adamı itip tulumunu serbest bırakırken.

Görevli, cebinden kendi kimliğini çıkarıp lazer okuyucudan geçirdi.

Juliette dönen turnike kollarını itti ve onun yanından geçti. Sonra durdu.

"Şey, hangi yöne gitmeliyim?"

Çocuk hâlâ titremekte olan elleriyle kimliğini göğüs cebine geri koymaya çabalıyordu. "Bb … bbu… bu taraftan bayan." Eliyle sağ tarafı işaret etti. "İkinci koridor, sola dönün. Sondaki ofis."

"Uslu çocuk," dedi Juliette. Döndü ve kendi kendine gülümsedi. Anlaşılan didişen mekanikerleri hizaya sokmak için kullandığı ses tonu burada da işe yarıyordu. Kullandığı argümanı düşündüğündeyse kendi kendine koptu: Senin patronun benim de patronum, öyleyse aç kapıyı. Gerçi adam gözlerini o kadar açmış ve korkuyu damarlarında hissetmişken ona aynı ses tonuyla Jean Ana'nın ekmek tarifini dahi okusa kapıdan içeri girerdi.

Kendisine göre aksi istikamette ilerleyen, IT gümüşü içindeki bir adam ve kadının yanından geçerek ikinci koridora saptı. İkili arkalarını dönüp Juliette'in yürüyüşünü izledi. Koridorun sonuna vardığında her iki tarafta da birer ofis buldu ve hangisinin Scottie'ninki olduğunu bilmiyordu. Önce kapısı

açık olanın eşiğinden içeriye bir göz attı ancak ışıkları kapalıydı. O da diğerine döndü ve kapıyı tıklattı.

İlk başta yanıt gelmedi, fakat sonra kapının altından sızan ışıklar sanki birileri yaklaşmış gibi soldu.

"Kim o?" dedi kapının ardından tanıdık bir ses.

"Aç şu lanet kapıyı," dedi juliette. "Kim olduğumu gayet iyi biliyorsun."

Kapının kolu aşağı doğru eğildi ve bir tık sesiyle açıldı. Juliette içeri girer girmez Scottie arkasından kapıyı kapatıp kilitledi.

"Seni gören oldu mu?" diye sordu.

Juliette ona şaşkınlıkla baktı. "Ne demek seni gören oldu mu? Elbette görüldüm. İçeri nasıl girdim sanıyorsun? Her yer insan kaynıyor."

"Ama *buraya* girdiğini gördüler mi?" diye fısıldadı.

"Scottie, neler oluyor?" Juliette bütün bu yolu koştura koştura boşuna geldiğinden şüphelenmeye başlıyordu. "Bana hayli zor durumdaymışsın hissi veren bir mesaj yolladın ve*hemen* gelmemi istedin. Ben de geldim."

"Bu şeyleri nereden buldun?" diye sordu Scottie. Titreyen ellerle masasından bir tomar çıktı aldı.

Juliette yanına doğru bir adım ilerledi. Bir elini adamın kolunun üzerine koydu ve kağıda baktı. "Sadece sakin ol," dedi usulca. Birkaç satır okumaya çalıştı ve o günün erken saatlerinde Mekanik'e yolladığı anlamsız cümleleri hemen tanıdı. "Bu senin eline nasıl geçti?" diye sordu Juliette. "Ben bunu daha birkaç saat önce Knox'a yolladım."

Scottie başıyla doğruladı. "Ve o da bana yolladı. Ama yapmamalıydı. Bunun yüzünden başını bir sürü belaya girebilir."

Juliette güldü. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Şaka olmadığını fark etti.

"Scottie, bütün bu şeyleri bana yollayan kişi sensin." Juliette bir adım geri çekilip ona sert sert baktı. "Bir dakika, bu

saçmalığın ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Onları okuyabiliyor musun?”

Scottie kafa salladı. ‘Jules, o an sana tam olarak ne gönderdiğimi bilmiyordum. Gigabaytlarca saçmalıktı. Ne olduklarına bakmadım bile. Aldığım gibi yolladım sana-”

“Neden bu kadar tehlikeli peki?” diye sordu.

“Ne oldukları hakkında bile konuşamam,” dedi Scottie. “Ben temizlik malzemesi değilim Jules. Değilim.” Tomarı uzattı.” AL Bunları hiç bastırmamam gerekiyordu ancak mesajı silmek istedim. Bunu almak zorundasın. Götür bunu buradan. Bununla yakalanırsam biterim.”

Juliette tomarı aldı, ama sırf o sakinleşsin diye. “Scottie, otur şuraya. Lütfen. Bak, biliyorum korkuyorsun ancak oturup bunun hakkında konuşmamız lazım. Çok önemli.”

Adam başını iki yana salladı.

“Scottie, hemen otur oturduğun yere.” Bir parmağıyla sandalyeyi gösterdi, Scottie de sersemlemiş bir şekilde itaat etti. Juliette masanın köşesine oturdu ve odanın arka tarafındaki karyolanın kısa süre önce kullanıldığını fark etti, bu yüzden de Scottie için üzüldü.

“Bu her neyse,” Kağıt tomarını salladı, “son iki temizliğe sebep olan şey.”

Bunu ona alelacele uydurulmuş bir teori değil de, sanki kesin bildiği bir şeymiş gibi söyledi. Belki de bu fikri güçlendiren şey adamın gözlerindeki korkuydu, ya da belki de güçlü olma ihtiyacı ve ona yardım etmek istemesiydi. “Scottie bunun ne olduğunu öğrenmem lazım. Bana bak.”

Baktı.

“Bu yıldızı görüyor musun?” Parmağıyla rozetine fiske atıp donuk bir çınlamaya sebebiyet verdi.

Scottie onayladı.

“Artık senin vardiya amirin değilim delikanlı. Ben kanunum ve bu şey çok önemli. Yani bilmiyorum farkında mısın ama benim sorularıma cevap vererek başını belaya sokamazsın.

Aslına bakarsan sorularıma cevap vermek *yükümlülüğündesin.”*

Genç adam başını kaldırdı ve ona umutla baktı. Belli ki bütün bunları uydurduğunun farkında değildi. Yalan söylemiyordu, Scottie’yi tüm siloya değişmezdi, ancak kimsenin dokunulmaz olmadığından hemen hemen emindi.

“Bu tuttuğum şey ne?” diye sordu, tomarı gösterip.

“Bir program,” diye fısıldadı.

“Yani bir zamanlama devresi gibi mi demek istiyorsun? Şey gibi mi-?”

“Hayır, bir bilgisayar için. Bir programlama dili. Bir-” Başka tarafa baktı. “Söylemek istemiyorum. Of, Jules, sadece Mekanik’e geri dönmek istiyorum. Keşke bunların hiçbirisi yaşanmasaydı.”

Başından aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi hissetti. Scottie korkmaktan daha beter durumdaydı; dehşete kapılmıştı. *Yaşamından* endişe duyuyordu. Juliette masadan kalktı ve yanına çömeldi, endişeyle zıplatıp durduğu dizinin üzerindeki elini tuttu.

“Program ne işe yarıyor?” diye sordu.

Scottie dudağını ısırdı ve başını iki yana salladı.

“Her şey yolunda. Burada güvendeyiz. Bana ne işe yaradığını söyle.”

“Görüntüleme için,” dedi sonunda. “Ancak ev aleti ekranı, LED ekranı ya da nokta matrisi görüntülemeleri için değil. Bunda tanıdık algoritmalar var. Neden…”

Duraksadı.

“Altmış dört bit renk,” diye fısıldadı, gözlerini ona dikerek. “Altmış dört bit. Neden birisi bunca*renge* ihtiyaç duyar ki?”

“Benim anlayabileceğim şekilde anlatsana,” dedi Juliette. Scottie çıldırmanın eşiğinde gibi görünüyordu.

“Onu gördün değil mi? En-Tepe’deki manzarayı?”

Juliette başını bir yana eğdi. “Nerede çalıştığımı biliyorsun.”

“Eh, ben de gördüm, bütün yemeklerimi burada yiyip canımı dişime takarak çalışmaya başlamadan önce.” Elleriyle taranmamış, kum rengi saçlarını ovuşturdu. ‘Jules, bu program herhangi bir şeyi o duvarekrandaki kadar *gerçek* bir hale getirebilir.”

Juliette bu lafı sindirdi, sonra da güldü. “Tamam da zaten yaptığı bu değil mi? Dışarıda sensörler var Scottie. Sadece yakaladıkları görüntüleri alıyorlar ve ekran da o görüntüyü yansıtmak zorunda, değil mi? Yani biraz kafamı bulandırdın.” Çıktısı alınmış anlamsız cümleler tomarını salladı. “Bu şey tahmin ettiğim işlevi görmüyor mu? O görüntüyü ekrana yansıtmıyor mu?”

Scottie ellerini bir araya getirip sıktı. “Onun için böyle bir şeye ihtiyacın olmaz. Sen bir görüntüyü *aktarmaktan* bahsediyorsun. O işi yapacak düzinelerce kod satırı yazabilirim. Ama hayır… bu… bu görüntü *üretmekle* alakalı. Çok daha karmaşık bir şey.”

Juliette’in kolunu kavradı.

‘Jules, bu şey yepyeni görüntüler yaratabilir. Sana *dilediğin* herhangi bir şeyi gösterebilir.” Nefesini içine çekti ve kısacık bir zaman dilimi aralarındaki havada asılı kaldı, ne bir kalp attı ne de bir göz kırpıldı.

Juliette diz çökmüş halde ağırlığını geriye doğru verdi ve eski botlarının parmak uçlarında dengesini buldu. Sonunda kıçım zemine bıraktı ve ofis duvarının metal paneline dayandı.

“Şimdi anladın mı-” diye söze başladı Scottie, ancak Juliette elini kaldırıp onu susturdu. Görüntünün üretilebileceği hiçbir zaman aklına gelmemişti. Ama neden olmasındı? İyi ama ne amaçla?

Holston’ın eşinin bunu keşfedişini hayal etti. O da en az Scottie kadar zeki olmalıydı; ne de olsa Scottie’nin bunları ortaya çıkarış metodunu ilk kullanan kişi oydu, değil mi? Bu keşifle Allison ne yapardı? Bağırıp çağırıp bir isyan mı çıkarırdı? Yoksa şerif eşine mi anlatırdı? Ne yapardı?

Juliette yalnızca yeterince ikna olması halinde kendisinin neler yapacağını bilebilirdi. Doğası gereği bir başkasının yerinde olsa neler yapabileceğini merak eden biriydi. Tıpkı tıkırtılar çıkaran kapalı bir makinenin dahili parçaları ya da içi açılmamış bir cihazın işleyiş mekanizması gibi içini kemirirdi bu. Bir göz atmak için eline bir tornavida ve cıvata anahtarı alır, sonra da-

"Jules-"

Elini sallayarak susmasını işaret etti. Holston'ın dosyasındaki detaylar zihninin arka tarafında kabardı. Allison hakkındaki notlar, neredeyse durduk yere birdenbire çıldırışı… Merakı onu o raddeye getirmiş olmalıydı. Tabii eğer… tabii eğer Holston bilmiyorsa. Tabii hepsi bir senaryo değil idiyse. Eğer Allison sahte bir delilik perdesiyle eşini korkunç bir gerçeğe karşı korumuyorduysa.

Ancak kendisinin bir haftada çözdüğü mevzuyu Holston'ın anlaması üç yıl sürmüş olabilir miydi? Yoksa zaten biliyordu da Allison'ın ardından gitmek için cesaretini toplaması mı üç yıl sürmüştü? Ya da Juliette'in elinde onda olmayan bir avantaj mı vardı? Juliette'in Scottie'si vardı. Ve en nihayetinde Juliette başka birinin ekmek kırıntılarının izini süren birinin ekmek kırıntılarını takip ediyordu. Bu çok daha kolay ve belirgin bir takipti.

Başını kaldırıp endişeli gözlerle kendisini izleyen genç arkadaşına baktı.

"Bunları alıp buradan götürmen lazım," dedi Scottie, çıktılara bir bakış atarak.

Juliette başıyla onayladı. Eliyle yerden destek alıp ayağa kalktı ve tomarı tulumunun göğüs bölümüne sokuşturdu. Yok edilmeliydiler, sadece nasıl yapacağından emin değildi.

"Sana verdiğim her şeyin kopyasını sildim," dedi Scottie. "Onlarla işim bitti benim. Sen de aynısını yapmalısın."

Juliette göğüs cebini yokladı ve harici belleğin sert kabartısını hissetti.

"Bir de Jules, bana bir iyilik yapabilir misin?"

"Ne istersen."

“Mekanik’e geri dönmemin bir yolu var mı diye bir bakar mısın? Artık burada, yukarıda olmak istemiyorum.”

Juliette başını yukarı aşağı salladı ve adamın omzunu sıktı. “Ne yapabileceğime bakarım,” diye söz verdi, zavallı çocuğu bütün bu işlere bulaştırdığı için ümüğünde bir düğüm hissederek.

25

Juliette ertesi sabah masasına geç bir vakitte ve bitkin bir vaziyette geldi. Bacakları ve sırtı IT'ye geç saatte yaptığı yolculuk ve zerre uyuyamamış olması nedeniyle ağrıyordu. Bütün gece yatağında kıpırdanıp dönmüş, açılmaması gereken bir kutuyu keşfetmiş olması ihtimalini düşünmüş, baş belası cevaplardan başka bir şey vadetmeyen sorulara neden olduğundan endişelenmişti. Şayet kafeteryaya gidip her zaman gözlerini kaçırdığı tarafa doğru baksaydı tepenin kıvrımında neredeyse birbirlerine sarılmış vaziyette yatan son iki temizlikçiyi görebilirdi. Acaba o iki aşık kendilerini Juliette'in şu anda izini sürdüğü kokuşmuş rüzgarın koynuna mı bırakmıştı? Scottie'nin gözlerinde okuduğu korku yeterince dikkatli davranıp davranmadığını sorgulamasına sebep olmuştu. Masasının karşısında oturan yeni şerif yardımcısına baktı, bu işte kendisinden bile yeniydi, dosyaların birinden bilgisayara bir veri aktarıyordu.

"Hey, Peter?"

Adam başını klavyeden kaldırdı. "Efendim?"

"Bu işten önce Yargı'daydın değil mi? Bir yargıcın gölgesiydin sanırım?"

Başını bir yana yatırdı. "Hayır, adli yardımcıydım. Aslında birkaç yıl öncesine kadar Orta-Katlar Şerif Yardımcısı Ofisinde gölgelik yaptım. Bu işi istiyordum ama olmamıştı."

"Orada mı büyüdün yoksa En-Tepe'de mi?"

"Orta-Katlar'da." Eli klavyeden kucağına düştü. Gülümsedi. "Babam hidrofoniklerde tesisatçıydı. Birkaç yıl önce vefat etti. Annem çocuk bakımevinde çalışıyor."

"Gerçekten mi? Adı ne?"

"Rebecca. Hemşirelerden-"

"Onu tanırım. Ben çocukken gölgeydi. Babam-"

"Yukarı çocuk bakımevinde çalışıyor, biliyorum. Söylemeyeyim demiştim-"

“Neden? Hey, eğer diğer şerif yardımcılarım arasından seni kayıracağımdan korkuyorsan, ben şimdiden suçluyum söyleyeyim. Sen artık benim yardımcımsın ve arkanı kollayacağım.”

“Hayır, ondan değil. Bu konuda bana bilenmeni istemedim. Biliyorum, babanla aran çok-”

Juliette bu konuyu önemsemediğini göstermek için bir elini salladı. “O hala benim babam. Ayrı düştük, o kadar. Annene selamımı söyle.”

“Söylerim.” Peter gülümsedi ve klavyesine gömüldü.

“Hey, sana bir sorum var. Ben cevabını bulamadım.”

‘Tabii,” dedi yüzünü çevirip. “Sor.”

“Bir taşıyıcıya bir notu taşıtmak neden bilgisayarla mesaj göndermekten daha ucuza geliyor biliyor musun?”

“Ah, elbette.” Başıyla onayladı. “Birine mesaj yazarken karakter başı çeyrek jeton tutuyor. Bu da ilave masraf demek!”

Juliette güldü. “Hayır, ne kadar tuttuğunu biliyorum. Ama kağıt da ucuz değil sonuçta. Taşıyıcı ücreti de öyle. Ama mesaj yollamanın pratikte ücretsiz olması gerekiyor, sence de öyle değil mi? Sadece bilgi içeriyor. Bir ağırlığı falan yok.”

Peter omuz silkti. “Kendimi bildim bileli ücretlendirilmesi karakter başı çeyrek jeton. Bilmiyorum ki. Hem zaten burada günde elli jeton tutarında gönderim hakkımız var, üstüne bir de sınırsız acil durum kullanım hakkımız eklenince. Çok da dert değil.”

“Dert ettiğimden değil, sadece kafam karışık. Yani niçin herkesin bizim taşıdığımız gibi bir telsizinin olmamasını anlıyorum, çünkü aynı anda yalnızca tek kişi iletişim kurabiliyor, dolayısıyla acil durumlar için hattı hep müsait durumda tutmamız lazım, fakat hepimiz istediğimiz kadar mesaj yollayıp alabilir miydik dersin?”

Peter dirseğini masaya dayadı ve çenesini yumruğunun üzerine yerleştirdi. “Ama sunucuların ve elektriğin maliyetini de düşün. Yani yakılacak petrolü, kabloların ve soğutma sisteminin bakım masraflarını falan filan. Hele ki çok

yüklenme olursa. Buna karşılık selüloz makinesinde hamura şekil verildiğini, kurutulmaya bırakıldığını, üzerinde az bir miktar mürekkep gezdirildiğini ve onu yukarı ya da aşağı istikamette zaten yol almakta olan bir taşıyıcıya istediğin yere bıraktırdığını düşün. Bunun daha ucuza geldiğine hiç şüphe yok!"

Juliette başıyla onayladı, ancak daha çok adamın yararına. Kendisi bundan o kadar emin değildi. Bir olumsuzluğun sebebini sorgulayan kişi olmaktan nefret ediyordu ama yine de kendini alamıyordu.

"Peki ama ya başka bir nedeni varsa? Ya birisi bunu *bilerek* pahalı yaptıysa?"

"Ne gibi? Para kazanmak için mi?" Peter parmak şıklattı. "Taşıyıcılar not taşıyıp işsiz kalmasın diye!"

Juliette hayır dercesine kafa salladı. "Hayır, ya birisi birbirimizle iletişime geçmemizin zor olmasını istiyorsa? Ya da en azından masraflı. Bilirsin, bizi ayırmak ve düşüncelerimizi kendimize saklamamız için."

Peter kaşlarını çattı. "Neden biri böyle bir şey yapsın ki?"

Juliette omuzlarını silkip kafasını yeniden bilgisayar ekranına çevirdi, eli kucağında gizlediği tomara gitti. Artık güvenebileceği kişilerle beraber çalışmadığını hatırlattı kendine. "Bilmiyorum," dedi. "Unut gitsin. Aptalca bir düşünce işte."

Peter acil durum simgesini kendisinden önce gördüğünde Juliette klavyesini önüne yeni çekmişti ve ekranına bakmak üzereydi.

"Vay. Bir alarm daha," dedi Peter.

Juliette parlayan simgeye tıklarken Peter'ın sıkıntıyla ofladığını duydu.

"Ne haltlar dönüyor burada?" diye sordu Peter.

Juliette mesajı ekranına taşıdı ve gördüklerine inanamayarak hızlıca okudu. işin rutini kesinlikle bu değildi. insanlar kesinlikle bu kadar sık ölmezdi. Yoksa burnu sürekli

bir motor yağı karterinin ya da yağ deposunun altında olduğu için bugüne dek olan bitenlerden haberi olmamış mıydı?

Mesajın üzerinde yanıp sönen kod numarasını tanımak için kopya çekmesine gerek bile yoktu. Üzüntü verici bir şekilde gitgide tanıdıklaşıyordu. Bir başka intihar. Kurbanın adını vermemişlerdi ancak bir ofis numarası vardı. Ve Juliette o katı ve adresi tanıyordu. Bacakları hala dün oraya gerçekleştirdiği iniş yüzünden bitap vaziyetteydi.

“Hayır-” dedi, masasının kenarını kavrayarak.

“Ben konuşayım ister-?” Peter telsizine uzandı.

“Hayır, lanet olsun, hayır.” Juliette başını iki yana salladı. Masadan güç alıp kendini itti ve içinden affedilmiş klasörler taşan çöp tenekesini devirdi. Kucağındaki tomar düşüp aralarına karıştı.

“Halledebili-” diye konuşmaya başladı Peter.

“Ben hallederim,” dedi Juliette, eliyle kabul etmediğini anlatarak. “Lanet olsun.” Kafasını bir kez daha iki yana salladı. Ofis başının etrafında dönüyor, dünya bulanıklaşıyordu. Dengesini sağlayabilmek için kollarını iki yana açıp kapıya doğru tökezlediği esnada Peter bilgisayar ekranına yeniden gömüldü, ardından ufak kablosuyla birlikte faresini hareket ettirip bir şeylere tıkladı.

“Hmm, Juliette-”

Ancak o kendini çoktan kapının dışına atmıştı ve ızdıraplı iniş için güç topluyordu.

“Juliette!”

Ardından koşan Peter’a bakmak için arkasını döndü, adamın eli kalçasına bağlı cihazı sabitlemek üzere telsizinin üstündeydi.

“Ne?” diye sordu Juliette.

“Üzgünüm… Bunu… Bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum-”

“Söyle ne var,” dedi Juliette, sabırsızlıkla. Bütün düşünebildiği boynuna geçirilmiş bir ilmekle havada asılı

duran ufak Scottie’ydi. Kafasında boynundakinin bir elektrik kablosu olduğunu canlandırdı. Uykulardan uyandıran kabusu, marazi düşünceleri kafasında adamın ölüm anını sahneye koydu.

“Özel bir mesaj aldım ve-”

“Sen devam et, benim aşağı inmem lazım.” Merdivene doğru hareketlendi.

Peter onu kolundan kavradı. Kabaca. Sıkı bir kavrayıştı.

“Üzgünüm bayan, ancak sizi tutuklamam gere-”

Juliette hızla ona doğru döndü ve adamın yüzündeki kendine güvensizliği gördü.

“Ne dedin sen?”

“Ben sadece görevimi yerine getiriyorum Şerif, yemin ederim.” Peter metal kelepçelerine uzandı. Adam bir halkasını bileğine geçirip el yordamıyla diğerini ararken Juliette olanlara inanamayarak ona baktı.

“Peter, neler oluyor? Görmem gereken bir arkadaşım var-”

Peter kafasını iki yana salladı. “Bilgisayar sizin de şüpheliler arasında olduğunuzu söylüyor bayan. Ben sadece bana emredilenleri yerine getiriyorum-”

Bu sözlerle birlikte ikinci halka da diğer bileğinin etrafına geçti ve Juliette başını eğip açmazına, kalakalmışlığına baktı. Artık genç arkadaşının boynundan asılı görüntüsünü kafasından silkeleyip atamayacaktı.

26

Ziyaretçi izni vardı ancak Juliette kimin kendisini bu vaziyette görmesini isterdi ki? Hiç kimsenin. O yüzden sırtını parmaklıklara yaslayıp oturdu, dışarıdaki nahoş manzara görülmeyen bir güneşin yükselişiyle aydınlanıyordu, oturduğu zemin ise dosyalardan ve hayaletlerden arınmıştı. Yalnızdı, isteyip istemediğinden hiçbir zaman emin olmadığı bir işten çıkarılmış, ardında bir yığın ceset bırakmıştı. Yalın ve kafa bulandırmayan hayatı yün söküğü gibi çözülüp eline gelmişti.

"Bunun geçici olduğuna eminim," dedi arkasından bir ses. Juliette dayandığı çelik parmaklıklardan sırtını çekip arkasında duran Bernard'ı bulmak için etrafına baktı. Adam parmaklıkları elleriyle kavramıştı.

Juliette ondan uzaklaştı ve gri görüntüye sırtını dönerek karyolaya oturdu.

"Benim yapmadığımı biliyorsun," dedi Juliette. "O benim arkadaşımdı."

Bernard kaşlarını çattı. "Niçin burada gözetim altında tutulduğunu sanıyorsun? Çocuk intihar etti. Anlaşılan yaşanılan son trajediler onu çılgına çevirmiş. insanlar silonun alışkın olmadıkları yeni yerlerine yerleşip arkadaşlarından, ailelerinden uzakta kendilerine uygun olmayan bir işi seçtiklerinde karşılaşılan bir durum bu-"

"O zaman neden tutukluyum?" diye sordu Juliette. Sonra birden aklına bu kadar çabuk çifte temizlik yapılamayabileceği geldi. ileride, koridorun sonunda Peter'ın sanki yakına gelmesine mani olan fiziksel bir bariyer varmışçasına volta attığını görebiliyordu.

"Otuz dördüncü kata izinsiz giriş," dedi Bernard. "Silo sakinini tehdit, IT işlerini kurcalamak, IT mülkünü güvenli bölgelerin dışına çıkarmak-"

"Bunlar uydurma," dedi Juliette. "Oraya çalışanlarından biri tarafından çağrıldım. Orada olmak için her türlü iznim vardı!"

"Bakacağız," dedi Bernard. "Yani Peter ilgilenecek. Korkarım deliller için bilgisayarına el koyacak. Aşağıdaki

insanlarım herhangi bir durum varsa bu iş için oldukça kalifiye-"

"*Senin* insanların mı? Başkan olmaya mı yoksa IT'nin başı olmaya mı çalışıyorsun? Çünkü biraz araştırdım ve Antlaşma aynı anda ikisini de birden olamayacağını-"

"Bunu çok yakında oylamaya sunacağız. Antlaşma daha önce de değişti. Şartlar gerektirdiğinde değiştirilebilmesine uygun olarak düzenlendi."

"Yani benim ayak altından çekilmemi istiyorsun." Juliette parmaklıklara yaklaştı, böylelikle Peter Billings'i görebilecek ve onun da kendisini görmesini sağlayabilecekti. "Sanının başından beri bunun peşindeydin? Değil mi?"

Peter görüş alanının dışına sıvıştı.

'Juliette, Jules." Bernard kafasını iki yana sallayıp cık cıkladı. "Ayak altından çekilmeni istemiyorum. Silonun hiçbir üyesi için böyle bir şey isteyemem. Ben insanlar *yerlerini* bilsin istiyorum. Nerede iyiyseler orada olsunlar. Scottie'nin mayası IT'ye uygun değildi, artık bunu anlıyorum. Ayrıca senin de En-Tepe için uygun olduğunu sanmıyorum."

"Ne yani, tekrardan Mekanik'e mi sürüldüm? Bu mudur? Uydurma bir suçlama yüzünden mi?"

"Sürülmek ne kadar da çirkin bir sözcük. Eminim sen de bunu kastetmedin. Hem eski işini geri istemez misin? Orada daha mutlu değil miydin? Bu yerde daha önce gölgeliğini hiç yapmadığın ve öğrenmen gereken çok fazla şey var. Seni bu iş için biçilmiş kaftan görenler de eminim seni işe alıştıra alıştıra…"

Sözünü yarıda kesti ve bir şekilde bu cümlenin ucunu açık bırakması çok daha kötü oldu; yalnızca duymak yerine resmin eksik parçalarını hayalinde canlandırmak zorunda kaldı. Jules bahçelerde altı üstüne henüz getirilmiş iki toprak tepecik resmetti kafasında, üzerlerine de birkaç matem meyvesi artığı atılmıştı.

"Eşyalarını toplaman için sana müsaade edeceğim, yani delil için gerekli olmayanları. Sonra da aşağıya, eski yerine gitmene izin vereceğim. Yol boyunca şerif yardımcılarıma

uğrayıp ilerleyişini rapor ettiğin takdirde hakkındaki bütün suçlamaları düşüreceğiz. Bunu da benim minik. .. af bayramımın bir uzantısı olarak kabul et.”

Bernard gülümseyip gözlüklerini düzeltti.

Juliette dişlerini gıcırdattı. O anda hayatı boyunca hiç kimsenin suratına yumruk atmadığını fark etti.

Ve bu istikrara bir son vermesine engel olan tek şey hedefi doğru düzgün tutturamayıp parmak eklemlerini önündeki çelik parmaklıklardan birine vurarak kırma korkusuydu.

* * *

En-Tepe’ye geleli hemen hemen bir hafta olmuştu ve Juliette yanında getirdiğinden daha az eşyayla geri dönüyordu. Ona mavi renkli bir Mekanik tulumu tedarik edilmişti, ölçülerine göre oldukça büyüktü. Peter hoşça kal bile dememişti. Juliette bunun kızgınlık ya da suçlamadan çok utançtan kaynaklandığını düşündü. Peter ona kafeteryadan merdiven başına kadar eşlik etmişti ve Juliette elini sıkmak için arkasını döndüğünde onu ayak uçlarına bakarken bulmuştu. Başparmakları tulumunun içine gömülüydü, Juliette’in şerif rozeti ise eğik bir açıyla sol göğsünün üzerine takılıydı.

Juliette silo boyunca gerçekleştireceği uzun yolculuğuna koyuldu. Tırmanışına nazaran daha az yorucu olacaktı ancak diğer yönlerden de daha tüketiciydi. Silonun başına ne gelmişti ve de nasıl? istemsizce kendisini bütün bu olanların arasında kalmış ve suçun bir kısmını omuzlamak yükümlülüğünde hissediyordu. Onu Mekanik’te bıraksalar, kendisini görmeye gelmeseler bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. O hâlâ jeneratör şaftının hizasıyla ilgili söylenip duracak, kaçınılmaz arızayı beklediği için gece boyunca uyuyamayacak ve mekanizmayı yeniden onarmak yıllar alacağı için yedek güçle yaşamayı öğrenirlerken bir kaos ortamı oluşacaktı. Fakat onun yerine başka türlü arızalara, makinelerin değil de insanların devre dışı kalışlarına tanıklık etmişti. En çok da zavallı Scottie’ye; parlak bir gelecek vadeden, oldukça yetenekli, olgunluk çağından evvel hayata gözlerini yummuş o çocuğa üzülmüştü.

Kısa bir süreliğine şerif olmuş, göğsünün üzerinde beliren yıldız göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuştu, buna rağmen Scottie'nin ölümünü soruşturmak için akıl almaz bir dürtü vardı içinde. Oğlanın kendini öldürmesiyle ilgili yanlış bir şeyler vardı. Belirtiler vardı, evet. Ofisini terk etmeye korkuyordu, ancak zamanında Walker'ın gölgeliğini yapmıştı ve belki de yaşlı adamın inzivaya çekilme huyunu da kapmış olabilirdi. Ayrıca son zamanlarda o genç kafası için fazla büyük sırlar barındırmaya da başlamış, Jules'e hemen gelmesini söyleyecek kadar korkmuştu; fakat Juliette çocuğu kendi gölgesi kadar iyi tanırdı ve içinde bir intihar isteği olmadığından emindi. Aniden Marnes'ın içinde de böyle bir istek olup olmadığını merak etti. Eğer Jahns şimdi yanında olsaydı, yaşlı Başkan Jules'e haykırır ve her ikisinin ölümünü de araştırmasını ister miydi? Kanıtların hiçbirinin gerçeklerle örtüşmediğini söyler miydi?

"Yapamam," dedi Juliette hayalete, yukarıya doğru yol almakta olan bir taşıyıcının geçerken kendisine bakmasına sebep olarak.

Sonraki düşüncelerini kendisine sakladı. Babasının çalıştığı çocuk bakımevinin bulunduğu kata adım attığında merdiven sahanlığında durdu, içeri girip onu görmek konusunda yukarı çıkarken hissettiklerinden daha da güçlü bir istek vardı içinde. tik seferinde gururu ona mani olmuştu. Şimdiyse sarmallar çizerek babasından uzaklaşır ve hafızasından uzun süre önce kovduğu hayaletleri düşündüğü için kendini azarlarken ayaklarını bir kez daha harekete geçiren şey utançtı.

Otuz dörtte, IT'nin girişinde de durmayı düşündü. Scottie'nin ofisinde deliller olabilirdi, odayı temizlemelerine rağmen yok edemedikleri birkaç ipucu kalmış bile olabilirdi. Başını iki yana salladı. Şimdiden kafasında komplo teorileri yeşeriyordu. Üstelik, cinayet mahallini arkada bırakmak zor olsa da, o ofisin yakınlarına bir yerlere yaklaşmasına bile izin verilmeyeceğini biliyordu.

Merdivenden inmeye devam eder ve IT'nin silodaki konumunu gözden geçirirken bunun da bir rastlantı olamayacağını düşündü. Orta-Katlar'ın merkezine yakın bir yerde bulunan ilk şerif yardımcısı ofisine bildirim yapmasına

daha önünde otuz iki kat vardı. Şerif ofisi ise olduğu yerden otuz üç kat yukarıdaydı, bu da demek oluyordu ki IT silodaki bütün şerif yardımcısı ofislerine olabildiğince uzak konumdaydı.

Bu paranoyakça düşüncenin ardından başını hayır dercesine salladı. Böyle tanı koyulmazdı. Babasına sorsa o da aynısını söylerdi.

Öğle vakitlerinde ilk şerif yardımcısıyla buluştuktan, adam ona yemek yemesini hatırlattıktan ve ikram edilen bir parça ekmek ile meyveyi midesine indirdikten sonra Orta-Katlar'ın derinliklerine doğru oldukça tempolu bir şekilde yol aldı. Yukarı daireleri geride bırakırken Lukas'ın yaşadığı katı geçip geçmediğini ve adamın tutuklanışından haberdar olup olmadığını merak etti.

Geçen haftanın ağırlığı onu merdivenlerden aşağı çekiyor gibiydi, yerçekimi botlarını emiyordu ve şerif olmanın baskısı da o ofisi gerisinde bıraktığı anda hafiflemişti. Mekanik'e yaklaştıkça bu. baskılar yavaş yavaş, utanç içinde dahi olsa arkadaşlarının yanına bir an önce dönme hevesiyle yer değiştiriyordu.

Yüz yirminci katta En-Derin'in şerif yardımcısı Hank'e uğramak için durdu, onu uzun zamandır tanıyordu. Yanından geçenlerin suratları Juliette'e gitgide daha da aşina geliyor, insanlar el sallayarak ona selam veriyordu, sanki kendilerinden uzakta geçirdiği zamanlarda olan biten her şeyi tüm detaylarıyla biliyorlarmış gibi haletiruhiyeleri daha da kasvetli bir hal alıyordu. Hank onu ağırlayıp bir süre dinlenmesi için ikna etmeye çalıştı ancak Juliette yalnızca nezaket gereği ve matarasını yeniden dolduracak kadar durdu, ardından geriye kalan yirmi katı gerçekten ait olduğu yere doğru adımlamaya başladı.

Knox onun geri dönmesinden büyük heyecan duymuş gibiydi. Adeta kemiklerini kıran bir kucaklamayla Juliette'e sarıldı, ayaklarını yerden kesti ve sakalıyla Juliette'in yüzünü tıraşladı. Adam makine yağı ve ter kokuyordu, Juliette'in hiçbir zaman tam olarak fark etmediği bir koku karışımıydı bu; çünkü En-Derin'de yaşadığı zamanlarda kendisi de öyle kokar, dolayısıyla bunu duymazdı.

Eski odasına yürüyüşü sırtına atılan şaplaklar, iyi dilekler ve En-Tepe hakkında sorulan sorular nedeniyle sekteye uğradı. insanlar gırgırına ona şerif ayağı çekiyor, birlikte büyüdüğü ve alışık olduğu envai çeşit kaba şakaya maruz kalıyordu. Juliette tüm bunlara her şeyden daha çok üzüldü. Bir şeyler yapmak üzere yollara düşmüş ve sonucunda başarısız olmuştu. Ve buna rağmen arkadaşları onu yeniden aralarında görmekten mutluydu.

İkinci vardiyadan Shirly, onun geldiğini ta koridorun sonundan seçebildi ve Juliette'e odasının kapısına kadar eşlik etti. Sanki Juliette kısa süreliğine tatile çıkmış gibi, olağan bir şekilde jeneratörün son durumunu ve yeni petrol kuyusunun randımanını anlattı. Odasının kapısına vardıklarında Juliette ona teşekkür etti, içeri girdi ve kapısının altından atılmış tüm notları kenara tekmeleyip kendisine yol açtı. Kayışını başının üstünden geçirip sırt çantasını yere bıraktı, sonra da yatağına yığıldı; ağlayacak gücü kalmamıştı, kendine olan güvenini de boşa çıkarmıştı.

Gecenin bir yansı uyandı. Küçük görüntüleme terminali yeşil renkli, blok görünümlü sayılarla ona saati gösteriyordu: 02: 14

Juliette aslında kendisine ait olmayan tulumunun içinde eski yatağının kıyısına oturdu ve bir durum değerlendirmesi yaptı. Hayatı henüz sona ermemişti. Öyle olduğunu hissetmişti yalnızca. Yarın, her ne kadar kendisinden öyle bir şey beklemiyor olsalar da, kuyudaki işinin başında olacak ve en iyi yaptığı şeyi, silonun tıkır tıkır işlemesini sağlamaya devam edecekti. Silkinip kendine gelmesi, diğer düşünceleri ve sorumlulukları bir kenara bırakması gerekiyordu. Zaten şimdiden çok uzaklarda kalmış gibiydiler. Scottie'nin cenaze törenine katılacağından bile şüphe duyuyordu; naaşını gömülmek üzere ait olduğu yere, Derin'e göndermedikleri takdirde elbette.

Duvar rafına istiflenmiş klavyeye uzandı. Her şeyin üzerinin yağ katmanlarıyla kaplı olduğunu gördü. Bunu daha önce hiç fark etmemişti. Tuşlar her bir vardiyadan eve taşıdığı kirlerden ötürü rezalet durumdaydı. Ekranı yağdan geçilmiyordu. Monitörün camını silip parlak yağ katmanını temizleme

dürtüsüyle boğuştu, ancak odasını daha derinlemesine temizlemesi gerektiğine kanaat getirdi. Etrafındaki her şeyi daha lekesiz ve daha eleştirel gözlerle görüyordu artık.

Nafile uykunun peşinden gitmek yerine sonraki günün çalışma kayıtlarına bir göz atmak, kafasını geçen haftayla ilgili bir şey düşünmekten alıkoyacak herhangi bir şey yapmak amacıyla monitörü uyku modundan çıkardı. Fakat görev yöneticisini açamadan önce gelen kutusunda birikmiş bir düzineden fazla mesajının olduğunu gördü. Hiç bu kadar çoğunu görmemişti. İnsanlar genelde geri dönüştürülmüş kağıtlara yazdıkları notları birbirlerinin kapısının altından içeri yollardı; ancak tutuklanma haberi patlak verdiğinden beri bir hayli uzaklardaydı ve o zamandan beri bilgisayar başına geçmemişti.

Hesabına giriş yaptı ve en yeni mesaja tıkladı. Knox'tan gelmişti. Sadece bir noktalı virgül ve bir de parantez: yanın-jeton tutarında gülücük.

Juliette kendini alamadı, o da gülümsedi. Teninde, Knox'ın kokusunu hâlâ alabiliyordu ve o anda, koca devden de belli olduğu üzere, merdivenlerden aşağıya fısıltılarla taşınan bütün sıkıntılar ile sorunların, geri dönüşünün yaptığı etkinin yanında devede kulak kaldığını anladı. Muhtemelen geçen hafta Knox'ın başına gelen en kötü şey ilk vardiyada Juliette'in yerine birini bulma sınavı olmuştu.

Bir sonraki mesajı açtı, üçüncü vardiyanın ustabaşındandı, evine hoş geldin diyordu. Büyük olasılıkla ekibinin Juliette'in eski vardiyasının açıklarını kapatmak için yaptığı fazladan vardiya yüzündendi.

Başka mesajlar da vardı. Shirly'nin bir günlük kazancına mal olmuş, kendisine iyi yolculuklar dileklerini ilettiği bir not vardı. Bütün bu mesajlar aşağı istikamette yolculuğuna başlamadan önce yukarıda eline geçmesini umdukları, yolculuğunu kolaylaştırmak, kendisinden nefret etmemesini, aşağıya indiğinde utanmamasını, hatta kendisini başarısız hissetmemesini sağlamak için yazılan destek mesajlarıydı. Juliette tüm bunların ne kadar düşünceli şeyler olduklarını gördüğünde gözlerinin dolduğunu fark etti. Kafasında bir masanın görüntüsü canlandı, Holston'ın masasıydı. Üzerinde

atıl, birbirine dolanmış kablolar dışında hiçbir şey yoktu, bilgisayarı yerinden sökülmüştü. Bu mesajları zamanında okuması mümkün olmamıştı. Gözlerini sildi ve bu notları çarçur edilmiş jetonlar olarak değil de, En-Derin'de edindiği arkadaşlarının bol keseden harcamaları olarak görmeye çalıştı.

Sırayla hepsini okuyup dağılmamaya çabaladı ve sonunda diğerlerinden farklı duran son mesaja geldi. Paragraflarcaydı. Juliette bunun resmi bir doküman olduğunu düşündü, belki de işlediği suçların bir listesi ya da hakkında alınan resmi karardı. Bu tarz mesajları yalnızca Başkan'ın ofisinde görmüştü, genelde bayramlarda her silo sakinine gönderilen notlardan biri gibiydi. Ancak bunun Scottie'den olduğunu gördü.

Juliette oturduğu yerde doğruldu ve kafasını boşaltmaya çalıştı. Mesajı başından okumaya başladı, bir yandan da bulanık görüşüne lanetler okuyordu.

J—

Yalan söyledim. Bu şeyi silemedim. Daha fazlasını buldum. Şu sana bulduğum bant var ya? Şakan gerçek çıktı. Ve program — büyük ekran için DEĞİL. Pksl yoğunluğu uyuşmuyor. 32,768 x 8,192! Bu boyutun ne için olduğundan emin değilim. 8" x 2"? Çok fazla pksl yapar.

Bilgileri bir araya getirmeye çalışıyorum. Taşıyıcılara güvenmiyorum, o yüzden mesajla yolluyorum sana. Masrafı salla, mesajla geri dönüş yap. Mek. 'e geçiş *yapmam lazım. Burada güvende değilim.*

—S

Juliette mesajı ikinci bir defa daha okudu, artık ağlıyordu. Onu bir şeylere karşı uyarmaya çabalayan bir hayaletin gerçek sesiydi bu, ama artık her şey için çok geçti. Ve bu kendi ölümünü planlayan bir hayaletin sesi değildi, ondan hiç şüphesi yoktu. Mesajın gönderim tarihine baktı; önceki gün henüz ofisine dönmeden, Scottie ölmeden önce yollanmıştı.

Öldürülmeden önce, diye düzeltti kendini. Onu gizli gizli araştırma yaparken yakalamış olmalıydılar, ya da belki de

ziyareti onları alarma geçirmişti. IT'nin neleri kontrol altında tuttuğunu merak etti, acaba mesaj hesabını da takip edebiliyorlar mıydı? Henüz bakmamış olmalıydılar, yoksa mesaj burada kendisini bekliyor olmazdı.

Birden yatağından sıçradı ve kapının önündeki katlanmış notlardan birini kaptı. Sırt çantasından bir karakalem çıkarıp tekrar yatağına oturdu. Mesajın tamamını bütün o tuhaf heceleriyle beraber kağıda kopyaladı, her bir sayıyı iki defa kontrol etti ve mesajı sildi. Bitirdiğinde kollarında baştan aşağı bir ürperti hissetti, sanki görünmez birisi kendisiyle yarışa tutuşmuş ve Juliette kanıtla işini bitirmeden önce bilgisayarının kontrolünü ele geçirmeye çalışıyormuş gibi. Scottie'nin yeterince dikkatli davranıp gönderilen kutusundan notu silip silmediğini düşündü ve o an doğru düşünebildiği takdirde bunu yapmış olacağına kanaat getirdi.

Kopyaladığı notu elinde tutarak yatağında geriye yaslandı, sonraki günün çalışma kayıtları aklından uçup gitmişti. Onun yerine etrafında dönen, silonun kalbine doğru sarmallar çizerek ilerleyen tekinsiz dağınıklığı inceledi. Silo tepeden tırnağa pisliğe bulanmıştı. Büyük bir dişli çark sırası hizadan çıkmıştı. Geçen haftanın gürültüsünü, o gümlemeyi ve tangırtıyı, yuvasından fırlayıp arkasında cesetler bırakan o makineyi duyabiliyordu.

Üstelik Juliette bunu duyabilen tek kişiydi. Bilen tek kişiydi. Ve işleri yoluna koymak için kime güvenebileceğini bilmiyordu. Ancak bildiği bir şey vardı: Bir şeyleri yeniden hizaya sokmadan önce gücü kesmek gerekiyordu. Ve ondan sonra olacakları bu defa 'bayram' diye adlandırmak mümkün olmayacaktı.

27

Juliette saat beşte Walker'ın elektronik atölyesine çıktı, onu karyolasında uyuyor olarak bulmaktan korktu; fakat koridorun sonundan eriyik lehimin o kendine has kokusunu alınca rahatladı. Atölyeye girerken açık kapıya tıklattı ve Walker tonlarca yeşil baskılı devre kartlarının birinin üzerinden başını kaldırıp ona baktı, elindeki havyanın ucundan sarmallar çizen dumanlar yükseliyordu.

'Jules!" diye bağırdı. Yüzünün önündeki büyüteci gri kafasının üzerinden çıkarıp havyayla birlikte çelik tezgâha bıraktı. "Geri döndüğünü duydum. Bir not yazayım dedim ama…" Eliyle etrafındaki tellerden sarkan parça yığınlarını ve üzerlerine bağlanmış sipariş etiketlerini işaret etti. "Süper yoğunum," diye açıkladı.

"Unut gitsin," dedi Juliette. Walker'a sarıldı, tenindeki ona özgü elektronik ateş kokusunu içine çekti. Onu hatırlatan bir kokuydu bu. Ve bir de Scottie'yi.

"Bununla zamanını çalarak zaten kendimi yeterince suçlu hissedeceğim," dedi Juliette.

"Ah?" Bir adım geri çekilip Juliette'i inceledi Walk, pamuk beyazı çalı kaşları ve kırışık cildi endişeden çizgi çizgi oldu. "Benlik bir iş mi var?" Bozuk bir şeyler ararcasına Juliette'i tepeden tırnağa süzdü, ömrü boyunca ufak tefek bozulmuş cihazlar getirilen bir adamın zamanla edindiği türden bir alışkanlıktı bu.

"Aslında sadece fikir danışmaya geldim." Juliette tezgâh taburelerinden birine oturdu ve Walker da aynısını yaptı.

"Anlat bakalım," dedi adam. Kolunun arkasıyla kaşlarında biriken teri sildi ve Juliette onun ne kadar yaşlandığını fark etti. Kafasında bu kadar çok beyaz saçın olmadığı zamanları, kırışıksız ve lekesiz bir tene sahip olduğu günleri hatırladı. Onun gölgesiyle yan yana olduğu zamanları anımsadı.

"Scottie'yle ilgili," diye uyardı adamı.

Walker başını bir yana çevirdi ve onayladı. Bir şeyler söylemeye çabaladı, yumruğunu birkaç defa göğsüne vurdu ve

boğazını temizledi. Söyleyebildiği tek şey, “Çok yazık,” oldu. Bir an zemine baktı.

“Acelem yok,” dedi Juliette ona. “Eğer zamana ihtiyacın varsa-”

“O işi kabul etmesi için onu ben *ikna ettim,”* dedi Walker, başını iki yana sallayarak. “Teklifin geldiği günü hatırlıyorum, reddedeceğinden korkmuştum. Yani benim yüzümden reddedeceğinden, anlarsın ya? Beni terk ederek büyük hayal kırıklığına uğratacağından korktuğundan, hep yanımda kalması gerektiğini düşündüğünden onu kabul etmesi için zorlamıştım.” Başını kaldırıp Juliette’e baktı, gözleri parlıyordu. “Yalnızca dilediğini seçmekte özgür olduğunu anlamasını istemiştim. Onu kendimden uzaklaştırmak istememiştim.”

“Uzaklaştırmadın zaten,” dedi Juliette. “Kimsenin öyle bir şey düşündüğü yok, sen de düşünme sakın.”

“Anlayamıyorum, orada mutluydu. Burası ona göre değildi.”

“Doğrusu bize göre fazla zekiydi. Bunu unutma. Hep öyle derdik.”

“Seni severdi,” dedi Walker ve gözlerini sildi. “Hey gidi, çocuk sana nasıl da saygı duyardı.”

Juliette gözyaşlarının yeniden gözlerine akın ettiğini hissetti. Cebine uzandı ve notun arkasına geçirdiği mesajı çıkardı. Kendini kaybetmemek için orada bulunma nedenini unutmamalıydı.

“Kolay yolu seçmek onun tarzı değil sanki-” diye mırıldandı Walker.

“Hayır, değildi,” dedi Juliette. “Walker, seninle bu odanın dışına çıkmaması gereken şeyler konuşmam gerek.”

Walk güldü. Ama daha çok hıçkırıklarını bastırmaya çalışır gibiydi. “Sanki bu odanın dışına çok çıkıyorum da,” dedi.

“Yani başka birine anlatılamaz. Hiç kimseye. Tamam mı?”

Yaşlı adam başıyla onayladı.

“Scottie’nin kendini öldürdüğünü düşünmüyorum.”

Walker elleriyle yüzünü kapadı. Öne doğru eğildi ve sallanarak ağlamaya başladı. Juliette taburesinden kalkıp yanına gitti ve kolunu titreyen sırtının üstüne koydu.

“Biliyordum,” dedi, avuçlarına hıçkırarak. “Biliyordum, biliyordum.”

Kafasını kaldırıp Juliette’e baktı, gözyaşları birkaç günlük kirli sakalının üzerinden boşalıyordu. “Kim yaptı bunu? Cezasını çekecekler, değil mi? Bunu kim yaptı, söyle bana Jules.”

“Her kim yaptıysa bunun için çok yol almaları gerekmemiştir,” dedi.

“IT mil Lanet olsun onlara.”

“Walker, bunu çözmek için yardımına ihtiyacım var. Scottie bana ölmeden… daha doğrusu sanının öldürülmeden önce bir mesaj yolladı.”

“Bir mesaj mı yolladı?”

“Evet. Bak, o günün erken saatlerinde onunla görüştüm. Benden aşağı gelip onu görmemi istedi.”

“IT’de mi?”

Başıyla onayladı. “Son şerifin bilgisayarında bir şeyler bulmuştum-”

“Holston,” dedi başını eğerek. “Son temizlikçi. Evet, Knox senden gelen bir şeyler getirmişti bana. Bir programa benziyordu. Ben de ona Scottie’nin bu konuda herkesten daha çok şey bildiğini söyledim ve ona yollattım.”

“Doğru, haklıydın.”

Walker yanaklarını sildi ve başını evet dercesine salladı. “O hepimizden daha zekiydi.”

“Biliyorum. Bana bir şeyler anlattı, bunun bir program olduğunu ve oldukça detaylı görüntüler yaratabildiğini söyledi. Dışarının görüntülerine benzer-”

Adamın buna ne tepki vereceğini görmek için bir an bekledi. O sözcüğü farklı şekillerde kullanmak dahi bir tabuydu. Walker umursamamıştı. Juliette'in umduğu gibi çocukluk korkularını yeneli çok olmuştu. Ayrıca artık umursayamayacak kadar yalnız ve de üzgün olmalıydı.

"Ancak yolladığı bu mesajda p-k-s-l gibi bir şeyin çok yoğun olmasından söz ediyor." Juliette ona mesajın kopyasını gösterdi. Walker büyütecini kavradı ve lastik bandını kafasına geçirdi.

"Pikseller," dedi, burnunu çekerek. "Bir görüntüyü oluşturan minik noktalardan bahsediyor. Her biri bir piksel." Notu Juliette'in elinden aldı ve birazını daha okudu. "Orada güvende olmadığını söylüyor." Walker çenesini sıvazlayıp başını iki yana salladı. "Lanet olsun onlara."

"Walker, ne tarz bir ekran sekiz inçe iki inç olabilir?" Juliette başını kaldırıp etrafına, atölyede dağınık bir şekilde duran bütün o kartlara, ekranlara ve karman çorman kablo makaralarına baktı. "Öyle bir şey var mı elinde?"

"Sekize iki mi? Bir sunucunun ya da bir şeyin ön yüzünde yer alan bir ekrandır belki. Birkaç satırlık metni, iç sıcaklığı ve saat çevrimini göstermek için ideal bir boyutta …" Başını iki yana salladı. "Ancak onlardan hiçbirini bu yoğunlukta bir pikselle yapamazsın. Mümkün olsa bile anlamsız olur. Gözlerin burnunun ucundaki bir pikseli yanındakinden ayıramazdı."

Kirli sakalını kaşıdı ve notun bir kısmını daha okudu. "Bu bant ve şaka olayı ne? Neyi kastediyor?"

Juliette yanına yanaştı ve nota bir göz attı. "Ben de bunu düşünüyordum. Bir süre önce benim için ayarladığı ısı bandını kastediyor olmalı."

"Öyle bir şeyler hatırlıyor gibiyim."

"O konuda çektiğimiz sıkıntıları anımsıyor musun? Sardığımız egzoz neredeyse tutuşuyordu. Malzemelerin tamamı bok gibiydi. Sanırım bant buraya ulaştı mı diye sormak için bir not yollamıştı, ben de ulaştı yazıp teşekkür

etmiştim, bir de bant *özel olarak tasarlansa* kendisini bu kadar iyi imha edemezdi diye eklemiştim."

"Şaka bu muydu?" Walker taburesinde döndü ve dirseklerini tezgahının üzerine yerleştirdi. Karakalemle yazılmış harflere sanki Scottie'nin yüzüymüş gibi bakmaya devam etti, küçük gölgesi ona son bir kez önemli bir şeyler söylemek için geri dönmüştü.

"Ve şakamın gerçek çıktığını söylüyor," dedi Juliette. "Son üç saattir bunu düşünüp birisiyle konuşmak için geberiyordum."

Walker kaşları kaldırıp omzunun üzerinden ona baktı.

"Ben bir şerif değilim Walk. Bu mayamda yok. Gitmemeliydim. Ancak biliyorum, herkes kadar eminim ki şimdi söyleyeceğim şey beni temizliğe mahkûm edecek-"

Walker derhal taburesinden kayıp ondan uzaklaştı. Juliette buraya geldiği, çenesini tutamadığı, ilk vardiyasında vaktinde hazır bulunmadığı ve bütün bu olanları görmezden gelemediği için kendisine lanetler okudu.

Walker atölyesinin kapısını kapatıp kilitledi. Juliette'e baktı, parmağını bir saniye dercesine kaldırdı ve hava kompresörünün yanına gidip bir hortum çıkardı. Sonra da basınç üretmesi için motoru çalıştırdı ve hortumun ucundan devamlı, gürültülü bir tıslama çıkmaya başladı. Oturağına döndü ve kompresörün korkunç gürültüsü eşliğinde yerine oturdu. Gözleri devam etmesi için yalvarır gibiydi.

"Yukarıda üzerinde belirgin bir kıvrımı olan bir tepe var," dedi adama, sesini biraz yükseltmek zorunda kalarak. "Sen o tepeyi en son ne zaman gördün bilmiyorum, ancak üzerinde birbirine sokulmuş iki beden var, bir adam ve eşi. Dikkatli bakarsan bütün arazide buna benzer bir düzine biçim görebilirsin, bunların hepsi temizlikçi, her biri çürümenin farklı aşamalarındalar. Birçoğu yok olmuş elbette. Uzun yıllar boyunca çürüyüp kuma dönüşmüşler."

Walker, Juliette'in çizdiği görüntüyü reddedercesine başını salladı.

“Kaç yıldır temizlikçilerin bir şansı olsun diye bu giysileri geliştiriyorlar? Yüzlerce diyebilir miyiz?”

Adam başıyla onayladı.

“Ancak henüz hiç kimse daha ileriye gidemedi. Ve *bir defa bile* temizlik için gereğinden az zamanları olmadı.”

Walker başını kaldırıp Juliette’in gözlerine baktı. “Şakan gerçek,” dedi. “Isı bandı. Sorun çıkarması için tasarlanmış.”

Juliette dudaklarını büzdü. “Ben de öyle düşünüyorum. Ancak yalnızca bant için değil. Birkaç yıl önceki o contaları hatırlıyor musun? IT’den su pompasına gönderilen, hani bize yanlışlıkla gönderilenler?”

“Biz de IT’dekilerin enayi ve ahmak olduklarını söyleyip kafa buluyorduk-”

“*Asıl* enayi bizmişiz,” dedi Juliette. Bunu başka bir insanoğluna söyleyebilmek kendisini müthiş hissettirdi. Kafasında filizlenen yeni düşüncelerine çok iyi gelmişti bu. Ayrıca mesaj yollamanın masrafları konusunda haklı olduğunu, insanların birbirleriyle konuşmalarını istemediklerini de biliyordu. Düşünmenize ses etmiyorlardı, nasıl olsa sizi bütün o düşüncelerinizle birlikte gömebilirlerdi. Ancak birlikte çalışmanız, koordine olmanız ve fikir alışverişinde bulunmanız yasaktı.

“Bizi petrole yakın olmamız için mi aşağıya yerleştirdiklerini sanıyorsun?” diye sordu Walker’a. “Hiç sanmam. Artık yemezler. Mekanik şeylerden anlayan herkesi kendilerinden olabildiğince uzakta tutmaya çalıştıklarını düşünüyorum. iki tedarik zinciri var, bir araya getirilmiş iki parça, tamamı kusursuz bir gizlilik içinde. Peki onları kim sorguluyor? Kim temizlik riskini göze alabiliyor?”

“Scottie’yi öldürdüklerini mi düşünüyorsun?” diye sordu.

Juliette başıyla onayladı. “Walk, sanırım vaziyet bundan da kötü.” Biraz daha yakınma sokuldu. Kompresör tıkırdamaya devam ediyor, salıverilmiş havanın çıkardığı tıslama odayı dolduruyordu. *“Herkesi* öldürüyorlar.”

28

Juliette ilk vardiyaya katıldığında saat altıydı, Walker'la aralarında geçen konuşmayı kafasında defalarca ve defalarca düşündü. Vardiyaya dâhil olurken bir miktar teknisyen tarafından aralıksız ve utandırıcı bir alkış yağmuruna tutuldu. Sevimsiz hâline yeniden bürünen Knox bir köşeden ona ters ters baktı. Juliette'e daha önceden hoş geldin demişti ve bunu bir daha yapmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Önceki gece göremediği insanlara merhaba dedi ve yapılacak işler listesine şöyle bir baktı. Tahtada yazılanlar anlamlı gibiydi ancak onları anlamakta biraz zorlandı. Kafası hâlâ Scottie'deydi, kendisinden daha iri biri ya da birileri tarafından boğulurken perişan vaziyette mücadele ettiğini hayal ediyordu. Muhtemel delillerle dolu ufak bedenini düşündü, ancak çok yakında çiftlik topraklarındaki bitki köklerini besleyecekti. Tepenin üzerinde yatan, daha ileriye gitmelerine ve ufkun ötesinde yatan şeyi görmelerine izin verilmemiş o evli çifti düşündü.

Kendisini zihinsel açıdan zorlamayacak bir iş seçti listeden ve zavallı Jahns ile Marnes'ın aşkının - eğer Marnes'ı doğru okuyabildiyse - ne denli trajik yaşandığını düşündü. Bütün bunları odanın tamamına anlatmanın cazibesi onu elden ayaktan kesiyordu. Etrafındaki Megan ile Ricks'e, Jenkins ile Marck'a baktı ve oluşturabileceği sıkı kardeşlik ordusunu düşündü. Silo köküne kadar çürümüştü, şeytani bir adam geçici başkan olmuştu, eskiden melek gibi bir şerifin olduğu yerde şimdi bir kukla oturuyordu, bütün iyi adam ve kadınlar ölmüştü.

Hayali bile gülünçtü: Juliette bir grup mekanikere önderlik ederek üst katlara saldırıyor ve yanlış olan ne varsa düzeltiyordu. Peki ya sonra? Çocukken kendilerine öğretilen isyan bu muydu? Böyle mi başlıyordu? Kanı kaynayan aptal bir kadın, kaçıklar lejyonunun kalbini harekete mi geçiriyordu?

Çenesini kapalı tuttu ve pompa dairesine yönlendi. Aşağıda tamir edilmesi gereken şeyler yerine yukarıda neler yapabileceğini düşünerek sabahçı mekanikerlerin akıntısına

kapıldı. Yan merdivenlerin birinden aşağı indi, bir alet çantası bulmak için malzeme deposuna uğradı, ağır çantayı sırtlandı ve silonun yarısına kadar suyla dolmasını engellemek için durmaksızın çalışan pompaların bulunduğu derin kuyulara yollandı.

Vardığında üçüncü vardiyadan transfer olmuş Caryl kuyu havzasının yakınındaki dağılmış betona yama yapıyordu. Kadın malasıyla ona selam verdi,Juliette de kafasını sallayıp kendisini gülümsemeye zorladı.

Sorun çıkaran pompa bir duvarda atıl duruyordu; yanındaki yedek pompa canhıraş mücadele veriyor, kuru ve çatlamış contalarından su püskürtüyordu. Juliette suyun boyunu ölçmek için havzaya baktı. Bulanık yüzeyinin biraz üzerindeki duvara boyayla yazılmış bir '9' güç bela okunuyordu. Juliette havzanın çapını ve neredeyse üç metrelik yüksekliğini göz önünde bulundurarak hemen bir hesap yaptı. iyi haber botlarının ıslanmasına daha en az bir günleri vardı. En kötü ihtimalle yedekteki onarılmış pompayı ötekinin yerine takar, arızalı olanı tamir etmedikleri için Hendricks'ten iyi bir azar işitirlerdi.

Kendisinden daha ufak ve su sızdıran komşusundan gelen suyla sırılsıklam olmuş arızalı pompayı sökerken Juliette sabah ilhamının ona cömertçe sunduğu değişik bakış açısıyla yeni hayatını gözden geçirdi. Silo bugüne dek sorgusuz sualsiz kabul ettiği bir şeydi. Rahipler silonun her zaman var olduğunu, esirgeyen tanrı tarafından şefkatle yaratıldığını ve ihtiyaç duydukları her şeyi sağlayacağını söylerdi. Juliette'in bu hikayeye kafası bir türlü yatmıyordu. Birkaç yıl önce üç kilometre derinliği aşmayı ve yeni petrol rezervleri bulmayı başarmış ilk sondaj ekibinde yer almıştı. Altlarında kalan dünyanın boyunu ve genişliğini hissedebilmiş-ti. Sonra, mucizevi bir irtifada hareket eden ve adına bulut dedikleri o hayaletimsi duman tabakalarıyla dolu dış dünyanın manzarasını kendi gözleriyle görmüştü. Nasıl bir tanrı aşağıda bunca kaya ve yukarıda bunca gökyüzü yaratıp ikisinin arasına değersiz bir silo koyardı ki?

Bir de bozuşmuş ufuk çizgisiyle çocuk kitaplarındaki resimler vardı, her ikisi de içlerinde ipuçları barındırıyor

gibiydi. Rahipler ufuk çizgisinin insanların sınırlarını aşmaması gerektiğine dair bir kanıt olduğunu söylüyordu elbette. Peki ya soluk sayfalardan oluşan kitaplar? ilham verdikleri bütün sorunlardan ötürü ortadan kaldırılmış bir sınıf olan, tuhaf hayal güçleriyle yazarlar neciydi?

Ancak Juliette o kitaplarda tuhaf hayal güçleri görmemişti. Çocukluğunu bir çocuk bakımevinde geçirmiş, başkaları almadığı sürece kitapları tekrar tekrar okumuştu ve içlerinde geçenler ile pazarda sahnelenen harikulade oyunlar ona her zaman yaşadıkları bu yıkık dökük silindirden daha çok şey ifade etmişti.

Hortumda kalan suyu boşalttı ve pompayı motorundan ayırmaya başladı. Gördüğü çelik talaşlar yenmiş çark arızasını işaret ediyordu, bu da şaftı sökmek demekti. Bu işi daha önce sayısız kereler yaptığı için otomatik olarak çalışırken, hayatlarını o kitapların içinde sürdüren ve çoğu yaşayanların gözleri tarafından hiçbir zaman görülmemiş sayısız hayvanı hatırına getirdi. Tek tuhaf tarafının hepsinin insanlar gibi davranıp konuşması olduğunu düşündü. Kitapların bazılarında akrobatik hareketler yapan fareler ile tavuklar vardı ve o hayvan türlerinin bu yetilerden yoksun olduklarını biliyordu. Diğer tüm hayvanlar bir yerlerde yaşıyor ya da en azından bir zamanlar yaşamış olmalıydı. Bunu kalbinin derinliklerinde hissedebiliyordu, belki de o kadar hayal ürünü olmadıklarındandı bu. Hepsi aynı plana göre yaratılmış olmalıydı, tıpkı silonun bütün pompaları gibi. Hepsinin bir diğerinden baz alınarak yaratıldığını görebilirdiniz. Bir tasarım işe yaramıştı ve ilkini yaratan her kimse geri kalanları da o yaratmıştı.

Silo, hayvanlar kadar anlam ifade etmiyordu. Tanrı tarafından tesis edilmemişti; muhtemelen IT tarafından tasarlanmıştı. Bu yeni bir teoriydi, ancak bunun doğruluğundan gitgide daha fazla emin oluyordu. Bütün önemli bölümler onların kontrolü altındaydı. Temizlik en ağır ceza ve en derin inanıştı, her ikisi de oranın gizemli duvarları arasında bir örgü gibi iç içe geçmiş ve orayı mesken edinmişti. Bir de Mekanik departmanı ile şerif yardımcısı ofislerinin yerleşim bölgeleri ve dağılımları vardı, bunlar da daha fazla ipucu demekti. Antlaşma’da geçen ve onlara dokunulmazlık

sağlayan maddelere değinmeye gerek dahi yoktu. Şimdi bir de ikinci tedarik zincirini, arıza çıkarsınlar diye özel üretilmiş parçalar serisini ve dışarıda hayatta kalış süresinin kasten ilerleme kaydetmediğini keşfetmişlerdi. IT bu yeri kendisi kurmuştu ve onları içeride tutuyordu.

Juliette bir cıvatayı neredeyse çıkarmak üzereydi, son derece tedirgindi. Caryl'e doğru döndü fakat genç kadın çoktan gitmişti, yaptığı yama mevcut olana göre grinin daha karanlık bir tonundaydı, donması ve kalan kısımlarla kaynaşması için beklemeye bırakılmıştı. Juliette yukarı baktı ve pompa dairesinin tavanından geçip duvarları aşan, birbirine karışan kablolarla boruları süzdü. Bir buhar borusu grubu kabloları eritmemek için kenarda bir yerde kümelenmişti; bir ısı bandı şeridi bu borulardan birinin üzerinden gevşek bir şekilde sarkıyordu. Yakında değiştirilmesi gerekecek, diye düşündü. Bu bant on ya da yirmi yıllık olmalıydı. Başına onca iş açan çalınmış bantları düşündü, dışarıda yirmi dakika dayanmaları bile büyük bir şanstı.

Juliette o anda ne yapması gerektiğine kanaat getirdi. Göremesinler diye herkesin gözlerine çekilmiş yünü kaldıracak bir proje; o cümleyi ağzından kaçıracak ya da yüksek sesle umut edecek bir sonraki aptala yapılacak bir iyilik olacaktı bu. Üstelik çok da kolay bir işti. Juliette'in bir şey yapması gerekmeyecekti; bütün işi kendisi için onlar yapacaktı. Tek yapması gereken birilerini ikna etmekti ve bu işte de zaten oldukça iyiydi.

Gülümsedi, bozuk pompa dişlisini arızalı pompadan çıkarırken parçalar kafasında yerlerine oturuyordu. Bu sorunu çözmek için bütün ihtiyaç duyduğu bir ya da iki yedek parçaydı. Siloda her şeyin yeniden sorunsuz işleyebilmesi için kusursuz bir çözüm olacaktı planı.

* * *

Juliette iki tam vardiya boyunca çalıştı, aletleri iade edip duşunu almadan önce kasları uyuşuk bir ağrıyla yandı. Tırnaklarını banyo lavabosunda sert bir fırçayla fırçaladı, onları En-Tepe temizliğinde tutmaya kararlıydı. Birinci kattaki

kafeteryada verilen hafif tavşan yahnisi yerine yüksek enerjili yiyeceklerle dolu, uzun bir tabağı iple çekerek yemekhaneye doğru yollandı. Mekanik'in giriş holünden geçerken Knox'ı Şerif Yardımcısı Hank'le konuşurken gördü. Dönüp ona bakış biçimlerinden kendisi hakkında konuştuklarını anlayabiliyordu. Juliette'in kamına ağrılar saplandı. İlk aklına gelen babası oldu. Sonra da Peter. Değer verdiği daha başka kim kalmıştı elinden alabilecekleri? Nesi oluyordu bilmiyordu ama Lukas için kendisiyle iletişime geçmezlerdi.

Keskin bir dönüş yapıp onlara doğru ilerledi, öyle ki ikisi de onu karşılamak üzere hareketlendi. Yüzlerindeki ifade Juliette'in bütün korkularını onaylar nitelikteydi. Korkunç bir şeyler olmuştu. Juliette Hank'in kelepçelerine uzandığını zor fark etti.

"Üzgünüm Jules," dedi, yaklaştıklarında.

"Ne oldu?" diye sordu Juliette. " Babam mı?"

Hank'in kaşları kafa karışıklığıyla çatıldı. Knox kafasını iki yana sallıyor ve sakalını çiğniyordu. Sonra şerif yardımcısını yiyecekmiş gibi süzdü.

"Knox, neler oluyor?"

"Jules, üzgünüm," Başını iki yana salladı. Sanki bir şeyler daha söylemek istiyormuş da takati yokmuş gibiydi. Juliette, Hank'in koluna doğru uzandığını hissetti.

"Siloya karşı ağır suç işlemekten tutuklusunuz."

Dizeleri hazin bir şiir okur gibi söylemişti. Çelik, bileğinin çevresini bir klik sesiyle sardı.

"Antlaşma maddeleri gereğince yargılanacak ve cezalandırılacaksınız."

Juliette, Knox'a baktı. "Bu da neyin nesi?" diye sordu. Sahiden de *yeniden* mi tutuklanıyordu?

"Suçluluğunuz kanıtlanırsa onurunuzu kurtarmanız için size son bir şans verilecektir."

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye fısıldadı Knox, tulumunun içindeki devasa kasları seğiriyordu. İkinci metal halka Juliette'in diğer bileğini bir klik sesi eşliğinde sararken Knox

ellerini kenetleyip kuvvetle sıktı, Juliette'in iki eli artık birbirine kelepçelenmişti. Devasa Mekanik amiri şiddet uygulamaya hazırlanıyor gibiydi - ya da daha beterine.

"Sakin ol Knox," dedi Juliette, başını ona çevirdi ve iki yana salladı. Kendisi yüzünden daha fazla insanın canının yanacağını düşünmek kaldıramayacağı ağırlıktaydı.

"İnsanlık sizi bu dünyadan sürgüne yollayacaktır," diye ezberinde-kileri söylemeye devam etti Hank, sesi çatlıyordu, gözleri utanç gözyaşlarından ıslanmıştı.

"Boş ver," dedi Juliette, Knox'a. Bakışlarını adamın arkasına, ikinci vardiyadan çıkan ve kız kardeşlerinin kelepçelenmesini izlemek için duran çalışanlara çevirdi.

"O sürgünde günahlarınızdan arınacak, temizleneceksiniz," diye sonlandırdı Hank konuşmasını. Bir eliyle bileklerini birleştiren zinciri kavrarken başını kaldırıp Juliette'e baktı, yüzünden aşağı gözyaşları süzülüyordu.

"Üzgünüm," dedi adam.

Juliette ona kafa salladı, dişlerini sıktı, sonra da Knox'ı başıyla selamladı.

"Sorun yok," dedi Juliette. Başını yukarı aşağı sallamaya devam ederek. "Sorun yok Knox, boş ver."

29

Tırmanış üç gün sürecekti. Olması gerekenden daha uzundu, ancak protokoller vardı. Gündüz Hank'in ofisine yolculuk ettiler, oradaki nezarethanede bir gece geçirdi, ertesi sabah Şerif Yardımcısı Marsh Orta-Katlar'dan aşağı geldi ve Juliette'e ofisine kadar bir elli kat da o eşlik etti.

Bu ikinci tırmanış gününde kendini uyuşmuş hissetti, yanlarından geçenlerin bakışları su yüzeyindeki yağ gibi kayıp gidiyordu. Kendi hayatı için endişe etmesi zordu; çünkü başkalarının kayıplarının çetelesini tutmakla çok meşguldü, üstelik bazılarına o sebep olmuştu.

Marsh da tıpkı Hank gibi havadan sudan konuşmaya çabaladı, karşılık olarak Juliette'in söylemek istediği tek şey yanlış tarafta olduklarıydı. O şeytanın zıvanadan çıktığını söylemek istiyordu. Ancak çenesini tuttu.

Orta-Katlar şerif yardımcısı ofisinde kendisine Hank'inkine benzer, aşina olduğu bir nezarethane gösterildi. Duvarekransızdı, yalnızca üstüne astar boya atılmış bir yığın briket vardı. Adam kapıyı kilitleyemeden önce Juliette banka yığıldı ve saatler boyunca Peter'ın yeni şerif yardımcısının gelip yolculuğunun son ayağında kendisine yukarıya eşlik etmesi için gece olmasını, sonra da şafağın sökmesini bekledi.

Juliette'in gözü sürekli bileğine gidiyordu, ancak Hank saatine el koymuştu. Adam muhtemelen onun nasıl kurulacağını bile bilmiyordu. O şey önünde sonunda tamire ihtiyaç duyacak ve o zaman da değersiz bir süs eşyasına, güzel kayışı nedeniyle ters yüz edilip kullanılacak kullanışsız bir şeye dönüşecekti.

Bu Juliette'i beklediğinden daha fazla üzdü. Marsh geri gelip bir ziyaretçisinin olduğunu söylediğinde Juliette bileğini ovuşturup saatin kaç olduğunu öğrenmek için can atıyordu.

Juliette karyolasında doğruldu ve sarkan ayaklarını rastgele salladı. Mekanik'ten kim Orta-Katlar'a gelirdi ki?

Parmaklıkların diğer tarafında Lukas belirdiğinde bütün duygularını bastıran o sette çatlaklar oluştu. Boğazının

daraldığını, çenesinin hıçkırıklarla savaşmaktan sızladığını, göğsündeki boşluğun neredeyse delinip infilak edeceğini hissetti. Lukas parmaklıkları kavradı ve başını dayadı, şakakları pürüzsüz çeliğe temas ediyordu, yüzünde ise buruk bir gülümseme vardı.

"Selam," dedi Lukas.

Juliette adamı zor tanıdı. Onu karanlıkta görmeye alışmıştı, merdivenlerde çarpıştıklarında da acelesi vardı. Göz alıcı biriydi, gözleri yüzüne nazaran daha yaşlıydı, açık kahverengi saçları Juliette'in tahminine göre alelacele aşağıya koşturmasından kaynaklı ter nedeniyle dümdüz geri yatmıştı.

"Gelmen gerekmiyordu," dedi, ağlamamak için yumuşakça ve yavaşça konuşarak. Ancak onu esas üzen şey yeni yeni önem verdiğini fark ettiği birinin kendisini bu vaziyette görmesiydi. Bu çok küçük düşürücü bir durumdu.

"Savaşacağız," dedi adam. "Arkadaşların imza topluyorlar. Pes etme."

Başını iki yana salladı. "İşe yaramayacak," dedi. "Lütfen umuda kapılmayın." Parmaklıklara yürüdü ve ellerini onunkilerin birkaç santim aşağısına doladı. "Beni tanımıyorsun bile."

"Bunun bir saçmalık olduğunu biliyorum-" Lukas yüzünü çevirdi, bir gözyaşı yanağına akın etti. "Bir temizlik daha mı?" dedi, çatlak bir sesle. "Neden?"

"İstedikleri bu," dedi Juliette. "Onları durdurmak imkansız."

Lukas'ın elleri parmaklıklardan aşağı kaydı ve Juliette'inkilerin etrafına dolandı. Juliette kendi gözyaşlarını silmek için ellerini kurtaramadı. Omzunu kullanmak için kafasını eğmeyi denedi.

"O gün yukarı seni görmeye geliyordum-" Lukas başını iki yana salladı ve derin bir nefes aldı. "Sana teklif etmeye-"

"Yapma," dedi. "Lukas bunu yapma."

"Anneme senden bahsettim."

"Of, tanrı aşkına Lukas-"

“Bu olamaz,” dedi Lukas. Başını hayır dercesine salladı. “Olmaz. Gidemezsin.”

Juliette, adamın yüzüne tekrar baktığında kendi duyduğu korkudan çok daha büyüğünü onun gözlerinde gördü. Tek elini kurtardı ve diğerinin üzerindeki parmakları tek tek kaldırdı, sonra da onları ittirdi. “Bundan vazgeçmen gerek,” dedi. “Üzgünüm. Başka birini bul. Sonun benim gibi olmasın. Bekleme-”

“Birini buldum sanıyordum,” dedi, hüzün dolu bir sesle.

Juliette yüzünü gizlemek için arkasını döndü.

“Git,” diye fısıldadı.

Parmaklıkların arkasındaki adamın, yıldızları bilen ancak kendisi hakkında hiçbir şey bilmeyen bu çocuğun varlığını hissederek kımıldamadan durdu. Ve bekledi, Juliette kendi kendine sessizce ağlarken bir yandan da Lukas’ın hıçkırıklarını dinledi, ta ki adamın ayaklarını sürüyerek kapıya yöneldiğini ve hazin adımlarının onu alıp uzaklara götürdüğünü duyana dek.

* * *

O geceyi de soğuk bir karyolada geçirdi; tutuklanma nedeninin söylenmediği, istemeyerek canını yaktığı kişileri saydığı bir başka gece daha. Sonraki gün, ardında çifte temizlik fısıltılarıyla birlikte yabancılar diyarına son bir tırmanış daha gerçekleştirdi. Juliette tırmanış esnasında bir transa daha girdi, sırasıyla önce bir bacağını ardından ötekini hareket ettirdi.

Tırmanışın sonunda Peter Billings’in masasıyla kendi eski masasını geçip tanıdığı nezarethaneye yerleştirilmişti. Refakatçisi yorgunluktan yakınarak kendini Şerif Yardımcısı Marnes’ın cıyaklayan sandalyesine bıraktı.

Juliette o üç uzun gün boyunca etrafında biçimlenen kabuğu, uyuşukluk hissi ve inançsızlıkla tatbik edilmiş o cilayı hissedebiliyordu. İnsanlar temkinli seslerle konuşmuyorlardı, sadece sesleri öyle tınlıyordu Juliette’in kulağında.

Kendisinden uzak durmuyorlardı, yalnızca daha uzakta görünüyorlardı ona.

Nezarethanedeki tek eşya olan karyolanın üzerine oturdu ve Peter Billings'in kendisini gizli tertiple suçlamasını dinledi. Harici bellek, gevşek bir plastik poşette içerideki tüm suyu yutmuş ve ölmüş bir akvaryum balığı gibi duruyordu. Nasıl oluyorsa yakma fırınından çıkarılmıştı. Kenarları kararmıştı. Bilgisayar çıktısı tomarı lekesizdi, sadece yer yer hamurlanmalar vardı. Bilgisayarında yaptığı aramaların detayları listelendirilmişti. Buldukları dataların çoğunun Holston'a ait olduğunu biliyordu, kendisine değil. Ancak bunu onlara anlatmanın bir manası olur muydu emin değildi. Ellerinde birkaç temizliğe yetecek kadar malzemeleri vardı zaten.

Suçları okunurken Peter'ın yanında, sanki onun kaderine gerçekten karar verecekmiş gibi, siyah tulumlu bir yargıç duruyordu. Juliette kararın çoktan verildiğini ve bunu kimin yaptığını biliyordu.

Scottie'den bahsedildi, ancak bağlamı yakalayamadı. Hesabındaki şu mesajı yakalamış olabilirlerdi belki. Hani olur ya, belki de ölümünden onu sorumlu tutmuşlardı. Kemikler kemiklerle gömülmüş, sırlar ise aralarında kalmıştı.

Onları dinlemeyi bıraktı ve onun yerine omzunun üzerinden ufak bir kasırganın düzlüklerde doğup tepelere doğru döne döne ilerleyişini izledi. Sonunda ufak bir bayıra toslayarak dağıldı, birçok temizlikçinin cesedi gibi yok oldu ve kendini yakıcı meltemin kucağına bırakıp usul usul eriyip gitti.

Bernard ortalıklarda yoktu. Ya çok korkaktı ya da keyfi çok yerindeydi; Juliette hangisi olduğunu hiçbir zaman bilemeyecekti. Başını eğip ellerine, tırnaklarının arasındaki ince yağ çizgisine baktı; çoktan ölmüştü, bunu biliyordu. Nedense umursamadı. Kendisinden önce de sonra da cesetler olacaktı. O yalnızca ayak sürüyen bir şimdiki zamandı; makinenin bir dişlisiydi; metal dişlerinden bir parça kopup düzeneğe daha fazla zarar verinceye dek gıcırdayarak dönen ve yıpranan, sonrasında sökülüp yenisiyle değiştirilecek basit bir çarktı.

Pam ona kafeteryadan en sevdiği yiyecekler olan yulaf ezmesi ve kızarmış patates getirdi. Parmaklıkların dış tarafına, dumanı tüter vaziyette bıraktı onları. Notlar gün boyunca Mekanik'ten yukarı taşınıp kendisine ulaştırıldı. Juliette hiçbir arkadaşının kendisini ziyaret etmemesinden memnuniyet duydu. Zaten sessiz sesleri dahi gereğinden yüksekti.

Juliette'in gözleri sonunda gözyaşlarını döktüler, vücudunun geri kalanı titreyemeyecek ya da hıçkıramayacak denli uyuşmuştu. Gözyaşları baldırlarına damlarken Juliette o tatlı notları okudu. Knox'ınki kuru bir özürden ibaretti. Adamın, ömrü boyunca pişmanlık duyacağını anlatan aciz bir not yazmaktansa ölmeyi ya da - kalkıştığı için sürgün edilse bile - başka bir şeyler yapmayı tercih edeceğini düşündü. Diğerleri daha spiritüel mesajlar yollamıştı, ezberledikleri kitaplardan alıntılar yaparak öteki dünyada yeniden beraber olacaklarına dair sözler veriyorlardı. Belki de aralarında onu en yakından tanıyan Shirly rafineriye yeni takılan santrifüj ile jeneratör hakkındaki gelişmeleri aktarmıştı. Her şeyin sorunsuz devam edeceğini ve bunun büyük oranda onun sayesinde olduğunu yazmıştı. Bu mesaj öyle iç rahatlatıcıydı ki Juliette en zayıf hıçkırığını bunu okuduktan sonra koyuverdi. Arkadaşlarının siyah düşüncelerinin bazılarını kendisine aktarmak amacıyla karakalemle yazdıkları kelimeleri parmaklarıyla okşadı.

En sona anlam veremediği tek not olan Walker'ınki kalmıştı. Güneş merhametsiz arazinin üzerinde batmaya başlar ve rüzgâr gece için yatışarak tozların yere konmalarına müsaade ederken adamın o sözlerle neyi kastettiğini anlamak adına mektubu tekrar tekrar okudu.

Jules-

Korkmak yok. Şimdi gülme vakti. Hakikat bir şaka ve Tedarik sağlam.

-Walk

* * *

Nasıl uyuyakaldığından emin değildi, uyandığında karyolasının etrafında soyulmuş boya parçaları gibi duran

kâğıtlar vardı, gelen notlardan daha fazlası geceleyin parmaklıklardan içeri yollanmıştı. Juliette başını çevirdi ve orada birinin olduğunu fark ederek karanlığa doğru baktı. Parmaklıkların ardında bir adam duruyordu. Juliette hareketlendiğinde adam geri çekildi, bir alyans çeliğin çeliğe çarpmasıyla çınladı. Apar topar karyoladan kalktı ve uykulu bacaklarıyla parmaklıklara koştu. Titreyen elleriyle parmaklıkları kavradı ve figür siyahlığa karışırken karanlığa doğru baktı.

"Baba-?" diye bağırdı, parmaklıkların arasından dışarı uzanarak.

Ancak adam dönmedi. Uzun figür adımlarını hızlandırdı, gitgide gözden kayboluyordu, artık bir göz yanılgısıydı yalnızca, bir çocukluk hatırası kadar uzaktı.

* * *

Sonraki gün doğumu seyredilesiydi. Alçak kara bulutlarda nadir görülen bir seyreklik vardı ve bu sayede sızan altın sansı ışık hüzmeleri tepelerin yanlarında süzülen dumanları açık ediyordu. Juliette karyolasına uzanıp yanaklarını ellerinin arasına alarak ışığa yenik düşen loşluğu seyretti. Parmaklıkların dışından içeri elini sürmediği yulaf ezmesinin kokuları sızıyordu. IT'de üç gecedir Tedarik'ten temin edilmiş lanetli parçalarla kendisine özel ölçülerde bir kıyafet hazırlamaya çalışan adam ve kadınları düşündü. Kıyafet yalnızca temizlik yapmasına yetecek kadar hayatta kalması için zamanlanacaktı, daha ötesi olmayacaktı.

Elleri kelepçeli çetin tırmanışı ve uyuşuk kabullenmişliğinin onu ele geçirdiği günlerle geceler boyunca temizlik yapacağı düşüncesi şimdiye dek, yani bu görevi gerçekleştireceği günün sabahına kadar hiç aklının ucundan geçmemişti. Mutlak bir kesinlikle ondan beklediklerini yerine getirmeyeceğini biliyordu. Daha öncekilerin, bütün temizlikçilerin böyle söylediğini de biliyordu ve hepsi de ölümlerinin eşiğinde büyülü, belki de ruhani bir değişim tecrübe edip her şeye rağmen istenileni yerine getirmişlerdi. Ancak onun En-Tepe'de uğruna bu temizliği yapacağı kimsesi yoktu.

Mekanik'ten çıkan ilk temizlikçi değildi belki, ancak reddedecek ilk kişi olmaya kararlıydı.

Peter'ın kendisini nezarethanesinden alıp sarı kapıya götürdüğü süre boyunca yineledi bunu. IT'den bir teknisyen içeride bekliyor ve kıyafetine son rötuşları yapıyordu.

Juliette onun talimatlarını soğuk bir tarafsızlıkla dinledi. Kıyafetin tasarımındaki bütün zayıflıkları gördü. Eğer Mekanik'te çifte vardiya çalışıp su baskınını önlemek, petrol çıkarmak ve elektriğin devamlılığını sağlamak gibi işlerle o kadar meşgul olmasaydı uykusunda dahi bu kıyafetten daha iyisini yapabileceğine kanaat getirdi. Pulları ve contaları inceledi, pompalarda kullanılanların aynılarıydı, ancak biliyordu ki parçalanmak üzere tasarlanmışlardı. Kıyafetin dış katmanını oluşturmak üzere üst üste bindirilerek yapıştırılmış ısı bandının parlak yüzünün bilerek adi malzemeden yapıldığını biliyordu. Az kalsın hepsinin en son ve en iyi model olduğunu vadeden teknisyenin gözüne bunları bir bir sokacaktı. Adam Juliette'in fermuarlarını çekti, eldivenlerini taktı, botlarını giymesine yardım etti ve numaralandırılmış cepleri izah etti.

Juliette, Walker'ın notundaki mantrayı tekrarladı: *Korkmak yok. Korkmak yok. Korkmak yok.*

Şimdi gülme vakti. Hakikat bir şaka. Ve Tedarik sağlam.

Teknisyen onun eldivenlerini ve fermuarların üzerindeki cırt cırtların sıkıca kapanıp kapanmadığını kontrol ederken Juliette de Walker'ın notundaki bilmeceye kafa yordu. Tedarik'i neden büyük harfle yazmıştı ki? Ya da doğru mu hatırlıyordu acaba? Artık emin değildi. Bir bant şeridi önce bir botunun sonra da diğerinin etrafına dolandı. Juliette bütün bu gösteriye gülüp geçti. Bütün hepsi öyle anlamsızdı ki. Onu en azından bedeninin işe yarayabileceği çiftlik topraklarına gömmelilerdi.

Sıra en son başlığa geldi, göze çarpan bir özenle yerinden alındı. Teknisyen metal kafa kelepçesini boğazına göre ayarlarken, Juliette'in başlığı bir süre tutması gerekti. Başını eğip vizördeki yansımasına baktı, gözleri hatırladığından daha çökük ve yaşlı görünüyordu, yine de kendini şu anda hissettiğinden çok daha gençtiler. Sonunda başlık kafasına

geçti, oda siyah camın ardından loş görünüyordu. Teknisyen ona argon gazını ve çıkışını takiben odaya dolacak alevleri hatırlattı. Çabucak çıkmalıydı yoksa onu içeride daha beter bir son bekliyordu.

Teknisyen, Juliette'in bu konuyu düşünüp taşınması için yanından ayrıldı. Ardındaki san kapı gürültüyle kapandı, kapıyı kapatmaya yarayan volan bir hayalet tarafından çevriliyormuş gibi içeriden döndü.

Juliette içeride kalıp alevlere boyun eğmeyi düşündü, böylelikle o ruhani uyanışa kendisini ikna etmek için fırsat vermemiş olurdu. Bu hikaye sarmallar çizerek Mekanik'e ulaştığında hakkında ne düşünürlerdi? Bazıları inatçılığı için kendisiyle gurur duyardı, biliyordu. Bazıları da kemiği kömüre çeviren alevleri seçtiği için dehşete kapılırdı. Hatta küçük bir kısmı dışarıya adım atmaya cesareti olmadığını, dış dünyayı kendi gözleriyle görme şansını elinin tersiyle geri çevirdiğini bile düşünürdü.

Dışarısının toksinlerini uzakta tutabilmek için gerekli iç basıncı sağlamak amacıyla odaya argon dolmaya başladığında kıyafeti büzüştü. İstemsizce kapıya doğru adım attığını fark etti; neredeyse iradesine karşı koyarcasına. Kapı açıldığında, odadaki plastik örtüler bütün boruların ve alçak bankın üzerinde yassılaştığında,Juliette sonunun geldiğini biliyordu. Önündeki kapı aralandı, silo bir bezelye kabuğu gibi yarılıp yoğunlaşan buhar pusunun arasından dışarının görüntüsünü bahşetti ona.

Botlarından biri o aralıktan dışarı kaydı, diğeri de onu takip etti. Ve Juliette dünyaya adım attı, sonunu kendi tayin edecekti, bu zaman ayarlı kapıdan çıkarak da olsa onu ilk defa kendi gözleriyle, aşağı yukarı sekiz inçe iki inç boyutlarındaki cam katmanından görmekte kararlıydı.

Programın esrarını çözüşü de işte tam o andı.

30

Teknisyenleri Peter'ın ofisindeki malzemelerini toplarken Bernard da kafeteryadan temizliği izliyordu. Bu şeyleri yalnız izlemeye alışkındı, teknisyenleri ona nadiren eşlik ederdi. Ekipmanlarını yüklenip ofisin dışına çıktılar ve doğrudan merdivene yöneldiler. Bernard kendi adamlarının arasında bile neden olduğu batıl inançlar ve korkulardan bazen utanç duyuyordu.

Juliette Nichols'ın önce başlığının tepesi, sonra da parlak tayfı yeryüzünde sendeledi. Rampayı hantal adımlarla çıktı, hareketleri zoraki ve güvensizdi. Bernard duvardaki saati kontrol etti ve meyve suyu dolu bardağına uzandı. Bir başka temizlikçinin dışarıda gördükleri karşısında verdiği tepkiyi ölçüp ölçemeyeceğini merak ederek arkasına yaslandı: değerli bir yaşamla bezenmiş, körpe, aydınlık ve temiz bir dünya; taze bir meltemle sallanan çimler; tepelerin üzerinden eliyle gel işareti yapan hafif ışıltılı bir akropolis.[3]

Bugüne dek yaklaşık bir düzine temizlik izlemiş, tüm çevrelerini görmek için gerçekleştirdikleri o ilk tekli pirueti izlemekten her zaman büyük keyif almıştı. Sensörlerin önünde dans ederek ailesini gerisinde bırakan, sevdiklerine dışarı gelmeleri için el eden ve vizör ekranlarında gördükleri bütün sahte güzellikleri, olmayan izleyicilerine boşu boşuna, bir pantomim sanatçısı gibi ifade etmeye çalışan adamlar görmüştü. Yüzlerinin dibindeki haşereleri uçan kuşlar sanıp da çıldırmışçasına onlara uzanan insanlar görmüştü. Hatta bir temizlikçi rampadan gerisin geri inip bir şeyler anlatmak istercesine kapıyı dövmüş, sonunda pes edip temizliğe koyulmuştu. Bu binbir çeşit reaksiyon işe yaramış bir sistemin gurur verici hatırlatmaları değildi de neydi? Bireysel psikolojileri ne durumda olursa olsun sahte umutlarının görüntüsü onları sonunda yapmayacaklarına yemin ettikleri şeyi yapmaya sürüklüyordu.

Belki de Başkan Jahns'in olanları hazmedemeyip hiçbir zaman izlememiş olmasının nedeni buydu. Ne gördükleri, ne hissettikleri, neye tepki gösterdikleri hakkında hiçbir fikri yoktu onun. Ertesi sabah hazımsızlığıyla yukarı gelir, içine bir

gün doğumu çeker, kendince yas tutar ve silonun geri kalanı da bütün bunlar için ona bir alan yaratırdı. Ancak Bernard, kendisinin ve seleflerinin kusursuzlaştırmak için yoğun çaba sarf ettiği bu dönüşümü, bu hayali hep el üzerinde tutmuştu. Gülümsedi, taze meyve suyundan bir fırt çekti ve Juliette yanıltılan hislerinin etkisiyle dışarıda bocalarken onu dikkatle izledi. Sensör lenslerinde bugüne dek görülmüş en ince kir tabakası vardı, şöyle bastırıp ovalamaya dahi gerek yoktu, ancak Bernard geçmişte yaşanmış çifte temizliklerden onun yine de temizliği yapacağını biliyordu. Henüz yapmayan çıkmamıştı.

Bir başka fırt daha çekti ve Peter'ın gelip seyretme cesareti bulup bulamadığını merak ederek Şerif Ofisi'ne baktı; fakat kapı kapalıydı, sadece ufacık bir aralık vardı. Bu çocuktan çok ümitliydi. Bugün şerif, yarın da belki başkan olacaktı. Bernard bu mevkii kısa bir süre için daha elinde bulunduracaktı, belki bir ya da iki seçim kadar; ancak biliyordu ki onun yeri IT'ydi ve bu iş ona göre değildi. Ya da belki de diğer işinin yerine birini bulmak daha güçtü.

Bakışlarını Peter'ın ofisinden ayırıp yeniden ekrana döndü ve karton bardaktaki meyve suyunu elinden düşürecek gibi oldu.

Juliette Nichols'ın gümüşi formu şimdiden tepeye doğru yorgun argın yol alıyordu. Sensörlerdeki kir öylece duruyordu.

Bernard sandalyesini devirerek birdenbire ayağa dikildi. Sanki onu yakalayabilecekmiş gibi duvarekrana doğru sendeledi.

Sonra, Juliette o siyah renkli kıvrım boyunca hızla tırmanıp orada öylece duran diğer iki temizlikçinin bedenlerinin yanında bir süre duraklarken Bernard şaşkına dönmüş bir vaziyette olanları izledi. Yeniden saate baktı. Eli kulağındaydı. Tam bu aralardı. Yere yığılıp başlığını çıkarmaya çalışacaktı. Tozlu yere iki büklüm uzanacak, bir buluta tekme savuracak ve ölü bir kalıntıya dönüşene dek bayırdan aşağı kayacaktı.

Ancak yelkovan sorunsuzca güzergahında yol aldı; Juliette de öyle. İki temizlikçiyi arkasında bıraktı, bacakları hâlâ kuvvetle tepeyi tırmanıyordu; sağlam adımları onu uzaklara,

vardığında duraksadığı tepenin doruğuna taşıdı ve görüş alanının dışına çıkmadan önce kim-bilir-neye bir bakış attı.

* * *

Merdivenden aşağı doğru koştururken Bernard'ın eli meyve suyuyla yapış yapıştı. Sıkıp ezdiği karton bardağı üç kat boyunca yumruğunun içinde tuttu, teknisyenlerine yetişti ve sırtlarına fırlattı. Çöp küresi sekti ve alt katlardan birine konmak üzere boşluktan aşağıya doğru düşmeye başladı. Bernard şaşkına dönmüş adamlarına küfretti ve koşmaya devam etti, ayakları birbirine dolanıp onu yere serecek derecede yaklaştı. Bir düzine kat aşağıda, son haftalarda ikinci berrak gün doğumunu izlemek umuduyla yukarı tırmanan silo sakinleriyle neredeyse çarpışıyordu.

Nihayet otuz dördüncü kata ulaştığında bitap vaziyetteydi ve nefesi kesilmişti, gözlükleriyse burnunun terli kemerinin üzerinde kayıyordu. Çift kanatlı kapıdan hızla geçti ve alçak metal kapıyı açmaları için bağırdı. Bernard kısa ve kalın metal kola çarpmadan hemen önce, ürkmüş bir görevli dediklerine boyun eğip okuyucuya kendi kartını okuttu. Koridorda koşarak yol aldı ve bütün silonun en çok güçlendirilmiş kapısına ulaşmadan önce iki dönemeci gerisinde bıraktı.

Kartını geçirip güvenlik kodunu tuşları dövercesine girdikten sonra hemen eşiği geçip masif çelikten yapılma kalın duvarı aştı. Sunucularla dolu oda hayli sıcaktı. Tek tip siyah kasalar, insan emeğinin zanaatına ve mühendisliğine dikilmiş birer anıt gibi parke zeminden yükseliyordu. Bernard aralarından ilerledi, kaşlarında ter birikmişti, ışık gözlerini kamaştırıyordu, üst dudağıysa damlayan terlerden sırılsıklamdı. Ellerini makinelerin ön taraflarına sürdü. Yanıp sönen ışıklar onun öfkesini yatıştırmak isteyen mutlu gözler, çıkardıkları elektrik vızıltısı efendilerini teskin etmeyi uman fısıltılar gibiydi.

Hiçbiri işe yaramadı. Bernard'ın tek hissettiği şey içinde kabaran korkuydu. Tekrar tekrar nerede yanlış yapılmış olabileceğini düşündü. Juliette hayatta kalacağından değildi bu korku, hayatta kalmasına imkân yoktu; ancak bu

makinelerdeki bilgileri muhafaza etmekten daha da önemli görevi kimsenin görüş alanının dışına çıkmasına izin vermemekti. Bu en büyük emirdi. Nedenini anlıyor ve sabahki başarısızlığından ötürü tir tir titriyordu.

Odanın diğer ucundaki sunucunun yanma vardığında içerisinin sıcaklığına küfretti. Tepedeki havalandırmalar En-Derin'deki serin havayı taşıyıp sunucu odasına dolduruyordu. Arka taraftaki geniş fanlarsa ısıyı çekip silonun daha aşağılarına pompalayarak üç haneli katlardaki soğuk havayı ve pis kokuları insanların yaşam standartlarına uygun hâle getiriyordu. Bernard elektrik tatilini, sıcaklıkların yükselip sunucularını tehdit ettiği o haftayı hatırlayarak havalandırmalara ters ters baktı. Tek nedeni bozulan jeneratörlerdi ve sorumlusu da görüş alanının dışına çıkan şu kadındı. Aklına gelen bu ayrıntı, içindeki alevleri daha da körükledi. Havalandırmaların kontrolünü Mekanik'teki o yağdanlıkçılara, medeniyetten bihaber tamirci parçalarına bırakan tasarıma küfrü bastı. Derin'deki çirkin ve gürültülü makineleri, sızan egzozu ve yanık yağ kokusunu düşündü. Orayı yalnızca bir defa, bir adamı öldürmek için görmesi gerekmişti, ama o bile yetmişti de artmıştı bile.

O gürültülü motorları kusursuz sunucularla kıyaslaması bile IT'den bir daha dışarı çıkmamasına yeterdi. Yığınla datanın baskısı altında ısınan silikon çiplerin keskin kokuların saldığı yer burasıydı. Paralel olarak yol alan, özenle demetlenen, etiketlenip kodlanan ve her saniye gigabaytlarca görkemli bilgiyle dalgalanan kabloların üzerine sanlı kauçuğun kokusunu alabileceğiniz yer burasıydı. Son isyanda içi boşaltılan hard-disklerin silinen datalarla yeniden dolduruluşunu yönettiği yer burasıydı. Burası bir insanın düşünebileceği bir yerdi; çünkü çevresindeki makineler de sessizce aynı şeyi yapıyor olurdu.

Amma velakin bu havalandırmaların devamı aşağı katlardaki pislik yuvalarına açılıyordu. Bernard başındaki teri eliyle sildi, sonra da elini tulumunun kıçına sürttü. O kadının, ilk önce malzemesini elinden *çalıp* karşılığında da Jahns'ten en yüksek adalet mevkiine atanmasını, şimdi de temizliğe cüret etmeyip uzaklaşmasını düşünmek… vücut sıcaklığını tehlikeli oranlarda yükseltiyordu.

Sıranın sonundaki sunucunun yanına vardı ve duvarla arkasındaki boşluğa tıkıştı. Boynunda taşıdığı anahtarı kasa kilitlerinin yağlı aksamlarına taktı. Her bir kilidi çevirişinde Juliette'in çok uzağa gidemeyeceğini kendine hatırlattı durdu. Hem zaten bu ne kadar büyük bir sorun teşkil edebilirdi ki? Daha da önemlisi yanlış giden neydi? Zamanlama her zaman kusursuz olurdu. Hep öyle olmuştu.

Sunucunun arkasındaki panel açıldı ve büyük bir bölümü boş olan kasanın içini açığa çıkardı. Bernard anahtarı tekrardan tulumunun içine soktu ve siyah çelikten paneli bir kenara koydu, metal dokunanın canına okuyacak kadar sıcaktı. Sunucunun içine iliştirilmiş bez bir örtü vardı. Bernard katlanmış örtüyü açtı ve uzanıp plastik kulaklıklı mikrofonu çıkardı. Kulağına taktı, mikrofonun yerini ayarladı ve kablosunu açtı.

Bu işi kontrolüm altında tutabilirim, diye düşündü. O IT'nin başıydı. Başkandı. Peter Billings onun adamıydı. İnsanlar durağanlığı severdi, o da bu aldatmacayı devam ettirebilirdi. insanlar değişiklikten korkuyorlardı, dolayısıyla bunu örtbas edebilirdi. Her iki ofisi de kendisi idare ediyorken kim kendisine karşı durabilirdi ki? Kim kendisinden daha kalifiyeydi? Bunu açıklayabilirdi. Her şey yoluna girecekti.

Yine de doğru jakı bulup kabloyu takarken feci derecede, hiç korkmadığı kadar korkuyordu. Kulaklıktan derhâl bir bip sesi duyuldu, bağlantı otomatik olarak kurulmaya başladı.

IT'yi hâlâ belli bir mesafeden yönetebilir, bunun yeniden yaşanmasına mani olabilir, raporlarının başında daha çok vakit geçirebilirdi. Her şey kontrol altındaydı. Kulaklık tıkırdayıp bip sesi kesildiğinde kendisini teskin ettiği cümle buydu. Her ne kadar selam vermeyi reddetseler de birinin çağrıyı yanıtladığını biliyordu. Bu sessiz yanıtın ardında bir huzursuzluk olduğunu hissetti.

Bernard da selamlaşmaları es geçti. Doğrudan söylemesi gereken şeye girişti.

"Silo bir? Burası silo on sekiz." Dudaklarındaki teri yaladı ve mikrofonunu düzeltti. Avuçlarının içi bir anda buz kesti ve sırılsıklam oldu, işeyesi geldi.

“Burada, eee… Burada… Iıı. .. Burada ufak bir sorun yaşıyor olabiliriz-”

Dördüncü Bölüm

ÇÖZÜLME[4]

31

“Romeus ve Juliette’in Trajik Hikayesi”[5]

Yürüyüş uzundu, özellikle de onun genç zihni için. Juliette minik ayaklarıyla o basamaklardan sadece birkaçını inmiş olmasına rağmen, o ve ailesi sanki haftalardır seyahat ediyormuş gibi hissediyordu. Gençliğinin getirdiği sabırsızlığından ötürü her şey onun için çok uzun sürüyordu ve her türlü bekleyiş bir işkenceydi.

Babasının omzuna bindi, çenesine sarıldı ve bacaklarını boynunun etrafına sımsıkı doladı. Çok yüksekte olduğundan merdivenlerin alt yüzeylerine çarpmamak için başını eğmesi gerekiyordu. Yabancıların botları başının üzerindeki basamakları çınlatıyor, dökülen pas ve toz tanecikleri gözüne kaçıyordu.

Juliette gözlerini kırpıştırdı ve yüzünü babasının saçlarına sürttü. Ne kadar heyecanlı olursa olsun, babasının omuzlarında bir yükselip bir alçalması uyanık kalmasını imkânsız kılıyordu. Babası sırt ağrısından şikâyetçi olunca birkaç katı da annesinin kucağında, parmakları kadının boynuna kilitli, uykuya dalan genç başı göğsüne yaslı olarak indi.

Yolculuğun tınısının, ayak seslerinin ve annesiyle babasının yetişkin sohbetlerinin yarattığı ritmik şarkının, bir dalıp bir uyanırken seslerinin yakınlaşıp uzaklaşmasının tadını çıkardı.

Yolculuk puslu bir hatıralar bulutuna dönüştü. Açık bir kapıdan gelen domuz cıyaklamalarıyla uyandı, turladıkları bahçenin şöyle böyle farkına vardı ve burnuna gelen tatlı bir koku onu tamamen ayılttı. Bir şeyler yedi; ama öğle yemeği mi yoksa akşam yemeği mi olduğundan emin olamadı. O gece babasının kollarından siyah bir yatağa kayarken hemen hemen hiç uyanmadı. Ertesi sabah kendi evlerine çok benzeyen bir dairede, tanımadığı bir kuzeninin yanında açtı gözlerini. Hafta sonuydu. Diğer çocukların okula hazırlanmak yerine koridorda gürültülü bir şekilde oynamalarından anlayabiliyordu bunu. Soğuk bir kahvaltının ardından ailesiyle birlikte merdivenlere ve bir gündür değil de tüm hayatları boyunca yolculuk

ediyorlarmış hissiyatına geri döndü. Sonra da zamanı hafızasından usul usul kazıyan uyuklamalar geri geldi.

İkinci günün sonunda silonun tahayyül edilemez derinliklerindeki yüzüncü katın sahanlığına vardılar. Annesiyle babası birer elinden tutup ona bu yerin önemini anlatırken sahanlığa inen son basamakları kendi ayaklarıyla katetti. Ona artık 'En-Derin' adını verdikleri bir yerde olduklarını söylediler. Üçüncü bölüm. Doksan dokuzuncu katın son basamağından yüzüncü katın sahanlığına inerken uykulu ayakları sendeleyince annesi ve babası onu doğrulttu. Babası açık ve kalabalık kapıların üzerine şablonla yazılmış, kalın çizgili, üç basamaklı sayıyı işaret etti:

100

İki halka Juliette'in ilgisini cezbetti. Dünyaya ilk kez bakan, ardına kadar açılmış gözleri andırıyorlardı. Babasına şimdiden bu sayıya kadar sayabildiğim söyledi.

"Sayabildiğini biliyorum," dedi babası. "Çünkü sen çok zeki bir kızsın."

İki eliyle babasının güçlü ve pürüzlü elini tutarken annesini pazara doğru takip etti. Her yerde insanlar vardı. Gürültülüydü, ancak keyifliydi. İnsanlar seslerini duyurmak için bağırdığında havayı mutlu bir ses kaplıyordu; tıpkı öğretmen sınıfı terk ettiğinde sınıfta yükselen gürültüye benziyordu.

Juliette kaybolmaktan korktu ve bu yüzden babasına sımsıkı yapıştı. Annesi öğle yemeği için pazarlık yaparken beklediler. ihtiyaç duydukları şeyleri alana kadar bir düzine kadar tezgâhın önünde durmaları gerekti. Babası bir adamla konuşup Juliette'in bir tavşanı sevmesi için izin istedi. Tüyleri öylesine yumuşacıktı ki sanki hiç yok gibiydiler. Hayvan başını çevirdiğinde Juliette korkarak elini hızla geri çekti, ancak tavşan yalnızca görünmez bir şeyi çiğnedi ve ona sıkkın bir bakış attı.

Pazarın sonu yok gibiydi. Görüş alanının dışında oraya buraya dallanıp budaklanıyordu; yetişkinlerin çeşitli renklerdeki bacakları seyrelip önünü görmesine müsaade ettiğinde bile pazarın sonunu seçemiyordu. Yan taraflarda bir

renkler ve sesler labirentinden oluşan, daha fazla tezgâh ve tenteyle dolu dar geçitler vardı; ama Juliette'in oralara gitmesine izin verilmiyordu. Kısacık ömründe ilk defa gördüğü kare basamaklı bir merdivenin ilk basamaklarına varıncaya dek ailesinin dibinden ayrılmadı.

"Yavaş," dedi annesi, onun basamakları çıkmasına yardımcı olarak.

"Kendim çıkabilirim," dedi dik başlılıkla, ancak yine de annesinin elinden tuttu.

"İki tam, bir çocuk," dedi babası, merdivenin tepesinde duran birine. Juliette ağzına kadar doluymuş gibi gözüken bir kutuya atılan jetonların şıngırtısını duydu. Babası kapıdan geçerken Juliette kutunun yanında duran adamın rengârenk kıyafetler giydiğini ve kendisine oldukça büyük gelen komik bir şapka taktığını gördü. Annesi kapıdan geçmesi için bir elini sırtına koyup kulağına babasını takip etmesini fısıldarken Juliette adamı daha iyi görebilmek için çaba sarf etti. Adam başını çevirip ona baktı, şapkasındaki ziller çınlarken yüzüne komik bir ifade yerleştirdi ve dilini çıkarıp yana sarkıttı.

Juliette güldü, ancak oturup yemek yiyecekleri bir yer buldukları sırada o acayip adamdan hoşlandığı kadar da korktuğunu hissetti. Babası çantasını kurcalayıp içinden ince bir çarşaf çıkardı ve geniş banklardan birinin üzerine serdi. Juliette çarşafın üzerine basmadan önce annesi ayakkabılarını ayağından çıkarttırdı. Babasının omzundan tuttu ve aşağı doğru eğim verilerek dizilmiş bank ve koltukların doldurduğu geniş odaya baktı. Babası ona bu odanın isminin 'sahne' olduğunu söyledi. En-Derin'de her şeyin adı başkaydı.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu babasına. Sahnede, kapıdaki bekçi kadar renkli kıyafetler giymiş birkaç adam mümkün olamayacak kadar fazla topu havaya fırlatıyor ve hiçbirinin yere düşmesine müsaade etmiyordu.

Babası güldü. "Hokkabazlık yapıyorlar. Oyun başlayana kadar bizi eğlendirmeye çalışıyorlar."

Juliette oyunun başlamasını isteyip istemediğinden emin değildi. izlemek istediği şey tam olarak buydu. Hokkabazlar topları ve halkaları aralarında atıp tutarken Juliette de kendi

kollarının aynı devinimi yaptığını hissetti. Halkaları saymaya çalıştı ancak hiçbiri aynı yerde çok fazla durmuyordu.

“Yemeğini ye,” diye hatırlattı annesi, ona bir lokma meyve sandviçi uzatırken.

Juliette büyülenmişti. Hokkabazlar toplarla halkaları bir kenara bırakıp birbirlerini kovalamaya ve düşüp salakça hareketler yapmaya başladıklarında Juliette de diğer çocuklar kadar yüksek sesle güldü. Onlar da izliyor mu diye sürekli annesiyle babasına bakıyordu. Kollarını çekiştirip durdu ancak onlar sadece kafa sallayarak geçiştirip kendi aralarında konuşmaya ve bir şeyler yiyip içmeye devam ettiler. Yakınlarına başka bir aile oturduğunda ve kendisinden yaşça büyük bir oğlan da hokkabazlara güldüğünde Juliette aniden bir arkadaş bulduğunu hissetti. Daha da yüksek çığlıklar atmaya başladı. Hokkabazlar bugüne kadar gördüğü en renkli şeylerdi. Onları sonsuza dek seyredebilirdi.

Fakat sonra ışıklar söndü ve oyun başladı, hokkabazlarla kıyasladığında sıkıcıydı. Aslında heyecanlı bir kılıç dövüşünün sergilendiği açılış sahnesi iyiydi, ama sonra bir sürü tuhaf sözcükle doldu, bir adamla bir kadının tıpkı annesiyle babası gibi bakışmaları ve tuhaf bir dille sohbetleriyle devam etti.

Juliette uyuyakaldı. Rüyasında etrafı yüz adet, rengârenk top ve halkayla sanlı olarak silo boyunca uçtuğunu gördü. Hepsi de ulaşamayacağı kadar uzaktı ve yuvarlak halkalar tıpkı pazar katının sonundaki rakamlara benziyordu. Sonra ıslık ve alkış seslerine uyandı.

Sahnedekiler tuhaf kostümleriyle izleyicileri selamlarken annesiyle babası da onları ayakta alkışlıyordu. Juliette esnedi ve yanındaki bankta oturan çocuğa baktı. Ağzı açık, başı annesinin kucağına düşmüş bir vaziyette uyuyordu ve kadın sahnedekileri alkış yağmuruna tutarken çocuğun omuzları sallanıp duruyordu.

Çarşafı topladılar ve babası onu sahneye, yani kılıç dövüşçülerinin ve tuhaf konuşan insanların seyirciyle sohbet edip tokalaştığı yere taşıdı. Juliette hokkabazlarla tanışmak istiyordu. Çemberlerin havada nasıl olup da öyle süzüldüğünü

öğrenmek istiyordu. Ancak ailesi saç örgüleri buklelerine karışmış kadınlardan biriyle konuşmak için bekledi.

“Juliette,” diye seslendi babası, onu sahneye doğru kaldırarak. “Tanışmanı istediğim biri var… bu Juliette.” Babası bir elini kabarık kıyafetli ve acayip saçlı kadına doğru salladı.

“Bu gerçek adın mı?” diye sordu kadın, eğilip Juliette’in eline uzanırken.

Juliette sanki başka bir tavşan elini ısırmak üzereymiş gibi onu geri çekti, ancak başıyla kadının dediğini onayladı.

“Harikaydınız,” dedi annesi kadına. Tokalaştılar ve tanıştılar.

“Oyunu beğendin mi?” diye sordu komik saçlı kadın.

Juliette evet anlamında başını salladı. Sevmesi gerektiğini hissediyordu, bu yüzden yalan söylemesinde bir sakınca yoktu.

“Babasıyla çıkmaya başladığımız ilk günlerde bu gösteriye gelmiştik,” dedi annesi. Juliette’in saçlarını okşadı. “İlk çocuğumuzun adını ya Romeus ya da Juliette koyacaktık.”

“Eh, o hâlde bir kızınız olduğu için memnun oldum,” dedi kadın, gülümseyerek.

Ailesi de güldü. Juliette kendisiyle aynı ismi taşıyan bu kadından gitgide daha az korkmaya başlıyordu.

“Bir imza almamızda sakınca var mı?” Babası omzunu bıraktı ve çantasını kurcaladı. “Buralarda bir sahne programım olacaktı.”

“Bu genç Juliette için bir imzaya hayır demem.” Kadın ona güldü. “Harfleri öğreniyor musun bakalım?”

“Yüze kadar sayabiliyorum,” dedi Juliette gururla.

Kadın önce duraksadı, sonra gülümsedi. Ayağa kalkıp sahneyi baştan sona adımlarken Juliette onu seyretti, elbisesi tulumların hiçbir zaman yapamayacağı bir şekilde dalgalanıyordu. Kadın perdenin arkasından sayfaları pirinç raptiyelerle tutturulmuş, ufak bir kitapla geri döndü. Babasının

uzattığı karakalemi kabul etti, sonra da Juliette’in adını kıvrımlı ve kocaman harflerle kapağın üzerine yazdı.

Kadın kâğıt tomarını Juliette’in küçük ellerine tutuşturdu. “Bunu almanı istiyorum silonun Juliette’i.”

Annesi karşı çıktı. “Ah, bunu alamayız. içinde dünya kadar kâğıt var-”

“Daha beş yaşında,” dedi babası.

“Bende bir tane daha var,” diye ikna etti kadın onları. “Kâğıdı kendimiz yapıyoruz. Bunu almasını istiyorum.”

Uzanıp Juliette’in yanağına dokundu ve Juliette bu defa geri kaçmadı. Sayfaları çevirmekle ve basılı harflerin etrafına el yazısıyla düşülmüş notları incelemekle aşırı derecede meşguldü. Tek bir sözcüğün diğerlerinin arasında defalarca ve defalarca yuvarlak içine alındığını fark etti. Çoğunu anlamıyordu ancak bunu okuyabiliyordu. Kendi adıydı bu. Birçok cümlenin başında vardı:

Juliette.

Bu oydu. Başını kaldırıp kadına baktı ve ailesinin neden kendisini buraya getirdiğini, neden bu kadar uzağa yolculuk ettiklerini o anda anladı.

“Teşekkürler,” dedi, nezaketi elden bırakmayarak.

Biraz düşündükten sonra ekledi:

“Uyuyakaldığım için üzgünüm.”

32

“Hüzünlü bir barış, sabahının getirdiği.

Güneş, kederinden gösteremiyor yüzünü.

Gidip uzun uzun konuşalım bu üzücü şeyleri,

Kimi bağışlanacak, cezalanacak kimi”[6]

Lukas’ın hayatındaki en korkunç temizlik sabahıydı; bir an için işe gitmeyi, ücretli izni es geçmeyi, o günün diğer günlerden bir farkı yokmuş gibi davranmayı düşündü. Yatağının ayak ucuna oturdu ve yerinden kımıldamak için cesaretini toplamaya çalıştı, kucağında çok sayıdaki yıldız haritalarından biri vardı. Çizgilerini dağıtmamak için yıldızlardan birinin karakalemle çizilmiş ana hatlarını parmaklarıyla usulca okşadı.

Diğer yıldızlar gibi değildi o. Ötekiler titizlikle çizilmiş karelerin içine görüldükleri tarih, konum ve parlaklık derecesi bilgileriyle not edilmiş basit noktalardı. Ama bu o tarz bir yıldız değildi; diğerleri kadar uzun ömürlü olamamıştı. Beş köşeli yıldızlardan biriydi bu; bir şerif rozetinin dış hatlarıydı. Juliette’in kendisine bir şeyler anlattığı bir gece bu beş köşeyi çizişini hatırladı; göğsüne takılı pirinç, merdivenlerden gelen zayıf ışık hüzmesini yakalayarak parıldıyordu. Juliette’in büyüleyici sesini, kendisini hipnotize edişini ve sıkıcı rutinine bulutların dağılması kadar beklenmedik bir şekilde dahil oluşunu anımsadı.

İki gece önce hücresinde kendisine sırtını döndüğünü, onu uzaklaştırarak hislerini incitmemeye çabaladığını da hatırladı.

Lukas’ın gözyaşları tükenmişti. Gecenin büyük bir bölümünde neredeyse hiç tanımadığı bu kadının uğruna akıtarak tüketmişti onları. Ve şimdi geri kalan günleri boyunca, tüm hayatı boyunca ne yapacağım düşünüyordu. Onun dışarıda olduğunu, kendisinden istedikleri şeyi, temizliği yaptığını düşünmek Lukas’ı hasta etti. İki gündür çektiği iştahsızlığın nedeninin bu olup olmadığını düşündü. Kamı,

kendini bir şeyler yemeye zorlasa bile yediklerini orada barındırmayacağını biliyor olmalıydı.

Yıldız haritasını bir kenara bıraktı ve yüzünü avuçlarına gömdü. Kendini kalkıp işe gitmeye ikna etmeye çabalayarak orada öylece, bitkin bir vaziyette durdu. İşe giderse en azından kafası dağılırdı. Sunucu odasında en son hangi işi yaptığını hatırlamaya çalıştı. Sekiz numaralı kasa mi arızalanmıştı yine neydi? Sammi kontrol panelini temizlemeyi önermişti, ancak Lukas kablo arızasından kuşkulanıyordu. Yaptığı iş buydu işte, şimdi hatırlamıştı: Ethernet akışını sağlamak için gerekli ayarları çekmek. O hâlde bugün yapması gereken de o iş olmalıydı. Bir tatil gününde kıçının üstüne oturup annesine bahsetmesi haricinde çok da bir gelişme kaydetmediği bir ilişkinin başrolündeki kadının ardından yatak yorgan yatmak dışında ne yapsa ona iyi gelirdi.

Lukas ayağa kalktı ve bir gün evvel giydiği tulumu üzerine geçirdi. Bir an çıplak ayaklarına bakarak orada öylece durdu ve neden ayağa kalktığını düşündü. Nereye gidiyordu? Zihni bomboş, bedeni uyuşuktu. Hayatının geri kalanı boyunca orada hiç kıpırdamadan, bağırsakları düğüm düğüm olmuş bir şekilde durup duramayacağını düşündü sonra da. Birileri önünde sonunda onu bulurdu, değil mi? Ölü ve katı, dimdik ayakta duran bir ceset heykeli.

Başını iki yana salladığında bu kara düşünceler peşini bıraktı, sonra da botlarını arandı.

Buldu; bu da bir başarıydı. Lukas giyinerek en azından bir şey yapmış oldu.

Odasından çıktı ve okula gitmemek için bağırıp çağıran çocuklarla onları yakalayıp botlarını ve tulumlarını giydirmeye çalışan ebeveynlerin etrafından dolaşarak ağır ağır sahanlığa doğru ilerledi. Tüm bu gürültü ve patırtılar Lukas için geri planda kalan bir sesten fazlası değildi. Bir uğultuydu, tıpkı evvelki gün Juliette'i görmek için gerçekleştirdiği uzun iniş çıkışlar esnasında bacaklarında hissettiği sızı gibiydi. Dairelerin bulunduğu bölümün sahanlığına çıktı ve alışkanlıktan kafeteryaya doğru çekildiğini hissetti. Tüm düşünebildiği önceki hafta düşündüklerinden farksızdı: bir

günün daha üstesinden gelecek ve sonra onu görebilme ihtimaliyle En-Tepe'ye tırmanacaktı.

Bir anda onu hâlâ görebileceği geldi aklına. Gün doğumu ona göre değildi, o daha çok seher vaktini ve yıldızları tercih ederdi, ancak onu görmek istediği takdirde yapması gereken tek şey kafeteryaya çıkıp dışarıdaki araziyi gözleriyle dikkatlice taramak olacaktı. Oralarda bir yerlerde yeni bir beden, o lanet bulutların arasından sızan zayıf ışık hüzmelerinin parlattığı yeni bir kıyafet olmalıydı.

Sahneyi kafasında canlandırabiliyordu: onun nahoş bir biçimde yerde yatan vücudunu, birbirine dolanmış bacaklarını, kenetli kollarını, yan dönmüş başlığını, siloya doğru baktığını. Daha da üzücüsü, onlarca yıl sonra kendisini o gri duvarekranın dibinde otururken ve yıldızların haritasını çıkarmak yerine araziyi resmederken görebiliyordu. Olabilecek herhangi bir aşınmayı görmeye çalışarak aynı araziyi tekrar tekrar çizdiğini, kâğıda damlayan gözyaşlarının karakalem çizgilerini çamura çevirdiğini hayal edebiliyordu.

Marnes gibi olacaktı, o zavallı adam gibi. Cenazesini toprağa verecek hiçbir yakını olmayan Şerif Yardımcısı'nı düşününce aklına Juliette'in kendisine söylediği son şey geldi. Ona birisini bulması, kendisi gibi olmaması, hiçbir zaman yalnız kalmaması için yalvarmıştı.

Ellinci kat sahanlığının çelikten yapılma, serin tırabzanlarını kavradı ve üzerine abandı. Aşağıya baktığında merdivenin yeryüzünün derinliklerine doğru döne döne ilerlediğini görebiliyordu. Elli altıncı katın sahanlığını ilk bakışta görebiliyor, arada kalan sahanlıkları ise belli belirsiz seçebiliyordu. Mesafeyi kestirmek zordu, ama yeteri kadar yüksek olduğunu düşündü. Atlayanların doksan dokuza kadar hiçbir şeye takılmadan düşüp ölebilmek için tercih ettiği seksen ikiye inmesine gerek yoktu.

Aniden kendisini uçarken, kolları bacakları açık bir vaziyette havada taklalar atarken gördü. Sahanlığı denk getiremeyeceğine hükmetti. Tırabzanlardan biri onu yakalar ve yaklaşık yansını biçerdi. Ya da belki de biraz daha öne doğru atlar ve kafa üstü çakılmaya çalışırsa bu işi daha çabuk halledebilirdi.

Düşüşünü, yani sonunu bütün berraklığıyla kafasında canlandırdığı için korkulu bir sancı ve adrenalin patlaması hissederek doğruldu. Etrafına bakındı ve kendisini izleyen birinin olup olmadığını görmek için sabah trafiğini kolaçan etti. Tırabzanlara abanıp boşluğa bakan başka yetişkinler de görmüştü daha önceleri. Kafalarından kötü düşüncelerin geçtiğini var saymıştı her zaman. Çünkü siloda büyümüş biri olarak yalnızca çocukların sahanlıklardan somut şeyler düşürebileceğini biliyordu. Yaşınız ilerledikçe elinizin uzandığı her şeyi sıkı sıkıya kavramanız gerektiğini bilirdiniz. Nihayetinde *başka* şeyler kayıp giderdi; kaybettiğiniz, silonun kalbine doğru taklalar atarak irtifa kaybeden ve sizi de peşinden atlamaya sürükleyen şeyler…

Sahanlık, koşturan bir taşıyıcının adımlarıyla sallandı, sonra çelik basamaklara çarpan çıplak ayak sesleri duyuldu ve sarmallar çizerek ona yaklaştı. Lukas tırabzandan uzaklaştı ve o gün yapacağı şeye odaklanmayı denedi. Belki de sürünerek yatağına gidip uyumalı, şuursuzca vakit öldürmeliydi.

Tam içinde motivasyon kırıntıları bulur gibiyken taşıyıcı, süratle yanından geçti ve Lukas bir anlığına da olsa oğlanın korkudan çarpılmış yüz ifadesini yakaladı. Hızla ve pervasızca görüş alanının dışına çıkmasına rağmen yüzündeki o telaşlı ifade Lukas'ın aklına kazınmıştı.

Ve Lukas anladı. Çocuğun seri ayak sesleri yeryüzünün gitgide daha derinlerine inerken o sabah bir şeyler olduğunu, En-Tepe'de temizlikle ilgili bahsedilmeye değer bir şeylerin vuku bulduğunu anladı.

Bir umut tohumuna bir damla su değdi. Kendisini zehirlemesinden ya da boğmasından korktuğu için varlığını inkâr ederek derinlere gömdüğü arzulu bir çekirdek filizlenmeye başladı. Belki de temizlik hiç gerçekleşmemişti. Sürgün kararını yeniden gözden geçirmiş olabilirler miydi? Mekanik insanları yukarıya bir dilekçe yollamıştı. Her biri kendi kellelerini Juliette için ateşe atan yüzlerce cüretkâr imza. En-Derin'in çılgın itirazı yargıçların çark etmesine neden olmuş olabilir miydi?

O ufak umut tohumu kök saldı. Bir sarmaşık gibi Lukas'ın göğsüne yayıldı ve içini yukarı koşturup olup biteni kendi

gözleriyle görme hevesiyle doldurdu. Tırabzanı ve hayal kırıklıklarının peşinden atlama isteğini ardında bıraktı, sonra da sabah kalabalığını yararak yukarıya doğru yol aldı. Taşıyıcının ardından fısıltıların yayılmaya başladığını fark etti. Bunun farkında olan tek kişi o değildi.

Yukarı yönde seyreden trafiğin arasına katıldığında önceki günlerden kalan bacak ağrılarının uçup gittiğini fark etti. Arkasından gelen yüksek telsiz parazitini duyduğu sırada önünde ağır ağır hareket eden bir aileyi sollamaya hazırlanıyordu.

Lukas arkasını döndüğünde birkaç basamak gerisinde el yordamıyla belindeki telsizini arayan Şerif Yardımcısı Marsh'ı gördü. Kucağında ufak bir karton kutu taşıyordu ve alnı terden parıl parıldı.

Lukas durup tırabzanı kavradı ve Orta-Katlar Şerif Yardımcısı'nın kendisine yetişmesini bekledi.

"Marsh!"

Şerif Yardımcısı sonunda telsizinin sesini kısmayı başardı ve bakışlarını yukarı kaldırdı. Lukas'a bir kafa selamı verdi. Bir işçi ve gölgesi yanlarından geçerken ikisi de tırabzanlara yapışmak zorunda kaldılar.

"Haberler nedir?" diye sordu Lukas. Şerif Yardımcısı'nı iyi tanırdı ve karşılık beklemeksizin ağzındaki baklayı çıkaracağını biliyordu.

Marsh alnını sildi ve kutuyu diğer koltukaltına geçirdi. "Şu Bernard yok mu, sabah sabah anamı ağlattı," diye yakındı. *"Yeter* tırmandığım bu hafta be!"

"Hayır, yani *temizlik* ne oldu?" diye sordu Lukas. "Bir taşıyıcı sanki hayalet görmüş gibi koşturup geçti de az önce."

Şerif Yardımcısı Marsh başını kaldırıp basamaklara baktı. "Juliette'in eşyalarını olabildiğince çabuk bir şekilde otuz dörde çıkarmam istendi. Hank onları bana getirirken az daha geberiyordu." Daha fazla kalamayacakmış izlenimi vererek tırmanmaya başladı. "Bak, işimi kaybetmek istemiyorsam devam etmem lazım."

Lukas kolunu yakaladı ve memnuniyetsiz tırmanıcılar bu ikili ile aşağıya yolculuk eden tek tük insanların arasından sıkışarak geçmeye çalışırken arkalarındaki trafik tıkanmaya başladı. 'Temizlik yapıldı mı yapılmadı mı?" diye sordu Lukas.

Marsh tırabzana doğru eğildi. Telsizinden alçak sesli konuşmalar duyuldu.

"Hayır," diye fısıldadı ve Lukas kendini uçabilecekmiş gibi hissetti. Merdivenlerle silonun beton kalbi arasındaki mesafeyi uçarak katedebilir, sahanlıkların arasında süzülebilir, tek sıçramada elli kat yol alabilirdi—

"Dışarı çıktı ama temizlemedi," dedi Marsh, sesi alçaktı ancak Lukas'ın hayallerini delik deşik edecek sivrilikte sözcüklerle doluydu. 'Tepelere doğru gitmiş—"

"Bir saniye. Ne dedin sen?"

Marsh başıyla onayladı ve Şerif Yardımcısı'nın burnundan ter damladı. "Görüş alanından çıkıp gitmiş," diye fısıldadı, tıpkı sesi kısılmış bir telsiz sesi gibi. "Şimdi de eşyalarını Bernard'a götürmem gerek—"

"Ben götürürüm," dedi Lukas ellerini uzatarak. "Zaten otuz dörde çıkıyordum."

Marsh kutuyu yeniden diğer koluna aldı. Zavallı Şerif Yardımcısı her an olduğu yere yığılacakmış gibi görünüyordu. Lukas ona yalvardı; tıpkı iki gün önce Juliette'i hücresinde ziyaret edebilmek için yalvardığı gibi. "Ver senin yerine ben götüreyim," dedi. "Bernard'ın bir şey demeyeceğini biliyorsun. Onunla iyi arkadaşızdır, tıpkı seninle de her zaman olduğumuz gibi-"

Şerif Yardımcısı Marsh dudağını sildi ve bu teklifi gözden geçirirken kafasını hafifçe salladı.

"Bak, ben zaten yukarı çıkıyorum," dedi Lukas. Her ne kadar vücudunda gelgitler oluşturan heyecan dalgaları odaklanmasını zorlaştırsa da kendini yorgun Marsh'ın elinden kutuyu yavaşça alırken buldu. Merdivenlerdeki trafik bir arka plan gürültüsüne dönüşmüştü. Juliette'in hâlâ siloda olma ihtimali avucundan kayıp gitmişti; ancak temizlik yapmadığını

duymak, tepeleri aştığını öğrenmek içini bambaşka bir şeyle doldurmuştu. Bu haber, yıldızların haritasını çıkarmak isteyen yanına temas etti. Hiç kimsenin Juliette'ten geriye kalanları seyredemeyeceği anlamına geliyordu zira.

"Elindekine dikkat ediyorsun bak," dedi Marsh. Gözleri artık Lukas'ın kollarındaki kutunun üzerindeydi.

"Onu hayatım pahasına koruyacağım," dedi Lukas. "Bana güven."

Marsh ona güvendiğini göstermek için kafasını salladı. Ardından Lukas temizliği kutlamak için yukarı çıkan kalabalığın önünde, Juliette'e ait eşyaların göğsüyle kolunun arasındaki bir kutuda çıkardığı yumuşak tıkırtılar eşliğinde merdivenleri hızla tırmanmaya başladı.

33

“Şu benim ihtiyar kulaklarımda eski iniltilerin çınlar hâlâ.”

Elektrik ustası Walker karman çorman bir tezgâhın üzerine doğru eğildi ve büyütecini düzeltti. Büyük ve balonsu lens bir lastikle başına tutturulmuştu ve sıkıyor olmalıydı; tabii altmış iki yılının büyük bir bölümünü kafasında onunla geçirmemiş olsaydı. Merceği yerine oturttuğunda yeşil renkli baskılı devre kartının üzerindeki küçük siyah çip berrak bir görünüme kavuştu. Gövdesinden bir örümceğin bacakları gibi çıkıntı yapan ufak metal tırnakları görebiliyordu; minik ayaklar gümüş renkli, donmuş çelik birikintilerinin içinde tuzağa düşmüş gibiydi.

Walker bir yandan ayağıyla emme ünitesini çalıştırırken diğer yandan da en ince havyasının ucunu gümüş noktalardan birine dokundurdu. Çipin minik tırnağının etrafındaki metal önce eridi, ardından bir kamış tarafından emilerek on altı küçük ayaktan birini azat etti.

Kafasını başka şeylerle meşgul etmek için tüm gece boyunca uyumamış ve yanmış çipleri sökmüştü. Yeni taşıyıcının tanıdık ayak patırtıları koridorun sonundan duyulduğunda bir diğerine geçmek üzereydi.

Walker kartı ve sıcak demir çubuğu tezgâha bırakıp kapıya koşturdu. Pervazı tuttu ve çocuk geçerken kapıdan dışarı sarktı.

“Taşıyıcı!” diye bağırdı ve çocuk gönülsüzce durdu. “Haberler nedir evlat?”

Çocuk gencecik beyaz dişlerini göstererek sırıttı. “Çok *bomba* haberlerim var,” dedi. “Ama sana bir jetona patlar.”

Walker bıkkın bir ifadeyle homurdandı, ancak yine de elini tulumunun cebine attı. Elini sallayarak çocuğu yanına çağırdı. “Sen şu Sampson’sın, değil mi?”

Çocuk kafasını evet dercesine salladı, saçları genç suratının etrafında dans etti.

“Gloria’nın gölgesiydin, değil mi?”

Walker’ın şıkırdayan ceplerinden çıkarılan gümüş jetonu gözleriyle takip eden çocuk bir kez daha başıyla onayladı.

“Biliyor musun, Gloria kimsesiz ve tüm hayatı çalışmaktan ibaret olan yaşlı bir adama merhamet ederdi. Haberler konusunda bana güvenirdi.”

“Gloria öldü,” dedi çocuk, avucunu uzatarak.

“Maalesef,” dedi Walker, iç çekerek. Jetonu çocuğun açık avucuna bıraktı, sonra da kendi yaşlı ve benekli elini haberi hemen anlatması için salladı. Her şeyi öğrenmek için can atıyordu ve doğrusu bunun için on jetonu seve seve gözden çıkarırdı. “Tüm detaylarıyla evlat. Hiçbir şey atlamadan.”

‘Temizlik yapılmadı Bay Walker!”

Walker’ın kalbi tekledi. Çocuk yeniden koşmaya koyulmak için omzunu döndürdü.

“Dur evlat! Ne demek istiyorsun, nasıl temizlik olmadı? Serbest mi bırakıldı?”

Taşıyıcı başını iki yana salladı. Uzun ve dağınık saçları merdivenlerde yukarı aşağı koştururken savrulması için özel olarak yaratılmış gibiydi. “Hayır efendim. *Reddetti!”*

Çocuğun gözlerinde şimşekler çakıyordu, sırıtışı böyle bir bilgiye sahip olmanın gururuyla kocamandı. Çocuğun hayatı boyunca hiç kimse temizlik yapmayı reddetmemişti. Aynı şey Walker için de geçerliydi. Belki de bugüne kadar hiç yaşanmamıştı. Walker Juliette’iyle gurur duydu.

Çocuk bir an bekledi. Koşup gitmek için sabırsızlanıyordu.

“Başka bir şey?” diye sordu Walker.

Sampson başını yukarı aşağı salladı ve Walker’ın ceplerine bir bakış attı.

Walker yeni nesillerin bu paragöz hâline uzun ve bıkkın bir iç çekti. Bir elini cebine atarken diğeriyle de sabırsızlığını belli eden bir el işareti yaptı.

“O gitti Bay Walker!”

Jetonu Walker'ın avucundan kaptı.

"Gitti mi? Öldü mü demek istiyorsun? Anlatsana evlat!"

Jeton tulumunun cebini boylayıp gözden kaybolduğunda Sampson'ın dişleri yeniden belirdi. "Hayır efendim. Tepelerin üzerinden yürüyüp gitmek gibi gitmek. Temizlik yapmadan Bay Walker, sadece doğrudan oraya gitti ve gözden kayboldu. Şehre gitti ve Bay Bernard tamamını seyretti!"

Genç taşıyıcı, Walker'ın koluna bir şaplak attı, besbelli o heyecanla bir şeylere saldırma ihtiyacı hissetmişti. Saçlarını yüzünden çekti, genişçe gülümsedi ve yoluna koyulmak üzere döndü. Artık ayakları daha hafif, ancak cepleri anlattıkları sayesinde daha ağırdı.

Walker kapıda taş kesmişti. Kayar da dış dünyaya düşerim korkusuyla pervazı demirden pençelerle kavradı. Salınarak orada öylece durdu, başını eğip önceki gece dışarıya çıkardığı tabak yığınına baktı. Sonra omzunun üzerinden tüm gece boyunca kendisine seslenen dağınık karyolasına bir göz attı. Havyadan hâlâ duman çıkıyordu. Yakında ilk vardiyanın ayak sesleri ve gürültüleriyle dolacak olan koridora arkasını döndü ve başka bir yangın çıkarmadan önce havyayı fişten çekti.

Kısa bir süre orada öylece durarak Jules'ü ve onun hakkında aldığı haberi düşündü. Ona gönderdiği notu zamanında alıp almadığını, onun adına duyduğu korkunun karnında yarattığı ağrıları azaltıp azaltmadığını düşündü.

Walker tekrardan kapıya döndü. En-Derin kıpır kıpırdı. Oraya çıkmak, eşiği geçmek, bu eşi görülmemiş durumun bir parçası olmak için kuvvetli bir çekim duydu içinde.

Shirly muhtemelen yakında kahvaltısını getirmek ve bulaşıkları götürmek için gelirdi. Onu bekleyebilir, belki biraz laflayabilirdi. Belki de böylece etkisinde kaldığı bu delice büyü geçerdi.

Ancak beklemenin, dakikaların siparişler gibi birikeceğinin,Juliette'in ne kadar uzağa gidebildiğini öğrenememenin ya da temizlik yapmamasına diğerlerinin vereceği tepkiyi bilmemenin düşüncesi onu harekete geçirdi.

Walker bir ayağını yerden kaldırdı ve kapının dışına uzattı, botları sınırları çizilmemiş zeminin üzerinde tereddütle asılı kaldı.

Derin bir nefes aldı ve kendini öne doğru bırakıp devinimin ritmine kapıldı. Ve aniden kendini gözü kara bir kâşif gibi hissetti. Sonunda başarmıştı, kırk küsur yıl sonra tanıdığı bir koridorda bir elini metal duvarlara sürterek sallana sallana ilerliyor ve gözlerinin hiç hatırlamadığı bir dönemece doğru adım adım yaklaşıyordu.

Ve Walker bilinmeze doğru yelken açmış yaşlı bir adama dönüştü yeniden, zihni orada karşılaşabileceklerinin etkisiyle sersemlemişti.

34

“Hüznümün ta derinlerine işleyecek

Sevecenlik kalmadı mı, bulutların üstünde de?

Canım anneciğim, kovmayın beni evden!”

Silonun ağır çelik kapıları aralandı ve büyük bir argon bulutu sinirli bir tıslama sesiyle dışarı salındı. Bulut yoktan var olmuş gibi görünüyordu, sıkıştırılmış gaz dışarının daha sıcak ve daha yoğunluksuz havasıyla temas edince köpüksü bir hal aldı.

Juliette Nichols bir botunu bu dar aralıktan dışarı çıkardı. Ölümcül toksinleri uzak tutmak, sıkıştırılmış basınç yoluyla argon gazını dışarı çıkmaya zorlamak için kapılar asgari miktarda açılmıştı, o sebeple Juliette’in yan dönmesi ve sıkışarak geçmesi gerekti, şişkin kıyafeti kalın kapılara sürttü. Tek düşünebildiği az sonra basınç odasını cehennem yerine çevirecek olan alevlerdi. Sanki sırtını yalıyor ve onu kaçmaya zorluyorlardı.

Diğer botunu da aralıktan geçirdiğinde kendini aniden dışarıda buldu.

Dışarıda.

Başlıklı kafasının üzerinde bulutlardan, gökyüzünden ve görünmez yıldızlardan başka hiçbir şey yoktu.

Hantal adımlarla ilerledi, tıslayan argon bulutunun içinden çıktı ve kendini yukarı doğru eğimli bir rampanın başında buldu, duvarların köşeleri rüzgarla taşınmış pisliklerden ötürü topak topaktı. Silonun En-Tepe’sinin yeraltına gömülü olduğunu unutmak kolaydı. Eski ofisinden ve kafeteryadan görülen manzara sanki yeryüzünün üzerinde duruyormuşsunuz ve başınız vahşi rüzgarla aynı hizadaymış illüzyonunu yaratıyordu, oysa bunun tek nedeni sensörlerin orada oluşuydu.

Juliette göğsündeki sayılara baktı ve yapması gereken işi hatırladı. Başını yere eğip botlarına odaklanarak rampayı

tırmandı. Nasıl harekete geçtiğinden bile emin değildi, nedeni infazının huzurunda boyun eğmiş olmanın getirdiği uyuşukluk olabilir miydi? Yoksa yalnızca otomatik bir kendini koruma refleksi, en basit haliyle basınç odasını dolduracak alevlerden kaçış mıydı bu? Vücudu birkaç saniye sonra olacakları kestiremediği ya da planlayamadığı için kaçınılmaz olanı ertelemeye mi çalışıyordu?

Juliette rampanın doruğuna ulaştığında başı bir yalanın, muazzam ve göz kamaştırıcı bir sahteliğin içine daldı. Tepeler yeni serilmiş halılar gibi duran yemyeşil çimlerle kaplıydı. Semaya sarhoş edici bir mavi hakimdi, bulutlar akıl almaz beyazlıktaki süslü çarşaflar gibiydi, hava uçan canlılarla benek benekti.

Olduğu yerde döndü ve bu takdire şayan yalanı içine çekti. Gençlik yıllarından kalma bir kitaba düşmüş gibiydi; hayvanların konuşabildiği, çocukların uçabildiği ve grinin hiçbir zaman var olmadığı kitaplara.

Gerçek olmadığını bildiği halde, dünyaya sekize iki inç bir yalandan baktığını bilmesine rağmen gördüklerine inanmanın *cazibesi* karşı koyulamazdı. O da inanmak istedi. IT'nin yalanlarla dolu programı hakkında bildiklerini ve Walker'la konuştukları her şeyi unutmak, aslında orada olmayan yumuşacık çimlerin üzerine kendini bırakmak, var olmayan hayatın zemininde yuvarlanmak, gülünç kıyafeti çıkarıp aldatıcı arazide mutluluktan avazı çıktığınca bağırarak koşturmak istedi.

Başını eğip ellerine baktı, kalın eldivenler elverdiğince yumruklarını sıkıp gevşetti. Bu kıyafet onun tabutuydu. Başlığına ve vizörüne IT'nin yerleştirdiği şeylerden hangilerinin gerçek hangilerinin boş umutlar olduğunu hatırlamak için mücadele ederken kafası karıştı. Gökyüzü gerçek değildi. Çimler gerçek değildi. *Ölümü* gerçekti. Her zaman bildiği o çirkin dünya gerçekti. Sonra bir anda bir şey yapması gerektiğini hatırladı. Temizlik. ..

Döndü ve sensör kulesine baktı, onu ilk defa görüyordu. Bir yanında paslı ve hafif gömülü bir merdiven asılı, sağlam bir çelik ve beton bloğuydu. Sensör bölmelerinin kabartısı kulenin yüzünde çıkmış siğiller gibiydi. Juliette eliyle göğsüne uzandı

ve temizlik bezlerinden birini kavrayıp yerinden söktü. Walker'ın notu kafasında yankılanmaya devam ediyordu: *Korkmak yok.*

Kaba yün bezi alıp kıyafetinin koluna sürttü. Kolunu saran ısı bandı bir zamanlar IT'den çaldığı, arıza çıkarması için özel olarak tasarlanmış bantlar gibi soyulup kabarmadı. Bu Juliette'in çalışmaya alışık olduğu, Mekanik tasarımı ısı bantlarındandı.

Tedarik iyi, demişti Walker notunda. İyi ile kastettiği Tedarik'teki insanlardı demek. Juliette'e yıllarca kötü kalitede yedek parçalar tedarik etmiş olmalarına rağmen en çok ihtiyaç duyduğu bu anında ona büyük bir kıyak yapmışlardı. Kendisi sürgününe gönderilmek üzere üç gün boyunca merdiven tırmanıp üç gece boyunca üç farklı hücrede yatarken onlar IT'nin malzemelerini Mekanik'inkilerle değiştirmişlerdi. Sipariş edilen parçaları tedarik etme görevlerini olabilecek en alengirli şekilde yerine getirmişlerdi, bunda mutlaka Walker'ın bir parmağı olmalıydı. Böylelikle IT farkında olmaksızın bir kerelik de olsa *dayanması* için bir kıyafet üretmişti, dağılması için değil.

Juliette gülümsedi. Her ne kadar ölümü kesin olsa da en azından ertelenmişti. Sensörlere uzunca bir süre baktı, parmaklarını gevşetti ve yün bezi sahte çimlerin üzerine attı. En yakınındaki tepeye doğru dönerken sahte renkleri ve orada gerçekten olanların üzerine yansıtılmış yaşam katmanlarını kafasından atmak için elinden geleni yaptı. Öforiye teslim olmaktansa botlarının sıkışmış toprakta çıkardığı katır kutur sese konsantre oldu, öfkeli rüzgârın kıyafetini yalayışını hissetti, kum tanecikleri başlığını dört bir yanından döverken belli belirsiz duyulan tıslamayı dinledi. Etrafındaki dünya dehşet vericiydi, yeterince odaklanırsa bilincine belli belirsiz varabileceği bir yerdi; tanıdığı ancak artık göremediği bir dünya.

Dik bayırı tırmanmaya başladı ve kararsız bir şekilde ufukta parıldayan metropolise doğru yollandı. Oraya varmak gibi bir düşüncesi yoktu. Tek istediği tepeyi aşıp çürüyüşünü kimsenin göremeyeceği bir yerde ölmekti, böylelikle yıldız-avcısı Lukas

şafak vakitlerinde onun cansız suretini görmekten çekinip kendini yukarı çıkmaktan alıkoyamayacaktı.

Sonra birdenbire yalnızca yürümek, bir amaca sahip olmak ona kendini iyi hissettirdi. Onların görüş alanının dışına çıkacaktı. Bu, dökülmekte olduğunu bildiği o sahte şehre gitmekten çok daha esaslı bir hedefti.

Tepeyi tırmanırken yan yolda bir çift koca kayaya rastladı. Juliette etraflarından dolaşmaya başlamıştı ki o anda nerede olduğunu, en rahat yol olan, iki katmanın çakışarak oluşturduğu kıvrımı takip ettiğini ve yalanların en korkuncunun da orada yattığını fark etti.

Holston ve Allison. Vizörünün sihriyle kamufle edilmiştiler. Taştan bir serapla kaplıydılar.

Söylenecek hiçbir şey yoktu. Ne görülecek bir şey, ne de edilecek bir kelam vardı. Tepeden aşağı baktı ve oraya buraya serpiştirilmiş diğer kaya parçalarını gördü, konumları hiç de rastgele değildi, eski temizlikçilerin yere yığıldıkları yerlerdeydiler.

Bu üzüntü verici düşünceleri gerisinde bırakarak siloya sırtını döndü. Arkasından kıçlarına kına yakacak olanların (ya da yas tutacak küçük bir kalabalığın) görüş mesafesinden çıkmak için ne kadar vaktinin kaldığını bilmesine imkan yoktu.

Siloda gerçekleştirdiği tırmanışlar yüzünden hâlâ sızlayan bacaklarıyla tepenin zirvesine doğru çıkarken IT tarafından gözlerinin önüne çekilen örtünün ilk yırtıklarına şahit oldu. Gökyüzünün ve uzaktaki şehrin daha önce hiç görmediği kısımları, yani aşağıdan bakıldığında tepenin perdelediği parçalar görüş alanına girdi. Programda bir kırılma noktası var gibiydi; yalanlarının bir sınırı vardı. Uzaktaki yekpare sütunların üst kısımları sahte gün ışığında sağlam görünür ve de parıldarken bu göz alıcı cam levhalar ile parlak çeliğin altında terk edilmiş bir dünyanın çürük donukluğu yatıyordu. Binaların çoğunu en alt katlarına kadar görebiliyordu ve binalar, onlara yansıtılan ağır zirveleri nedeniyle her an devrilmeye hazır bir görüntü çiziyorlardı.

Yan tarafta daha önce hiç görmediği ekstra binalar vardı, çoğunun hiçbir desteği ya da temeli yoktu. Altlarındaki kara gökyüzüyle birlikte havada öylece asılı duruyorlardı. Gri bulutlardan ve cansız tepelerden oluşan gökyüzü manzarası alçak ufuk çizgisi boyunca uzanıyor, vizör programının eriminin bittiği noktada kalın ve mavi bir çizgiyle sonlanıyordu.

Juliette, IT'nin dalaveresindeki bu eksikliğin sebebini çözmeye çalıştı. Bunun sebebi tepenin ardında ne yattığını kendilerinin bile bilmemesi ve bu kısmı nasıl değiştireceklerini tahmin edememeleri olabilir miydi? Yoksa kimsenin bu kadar uzağa gidemeyeceğini bildikleri için uğraşmaya değmeyeceğini mi düşünmüşlerdi? Nedeni ne olursa olsun görüntünün sarsıcı ve mantıkdışı doğası kafasını allak bullak etti. Onun yerine ayaklarına, yeşile boyanmış tepenin doruğuna ulaşana dek geriye kalan bir düzine adımı atmaya odaklandı.

Tepenin doruğunda, şiddetli rüzgârlar kıyafetine çarpıp neden oldukları türbülansla onu eğilmek zorunda bıraktığında duraksadı. Ufku inceledi ve iki dünyayı ayıran çizginin tam üzerinde durduğunu gördü. Önünde uzanan bayırın aşağısında, gözlerinin daha önce hiç görmediği yeni bir arazide tozdan, kavrulmuş topraktan, coşkulu rüzgârlardan, küçük hortumlardan ve ölümcül havadan oluşan çıplak bir dünya bulunuyordu. Burası yeni bir diyardı, buna rağmen şimdiye dek karşılaştığı her şeyden daha tanıdıktı.

Dönüp az önce tırmandığı patikaya, hafif bir meltemle dalgalanan çimlere, başlarını kendisine doğru sallayan tek tük çiçeğe, tepesindeki açık maviye ve parlak beyaza dikkatle baktı. Çirkin bir uydurmacaydı bu; davetkâr ancak sahteydi.

Juliette bu illüzyona son bir kez daha hayran hayran baktı. Tepelerin ortasındaki yuvarlak çöküntünün silosunun düz çatısının dış hatlarını çizmeye çalışıyormuş gibi görünmesi, yaşamaya elverişli evinin geri kalanının toprağın derinliklerine gömülü olması dikkatini çekti. Yeryüzünün silonun etrafında oluşturduğu yükselti, araziye aç bir tanrı tarafından kaşıklanmış görünümü katıyordu. Buruk bir kalple içinde büyüdüğü dünyanın kapılarının kendisine tamamıyla

kapandığını, evinin ve insanlarının mühürlü kapılar ardında güvende olduğunu ve kaderine boyun eğmesi gerektiğini kabullendi. Sürgün edilmişti. Fazla zamanı kalmamıştı. Böylelikle davetkâr manzarayla parlak renklere sırtını döndü ve tozlu, cansız, gerçek dünyayla yüzleşti.

* * *

Tepeden inmeye başladığında Juliette kıyafetinin içindeki havayı ihtiyatla solumaya başladı. Walker'ın ona fazladan bir zaman, kendisinden önce hiçbir temizlikçinin sahip olmadığı kadar bir süre armağan ettiğini biliyordu, ama ne kadardı? Ve niçin? Hedefine çoktan ulaşmış, kendini sensörlerin görüş alanının dışına atmayı başarmıştı. Peki neden hâlâ yürüyor, niçin hâlâ bu yabancı tepeden aşağıya doğru sendeleyerek iniyordu? Sebebi dinginlik miydi? Yerçekimi miydi? Yoksa bilinmeyenin görüntüsünü mü merak ediyordu?

Önündeki yabancı araziyi incelemek için durduğunda bayın hemen hemen inmişti ve viran şehre giden ana istikamette ilerlemeye başlamak üzereydi. Bulunduğu yükseklik, kupkuru yeryüzünün uzun kum tepeciklerinin üzerindeki son yürüyüşü, bu bakir yolculuğu için dilediği yolu seçmesine imkân tanıyordu.

Silosunun konuşlandığı çukurun tesadüfi olmadığını işte o zaman, önündeki pas tutmuş şehre bakarken fark etti. Ufukta uzanan tepelerin ortalarında oldukça belirgin bir yeryüzü şekli vardı. Birbirinin peşi sıra tekrarlanan, çanak biçimli, yuvarlak çukurlardı bunlar; aralarındaki arazi, kaşıklanmış her bir lokmanın bıraktığı oyuğu aşındırıcı rüzgârlardan korumak istercesine yükseliyordu.

Juliette bir taraftan buna kafa yorup diğer taraftan da adımlarına dikkat kesilerek bir sonraki çanağa indi. İri taşları tekmeleyerek yana itti, nefes ritmini ayarladı. Taşmış havzaların derinliklerinde çalıştığından, tıkanmış tahliye giderlerini açmak için cüsseli adamların bile çekindiği çamurların altından yüzdüğünden, havayı muhafaza etmenin sakin kalmaktan geçtiğini iyi biliyordu. Başını kaldırdı ve giysisinin içinde bu çanağı aşıp bir sonraki büyük tepenin

zirvesine tırmanmaya yetecek kadar oksijen bulunup bulunmadığını merak etti.

Çanağın merkezinden yükselen ince uzun kuleyi, zayıf gün ışığının altındaki metal parıltısını işte o anda gördü. Buradaki araziye vizöründeki program tarafından el sürülmemişti; gerçeklik, başlığının içine lekelenmemiş bir şekilde nüfuz ediyordu. Ve bu tanıdık sensör kulesini gördüğünde etrafta fazla dönüp dolaştığını, tepenin doruğundan araziyi seyrederken yanlış tarafa döndüğünü ve daha önce geçtiği yolu bir kez daha katederek kendi silosunun yolunu tutmuş olabileceğini düşündü.

Toprağın üzerinde çüremekte olan ölü bir temizlikçinin görüntüsü bu savını kanıtlar nitelikteydi. Çıplak bir iskeletten, eski bir kıyafetin metal şeritlerinden ve bir başlığın dış kabuğundan ibaretti.

Durup başlığın tepe noktasına botunun burnuyla dokunduğunda kabuk dağılıp içine göçtü. Bir zamanlar içinde bulunan etler ve kemikler uzun zaman evvel rüzgarlarla sürüklenip etrafa saçılmış olmalıydı.

Juliette uyuyan çifti görmek için tepeden aşağıya doğru baktı; ancak o iki kum tepesinin oluşturduğu kıvrım görüş alanının içinde değildi. Bir anda kendini afallamış ve kaybolmuş hissetti. Havanın sonunda contaları ve ısı bandını geçip geçmediğini, beyninin zehirli gazlara boyun eğip eğmediğini merak etti, fakat sorusunun yanıtı hayırdı. Artık şehre daha yakındı, hala binaların ufukta çizdiği o silüete, halen eksiksiz ve ışıltılı görünen o zirvelere doğru yürüyordu. Üstlerindeki gökyüzü mavi ve parlak bulutlarla doluydu.

Bu da önündeki kulenin… *kendi* kulesi olmadığı anlamına geliyordu. Bu kum tepelerinin, ölü yeryüzünün bu koca yükseltilerinin amacı ne rüzgarları önlemek ne de havayı uzak tutmaktı. Meraklı gözlerin önüne bir set çekmekti işlevleri; bu görüntüyü, bu manzarayı *diğerlerinden*saklamaktı.

35

“Bir ki hop, üçüncüsü göğsündedir.”

Lukas otuz sekizin sahanlığına tırmanırken ufak kutuyu göğsünde sımsıkı tuttu. Burası ofislerin, dükkânların, bir plastik fabrikasının ve küçük su arıtma tesislerinden birinin bulunduğu çok amaçlı bir kattı. Kapıları iterek geçti ve temizlik gününün sessizliğine bürünmüş koridorlarda aceleyle ilerleyip ana pompa kontrol dairesine vardı. IT’nin genel anahtarını kullanarak içeri girdi. Odanın içinde salı günü üzerinde çalıştığı bakım programından kalan uzun ve tanıdık bir bilgisayar kasası vardı. Lukas kapının ufak penceresinden dışarıya ışık sızmasını ve gelip geçenlerin içeride birinin olduğunu anlamasını önlemek için odanın tepe lambalarını yakmadı. Uzun sunucu rafıyla duvarın arkasına geçti, yere çöktü ve el fenerini bulmak için tulumunun ceplerini karıştırdı.

Gece fenerinin yumuşak ve kırmızı ışığında kutunun kanatlarını nazikçe açıp içindekileri açığa çıkardı.

Suçluluk duygusu apansızdı. Beklentilerini, keşif ve mahremiyet heyecanını yıktı geçti. Patronuna karşı gelmekten ya da Şerif Yardımcısı Marsh’a yalan söylemekten kaynaklı değildi bu suçluluk; önemli olduğu söylenen sevkiyatı geciktirmesinden hiç değildi. Juliette’in eşyalarına saygısızlık etmesindendi. Onun kaderini hatırlamış olmasındandı. Ondan geriye kalanlar buradaydı işte. Kayıp ve göçüp gitmiş bedeni değildi belki; ama yaşadığı hayattan arta kalanlardı.

Kutunun kanatlarını kapatıp içindekileri unutmayı aklından geçirirken derin bir nefes aldı, sonra bu eşyalara ne olacağını düşündü. Muhtemelen IT’deki arkadaşları kutunun içini pençeleriyle eşeleyecek-ti. Kutuyu yırtarak açacak ve tıpkı şeker değiş tokuş eden çocuklar gibi bunları bir şeylerle takas edeceklerdi. Onu kirleteceklerdi.

Onun yerine kutunun kanatlarını ardına dek açtı ve Juliette’i onurlandırmaya karar verdi.

Işığını ayarladığında kutunun en tepesinde bir kablo parçasıyla sarılmış silo çeklerini gördü. Bunları kutunun dışına çıkardı ve bir göz gezdirdi. Tatil çekleriydiler. Onlarca. Çekleri burnuna yaklaştırmasıyla kutudan yayılan keskin yağ kokusu düşüncelerini istila etti.

Bu çeklerin altında az sayıda süresi dolmuş yemek kartı vardı, bir kimliğin köşesi aralarından çıkıntı yapıyordu. Lukas kimliğe uzandı, şerif olduğu için gümüş harflerle yazılmıştı. Darmadağın kartların arasında başka bir kimlik daha aradı, ancak görünüşe göre henüz adına Mekanik'in kullandığı renkte bir kimlik çıkarılmamıştı. Bir suçlama yüzünden işinden kovulmasıyla bir başka suçlamayla ölüme mahküm edilmesi arasında kartın hazırlanabileceği kadar zaman geçmemişti.

Bir süre kimliğin üzerindeki fotoğrafı inceledi. Yeni gibiydi, tıpkı onu hatırladığı gibi görünüyordu. Saçlarını arkadan sıkıca toplamış, başının tepesini dümdüz bırakmıştı. Tokasından fırlamış buklelerinin boynunun her iki yanından sallandığını görebiliyordu ve bu onu çalışırken seyrettiği ilk geceyi, bir ışık kümesinin altında oturup önündeki dosyayı sayfa sayfa karıştırırken uzun saçlarını nasıl ördüğünü hatırlattı.

Parmağını fotoğrafın üzerinde gezdirdi ve yüz ifadesini gördüğünde güldü. Fotoğrafçının ne yapmaya çalıştığını ya da bir çekimin neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamaya çalışır bir ifadeyle alnı kırışık, gözleri kısıktı. Gülüşünün hıçkırığa dönüşmesini önlemek için eliyle ağzını kapattı.

Çekler tekrar kutunun içine girdi ancak kimlik tıpkı Juliette'in dik başlı tavrının bir uzantısı gibi Lukas'ın göğüs cebine gitti. Gözüne çarpan bir sonraki şey gümüş bir çoklu çakı oldu, yeni görünüyordu, onunkinden biraz daha değişik bir modeldi. Çakıyı aldı ve arka cebinden kendisininkini çıkarmak için öne doğru eğildi. İkisini kıyasladı, Juliette'inkinin birkaç parçasını yuvasından çıkardı ve takılmadan açılıp kapanışlarına, yerlerine otururken çıkarttıkları zarif tıkırtılara hayran kaldı. Bir süre kendi çoklu çakısını temizlemekle uğraştı, parmak izlerini ve eriyip üzerine yapışmış kauçuk kablo kaplamalarının bir kısmını sildi, sonra da çakıları değiştirdi. Kendi çoklu aleti yerine

ondan kalan bu hatırayı taşımayı tercih etti; onunki yerine kendi çakısı depoda kaybolabilir ya da kıymet bilmeyen bir yabancı tarafından alıkoyulabilirdi.

Lukas duyduğu ayak sesleri ve kahkahanın etkisiyle dondu kaldı. Nefesini tuttu ve birinin içeri girmesini, ışıkların yanmasını bekledi. Yanındaki sunucu bir klik sesi çıkardı ve vızıldadı. Koridordaki gürültü azaldı, kahkaha sesi uzaklaştı.

Şansını zorluyordu, biliyordu, ancak kutuda daha görülecek çok şey vardı. Yeniden eşelemeye başladı ve süslü bir ahşap kutu buldu; değerli bir antikaydı bu ve avucundan yalnızca birazcık daha büyüktü. Kısa bir süre boyunca nasıl açıldığını bulmaya çalıştı, üst kapağını kenara kaydırmayı başardığındaysa gördüğü ilk şey bir yüzük oldu: bir kadının evlilik yüzüğü. Som altından olabilirdi, ancak kesin bir şey söylemek güçtü. El fenerinden çıkan kırmızı ışık renkleri solduruyor, her şeyi tekdüze ve cansız kılıyordu.

Üzerinde bir yazı aradı, ancak yoktu. Merak uyandırıcı bir nesneydi bu yüzük. Onunla tanıştığında Juliette'in onu takmadığından emindi, acaba bir akrabasına mı aitti yoksa isyan öncesinden kalan bir şey miydi? Yüzüğü ahşap kutuya geri koydu ve içindeki diğer eşyaya, bir tür bileziğe uzandı. Hayır, bir bilezik değildi. Çıkardığında onun bir saat olduğunu gördü, minicik gövdesi değerli taşlarla bezenmiş, kayışının tasarımına yedirilmişti. Lukas saatin ön yüzünü inceledi ve bir süre sonra ya gözlerinin ya da kırmızı ışığın kendisine bir oyun oynadığını düşündü. Yoksa? Emin olmak için daha yakından baktı ve mümkün olamayacak incelikteki kollarından birinin zamanı tıkır tıkır tüketmekte olduğunu gördü. Çalışıyordu.

Lukas böyle bir eşyayı saklamanın ya da onunla yakalanmanın sonuçlarına kafa patlatmaksızın saati göğüs cebine koydu. Kutuda yalnız başına duran yüzüğe baktı ve bir anlık tereddüdün ardından onu da avuçlayıp cebine attı. Elini karton kutuya daldırdı, dibine dağılmış jetonlardan bir kaçını kapıp antika kutunun içine koydu, sonra da kapağını kapatıp tekrardan yerine yerleştirdi.

Ne yapıyordu? Bir ter damlasının saçlarından yola çıkıp çenesine doğru süzüldüğünü hissedebiliyordu. Çalışmakta olan

bilgisayarın arkasından gelen sıcaklık yükseliyor gibiydi. Başını yana eğdi ve kaşındırıcı ter damlacığını silmek için omzunu kaldırdı. Kutuda daha fazlası vardı ve kendine engel olamıyordu: bakmaya devam etmeliydi.

Ufak bir not defteri buldu ve sayfalarını karıştırdı. Bir sürü yapılacaklar listesi vardı içinde, bütün maddelerin üzeri özenle çizilmişti. Onu yerine bıraktı ve kutunun dibindeki katlanmış kağıt parçasına uzandı, sonra onun bir kağıt parçasından daha fazlası olduğunu fark etti. Pirinç raptiyelerle tutturulmuş kalın bir kağıt yığını çıkardı kutudan. En tepesine not defterindekine benzer bir el yazısıyla şu harfler yazılmıştı:

Ana Jeneratör Kontrol Dairesi Kullanım Kılavuzu

Kitapçığı açtığında içinde esrarengiz diyagramlar ve kenar boşluklarını dolduran madde imli notlar buldu. Bu Juliette'in kendi elleriyle yazdığı bir şey gibiydi, ya odanın işleyişini doğru zamanlamayla yapmak ya da diğerleri için yararlı bir kılavuz oluşturmak için hazırlamış olmalıydı. Kağıdın hamur haline getirilmeden geri dönüştürülmüş olduğunu gördü. Sadece arka kısımlarına yazmıştı. Kitapçığın tersini çevirdi ve arkasında satırlarca devam eden baskılı yazıya göz gezdirdi. Kenar boşluklarında yine notlar vardı ve bir isim defalarca daire içine alınmıştı:

Juliette. Juliette. Juliette.

Kitapçığı ters çevirip orijinal kapağını buldu. *"Romeus ve Juliette'in Trajik Hikayesi,"* yazıyordu. Bir oyundu bu. Lukas adını daha önceden duymuştu. Önündeki sunucunun içinde bir fan devreye girdi ve silikonla kablodan oluşan sıcak çiplerin üzerine serin hava üfledi. Lukas alnındaki teri sildi ve ciltli oyunu kutuya tıktı. Diğer eşyaları özenle üstüne yerleştirip karton kutunun kanatlarını kapattı. Sonra ayağa kalktı ve fenerini söndürüp Juliette'in çoklu çakısının bulunduğu cebine tıktı. Kutuyu tek kolunun altına aldı ve Juliette'in saatini, yüzüğünü, üzerinde fotoğrafı bulunan kimliğini hissetmek için diğer eliyle göğsünü yokladı. Hepsi yerli yerindeydi.

Lukas başını iki yana salladı. Aklından ne geçiyordu acaba, diye düşündü, küçük ve karanlık odadan sessizce sıvışırken.

Üzerinde göz kırpan ve parlayan ışıklar bulunan uzun bir panel, onun odayı terk edişini sessizce seyretti.

36

"Ey gözler son kez bakın!

Kucaklayın son kez ey kollar!

Ve siz ey dudaklar, nefes kapıları, yasal bir öpüşle mühürleyin

Doyumsuz ölümle yaptığım bu süresiz anlaşmayı!"

Her yerde cesetler vardı. Juliette bir anda kendini toz ve çamurla kaplı, kıyafetleri rüzgârda yaşayan toksinler tarafından aşındırılmış cesetlerin arasında sendeleyerek yol alırken buldu. Hepsi durağandı, birbirlerine girmiş büyük kaya parçaları gibiydiler. Bazıları kendisininkine benzer kıyafetler giymişti, ama çoğunun üzerinde zehirli rüzgârlar tarafından lime lime edilmiş paçavralar vardı. Rüzgâr botlarını ve cesetleri yalayıp geçtiğinde kumaş şeritleri En-Derin'in balık çiftliklerindeki su yosunları gibi dalgalanıyordu. Cesetlerin etrafından dolanıp sensör kulesine doğru yol almaya çabalarken bir süre sonra üzerlerine basmak zorunda kaldı; yüzlerce ceset vardı yerde yatan, hatta belki de binlerce.

Bu kişilerin kendi silosunun insanları olmadığını fark etti. Durum ne kadar aşikâr olursa olsun yarattığı hissiyat ürkütücüydü. *Başka* insanlar. Ölü olmaları yürek parçalayan gerçeği bir nebze bile azaltmadı: bu kadar yakınlarında yaşamalarına rağmen bundan hiçbir zaman haberi olmamıştı. Juliette bir yolunu bulup yaşama elverişsiz o boşluğu aşmış, bir evrenden başka bir evrene yolculuk etmişti ve muhtemelen bunu yapabilen ilk kişiydi. Şimdiyse kendisininkine hem çok benzeyen hem de çok yakınlarındaki bir dünyada, tıpkı kendisi gibi yaşayıp kendisi gibi ölen yabancı insanlara ait bir mezarlıktaydı.

Ufalanan kayalar kadar yoğun, biçimleri gitgide birbirlerinden ayırt edilemez hâle gelen cesetlerin arasında yol aldı. Üst üste yığılıydılar, o yüzden yolunu dikkatli seçmeliydi. *Öteki* siloya inen rampaya yaklaştığında yoluna devam edebilmek için bir ya da iki cesedin üzerine daha basması

gerekti. Görünüşe göre kaçmaya çalışırlarken birbirlerinin üzerine yığılmış, gerçek tepelere ulaşmaya çabalarken kendi küçük tepelerini oluşturmuşlardı. Ama sonra, aşağı inen rampaya vardığında, basınç odasının çelik kapısının önünde bir ceset yığını daha gördü ve aslında*tekrardan içeri* girmeye çalıştıklarını fark etti.

Eli kulağında kendi ölümünü daha da yakınında hissetti; muntazam bir farkındalık, yeni bir hissiyat istila etti tenini ve bunu bütün gözeneklerinde derinlemesine duyumsadı. Yakında bu bedenlerin arasındaki yerini alacaktı ve nedense bundan korkmuyordu. O korkuyu tepenin zirvesinde bırakmıştı ve şimdi yeni bir diyarda yeni şeyler görüyordu, minnettar olması gereken korkunç bir hediyeydi bu. Merakına yenik düşerek ilerlemeye devam etti, belki de onu buna sevk eden şey, hepsi de sürünerek ilerleme pozisyonunda yatan bu donmuş kalabalığın, birbirlerinin üzerinde yüzen ve aşağıdaki kapıya uzanan bedenlerin görüntüsüydü.

Aralarından kulaç attı o da. Gitmesi gereken yere doğru bata çıka ilerledi. Dağılmış ve içi boşalmış bedenlerin üzerine bastı, kemikleri ve ufalanmış kalıntıları kenara tekmeledi, kısmen aralanmış kapıya doğru ilerlemek için savaştı. Kapının demir dişlerinin arasında donakalmış bir figür vardı, bir kolu içeride bir kolu dışarıdaydı, gri ve pörsümüş yüzünde bir çığlık kısılı kalmıştı, iki boş göz yuvasıyla dışarıyı seyrediyordu.

Juliette de aslında onlardan, diğerlerinden biriydi. Ölüydü; ya da neredeyse ölüydü. Ancak onlar hareket anında donmuşken o hala kımıldayabiliyordu. Kapı aralığını boşaltmayı denedi ve cansız bedeni aralığın dışına çekti. Başlığının içinde derin derin soluk alıp veriyor, nefesi vizörünün burun hizasını buğulandırıyordu. Cesedin yansı eline geldi, diğer yarısı ise kapının iç tarafına yığıldı. Toza dönüşmüş insan eti, iki parçanın arasında bir bulut meydana getirdi.

Kollarından birini eşikten içeri soktu ve yanlamasına girmeye çalıştı. Omzu içeri girmeyi başardı, sonra da bacağı; fakat başlığı yakalandı. Başını çevirip yeniden denedi ancak başlık kapıya sıkıştı kaldı. Çelik çenelerin kafasını yakaladığını ve başlığının, ağırlığının bir kısmını taşıyarak

kendisini yan yarıya havada asılı tuttuğunu hissettiğinde bir panik anı yaşadı. Tutunacak bir yer bulmak ve kendisini içeri çekmek için kolunu sonuna kadar sokup kapının arkasına uzanmaya çabaladı, ancak gövdesi sıkışmıştı. Tek bacağı içeride, diğeri dışarıdaydı. Ne kendini içeri çekecek, ne de dışarıdan kendini içeri itecek bir şey vardı. Tuzağa düşmüştü, içerideki işe yaramaz kolunu telaşla sallıyordu, hızlı soluk alış verişleri giysisinde kalan oksijeni süratle tüketiyordu.

Juliette diğer kolunu da içeri sokmaya çalıştı. Belini döndüremiyordu, ancak dirseğini büküp parmaklarını karnıyla kapının arasındaki dar boşluktan geçirebilirdi. Parmaklarını çelik kapının kenarına doladı ve asıldı. Bir manivela olarak kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Sadece parmaklarının ve de kavrayışının gücüyle hareket ediyordu. Juliette birdenbire ölmek istemediğini fark etti, orada olmazdı. Yumruğunu sıkar gibi kuvvetlice büktü elini, parmakları çelik çenelerin kenarına kapandı, parmak eklemleri kasılmanın etkisiyle gıcırdadı. Kafasını başlığının içinde hızla salladı, lanet ekrana kafa atmaya çabaladı, kıvrandı, ittirdi, çekti… ve bir anda serbest kaldı.

Basınç odasına doğru sendeledi, bir ayağı kapı aralığına hafifçe takıldı, dengesini sağlamak için kollarını bir değirmen gibi döndürdü, diğer ayağıysa yanmış bir kemik yığınına çarpıp havaya siyah bir kül bulutu kaldırdı. Bunlar basınç odasının arındırıcı ateşlerine yakalananların kalıntılarıydı. Juliette kısa bir süre önce terk ettiği odaya ürkütücü derecede benzeyen, yanmış bir odada buldu kendini. Yorgun ve afallamış zihni acımasız sanrıların etkisiyle döndü. Belki de çoktan ölmüştü ve bunlar onu bekleyen hayaletlerdi. Belki de kendi silosunun basınç odasında canlı canlı yanarak can vermişti ve bunlar onun kaçıkça hayalleri, acıdan kaçış şekliydi; artık hayaleti mütemadiyen bu yere musallat olacaktı.

İnsanlardan artakalanları gerisinde bırakıp iç kapıya doğru sendeledi ve başını lombozun kalın camına dayadı. Camın arka tarafında, masasında oturan Peter Billings'i aradı gözleri. Ya da belki de koridorda kol gezen ve hayalet eşini arayan hortlak Holston'ı görürdü.

Ancak bu aynı basınç odası değildi. Sakinleşmeye çalıştı. Oksijeninin bittiğinden şüphelendi, sıcak bir motorun egzoz dumanını içine çekmesi gibi kendi verdiği zehirli gazları soluyarak beynini mi boğuyordu acaba?

Kapı kusursuz yalıtımıyla tamamen kapalıydı. Gerçekti. Binlerce kişi ölmüştü, ama o hâlâ hayattaydı. Şimdilik.

Kapıyı kapatan geniş volanı çevirmeye çalıştı, ancak ya o da donmuştu ya da kapı içeriden kilitlenmişti. Juliette silo şerifinin ya da bir kafeterya çalışanının duymasını ümit ederek cama vurdu. içerisi karanlıktı, ancak orada birilerinin olması gerektiği düşüncesi kolay kolay peşini bırakmadı. insanlar siloların *içinde* yaşardı. Onların etrafında yığınlar oluşturmazdı.

Yanıt gelmedi. Işık da yanmadı. Geniş volanın üzerine eğildi ve Marnes'ın verdiği bilgileri, bütün mekanizmaların nasıl işlediğinden bahsedişini hatırladı; fakat bu derslerin üzerinden asırlar geçmiş gibi hissediyordu ve zamanında onları önemsememişti. Ama bir şey hatırladı: argon banyosundan ve arındırıcı ateşlerden sonra iç kapının kilidi açılmıyor muydu? Otomatik olarak? Böylelikle basınç odası temizliğe hazır olmuyor muydu? Marnes'ın bunu söylediğinden emin gibiydi. Hatta odayı ateşler sardığında zaten kimsenin bir daha geri dönemeyeceği hakkında bir şaka da yapmıştı. Bunu hatırlıyor muydu yoksa kafasından mı uyduruyordu? Oksijene susamış beynin hüsnükuruntusu muydu bunlar?

Öyle ya da böyle kapının volanı kımıldamıyordu. Juliette bütün ağırlığıyla bastırdı ancak kapı kesinlikle kilitli gibiydi. Geri çekildi. Temizlikçilerin ölümlerinden önce üzerlerini giyindikleri asma bank davetkar duruyordu. Yürüyüş ve içeri girme çabası onu yormuştu. Hem neden içeri girmeye çalışıyordu ki? Bir karara varamadan olduğu yerde döndü. Ne yapıyordu?

Oksijene ihtiyacı vardı. Nedense siloda bir miktar bulabileceğini düşünüyordu. Etrafına, sayılamayacak miktardaki cesedin saçılmış kemiklerine baktı. Kaç ölü vardı? Tahmin yürütülemeyecek kadar birbirlerine girmişlerdi. Kafatasları, diye düşündü. Onları sayarsa öğrenebilirdi. Başını

iki yana sallayarak bu saçmalığı kafasından attı. Duyuları gitgide zayıflıyordu.

“Kapının üzerindeki volan inatçı bir somun,” dedi içinden bir ses ona. “Sıkışmış bir cıvata.”

E genç bir gölgeyken onları açmakla nam salmamış mıydı?

Juliette kendine bu işi başarabileceğini söyledi. Yağ, ısı, manivela. Bunlar yerinden kımıldamayan metal parçalarına deva olacak sırlardı. Bu üçlüden hiçbirisi şu an elinde yoktu, yine de etrafına bakındı. Dış kapıdan sıkışarak çıkamayacağını, bunu ikinci bir kez yapamayacağını, o tür bir eforu kaldıramayacağını biliyordu. O halde elinde sadece bu oda vardı. Bank arka kenarından duvara boydan boya sabitlenmiş, iki zincirle de desteklenmişti. Juliette zincirleri yokladı ancak onları nasıl sökeceğini, ya da daha önemlisi ne işe yarayacaklarını bilmiyordu.

Odanın köşesinde bir yılan gibi kıvrılarak zeminden geçen ve havalandırmalara bağlanan bir boru vardı. Argon gazını taşıyan şey bu olmalı, diye düşündü. Ellerini borunun etrafına sardı, tek ayağını duvara dayadı ve asıldı.

Havalandırma bağlantısı kımıldadı; toksik hava, birleşim yerini çürütmüş ve zayıflatmıştı. Juliette gülümsedi, dişlerini sıktı ve tüm kuvvetiyle çekti.

Boru havalandırmadan ayrıldı ve alt kısmı büküldü. Aniden ürperdi, vahşi bir sıçanın koca bir parça ekmeğin üzerine çöreklenmesi gibiydi vaziyeti. Borunun serbest kalan ucunu kavradı ve ileri geri kanırtarak sabitlenmiş ucunu bükmeye çalıştı. Boruyu biraz daha hareket ettirebilirse, bunu yeterince uzun bir süre devam ettirebilirse parça bütünüyle eline gelecekti. Kırılıncaya dek büktüğü zayıflamış çeliklerin sıcaklıklarını bugüne dek sayısız kez hissetmişti.

Bir ter damlası kaşının üzerine yerleşti ve vizör ekranının içeri girmesine müsaade ettiği solgun ışıkta parıldadı. Sonra yoluna devam edip burnunun ucundan ekranına damladı ve o kısmı buğulandırdı; ancak Juliette giderek artan bir çaresizlik ve korkuyla asılmaya, itmeye, kanırtmaya devam etti.

Boru Juliette'in beklemediği bir anda koptu ve onu hazırlıksız yakaladı. Başlığının içinden kısık bir çıt sesi duydu yalnızca, içi boş ve uzun metal parçası sonunda elindeydi. Bir ucu ezik ve bükülmüş, diğer tarafı ise bütün ve yuvarlaktı. Juliette yeniden kapıya yöneldi, bu kez elinde bir alet vardı. Boruyu volanın içinden geçirdi, bir ucunu asılabileceği kadar dışarıda bırakmaya çalışırken diğer ucunu da duvara sürtmeyecek şekilde ayarladı. Her iki eldivenli elini de borunun etrafına doladı, parmak uçlarında yükseldi, başını kapıya yasladı ve borunun üzerine abandı. Sonra da zıplayıp tüm ağırlığını kaldıracın üzerine verdi; bir cıvatayı gevşeten şeyin sabit kuvvet değil, ani bir hareket olduğunu biliyordu. Ellerini borunun ucuna doğru kaydırdı, birazcık büküldüğünü görünce kapı aralanmadan evvel ortadan ikiye ayrılacağından korktu.

Borunun sonuna, yani azami manivela kuvvet noktasına geldiğinde bütün gücüyle sıçradı ve tüm ağırlığını üzerine verdi. Boru kırıldığındaysa bir küfür patlattı. Yüksek sesli, kıyafetinin çok az emebildiği bir tangırtı duyuldu ve acı verici bir şekilde dirseğinin üzerine düştü.

Juliette soluklanmak için biraz duraksadı. Teri vizörünün ekranına damlayıp görüşünü bulandırdı. Ayağa kalktığında borunun kırılmamış olduğunu fark etti. Kayıp yuvasından mı çıktı acaba, diye düşündü ancak hâlâ geniş volanın içindeki pozisyonunu koruyordu.

Gözlerine inanamadı, çok heyecanlıydı, boruyu itip yerinden çıkardı. Ellerini volana sardı ve kuvvetle yüklendi.

Ve volan.

Kımıldadı.

37

"Bu sıcakta, delikanlılığı vurur herkesin başına."

Walker koridorun sonuna ulaştı ve kendini dar koridorun rahatlatıcı sınırlarını terk edip Mekanik'in geniş antresine girerken buldu. Gördüğü kadarıyla oda bir sürü genç gölgeyle doluydu. Gruplar halinde takılıyor, kendi aralarında bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Üç erkek çocuk bir duvarın yakınına çömelmiş, jetonuna taş atmaca oynuyorlardı. Walker odanın karşısındaki yemekhaneden yayılan, iç içe girmiş bir düzine ses duyabiliyordu. Gölgebüyütenler yetişkin meseleleri hakkında konuşurken genç kulakları yanlarından uzaklaştırmışlardı. Derin bir nefes aldı ve her bir adımına odaklanarak, her seferinde bir ayağını ısrarla öne doğru atarak ve her bir zemin motifini aşılması gereken bir hedef olarak düşünerek lanet olası açık alana doğru aceleyle ilerledi.

Kısa bir ömür gibi gelen bir sürenin ardından nihayet karşı duvara tosladı ve rahatlayarak çelik panellere sarıldı. Gölgeler arkasından gülüştüler, ancak o anda bunu umursayamayacak kadar çok korkmuştu. Perçinlenmiş çeliğe tutunarak duvar boyunca kayarken yemekhane kapısının kenarını kavradı ve kendini içeri çekti. Hissettiği rahatlama muazzamdı. Yemekhane her ne kadar atölyesinden birkaç kat daha büyük olsa da en azından bir sürü mobilyayla ve tanıdığı insanlarla doluydu. Sırtı duvara yaslı, omzu açık kapıya yapışık durduğu müddetçe daha küçük olduğunu bile farz edebilirdi. Kendini yere atıp soluklandı. Mekanik departmanının insanları kendi aralarında tartışıyor, seslerini yükseltiyor, hararetleniyor ve birbirlerine kafa tutuyordu.

"Her halükarda şimdiye kadar oksijeni bitmiştir," diyordu Rick.

"Bunu bilemezsin," dedi Shirly. En az diğerleri kadar uzun olabilmek için bir sandalyenin üzerine çıkmıştı. Odaya bir göz gezdirdi. "Kıyafette ne gelişimler kaydettiklerini bilemeyiz."

"Çünkü bize anlatmıyorlar!"

“Belki de bu sefer dışarıda işler daha iyi gitmiştir.”

Oda bu son sözle birlikte sessizliğe büründü. Belki de sesin tekrar konuşmaya cesaret edip etmeyeceğini ya da anonimliğini ele vermesini görmek için bekliyorlardı. Walker kendisinden tarafa bakan gözleri şöyle bir süzdü. Korku ve heyecan karışımıyla fal taşı gibi açılmıştı hepsi de. Çifte temizlik bazı tabuları yıkmıştı. Gölgeler uzaklaştırılmıştı. Yetişkinler heyecanlarından yerlerinde duramıyor, kendilerini yasaklı fikirleri tartışabilir hissediyorlardı.

“Ya sahiden de daha iyi gittiyse?” diye sordu başka biri.

“İki hafta öncesine göre mi? Bakın arkadaşlar, olay kıyafetlerde! Kıyafet sorununu çözdüler!” Petrolcü Marck bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirdi, gözlerinde öfke vardı. “Eminim,” dedi. “Artık kıyafet olayını çözdüler ve bir şansımız var!”

“Neye şansımız var?” diye kükredi Knox. Mekanik’in kır saçlı amiri masalardan birine oturmuş, bir kahvaltı çanağını kaşıklıyordu. “Daha fazla insanımızı dışarıya, oksijenleri bitinceye kadar tepelere gezintiye yollamaya mı?” Başını iki yana salladı ve bir lokma daha aldı, sonra da kaşığını onlara doğru salladı. “Konuşmamız gereken asıl konu,” dedi ağzındakini çiğneyerek, “şu danışıklı seçim olayı; o sıçan götlü başkan ve bizi hiçbir boktan haberdar etmemeleri!”

“Kıyafet sorununu çözmediler,” diye tısladı Walker, çetin sınavının etkisiyle hâlâ nefes nefeseydi.

“Buranın tıkır tıkır işlemesini sağlayanlar *biziz,”* diye devam etti Knox, sakalını silerek. “Peki karşılığında ne alıyoruz? Kırık parmaklar ve deli saçması maaşlar. Peki ya şimdi? Şimdi de umurumuzda olmayan bir görüntü için gelip insanlarımızı alıyor ve onları dışarı yolluyorlar!” Kudretli yumruğunu masaya indirdi ve çanağı havaya sıçradı.

Walker boğazını temizledi. Hâlâ yere çömelmiş vaziyetteydi ve sırtı duvara yaslıydı. Kimse onun ne içeri girdiğini görmüş ne de ilk söylediklerini duymuştu. Ancak hazır odadakiler Knox’ın söylediklerinden korkup sessizliğe bürünmüşken Walker yeniden denedi.

“Kıyafet sorununu *çözmediler,”* dedi, bu defa biraz daha yüksek sesle.

Shirly tüneğinden onu gördü. Çenesi düştü, ağzı bir karış açıldı. Parmağıyla Walker’ı işaret etmesiyle birlikte on kadar kafa ona döndü.

Hepsinin ağzı açık kaldı. Walker hâlâ nefes nefeseydi ve ölmesine ramak kalmış gibi görünüyor olmalıydı. Atölyesine uğradığı zamanlarda ona her zaman iyi davranan genç su tesisatçılarından Courtnee sandalyesinden kalkıp ona doğru koştu. Kadın şaşkın bakışlarla adını fısıldadı, ayağa kalkmasına yardımcı oldu ve masaya gelip kendi yerine oturması için onu teşvik etti.

Knox çanağını ittirdi ve masaya beşkardeşi indirdi. “Eh, artık insanlar bu lanet olası yerin her tarafına girip çıkıyor, değil mi?”

Walker bakışlarını naifçe kaldırdığında yaşlı ustabaşının kendisine bıyık altından gülümsediğini gördü. Walker’a bakan iki düzine kişi vardı, hem de hepsi aynı anda. Walker bir elini yarı yarıya salladı ve gözlerini masaya dikti. Bir anda etrafındaki insanların sayısı gözüne çok göründü.

“Bütün bu bağrışmalar seni rahatsız mı etti ihtiyar? Sen de mi tepelere doğru yola çıkıyorsun yoksa?”

Shirly sandalyesinden aşağı atladı. “Tanrım, çok özür dilerim. Ona kahvaltısını götürmeyi unuttum.” Walker gerek olmadığını belirtmek için elini kaldırdığı sırada kadın ona yiyecek bir şeyler kapmak adına telaşla mutfağa doğru hareketlendi. Walker aç değildi.

“Rahatsızlıktan değil…” Sesi çatladı. Yeniden denedi. “Buraya Jules’ün görüş alanının dışına çıktığını *duyduğum* için geldim.” diye fısıldadı. Eliyle masanın üzerindeki hayali tepelerin üzerinden aşarmış gibi bir hareket yaptı. “Ama kıyafet olayını çözenler IT’deki dangalaklar*değildi,”* dedi. Marck’la göz teması kurdu ve kendi göğsüne vurdu. “Bendim.”

Köşede bir yerde fısıltılarla devam eden bir sohbet pat diye kesildi. Kimse meyve suyundan tek yudum almadı, kimsenin

kılı kıpırdamadı. Walker'ın atölyesinden çıkmış olmasının şaşkınlığını henüz üzerlerinden atabilmiş değillerdi, bu kalabalığın arasına girmesi ise apayrı bir olaydı zaten. Aralarından hiçbiri onun etrafta dolaştığını hatırlayacak kadar yaşlı değildi. Hepsi onu bir mağarada yaşayıp gölge büyütmeyi artık reddeden deli elektrik adam olarak tanıyordu.

"Ne *dedin* sen?" diye sordu Knox.

Walker derin bir nefes aldı. Tam konuşmak üzereydi ki Shirly geri dönüp önüne bir çanak sıcak yulaf koydu. Kaşık çanağın ağzına dayalı duruyordu, karışım çok yoğundu. Tam sevdiği gibi. Ellerini çanağın iki tarafına bastırarak sıcaklığı avuçlarında hissetti. Uykusuzluktan bir anda aşırı yorgun düşmüştü.

"Walk?" diye sordu Shirly. "İyi misin?"

Kafasını evet anlamında salladı ve eliyle geçiştirdi, sonra başını kaldırdı ve Knox'la göz göze geldi.

"Geçen gün Jules bana geldi." Başını yukarı aşağı sallayıp özgüven depoladı. Kaç kişinin konuşurken kendisini izlediğini veya tepe lambalarının sulanmış gözlerini kamaştırış biçimini düşünmemeye çalıştı. "Bu kıyafetler ve IT hakkında bir teorisi vardı." Düşünülmesi bile yasak olan şeylerden bahsetme konusundaki kararını güçlendirmek için bir eliyle yulafını karıştırdı. Hem zaten kaç yaşındaydı artık? Tabuları neden umursayacaktı ki?

"Isı bandını hatırlıyor musun?" ilk vardiyada çalışan ve Juliette'i iyi tanıyan Rachele'e döndü. Kadın başıyla onayladı. "Jules bantların parçalanış biçimlerinin tesadüf olmadığını çözdü." Kendi kendine kafa salladı. "Her şeyi çözdü, başardı, evet."

Yiyeceğinden bir lokma aldı, aç değildi ancak sıcak kaşığın dilini yakma hissi hoşuna gitti. Oda sus pus olmuştu, beklemedeydiler. Dışarıdaki gölgelerin fısıltıları ve sessizce oyun oynayışları zar zor duyuluyordu.

"Yıllarca Tedarik bölümüne karşılıksız olarak iyilik üstüne iyilik yaptım," diye açıkladı. "iyilik üstüne iyilik. Ben de onları aradım. Onlara ödeşmiş olacağımızı söyledim." Başını

kaldırıp Mekanikli adam ve kadınlardan oluşan gruba baktı, koridorda daha fazlasının dikildiğini duyabiliyordu, geç gelseler de odadaki donakalmış insanların tavırlarına bakarak sessiz olmaları gerektiğini anlamaları güç olmamıştı. “Daha önce de IT’nin tedarik zincirinden malzemeler aldığımız oldu. Şahsen ben aldım. En kaliteli elektronik aksamlar ve kablolar kıyafet üretimi için onlara gidiyor-”

“Aşağılık piçler,” diye mırıldandı birisi, hatırı sayılır sayıda kişi de onun dediğini onaylarcasına kafa salladı.

“Ben de Tedarik’ten kıyaklarımın karşılığını rica ettim. Juliette’i tutukladıklarını duyar duymaz-” Walker duraksadı ve gözlerinin yaşını sildi. “Duyar duymaz bir mesaj yollayıp iyiliklerimin karşılığını istedim, o piçlerin talep ettiği her şeyi bizim ürettiklerimizle değiştirmelerini söyledim. Hepsinin en iyisiyle. Ve uyanıklık yapmalarına mani oldum.”

“Ne yaptın, ne yaptın?” diye sordu Knox.

Walker başını tekrar tekrar evet dercesine salladı; gerçekleri anlattığı için kendini iyi hissediyordu. “O kıyafetleri fazla dayanmasın diye özel olarak üretiyorlardı. Ama dışarısı günlük güneşlik olduğundan değil, öyle olduğunu sanmıyorum. Görüş alanlarının dışına çıkmamız istenmiyor, hayır efendim.” Yulaflarını karıştırdı. “Hepimizin burada, görebilecekleri bir yerde olmamızı istiyorlar.”

“O hâlde iyi mi?” diye sordu Shirly.

Walker kaşlarını çattı ve başını usulca iki yana salladı.

“Dediğim gibi arkadaşlar,” dedi birisi. “Şimdiye kadar oksijeni tükenmiştir.”

“Nasılsa *ölecekti,”* diye ekledi birisi ve tartışma yeniden alevlenmeye başladı. “Bu yalnızca onların ne kadar aşağılık olduklarını gösterir!”

Walker bu konuda hemfikirdi.

“Herkes sakin olsun,” diye kükredi Knox. Ancak aralarında en az sakin olan kişi o gibiydi. Sükûnet bozulduğunda odaya başka çalışanlar da girdi. Endişeli yüzlerle masanın etrafına toplandılar.

“İşte böyle,” dedi Walker kendi kendine, yaşanan olayları, başlattığı şeyi gördüğünde. Arkadaşlarının ve meslektaşlarının öfkelenişini, gaipten cevaplar bekleyerek oraya buraya meydan okuyuşlarını, hırslarının kabarışını seyretti. “işte böyle,” dedi yeniden, sözcüklerinin patlak vermek üzere olduğunu hissedebiliyordu. “İşte böyle, işte böyle-”

Hâlâ tepesinde dikilen, kendisine bir hastayla ilgilenirmiş gibi bakan Courtnee zarif elleriyle onun bileğini tuttu.

“Ne böyle?” diye sordu. Cevabı duyabilmek için ötekilere susmalarını işaret etti. Walker’ın üzerine eğildi.

“Walk, söyle bana, böyle olan ne? Bu ne anlama geliyor? Ne demek istiyorsun?”

“İşte böyle başlıyor,” diye fısıldadı yaşlı adam, oda bir kez daha sessizliğe büründü. Başını kaldırıp yüzlerine baktı; hepsini dikkatle inceledi; gazaplarını, patlak veren tüm tabuları ve endişelenmekteki haklılığını gördü.

“İşte böyle başlıyor isyanlar…”

38

"İliklerine işlemişti sefalet…

Raflardaysa tek tük kutular."

Lukas otuz dördüncü kata nefes nefese ve ufak kutuyu kucaklamış bir vaziyette geldi; onu soluksuz bırakan şey her günkü rutin tırmanışı değil, yasalara karşı gelmiş olmasıydı. Sunucuların arkasına saklanıp Juliette'in eşyalarını kurcalamasının körüklediği adrenalinin metalik tadı hala ağzındaydı. Göğsünü yokladı, eşyaların varlığını hissetti, bir de küt küt atan kalbini.

Kendini toparladığında IT'nin kapılarına doğru uzandı ve tam o esnada birisi koşarak dışarı çıkınca az kalsın parmak eklemlerinden birini kırıyordu. Tanıdığı teknisyenlerden biri olan Sammi aceleyle dışarı fırladı ve koşarak yanından geçti. Lukas ona seslendi ancak kendisinden yaşça büyük olan teknisyen çoktan basıp gitmiş, merdivenleri tırmanmış ve gözden kaybolmuştu.

Ana giriş salonu daha da curcunalıydı: bağrışmalar vardı. Lukas bu karmaşanın nedenini sorgulayarak temkinli bir şekilde içeri girdi. Kapıyı dirseğiyle aralık tutup kutuya sımsıkı sarılarak içeri süzüldü.

Görünüşe göre bağırış çağırışın çoğu Bernard'dan geliyordu. IT'nin baş sorumlusu güvenlik kapısının dışında duruyor ve sırayla bütün teknisyenleri haşlıyordu. Onun hemen yanında, IT'nin güvenlik şefi Sims, gri tulumlar içindeki üç adamı benzer biçimde azarlıyordu. Lukas kızgın ikiliden ürkerek kapıda donakaldı.

Bernard kendisini gördüğünde Lukas kapıyı çarparak kapattı ve ona selam vermek için korkudan tir tir titreyen teknisyen ordusunun arasından zor bela ilerledi. Lukas bir şeyler söylemek için ağzını açtı ancak patronu ondan çok elinde tuttuğu kutuya odaklanmıştı.

"Bu mu?" diye sordu Bernard, elindeki kutuyu kaparken.

“Bu…?”

“O yağdanlıkçının sahip olduğu her şey bu lanet kutuya mı sığmış?” Bernard kutunun kanatlarını açtı. “Hepsi bu mu?”

“Iıı… bana verilen bu,” diye kekeledi Lukas. “Marsh dedi ki-”

“Evet, Şerif Yardımcısı kramp falan yazmış mesajında. Antlaşma’da bunlara bir yaş sınırı koyulması şart. Sims!” Bernard güvenlik şefine döndü. “Konferans salonuna. Derhal.”

Lukas güvenlik kapısını ve onun arkasındaki sunucu odasını işaret etti. “Sanırım benim şeye gitmem-”

“Benimle gel,” dedi Bernard, kolunu Lukas’ın sırtına dolayıp omzunu sıkarken. “Bu işte sana ihtiyacım var. Belli ki buralarda güvenebileceğim kahrolasıca teknisyenlerin sayısı gün geçtikçe azalıyor.”

“Sunucularla il-ilgilenmemi istemediğinden emin misin? On üçüncü kuleyle ilgili o olay devam ediyor-”

“O işin acelesi yok. Bu daha önemli.” Bernard onu çekerek konferans salonuna doğru yönlendirdi, iri kıyım cüssesiyle Sims başı çekiyordu.

Güvenlik görevlisi kapıyı açıp bekledi ve geçerken Lukas’a kaşlarını çattı. Lukas eşigi geçerken bir ürperti duydu. Ter damlacıklarının göğsünden aşağı kaydığını, suçluluk duygusunun körüklediği bir ateşin koltukaltını ve boynunun etrafını sardığını hissedebiliyordu. Bir anda masanın üzerine yatırılıp hareketsiz bırakıldığını, aşırdıklarının ceplerinden çıkarılıp nazire yapılırcasına gözüne gözüne sokulduğunu canlandırdı kafasında-

“Otur,” dedi Bernard. Kutuyu masanın üzerine koydu ve Lukas bir sandalyeye otururken içindekileri Sims’le birlikte boşaltmaya başladı.

“Tatil çekleri,” dedi Sims, kupon koçanını kutudan çıkarırken. Lukas adamın en küçük hareketinde dahi dalgalanan kol kaslarını seyretti. Sims de bir zamanlar teknisyendi, ta ki bedeni irileşip daha az beyin gücü ve daha çok efor gerektiren başka bir iş için biçilmiş kaftan oluncaya

dek. Jetonları burnuna götürdü, kokladı ve kafasını hızla geri çekti. “Terli bir yağdanlıkçı gibi kokuyor.”

“Sahte mi?” diye sordu Bernard.

Sims başını iki yana salladı. Bernard ufak ahşap kutuyu inceliyordu. Salladı ve parmak eklemleriyle tıklattı, içinde tıkırdayan jetonların sesini dinledi. Kutunun dışında bir menteşe ya da kanca aradı.

Lukas neredeyse tepesinin kaydırılıp açıldığını, ancak ince işçiliği çok iyi olduğundan birleşim yerlerini görmek için bayağı uğraşmak gerektiğini kaçırıyordu ağzından. Bernard bir şeyler mırıldanıp kutuyu kenara koydu.

“Tam olarak aradığımız nedir?” diye sordu Lukas. Öne doğru eğildi, kutuyu kaptı ve onu sanki ilk defa görüyormuş gibi inceledi.

“Herhangi bir şey. Lanet olasıca bir ipucu,” diye uludu Bernard. Lukas’a dik dik baktı. “Nasıl olur da bu yağdanlıkçı tepeleri aşar? Kendi marifeti mi? Yoksa teknisyenlerimden birinin mi? Kimin?”

Lukas adamın öfkesinin nedenini anlayamıyordu. Temizlemediyse ne olmuştu yani; nasıl olsa bu bir çifte temizlik olacaktı. Yoksa Bernard, Juliette’in bu kadar uzun süre hayatta kalmasının*nedenini* bilmediği için mi kızgındı? Bu son fikir Lukas’ın kafasına yattı. Ne zaman kazara bir şeyleri tamir etse Bernard neredeyse o şeyi bozmuş kadar çıldırırdı. Daha önceleri de adamın sinirli hallerini görmüştü, ancak bu seferki farklıydı. Adam deliye dönmüştü. *Çıldırmıştı.* Bu tam da Lukas’ın nasıl becerdiğini bilmeden emsali görülmemiş bir başarı elde ettiğinde hissettiklerinin aynısıydı.

O sırada Sims not defterini buldu ve sayfalarını çevirmeye başladı. “Hey patron-”

Bernard defteri elinden kaptı ve sayfaları hiddetle çevirip okudu. “Birinin bunu iyice incelemesi lazım,” dedi. Gözlüklerini burnunun üzerinde geriye itti. “Bunda kurduğu tezgaha dair bir ipucu falan olmalı-”

“Hey, bak,” dedi Lukas kutuyu uzatarak. “Açılıyor.” Onlara kayarak açılan kapağı gösterdi.

“Ver bakayım.” dedi Bernard, not defterini masaya bırakıp ahşap kutuyu Lukas’ın elinden kaparak. Yüzünü buruşturdu. “Sadece jeton,” dedi tiksinmiş bir ifadeyle.

Jetonları masanın üzerine döktü ve kutuyu da bir kenara fırlatmaya davrandı; fakat Sims onu elinden aldı. “Bu bir antika,” dedi iri cüsseli adam. “Sence bunda bir ipucu olabilir mi, yoksa ben bunu…?”

“Al, al. Sende kalsın.” Bernard kollarını ana girişe bakan pencereye doğru salladı. “Zaten burada bundan daha önemli başka hiçbir lanet olasıca şey yok, değil mi sizi bok beyinliler?”

Sims üstüne alınmayarak omuz silkti ve ahşap kutuyu cebine indirdi. Lukas çaresizce başka bir yerde olmayı istedi, silonun neresi olursa olsun ona uyardı.

“Belki de sadece şansı yaver gitmiştir,” diye bir fikir attı ortaya Sims.

Bernard geriye kalan eşyaları masanın üzerine dökmek ve Lukas’ın dibine sımsıkı yerleştirdiği kılavuzu düşürmek için karton kutuyu şiddetle sallamaya başladı. Sonra durdu ve gözlük çerçevesinin üzerinden Sims’e bir bakış attı.

“Şansı yaver gitmiştir.” diye tekrarlardı.

Sims başını evet anlamına gelecek biçimde salladı.

“Siktir,” dedi Bernard.

Sims dediğini onayladı. “Evet, haklısın.”

“Hayır, siktir, çık git buradan!” Bernard kapıyı işaret etti. “Siktirgit-buradan!”

Güvenlik şefi bunu komik bulmuş gibi sırıttı, ancak yine de hantal hantal kapıya doğru yöneldi. Odayı terk etti ve kapıyı ardından usulca çekti.

“Moronlar sarmış dört bir yanımı,” dedi Bernard, yalnız kaldıklarında.

Lukas bu hakaretin kendisine yöneltilmediğini düşünmek istedi.

“Sözüm meclisten dışarı,” diye ekledi Bernard, sanki Lukas’ın aklını okuyormuş gibi.

“Sağ ol.”

“Hey, sen en azından lanet sunucuların arızalarıyla ilgilenebiliyorsun. Peki öteki bok kafalı teknisyenlere ne için jeton ödüyorum ben?”

Gözlüğünü yeniden burun kemerinin üzerinden geriye kaydırdı, Lukas da o esnada IT’nin baş sorumlusunun her zaman bu kadar çok küfredip etmediğini hatırlamaya çalışıyordu. Sanmıyordu. Yoksa onu bu hale getiren şey geçici başkan olmanın yol açtığı baskı mıydı? Bir şeyler değişmiş olmalıydı. Bernard’ı arkadaşı olarak düşünmek bile garip geliyordu artık. Adam şimdi çok daha mühim, çok daha meşgul biri olmuştu. Belki de bu ekstra sorumluluğun getirdiği stres ve masum insanları temizliğe yollayan kişi olmanın verdiği acının altında eziliyordu-

“Neden hiç gölge almadığımı biliyor musun?” diye sordu Bernard. Kılavuzun sayfalarını karıştırdı, arka yüzüne yazılmış oyunu gördü ve kağıt yığınını ters çevirdi. Avuçlarını bilmiyorum gibisinden açıp omuz silken Lukas’a bir bakış attı.

“Çünkü burayı benden başka birinin yönettiğini düşündüğümde tüylerim diken diken oluyor.”

Lukas onun IT’yi kastettiğini düşündü, siloyu değil. Ne de olsa başkan olalı çok olmamıştı.

Bernard oyunu elinden bıraktı ve kısık sesli atışmaların yeniden yükseldiği pencereye doğru baktı.

“Ama bu aralar bir gölge almam lazım. Arkadaşlarının, beraber büyüdüğün kişilerin birer sinek gibi döküldükleri yaştayım; ama sen hâlâ bunların başına gelmeyeceğini düşünecek kadar gençsin.”

Gözlerini Lukas’a doğru devirdi. Genç teknisyen Bernard’la yalnız kalmaktan huzursuzdu. Bu duyguyu daha önce hiç hissetmemişti.

“Daha önce bir adamın kibri yüzünden mahvolan silolar oldu,” dedi Bernard ona. “Bunun için tek gereken şey iyi planlama yapmamak ve sonsuza dek yaşayacağını düşünmek,

ancak o adamın yok olup-” parmağını şıklattı, “ardında koca bir kara delik bırakması her şeyi tepe taklak etmeye yeter de artar bile.”

Lukas patronuna neden bahsettiğini sormak için can atıyordu.

“Sanırım bugün o gün.” Bernard Juliette’in hayatından geriye kalanları ardında darmadağın bırakarak uzun konferans masasının etrafında yürüdü. Lukas’ın bakışları eşyalara kaydı. Bernard’ın onlara nasıl muamele ettiğini görünce kutuyu önceden karıştırmış olmasının verdiği suçluluk duygusu uçup gitmişti. Artık sadece daha fazlasını cebe indirmiş olmayı diliyordu.

“İhtiyacım olan kişi sunuculara hâlihazırda erişimi olan birisi,” dedi Bernard. Lukas yana döndüğünde kısa boylu, koca göbekli IT sorumlusunun hemen yanında durduğunu fark etti. Elini göğüs cebine atıp eşyaların Bernard’ın dikkatini çekecek şekilde şişkinlik meydana getirmediğinden emin oldu.

“Sammi iyi bir teknisyen. Ona güveniyorum, ancak o da neredeyse benim kadar yaşlı.”

“O kadar da yaşlı değilsin,” dedi Lukas, nazik görünüp aklını toplamaya çalışarak. Neler olup bittiğinden emin değildi.

“Arkadaşım diyebileceğim çok fazla kişi yok,” dedi Bernard.

“Bunun için müteşekkirim…”

“Muhtemelen bana en yakın olan kişi sensin-”

“Bilmukabele-”

“Babanı da tanırdım. İyi bir adamdı.”

Lukas yutkundu ve başını yukarı aşağı salladı. Başını kaldırıp Bernard’a baktı ve adamın elini uzattığını gördü. Bir süredir öylece bekliyordu. Kabul etmek için Lukas da elini uzattı, hala teklif edilen şeyin ne olduğundan emin değildi.

“Bir gölgeye ihtiyacım var Lukas.” Bernard’ın eli Lukas’ınkinin yanında minicik kaldı. Kolu yukarı aşağı sallanırken izledi. “O kişinin sen olmanı istiyorum.”

39

“Yavaş evlat, acele işe şeytan karışır;

Telaşla koşanın ayağı dolaşır.”

Juliette basınç odasının iç kapısından geçti ve tekrar kapatmak için hemen harekete geçti. Ağır kapı, menteşelerinin üzerinde gıcırdayıp ve kuru yuvasına otururken karanlık her yanını sardı. Geniş kilitleme volanını kavradı ve üzerine abanıp kapı sımsıkı kapanana kadar çevirdi.

Kıyafetinin içindeki hava bayatlıyordu; sersemlemeye başladığını hissedebiliyordu. Arkasını döndü, bir elini duvara dayadı ve karanlığın içinde ileriye doğru tökezledi. Onunla birlikte içeri girmesine müsaade etmek zorunda kaldığı dış dünya havası sırtını çılgına dönmüş bir haşere ordusu misali pençeliyormuş gibi hissediyordu. Juliette ardında bıraktığı ölümle arasına mesafe koymaya çabalayarak koridor boyunca körlemesine sendeledi.

Ne yanan bir ışık ne de dış dünya manzaralı duvarekranlarda bir parıltı vardı. Yolunu bulabilmesi için silonun iç yapısının kendisininkiyle aynı olması için dua etti. Kıyafetindeki havanın biraz daha dayanması için dua etti, silodaki havanın dış dünyadaki kadar kokuşmuş ve toksik olmaması için dua etti. Ya da en azından silonun havasının kıyafetinde kalan hava kadar oksijenden yoksun olmaması için…

Elleri tam olması gerektiği yerde bulunan bir hücrenin parmaklıklarına sürttü ve ona karanlıkta yönünü bulma cesareti aşıladı. Zifiri karanlıkta ne bulmayı umduğunu bilmiyordu, kurtuluş için bir planı yoktu, sadece dışarıdaki dehşetten sendeleyerek uzaklaşıyordu. Önce silosunda, sonra*dışarıda,* şimdi de yepyeni bir yerde olduğunun çok da bilincinde değildi artık.

Başlığındaki son oksijen kırıntılarını soluyup duvarları elleriyle yoklayarak ofise vardığı sırada ayağı bir şeye takıldı ve Juliette yere kapaklandı. Yumuşak bir tepeciğin üzerine

sertçe iniş yaptı, onu eliyle yokladı ve bir kola rastladı. Bir cesetti bu. Birkaç ceset. Juliette üzerlerinde emekledi, yumuşak et dışarıdaki içi boş kabuk ve kemiklerden daha insansı ve de katıydı; ama bu durum onları aşmasını zorlaştırıyordu. Eline birinin çenesi ilişti. Vücudunun ağırlığı cesetlerin boyunlarının dönmesine neden oluyordu ve Juliette neredeyse dengesini kaybediyordu. Yapmakta olduğu şeyin onda uyandırdığı hissiyat irkilmesine neden oldu ve özür dilercesine bir hareket yapıp kollarını başka bir yere doğru kaydırdı; kendini bu ceset yığınının üzerinden aşıp karanlığın derinliklerine doğru ilerlemeye zorladı. Ta ki başlığı ofis kapısına çarpana dek…

Beklemediği bir anda gelen darbe aslında Juliette'in yıldızları görmesine ve bayılmaktan korkmasına yetecek kadar sertti. Yukarı uzandı ve el yordamıyla kapı tutamağına erişti. Zifiri karanlık öylesine kusursuzdu ki gözleri tamamıyla kapalı olsa da bir şey fark etmezdi. Mekanik'in en ücra köşeleri dahi bu raddede derin ve kusursuz bir gölge görmemişti.

Kapı kolunu buldu ve bastırdı. Kilitli değildi, ancak kımıldamıyordu da. Juliette botlarını cansız bedenlerin arasına gömerek güçlükle ayağa kalktı, sonra da kapıyı omuzladı. Buradan kurtulmak istiyordu.

Kapı yerinden oynadı. Birazcık. Kapının arkasında kayan bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu ve onların da üst üste yığılmış başka cesetler olabileceğini düşündü. Kendini tekrar tekrar kapıya fırlattı, çaba homurtuları ve ufak acı iniltileri başlığının içinde eko yaptı. Saçları açıldı ve yüzüne yapıştı; sırılsıklamdılar. Göremiyordu. Nefes alamıyordu. Kendi iç atmosferinde zehirlenip gittikçe daha da bitkin düşüyordu.

Kapı birazcık daha açıldığında aradan geçmeye çabaladı. Önce bir omzunu ve başlığını ite kaka içeri soktu, ardından diğer kolunu ve bacağını kurtardı. Zemine kapaklandı, güçlükle ayağa kalktı ve kapıyı itip sımsıkı kapattı.

İçeride ilk bakışta göze çarpmayan, solgun bir ışık mevcuttu. Burnunun dibinde masalardan ve sandalyelerden oluşturulmuş bir barikat vardı, çabaları nihayetinde etrafa saçılmışlardı. Sert kenarları ve ince bacaklarıyla onu kapana kıstırmaya niyetleniyormuş gibi görünüyorlardı.

Juliette nefes alabilmek için hırıltılar çıkardığını duyduğunda zamanının dolduğunu anladı. Zehrin her yanını bir makine yağı gibi kapladığını hayal etti. İçeri aldığı toksik hava onu yemek için kabuğunun dışına çıkmasını bekleyen bir haşere bulutuydu.

Öyle yapmaktansa yere uzanıp oksijen tedarikini öylece tüketmeyi geçirdi aklından. Walker'ın ve Tedarik'tekilerin hediye ettiği, incelikle hazırlanmış bu kıyafetin içinde bir kozadaymışçasına korunurdu bedeni. Cesedi hiçbir zaman var olmaması gereken bu loş silonun içinde sonsuza dek yatardı; cansız tepelerde çürüyüp kancık rüzgârla parça parça etrafa saçılmaktan çok daha iyi bir sondu bu. Güzel bir ölüm olurdu. Kendi seçtiği bir yere varmanın, bu son birkaç engeli aşmış olmanın gururuyla kesik kesik soludu. Kapıya yaslanıp gözlerini kapattı ve tüm farkındalıklarını yitirir gibi oldu; başının etini yiyen merakı hariç.

Juliette ellerini kaldırıp merdivenden gelen zayıf ışıkta onları inceledi. Isı bandıyla sarmalanmış ve parlak bir yüzey oluşturması için eritilmiş ışıltılı eldivenler onu bir tür makine gibi gösteriyordu. Ellerini başlığının tepesinde gezdirdi ve yürüyen bir ekmek kızartma makinesine benzediğini fark etti. Mekanik'te daha yeni gölge olduğu zamanlar nesneleri parçalara ayırmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı; bozuk olmayanları bile. Walker onun için ne demişti? *Ekmek kızartma makinelerinin içini kurcalamaktan daha fazla keyif aldığı bir şey yok.*

Juliette doğrulup oturdu ve odaklanmaya çalıştı. Duyularını kaybediyordu, onlarla birlikte yaşama arzusunu da. Başını silkeledi ve bir sandalye yığınını yere devirerek ayağa kalktı. Bir kez daha bir ekmek kızartma makinesi olduğunu düşündü. Merakı açmasını buyuruyordu. Ama bu defa *dışında* olanları görmek için. Tek bir nefeste öğrenecekti.

Beraberinde içeri girmesine müsaade ettiği pis havayla arasına olabildiğince fazla mesafe koymak amacıyla masalarla sandalyelerin arasında kulaç attı. Şerif ofisindeyken üzerlerinde emeklediği bedenler bütün gibiydi. Doğal yollardan ölmüşlerdi. Belki de içeride hapis kalmış, ya açlıktan ya da havasızlıktan ölmüşlerdi. Ancak

çürümemişlerdi. Yine de, başının dönmesine ve nefes alma ihtiyacına rağmen, başlığını kırıp açmadan önce tıpkı Mekanik'te üzerine başka bir kimyasal sıçradığında yaptığı gibi kendini bir şekilde ıslatmak, toksinlerin etkisini azaltmak istiyordu.

Masalarla sandalyelerden oluşturulmuş barikattan kendini kurtardı ve kafeteryaya doğru yollandı. Merdivenden yansıyan yeşil renkli acil durum ışıkları yolu az da olsa aydınlatıyordu. Servis kapısından geçip mutfağa girdi ve geniş eviyenin musluklarını denedi. Musluğun vanası döndü ancak oluktan bir damla bile su akmadı, uzaklardaki pompalardan da ses seda yoktu. Bulaşık tezgâhının üzerinde asılı duran hortuma doğru yürüdü ve kolu çevirdi; bu çabasının karşılığında aldığı ödül aynıydı. Su yoktu.

Sonra aklına soğuk oda dolapları geldi, kıyafetinin her yanına yayıldığını hissettiği pisliği dondurmayı deneyebilirdi belki. Ocak tezgahlarının etrafından dolandı ve kapıdaki gümüş renkli kulpu çekti, hırıltılı nefesi başlığının içinde yankılanıyordu. Mutfağın arka taraflarındaki ışık oldukça sönüktü ve Juliette önünü şöyle böyle görebiliyordu. Kıyafeti soğuğu geçirmiyordu, ama zaten geçse bile hissedebileceğinden emin değildi. Kıyafeti onu muhafaza etmek için üretilmişti; hem de bu defa iyi malzemeden. Dolabın tepe ışıkları yanmadı, o da çalışmıyor olmalıydı. Açtığı kapıdan içeri bakınıp herhangi bir sıvı aradı ve çorba kazanına benzeyen bir şeyler ilişti gözüne.

Her şeyi deneyebilecek kadar çaresizdi. Juliette kapının ardından yavaşça kapanmasına müsaade ederek soğuk oda dolabının içine girdi. Geniş plastik kaplardan birini, en geniş tencerelerin ebatlarındaki derin bir kabı salladı ve kapağını sertçe açtı. Kapı bir çıt sesiyle kapanarak onu karanlıkta bıraktı. Juliette rafın önünde diz çöktü ve kabı başından aşağı devirdi. Üzerine dökülen sıvı çorbanın kıyafetini kırıştırdığını ve zemine sıçradığını hissedebiliyordu. Dizleri, dökülen sıvının üzerinde kaydı. Sıradaki kaba da aynı tarifeyi uyguladı, sonra parmaklarını yerdeki birikintilerin üzerinde gezdirerek kendini iyice sıvadı. Çıldırıp çıldırmadığını, işleri daha beter hale getirip getirmediğini ya da tüm bunların bir öneminin

olup olmadığını bilmesine imkan yoktu. Botu kaydı ve sırt üstü yere düştü, başlığı zemine çarpıp çatladı.

Juliette, hiçbir şey göremez halde buz gibi bir çorba birikintisinin içinde yatıyordu, nefesi hırıltılı ve bitkindi. Zamanı tükenmişti. Sersemlemiş vaziyetteydi ve başka ne yapabileceğini düşünecek durumda değildi; düşünebilse bile ne oksijeni ne de enerjisi kalmıştı zaten. Başlığını çıkarması gerekiyordu.

El yordamıyla başlığının mandallarına uzandı, eldivenlerinden ötürü onları zar zor hissedebiliyordu. Eldivenleri çok kalındı. Onu öldürüyorlardı.

Yüzükoyun uzandı ve elleriyle dizleri kaya kaya çorbanın içinde emekledi. Nefes nefese kapıya uzanıp kulpu aradı, buldu ve kapıyı açtı. Tezgahın arka tarafında parıldayan bir bıçak rafı gördü. Sendeleyerek ayağa kalktı, bıçaklardan birini kaptı, keskin ağzını eldivenleriyle kavradı ve bitkin, sersemlemiş bir vaziyette zemine yığıldı.

Bıçağın ağzını boğazına doğru çevirip el yordamıyla kelepçeyi aradı ve düğmenin aralığına denk gelinceye dek keskin ucunu kapanış kelepçesinin üzerinde gezdirdi. kolları titriyordu. Sabit durmaya çalışarak bıçağı hareket ettirdi ve bütün insani içgüdülerine karşı koyarak sivri ucunu kendine doğru bastırdı.

Zayıf bir klik sesi duyuldu. Juliette'in soluğu kesildi ve bıçağı başlık kelepçesinin kenarı boyunca diğer düğmeyi bulana dek kaydırdı. Az önce yaptığı hareketi tekrarladı.

Bir klik sesi daha duyuldu ve başlık serbest kaldı.

O andan itibaren Juliette'in bedeni komutayı devraldı ve onu pis havayı derin derin soluması için zorladı. Koku dayanılmazdı ancak daha fazla havayı içine çekme isteğine karşı koyamıyordu. Bozulmuş yiyeceklerin, biyolojik çürümenin, atıl kirin kötü kokusu ağzını, dilini ve burnunu istila etti.

Yan döndü ve öğürdü, ancak kusamadı. Elleri hâlâ çorba yüzünden kaygandı. Nefes almak acı vericiydi, derisinde bir yanma hissi var gibiydi, ama bu onun hararetli vaziyetinden

kaynaklanıyor da olabilirdi. Soğuk oda dolabından uzaklaşarak kafeteryaya, bozulmuş çorba bulutunun dışına süründü ve bir nefes daha çekti içine.

Hava.

Ciğerlerini sonuna kadar doldurdu, koku hâlâ dayanılmazdı, her tarafı çorba kaplıydı. Ancak o kokunun ötesinde başka bir şey daha vardı. Zayıf bir şey. Sersemliğini ve paniğini geçirmeye başlayan ve ciğerlere gönül rahatlığıyla *doldurulabilecek* bir şeydi. *Oksijendi* bu. Yaşam.

Juliette hâlâ hayattaydı.

Çıldırmışçasına güldü ve yeşil ışığın çekimine kapılarak merdivene doğru sendeledi. Derin derin nefes alıyordu ve buna, hâlâ onu terk etmemiş *imkansız* yaşamına minnettar olabilmek için bile fazla yorgundu.

40

“Dans etmek bizden geçti. ”

Knox Mekanik’teki kargaşayı ilgilenilmesi gereken diğer acil durumlardan pek de farklı görmüyordu. Tıpkı zemin kattaki yan duvarlarda bir sızıntı olduğunda, ya da petrol kuyusu platformu o metan haznesine çarptığında hava işleme ünitesi ortamı güvenli hale getirene dek sekiz katı tahliye etmek zorunda kaldıkları zamanlar gibiydi. Kargaşanın kaçınılmaz gürültüsünü bastırmak için tek yapması gereken emirler yağdırmaktı. Görev dağılımı yapmaktı. Devasa bir oluşumu lime lime etmesi ve ardından yönetimin doğru ellere geçtiğinden emin olması gerekiyordu. Bir defalığına o ve insanları bir şeyleri tamir etmeyeceklerdi. Mekanik’in iyi kalpli insanlarının *bozması* gereken şeyler vardı.

“Kilit nokta Tedarik,” dedi ustabaşılarına, duvarda asılı duran büyük ölçekli planı işaret ederken. Merdiveni otuz kat yukarıdaki Tedarik’in ana üretim katına kadar işaretledi. “En büyük avantajımız IT’nin geldiğimizden haberdar olmaması.” Vardiya amirlerine döndü. “Shirly, Marck ve Courtnee, siz benimle geliyorsunuz. Malzeme depolayacağız, gölgelerinizi de yanınıza alın. Walker, onlara geleceğimizi şimdiden mesajla bildirebilirsin. Ama dikkatli ol. IT’nin her yerde kulağı vardır. Tamiri tamamlanmış çok sayıda cihaz teslimatı var falan dersin.”

Sakal bırakıp üçüncü vardiyada çalışmaya başlamadan önce altı yıl gölgeliğini yapmış Jenkins’e döndü. Herkes Knox’tan sonra bayrağı devralacak kişinin o olacağını düşünüyordu. “Jenkis, aşağısıyla senin ilgilenmeni istiyorum. Bir süreliğine kimseye izin yok. Mekanın tıkır tıkır çalışmasını sağlayın, ancak en kötü senaryo için de hazırlıklı olun. Olabildiğince fazla erzak depolanmasını istiyorum. Bir de su. Su tankının ağzına kadar dolu olduğundan emin olun. Gerekirse hidrofonik beslemelerin bir kısmım bu tarafa çevirin, ama tedbirli davranın. Bir gerekçe uydurun, bir sızıntı ya da onun gibi bir şey, hani çakarlarsa diye. Bir yandan da çatışmanın buraya kadar inme ihtimaline karşı etrafı kolaçan edip bütün kilitleri

ve menteşeleri kontrol edecek birilerini ayarla. Ve silah olarak ne bulursanız stoklayın. Borular, çekiçler. .. her ne bulursanız artık.”

Bu son sözünün ardından bazı kaşlar havaya kalktı, ancak Jenkins bütün bunlar mantıklı ve yapılabilir şeylermiş gibi başını yukarı aşağı sallamakla yetindi. Knox ustabaşılarına döndü. “Ne? Bunun sonunun nereye varacağını biliyorsunuz, değil mi?”

“Evet ama resmin tamamına bakınca ne görüyorsun? diye sordu Courtnee, yerin altına gömülü evlerinin uzun planına bir bakış atarak. TF’ye saldırdıktan sonra ne yapacağız? Silonun yönetimini ele mi geçireceğiz?”

“Bu yerin işleyişini zaten biz sağlıyoruz,” diye kükredi Knox. Elini otuzlu katların ortasına şiddetle indirdi. “Tek fark bunu karanlıkta yapıyor oluşumuz. Tıpkı bu katların bize karanlık gelmesi gibi. Ama şimdi onların sıçan yuvalarına ışık tutup tüm kirli çamaşırlarını açığa çıkarmayı hedefliyorum.”

“Ne yaptıklarını anladın, değil mi?” dedi Marck, Courtnee’ye dönerek. “İnsanları ölmeleri için dışarı yolladılar. Bilerek. *Yollamaları gerektiği için* değil, canları öyle istediği için!”

Courtnee dudağını ısırdı ve tek kelime etmedi, yalnızca plana dikti gözlerini.

“Harekete geçmemiz gerekiyor,” dedi Knox. “Walker, sen mesajı yolla. Biz de malzemeleri yüklenelim. Ve biz harekattayken aranızda konuşacak eğlenceli bir şeyler düşünün. Bazı taşıyıcıların bir-iki jeton karşılığı ötebileceği konuları onların duyacakları yerlerde konuşmak yok.”

Hepsi başlarıyla anladıklarını ifade ettiler. Knox, Jenkins’in sırtına vurdu ve ona güvendiğini göstermek için başını genç adama doğru eğdi. “Hepinize ihtiyacımız olduğunda haber yollayacağım. Mutlak surette burada kalması gerektiğini düşündüğünüz kişiler haricinde herkesi yukarı yollayın. Zamanlama çok kritik, tamam mı?”

“Ne yapacağımı biliyorum,” dedi Jenkins. Kibrinden demiyordu, sadece kıdemli gölgebüyüteninin içini rahatlatmak

içindi.

“Peki o zaman,” dedi Knox. “Hadi başlayalım.”

* * *

Mırın kırın etmeden on kat tırmandılar, ancak Knox bacak kaslarının ağır yükün altında yanmaya başladığını hisseder olmuştu. Geniş omuzlarında kaynakçı önlükleriyle dolu kanvas bir çanta, artı bir balya dolusu başlık vardı. Çene kayışlarından bir halat geçirilmişti ve adamın geniş sırtını dövüyorlardı. Marck, kayıp birbirlerinin üzerine binmeye ve devamlı olarak kucağından düşmeye çalışan bir boru yığınıyla boğuşuyordu. Gölgeler kadınların arkasından geliyor, boyunlarının etrafına asabilmeleri için birbirine bağlanmış ağır barut torbaları taşıyorlardı. Hepsi benzer biçimlerde tıka basa yüklü profesyonel taşıyıcılar yanlarından her iki yönde de rüzgâr gibi geçtiler, bakışları merak ile rekabetçi bir öfkenin karışımını işaret ediyordu. Bir taşıyıcı, Knox’ın En-Derin’e yapılan sevkiyatlardan tanıdığı bir kadın, durup yardım teklif ettiğinde Knox ona kabaca kendi işine bakmasını söyledi. Kadın basamakları hızla tırmandı ve sarmallar çizerek gözden kaybolmadan önce omzunun üzerinden onlara bir bakış attı. Knox yorgunluğunun acısını ondan çıkardığı için pişmanlık duydu.

“Devam edin,” dedi diğerlerine. Küçük bir grup olmalarına rağmen dikkat çekiyorlardı ve Juliette’in hayret veren kayboluş haberi yayılmaya başladığında çenelerini tutmak giderek daha yorucu olmaya başlıyordu. Neredeyse her sahanlıkta genellikle gençlerden oluşan bir grup insan duruyor ve bütün bunların ne anlama geldiği hakkında dedikodu yapıyorlardı. Tabu düşünceden taşıp fısıltıya dönüşmüştü. Yasaklı kavramlar dillerde çiçek açmış, sonra da polenlerini havaya savurmuştu. Knox sırtındaki ağrıya aldırmadı ve zor bela tırmanmaya devam etti; her bir basamak onları Tedarik’e biraz daha yaklaştırıyor ve oraya çabucak varmaları gerektiği hissiyatını pekiştiriyordu.

Yüz otuzlu katları geçtiklerinde homurtular havada uçuşuyordu. Orta-Katlar’da çalışan, alışveriş yapan ve yemek

yiyen insanlar ile onların bunu yapmasından hoşnut olmayanların bir araya geldikleri En-Derin'in üst yarısına yaklaşıyorlardı. Şerif Yardımcısı Hank yüz yirmi sekizinci katın basamaklarında tartışan iki kalabalığa arabuluculuk etmeye çalışıyordu. Knox adamın dönüp ağır yüklü kafilesini görmemesini ve bu kadar yukarılarda ne yaptıklarını sormamasını umarak oyalanmadan kalabalığın arasından sıkışıp geçti. Knox karmaşayı geçince arkasını döndü ve gölgelerin iç tırabzanlara yapışıp olay mahallinden sıvışmalarını seyretti. Merdiven sahanlığı görüş alanlarının dışına çıkarken Şerif Yardımcısı Hank hâlâ bir kadından sakinleşmesini rica ediyordu.

Yüz yirmi altıdaki toprak çiftliğini geçtiler ve Knox bu bölümün mücadeleleri için önemli bir kazanç olacağını düşündü. IT'ye ait otuzlu katlar oldukça yukarıdaydı, ancak geri çekilmeleri icap ederse Tedarik'i ellerinde tutmaları gerekecekti. Tedarik'in üretimleri, bu kattaki erzaklar ve Mekanik'teki makineler kendi kendilerini idare etmelerine yeterdi. Aklına birkaç zayıf halka geliyordu, ancak IT'nin dezavantajı çok daha fazlaydı. İstedikleri zaman elektriklerini kesip su arıtımını durdurabilirlerdi; fakat yorgun bacaklarla Tedarik'e yaklaşırlarken tüm kalbiyle işin bu raddeye varmamasını umut etti.

Yüz onuncu katta çatık kaşlarla karşılandılar. Yaşlı bir kadın olan Tedarik'in baş sorumlusu McLain san tulumunun üzerinde kavuşturduğu kollarıyla hoş gelmiyorsunuz diye bağırıyordu adeta.

"Merhaba Jove." Knox yüzünde koca bir gülümsemeyle ona odaklandı.

"Bana Jove falan deme," dedi McLain. "Yine ne anlamsız işler peşindesin sen?"

Knox merdivenin bir yukarısına bir de aşağısına baktı ve silkinerek omzundaki yükünü zıplatıp düzeltti. "Bunu içeride konuşsak?"

"Burada sorun istemiyorum," dedi, çatık kaşlarının altındaki gözleri alev saçıyordu.

“Hadi içeri geçelim,” dedi Knox. “Yola çıktığımızdan beri azıcık bile dinlenmedik. Buraya yığılıp kalmamızı istemiyorsan tabii.”

Mclain bu fikri düşünüyormuş gibi göründü. Göğsündeki kolları gevşedi. Arkasında aman vermez bir duvar oluşturan üç çalışanına döndü ve başıyla sorun yok işareti yaptı. Onlar Tedarik’in ışıltılı kapılarını çekip ardına kadar açarlarken Mclain de döndü ve Knox’ın kolunu kavradı. “Oturduğun yere çok da kurulma,” dedi kadın.

Tedarik’in karşılama odasına girdiklerinde karşısında san tulumlarıyla bekleyen, kadın ve erkeklerden oluşan küçük bir ordu buldu Knox. Çoğu, normalde silo sakinlerinin kah üretimini kah tamirini bekledikleri parçaları alabilmek için başında dikildikleri alçak ve uzun tezgahın arkasında duruyordu. Paralel ve derin raf koridorlarının ileri uçları karanlıkta kalıyor, raflardaki kutular ve tenekeler ise koridora taşıyordu. Odaya belirgin bir sessizlik hakimdi. Burada, genelde ya üretimden gelen mekanik tıngırtı ve şıngırtıların ya da yeni üretilmiş cıvata ve somunları kamı aç kutulara yerleştirirken sohbet eden çalışanların seslerini duyardınız.

Şimdiyse sadece sessizlik ve şüpheci bakışlar vardı içeride. Tedarik’in erkekleri ve kadınları kımıldamaksızın onları izlerken, Knox kendi insanlarının yanında durdu; ellerindeki çantaları ve yükleri gürültüyle zemine bıraktılar, kaşlarından ter damlıyordu.

Knox daha dostane bir karşılama beklemişti. Mekanik ve Tedarik birlikteliğinin köklü bir geçmişi vardı. Mekanik’in en alt katlarının altında yer alan ve silonun metal stokunu besleyen ufak madeni beraber işletiyorlardı.

Ancak şimdi McLain adamlarını Tedarik’in iç kısımlarına doğru takip ederken Knox’a, hor gören, iri adamın annesinin öldüğü günden beri karşılaşmadığı gözlerle bakmıştı.

“Bütün bu lanet olasıca şeylerin anlamı nedir?” diye tısladı kadın, Knox’a.

McLain kullandığı dille onu küçük düşürmüştü, hem de kendi insanlarının önünde. Knox kendisini her zaman McLain’le eşit görmüştü, ancak şimdi Tedarik’in

köpeklerinden biriymiş gibi muamele görüyordu. Kendini küçük ve değersiz hissettiriliyordu.

McLain bakışlarını bitkin mekanikerlerle gölgelerinden oluşan grubun üzerinde gezdirdi, sonra yeniden Knox'a döndü.

"Bu sorunu nasıl çözeceğimizi konuşmadan önce çalışanlarına ne yaptırım uygulayacağını duymak isterim, artık sorumlusu her kimse." Gözleri Knox'ı deldi geçti. "Bu olayla senin bir alakan olmadığını düşünmekle bir hata yapmıyorum, değil mi? Buraya özür dilemeye ve beni rüşvete boğmaya gelmiş olmalısın."

Shirly bir şeyler söylemeye başlamıştı ki Knox bir elini sallayarak onu susturdu. Odada bu konuşmanın diplomatik olmayan yollarla devam etmesi için bekleyen bir sürü kişi bulunuyordu.

"Evet, özür dilerim," dedi Knox, dişlerini sıkıp başını eğerek. "Ve hayır, bunun haberini daha bu sabah aldım. Temizlik olayını öğrendikten sonra yani."

"Yani hepsi senin elektrikçinin başının altından çıktı," dedi McLain, ince kollarını yeniden göğsünde kavuştururken. "Tek bir adam."

"Aynen öyle. Ama-"

"Olaya buradan karışanların cezasını kestim, haberin olsun. Sen de o yaşlı bunağı odasından çıkartmaktan daha fazlasını yapmalısın diye düşünüyorum."

Tezgâhın ardından kahkahalar duyuldu. Knox, Shirly'nin kımıldamasına engel olmak için bir elini omzuna koydu. Bakışları McLain'i geçip arkasına, sıralanmış adamlarla kadınların üzerinde dolaştı.

"Gelip işçilerimizden birini aldılar," dedi. Göğsünde bir ağırlık vardı ama sesi hala gür çıkıyordu. "Nasıl olduğunu bilirsin. Temizlik için birini istediklerinde *alırlar"* İri göğsüne hafif bir yumruk attı. "Ve ben de onlara *müsaade* ettim. Öylece durdum çünkü bu sisteme güveniyorum. *Korkuyorum,*tıpkı sizler gibi."

"Eh-" diye söze başladı Mclain, ancak Knox kadının lafını kesti ve çılgınlar gibi çalışan makinelerin gürültüsü eşliğinde,

sakince emirler yağdırmaya alışkın sesiyle konuşmaya devam etti.

"İnsanlarımdan birisi elimizden alındı ve ona yardım eli uzatan kişi aramızdaki en yaşlı, en bilge kişiydi. Bu iş için kellesini gözden çıkaran, aramızdan en zayıf ve en korkak olandı. Ve aranızdan her kimden yardım istedi ve aldıysa ona bunun için hayatımı borçluyum." Knox bulanıklığı gidermek için başka tarafa bakıp gözünü kırpıştırdı ve sözlerine devam etti. 'Juliette'e o tepeyi aşması, görüş alanının dışına çıkması ve huzur içinde ölmesi için bir şans verdiniz. *Bana*gözlerimi açmam için cesaret verdiniz. Arkasında yaşadığımız bu yalan perdesini görmemi sağladınız-"

"Bu kadarı yeter," diye bağırdı Mclain. "Sadece bu *zırvalan,* bu saçmalıkları *dinlediği*için bile birileri temizliğe gönderilebilir."

"Bunlar saçmalık değil," diye bağırdı Marck, sıranın sonundan. "Juliette'in ölmesinin nedeni-"

"O tam da bu yasayı çiğnediği için öldü!" diyerek sözünü kesti McLain, yüksek ve tiz bir sesle. "Şimdi de daha fazlasını hiçe saymak için mi yukarı tırmandınız? *Benim* katıma?"

"Hedefimiz kafa kırmak!" dedi Shirly.

"Kesin sesinizi!" dedi Knox ikisine. Mclain'in gözlerindeki öfkeyi görmüştü, ancak gördüğü başka bir şey daha vardı: Kadının ardında sıralanmış, başını onaylarcasına sallayan ve kaşlarını kaldıran bir işçi ordusu.

Bir taşıyıcı iki elinde boş çantalarla içeri girdi ve etrafındaki gergin sessizliğe baktı. iri kıyım Tedarik çalışanlarından birisi ondan özür dileyip başka zaman gelmesini söyledi ve onu yeniden sahanlığa yönlendirdi. Knox bu aradan faydalanıp sözlerini özenle seçti.

"Tabu ne denli büyük olursa olsun hiçbir insan *dinledikleri* yüzünden temizliğe gönderilmemiştir." Bir müddet bu sözlerinin odadakilerin içine işlemesini bekledi. Lafını kesmeye yeltenen ancak sonradan vazgeçmişe benzeyen McLain'e kızgın bir bakış attı. "Öyleyse bırakın söyleyeceklerim yüzünden aranızdan biri tarafından temizliğe

gönderileyim. Eğer anlatacağım gerçekler benimle ve adamlarımla birlikte hareket etmenize neden olmazsa cezasını sorun çıkarmadan, paşa paşa çekerim. Çünkü Walker'ın ve aranızdaki birkaç cesur kişinin bu sabah bize ispatladıkları şey buydu. Bize vermeye cesaret ettikleri umudun çok daha fazlasını bizler yarattık. Bizim görmemize müsaade ettikleri sınırların ötesinde görülecek başka ufuklar var. Yalanlardan örülü bir koza içinde büyütüldük, tepelerin üzerinde yatan yakınlarımızın görüntüsüyle korkutulduk, ancak şimdi aramızdan biri bu sınırları aştı! Yeni ufuklar gördü! Bize contalarla pullar verildi ve bunların kafi geleceği söylendi, ancak ne oldu?"

Tezgâhın sonundaki adamlarla kadınlara baktı. McLain'in göğsünde kavuşturduğu kolları çözülmeye başlamış gibiydi.

"Arıza çıkarsın diye tasarlanmışlardı, işte olan bu! Sahteydiler. Ve kim bilir daha başka ne yalanlar var açığa çıkarılacak. Ya temizliğe gönderilenleri yeniden içeri alıp onları kurtarmak için elimizden geleni yapsaydık? Temizleyip dezenfekte etseydik? Yapabileceğimiz her şeyi deneseydik? Yaşarlar mıydı? Yaşayamayacaklarını söyleyen IT'ye daha fazla inanamayız!"

Knox çenelerin yükselip alçaldığını gördü. Kendi insanlarının ihtiyaç durumunda bu odanın altını üstüne getirmeye hazır olduğunu biliyordu; bütün bu olanlar tıpkı kendisi gibi onların da tansiyonlarını yükseltmiş ve hepsini çılgına çevirmişti.

"Buraya sorun çıkarmaya gelmedik," dedi, "buraya *düzen getirmeye* geldik! isyan zaten çoktan yaşanmış." McLain'e döndü. "Görmüyor musun? Zaten bir isyanın *içinde* yaşıyoruz. Annelerimiz ve babalarımız bu isyanın çocuklarıydı ve şimdi bizler de aynı entrika için büyütüyoruz çocuklarımızı. Bu yeni bir şeyin başlangıcı *olmayacak;* aksine eski bir şeyin sonu olacak. Ve bu mücadelede Tedarik bizimleyse bir şansımız var demektir. Eğer değilse, o zaman varsın bedenlerimiz *dışarı manzaranıza* musallat olsun, kaldı ki artık orayı bu lanet silo kadar kokuşmuş görmüyorum!"

Knox bu son sözünü bütün tabulara açıkça kafa tutarcasına haykırarak söyledi. Bu eğimli duvarların ötesinde bulunan her

şeyin içinde olanlardan daha iyi olabileceği itirafını kustu ve bunun tadını çıkardı. Birçoklarının ölümüne neden olmuş fısıltı koca sinesinden taşan bir kükremeye dönüşmüştü.

Ve bu ona kendini iyi hissettirdi.

McLain sindi. Geriye doğru bir adım attı, gözlerinde korkuyu andıran bir ifade vardı. İnsanlarıyla yüzleşmek için sırtını Knox'a döndü ve iri adam o an başarısız olduğunu anladı. Bu sessiz ve hareketsiz kalabalığı harekete geçirmek için az da olsa bir şansı vardı; ancak bu şans ya usulca avucundan kayıp gitmişti ya da onu ürkütmüştü.

Sonra McLain bir hareket yaptı. Knox kadının ince boynundaki ten-donların şiştiğini seçebiliyordu. Çenesini insanlarına doğru kaldırdı, beyaz saçları kafasının tepesinde topluydu, "Ne dersiniz Tedarik?" dedi usulca.

Bu bir soruydu, emir değil. Knox daha sonra bu soruyu üzülerek mi sorduğunu, ya da cinneti sırasında bu konuşmayı sabırla dinleyen insanlarının kadını hayal kırıklığına mı uğrattığını merak edecekti. McLain'in bu soruyu sadece meraktan mı sorduğunu yoksa insanlarını onu ve mekanikerlerini dışarı atmaya davet mi ettiğini de merak edecekti.

Ancak o esnada Knox, gözlerinden yaşlar oluk oluk akarken, Juliette'i düşünmek kalbini dağlarken, Tedarik'in iyi kalpli kadın ve erkeklerinin öfkeli savaş çığlıklarının arasında bir avuç yoldaşının bağrışmalarını duyup duyamadığını merak ediyordu.

41

“Öyle erken evlenen ama tez bozulur.

Ondan başka, toprak yuttu tüm umutlarımı.”

Lukas, IT koridorları boyunca Bernard’ı takip etti. Gergin teknisyenler, ışıktan korkan gece böcekleri misali önlerinden kaçışıyorlardı. Ancak Bernard teknisyenlerin ofislere sıvışıp camlardan onları izlediğini görmüyor gibiydi. Lukas ona yetişmek için hızlandı, gözleri hızla etrafı gözlüyordu ve onları gizlice izleyen diğerlerinin önünde kendini son derece korumasız hissediyordu.

“Başka bir işte gölgelik yapmak için biraz yaşlı değil miyim?” diye sordu. işi kabul etmediğine emindi, en azından sözlü olarak etmemişti; ancak Bernard sanki bir anlaşmaya varmışlar gibi konuşmuştu.

“Saçmalama,” dedi Bernard. “Hem bu bildiğimiz geleneksel gölgelikler gibi olmayacak.” Bir elini havada salladı. “Sen görevine eskisi gibi devam edeceksin. Benim sadece bana bir şey olduğunda yerime geçip ne yapacağını bilen birisine ihtiyacım var, o kadar. Vasiyetim-”

Sunucu odasına açılan ağır kapının önünde durdu ve Lukas’a döndü. “Eğer iş o noktaya gelirse, yani bir acil durum yaşanırsa, vasiyetim bir sonraki IT sorumlusuna her şeyi anlatacak, fakat-” Lukas’ın omzunun üzerinden koridorun sonuna doğru bir bakış attı. “Benim vasim Sims ve bunu değiştirmemiz gerekecek. işlerin çok da tıkırında gitmediği ortada.”

Bernard çenesini sıvazladı ve düşüncelerinin arasında kayboldu. Lukas kısa bir süreliğine bekledi, sonra da onun yanına gelip kapıdaki panele güvenlik kodunu girdi. Ardından cebinden kimliğini çıkardı -çıkardığı kimliğin Juliette’inki değil, kendisininki olmasına dikkat etti - ve okuyucudan geçirdi. Kapı Bernard’ı düşüncelerinden uyandırarak ardına dek açıldı.

“Evet, şey, böylesi çok daha iyi olacak. Ama bir yere gitmeyi beklediğimden değil, yanlış anlama.” Gözlüklerini düzeltti ve çelikten yapılma ağır kapının eşiğinden geçti. Lukas onu takip etti, canavarımsı kapıyı iterek arkalarından kapattı ve kilidin devreye girmesini bekledi.

“Ama olur da başına bir şey gelirse temizlikleri ben mi yöneteceğim?” Lukas bunu hayal dahi edemiyordu. Sunuculardan ziyade o kıyafetler hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerektiğinden kuşkulandı. Sammi bu işe daha uygundu, hatta bunu *isterdi* de. Bir de … yıldız haritası çıkarmayı bırakması da gerekir miydi acaba?

“O, bu işin küçük bir kısmı ama evet.” Bernard onu sunucuların yanına götürdü, boş ön paneli ve hareketsiz fanlarıyla on üç numarayı geçip odanın arka kısımlarına doğru ilerlediler.

“Silonun gerçek kalbine açılan anahtarlar işte bunlar,” dedi Bernard, elini tulumunun içine daldırıp şıngırdayan birkaç anahtar çıkarırken. Boynuna asılı deri bir kordona takılıydılar. Lukas onları daha önce hiç fark etmemişti.

“Bu odanın bilmen gereken başka özellikleri de var, zamanla hepsini öğreneceksin. Şimdilik merdivenlerden nasıl ineceğini öğrensen kafi.” Anahtarı sunucunun arkasındaki birkaç kilide sırasıyla yerleştirdi, kilitler çapraz oyuklu vida görünümünde tasarlanmıştı. Bu hangi sunucuydu? Yirmi sekiz mi? Lukas odaya baktı ve konumunu saymaya çalıştı ancak daha önce hiç bu bilgisayarın bakımı için görevlendirilmediğini fark etti.

Kasanın arka paneli hafif bir tıngırtı eşliğinde yerinden çıktı. Bernard onu kenara koydu ve Lukas o anda neden bu bilgisayarın üzerinde hiç çalışmadığını gördü. içi boş bir kabuktu yalnızca bu, sanki uzun yıllar hizmet verdikten sonra ıskartaya çıkmıştı.

“Tekrar yukarı döndüğünde bunu kilitlemen çok önemli.”

Lukas, Bernard’ın boş kasanın alt tarafındaki bir kolu kavrayışını izledi. Bernard kolu kendine doğru çekti ve yakınlardan bir yerlerden hafif bir sürtünme sesi duyuldu.

“Izgara yeniden yerine oturduğunda kilitlemek için sadece şu düğmeye basıyorsun.”

Lukas tam “Hangi ızgara?” sorusunu sormaya hazırlanıyordu ki Bernard kenara çekilip parmaklarını zemindeki metal ızgaraya daldırdı. Bir homurtu eşliğinde ağır yüzeyi çekerek yerden biraz yükseltti ve kenara doğru kaydırmaya başladı. Lukas öteki tarafa atladı ve yardım etmek için eğildi.

“Sence de merdivenleri … 7” diye başladı Lukas.

“Otuz beşin bu bölümüne başka yerden geçiş yok.” Bernard zeminden aşağı sarkan el merdivenini işaret etti. “Önce sen.”

Günün ani değişimi Lukas’ın başını döndürdü. Merdiveni tutmak için eğildiğinde göğüs cebindekilerin kımıldadığını hissedince saati, yüzüğü ve kimliği sabitlemek için elini hızla üzerlerine koydu. Bunları alırken ne düşünmüştü ki? Peki şimdi ne düşünüyordu? Sanki birisi beynindeki otomatik bir rutini başlatmış, bir ezber programı eylemlerini devralmışçasına kendini uzun merdivenden aşağı sarkıttı. Merdivenin sonuna ulaştığında Bernard’ın merdivenin ilk basamaklarına inip ızgarayı yerine kaydırışını ve zaten korumalı olan sunucu odasının altındaki bu karanlık zindana ikisini birden hapsedişini seyretti.

“Büyük bir ödül almak üzeresin,” dedi Bernard karanlıkta. ‘Tıpkı bir zamanlar benim ödüllendirilişim gibi.”

Bir ışığı yaktı ve Lukas patronunun manyak gibi sırıttığını gördü, az önceki öfkesinden eser dahi kalmamıştı. Karşısındaki yepyeni bir adamdı; özgüven dolu ve arzulu bir adam.

“Tüm silo ve içindeki herkes az sonra sana göstereceğim şeye bağımlı,” dedi Bernard. Lukas’a daha geniş bir odaya açılan aydınlık ancak dar bir koridoru işaret etti. Sunucular çok yukarılarda kalmış gibiydi. Lukas silodaki diğer tüm insanlardan koparıldığını hissetti; merak ediyordu, ama korkuyordu da. Böyle bir sorumluluğu istediğinden emin değildi, bu olanlara tepki göstermediği için kendine sövdü.

Buna rağmen ayakları hareket etti. Onu gizli geçit boyunca taşıyıp şaşılası ve tuhaflıklarla dolu bir odaya, yıldız haritalarını bir anda önemsiz konuma düşüren bir mekana, dünyanın ölçeğinin ve de boyutlarının yepyeni oranlara evrildiği bir sığınağa götürdü.

42

"Muhteşem bir mezara gömeceğim seni.

Mezara mı? Yo hayır, pencereli bir kuleye,

Ey öldürülen delikanlı! Juliette burada yattığından

Onun güzelliği, bol ışıklı bir taht odasına

Çeviriyor burayı."

Juliette üzerine çorba boca ettiği başlığını zemine bıraktı ve solgun yeşil ışık parıltısına doğru yol aldı. Işık öncekinden daha parlak görünüyordu. Başlığının, yüzleşmek zorunda kaldığı karanlıklara ne oranda sebep olduğunu düşündü. Duyuları normale döndüğünde gözünün önündekinin basit bir cam parçası olmadığını, dünyanın o an gördüğü halini alıp yarısını yalanlarla dolduran şeytani bir ekran olduğunu hatırladı. Bu işlem sırasında görüşünü de karartmış olabilirdi.

Islak kıyafetindeki rezil kokunun, bozulmuş sebze ve küf kokusunun kendisini takip ettiğini fark etti; belki de dış dünyanın toksik dumanıydı bu kokan. Kafeteryayı geçip merdivene doğru ilerlerken biraz boğazı yandı. Derisi kaşınmaya başladı ve bunun korkudan mı, kendi kuruntusundan mı, yoksa gerçekten de havadaki bir etken yüzünden mi olduğunu kestiremedi. Cevabı bulma riskini göze alamadı, onun yerine nefesini tuttu ve yorgun bacaklarının elverdiği kadar hızlı bir şekilde merdivenlerin olması gereken köşeye doğru ilerledi.

Bu dünya benim dünyamın aynısı, diye geçirdi aklından, acil durum ışığı şeritlerinin solgun parıltısı altında merdivenin ilk basamaklarını ağır aksak inmeye başladığında. *Tanrı aynı dünyayı birden fazla kez yaratmış.*

Üzerlerinden hâlâ çorba damlayan, ağırlaşmış botları metal basamaklarda güvenilir bir tutuş sağlamayacak gibiydi. ikinci kat sahanlığında durup ciğerlerini havayla doldurdu, bu kez canı daha az yandı, sonra da her hareketini beceriksiz kılan, çürümenin ve dış dünyanın iğrenç kokusunu gittiği her yere

beraberinde götüren bu şeytani ve şişkin kıyafetten en kolay nasıl kurtulabileceğini düşündü. Kollarına baktı. Bu şeyi giyebilmek için yardıma ihtiyaç duymuştu. Sırt kısmında çifte fermuar, iki kat cırt cırt ve metrelerce ısı bandı vardı. Elindeki bıçağa baktı ve başlığını çıkardıktan sonra onu elinden bırakmadığına şükretti.

Kullanışsız eldivenlerinden biriyle kavradığı bıçağın sivri ucunu dikkatle diğer kolunun üstüne, bileğinin üzerine yatay olarak dayadı. O hizadan zorlamaya başladı, bıçak kıyafeti yarıp boylu boyunca girse bile koluna paralel gideceği için saplanmayacaktı. Kumaşı delmek zordu, ancak bıçakla ufak dairesel hareketler yapmasının sonucunda bir yırtık oluşturabildi. Kör tarafı cildine değecek şekilde bıçağı bu ufak yırtıktan içeri soktu ve kolunun üzerinden el eklemlerine dek aşağı kaydırdı. Bıçağın ucu parmaklarının arasındaki kumaşı yırttığında açtığı koca yarıktan elini çıkarabildi; kıyafetinin kolu dirsek bölgesinden itibaren havada sallandı.

Juliette ızgaranın üzerine oturdu ve bıçağı azat ettiği eline geçirdi, sıra diğerindeydi. Çorba omuzlarına, oradan da kollarına damlarken öteki elini de serbest bıraktı. Ardından göğüs bölgesine bir yırtık açmaya girişti, kalın eldivenlerden kurtulduğu için artık bıçağı daha kontrollü kullanabiliyordu. Kendini bir portakal gibi soyarak metal folyolu dış kaplamadan kurtuldu. Başlık kelepçesini çıkaramazdı, çünkü hem sırtındaki güçlendirilmiş fermuarlara hem de karbon dokuma içliğine bağlıydı, ancak kısmen çorbadan, kısmen de tepelerdeki seyahatinden kaynaklandığını farz ettiği pisliklerle kaplı parlak dış kaplamayı parça parça kıyafetin üzerinden kazıdı.

Sonra sıra botlarına geldi. Onları çıkarabilmek için önce ayak bileklerinin etrafına kesikler açması gerekti, ardından dış kenarlarını biçti ve ayaklarını kurtardı.

Kumaştan sarkan parçaları temizlemeden ya da sırtındaki fermuara bağlı malzeme için endişelenmeden önce sahanlıkta doğruldu ve boğazını yakan havayla arasına daha fazla mesafe koyabilmek amacıyla basamaklardan aceleyle indi. Merdivenin yeşil ışıklandırmalarının eşliğinde iki kat daha geçti, derken hayatta olduğunun bilincine vardı.

Yaşıyordu.

Her ne kadar yeni bir şey olmasa da bu Juliette için şiddetli, şahane ve yepyeni bir gerçekti. Yazgısının pençesine düşmeden evvel buna benzer uzun merdivenleri tırmanarak üç gün geçirmişti. Manzarada bir nokta meydana getirecek müstakbel cesetler için hazırlanmış hücrede ise bir gün bir gece daha geçirmişti. Sonrası da *böyleydi* işte. Yasaklı olanın el değmemişliğine doğru gerçekleştirilmiş imkânsız bir yürüyüş, girilemez ve bilinmez olanın içine meşakkatli bir giriş. Hayatta kalış.

Daha sonra ne olursa olsun, Juliette o an için sadece çıplak ayaklarıyla yabancı basamaklardan aşağı hızla yol aldı. Soğuk çelik karıncalanan tenine temas ediyor, çektiği her yeni nefeste hava boğazını biraz daha az yakıyor, kötü kokular ve ölüm düşüncesi gitgide daha da yukarısında kalıyordu. Çok geçmeden sadece keyifli inişinin patırtılarını duymaya başladı. Çıkan ses yalnız ve boş karanlıkta ölüm için değil de yaşam için çalınan boğuk bir çan gibi yankılanır oldu.

* * *

Altıncı katta durdu ve dinlenirken koruyucu kıyafetinden arta kalanlarla uğraştı. Siyah içliğine omuz ve köprücük kemiği bölgelerinden özenli kesikler attı, bu kısımları çekiştirip vücudunun arka tarafına kadar yırttı ve sırtına pençeler atarak kalan parçaları söküp çıkardı; ısı bandı şeritleri hâlâ duruyordu. Başlığın kapanış kelepçesiyle kumaşın bağlantısı kesilmişti ve sonunda onu boynundan çıkarabilecekti, arkasında ise yalnızca ikinci bir omurga gibi asılı duran fermuar kalmıştı. Kapanış kelepçesini boynundan çıkarıp zemine bıraktı, sonra da siyah karbon kumaşın kalanını söktü; kollarıyla bacaklarındaki içlik parçalarını soydu ve hepsini özensiz yığınlar hâlinde altıncı katın çift kanatlı kapılarının önüne bıraktı.

Bu katta daireler olmalı, diye geçirdi aklından. İçeri girip yardım istemek için bağırmayı ya da odalarda giyecek ve yiyecek bir şeyler aramayı düşündü; ama içindeki baskın dürtü onu aşağı inmeye zorluyordu. En-Tepe'yi zehir basmış gibi

görünüyordu ve oraya hâlen çok yakındı. Tüm bunlara neden olan şey kendi hayal gücü ya da silosunun En-Tepe'sinde yaşadığı kötü deneyimler olabilirdi; ama bunun önemi yoktu. Bedeni o mekândan uzaklaşmak istiyordu. Güvenli olan yer En-Derin'di. Hep böyle hissetmişti.

Yukarı mutfakta karşılaştığı umut verici bir görüntü hâlâ aklındaydı: verimsiz hasatlara önlem olarak konservelenmiş ve kavanozlanmış raflar dolusu erzak. Aşağıdaki yemek salonlarında daha fazlasının olabileceğini düşündü. Üstelik nefesi ritmini bulduğuna göre silonun havası temiz olmalıydı; ciğerlerindeki ve dilindeki batma hissi geçmişti. Ya koca silo kendisi hariç hiç kimse tarafından tüketilmemekte olan büyük bir oksijen stokunu içinde tutmuştu, ya da hâlâ çalışan bir hava kaynağı vardı. Bütün bu düşünceler, tüm bu istiflenmiş kaynaklar ona umut verdi. Böylece darmadağın olmuş, yırtık pırtık kıyafetini ardında bıraktı ve yalnızca büyük bir aşçı bıçağıyla silahlanmış halde kavisli merdivenlerden aşağı çırılçıplak, temkinli bir şekilde inmeye başladı. Attığı her adımda bedeni daha da canlanıyor, beyni vücudunun geri kalan kısmını da o şekilde tutmak için daha da hırslanıyordu.

* * *

On üçte durdu ve kapıdan içeriyi kolaçan etti. Bu silonun kendisininkinden farklı bir şekilde tertip edilmiş olma olasılığı her katta mümkündü, dolayısıyla neyle karşılaşacağını bilmeden plan yapması çok da anlamlı değildi. En-Tepe'de gerçekten aşina olduğu topu topu birkaç bölge vardı ve şimdiye kadar geçtiği yerlerin tamamı eski silosundakilerin kusursuz birer kopyasıydı. On üçüncü kat bundan kesinlikle emin olmasını sağlayacaktı. Çok gençken öğrendiği bazı şeyler vardı, o kadar derinden hatırlıyordu ki beyninin merkezine yerleşmiş ufak taşlar gibiydiler. Bunlar onun en son çürüyecek kısımlarıydı; vücudunun geri kalanı rüzgarda oradan oraya dağılır ya da bitki köklerince emilirken geriye yalnızca bu parçaları kalacaktı. Kapıyı itip aralarken zihninde başka bir siloda - terk edilmiş bir silonun boş kabuğunda - değildi; geçmişte, gençliğindeki bir kapıyı aralıyordu aslında.

İçerisi karanlıktı, acil durum ışıklarının hiçbiri yanmıyordu. Farklı bir koku vardı. Hava durgundu ve hafif bir çürüme belirtisi taşıyordu.

Juliette koridora doğru seslendi: “Merhaba?”

Sesinin boş duvarlarda yankılanışını dinledi. Gerisin geriye ona dönen ses uzaklardan geliyordu, daha ince ancak daha güçlüydü. Dokuz yaşındaki halini bu koridorlarda koştururken, yılları aşıp daha yaşlı kendisine seslenirken hayal etti. Sonra o kızı yakalayıp rahat durmasını sağlamaya çalışan annesini resmetmeyi denedi zihninde; ancak hayaletler karanlıkta sırra kadem bastı. Sesinin son yankısı da onu koridorda yalnız ve çırılçıplak bırakarak yok oldu.

Gözleri karanlığa alıştığında koridorun sonundaki resepsiyon masasını hayal meyal seçebildi. Işık tam da olmaları gereken yerlerdeki cam pencerelerden yansıyordu. Bu mekan babasının Orta-Katlar’daki çocuk bakımeviyle, yani sadece doğmadığı fakat aynı zamanda da büyüdüğü yerle aynı yapıdaydı. Buranın *farklı* bir yer olduğuna inanmak güçtü.Yalnızca tek bir tepenin ardında ve yerin derinliklerinde *başka* insanlar yaşamış, başka çocuklar doğmuş, burada oyunlar oynayıp büyümüş, birbirlerini ebeleyip seksekte ya da uydurdukları herhangi bir oyunda birbirlerine meydan okumuştu. Hepsi de diğer silodakilerden bihaberdiler. .. Belki de çocuk bakımevinin eşiğinde durmasından kaynaklıydı, ancak bu yerde yaşanmış hayatları düşünmeden edemedi. Büyüyen, âşık olan ve ölülerini gömen insanları.

Dışarıda gördüğü bütün o insanlar. İçinden kaçtıkları yere doğru ilerlerken botlarıyla kirlettiği, kemiklerini ve tozlarını dağıttığı insanlar. Bunun ne kadar zaman önce gerçekleştiğini, silonun ne zamandan beri terk edilmiş olabileceğini düşündü. Burada *ne* olmuştu? Merdiven hâlâ aydınlıktı, bu da batarya dairesinin çalışıyor olduğu anlamına geliyordu. Buradaki yaşantının yerini ne kadar zaman önce ölüme bıraktığını hesaplayabilmek için kâğıt kaleme ihtiyacı vardı. Bunu bilmek istemesinin nedeni yalnızca merak değildi, bunun için oldukça geçerli başka sebepleri vardı.

İçeri son bir bakış attı, çocuk bakımevinin önünden geçerken babasını ziyaret etmemiş olmasının pişmanlığıyla

son bir kez ürperdi, sonra da kapıyı karanlığa ve hayaletlerin yüzüne çarparak durumunun vahametini gözden geçirdi. Ölmekte olan bu silodaki tek canlı o olabilirdi pekâlâ. Hayatta kalmanın verdiği heyecan vücudunu hızla terk ediyor ve yerini mucizevi kurtuluşunun yalnızlığına ve müphemliğine bırakıyordu. Midesi bu düşünceye katıldığını ifade etmek için guruldadı. Her nasılsa o bozulmuş çorbanın kokusunu hâlâ duyabiliyor, öğürdüğünde ağzına gelmiş mide asidinin tadını hâlâ alabiliyordu. Suya ihtiyacı vardı. Kıyafete ihtiyacı vardı. Bu ilkel dürtüler her şeyin önüne geçiyor, durumunun ciddiyetine ve diğer şeylere baskın geliyor, geçmişin pişmanlıklarını geride bırakıyordu.

Eğer siloların yapıları aynıysa ilk hidrofonik çiftlik dört kat aşağıda, iki yukarı toprak çiftliğiyse hemen onun altında olmalıydı. Juliette yukarı yönlü bir hava hareketi nedeniyle titredi. Merdiven kendi termal döngüsünü yaratıyordu ve aşağı indikçe hava gitgide soğuyacaktı. Ama yine de devam etti; ne kadar aşağıda olursa o kadar iyiydi. Sonraki katta kapıyı şöyle bir yokladı. İçerisi ilk koridorun ilerisinde neler olduğunu seçemeyeceği kadar karanlıktı, ancak ya ofisler ya da çalışma odaları var gibi görünüyordu. Kendi silosunun on dördüncü katında neler olduğunu hatırlamaya çalıştı, ama bilmiyordu. Bilmemesi olağandışı mıydı? En-Tepe'deki evi bile ona tuhaf gelirdi. Dolayısıyla bu silonun ona tamamıyla yabancı gelmesinden daha doğal ne olabilirdi ki?

Tek eliyle on dördüncü kata açılan kapıyı açık tutarken diğer eliyle de bıçağını her katın sahanlığını oluşturan metal ızgaranın deliklerinden birine geçirdi. Bıçağın yukarıda kalan sapı kapının kapanmaması için takoz işlevi görecekti. Kapının yaylı menteşeleri üzerinde, bıçak sapının bulunduğu noktaya dek kapanmasına izin verdi. Bu ona içeriden ihtiyaç duyduğu şeyleri aşırmak ve yakınlardaki birkaç odayı incelemek için gerekli ışığı sağlayacaktı.

Kapı arkalarında asılı tulum bulamadı, ancak bir oda konferanslar için tertip edilmişti. Sürahilerdeki sular buharlaşalı uzun zaman olmuştu, ama mor renkli masa örtüsü kendisini yeterince sıcak tutabilirmiş gibi görünüyordu. Çıplak durmaktan iyiydi. Juliette bardakları, tabakları ve sürahileri masanın üzerinden indirdi ve örtüyü aldı. Örtüyü omuzlarına

sardı ama her kımıldadığında kayıp düşüyordu, o nedenle köşelerini ön taraftan bağlamaya çalıştı. Sonunda vazgeçip sahanlığa, misafirperver ışıklara koştu ve örtüyü çıkardı. Bıçağını aldı - kapı korkutucu bir gıcırtıyla arkasından kapandı - ve masa örtüsünün merkezine saplayıp uzun bir yarık açtı. Başını yarıktan geçirdi, kumaş hem önünde hem de arkasında boyundan uzun geldi. Bıçakla birkaç dakika uğraşarak fazlalıkları kesti, sonra da uzun bir şerit ile başka bir kumaş parçasını kullanarak başını sarmalayıp sıcak tutacak bir kuşak meydana getirdi.

Bir şeyler yapmak, özel bir soruna mühendisvari çözümler bulmak ona kendisini iyi hissettirdi. Gereci vardı, gerektiği takdirde onu bir silah olarak da kullanabilirdi, kıyafeti de vardı. İmkânsız görevler listesindeki birkaç şeyin üzerine çentik atılmıştı. İnmeye devam etti, basamaklara temas eden ayakları buz kesiyordu, bot hayalleri kuruyordu, suya açtı, yapması gereken diğer şeylerin son derece farkındaydı.

On beşte, dizlerinin bağı çözülünce başka bir zorunluluğu daha hatırlattı bedeni ona. Dizleri büküldü, tırabzanı kavradı ve adrenalinin damarlarından tahliye olmasıyla birlikte ölümcül derecede yorgun olduğunun farkına vardı. Sahanlıkta mola verdi, ellerini dizlerine dayadı ve bir süre derin derin nefesler alıp verdi. Ne kadar süredir yürüyordu? Daha ne kadar fazlasına kendini zorlayabilirdi? Bıçağının metal yüzündeki yansımasına baktı, ne kadar korkunç durumda olduğunu gördü ve devam edebilmek için dinlenmesi gerektiğine karar verdi. Titremekten parçalarına ayrılacağı katlara gelmeden, ortam hâlâ yeterince sıcakken dinlenmeliydi.

Bir yatak bulmak için katı keşfe çıkmak cazip geliyordu ancak vazgeçti; o kapıların ardındaki zifiri karanlıkta kendini çok da rahat hissetmeyecekti. Böylece on beşinci katın sahanlığındaki çelik ızgaranın üzerine kıvrıldı, kollarını başının altına aldı ve masa örtüsünü çıplak bedeninin her bir parçasını örtecek biçimde vücudunun üzerine yaydı. Kafasındaki uzun listenin üzerinden tekrar geçemeden yorgunluk bedenini bütünüyle teslim aldı. Uykuya yenik düşmeden hemen önce bir anlığına panikledi ve bu kadar yorgun olmaması gerektiğini; bu kestirişin bir daha

uyanamayacağı türden bir uyku olabileceğini; bu yabancı yerin ölü, dertop olmuş, hareketsiz, donmuş, cansız, çürümüş ve heba olmuş sakinleriyle buluşmak üzere yola koyulduğunu düşündü. Sonra…

43

“Oysa bu yaşlılar yok mu, ölü taklidi yaparlar hep,

Hımbıl, isteksiz, ağır ve kurşun gibi donuk.”

“Ne teklif ettiğinin farkında mısın?”

Knox başını kaldırıp McLain’e baktı ve toplayabildiğince özgüvenle bakışlarını onun kırışıklarla dolu ve yaşlı gözlerine dikti. Bütün silonun yedek malzemelerinden ve onların üretiminden sorumlu bu ufak tefek kadının tuhaf bir biçimde oldukça görkemli bir çehresi vardı. Knox’ın fıçı göğsüne ya da kabasakalına sahip değildi, bilekleri adamın iki parmağından birazcık daha kalındı; ancak ihtiyar gri bakışları ve zor yılların ona kattığı ağırlık Knox’ın kendini onun huzurunda bir gölge gibi hissetmesine sebep oluyordu.

“Bu bir isyan değil,” dedi Knox, yasaklı sözcükler alışkanlığın ve zamanın yağıyla dilinden kolayca kayıp çıkıyordu. “Biz işleri yoluna koyuyoruz.”

McLain burun çekti. “Eminim büyük büyükbabalarım da zamanında aynısını demişlerdir.” Bir tutam gümüşi saç telini arkaya itti ve bakışlarını aralarında duran plana çevirdi. Sanki bunun yanlış bir şey olduğunu biliyor, ama köstek olacağına destek olmaya karar vermiş gibi görünüyordu. Belki de yaşındandır, diye düşündü Knox, kadının cam elyafı kadar ince ve beyaz saçlarının arasındaki pembe renkli kafa derisine gözünü dikerek. Belki de bu duvarlar arasında yeterince zaman geçirince insan işlerin hiçbir zaman iyiye gitmemesine, hatta çok da değişiklik göstermemesine boyun eğiyordu. Ya da belki insan korumaya değer bir şeyler olduğuna dair inancını önünde sonunda kaybediyordu.

Knox bakışlarını plana çevirdi ve değerli kâğıdın üzerindeki buruşuklukları düzleştirdi. Bir anda ellerinin, kalın ve yağa bulanmış parmaklarının nasıl göründüğünü fark etti. McLain kendisini bir yabani, adalet hayalleriyle buraya gelip fırtınalar koparan biri olarak mı görüyordu acaba? Onu genç

bulabilecek kadar yaşlıydı kadın. Genç ve fevri. Kaldı ki Knox kendini yaşlı ve bilge biri gibi görüyordu …

Tedarik yığınlarının arasında yaşayan düzinelerce köpekten biri bütün bu savaş planları uykusunu kaçırıyormuşçasına masanın altından hırladı.

“Sanıyorum IT’nin bir şeylerin ters gittiğini anladığını varsaymak daha güvenli olacaktır,” dedi McLain, küçük elini şu anda bulundukları katla otuz dördüncü kat arasında gezdirirken.

“Neden? Yukarı gelirken yeterince ihtiyatlı davranmadığımız izlenimine mi kapıldın?”

Kadın Knox’a gülümsedi. “ihtiyatlı davrandığınızdan eminim, ama böyle varsaymak daha güvenli, çünkü öteki türlü düşünmek çok tehlikeli olur.”

Knox başıyla onayladı ve dudağının alt kısmında kalan sakallarını çiğnedi.

“Kalan mekanikerlerinin buraya intikal etmelerine daha ne kadar var?” diye sordu McLain.

“On gibi yola çıkacaklar, merdiven kararınca, iki gibi de burada olurlar, en geç üçte. Tedarikli gelecekler.”

“Bir düzine adamının aşağıdaki işlerin yolunda gitmesi için yeterli olacağını mı düşünüyorsun?”

“Büyük ölçekli bir arıza çıkmadığı sürece evet.” Ensesini kaşıdı. “Taşıyıcılar kimin tarafını tutacak dersin? Ya da Orta-Katlar’daki insanlar?”

Kadın omuz silkti. “Orta-Katlar kendilerini daha çok En-Tepeli hissediyorlar. Biliyorum çünkü çocukluğum orada geçti. Tırmanış gözlerinde büyümediği sürece bulabildikleri her fırsatta manzarayı izlemeye ve kafeteryada yemek yemeye giderler. En-Tepeliler ise başka bir mesele. Ben onlardan ümitliyim.”

Knox doğru duyduğundan emin olamadı. “Anlamadım?”

Kadın başını kaldırıp ona baktı. Knox köpeğin botlarını kokladığını, arkadaşlık ya da sıcaklık aradığını hissetti.

“Bir düşün bakalım,” dedi McLain. “Neden bu kadar sinirlisin? Yakın bir arkadaşını kaybettiğin için mi? Hayır, ondan değil, bu hep olur. Sinirlisin çünkü *kandırıldın* ve güven bana, yukarıdakiler bunu çok daha derinden hissedecekler. Kandırılmış insanların dışarıdaki ölü bedenlerini izleyerek yaşıyorlar. Bize en büyük direnişi bunları bilmeksizin yukarıya özenen ve aşağıya, yani bize merhametsiz gözlerle bakan Orta-Katlar gösterecektir.”

“Yani En-Tepe’de müttefiklerimiz var diyorsun?”

“Evet, erişemediğimiz müttefiklerimiz. Onları ikna etmek gerekecek. Benim insanlarımı zehirlediğin türden sağlam bir konuşmayla.”

McLain ender sırıtışlarından birini lütfetti ona, Knox da karşılık olarak gülümsediğini hissetti. Ve işte o anda insanlarının neden McLain’e bu kadar sadık olduklarını anladı. Knox’ın başkalarında uyandırdığı nüfuzun bir benzeri onda da vardı, ancak etkenleri farklıydı. İnsanlar Knox’tan korkuyor ve kendilerini güvende hissetmek istiyordu. Fakat Mclain’e saygı duyuyor ve sevildiklerini hissetmek istiyorlardı.

“Sorun Orta-Katlar’ın IT’yle aramızda kalması,” dedi kadın, elini planın üzerinden çekerek. “Bu yüzden oraya en hızlı şekilde fakat savaşmadan ulaşmamız lazım.”

“Şafak sökmeden saldırırız diyordum,” diye söylendi Knox. Arkasına yaslandı ve masanın altına bir göz atıp botunun yarısının üzerine yatmış, o aptal dili sarkan, kuyruk sallayan, gözlerini kendisine dikmiş köpeğe baktı. Knox, hayvanı yalnızca mama yiyen ve arkasında bok bırakan bir makineden ibaret görüyordu. Yeme izninin olmadığı kürklü bir et parçasıydı ona göre. Murdar hayvanı botunun üzerinden attı. “Bas git,” dedi.

“Jackson, buraya gel.” McLain parmaklarını şıklattı.

“Bunları niye buralarda barındırıyorsun anlamıyorum, biz az ürüyoruz ama bunları tut tutabilirsen.”

“Anlamazsın,” dedi McLain, parmağını bir kez daha şıklatırken. “Ruhumuza nefes aldırıyorlar, içinde ruh varsa tabii.”

Knox söylediklerinde ciddi olup olmadığını anlamak için kadının yüzüne baktı ve artık daha rahat gülümsediğini gördü.

"Eh, bu yeri bir hâle yola koyduktan sonra onlar için de bir çekiliş kuralı koydurmaya çalışacağım. Sayılarını kontrol altına almak için," dedi Knox, kadının alaycı gülümsemesine karşılık vererek. Mclain eğilip köpeği sevene kadar Jackson mızıkladı.

"Hepimiz birbirimize karşı böyle sadık olsaydık *isyana* hiçbir zaman gerek kalmazdı," dedi kadın, başını kaldırıp Knox'a bakarken.

Kadınla hemfikir olamayan Knox başını bir yana eğdi. Geçen yıllar boyunca Mekanik'te az da olsa, insanların bu konuda McLain gibi düşündüğünü bilmesine yetecek kadar köpek yaşamıştı. Ama o aynı şekilde düşünmüyordu. Güç bela kazanılmış jetonları, yapılan iyiliğin karşılığını asla geri ödemeyecek bir hayvanı semirtmeye yarayan mamalara savuran insanları hiçbir zaman anlamamıştı. Jackson masanın altını boydan boya katedip okşanmak hevesiyle dizine sürtündüğünde Knox ona karşı koyarak ellerini planın üzerinde tuttu.

"Yukarı doğru yolculuğumuzda dikkatleri dağıtmamız gerekiyor," dedi McLain. "Orta-Katlar'daki kişi yoğunluğunu azaltacak bir şeyler lazım. içlerinden daha fazlasını En-Tepe'ye gitmeye teşvik edebilsek çok iyi olurdu, çünkü bu kadar kişiyle birlikte yukarı çıkarken kesin merdivenlerde bir curcuna yaratacağız."

"Biz mi? Dur bir dakika, sen bizimle yukarı geleceğini düşünmüyorsun değil-"

"İnsanlarım gidiyorsa o vakit elbette ki ben de gidiyorum." Başını yana eğdi. "Yaklaşık elli yıldır depoda merdiven inip çıkıyorum. Birkaç kat tırmanmanın bana ızdırap olacağını mı sanıyorsun?"

Knox kadına ızdırap verebilecek *herhangi bir şey* olduğundan emin değildi. Aptal köpek bir yandan orada durup kuyruğuyla masanın bacağını döverken diğer yandan da soyunun alışılageldik ahmakça sırıtışıyla ona bakıyordu.

“Yukarı çıkarken yol üzerinde kapıları kaynaklamaya ne dersin?” diye sordu Knox. “Bu iş sonlanana kadar onları içeride tutsak?”

“Peki sonrasında ne yapacağız? Kuru bir özür mü dileyeceğiz? Ya haftalar sürerse?”

“Haftalar mı?”

“Kolay olacağını düşünmüyorsun, değil mi? Yukarı yürüyüp dizginleri hemen ele alacağımızı mı sanıyorsun?”

“Bizi bekleyen şeyler konusunda hiçbir yanılgı içerisinde değilim.” Makine gürültüleriyle dolu atölyelere açılan ofis kapısını işaret etti. “insanlarımız savaş araç gereçleri üretiyorlar ve iş o noktaya gelirse onları kullanmaktan çekinmeyeceğim. Barışçıl bir tahliyeyi seve seve kabul eder, Bernard’ı ve birkaç kişiyi temizliğe göndermekle yetinebilirim; ancak gerekirse ellerimi pisliğe bulamaktan da imtina etmem.”

McLain kafa sallayarak söylediklerini pekiştirdi. “Yapacaklarımız konusunda baştan şeffaf olmakta fayda var-”

“Bir cam kadar,” diye ekledi Knox. Avuçlarını birbirine vurdu, aklına bir fikir gelmişti. Jackson bu ani sesten ürktü.

“Dikkatlerini nasıl dağıtacağımızı buldum,” dedi McLain’e. Planın üzerinde Mekanik’in aşağı katlarını işaret etti.

“Ya Jenkins kademeli bir elektrik kesintisi başlatırsa? Buranın birkaç kat yukarısından başlatabiliriz, ya da ondan da iyisi çiftlikleri ve yemek salonlarını da dâhil edebiliriz. Suçu da yapılan jeneratör çalışmalarına atarız-”

“Böylelikle Orta-Katlar temizlenir mi dersin?” Gözlerini kıstı.

“Eğer sıcak bir yemek istiyorlarsa evet. Ya da karanlıkta oldukları yere çöker kalırlar.”

“Bence merdivene doluşup dedikoduya başlarlar, olan bitenin nedenini sorgularlar. Çok daha fazlası yolumuza çıkar.”

“O zaman biz de onlara sorunu çözmeye yukarı çıktığımızı söyleriz!” Knox sinirlenmeye başladığını hissediyordu. Lanet köpek tekrardan botunun üzerine yatmıştı.

"Sorunu çözmek için *yukarı* çıkmak mı?" McLain güldü. "Bu *söylediğin* en son ne zaman bir anlam ifade etmişti sahi?"

Knox sakalını çekiştirdi. Bu kadar karışık olanın ne olduğunu anlayamıyordu? Sayıca kalabalıklardı. Gün boyunca aletlerle çalışıyorlardı. Gidip tüm gün boyunca sekreterler gibi kaba etlerinin üzerinde oturup klavye tıkırdatan birkaç teknisyenin, Bernard gibi ufak tefek adamların kafasını ezeceklerdi. Tek yapmaları gereken yukarı çıkmak ve bu işi *bitirmekti.*

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu Knox.

"İşin sonrasını unutmamamız lazım," dedi McLain. "Bir miktar insanı öldüresiye dövdün ve kanlarını ızgaralardan aşağı akıttın diyelim, ya sonrası? İnsanların bunun tekrarlanabileceği korkusuyla yaşamalarını mı istiyorsun? Ya da amacına ulaşmak için artık her ne yapacaksan onun?"

"Ben yalnızca yalan söyleyenlerin canını yakmak istiyorum," dedi. "Hepimizin istediği de bu. *Hepimiz* korkuyla yaşadık. Dışarının korkusuyla. Temizlik korkusuyla. Daha iyi bir dünyayı konuşmaktan bile korktuk. Ve bunların hiçbiri gerçek değildi. Bunu bize sistem dayatmıştı, başımızı önümüze eğip bunu kabullenmemiz istendi-"

Jackson, Knox'a havladı ve mızıklamaya başladı, kuyruğu kontrolden çıkmış bir hortum gibi zemini kırbaçlıyordu.

"Sanırım bu iş bittiğinde," dedi Knox, "ve hep çekindiğimiz o dünyayı keşfetmek için teknik bilgilerimizi nasıl kullanacağımızı tartışmaya başladığımızda bu bazılarımıza ilham verecektir. Kahretsin, bana umut veriyor şahsen. Sen de öyle hissetmiyor musun?"

Uzanıp Jackson'ın başını okşadı Knox, hayvan çıkardığı gürültüyü anında kesti. Mclain bir süre adama baktı. Sonunda hemfikir olduğunu belirtircesine başını salladı.

"Elektrik kesintisiyle başlayacağız," dedi sonunda kadın. "Bu gece, temizliği seyretmeye gidenler hayal kırıklığıyla dönmeden önce. Mum ve el feneri taşıyan bir ekibe yukarı kadar öncülük edeceğim, bunun Tedarik tarafından gerçekleştirilen bir iyi niyet görevi gibi görünmesini

sağlayacağım. Siz de geri kalanlarla birlikte birkaç saat sonra bizi takip edeceksiniz. Tamir hikayemiz başımızı belaya sokmadan bizi ne kadar idare edecek göreceğiz. Hatırı sayılır miktarda insanın En-Tepe' de, ya da yemek yemek için yukarı çıkan bir curcunayı önemsemeyecek kadar tırmanmaktan bitap vaziyette Orta-Katlar'daki yataklarında olacağını umuyorum".

"Erken saatlerde daha az trafik olacaktır," diye katıldı Knox, "dolayısıyla çok sorun yaşamayabiliriz."

"Hedefimiz IT'ye ulaşıp orayı ele geçirmek olacak. Bernard hala başkancılık oynuyor, bu yüzden muhtemelen orada olmayacaktır. Ama ya o bize gelecek, ya da otuzları kontrol altına aldıktan sonra biz ona doğru yola çıkacağız. Çok fazla direnebileceğini düşünmüyorum, katları elimizdeyken yapamaz."

"Katılıyorum," dedi Knox ve bir planlarının olması ona kendini iyi hissettirdi. Bir müttefiklerinin olması. "Ve hey, bunun için teşekkür ederim."

Mclain gülümsedi. "Bir yağdanlıkçı için hayli iyi bir konuşma yaptın," dedi kadın. "Ayrıca-" köpeğe doğru kafa salladı, 'Jackson da seni sevdi, tercihlerinde nadiren yanılır. Hele ki erkekler konusunda."

Knox yere baktı ve hala köpeğin başını okşadığını fark etti. Elini geri çekip hayvanın soluklanışını ve kendisine bakışını izledi. Yandaki odada biri bir şakaya kahkaha attı, mekanikerlerin sesleri Tedarik elemanlarınınkilere karışmıştı; bütün bu sesler, duvarlar ve kapı tarafından hafifçe emilerek geliyordu onlara elbette. Kahkahaya çelik rotların şekillendirilmesi, düz parçaların çekiçlerle sivriltilmesi ve perçin yerine mermi üreten makinelerin sesleri eşlik etti. Knox, Mclain'in sadakatle neyi kastettiğini anladı. Aptal köpeğin gözlerinde gördü bunu, eğer isterse kendisi için her şeyi yapardı. Ve pek çok kişinin hem kendisine hem de Mclain'e karşı benzer duyguları taşıdığını biliyor olmanın ağırlığı göğsünü sıkıştırdı. Bunun bir insanın taşıyabileceği en büyük yük olduğuna karar verdi Knox.

44

“Ve ölümün solgun bayrağı çekilmemiş oraya.”

Aşağıdaki toprak çiftliği, merdiveni taze çürümenin yoğun kokularıyla doldurmuştu. Juliette bir kat daha inip kokuyu duymaya başladığında hâlâ uyanmaya çalışıyordu. Ne kadar zamandır uyuduğu hakkında hiçbir fikri yoktu; günlerce uyuduğunu düşünüyordu ancak yalnızca birkaç saat geçmiş de olabilirdi. Uyandığında yüzü ızgaraya dayanmıştı ve yanağında kırmızı çizgili bir motif oluşmuştu. Kalkar kalkmaz derhâl yola koyulmuştu. Midesi onu içten içe kemirirken çiftlikten gelen kokular da kendisini acele etmeye teşvik ediyordu. Yirmi sekizinci kata geldiğinde havadaki keskin aroma o kadar yoğundu ki âdeta kokuların *arasında* yüzüyordu. Sonunda bunun ölüm kokusu olduğuna kanaat getirdi. Cenaze kokusuydu. Ters düz olmuş ve kesif kokulu moleküllerinin tamamını havaya bırakmış verimli toprağın kokusuydu bu.

Hidrofonik çiftliklerin bulunduğu otuzuncu katta durdu ve kapıları yokladı. İçerisi karanlıktı. Koridorun sonundan bir ses geliyordu, bir vantilatörün ya da motorun pırpır ediş sesiydi. Uzaktan gelen bu küçük ses tuhaf bir rastlantıydı. Bir günden uzun bir süredir kendi çıkardığı seslerden başka hiçbir şey duymamıştı. Acil durum ışıklarının solgun ışıltısı da ona eşlik etmiyordu aslında; onlar ölmekte olan bir bedendeki vücut ısısına, boşalmakta olan bir pilden sızan fotonlara benziyorlardı. Ancak bu *hareket eden* bir şeydi, nefes alışının ve ayak seslerinin ötesinde bir sesti, hidrofonik çiftliklerin karanlık koridorlarının derinliklerinde pusuya yatmıştı.

Bir kez daha elindeki tek aletini ve de silahını ışık sızıntılarının içeri girmelerine imkân sağlamak amacıyla bir takoz olarak kullandı. Temkinli adımlarla kapıdan içeri sokuldu, zerzevat kokusu merdivendeki kadar baskın değildi, bir elini duvarda tutarak koridor boyunca ilerledi. Ofisler ile resepsiyon bölgesi karanlık ve cansızdı, havaysa kuruydu. Ne turnikede yanıp sönen ışıklar vardı ne de onları besleyecek bir kartı ya da jetonu. iki elini turnike kasalarının tepesine

yerleştirdi ve üzerinden atladı. Bu küçük ama bir yandan da kararlı meydan okuma, bu ölü yerin hukuksuzluğunu, medeniyetten ve yasalardan bütünüyle yoksun oluşunu kabullenişi anlamına geliyordu.

Merdivenlerden gelen zayıf ışık kapıya en yakın bitki yetiştirme odalarına zar zor ulaşıyordu. Gözleri karanlığa alışana kadar bekledi; En-Derin'deki Mekanik departmanı ve arızalı makinelerin karanlık bölümleri bu yeteneğini keskinleştirdiği için müteşekkirdi. Sonunda gözleri bir şeyleri az da olsa seçebilir duruma geldiğinde karşılaştığı manzara çok da iç açıcı olmadı. Hidrofonik bahçeler çürümüştü. Halatı andıran kalın bitki sapları oradan buradan sarkan boru ağlarına dolanmıştı. Bu görüntü ona silo hakkında değilse bile, çiftliklerin ne kadar zaman önce öldüğü konusunda bir fikir veriyordu. Yüzyıllar geçmemişti, ama günlerle telaffuz edilebilecek kadar da az değildi. Şu durumda bu geniş aralık bile bir bilgi hazinesi, gizem dolu bu yer hakkındaki bir cevaba açılan ilk delil sayılırdı.

Parmak eklemleriyle boruyu tıklattı ve yanıt olarak doluluğun tok sesini işitti.

Bitki yoktu ama su vardı! Yalnızca bu umut bile ağzını kurutmaya yetmiş gibiydi. Tırabzana, dolayısıyla da bitki yetiştirme odasına doğru eğildi. Ağzını borulardan birinin tepesine, normal şartlar altında bitkilerin sürgün verdiği deliğe dayadı. Ağzıyla sıkı bir vakum sistemi kurdu ve emdi. Diliyle buluşan sıvı tuzlu ve pisti; ama suydu işte. Üstelik tadı ne kimyasal ne de toksikti, bayat bir organikliği vardı. Toprak tadı. Yirmi küsur yıldır içinde boğulduğu yağ ve petrolden birazcık daha nahoştu yalnızca.

Böylece midesi tıka basa dolana kadar içti. Ve o anda, artık suyu olduğuna göre, eğer takip edilecek daha fazla ekmek kırıntısı, bulunacak daha çok ipucu varsa bunları toplayabilecek kadar hayatta kalabileceğini fark etti.

Juliette odadan çıkmadan önce düzeneğin ucundan bir boru parçası kopardı ve tapasının yerinde durduğundan emin oldu. Çapı iki buçuk santimden birazcık daha genişti, boyu ise altmış santimden uzun değildi; ama matara olarak iş görürdü. Kopardığı borunun kalan kısmını hafifçe aşağı büktü ve içinde

kalan suyun akmasını sağladı. Borusunu suyla doldururken dışarının zehrinden hala ürktüğü için elleriyle kollarına da su çarptı.

Borusunu doldurduğunda yeniden koridorun sonundaki aydınlık girişe yönlendi. Üç hidrofonik çiftlik vardı, hepsi de uzun ve yılankavi koridorlar boyunca ilerleyen kapalı döngülü boru sistemlerine sahiptiler. Kafasından kabaca bir hesap yapmaya çalıştı, ama tek kestirebildiği yeterince uzun süre içebileceği kadar suya sahip olduğuydu. İçtikten sonra ağızda bıraktığı tat berbattı ve içerdiği şeyler yüzünden mide krampı geçirirse buna hiç de şaşırmayacaktı doğrusu; fakat bir ateş yakabilirse, yeterince kumaş ya da kâğıt artığı bulabilirse bu bile suyu kaynatmasına yardımcı olabilirdi.

Merdivenlere geri döndüğünde arkasında bıraktığı yoğun kokuyu tekrar duyumsadı. Bıçağını kaptı ve silonun başka bir kalın dilimine doğru koşturdu. Bir sonraki sahanlığa ulaşana kadar merdiven boşluğunun etrafında neredeyse iki sarmal çizdi ve kapıyı araladı.

Koku kesinlikle toprak çiftliklerinden geliyordu ve Juliette şu pırpır eden motoru yeniden işitebiliyordu, üstelik ses bu defa daha da yüksekti. Kapıyı bıçakla sabitledi, matarasını tırabzana dayadı ve içeriyi kolaçan etmek için kapıdan içeri sokuldu.

Sebze kokusu bunaltıcıydı. Loş yeşil ışıkta, önünde, tırabzanlara ve koridora doğru sürgün vermiş dalları seçebiliyordu. Güvenlik kapısındaki turnikenin üzerinden atladı ve pervazı inceledi, gözleri karanlığa alışana dek yine bir elini duvarın üzerinde tutarak öylece bekledi. Bir yerlerde bir pompanın çalıştığından emindi. Ya bir sızıntıdan ya da açık bırakılmış bir musluktan damlayan bir su sesi duyuyordu bir de. Kollarına sürten yapraklar ürpermesine neden oldu. Çürüme kokusu artık daha belirgindi: toprakta çürüyen ve dalında kuruyan meyve-sebze kokusu. Sinek vızıltıları duydu, yaşam sesiydi bu.

Sık bir sebze kümesine doğru uzandı ve pürüzsüz bir şey bulana kadar eliyle yokladı. Etli bir domatesi koparıp ışığa doğru tuttu. Zaman mefhumu bir anda köreldi. Toprak çiftlikleri ne kadar süre kendi kendilerine idare edebilirdi?

Domatesi ekmek gerekiyor muydu yoksa yabani otlar gibi her sene kendi kendilerine çıkıyorlar mıydı? Hatırlayamıyordu. Bir ısırık aldı, domates henüz tam olgunlaşmamıştı. Bir anda arkasından bir ses duyuldu, başka bir pompa mı devreye girmişti?

Merdivene açılan kapının sertçe kapanıp toprak çiftliğini mutlak bir karanlığa boğduğunu görmek için kafasını tam zamanında çevirdi.

Juliette buz kesti. Bıçağının merdivenlerde çıkardığı tıkırtıyı duymayı bekledi, kendi kendine kayıp düşmüş olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Işığın kaybolmasıyla birlikte kulakları beyninin kullanılmayan bölümünü de devreye sokmuş gibiydi. Nefes alışını, hatta nabzını bile duyar oldu; pompanın pırpır sesi şimdi daha da şiddetli geliyordu. Elinde domatesiyle yere çömeldi ve yolunu bulabilmek için kollarını ileri uzatarak karşı duvara doğru ilerledi. Bitkilere toslamamak için yere yakın kalıp sakinleşmeye çalışarak çıkışa yöneldi. Burada hayaletler yoktu, korkacak bir şey yoktu. Çömelmiş bir vaziyette ilerlerken içinden bu cümleyi tekrarladı durdu.

Sonra omzuna bir kol dokundu. Juliette bir çığlık atıp domatesi elinden düşürdü. Ayağa kalkmaya çalıştı ama kol onu olduğu yere mıhladı ve çömelir vaziyette tuttu. Yabancıya vurdu, ondan kurtulmaya çalıştı, masa örtüsünden yaptığı bone başından düştü. Derken turnikenin sert çeliğini hissetti, turnike kollarından biri koridora dönüktü ve kendini bir aptal gibi hissetti. Boşuna çırpınmıştı.

“Az kalsın bana kalp krizi geçirtiyordun,” dedi makineye. Turnikenin kenarlarına uzandı ve kendini yukarı çekti. Işık bulduğunda yiyecek için geri dönecekti. Turnikeyi arkasında bırakıp çıkışa doğru yol aldı, bir eli duvarda diğeri önünde karşısına çıkacak kapıyı aranırken Juliette şimdi de eşyalarla mı konuşmaya başlıyorum diye düşündü. Deliriyor muydu? Karanlık her yanını sararken zihin yapısının anbean değiştiğini hissetti. Dün ölüme boyun eğmişti, şimdiyse yalnızca delirmekten korkuyordu.

İlerleme kaydediyordu.

Eli sonunda kapıya tosladı ve Juliette onu iterek açtı. Bıçağı kaybedişine bir küfür koyuverdi, ızgaradaki yerinde olmadığı kesindi. Ne kadar aşağı düşmüş olabileceğini, ona tekrar rastlayıp rastlamayacağını ya da en azından yerine geçecek bir şeyler bulup bulamayacağını merak etti. Matarasını almak için döndü-

Ve onun da yerinde olmadığını fark etti.

Juliette görüşünün karardığını, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Kapının kapanmasının matarasını devirme ihtimalini düşündü. Bıçağının sapından daha dar bir ızgara deliğinden nasıl düşmüş olabileceğini sorguladı. Ve şakaklarındaki zonklama durulduğunda başka bir ses daha duydu.

Ayak sesleri.

Aşağı merdivenlerden geliyordu.

Koşan biri vardı.

45

"Şiddetle başlayan hazlar, şiddetle son bulurlar."

Tedarik tezgâhlarından savaş aletlerinin sesleri yükseldi. Yeni imal edilmiş ancak bütünüyle yasak ateşli silahlar, sayısız çelik sopa gibi yan yana dizilmişti. Knox birini eline aldı - yepyeni kazınmış ve yivi açılmış namlunun sıcaklığı hâlâ hissediliyordu - ve fişek yatağını açığa çıkarmak için dipçiğini aşağı eğdi. Parlak mermilerle dolu kovalardan birine uzandı, ince tüplerden kesilmiş ve içi barutla doldurulmuş fişeklerden birini aldı ve tüfeğin içine yerleştirdi. Makinenin kullanımı oldukça basitti: hedefine doğrult ve tetiği çek.

"Onu nereye doğrulttuğuna dikkat etsen iyi edersin," dedi Tedarik adamlarından biri, Knox'ın önünden kaçarken.

Knox namluyu tavana doğrulttu ve bu makinelerden birinin neye muktedir olduğunu kafasında resmetmeye çalıştı. Bugüne kadar yalnızca tek bir silah görmüştü, Şerif yardımcısının kalçasında asılı duran ve bundan biraz daha küçük bir taneydi; yalnızca gösteriş için orada olduğuna inanmıştı hep. Bir avuç ölümcül mermiyi cebine doldururken bir yandan da her birinin bir cana karşılık geldiğini düşünerek yasaklanış gerekçesini mantıklı buldu. Bir insanı öldürmek uzun bir boruyu onlara doğrultmaktan daha zor olmalıydı. Bilincin devreye girebileceği kadar süre bırakmalıydı insana.

Tedarik çalışanlarından biri yığınların arasından elinde bir fıçıyla çıkageldi. Sırtındaki kambur ve omuzlarındaki çöküntü Knox'a adamın taşıdığı şeyin ağır olduğunu anlatıyordu. "Şimdilik yalnızca iki düzine var bunlardan," dedi adam, yükünü tezgâha koyarken.

Knox uzanıp içindeki ağır silindirlerden birini aldı. Mekanikerleri, hatta sarılar içindeki adam ve kadınlardan bazıları bile fıçıya tedirgin gözlerle baktılar.

"Uç kısmını sert bir şeye vurun," dedi tezgâhın arkasındaki adam, bir müşteriye elektrik rölesi teslim ediyormuş da son dakika kurulum tavsiyeleri veriyormuş gibi sakin bir sesle,

“duvar, zemin, silahlarınızın kabzası gibi şeylere. Sonra da ondan kurtulun.”

“Bunları taşımak güvenli mi?” diye sordu Shirly, Knox birini arka cebine indirirken.

“Elbette, biraz güç gerektiriyor tabii.”

Birkaç kişi daha fıçıya uzanıp içindeki şeylerden alıp aralarında fısıldaşmaya başladı. McLain de fıçıdan bir tane alıp göğüs cebine koyarken bir an Knox’la göz göze geldiler. Kadının yüzündeki bakış soğuk bir meydan okumaydı. O da geldiği için adamın ne kadar hayal kırıklığına uğradığını anlamış olmalıydı ve Knox tek bir bakışta onu ikna etmesinin hiçbir yolu olmadığını idrak etti.

“Pekâlâ,” dedi McLain, grimsi mavi gözlerini tezgâhı çevrelemiş adam ve kadınlara doğru çevirerek. “Beni dinleyin. işe geri dönmemiz gerekiyor, dolayısıyla eğer silah taşıyorsanız yanınıza biraz da mühimmat alın. Orada kanvas şeritleri var. Şu şeyleri mümkün olduğunca görünmeyen bir yerlerinize bağlayın. Benim ekibim beş dakikaya hareket ediyor, anlaşıldı mı? ikinci harekâttan olanlar arkada, insanların görüş alanının dışında bekleyecek.”

Knox başıyla onayladı, sonra da ikinci harekâtta yanında bulunacak olan Marck’a ve Shirly’ye bir bakış attı. Yavaş tırmanıcılar önden gidecek ve plansız hareket edeceklerdi. Güçlü bacaklarsa onları takip edecek ve kuvvetli bir akın gerçekleştireceklerdi; otuz dörde ötekilerle aynı vakitte varmayı umut ediyorlardı. iki ekip de tek başınayken gereğinden fazla dikkat çekici olacaktı zaten; bir araya gelirlerse niyetlerini bağırarak ilan etmeleri bile daha az dikkat çekerdi.

“İyi misin patron?” Shirly tüfeğini omzuna dayadı ve Knox’a kaşlarını çattı. Knox, yaşadığı stresin ve duyduğu korkunun ne kadarını dışarı yansıttığını düşünerek sakalını sıvazladı.

“İyiyim,” diye gürledi. “Evet.”

Marck da bir bomba kaptı, cebine attı ve bir elini karısının omzuna koydu. Knox bir şüphe sızısı hissetti. Kadınların bu

işe bulaşmamasını istemişti; en azından evli olanların. Yine de hazırlandıkları bu şiddete hiç gerek kalmayacağını umut etmeye devam etti, ancak hevesli eller bir kez silah tuttu mu bunu öngörmek giderek daha da zorlaşıyordu. Şimdi hepsi de can almaya muktedir ve bunu yapabilecek kadar kızgındılar.

Mclain tezgâhın çıkışına ilerledi ve Knox'ı süzdü. "İşte o an geldi çattı," dedi. Tokalaşmak üzere elini uzattı.

Knox o eli kabul etti. Kadının gücüne hayranlık duydu. "Otuz beşte sizinle buluşup son katı beraber çıkacağız, dedi. "Biz gelmeden eğlenceye başlamak yok."

McLain gülümsedi. "Söz."

"Ve iyi tırmanışlar." Kadının arkasında toplanan adam ve kadınlara baktı. "Hepinize. Bol şanslar ve yakında görüşmek üzere."

Sert kafa sallamalar ve kenetlenmiş çeneler gördü. San renkli ufak ordu kapının önünde sıraya girmeye başladı, ancak Knox McLain'i bırakmadı.

"Hey," dedi. "Biz size yetişene kadar sorun çıkarmak yok, tamam mı?"

Kadın Knox'ın omzuna vurdu ve gülümsedi.

"Ve eğer işler sarpa sararsa," dedi Knox, "En arkada olmanı-"

McLain bir adım yaklaştı, bir eli Knox'ın kolunu sıkıca kavradı. Kadının kırışıklarla dolu yüzü bir anda ciddileşti.

"Peki bombalar havada uçuşurken sen nerede olacaksın Mekanikli Knox? Bize güvenen bu adamlar ve kadınlar hayatlarının en ciddi sınavıyla yüzleşirken sen nerede olacaksın?"

Bu ani çıkışı beklemeyen Knox şaşırdı, güçlükle duyulan bu fısıltı büyük bir çığlık etkisi yaratmıştı.

"Nerede olacağımı biliyorsun-" diye başladı cevabına.

"Hiç şüphem yok," dedi McLain, adamın kolunu serbest bırakırken. "Ve sen de seni orada bulacağımdan emin olsan iyi edersin."

46

“Sevgilim gelip ölü buluyor beni düşümde. ”

Juliette çıt çıkarmaksızın bekledi ve merdivenlerden aşağı doğru uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Tırabzanlardaki titreşimleri hissedebiliyordu. Bacaklarındaki ve kollarındaki tüyleri diken diken olmuştu. Bağırıp, nara atıp o kişiyi durdurmak istedi; ancak ani adrenalin patlaması göğüs bölgesini bir anda buz kesip içini bomboş hissettirdi. Ciğerlerine dolan ve sesini kesen soğuk bir rüzgar gibiydi. Hayatta kalmış ve onunla aynı silonun içinde olan insanlar vardı. Ve koşarak ondan uzaklaşıyorlardı.

Tırabzandan uzaklaştı ve sahanlık boyunca koşturup eğik basamakları bacakları müsaade ettiğince çabuk inmeye başladı. Bir kat aşağıda, adrenalin etkisini yitirmeye başladığında ciğerlerinin, “Dur!” diye bağırdığını duydu, ancak çıplak ayaklarının metal merdivenlerde çıkardığı yankı bu sesi bastırdı. Artık koşan kişinin ayak seslerini duyamıyor, arayı iyice açmasından korkarak durup dinlemeyi de göze alamıyordu; fakat otuz birinci katın kapısını geçerken katlardan herhangi birine girip kaçmış olabileceklerini düşündü. Ve şayet koca siloda gizlenen yalnızca bir avuç insan varsa onları hiçbir zaman bulamayabilirdi. Eğer bulunmak istemezlerse tabii.

Her nedense bu her şeyden daha korkutucu geldi ona: geri kalan hayatını bu bakımsız silonun altını üstüne getirerek ve hayatta kalmaya çalışarak, cansız objelerle konuşarak geçirebilirdi; hem de bir grup insan da aynı şeyleri yapıp ondan kaçarken. Bu onu öyle gerdi ki aksini düşünebilmesi için bir süre sakinleşmeyi beklemesi gerekti: tam tersi bir şekilde bu insanlar *onu*arayabilir ve niyetleri hiç de iyi olmayabilirdi.

İyi niyetlere sahip olmayabilirlerdi, ancak bıçağına sahiplerdi.

Otuz ikide durdu ve ellerini tırabzanlara kenetleyip dinledi. Nefesini tutup sessiz kalmak neredeyse olanaksızdı, ciğerleri

derin derin soluması için ona yalvarıyordu. Ancak o kımıldamadan durdu, avuçlarında küt küt atan nabzı soğuk tırabzanları dövüyordu, belirgin ayak sesleri hala aşağısındaydı ve şimdi daha da çok duyuluyordu. Arayı kapatıyordu! Cesaretini toplayıp yeniden yola koyuldu, her adımda üç basamak birden iniyordu, vücudu tıpkı gençliğindeki gibi merdivenlerde sağa sola savrularak dans ediyordu, bir eliyle kavisli tırabzanı tutarken diğerini de öne uzatıp dengesini sağlıyordu, ayağı birinden diğerine uçmadan önce her basamağa belli belirsiz temas ediyordu, kayıp düşmemek için son derece konsantreydi. Bu hızda düşmesi ölümcül bir kazayla sonuçlanabilirdi. Kırılmış kolların ve bacakların eğrilmiş görüntüleri, düşüp kalçasını kıran zavallı yaşlıların hikâyeleri hatırına geldi. Juliette yine de kötü senaryoları kafasından defetti ve uçarak limitlerini zorlamaya devam etti. Yarım sarmal sonra kendi ayak seslerinin arasından bir kapının çarpılarak kapatıldığını duydu. Durdu ve yukarı baktı. Sonra tırabzanların üzerine abandı ve aşağıya bir göz attı. Ayak sesleri kesilmişti, geriye yalnızca nefes nefese aldığı solukların sedası kalmıştı.

Bir sonraki dönemeci de hızla döndü ve otuz dördün kapısını yokladı. Açılmaya niyeti yok gibiydi. Ancak kilitli de değildi. Kapı kolundan bir çıt sesi duyulmuş ve kapı hareket etmişti, fakat arkasında ona engel olan bir şeyler vardı. Juliette bütün kuvvetiyle asıldı ama sonuç alamadı. Hızla bir kez daha asıldı ve bir çatırtı duydu. Bir ayağını kapının öteki kanadına dayayarak üçüncü bir kez daha denedi, tüm gücüyle çekti, kafasını geriye attı, kollarını göğsüne doğru çekti ve ayağıyla ters güç uyguladı—

Bir şey kırıldı. Kapı ardına dek açıldı ve kapı koluna sanlı eli boşa çıktı. Kapılar tekrar kapanmadan önce bir ışık patlaması, dışarı sızan parlak bir aydınlanma yaşandı.

Juliette sahanlıkta emekledi ve kapı kolunu yeniden denedi. Kapıyı çekip açtı ve güç bela ayağa kalktı. Kırık bir süpürge sapının yansı içeride, koridorun zemininde yatıyordu; öbür yarısıysa kapının diğer kanadının kolunda takılıydı. Süpürgenin her iki parçası da etrafındaki kör edici ışıktan nasibini almıştı. İçerideki tepe lambaları cayır cayır yanıyordu, tavandaki dikdörtgen biçimli parlak şekiller koridor boyunca

devam ediyor ve görüş alanının dışına taşıyordu. Juliette bir kez daha ayak seslerini dinledi, ancak ampullerin vızıltısı haricinde çok fazla şey duyamadı. Önündeki turnike tekrar tekrar kırmızı gözünü kırpmaktaydı; yerini biliyorum ama söylemem diyordu âdeta.

Doğruldu ve makineye yaklaştı, sağ tarafına baktığında cam bir duvarın ardındaki konferans odasını gördü, oranın ışıkları da bütünüyle yanıyordu. Turnikenin üzerinden atladı, bunu daha şimdiden alışkanlık hâline getirmişti ve, "Merhaba," diye bağırdı. Sesi eko yaptı ve ona geri döndü, ancak aydınlık havada daha farklı duyuluyordu; tabii böyle bir şeyin imkânı varsa. Burada yaşam vardı, elektrik vardı, sesini duyacak başka kulaklar vardı ki bu da bir şekilde ekonun şiddetini zayıflatıyordu.

İçlerinde yaşam belirtileri bulmak ümidiyle bütün ofislere tek tek bakıp geçti. Her yer darmadağındı. Çekmeceler yerlerdeydi, metal dosya dolapları yere kapaklanmıştı ve değerli kâğıtlar yerlere saçılmıştı. Bir masa çıktı karşısına ve Juliette üzerindeki bilgisayarın çalıştığını fark etti, ekranı yeşil renkli bir metinle doluydu. Rüyalar diyarına adım atmış gibi hissetti kendini. Beyni iki günlük sürede - o kadar uyuduğunu varsayıyordu - kademe kademe loş ve yeşil renkteki acil durum ışıklarına, yaban hayata, elektriksiz yaşama uyum sağlamıştı. Dilinde hâlâ tuzlu suyun tadı duruyorken dağınık ama sıradan bir işyerinde dolanıyordu. Sonraki vardiyanın (bu tarz ofislerin vardiyası oluyor muydu acaba?) gülüşerek merdivenden ofise geri döndüğünü, kâğıtları kurcalayıp mobilyaları düzelterek yeniden çalışmaya koyulduğunu hayal etti.

İşi düşününce burada ne yaptıklarını merak etti. Hiç böyle bir yerleşim düzeni görmemişti. Öğrenmek için biraz etrafı kurcalayınca az önce merdivenlerden uçarcasına inişini unuttu, bu odaların ve buradaki elektriğin sırrı onu buraya sürükleyen ayak sesleri kadar ilgi çekiciydi. Bir köşeyi döndüğünde diğerlerinin aksine açılmayı reddeden, büyük bir metal kapıyla karşılaştı. Biraz zorladı ancak kapı belli belirsiz kımıldadı. Yüklendiğinde hafifçe aralandığını hissetti. Omzunu dayadı, her seferinde birkaç santim kımıldatmak suretiyle kapıya defalarca yüklendi. Ta ki sıkış tepiş içeri girebileceği bir aralık

oluşturuncaya dek. .. Ağır kapıyı kapalı tutması için yere devrilmiş uzun, metal bir dosya dolabının üzerinden geçti.

Oda devasaydı, en az jeneratör odası kadar büyüktü ve kafeteryadan daha genişti. İçerisi dosya dolaplarından daha büyük mobilyalarla doluydu ancak çekmecesizdiler. Çekmecelerin yerine ön yüzlerinde kırmızı, yeşil ve sarı kehribar renklerde yanıp sönen ışıklar vardı.

Juliette kapının arka tarafındaki dosya dolabından etrafa saçılmış kâğıtları inceledi. Sonra bu odada yalnız olmadığı dank etti kafasına. Birisi dolabı kapının arkasına çekmiş ve bunu *içeriden*yapmış olmalıydı.

“Merhaba?”

Uzun makine sıralarının yanından geçti; öyle olduklarını yanlarından geçerken anladı. Elektrik uğultusu yayıyorlardı ve arada bir iç akşamları çok yoğun çalışıyormuş izlenimi veren bir pırpır sesi ya da tıkırtı çıkarıyorlardı. Bunlar bir tür egzotik elektrik santrali olabilir miydi? Belki de ışıklandırmayı sağlıyorlardı? Yoksa içlerinde bir yığın batarya mı barındırıyorlardı? Arkalarındaki telleri ve kabloları gördüğünde batarya fikri ağır bastı. Işıkların bu kadar gürültü çıkarmasına şaşmamak gerekirdi. Mekanik’in batarya dairesinin yirmi kez kombine edilmiş hali gibiydi bu.

“Kimse var mı?” diye seslendi. “Kötü bir niyetim yok.”

Odanın derinliklerine ilerledi, herhangi bir harekete kulak kabarttı, ta ki kapısı açık makinelerden birine denk gelinceye dek. İçine baktığında bataryalarla değil de Walker’ın mütemadiyen lehimlediği türden devre kartlarıyla dolu olduğunu gördü. Aslında bu makinenin iç aksamları sevkiyat odasındaki bilgisayarın iç kısmına aşın derecede benziyordu-

Juliette bu makinelerin ne olduklarını fark edince geriye doğru bir adım attı. “Sunucular,” diye fısıldadı. Silonun IT’sindeydi. Otuz dördüncü kat. Tabii ya.

Dipteki duvarın yakınlarından bir sürtünme sesi geldi; metalin metal üzerinde kayma sesiydi bu. Kendisinden kimin kaçtığını ve nereye saklanmayı planladığını öğrenmek için can

atan Juliette yüksek üniteler arasında zikzaklar çizerek hemen o tarafa doğru koşturdu.

Sunuculardan oluşan son dönemeci döndüğünde zeminin kımıldadığını, metal bir ızgaranın bir deliği kapatmak için kaydığını gördü. Juliette ileriye doğru sıçradı, masa örtüsünden yaptığı giysisi bacaklarının etrafına dolandı ve kapanamadan önce elleriyle kapağın kenarını yakaladı. Hemen önünde, ızgaranın kenarını tutan bir adamın parmaklarını gördü. Bir korku çığlığı ve bir çaba homurtusu duyuldu. Juliette ızgarayı kendine doğru çekmeyi denedi ancak destek alabileceği bir yer yoktu. Ellerden biri gözden kayboldu ve yerini ızgaraya çentikler atan, Juliette'in parmaklarını avlamaya çalışan bir bıçak aldı.

Juliette bacaklarını altına aldı ve bir kaldıraç kuvveti oluşturmak için doğruldu. Izgaraya asıldı ve o anda bıçağın soğuk çeliğini parmağında hissetti.

Çığlık attı. Aşağıdaki hasmı da çığlık attı. Adam kafasını dışarı çıkardı ve bıçağı tehdit edercesine aralarında tuttu, elleri titriyordu, bıçağın keskin ağzı tepe ışıklarını yansıtıyordu. Juliette metal kapağı bir kenara fırlatıp kanayan elini kavradı.

"Sakin ol!" dedi Juliette, adamın ulaşamayacağı bir mesafeye gerilerken.

Adam başını delikten içeri çekti, sonra tekrardan çıkardı. Peşinden gelen başka birinin olup olmadığını görmek için Juliette'in arkasına baktı. Juliette de kendi arkasına bakma dürtüsüyle savaştı; ancak onu kandırıyor olma ihtimalini düşünerek sessizliğe güvenmeyi tercih etti.

"Kimsin sen?" diye sordu Juliette. Giysisinin bir parçasını bandaj niyetine elinin etrafına sardı. Adamın yüzünü gördü, kaba sakallı ve hırpaniydi, gri tulum giyiyordu. Çok ufak farklılıkları olsa da tulum Juliette'in silosunda dikilenlerle aynıydı. Adam Juliette'e baktı; simsiyah, dağınık ve kabarık saçları suratına kadar sarkıyordu. Homurdandı, eline öksürdü, kafasını yeniden zeminin altına gömüp ortadan kaybolmaya hazırlanır gibi bir hâli vardı.

"Dur," dedi Juliette. "Kötü bir niyetim yok."

Adam önce Juliette'in yaralı eline sonra da bıçağa baktı. Juliette kolundan yılankavi salınımlar yaparak dirseğine doğru süzülen ince kan çizgisini görmek için başını eğdi. Yarası sızladı, ancak Mekanik'te çok daha beterlerini görmüştü.

"Öz-öz-özür," diye mırıldandı adam. Dudaklarını yaladı ve yutkundu. Bıçak kontrolsüzce titriyordu.

"Adım Jules," dedi, adamın kendisinden daha çok korktuğunun farkına vararak. "Seninki ne?"

Adamın bakışı aralarında yanlamasına tuttuğu bıçağa döndü, âdeta bir aynaya bakıyor gibiydi. Başını iki yana salladı.

"Ad yok," diye fısıldadı, sesi kuru ve kulak tırmalayıcıydı. "Gerek yok."

"Yalnız mısın?" diye sordu Juliette.

Omuz silkti. "Solo," dedi. "Yıllardır." Başını kaldırıp Juliette'e baktı. "Nereden-" Tekrardan dudaklarını yaladı ve boğazını temizledi. Gözleri ışıkta sulandı ve parıldadı. "-geliyorsun? Hangi kattan?"

"Yıllardır bir başına mı yaşıyorsun?" dedi Juliette, sorgularcasına. Tahayyül dahi edemiyordu. "Hiçbir kattan gelmedim," dedi adama. "Başka bir silodan geldim." Bu son söylediğini yumuşak yumuşak telaffuz etti; söylediklerinin bu kadar kırılgan bir adama yapabileceklerinden endişelenerek.

Ancak Solo bu söylediklerine anlam verebilmiş gibi başıyla onayladı. Bu Juliette'in beklediği türden bir reaksiyon değildi.

"Dışarısı. .." Solo bir kez daha bıçağa baktı. Delikten dışarı uzandı ve ızgaranın üzerine koydu, sonra ikisinden de uzağa itti. "Güvenli mi?"

Juliette başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Kıyafetim vardı. Çok yol yürümedim. Ama yine de hayatta olmamam gerekiyordu."

Solo bir kez daha kafasını salladı. Başını kaldırıp Juliette'e baktı, nemli çizgiler gözlerinin kenarlarından sızıp sakalında kayboluyordu. "Hiçbirimizin olmaması gerekiyordu," dedi. "Hiçbirimizin."

47

“Yalnız bırak bizi,

özel konuşmamız gerek.”

“Bu yer de neyin nesi böyle?” diye sordu Lukas, Bernard’a. İkili, bir duvarda kilim gibi asılı duran geniş bir krokinin önünde duruyordu. Diyagramlar belirgin, yazılar şatafatlıydı. Aralarına çizgiler çekilmiş, birbirlerine eşit mesafelerde halkalar vardı. Bazı halkaların üzerine kalın kırmızı çizgilerle çarpı atılmıştı. Bu tam da günün birinde yıldız haritasını dönüştürmeyi amaçladığı türden, muntazam bir diyagramdı.

“Bu bizim mirasımız,” dedi Bernard, yalın bir şekilde.

Lukas onun bu tabiri sık sık üst kattaki sunucu odası için kullandığına şahit olmuştu.

“Bunlar sunucular mı?” diye sordu, küçük bir yatak çarşafı ebatlarındaki kâğıt parçasına elini sürmeye cüret ederek. “Dağılımları sunucuların pozisyonlarını andırıyor.”

Bernard yanına geldi ve çenesini ovuşturdu. “Hımm. İlginç. Hakikaten de öyle. Bunu daha evvel fark etmemiştim.”

“Ne bunlar?” Lukas yakından baktı ve her birinin numaralandırılmış olduklarını gördü. Bir köşede aralarına paralel çizgiler çekilmiş, kare ve dikdörtgenlerle dolu karışık bir bölüm daha vardı. Bu figürler hiçbir detaya sahip değildi, ancak altlarında büyük harflerle ‘Atlanta’ sözcüğü yazılıydı.

“Ona da sıra gelecek. Gel, sana bir şey göstereceğim.”

Odanın sonunda bir kapı vardı. Bernard önden ilerleyip kapıdan geçti ve ilerledikçe daha fazla ışığı yaktı.

“Başka kimler iniyor buraya?” diye sordu Lukas, onu takip ederken.

Bernard omzunun üzerinden arkaya baktı. “Hiç kimse.”

Lukas bu yanıtı beğenmedi. Sanki insanların bir daha asla geri dönemediği bir yere inmiş gibi hissederek o da kendi omzundan arkasına baktı.

“Biliyorum, bütün bunlar çok ani gelişmiş gibi geliyor olmalı sana,” dedi Bernard. Lukas’ın kendisine yetişmesini bekledi ve kısa kolunu onun omzuna attı. “Fakat işler bu sabah değişti. Bu dünya değişiyor. Ve bunu nadiren hoş bir şekilde yapar.”

“Bu, şeyle mi ilgili … temizlikle?” Neredeyse Juliette’ diyordu. Kadının fotoğrafı iman tahtasının üzerinde alev almış gibi hissetti.

Bernard’ın yüzü ciddileşti. “Temizlik olmadı,” dedi birdenbire. “Şimdi de bütün işler sarpa saracak ve insanlar ölecek. Bildiğin üzere siloların yerin altına inşa edilmek üzere tasarlanmış olmalarının nedeni bunun önüne geçmekti.”

“Tasarlanmış olmaları mı?” diye tekrar etti Lukas. Kalbi tekler gibi oldu, hem de iki defa. Beyin devreleri pırpır etti ve sonucunda Bernard’ın anlamsız bir şeyler söylediğini hesapladı.

“Pardon ama,” dedi. *“Silolar* mı dedin sen?”

“Buna alışsan iyi olur.” Bernard arkasında kırılgan görünümlü bir ahşap sandalye bulunan, ufak bir masayı işaret etti. Üzerinde Lukas’ın bugüne dek ne gördüklerine ne de duyduklarına benzeyen bir kitap duruyordu. Büyük olduğu kadar kalındı da. Bernard kapağına bir iki defa hafifçe vurdu, sonra da elindeki tozları inceledi. “Sana buranın yedek anahtarını vereceğim, ki onu hiçbir zaman boynundan çıkarmayacaksın. Eline fırsat geçtikçe buraya gel ve oku. Tarihimiz ve acil durumlarda yerine getirmen gereken tüm talimatlar burada.”

Lukas bir ömür boyu çalışsa satın alamayacağı kalitede kağıtlardan oluşan kitaba yaklaştı ve kapağını açtı. İçindekiler kısmı makine çıktısı, mürekkebi ise simsiyahtı. Ana metnin ilk sayfasını bulana kadar içindekiler listesinin bulunduğu bir düzine sayfayı çevirdi. ilginçtir ki ilk cümleyi hemen tanıdı.

“Antlaşma,” dedi, başını kaldırıp Bernard’a bakarken. “Zaten büyük bir bölümünü bili-”

“Orası Antlaşma,” dedi Bernard, kalın kitabın iki santimlik bölümünü gösterirken. “Geri kalanı Düzen.”

Geriye doğru bir adım attı.

Lukas tereddüt etti, bu sözleri sindirdi, sonra da uzanıp kitabın ortalarına yakın bir bölümünü açtı.

Deprem Yaşanması Durumunda:

Dış cephenin çatlaması ve dış sızıntı durumunda, bkz. BASINÇ ODASI GÜVENLİK SORUNU (s. 2180)

Bir ya da daha çok katın göçmesi durumunda, bkz. DESTEK KOLONLARI, SABOTAJ başlığı altında (s. 751)

Yangın çıkması durumunda, bkz …

"Sabotaj mı?" Lukas birkaç sayfa çevirdi ve havanın idaresi ve boğulma hakkında bir şeyler okudu. "Bütün bunlar kimin aklına gelir ki?"

"Çok kötü şeyler tecrübe etmiş kişilerin."

"Mesela…?" Bunu söylemeye izni var mıydı bilmiyordu, ama sanki burada, aşağıda tabuları yıkma hakları var gibiydi. "Mesela isyandan önceki insanlar gibi mi?"

"O insanlardan *önceki* insanların," dedi Bernard. "O insanlardan birinin."

Lukas kitabı kapattı. Başını iki yana salladı; bütün bunların bir şaka, bir kabul töreni olabileceğini düşündü. Rahipler bile genelde bundan daha anlamlı gelirdi ona. Keza çocuk kitapları.

"Bütün bunları *gerçekten* öğrenmekle yükümlü değilim, değil mi?"

Bernard güldü. Çehresi bütünüyle az önceki hâline bürünmüştü. "Yalnızca içinde ne olduğunu bilmen yeterli, böylece ihtiyacın olduğunda neyi nasıl bulacağını bileceksin."

"Peki bu sabah hakkında ne söylüyor kitap?" dedi Bernard'a dönerek. Birdenbire hiç kimsenin Juliette'e olan hayranlığını ve bağını bilmediği kafasına dank etti. Gözyaşları yanaklarından buharlaşıp gitmişti; yasaklı duygularının neden olduğu suçluluk duygusu çok az tanıdığı bir kişiye bu derecede bağlanmaktan duyduğu utancı körüklemişti. Şimdiyse bu sır

gözler önünden kaybolmuştu. Artık yalnızca Bernard onu izlerken ve sorusuna vereceği yanıtı düşünürken, yanaklarına hücum eden kızarıklık ele verebilirdi Lukas’ı.

“Sayfa yetmiş iki,” dedi Bernard, neşesi kaybolmuş ve yerini önceki düş kırıklığı ifadesine bırakmıştı.

Lukas yeniden kitaba döndü. Bu bir testti. Bir gölgelik töreni. Bir gölgebüyütenin delici bakışları altında bir performans sergilemeyeli epey olmuştu. Sayfaları çevirmeye başladı ve aradığı cevabın Antlaşma’nın hemen ardından başladığını, Düzen bölümünün ilk kısmını oluşturduğunu gördü.

Sayfayı buldu. En tepede kalın karakterlerle şu yazılıydı:

Başarısız Temizlik Durumunda:

Ve bu tatsız sözcüklerin altında korkunç bir cümle vardı. Lukas emin olmak için talimatı tekrar tekrar okudu. Bakışlarını yeniden kitaba çevirmeden hemen önce yüzünde acı bir ifadeyle kafasını yukarı aşağı sallayan Bernard’a baktı.

Başarısız Temizlik Durumunda:

Savaşa Hazırlanın.

48

“Zavallı canlı ölü, kapatıldı bir ölünün mezarına!”

Juliette, Solo’yu sunucu odasının zemininde açılan deliğin derinliklerine doğru takip etti. Upuzun bir merdiven ve otuz beşinci kata açılan dar bir geçit çıktı karşısına. Juliette indikleri yerin otuz beşinci katın ana merdivenden erişilemeyen bir bölümü olduğundan kuşkulandı. Dar geçidi inip dolambaçlı ve aydınlık koridorda ilerlerlerken Solo bu düşüncesini doğruladı. Adamın boğazını tıkayan şey gevşemiş ve yalnızlıktan muzdarip bir akıntıyı salıvermiş gibiydi. Koridorun ucu darmadağın edilmiş bir odaya çıkana kadar Solo yukarılarındaki sunuculardan ve Juliette’e çok da anlamlı gelmeyen bir şeylerden bahsetti.

“Evim,” dedi Solo, kollarını iki yana açıp odaya doğrultarak. Bir köşede üzerinden dağınık çarşafların ve yastıkların sarktığı bir döşek vardı. iki etajerin arasına eğreti bir mutfak kurulmuştu: sürahilerce su, konserve yiyecek, boş kavanozlar ve kutular. Bu yer tam anlamıyla bir viraneydi ve iğrenç kokuyordu, ancak Juliette Solo’nun artık bu görüntüye alıştığını ve kokuyu duymadığını fark etti. Odanın diğer tarafındaki duvar lokma takımı büyüklüğünde ve bazılarının ağzı açık teneke kutularla dolu raflarla kaplıydı.

“Burada yalnız mı yaşıyorsun?” diye sordu Juliette. “Başka kimse yok mu?” Sesindeki küçük umudu duymaktan kendini alamıyordu.

Solo başını iki yana salladı.

“Peki daha aşağılarda?” Juliette yarasına bir göz attı. Kanama neredeyse kesilmişti.

“Sanmıyorum,” dedi Solo. “Bazen sanıyorum. Bir domatesin kaybolduğunu fark ediyorum, ama fareler olduğunu düşünüyorum.” Odanın köşesine baktı. “Hepsini yakalayamıyorum,” dedi. “Bir sürü var-”

“Peki senin gibilerden olduğunu da düşünüyor musun? Hayatta kalan daha fazla insan yani?” Konuya odaklanmasını

istiyordu.

“Evet.” Sakalını sıvazladı ve odaya sanki ona sunabileceği, misafirlere ikram edilen bir şey arıyormuş gibi bakındı. “Bazı şeylerin kımıldadıklarını fark ediyorum. Bir şeylerin bırakıldığını. Bitki büyütme ışıkları açık bırakılmıştı. Sonra bunu benim yaptığımı hatırladım.”

Kendi kendine güldü. Tanıştığı ilk andan bu yana onda gördüğü ilk doğal davranıştı bu ve Jules onun yıllar boyunca pek çok kez güldüğünü anladı. Çünkü insan ya akli dengesini korumak için ya da bu çabasından vazgeçtiği zamanlarda gülerdi. Ama her iki durumda da gülerdiniz.

“Bıçağı kapının önüne koyanın ben olduğumu zannettim. Sonra boruyu buldum. Acaba kocaman ama kocaman bir fare tarafından mı bırakıldı diye merak ettim.”

Juliette gülümsedi. “Ben fare değilim,” dedi. Üzerindeki masa örtüsünü düzeltti, başını yokladı ve öteki kumaş parçasına ne olduğunu düşündü.

Solo kadının bu son sözünü düşünür gibiydi.

“Kaç yıl oldu peki?” diye sordu Juliette.

Hiç düşünmeden, “Otuz dört,” dedi.

“Otuz dört yıl mı? Otuz dört yıldır yalnız mısın yani?”

Başını yukarı aşağı salladı ve o an Juliette ayaklarının altındaki zeminin kaydığını hissetti. Başı bunca yıl etrafında hiç kimsenin olmaması fikriyle çılgıncasına döndü.

“Kaç yaşındasın?” diye sordu. Kendisinden çok da yaşlı görünmüyordu.

“Elli,” dedi Solo. “Önümüzdeki ay elli, çok eminim.” Gülümsedi. “Konuşmak çok eğlenceli.” Odayı gösterdi. “Bazen eşyalarla konuşuyorum ve ıslık çalıyorum.” Doğrudan Juliette’e baktı. “Çok iyi ıslık çalanın.”

Burada her ne yaşandıysa Juliette muhtemelen o zamanlar daha *yeni* doğmuştu. “Bunca yıl nasıl hayatta kaldın?” diye sordu.

“Bilmem. Yıllarca hayatta kalmaya çabalamadım. Saatlere yoğunlaştım. Biriktiler. Yedim. Uyudum. Ve …” Bir yerlere baktı, rafı kurcaladı ve teneke kutuları ayırdı, çoğu boştu. Kapağı açık bir tane buldu, üzerinde bir şey yazmıyordu ve Juliette’e uzattı. “Fasulye?” diye sordu.

Dürtüleri ona geri çevirmesini buyuruyordu, ancak adamın zavallı yüzündeki şevk bunu imkansız kıldı. “Olur,” dedi ve o anda aslında ne kadar aç olduğunu fark etti. Gün içinde içtiği tuzlu suyun, mide asidinin ve ham domatesin tadı hala ağzından gitmemişti. Solo birkaç adım yaklaştı, Juliette teneke kutunun içindeki suya elini daldırdı ve içinden olgunlaşmamış yeşil fasulyeler çıkardı. Çıkardıklarını ağzına atıp çiğnedi.

Juliette lokmasını yutmaya çalışırken, “Ve sıçtım,” dedi adam, mahcup bir ses tonuyla. “Hiç hoş değil.” Başını iki yana salladı ve kutuda fasulye avına çıktı. “Yalnız başımayım, dolayısıyla kokudan durulamayacak hale gelene kadar sırayla dairelerin banyolarına gidiyorum.”

“Dairelerin mi?” diye sordu Juliette.

Solo odada fasulyeleri bırakabileceği bir yer arandı. Sonunda buldu: zemine, diğer çöplerden ve ev döküntülerinden oluşan ufak yığının yanına koydu.

“Sifon çekilmiyor ki. Su yok. Bir başımayım.” Mahcup görünüyordu.

“On altı yaşından beri,” dedi Juliette, hesaplamayı bitirdiğinde. “Otuz dört yıl önce burada neler oldu?”

Kollarını kaldırdı. “Her zaman olan şey. İnsanlar delirir. Bir kere delirdin mi yeter zaten.” Gülümsedi. “Akıl sağlığımızın kıymetini kimse bilmiyor, değil mi? Ben daha kıymet vereni görmedim. Benim bile. Ben bile kıymetini bilmiyorum. Delirmiyorum delirmiyorum günlerce yıllarca ama sonucunda hiçbir ödül yok. Normal olmanın, deli olmamanın hiçbir esprisi yok.” Kaşlarını çattı. “Ama kötü bir gün geçiriyorsun ve kendin için endişeleniyorsun, bilirsin ya? Bir kerecik yeterli.”

Pat diye yere oturup bağdaş kurdu ve tulumunu diz bölgesine kadar katladı. “Silomuz tek bir kötü gün geçirdi.

Ama bir gün yetti.” Başını kaldırdı ve Juliette’e baktı. “Kimse o güne kadar ki yılların gözünün yaşına bakmadı. Hiç kimse. Oturmak ister misin?”

Yeri işaret etti. Juliette bir kez daha hayır diyemedi. Pis yataktan uzakta bir yere oturdu ve sırtını duvara yasladı. Sindirmesi gereken çok fazla şey vardı.

“Nasıl hayatta kaldın?” diye sordu. “Yani o kötü günde. Ve o zamandan bugüne kadar.”

Sorduğuna hemen pişman oldu. Bilmesi çok da önemli değildi. Ama buna gereksinim duydu, belki de kendisini bekleyen yılların kısa bir özetini duymak istediğindendi, ya da belki de burada hayatta kalmanın dışarıda ölmekten daha kötü olması ihtimalinden korktuğundandı.

“Korkmaya devam ederek,” dedi Solo. “Babamın gölgebüyüteni IT’nin, bu yerin başıydı.” Başını yukarı aşağı salladı. “Babam büyük bir gölgeydi. Bu odaları bilirdi, belki de bilen iki-üç kişiden biriydi. Savaşın daha ilk dakikalarında bana burayı gösterdi ve kendi anahtarlarını bana verdi. Bir karışıklık yarattı ve bir anda bu yeri bilen tek kişi hâline geldim.” Bir an kucağına baktı, sonra başını yeniden kaldırdı. Juliette o an neden bu kadar genç gösterdiğini anladı. Onun böyle gözükmesini sağlayan şey yalnızca korku değildi; gözlerinde görülen çekingenliğin de bunda katkısı büyüktü. Gençliğinde çektiği çilenin ebedi dehşetine kilitlenmiş kalmıştı. Bedeni korkmuş ufak bir çocuğun donmuş kalbinin etrafında yaşlanıyordu yalnızca.

Solo dudaklarını yaladı. “Hiçbiri hayatta kalamadı, değil mi? Dışarı çıkanlar?” Solo bir cevap ararcasına Juliette’in yüzünü inceledi. Juliette onun hücrelerinden sızan hüzünlü umut damlalarını hissedebiliyordu.

“Hayır,” dedi üzülerek, aralarından yürüyüp geçmenin, üzerlerinde emeklemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak. Sanki dışarıya birkaç gün önce değil de haftalar önce çıkmış gibi hissediyordu.

“Yani sen onları dışarıda gördün? Ölüydüler, öyle mi?”

Başıyla onayladı.

Solo'nun başı düştü. "Görüntü çok fazla açık kalmadı. İlk günler yalnızca bir defa gizlice gittim baktım. Hala bir sürü yerde çatışmalar sürüyordu. Zamanla daha sık gitmeye başladım. Neden oldukları bir sürü kargaşaya tanık oldum. Ancak belki bir-" iyice düşündü. "-yirmi senedir ceset görmedim."

"Yani belli bir zamana kadar burada başkaları da vardı?"

Solo tavanı işaret etti. "Bazen buraya da geldiler. Sunucuların oraya. Ve savaştılar. Her yerde savaştılar. Gittikçe daha da kötüleşti, anlarsın ya? Yiyecek için savaştılar; kadın için savaştılar; savaşmak için savaştılar." Oturduğu yerde arkasını döndü ve başka bir kapıyı gösterdi. "Bu odalar silo içinde silo gibi. On yıl idare etsin diye yapılmışlar. Ancak soloysan daha çok dayanıyorlar." Gülümsedi.

"Nasıl yani? Silo içinde silo da ne demek?"

Başıyla onayladı. "Elbette," dedi. "Kusura bakma, bildiklerimi bilen biriyle konuşmaya alışmışım." Juliette'e göz kırptı ve Juliette kendi kendisiyle konuşmayı kastettiğini anladı. "Bir silonun ne olduğunu bilmiyorsun."

"Tabii ki biliyorum," dedi Juliette. "Ben de aynen böyle bir yerde doğup büyüdüm. Sanırım tek farkı bizim hala güzel günler yaşadığımız ve o günlerin kıymetini bilmiyor oluşumuz."

Solo gülümsedi. "Peki nedir silo?" diye sordu, o gençlere özgü meydan okuma tavrı su yüzüne çıkmıştı.

"Şey…" Juliette doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. "Evimiz. Tepelerin üstünden görünen o binalar gibi fakat yeraltında. Silo dünyanın yaşanılabilen bölümü. *İçerisi,"* dedi, tanımlamanın düşündüğünden daha zor olduğunu fark ederek.

Solo güldü.

"Bu, o sözcüğün *sende* hissettirdikleri. Ancak biz sözcükleri her zaman anlamlarını bilmeden kullanırız." Tenekelerle dolu rafı işaret etti."Bütün bilgi onların içinde. Yaşanılmış her şey." Juliette'e bir bakış attı. '"Azgın keçi"' deyimini hiç duydun mu? Ya da 'Keçi inadı?"

Duyduğunu anlatmak için başını salladı. "Elbette."

“Peki keçi nedir?” diye sordu.

“Umursamaz ve inatçı biri, bir keçi gibi deriz.”

Solo bir kahkaha attı. “Bilmediğimiz çok şey var,” dedi. Bir elindeki tırnaklarını inceledi. “Silo dünya değil. Silo hiçbir şey. Bu terim, o sözcük, günümüzden çok öncesine dayanıyor; ekinlerin dışarıda, görebileceğinden çok uzaklarda büyüyebildiği-” Elini sanki uçsuz bucaksız bir araziymişçesine zeminin üzerinde salladı. “-sayabileceğinden çok daha fazla insanın yaşadığı, herkesin bir sürü çocuk sahibi olabildiği bir zamana dayanıyor.” Juliette’e bir bakış attı. İki elini yan yana getirdi ve sanki çocuk yapmak fikrini bir kadının yanında konuşmuş olmaktan utanmışçasına onları ovuşturdu.

“Öyle çok erzak yetiştirirlerdi ki,” diye devam etti, “o kadar insan bile tek seferde hepsini bitiremezdi. Bu yüzden kötü zamanları düşünerek onları bir yerlere istiflediler. Sayabileceğinden çok daha fazla tahıl tohumuna sahiptiler ve onları yerin üstündeki büyük silolara doldurdular-”

“Yerüstünde,” dedi Juliette. “Silolar.” Bunları uydurduğunu, onlarca yıl süren yalnızlığı boyunca üzerinde etraflıca düşünüp hazırlamış olduğu bir tertip olabileceğini düşündü.

“Fotoğraflarını gösterebilirim,” dedi aksice, sanki Juliette’in şüphesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ayağa kalktı ve hızla tenekelerin dolup taştığı rafa yöneldi. Tenekelerin alt kısımlarındaki küçük beyaz etiketlerin üzerlerinde ellerini gezdirerek sırayla okudu.

“Hah!” Birini kaptı - ağır gibiydi - ve ona getirdi. Tenekeninyan tarafındaki mandal, kapağı salıvererek içindeki kalın nesneyi gözler önüne serdi.

“Bana bırak,” dedi Solo, oysa Juliette yardım etmek için tek kasını dahi kıpırdatmamıştı. Kutuyu ters çevirip silkeledi ve içindeki ağır nesnenin avucuna düşmesini sağladı. Onu ustaca yakaladı, çocuk kitapları ebatlarındaydı, ancak onlardan on ya da yirmi kat daha kalındı. Ama bir kitaptı. Olağanüstü incelikte kesilmiş kâğıtların kenarlarını seçebiliyordu.

“Dur, bulacağım,” dedi. Sayfaları kalın bölümler hâlinde çevirdi, her bir çevirişinde servet değerindeki kâğıt blokları

daha da fazla servet değerindeki kâğıt bloklarının üzerine tok sesler çıkararak iniş yapıyordu. Sonra, tek tek çevirmeye başlamadan önce, birkaç sayfa birden atlamaya başladı.

“İşte,” dedi ve parmağıyla işaret etti.

Juliette yaklaşıp baktı. Bir çizimi andırıyordu, ancak o kadar eksiksizdi ki neredeyse gerçek gibi görünüyordu. Kafeteryadan dışarının görüntüsüne ya da birinin kimliğindeki fotoğrafına bakmak gibi bir şeydi bu; aşın renkliydi. Bu kitabın içinde bir batarya olup olmadığını merak etti.

“Çok gerçekçi,” diye fısıldadı, parmaklarıyla resme dokunurken.

“Bu *gerçek,”* dedi Solo. “Bu bir görüntü. Bir fotoğraf.”

Renkler Juliette’i büyüledi, fotoğrafta gördüğü yeşil arazi ve mavi gökyüzü ona vizöründen gördüğü sahte görüntüyü hatırlattı. Bu da mı sahte acaba, diye düşündü. Bugüne dek gördüğü incelikten uzak ve bulanık fotoğraflardan hiçbirine benzemiyordu.

“Şu binalar,” dedi Solo, arazinin üzerindeki geniş, beyaz ve konserve kutusuna benzer şekilleri gösterdi. “Bunlar silo. Zor zamanlar için tohum saklanıyordu onlarda. Güzel zamanlar gelinceye dek idare edebilmek için.”

Solo başını kaldırıp Juliette’e baktı. Birbirlerinden yalnızca birkaç santim uzaklıktaydılar. Juliette, Solo’nun gözlerinin çevresindeki kırışıklıkları seçebiliyor, sakalların adamın yaşını nasıl da gizlediğini görebiliyordu.

“Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim,” dedi Juliette.

Juliette’i işaret etti. Kendi göğsünü işaret etti. “Bizler tohumlarız,” dedi. “Bu bir silo. Zor zamanlar için bizleri buraya koydular.”

“Kim? Kim koydu bizi buraya? Ve hangi zor zamanlar?”

Solo omuz silkti. “Ama işe yaramayacak.” Kafasını iki yana salladı, sonra yeniden yere oturdu ve koca kitaptaki fotoğraflara baktı. ‘Tohumları bu kadar süre bekletemezsin,” dedi. “Böylesine karanlıkta olmaz. Hayır.”

Bakışlarını kitaptan kaldırdı ve dudaklarını ısırdı, gözyaşları gözlerine hücum etmişti. “Tohumlar delirmez,” dedi Juliette’e. “Delirmezler işte. Kötü günleri ve bir sürü iyi günleri olur, ama bu önemli değildir. Onları bekletirsin bekletirsin, ne kadarını gömdüğünün önemi yoktur ve sonunda çok uzun süre yalnız bırakıldıklarında tohumların yaptıkları şeyi yaparlar…”

Duraksadı. Kitabı kapattı ve bağrına bastı. Hafifçe ileri geri sallanırken Juliette onu izledi.

“Fazla beklediklerinde tohumlar ne yapar?” diye sordu Juliette ona.

Kaşlarını çattı.

“Çürür,” dedi. “Hepimiz. Burada, aşağıda işler kötüleşir ve öyle derinlemesine çürürüz ki bir daha filizlenmeyiz.” Gözlerini kırpıştırıp Juliette’e baktı. “Bir daha asla filizlenmeyeceğiz.”

49

“Yirmi erkek gücü de olsa

o anda bitirir işini.”

En kötüsü de Tedarik yığınları arasında beklemekti. Becerebilenler biraz kestirdi. Çoğu gergin ses tonlarıyla aralarında şakalaştı. Knox siloda hareket eden tüm parçaları kafasında canlandırarak ikide bir duvardaki saate baktı. Artık insanları silahlı olduğu için umabildiği tek şey problemsiz ve kansız bir yetki aktarımıydı. Sorularına cevaplar bulmayı, IT’nin - o gizemli piçlerin - sırlarını açığa kavuşturabilmeyi ve belki bir de Juliette’i aklamayı umut ediyordu. Ancak kötü şeyler yaşanabileceğinin bilincindeydi.

Bunu Marck’ın durmadan Shirly’ye bakış biçiminden görebiliyordu. Adamın endişesi asık suratından, çatık kaşlarından ve burun kemerindeki kırışıklıktan açıkça okunabiliyordu. Knox’ın vardiya amiri, eşi konusunda duyduğu endişeyi sandığı kadar iyi saklayamıyordu.

Knox çoklu çakısını çıkardı ve bıçağına baktı. Bıçağın yüzeyini bir ayna gibi kullanarak dişlerinin arasında son yemeğinden arta kalan bir şeyler olup olmadığını kontrol etti. Knox çoklu çakısını yerine koyarken Tedarik gölgelerinden biri yığınların arasından belirdi ve bir ziyaretçileri olduğunu bildirdi.

“Ne renkte ziyaretçi?” diye sordu Shirly, grup silahlarını eline alıp ayağa dikilirken.

Genç kız, Knox’ı gösterdi. “Mavi. Sizin renkte.”

Knox rafların arasında ilerlerken kızın kafasını okşadı. Bu iyiye işaretti. Mekanik’te kalan insanları programın ilerisindeydi. Marck birkaçını uyandırıp grubun kalanını toparlarken silahlardan takırtılar yükseldi, Knox da o sırada tezgaha doğru yola koyuldu.

Köşeyi döndüğünde sahanlığı koruyan iki Tedarik çalışanının ana kapıdan girmesi için Pieter’a müsaade edişine

tanık oldu.

Knox alkışlarken Pieter gülümsedi. Adamın rafineri ekibi üyeleri arkasında sıralandı, alışılageldik siyah tulumlarının yerine şimdi daha güvenli olan mavi tulumlardan giymişlerdi.

“Durumlar nasıl?” diye sordu Knox.

“Merdivenler trafikle şakıyor,” dedi Pieter. Derin derin nefes alıp verirken göğsü önce şişiyor sonra sönüyordu. Knox bu kadar erken gelebilmek için tutturdukları tırmanış temposunu düşündü.

“Kalanlar da geliyor mu?” diye sordu. iki grup birbirine karışırken Knox ve Pieter kenara çekildi; Tedarik elemanları yeni gelenlerle tanışma, daha önceden tanıdıklarınaysa sarılma seansına koyulmuştu.

“Geliyorlar.” Başını yukarı aşağı salladı. “Yarım saate herkes burada olur. Gerçi taşıyıcıların fısıltılarının bizden daha çabuk hareket etmesinden korkmuyor değilim.” Tavana baktı. “Bahse varım şimdi bile tepemizde fısıltılar yankılanıyordur.”

“Şüphelendiler mi?” diye sordu Knox.

“Aynen. Aşağı markette bir atışma oldu. Millet neler olduğunu görmek için toplandı. Georgie ağız dalaşına girdi, kavgaya dönüşmesinden korktum.”

“Tanrım, hem de daha Orta-Katlar’da bile değilken.”

“Aynen. Daha az kişiyle gerçekleştirilecek bir saldırının başarı ihtimalini arttıracağını düşünmeden edemiyorum.”

Knox kaşlarını çattı, ancak Pieter’ın neden öyle düşündüğünü anladı. Pieter arkasında sadece birkaç sağlam adamla iş bitirmeye alışkındı. Ancak eyleme dökülmüş bir plan hakkında tartışmak artık anlamsızdı. “Neyse, muhtemelen elektrik kesintileri başlamıştır,” dedi Knox. “Bize öncül grubu takip etmekten başka bir şey düşmez.”

Pieter ciddi bir ifadeyle Knox’ın söylediklerini onayladı. Gözlerini odada gezdirerek başka bir hızlı tırmanış için silahlanıp erzaklarını yüklenmekle meşgul adamlarla kadınlara baktı. “Sanırım yolumuza çıkanları köteklemek zorunda kalacağız.”

“Planımız gelişimizi duymaları,” dedi Knox. “Ki bu da gürültü çıkarmamız gerektiği anlamına geliyor.”

Pieter amirinin koluna dostça vurdu. “İyi o zaman, kazanmaya başladık bile desene.”

Adam bir silah kapıp matarasını doldurmak için onun yanından ayrıldı. Knox da kapının yanındaki Marck ve Shirly’ye katıldı. Tüfeği olmayanlar kendilerini korkutucu görünümlü, yassılaştırılmış demir sopalarla donatmıştı; bileme taşının gürültülü marifeti sayesinde kenarları parlak gümüş rengindeydi. Herkesin acı verecek aletler tasarlamayı içgüdüsel olarak biliyor olması Knox’a şaşırtıcı gelmişti. Bu, genç yaştaki gölgelerin bile nasıl yapıldığını bildiği bir şey, hayal dünyalarının acımasız derinliklerini eşeleyip açığa çıkardıkları bir bilgi, bir insanın diğerine zarar verme yetisiydi.

“Diğerleri geç mi kalacak?” diye sordu Marck, Knox’a.

“O kadar da kötü değil,” dedi Knox. “Bu elemanların çoğu bayağı vakitli geldi. Diğerleri de yetişir. Siz hazır mısınız?”

Shirly başıyla onayladı. “Hadi kımıldayalım,” dedi.

“Peki o zaman. Ne demişler, yukarı ve ileri.” Knox odayı gözleriyle taradı ve mekanikerlerinin Tedarik elemanlarıyla harmanlanışını izledi. Çoğu ona bakıyordu ve bir işaret ya da belki de başka bir nutuk bekliyordu. Ancak Knox’ın konuşacak hali kalmamıştı. Sahip olduğu tek şey, iyi insanları ölümlerine sürüklediğine, tüm tabuların kontrolden çıkmış bir kaskad gibi yıkıldığına ve bütün bunların gereğinden hızlı gerçekleştiğine dair hissettiği korkuydu. Silahlar bir defa üretildi mi kim onları yok edebilirdi ki? Omuzlara dayanan namlular kalabalığın üzerinde diken diken olmuş bir iğnedenliği andırıyordu. Bazı şeyleri artık geri almak olanaksızdı; mesela dile dökülmüş düşünceleri… Ve insanlarının bunlardan daha da fazlasına gebe olduğunu biliyordu.

“Emir komuta bende,” diye kükredi ve sohbetler kesilmeye başladı. Çantalar gürültüyle sırtlandı, cepler tehlike sesleriyle çalkalandı. “Komuta bende,” dedi yeniden, sessizliğe bürünmüş odaya ve askerleri sıralar oluşturmaya başladılar.

Knox kapıya döndü, insanlarının hayatının gerçekten de *kendi* ellerinde olduğunu çok iyi biliyordu. Kolunun altına sıkıştırdığı tüfeğini iyice kamufle ettiğinden emin oldu ve Shirly ona kapıyı açarken kadının omzunu sıktı.

Dışarıda iki Tedarik çalışanı tırabzanların önünde dikiliyordu. Uydurma elektrik kesintisini bahane ederek merdivenlerdeki seyrek trafiği geri, aşağı yönlendirmeye çalışıyorlardı. Kapıların açılmasıyla birlikte parlak ışık ile Tedarik'in makine sesleri merdivene sızdı ve Knox, Pieter'ın fısıltılar ayaklardan daha hızlı yol katediyor sözüyle ne demek istediğini tam olarak anladı. Üzerindeki tedarik malzemelerini düzeltti: ona savaşa değil de yardıma gidiyormuş görüntüsü veren aletler, mumlar ve el fenerleriydi bunlar. Bu aldatıcı katmanın altında daha fazla mermi, fazladan bir bomba ve gerekirse diye bandajlarla ağrı kesici vardı. Tüfeği bir kumaş şeridine sarılıydı ve onu kolunun altında sımsıkı tutuyordu. içinde ne olduğunu bildiğinden bu kamuflajı anlamsız buluyordu. Kendisiyle yürüyenlere, kimi kaynak önlüğü giyen kimiyse baret takan adamlarına baktığında niyetlerinin apaçık ortada olduğunu gördü.

Sahanlığı ve Tedarik'ten sızan ışıkları arkalarında bırakıp tırmanışlarına başladılar. Mekanik'teki insanlarından bazıları Orta-Katlar'da daha az dikkat çekmek için sarı tulum giymişti. Merdivenin geceye özgü loş ışıklarının eşliğinde basamakları gürültülü bir şekilde adımladılar, aşağıdan gelen trafik titreşimleri Knox'a geride kalan insanlarının yakında kendilerine yetişeceği ümidini aşılıyordu. Onların bitap düşmüş bacaklarını düşününce bir üzüntü aldı içini, ancak yüklerinin hafif olduğunu hatırladı.

Onları bekleyen sabahı kafasında olabildiğince olumlu resmedebilmek için büyük çaba harcadı. Belki de çarpışma diğerleri yetişemeden sonuçlanacaktı. Hatta sonradan gelecekler belki de yalnızca kutlamaya iştirak ederlerdi. Knox ve McLain, IT'nin yasaklı katlarına çoktan girmiş olur, içerideki esrarengiz düzeneğin üzerindeki örtüyü kaldırır, altındaki kötücül dişli tıkırtılarının gizemini ilk ve son defa gözler önüne sermiş olurlardı.

Knox bütün bu hayalleri kurarken grup epey yol almıştı. Bir grup kadının kuruması için çamaşırlarını tırabzana astığı bir sahanlıktan geçtiler. Knox ile insanlarını mavi tulumları içinde gören kadınlar elektrik kesintisinden dert yandılar. Çalışanlarından birkaçı onlara malzeme vermek ve yalanlar sunmak için durdu. Orayı terk edip bir üst kata doğru yola çıkmışlardı ki Knox Marck'ın tüfeğinin namlusundaki kumaşın açıldığını fark etti. Knox tüfeği işaret etti ve sonraki sahanlığa varmadan sorunu hallettiler.

Tırmanış sessiz ve meşakkatli bir sınava dönüştü. Knox insanlarının son durumlarını kontrol etmek için geride kaldı ve diğerlerinin başı çekmesine müsaade etti. Tedarik'tekilerin sorumluluğunu bile omuzlarında hissediyordu. Yaşamları, alacağı kararların kefesinde dengede duruyordu. Her şey tıpkı Walker'ın, o ihtiyar çatlağın dediği gibiydi. İşte tamı tamına buydu. Gençliklerinin öykülerinde geçen isyan buydu. Knox birdenbire o ihtiyar hayaletlerle, yani efsanelerin ve ilmin atalarıyla aralarında uğursuz bir akrabalık olduğunu hissetti. Adamlar ve kadınlar boğazlarında bir öfke yumrusuyla bunu daha önce de yapmıştı. Belki başka nedenlerle, belki bunun kadar asil bir gerekçeyle değil ama herhangi bir zaman diliminde, herhangi bir katta buna benzer bir tırmanış vuku bulmuştu. Aynı basamaklara benzeri botlar değmişti. Hatta belki de aynı botlardı, tabanları yeniydi yalnızca. Hepsinin ellerinde şıngırdayan makineleri vardı ve onları kullanmaktan hiç korkmamışlardı.

Gizem dolu geçmişleriyle ani bir bağ kurmak Knox'ı tedirgin etti. Hem o kadar da uzun süre geçmemişti üzerinden, değil mi? iki yüzyıl kadar falan mıydı? Eğer bir insan Jahns ya da Mclain kadar uzun yaşasaydı, böylesi üç yaşam süresi bu iki isyanın arasındaki geniş mesafeyi kaplayabilirdi diye düşündü. O isyandan bu isyana gelmek için üç el sıkışma kafiydi. Peki bu iki savaş arasındaki yıllar? iki savaş arasında tost olmuş o barış yılları?

Knox bütün bunları düşünürken botlarını bir basamaktan diğerine kaldırdı. Gençliğinde ona kötü oldukları ögretilen insanlardan birine mi dönüşmüştü? Yoksa ona yalanlar mı söylenmişti? Bunu düşünmek bile ona acı veriyordu; ancak işte buradaydı, bir devrime öncülük ediyordu. Ve yaptığı şey

ona çok doğru geliyordu. Çok *zaruri.* Peki ya önceki isyanlarda da insanlar böyle hissettiyse? Ya arkasında dizili adamların ve kadınların kalbinden geçenlerin aynılarını hissettiler idiyse?

50

“Aşağıya indin ya şimdi,

Mezar derinliğinde bir ölü gibi görüyorum seni.”

“Bütün bunları okumak on ömür sürer.”

Juliette etrafa saçılmış tenekelerden ve kalın kitap yığınlarından başını kaldırdı. Gençliğinin çocuk kitaplarına nazaran bunların yazı ağırlıklı sayfalarında insanı hayrete düşürecek çok daha fazla şey vardı.

Solo çorba ve su ısıttığı ocağının başından arkasını döndü. Ucundan sıvı damlayan metal kaşığını Juliette’in dağıttığı eşyalara doğrulttu. “Okunsunlar diye yazılmamışlar bence,” dedi. “En azından benim yaptığım gibi başından sonuna kadar okunsunlar diye değil.” Kaşığı diline değdirdi, sonra da yeniden tencereye daldırıp karıştırdı. “Her şey arızalı. Yedeğin yedeği gibi bir şey.”

“Neyi kastettiğini anlamadım,” diye itiraf etti Juliette. Bakışlarını kucağına, ‘kelebek’ adındaki bir hayvanın fotoğraflarının doldurduğu sayfalara indirdi. Kanatları gülünç bir parlaklıktaydı. Elinin boyutlarında mıydı, yoksa bir insanın boyutunda mı merak etti. Henüz hayvanların ebatlarıyla ilgili bir bilgiye rastlamamıştı.

“Sunucular,” dedi Solo. “Neyi kastettiğimi sandın ki? Yedekleme.”

Kızmış gibiydi. Juliette ocağın başındaki adamın çalışmasını izledi, hareketleri sarsak ve çılgıncaydı. O anda dış dünyadan habersiz ve cahil olan kişinin adam değil, *kendisi* olduğunu fark etti. Bütün bu kitaplara, Juliette’in yalnızca hayalini kurabileceği atalarının arkadaşlığına ve onlar hakkında hikâyeler okuyarak geçirdiği onlarca yıla sahipti. Peki kendisinin ne gibi tecrübeleri vardı? Binlerce yabani, cahil ahbabıyla kara bir delikte geçirdiği bir hayat mı?

Solo bir parmağını kulağına sokup çıkardıktan sonra tırnağını incelerken Juliette bunları aklında tutmaya çalıştı.

“Tam olarak neyin yedeğinden söz ediyoruz?” diye sordu sonunda, gizem dolu cevaptan neredeyse korkarcasına.

Solo iki kâse buldu. Birini tulumunun göbek cebinden çıkardığı bir kumaş parçasıyla silmeye başladı. *“Her şeyin* yedeği,” dedi. “Bildiğimiz her şeyin. Bugüne kadar var olan her şeyin.” Kâseleri yere koydu ve ocağın ateşini ayarladı. “Beni takip et,” dedi, koluyla işaret ederek. “Göstereyim.”

Juliette kitabı kapatıp teneke kutusuna geri koydu. Ayağa kalktı ve Solo bir sonraki odaya geçerken onun peşinden gitti.

“Dağınıklığımın kusuruna bakma,” dedi, eliyle bir duvarın kenarında ufak bir tepe oluşturmuş döküntü ve çöpleri işaret etti. Binlerce boş yiyecek konservesi gibi duruyor, on binlerceymiş gibi kokuyorlardı. Juliette burnunu kırıştırdı ve öğürme refleksiyle savaştı. Solo kokudan etkilenmemişe benziyordu. Ufak bir ahşap masanın yanında durdu ve duvardan sarkan olağanüstü miktarlardaki kağıdın sayfalarını çevirerek diyagramları taradı.

“Benim aradığım nerede?” dedi, sesli düşünerek.

“Bunlar ne?” diye sordu Juliette, büyülenmişçesine. Sonra içlerinden birinin silonun taslağına benzediğini gördü, fakat Mekanik’te kullandıklarıyla alakası yoktu.

Solo döndü. Birkaç yaprak tek omzunun üzerinden sarkıyordu, gövdesi sayfalardan oluşan bir tabakanın altında kaybolmuştu. “Haritalar,” dedi. “Sana dışarıda kaç tane olduğunu göstereceğim. Altına edeceksin.”

Kafasını iki yana salladı ve kendi kendine mırıldandı. “Kusura bakma, öyle demek istemedim.”

Juliette ona önemli olmadığını söyledi. Elinin tersini burnuna götürdü; çürümüş gıda kokusu katlanılabilir düzeyde değildi.

“İşte burada. Şu ucunu tut.” Solo yarım düzine yaprak genişliğinde tek bir katlı yaprağın bir köşesini uzattı. Öteki ucundan da kendisi tuttu ve birlikte açtılar. Juliette kağıdın kenarlarındaki delikleri işaret edip muhtemelen buralarda bir yerlerde haritayı takacak çubuk ya da kanca vardır diyecek

gibi oldu ancak çenesini tuttu. Ağzını açarsa koku daha da dayanılmaz olacaktı.

“Bu biziz,” dedi Solo. Kağıttaki bir noktayı gösterdi. Her yerde kara, dalgalı çizgiler vardı. Juliette’in daha evvel gördüğü hiçbir haritaya ya da taslağa benzemiyordu. Sanki çocuklar çizmiş gibiydi. Herhangi bir düz çizgi bulmak olanaksızdı.

“Bunun bize neyi göstermesi gerekiyor?” diye sordu.

“Sınırları. Araziyi!” Solo elini çizimin hemen hemen üçte birini kaplayan, yekpare bir şeklin üzerinde gezdirdi. “Bunun tamamı su,” dedi Juliette’e.

“Nerede?” Haritanın ucunu tutmak Juliette’in kolunu ağrıtmaya başlamıştı. Koku ve bilmecelerden gına gelmişti. Kendini evinden çok uzakta hissediyordu. Onu bekleyen yıllarda maruz kalacağı uzun ve zavallı varoluşun depresyonu, hayatta kalma mücadelesinin gerilimiyle yer değiştirme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

“Orada, dışarıda! Araziyi kaplıyor.” Solo eliyle belli belirsiz duvarları işaret etti. Juliette’in kafasının karıştığını görünce de gözlerini kıstı. “Silo, *bu silo,* olsa olsa kafandaki bir saç teli büyüklüğünde.” Eliyle haritaya hafifçe vurdu. ‘Tam burada. Hepsi. Belki de hepimizden geriye kalan her şey. Şu parmağımdan daha büyük değil.” Bir parmağını çizgilerin birleştiği yere yerleştirdi. Juliette oldukça samimi olduğunu düşündü. Daha yakından görebilmek için öne doğru eğildi ancak Solo onu geri itti.

“Onları unut gitsin,” dedi. Juliette’in kağıdın köşesini tutan eline vurdu ve duvarın üzerine yaslı haritaları düzledi. “Bu biziz.” Sayfanın tepesindeki halkalardan birini gösterdi. Juliette gözünü sütunlara ve satırlara dikti, o halkalardan dört düzine civarında olduğunu fark etti. “Silo on yedi.” Elini yukarı kaydırdı. “On iki numara. Bu sekiz. Ve silo bir burada, yukarıda.

“Hayır.”

Juliette başını iki yana salladı ve masaya yöneldi, dizlerinin bağı çözülmüştü.

“Evet. Silo bir. Sen muhtemelen ya on altıdansın ya da on sekizden. Ne kadar yürüdüğünü hatırlıyor musun?”

Juliette küçük bir iskemleyi kavradı ve kendine çekti. Kendini sertçe üzerine bıraktı.

“Kaç tepe aştın?”

Juliette yanıt vermedi. *Diğer* haritayı düşünüyordu ve ölçeklerini karşılaştırmakla meşguldü. Ya Solo haklıysa? Ya elli civarında silo varsa ve hepsi toplamda bir parmak kadar yer kaplıyorsa? Ya Lukas yıldızların çok uzakta olduklarını söylerken haklıydıysa? Sürünerek içine girebileceği bir şeylere, onu koruyacak bir şeye ihtiyaç duyuyordu. Uyuması gerekiyordu.

“Bir keresinde Silo biri duydum,” dedi Solo. “Uzun zaman önce. Ötekiler ne durumdalar emin değilim-”

“Dur.” Juliette sandalyesinde doğruldu. “Onları *duydum* derken ne demek istiyorsun?”

Solo yüzünü haritadan çevirmedi. Elini bir halkadan diğerine kaydırdı, yüzünde çocuksu bir ifade vardı. “Aradılar. Kontrol ettiler.” Haritadan ve Juliette’den farklı bir yere, odanın uzak köşesine doğru baktı. “Çok konuşmadık. Tüm prosedürleri bilmiyordum. Çok mutlu olmadılar.”

“Peki ama bunu nasıl yaptın? Şimdi birini arayabiliyor muyuz? Telsiz miydi? Küçük bir anteni var mıydı, ufak sivri bir şey-” Juliette ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü, yanına vardığında omzunu kavradı ve yüzünü kendisine döndürdü. Bu adam kendisine faydası dokunabilecek çok şey biliyordu ama Juliette ondan hiçbir şey alamıyordu. “Solo, onlarla nasıl konuştun?”

“Kablodan,” dedi. Ellerini çukur yaptı ve kulaklarını kapadı. “Doğrudan konuşuyorsun.”

“Bana yerini göstermelisin,” dedi Juliette.

Solo omuz silkti. Haritaları çevirmeye devam etti, aradığını buldu, diğerlerini duvara yasladı ve elini üstlerine koyup sabitledi. Juliette’in az evvel gördüğü silo taslağıydı bu, silo üç kısma bölünmüş ve her biri yan yana sıralanmıştı. Adamın diğer kağıtları yerinde tutmasına yardımcı oldu.

“Kablolar burada, bak. Her bir yöne dağılıyorlar.” Parmağıyla dış duvarlar boyunca devam eden ve kağıdın dışına çıkıp kesilen kalın çizgiler ağının izini sürdü. Çok küçük harflerle yaftalanmışlardı. Juliette görebilmek için öne eğildi, mühendislik simgelerinden çoğunu tanıyordu.

“Bunlar elektrik için,” dedi Juliette, altlarında çentikli simgeler bulunan çizgileri göstererek.

“Evvvet.” Solo sözcüğünü başıyla pekiştirdi. “Kendi elektriğimizi kendimiz üretmiyoruz artık. Diğerlerinden alıyoruz sanının. Her şey otomatik.”

“Başkalarından mı alıyorsunuz?” Juliette hayal kırıklığının katlanarak arttığını hissetti. Bu adam ıvır zıvır olarak gördüğü kaç elzem bilgiye sahipti acaba? “Eklemek istediğin başka herhangi bir şey var mı?” diye sordu Juliette. “Beni alıp siloma götürecek uçan bir kıyafetin falan da var mı? Ya da bütün katlar arasında rahatça geçişi sağlayan gizli geçitler falan?”

Solo güldü ve Juliette’e delisin sen dercesine baktı. “Hayır,” dedi. “O zaman*tek* bir tohum olurdu, bir sürü değil. Tek bir kötü gün hepimizi mahvederdi. Ayrıca kazıcılar öldü. Onları gömdüler.” Bir kuytuyu işaret etti; Juliette yakından baktığında bunun Mekanik’in kenarından başlayan dikdörtgen bir oda olduğunu fark etti. Bir bakışta En-Derin’in bütün katlarını tanıdı ancak o odayı daha önce hiç görmemişti.

“Kazıcılar derken neyi kastediyorsun?”

‘Toprağı kazan makineler. Bu yeri yapanlar işte, anlarsın ya.” Eliyle siloyu boydan boya katetti. “Yerlerinden kımıldatılamayacak kadar ağırdılar sanırım, onlar da üzerlerine duvarlar örüp gömdüler.”

“Çalışır durumdalar mı?” diye sordu Juliette. Kafasında bir fikir tohumu yeşeriyordu. Madenleri düşündü, kayaları elleriyle kazmalarına yardımcı olduğu gün aklına geldi. Koca bir siloyu kazmış makinelerin silolar *arası* bir kazıda işe yarayıp yaramayacağı sorusu kafasını meşgul etti.

Solo dilini şaklattı. “Mümkün değil, aşağıdaki hiçbir şey çalışmıyor. Hepsi tost oldu. Ayrıca-” elini En-Derin’in yansını kesecek şekilde haritanın üzerine indirdi. “Buraya kadar su

bastı-" Juliette'e döndü. "Dur bakalım. Sen *dışarı* mı çıkmak istiyorsun? Bir yere mi gitmek istiyorsun?" inanamıyormuşçasına başını iki yana salladı.

"Eve gitmek istiyorum," dedi Juliette.

Solo'nun gözleri büyüdü. "Neden *geri* dönesin ki? Seni sürdüler, değil mi? Burada kalacaksın. Burayı terk etmek istemiyoruz." Sakalını kaşıdı ve başını iki yana sallamaya devam etti.

"İnsanların bütün bunları bilmesi lazım," dedi Juliette ona. "Dışarıdaki tüm o insanlar. Dışarıda kalan bütün o alan. Silomdaki insanların bunları bilmesi lazım."

"Silondaki insanlar bunu *zaten* biliyorlar," dedi.

Solo, Juliette'i alaycı bir şekilde süzdü ve Juliette o anda adamın haklı olduğunu anladı. Şu an silonun neresinde bulunduklarını aklına getirdi. IT'nin kalbindeydiler; efsanevi sunucuların bulunduğu, kale benzeri bir odanın derinliklerinde; muhtemelen silonun çekirdeğindeki en ulaşılamaz gizemlere haiz insanların dahi bilmediği, sunucuların aşağısındaki gizli bir bölmedeydiler.

Kendi silosundaki biri bunu *biliyordu.* Nesillerdir bu sırların saklanmasına yardım etmişti. Kimsenin fikrine danışmaksızın insanların neyi bilip neyi bilmemeleri gerektiğine karar vermişti. Juliette'i ölümüne yollayan kişiyle aynı kişiydi bu; bu uğurda kim bilir kaç insanın daha canını almıştı. ..

"Bana şu kabloları anlatsana," dedi Juliette. "Diğer siloyla nasıl konuştun? Tüm detayları bilmek istiyorum."

"Neden?" diye sordu Solo, ürkmüş gibiydi. Gözleri korkudan yaşarmıştı.

"Çünkü," dedi Juliette. "Konuşmayı çok istediğim biri var."

51

“Bugünün kara yazısı, daha nice günler üstüne düştü;

Bu başlattı ileride son bulacak yası.”

Bitmek tükenmek bilmeyen bir bekleyişti. Kaşınan kafalarla ve süzülen terlerle; dirseklerin üzerine binmiş yükün, eğik sırtların, affı olmayan konferans masasının üzerinde dümdüz olan karınların verdiği rahatsızlıklarla dolu, uzun bir sessizlikti. Lukas korkutucu tüfeğinin uzunluğuna ve ardından da konferans salonunun kırılmış cam penceresine baktı. Pervazın kenarında kalmış ufak parçacıklar şeffaf dişler gibi görünüyordu. Sims’in silahından çıkıp camı tuzla buz eden akıl almaz patlama hala kulaklarında çınlamaya devam ediyordu. Havadaki barutun kekremsi kokusunu hala duyabiliyor, diğer teknisyenlerin yüzlerindeki kaygılı bakışları rahatlıkla okuyabiliyordu. Yıkım çok gereksiz görünüyordu. Bütün bu hazırlık, depolardan çıkanları siyah renkli kocaman silahlar, Bernard’la sohbetinin kesilmesi, En-Derin’den insanların geldiği haberi… tüm bunların neredeyse hiçbir anlamı yoktu.

Tüfeğinin sürgüsünü kontrol etti ve bir saat önce kendisine verilen beş dakikalık silah dersinde öğretilenleri hatırına getirmeye çalıştı. *Namluya* bir *mermi* sürülüydü. *Silah* şu anda *kuruluydu. Şarjörde* sakince sırasını bekleyen daha fazla *mermi* vardı.

Üstelik güvenlikteki çocuklar onun teknisyen jargonuna oldukça sıkıntılı anlar yaşatmıştı. Lukas’ın kelime haznesi yeni terimlerin de katılımıyla infilak etmişti. Sunucuların altında kalan odaları, Düzen’in sonu gelmez sayfalarını, yalnızca şöyle bir göz gezdirebildiği sıra sıra kitapları düşündü. Beyni bütün bunların ağırlığı altında ezildi.

Namluya bakıp ufak çarpıyı minik halkanın içine hizalamaya çalışarak kısa bir *nişan alma*egzersizi yaptı. Kapının açılmasını önlemek için önüne yığılmış konferans salonu sandalyelerine nişan aldı. Ona kalırsa bütün gün burada

bekleyeceklerdi ve hiçbir şey olmayacaktı. Aşağıda olup bitenlerle ilgili de hiçbir taşıyıcıdan haber yoktu zaten.

Alıştırma olsun diye elini yavaşça *tetik* muhafazasına kaydırdı. Bu kaldıracı çekme fikri ve Sims'in uyarıda bulunduğu geri tepme kuvvetiyle savaşma konusunda içini rahatlatmaya çalıştı.

Olsa olsa on altı yaşındaki gölge Bobby Milner hemen yanında bir şaka yaptı ve Sims her ikisine de lanet çenelerini kapamalarını söyledi. Lukas suçsuz yere azarlanmasına karşı koymadı. Güvenlik şeritlerine ve metalden yapılma görevli masasının üzerine doğrultulmuş bir dünya siyah namlunun bulunduğu güvenlik kapısına bir bakış attı. Silonun yeni şerifi Peter Billings oradaydı ve ufak silahını kurcalıyordu. Bernard, Şerifin hemen arkasında duruyordu, adamlarına emirler vermekle meşguldü. Bobbie Milner, Lukas'ın yanında ağırlığını diğer tarafına bindirdi ve homurdandı; daha rahat bir duruş arayışındaydı.

Bekleyiş. Daha da fazla bekleyiş. Hepsini esir alan bir bekleyiş.

Eğer başlarına gelecek şeyi bilseydi Lukas bunu dert etmezdi elbette.

Sonsuza kadar bekleyebilmek için yalvarırdı.

* * *

Knox grubunu altmışlara kadar birkaç su molası ve çantalarını sabitleyip ayakkabı bağlarını sıkılamak için verdiği tek bir duraklamayla taşıdı. Nereye gittikleri ve elektrik kesintisi hakkında detaylı sorular soran, gece sevkiyatı için yola düşmüş meraklı taşıyıcıları arkalarında bıraktılar. Bütün taşıyıcılar yanlarından hoşnutsuz ayrıldı. Ve bir ümit, akılları arkalarında kalmadan.

Pieter haklıydı: merdivenler şakıyordu. Çok sayıda ayağın basamaklara teması titreşimler meydana getiriyordu. Tepe'de yaşayanlar çoğunlukla kesintilerden uzağa; gücün, sıcak yemeğin ve sıcak duşun olduğu bölüme; yani yukarı çıkıyordu.

Knox ve insanları da aynı esnada bambaşka bir *gücü* bastırmak üzere onların arkalarından hareket ediyordu.

İlk küçük sorunlarıyla elli altıda karşılaştılar. Bir grup çiftçi hidrofonik çiftliğin dışında durmuş, bir miktar elektrik kablosunu tırabzanın üstünden aşağıya, muhtemelen mekanik ekibinin bir kat altlarındaki sahanlıkta gördükleri ufak gruba doğru sarkıtıyordu. Çiftçiler Mekanik'in mavi tulumlarını gördüklerinde aralarından biri seslendi, "Hey, karnınızı doyuruyoruz ya işte, neden hâlâ elektrik kesiliyor?"

"Bunu IT'ye söyle," diye yanıtladı Marck, kuyruğun ön tarafından. "Sigortaları attıranlar onlar. Biz elimizden geleni yapıyoruz."

"O zaman daha çabuk yapın," dedi çiftçi. "Kahrolası elektrik tatiline bu saçmalığı yaşamamak için katlandık sanıyordum."

"Öğle yemeğine yetişir," dedi Shirly onlara.

Knox ve diğerleri grubun başına yetiştiler, bunu yaparken de sahanlıkta izdihama neden oldular.

"Oraya ne kadar hızlı çıkarsak o kadar çabuk kavuşursun elektriğine," diye izah etti Knox. Kamufle ettiği silahını sıradan bir aletmiş gibi gelişigüzel tutmaya çalıştı.

"Eh, şu kabloya bir el atmaya ne dersiniz öyleyse? Sabahın büyük bölümünde elli yedide elektrik vardı. Bizim de pompalarımız çalışacak kadar elektriğimiz olsun istiyoruz." Tırabzanların üstüne sarılı kablo demetini işaret etti.

Knox bu konuya kafa yordu. Adamın istediği şey teknik olarak yasa dışıydı. Ona kafa tutmak gecikmek demekti, ama ona göz yummaksa şüphe çekebilirdi. Birkaç kat üstlerindeki McLain'in grubunun kendilerini beklediğini hissedebiliyordu. Tempo ve zamanlama her şeydi.

"Adamlarımdan ikisini yardım için bırakabilirim. Yalnızca kıyak olsun diye. Mekanik'in bu boka karıştığı duyulmadığı sürece elbette."

"Çok da umurumdaydı," dedi çiftçi. "Ben sadece suyum aksın istiyorum."

“Shirly, sen ve Courtnee bir el atın. iş bittiğinde bize yetişirsiniz.”

Shirly’nin ağzı açık kaldı. Kararını gözden geçirmesi için gözleriyle âdeta yalvardı.

“İşe koyulun,” dedi Knox ona.

Marck kadının yanına geldi. Karısının çantasını sırtlandı ve kendi çoklu çakısını ona verdi. Kadın gönülsüzce kabul etti, Knox’a bir süre daha öfkeyle baktı, sonra da gitmek için arkasını döndü; ne Knox’a ne de kocasına tek bir söz söyledi.

Çiftçi kabloları bıraktı ve Knox’a doğru bir adım attı. “Hey, bana *adamlarından* iki kişi ödünç vereceğini-”

Knox hafifçe eğilip yüzünü adamınkine yaklaştırdı ve onu duraksatacak sertlikte bir bakış fırlattı. “Elimdeki çalışanların en iyilerini istemiyor musun sen?” diye sordu. “En iyileri bunlar işte.”

Çiftçi ellerini kaldırarak geri adım attı. Alt sahanlıktaki adamlarla birlikte çalışmak üzere harekete geçmiş Courtnee ve Shirly’nin ayak sesleri daha şimdiden duyuluyordu.

“Gidelim,” dedi Knox, kamburlaşmış sırtını dikleştirerek.

Mekanik’in ve Tedarik’in insanları bir kez daha ileri doğru yalpaladılar. Elli altının sahanlığında bulunan, yukarı yönde harekete geçmiş uzun sırayı seyre dalmış çiftçi grubunu arkalarında bıraktılar.

Elektrik kabloları aşağı indirildiğinde fısıltıların şiddeti yükseldi. Bu insanların kafalarının üstünde kudretli güçler bir araya geliyordu; kötü niyetler bir araya gelip korkunç bir sona doğru yola koyulmuştu.

Gözleri ve kulakları olan herkes hesaplaşma vaktinin geldiğini rahatlıkla anlayabilirdi.

* * *

Lukas için ne bir ikaz ne de bir geri sayım vardı. Saatler boyu süren sessiz bekleyiş ve dayanılmaz hiçlik, düpedüz şiddete dönüştü. Her ne kadar ona en kötü senaryoya karşı

hazırlıklı olması söylendiyse de, Lukas bir şeylerin olması için bu kadar uzun süre beklendiğinde, o şeyin gerçekleşmesinin beklenilen şeyi daha şaşırtıcı kıldığını hissetti.

Otuz dördün sahanlığındaki çift kanatlı kapı bir patlamayla açıldı. Masif çelik içe doğru bir kağıt gibi büküldü. Şiddetli çınlama Lukas'ın yerinden hoplamasına, elinin tüfeğin kabzasından kaymasına neden oldu. Hemen yanından ateş sesleri duyuldu, Bobbie Milner hiçbir şeye ateş ediyor ve korkudan bağırıyordu. Belki de heyecandandı. Sims gürültüyü bastırırcasına, alabildiğine kükrüyordu. Ses kesildiğinde dumanın içinden bir cisim, bir teneke fırlatıldı ve güvenlik kapısına doğru seke seke ilerledi.

Korkunç bir duraksama yaşandı, sonra başka bir patlama daha çınlattı kulakları. Lukas neredeyse silahını düşürüyordu. Güvenlik kapısının etrafındaki duman, kıyımı yeterince gizleyemiyordu. Lukas'ın tanıdığı insanların parçaları dehşet verici bir şekilde IT'nin ana girişine saçılmıştı. O daha durum değerlendirmesi yapamadan, hemen yanı başında patlayacak başka bir bomba yüzünden dehşete kapılamadan önce bu işin sorumluları kapılardan içeri akın etmeye başladı.

Yanındaki tüfek yeniden ateş etti ve Sims bu defa bağırmadı. Bu kez o tüfeğin sesine diğer namlular da eşlik etti. Sandalyeleri itmeye çalışan insanlar onların üzerlerine devrilmeye başladı, bedenleri sanki görünmez iplerce çekiliyormuş gibi titriyordu, vücutlarından oluk oluk boşalan kırmızı renkli sıvı zemini boyuyordu.

Daha da fazlası geldi. Gırtlaktan kükreyen iri bir adam belirdi. Her şey hayli yavaş gelişti. Lukas adamın dudaklarının ayrıldığını, geniş sakalının merkezinden bir nara attığını, göğsününse iki adamınki kadar büyüklükte olduğunu görebiliyordu. Belinde bir tüfek tutuyordu. Harap olmuş güvenlik istasyonuna ateş etti. Lukas, Peter Billings'in omzunu tutarak zeminde kıvranışını seyretti.

Konferans masasının öteki tarafındaki namlular birbiri ardına patlarken pencere çerçevesinde geriye kalan cam parçacıkları titredi. Pencereyi önceden parçalamaları artık gereksiz görünüyordu. ihtiyatlı bir hareketten fazlası değildi.

Nereden geldiği belirsiz kurşun yağmuru adama isabet etti. Konferans salonu bir pusuydu, bir yan saldırıydı. Yaylım ateşinden bazıları şans eseri adama isabet ettiğinde dev adam sarsıldı. Sakalı ayrılıp genişledi. Tüfeği ortadan çatlamıştı, parmaklarının arasında ışıltılı bir mermi tutuyordu. Tüfeğine bir mermi daha sürmeyi denedi.

IT'nin silahları mermilerini sayılamayacak kadar çabuk ateşledi. Tetikler çekildi, geri kalanını yaylar ve barut halletti. Dev adam tüfeğini el yordamıyla doldurmaya çabaladı, ancak başaramadı. Üzerine yığıldığı sandalyeler parçalanarak zemine saçıldı. Kapıda başka bir figür daha belirdi; ufak tefek bir kadındı bu seferki. Lukas kadını namlusunun üzerinden seyretti ve dönüp doğrudan kendisine baktığını gördü. Patlamadan çıkan dumanlar kadına doğru ilerliyor, omuzlarından sarkan beyaz saçlar dumanları sanki onun bir parçasıymış gibi gösteriyordu.

Kadının gözlerini görebiliyordu. Lukas henüz hiç ateş etmemişti, çatışma başladığından beri çenesi sarkık bir şekilde olanları seyre koyulmuştu.

Kadın Lukas'a doğru bir şey atmak üzere kolunu gerdi.

Lukas tetiği çekti. Tüfeği bir ışık patlaması yaratıp sarsıldı. O esnada, mermi odayı katedip kadına isabet etmeden önceki o korkunç ve kısacık zaman diliminde, onun yalnızca yaşlı bir kadın olduğunu fark etti. Elinde bir şey tutuyordu.

Bir bomba.

Kadının gövdesi yan döndü ve göğsü kırmızı renge boyandı. Obje yere düştü. Korkunç bir bekleyiş daha vuku buldu, daha fazla saldırgan belirdi, öfkeyle bağırdılar, ta ki bir patlama, sandalyeleri ve etrafındaki insanları dağıtana dek.

İkinci bir dalga nafile saldırısını gerçekleştirirken Lukas ağladı. Şarjörü boşalana kadar ağladı; şarjör kilidini eliyle aranırken, yedek şarjörünü silaha sürerken gözleri oluk oluktu; sürgüyü geri çekip bir başka tehditkar metal yağmuru saçarken dudaklarında acı ve tuzlu bir tat vardı; mermi ise buluştuğu etten çok daha sert ve de hızlıydı.

52

“Bir zamanlar maske taktığım oldu benim de böyle,

Masallar fısıldardım güzel kadınların kulağına.”

Bernard bağrışma sesleriyle ayıldı; gözleri dumandan yanıyor, kulakları patlayalı hayli süre geçmiş bombanın etkisiyle hâlâ çınlıyordu.

Peter Billings onu omzundan sarsıyor, bağırıyordu; koca gözleri ve dumanla lekelenmiş kaşları dehşete kapılmış bir bakış için iş birliği yapmıştı. Kan, tulumunda pas rengi bir leke gölü oluşturmuştu.

“Hmm?”

“Efendim! Beni duyabiliyor musunuz?”

Bernard, Peter’ın ellerini itip doğrulmaya çalıştı. Kanayan ya da kırık bir yerinin olup olmadığını anlamak için vücudunu yokladı. Başı zonkluyordu. Ellerini burnundan çektiğinde kanla ıslanmış olduklarını gördü.

“Neler oldu?” diye homurdandı.

Peter yanına çömeldi. Bernard, Şerifin arkasında duran Lukas’ı gördü, tüfeğini omzuna yaslamıştı ve merdivenlere doğru bakıyordu. Uzaklardan bağrışma ve silah sesleri duyuluyordu.

“Üç adamımız öldü,” dedi Peter. “Biraz da yaralımız var. Sims yarım düzine adamla merdivene yöneldi. Bizden daha fazla kayıpları var. *Çok* daha fazla.”

Bernard başıyla onayladı. Kulaklarını kontrol etti, kanamıyor olmaları onu şaşırttı. Burnundan akan kanla kolunda bir benek oluşturdu ve Peter’ın koluna dostça vurdu. Peter da omzunun üzerinden ona kafa salladı. “Lukas’ı çağır,” dedi.

Peter kaşlarını çattı ama başıyla peki demeye getirdi. Lukas’la konuştu ve genç adam gelip Bernard’ın önünde diz çöktü.

“İyi misin?” diye sordu Lukas.

Bernard evet dercesine başını salladı. “Aptallık ettim,” dedi. “Silahlarının olacağını bilmiyordum. Bombalarının olacağını tahmin etmeliydim.”

‘Takma kafana.”

Başını iki yana salladı. “Seni burada tutmamalıydım. Geri zekâlılık. İkimiz de-”

“Eh, sonuç olarak *ikimiz* de hala sağız efendim. Onları merdivenlerden aşağı sürdük. Sanının bitti.”

Bernard, Lukas’ın kolunu sıvazladı. “Beni sunucuya götür,” dedi. “Bunu rapor etmemiz gerekecek.”

Lukas başıyla onayladı. Bernard’ın hangi sunucuyu kastettiğini biliyordu. Bir kolunu beline dolayarak Bernard’ın ayağa kalkmasına yardım etti. İkisi beraber dumanlı koridor boyunca sendeleyerek ilerlerken Peter Billings kaşlarını çattı.

Diğerlerinden uzaklaşır uzaklaşmaz, “Bu hiç iyi değil,” dedi Bernard, Lukas’a.

“Ama biz kazandık, değil mi?”

“Henüz değil. Zarar bununla sınırlı kalmayacak, bu defa değil. Bir süre aşağıda kalman gerekecek.” Bernard yüzünü ekşitti ve kendi başına yürümeye çalıştı. “ikimizin de kaybını riske edemem.”

Lukas duyduklarından hoşnut görünmüyordu. Büyük kapıya şifresini tuşladı, kimliğini çıkardı, kimliğine ve ellerine başkasından bulaşmış kanı sildi, sonra da kimliği okuyucudan geçirdi.

“Anlıyorum,” dedi sonunda.

Bernard doğru adamı seçtiğini biliyordu. En arkadaki sunucuya doğru ilerlerken ağır kapıyı kapatma işini Lukas’a bıraktı. Yeniden sendeledi ve sekiz numaranın üzerine devrildi, düşmekten son anda kurtuldu ve baş dönmesi geçene kadar duraksadı. Bernard odanın sonuna varamadan önce Lukas ona yetişti ve tulumundan kendi anahtarını çıkardı.

Lukas sunucuyu açarken Bernard duvara yaslanıp dinlendi. Sunucunun ön panelinde yanıp sönen ışığı göremeyecek denli kötü vaziyetteydi. Kulakları o anki ikaz sesini duyamayacak kadar önceki çınlamayla yankılanmaya devam ediyordu.

"Bunun anlamı ne?" diye sordu Lukas. "Bu sesin?"

Bernard sorgular bakışlarla Lukas'a baktı.

"Yangın alarmı mı?" Lukas tavanı işaret etti. Sonunda Bernard da sesi duydu. Lukas son kilidi açarken Bernard sunucunun arkasına sendeledi ve genç adamı kenara itti.

Bu mümkün müydü? Şimdiden biliyor olabilirler miydi? Bernard'ın hayatı iki kısacık günde zıvanadan çıkmıştı. Bez bölmeye uzandı, kulaklıklı mikrofonu kavradı ve ağrıyan kulaklarına doğru çekti. Jakı üzerinde 1 yazılı yuvaya taktı ancak duyduğu *bip* sesiyle şaşkına döndü. Hat çalıyordu. Arama yapıyordu.

Jakı hemen yuvasından çıkarıp aramayı iptal etti ve o anda yanıp sönen ışığın 1'in değil, '17'nin üzerinde olduğunu fark etti.

Bernard odanın etrafında döndüğünü hissetti. Ölü bir silo onu arıyordu. Hayatta kalan biri mi vardı? Onca yıldan sonra? Hem de sunuculara erişimi olan birisi? Jakı yuvasına takarken elleri tir tir titriyordu. Lukas arkada bir şeyler soruyordu ancak Bernard kulaklıkları yüzünden hiçbir şey duyamıyordu.

"Merhaba?" dedi Bernard, hırıldayarak. "Alo? Kimse var mı?"

"Merhaba," dedi bir ses.

Bernard kulaklıklarını düzeltti ve Lukas'a çenesini kapatmasını işaret etti. Kulakları hâlâ çınlıyor, burnundan boşalan kan ise ağzına sızıyordu.

"Kimsin?" diye sordu Bernard. "Beni duyabiliyor musun?"

"Duyuyorum," dedi ses. "Sen misin?"

"Sen de kimsin yahu?" dedi Bernard, ağzından tükürükler saçarak. "Nasıl oluyor da erişimin-"

"Beni dışarı yolladın," dedi ses. "Beni ölüme yolladın."

Bernard yere çöktü, bacakları uyuşmuştu. Kulaklıklı mikrofonun kablosu gerildi ve neredeyse cihazın kafasından çıkmasına neden oluyordu. Ellerini kulaklığın üzerine yerleştirdi ve sesin sahibini çıkarmaya çalıştı. Lukas onu koltuk altlarından kavramış, sırt üstü yığılmasına mani oluyordu.

“Orada mısın?” diye sordu ses. “Kim olduğumu biliyor musun?”

“Hayır,” dedi. Ancak biliyordu. İmkânsızdı, ama biliyordu, evet.

“Beni ölüme yolladın piç.”

“Yasaları biliyordun!” diye cırladı Bernard, bir hayalete bağırıyordu. *“Biliyordun!’*

“Kes sesini ve dinle Bernard. Kes o lanet sesini ve beni dikkatlice dinle.”

Bernard bekledi. Ağzında kendi kanının bakır tadı vardı.

“Senin için geliyorum. Eve geliyorum; *temizliğe* geliyorum.”

Ne dünya senin dostun, ne de yasalar.
Dağlar kadar fark olsun alçakla arasında.
Ve bu çekilen acılar ileride
konuşacağımız tatlı anılar olacak.
Sonradan kör olan aşık: unutamaz
daha önce gördüğü değerli hazineyi.
Yeni bir ateş söndürür başkasının yaktığını,
yeni bir acıyla hafifler eski bir ağrı.

Romeus ve Juliette'in Trajik Hikayesi

Beşinci Bölüm

MAHSUR

53

• Silo 18 •

Marck koca merdiveni sendeleyerek indi, bir eli soğuk tırabzanın üzerindeydi, koltuğunun altına bir tüfek sıkıştırmıştı, botlarıysa tabanlarına bulaşan kan nedeniyle kayıyordu. Dört bir yandan yükselen çığlıkları zor bela işitiyordu: basamaklardan aşağı sürüklenircesine indirilen yaralıların iniltileri, merdiven sahanlıklarından geçişlerine tanıklık eden meraklı kalabalıkların korku dolu feryatları ya da kendisini ve kalan mekanikerleri durmaksızın takip eden adamların amansız tehditleri.

Kulaklarındaki çınlama, gürültünün büyük bir bölümünü bastırıyordu. Patlamadan kaynaklanıyordu, o korkunç patlamadan. Ama IT'nin kapılarını soyarcasına açan infilaktan değil, ona hazırlıklıydı sonuçta, o esnada arkadaşlarıyla birlikte yere çömelmişti. Knox'ın düşman ininin tam kalbine yolladığı ikinci bombadan da değildi. *Son* bombaydı onu hazırlıksız yakalayan; Tedarik'teki ak saçlı minyon kadının ellerinden düşen bomba.

McLain'in bombasıydı. Hemen önünde patlamış, kadının *hayatını,* onunsa duyma yetisini elinden almıştı.

Ve Knox… Mekanik'in iri kıyım ve sarsılmaz baş sorumlusu, patronu, can dostu Knox da ölmüştü.

Marck basamakları aceleyle indi, yaralıydı ve korkuyordu. En-Derin'in sağladığı emniyetten çok uzaktaydı ve can havliyle kansını arıyordu. Olan biten her şeyi bir kenara bırakıp eşine odaklandı; arkadaşlarını elinden alan, planlarını altüst eden ve adaleti sağlama şanslarını alıp götüren patlamayı düşünmemeye çalıştı.

Yukarıdan bir yerlerden boğuk silah sesleri yankılandı, ardından çeliğe - neyse ki yalnızca çeliğe - isabet eden mermilerin delici vızıltısı duyuldu. Marck merdivenin dışa bakan tırabzanından, ellerinde sorunsuzca ateşlenen tüfekleriyle yukarı katların sahanlıklarından beri onları takip eden nişancıların menzilinden uzak durdu. Mekanik'le

Tedarik'in iyi insanları yaklaşık bir düzineden fazla kat boyunca koşturmakta ve savaşmaktaydılar; Marck durmaları, onlara dinlenme şansı tanımaları için yukarıdaki adamlara içinden yalvardı, ancak botlar ve mermiler onlara doğru yol almaya devam etti.

Yarım kat sonra Tedarik'in üç çalışanına yetişti, ortalarındaki adam yaralıydı ve diğer ikisi tarafından taşınıyordu. Yaralının kolları yanlarındakilerin omuzlarına dolanmıştı, sarı tulumlarının arkası benek benek kan olmuştu. Bağırarak devam etmelerini söyledi onlara, kendi sesini duyamadı, ancak göğsünde hissedebildi.

Bastığı kanın bir kısmı da kendisine aitti. Yaralı kolunu göğsüne sıkıca bastıran ve tüfeğini dirseğinin kıvrımına sıkıştıran Marck, diğer elini dik basamaklardan tepe taklak yuvarlanmamak için tırabzanların üzerinde tuttu. Arkasında hiçbir müttefiki kalmamıştı; en azından canlı. Yaşanan son çatışmanın ardından öbürlerini önden göndermiş, kendisi de zar zor kaçabilmişti. Yine de halen yorulmaksızın takip ediyorlardı. Marck arada sırada duruyor, el yordamıyla güvenilmez cephanesini yokluyor, hazneye bir mermi sürüyor ve merdivenin yukarısına doğru çılgınca ateş ediyordu. Sırf bir şey *yapmış olmak* için. Onları yavaşlatmak için.

Soluklanmak üzere durdu, tırabzanların üzerine abandı ve tüfeğini tepeye çevirdi. Sonraki mermisi kördü. Ama vızıldayarak üzerine gelenler hiç de öyle *değildi.*

Merdivenin ana direğini siper alıp silahını doldurdu. Tüfeği onlarınkilere benzemiyordu. Bir kerede sadece tek bir atış yapabiliyordu ve nişan alması zordu. IT'nin ise Marck'ın daha önce hiç görmediği, korkuyla atan bir nabız kadar hızlı ateş edebilen modem silahları vardı. Tırabzana doğru seğirtti ve aşağıdaki sahanlığa göz attı, kapı aralığından bakan meraklı yüzleri ve çelik pervaza tutunan parmakları görebiliyordu. Burasıydı. Elli altının sahanlığı. Karısını son gördüğü yer.

"Shirly!"

Adını seslene seslene, sahanlıkla aynı seviyeye inene kadar yalpalayarak bir çeyrek dönüş yaptı. Duvarlara yakın,

takipçilerinin görüş alanından uzakta kalmaya devam etti ve gölgeler içindeki yüzlere göz gezdirdi.

“Karım!” diye bağırdı sahanlığın diğer ucuna. Muazzam çınlamanın onlarınkilerde değil, bir tek*kendi* kulaklarında olduğunu unutarak bir elini kulağına dayadı. “Karım nerede?”

Karanlık kalabalığın içinde bir ağız kıpırdadı. Sesi cansız ve uzaktan gelen bir vızıltı gibiydi.

Başka biri aşağıyı işaret etti. Yüzler korkuyla geri çekildi; bir mermi daha çığlık atarak sekerken aralık duran kapıyı çekip kapattılar; tüm merdiven aşağıdaki korkmuş insanların ve yukarıdaki takipçilerin botlarıyla sarsıldı. Marck tırabzandan aşağı sarkıtılan yasadışı elektrik kablolarına baktı ve alt kattan elektrik çalmaya çalışan çiftçileri hatırladı. Kalın kabloları takip ederek aceleyle merdivenlerden indi, tek dileği Shirly’yi bulmaktı.

Bir kat aşağıda, karısının içeride olduğuna kesin gözüyle bakan Marck sahanlığın korumasızlığına aldırış etmeyerek bir uçtan diğerine hızla koştu. Kapıların üzerine attı kendini. Silah sesleri duyuldu. Marck kapı kolunu kavradı ve kuvvetle asıldı, kendisininkiler kadar sağır kulaklara kadının ismini haykırdı. Kapı kımıldar gibi oldu, görünmez kolların kuvvetli kavrayışıyla sıkıca tutuluyordu. Avucuyla cam pencereye vurarak üzerinde pembe bir avuç içi izi bıraktı ve kapıyı açıp onu içeriye almaları için bağırdı. Hevesli mermiler ayağının dibinde tangırdadı, içlerinden biri kapının ön yüzünün aşağı kısmında bir çizik açtı. Çömelip başını koruyan Marck merdivene geri seğirtti.

Marck kendini aşağı inmeye zorladı. Eğer Shirly o kapıların ardındaysa, orada kalması kadının yararınaydı. Böylelikle niyetini açık eden kıyafetinden kurtulabilir, ortalık sakinleşene dek kat sakinlerinin arasına karışabilirdi. Ama eğer eşi aşağıdaysa o zaman da acilen onun peşinden gitmesi gerekiyordu. Öyle ya da böyle, aşağısı önündeki tek seçenekti.

Sonraki sahanlıkta daha evvelden yanlarından geçtiği aynı üç Tedarik üyesine yetişti. Yaralı adam fal taşı gibi açılmış gözlerle yerde oturuyordu. Diğer ikisiyse onunla ilgileniyorlardı, adamın ağırlığına destek olan tarafları kan

içindeydi. Tedarik çalışanlarından biri Marck'ın tırmanıştan hayal meyal hatırladığı bir kadındı. Marck yardıma ihtiyaçları olup olmadığını görmek için durduğu sırada kadının gözlerinde soğuk bir ateş vardı.

"Onu ben taşıyabilirim," diye bağırdı, yaralı adamın yanına diz çökerken.

Kadın bir şeyler söyledi. Marck başını iki yana salladı ve kulaklarını işaret etti.

Kadın dudaklarını abartılı biçimde kıpırdatarak dediklerini tekrar etti, ama Marck bundan da anlamlı bir şey çıkartamadı. Kadın pes etti ve Marck'ı kolundan iterek uzaklaştırdı. Yaralı adam midesini tutuyordu, baloncuklar çıkaran kırmızı bir leke karnından kasıklarına kadar yayılmaktaydı. Elleriyle o bölgeden çıkıntı yapan bir şeyi kavrıyordu: çelik bir kolun ucunda dönen ufak bir tekerlek. Bir sandalye ayağı.

Kadın çantasından bir bomba, litrelerce kan dökme vaadinde bulunan o borulardan birini çıkardı. Bomba ağırbaşlılıkla yaralı adama uzatıldı, adam da bombayı kabul etti, parmak boğumları bembeyaz olmuştu, elleri titriyordu.

Tedarik'in iki üyesi Marck'ı geriye çekip, sızıntı yapan midesinden iri bir parça ofis mobilyası filizlenen adamdan uzaklaştırdı. Bağırışları uzaktan geliyor gibiydi, ama yakın olduklarını biliyordu. Aslında tam olarak kulağının içindeydiler. Aniden geriye doğru çekildiğini hissetti, kaderi çoktan çizilmiş yaralı adamın yüzündeki ifadesiz bakış onu afallatmıştı. Gözlerini Marck'ınkilere dikmişti. Adam bombayı kendisinden uzaklaştırdı; dehşet verici çelik silindiri parmaklarıyla sarmıştı, dudakları arasından umarsızca birbirlerine kenetlenmiş dişleri görünüyordu.

Marck merdivenlerden yukarı baktı ve botların nihayet arayı kapayıp görüş alanına girdiğini gördü. Siyah ve kansızdı botlar, düşmanlarıysa dur durak bilmez ve kendilerinden üstündü. Marck'ın ve diğerlerinin geride bıraktığı kan damlalarını takip ederek aşağı iniyorlar, asla tutukluk yapmayan silahlarıyla onlar için geliyorlardı.

Biraz da diğerleri tarafından sürüklenerek merdivenlerden aşağı doğru geri geri sendeledi. Bir eli tırabzanın üzerinde,

gözleriyse geride bıraktıkları adamın hemen arkasında aralanan kapıdaydı.

Genç bir yüz belirdi orada, olanları görmek için dışarı fırlayan meraklı bir oğlan çocuğuydu. Bir sürü yetişkin insan eli çocuğu yakalayıp içeri çekmek için kapıdan dışarı uzandı.

Marck'ı adeta basamaklardan aşağı sürüklediler, az sonra neler olacağını göremeyecek kadar sarmal merdivende yol almışlardı. Ama kulakları, neredeyse sağırlık derecesinde az işitseler de tetiği çekilen silahların sesini ve mermilerin vızıltısını seçebildi, sonra bir patlama oldu: büyük merdiveni zangır zangır sallayan, onu da diğerleriyle birlikte yere deviren, tırabzanlara sertçe çarpmasına neden olan gürültülü bir patlama. Tüfeği takırtılar çıkararak merdiven boşluğuna doğru yönlendi. Marck hemen atıldı ve merdivenin ucundan kayıp boşluğa düşmeden önce silahı yakalayabildi.

Sersemlemiş halde başını silkeledi, elleriyle dizlerinin üzerinde doğruldu, sonrasında da yavaşça ayağa kalkmayı başardı. Bilinçsiz bir vaziyette, zangırdayan basamakları tökezleyerek inmeye koyuldu; ayaklarının altındaki basamaklar çınlayıp titreşirken etraflarındaki silo durmaksızın dönerek karanlık bir çılgınlığa doğru sarmallar çizmeye devam etti.

54

• Silo 18 •

Ancak saatler sonra, En-Derin'in yukarı ucunda bulunan Tedarik'te hakkıyla dinlenebildiler. Burayı savunmaktan, bir çeşit bariyer kurmaktan bahsediyorlardı, ama tırabzanla hemen ötesindeki beton silindir arasındaki boşluğu da kapsayacak şekilde bütün merdivenlere nasıl bariyer kurulacağı sorusunun yanıtı bulunamıyordu. Çünkü o boşluk şakıyan kurşunların yollarına devam ettiği, insanların kendilerini ölümün kollarına bıraktığı ve düşmanın mutlak surette aşağı ilerlemenin bir yolunu bulacağı yerdi.

Marck'ın duyma yetisinde koşusunun son dönemeçleri sırasında düzelme olmuştu. Kendi botlarının ritmik pat patlarından, acılı hırıltılarından, dermansızca soluk almaya çalışırken çıkardığı sesten bıktıracak kadar düzelmişti hatta. Birinin son patlamanın merdivenleri paramparça ettiğini, peşlerindekileri takipten alıkoyduğunu söylediğini duydu. Ama ne kadar süreliğine? Yıkımın boyutu neydi? Kimse bilmiyordu.

Sahanlıkta sinirler iyice gerildi; McLain'in ölüm haberi Tedarik insanlarını derinden sarsmıştı. Sarı tulumlu yaralılar içeri alınmış, fakat Mekanik'in yaralılarının daha aşağıda, ait oldukları yerde tedavi görmelerinin daha uygun olacağını önermişlerdi. Üstelik bunu nazikçe de söylememişlerdi.

Marck bu tartışmaların yanından geçti gitti, sesler hâlâ biraz kısık ve uzaktan geliyordu. Herkese Shirly'yi sordu, sarılar giymiş birkaç kişi onu tanımıyormuş gibi omuz silkti. Adamın biri kadının diğer yaralılarla birlikte çoktan aşağıya indiğini söyledi. Marck söylenileni tam olarak duyduğundan emin olamadan önce adam sözlerini ikinci defa, daha yüksek bir sesle tekrar etti.

Bu iyi bir haberdi, o kadarını anlayabilmişti. Karısı gergin kalabalığın arasından ansızın çıkagelip onu ürküttüğünde oradan ayrılmak üzereydi.

Marck'ı görünce kadının gözleri büyüdü. Sonra da bakışları adamın yaralı koluna kaydı.

"Aman tanrım!"

Kadın kollarını ona dolayıp yüzünü boynuna bastırdı. Marck tek koluyla kadına sarıldı, tüfeği aralarında kalmıştı, soğuk namlusu titrek yanağına değiyordu.

"İyi misin?" diye sordu Marck.

Kadın boynuna sımsıkı sarıldı, alnını omzuna yasladı ve duyamadığı fakat iliklerine dek hissettiği bir şey söyledi ona. Shirly koluna bakmak için biraz açıldı.

"Duyamıyorum," dedi kadına.

"Bir şeyim yok," dedi Shirly, yüksek sesle. Başını iki yana salladı, gözleri büyümüş ve yaşlarla dolmuştu. "Orada değildim. Her şey olup biterken orada değildim. Knox hakkında söylenenler doğru mu? Neler oldu? Durum o kadar kötü müydü?"

Shirly onun yarasına odaklandı ve kadının güçlü ve kendinden emin elleri koluna dokunduğunda hoş bir his kapladı Marck'ın içini. Mekanik'in üyeleri merdivenin daha aşağılarına geri çekilirken kalabalık da seyrelmekteydi. Tedarik'in sanlarını giymiş birkaç kişi Marck'a soğuk bakışlar attı, sanki yakında başlarına kalacakmışçasına gözlerini yarasına diktiler.

"Knox öldü," dedi Shirly'ye. "McLain de öyle. Birkaç kişi daha. Patlama gerçekleştiğinde hemen oradaydım."

Bakışlarını koluna çevirdi, kadın parçalanmış ve lekeli içliğini yırtarak adamın yarasını açığa çıkarmıştı.

"Vuruldun mu?" diye sordu Shirly.

Hayır anlamında başını salladı. "Bilmiyorum. Her şey çok ani gelişti." Başını çevirip şöyle bir arkasına baktı. "Herkes nereye gidiyor? Niye burada saklanmıyoruz?"

Shirly sinirle dişlerini sıktı ve başını kapıya doğru salladı, kapıda san tulumlulardan oluşan iki sıra vardı. "Burada istendiğimizi sanmıyorum," dedi, duyabilsin diye sesini

yükselterek. “Bu yarayı temizlemem şart. Sanının içinde bomba parçaları var.”

“Ben iyiyim,” diye ısrar etti. “Seni aradım durdum. Meraktan ölüyordum.”

Karısının ağladığını gördü, aralıksız gözyaşı çizgileri boncuk boncuk terler arasında hemen göze çarpıyordu.

“Öldün sanmıştım,” dedi Shirly. Ne dediğini anlaması için kadının dudaklarını okuması gerekti. “Sanmıştım ki… onlar seni … senin…”

Dudağını ısırdı ve karakterine ters düşen, korku dolu bir ifadeyle ona baktı. Marck karısının korktuğunu hiç görmemişti; ne bir esneyen kaplama sızıntısı karşısında, ne madenin dibinde yaşanan bir çökme yakın dostlarından birkaçını oraya esir ettiğinde, ne de Juliette temizliğe gönderildiğinde. Ama şimdi dehşet dolu bir ifade yerleşmişti yüzüne. Ve bu da Marck’ı bombaların ve mermilerin beceremediği kadar çok korkuttu.

“Çabuk, diğerlerinin peşinden gidelim,” dedi kadının elinden tutarak. Sahanlıkta gerilen sinirleri, gitmeleri için yalvaran bakışları hissedebiliyordu.

Yukarıdan gelen bağrışmalar tekrar yankılandığında ve Tedarik üyeleri kapılarının ardındaki güvenli alana geri çekildiklerinde, Marck bu kısa paydosun bittiğini anladı. Ama varsın bitsindi. Karısını bulmuştu ya. Sapasağlamdı. Korkacağı çok da bir şey kalmamıştı geride.

* * *

Birlikte yüz otuz dokuza ulaştıklarında, Marck başardıklarını anladı. Bacakları nasıl olduysa dayanmıştı. Kan kaybı onu durduramamıştı. Karısının yardımı sayesinde Mekanik’ten önceki son sahanlığı da geçtiler ve kendisinin düşünebildiği tek şey yukarıdan onlara ateş eden piç kurularına karşı direnmekti. Mekanik sınırları dahilinde güce, sayısal emniyete ve kendi çöplüklerinde olmanın avantajına sahip olacaklardı. Daha da önemlisi yaralarını sarabilecek ve biraz da olsa dinlenebileceklerdi. Ölesiye aç olduğu şey buydu: dinlenmek.

Az kalsın son birkaç basamakta sendeleyip yere kapaklanıyordu; ayakları bu inişin sonlanmasına, basacak yeni bir basamakla daha değil de düz bir zeminle karşılaşmaya hazırlıklı değildi. Dizleri bükülünce Shirly onu yakaladı ve nihayet Mekanik'e açılan güvenlik istasyonundaki insan kalabalığının farkına vardı.

Öbürleri savaşmak için yukarı çıkarken arkada kalan personel de boş durmamıştı. Geniş güvenlik kapısına sıkıca çelik levhalar kaynatılmıştı. Karo desenli çelik kaplama zeminden tavana, bir duvardan diğer duvara kadar uzanıyordu. Birisi iç taraftan işi tamamlamak için uğraşırken kaplamanın bir kenarından cızır cızır sesler eşliğinde kıvılcımlar saçılıyordu. Sığınmacı ve yaralıların oluşturduğu telaşlı bir kalabalık çaresizce içeri girmeye çalışıyordu. Mekanikerler bariyere abanıp yüklendiler. Bağırıyorlar ve korkudan deliye dönmüş hâlde çelik levhalara vuruyorlardı.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdı Marck. Shirly kalabalığın derinliklerine doğru ilerlemeye çalışırken kadını takip etti. En önde, birileri yerde sürünüyor, görüp görülebilecek en dar açıklıktan yerde yüz üstü sürünerek geçmeye çalışıyorlardı. Güvenlik turnikesinin hemen altında bırakılan dikdörtgen biçimli bu boşluk yalnızca sürünerek geçilebilecek genişlikteydi ve dolayısıyla müdafaası oldukça kolaydı.

"Sakin olun! Sıranızı bekleyin!" diye bağırdı önlerindeki biri.

Sarı tulumlar diğerleriyle iç içeydi. Bazıları tebdili kıyafet mekanikerlerdi, bazılarıysa Tedarik'ten gibiydiler, yaralılara yardım ediyorlardı. Ya yanlış kalabalığın arasına karışmışlar ya da kendi katlarının güvende olmadığına inanmışlardı.

Marck, Shirly'yi önlere doğru götürmeye çalışırken önce bir silah sesi, ardından yakınlarda bir yere isabet eden sıcak kurşun bilyesinin çıkardığı çatırtı ve tıkırtılar duyuldu. Marck yönünü değiştirdi ve kadını geriye, merdivenlere doğru çekti. Bir hayli küçük giriş kapısının etrafındaki itiş kakış iyice hararetlendi. Deliğin hem arka hem de ön tarafında bir sürü bağırış çağırış oldu, dışarı taraftaki insanlar üzerimize ateş ediliyor diye bağırırlarken, diğer taraftakiler de, 'Teker teker!" diye bağırıyorlardı.

Birkaç kişi karınlarının üzerine yatmış küçük delik için birbiriyle didişiyordu. Bir tanesi kollarını uzatıp içeri çekilmiş, çelik ızgara üzerinde kayarak karanlık boşlukta gözden kaybolmuştu. Diğer ikisi ise sıradaki kişi olmak için uğraşıyor, sıra kavgası ediyorlardı. Bütün herkes merdiven açıklığının görüş alanındaydı. Bir silah sesi daha çınladı, birisi yere düşüp omzunu tutarak, “Vuruldum!” diye bağırmaya başladı. Kalabalık dağıldı. Birkaç kişi mermilerden korunmak için basamakların oluşturduğu saçağın altına geri koştu. Geri kalanlar ise ne yapacağını bilemez durumdaydı; hepsi birden, tek seferde bir kişi girebilsin diye özellikle tasarlanmış boşluktan geçmeye çalışıyordu.

Yakınlardaki bir başka kişi daha vurulunca Shirly çığlık attı ve Marck’ın kolunu sıktı. Bir mekaniker yere düştü ve acıyla iki büklüm oldu. Shirly kocasına seslenip ne yapmaları gerektiğini sordu.

Marck sırt çantasını yere bıraktı, kadını yanağından öptü ve elinde tüfeğiyle merdivenleri koşarak çıktı. Basamakları ikişer ikişer tırmanmaya çalışsa da bacakları buna müsaade etmedi. Bir silah sesi daha duyuldu, seken mermi ıska geçti. Vücudu inanılmaz derecede ağırlaşmıştı, bir kâbustaymışçasına yavaş hareket ediyordu. Silahını doğrultarak yüz otuz dokuzun merdiven sahanlığına yaklaştı, fakat nişancılar çok daha yukarıdaydılar, kalabalığın üzerine tepeden silah sıkıyorlardı.

Amatör yapım silahında kullanılmamış fişek var mı diye kontrol etti, horozunu çekti ve yavaş yavaş sahanlığa doğru ilerledi. Güvenlik grisi tulumlar giymiş olan birkaç adam yukarıdaki tırabzanlardan aşağı sarkmış, namlularını Mekanik’in zemin katına doğrultmuşlardı. Adamlardan biri yanındakini dürterek Marck’ı işaret etti. Marck ise tüm bu olanları namlusunun ardından izlemekteydi.

Bir el ateş etti ve siyah bir tüfek yukarıdan yanına düştü; silahın sahibinin kolları ilkin tırabzandan sarkmış, sonra da aşağı düşüp gözden kaybolmuştu.

Ateş etmeye başladılar ama Marck çoktan merdivenlere atlamıştı bile. Hem yukarıdaki hem de aşağıdaki bağrışmalar şiddetlendi. Marck merdivenlerin öbür tarafına, son görüldüğü yerden uzağa gitti ve aşağıya bir göz attı. Güvenlik bariyerinin

önündeki kalabalık azalmaktaydı. Gittikçe daha fazla insan içeri çekiliyordu. Tepedeki merdiven ışıklarına karşı elini gözlerine siper eden Shirly'nin yukarıya baktığını görebiliyordu.

Arkasında bot sesleri çınladı. Marck tüfeğine bir fişek sürdü, arkasını döndü ve sarmal merdivende görebildiği en yüksek basamağa nişan aldı. Yukarıdan ona doğru gelen her neyse onu bekledi.

İlk bot gözüktüğünde kıpırtısız kalıp adamın daha fazla kısmının namlusunun ucuna inmesini bekledi ve sonra da tetiği çekti.

Bir siyah tüfek daha basamaklara çarparak tangırtılar çıkardı ve tırabzanların arasından aşağı düştü; bir adam daha dizlerinin üzerine çöktü.

Marck döndü ve koşmaya başladı. Silahının ellerinin arasından kayıp bacaklarına çarptığını, sonra da yerde sekerek kendisinden uzaklaştığını fark etti, ancak onu almak için durmadı. Basamaklardan kaydı, tökezleyip kıç üstü düştü ve hemen tekrar ayağa kalktı. Basamakları ikişer ikişer inmeye çalışıyor, bir rüyadaymışçasına koşuyordu, yeterince hızlı değildi, bacakları paslanmış çelik gibiydi—

Arkasından bir patlama, boğuk bir kükreme duyuldu ve her nasılsa birisi ona yetişti ve arkasından salladığı yumruğu Marck'a isabet ettirdi.

Marck öne doğru uçtu ve seke seke merdivenlerden düştü, çenesi basamaklara çarptı. Ağzına kan geldi. Sürünmeye çalıştı, kalkıp dengesini sağladı ve tökezleyerek ilerledi.

Bir kükreme daha duyuldu, sırtına bir yumruk daha indi, aynı anda hem ısırılıp hem de tekmelendiği hissine kapıldı.

Demek vurulmak böyle bir his, diye aklından geçirdi şuursuzca. Bacaklarının kontrolünü kaybedip son basamaklardan düştü ve ızgaralara çarptı.

Zemin kat neredeyse boştu. Ufak deliğin yanında bir kişi dikilmekteydi. Bir tanesi kısmen delikten girmiş kısmen dışarıda kalmıştı, botlarıyla zemini tekmeliyordu.

Marck bunun Shirly olduğunu fark etti, delikten geçmek üzereydi, başını çevirmiş ona bakıyordu. Her ikisi de yerdeydi. Yer ne kadar da rahattı. Yanağına değen çelik soğuktu. Ne inecek bir basamak, ne sürülecek bir mermi, ne de ateş edecek bir hedef kalmıştı.

Shirly çığlık atıyordu, yerde yatmaktan onun kadar hoşnut değil gibiydi.

Kollarından birini o küçük, siyah dikdörtgenin dışına çıkardı ve çelik panellerdeki kaba kesiklerden Marck'a doğru uzandı. Öteki taraftaki biri tüm gücüyle onu çekerken kadının vücudu içeri kaydı, bir zamanlar evinin girişinin bulunduğu yerdeki bu garip çelik duvarın yanında dikilmeye devam eden sarı tulumlu kibar adam da onu içeri ittirdi.

"Git," dedi Marck, kadının çığlık atmamasını dileyerek. Dökülen kan, sözlerini adeta zemine kaydediyordu. "Seni seviyorum-"

Ve sanki bu komutuyla birlikte kadının ayakları karanlığın içine doğru kaydı, çığlıkları o dikdörtgen biçimli kapkara ağız tarafından yutuldu.

Sonra sarı tulumlu adam ona doğru döndü. Kibar adamın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu, ağzı bir karış açıldı, hemen ardından bedeni saplanan mermilerle sarsıldı.

Marck'ın son gördüğü şey bu oldu; adamın ölümcül dansı.

Ve yalnızca belli belirsiz bir şekilde, üstelik bir andan dahi kısa bir süreliğine, sırada kendi sonunun olduğunu hissedebildi.

55

Üç hafta sonra

• Silo 18 •

Walker karyolasından kalkmadan, uzaklardan gelen vahşet seslerini dinledi. Koridorun bir ucundan yankılanan bağırışlar giriş kapısından başlayıp Mekanik'e kadar ulaşıyordu. Ardından o tanıdık silah sesleri duyuluyor, iyilerin *pat pat* patlarını kötülerin *taktaktakları* takip ediyordu.

Müthiş bir gürültü, çeliğe çarpan barutun gümbürtüsü duyuldu ve bir aşağıdan bir yukarıdan gelen silah sesleri kısa bir süreliğine kesildi. Daha fazla bağırış. Rap rap ederek koridorunun aşağısına koşturan botlar geçti kapısının önünden. Botlar bu yeni dünyanın müziğine ait sürekli ritmin ta kendisiydiler. Karyolasından duyabiliyordu bu müziği, hem de battaniyelerini kafasının üzerine çekmesine, yastığıyla yüzünü kapatmasına, susması için sesli olarak, tekrar tekrar yalvarmasına rağmen.

Koridordaki botların ilerleyişine başka bağrışmalar da eşlik etti. Walker dizlerini göğsüne kadar çekip dertop oldu, saat kaç diye merak ediyor, sabah olmasından, kalkma vaktinin gelmesinden korkuyordu.

Kısa bir sessizlik arası verildi; yaralılarla ilgilenilirken yaşanan şu sükûnetten. İnlemeler, kapalı kapısından içeri sızamayacak kadar cılızdı.

Walker müzik tekrar duyulur olmadan uykuya dalmaya çalıştı. Ama her zaman olduğu gibi sessizlik daha beterdi. Sükûnet sırasında, yeni silah sesleri duymayı beklerken endişesi daha da arttı. Uykuya dalmak için gösterdiği sabırsızlık genellikle uykusunu korkutup kaçırırdı. Direnişin nihayet bittiğini, kötü adamların kazandığını ve onun peşine düştüklerini düşünüp korkuya kapılıyordu-

Biri kapısını çaldı; tecrübeli kulaklarının kolayca tanıdığı küçük ve öfkeli bir yumruk. Kadın kapıyı dört kere sertçe tıklattı ve gitti.

Shirly. Her zamanki yere kahvaltı tayınını bırakmış ve dün geceden kalma, çoğunlukla el sürülmemiş akşam yemeğinden arta kalanları alıp götürmüş olmalıydı. Walker homurdandı ve yaşlı kemiklerini kıpırdatıp yan döndü. Botlar zeminde patırtılar çıkardı. Hep bir acelecilik, hep bir gerginlik vardı; daima mücadele hâlindeydiler. Ve bir zamanlar sessiz olan, ciddi bakım gerektiren makinelerden ve pompalardan epey uzakta bulunan koridoru şimdi iğne atsan yere düşmez bir geçide dönüşmüştü. Artık asıl önemli olan giriş salonuydu, bütün nefretin içeri aktığı huni orasıydı.

Siloyu boş ver, yukarıdaki insanları ve aşağıdaki makineleri de salla, sadece bu iki paralık arazi parçası için savaş, bir taraf pes edene değin cesetleri iki tarafa da yığ, dünden kalan bir dava olduğu için yap bunu; dünden ötesini kimse hatırlamak istemediği için yap.

Ama Walker istiyordu. Hatırlıyordu da-

Atölyesinin kapısı gürültüyle açıldı. Walker pis kozasında açılan delikten Jenkins'i görebiliyordu. Olduğundan daha yaşlı gösteren bir sakala sahip, yirmili yaşlarında bir delikanlıydı, Knox ölünce bütün bu kargaşa ona miras kalmıştı. Delikanlı tezgâhlardan ve etrafa saçılmış parçalardan oluşan labirenti hızla aşıp dosdoğru Walker'ın karyolasına yöneldi.

"Kalktım," diye sızlandı Walker, Jenkins'in onu bırakıp gideceğini umarak.

"Hayır, kalkmamışsın."Jenkins karyolanın yanına geldi ve silahının namlusuyla Walker'ı kaburgalarından dürttü. "Kıpırda ihtiyar, kalk!"

Walker gerilerek ondan uzaklaştı. Bir kolunu gevşekçe sallayarak çocuğa çekilmesini işaret etti.

Jenkins ciddiyetle aşağı baktı, sakalının arasına somurtan bir surat gizlenmişti, genç gözleri endişeden kırış kırış olmuştu. "Şu telsizin tamir edilmesi lazım Walk. İyice hırpalanmaya başladık. Ve telsizi dinleyemezsem bu yeri daha fazla savunabileceğimi sanmıyorum."

Walker doğrulmaya çalıştı. Jenkins tulumunun askısından tutarak sertçe de olsa ona yardım etti.

“Bütün gece telsizle uğraştım,” dedi Walker ona. Yüzünü ovuşturdu. Nefesi feci kokuyordu.

“Tamir oldu mu? O telsiz bize lazım Walk. O aleti bize getirmek için Hank’in hayatını tehlikeye attığını biliyorsun, değil mi?”

“Madem öyle, hayatını biraz daha tehlikeye atıp bir de *kullanma kılavuzu* göndermeliydi,” diye sızlandı Walker. Ellerini dizlerinin üzerine bastırdı ve eklem ağrısından yakınarak ayağa kalkıp, sendeleyerek tezgâhın yanına gitti. Battaniyeleri bir yığın hâlinde yere düştü. Bacakları hâlâ yarı uyur vaziyetteydi, elleriyse parmaklarını düzgün bir yumruk yapmaktan aciz olduğunu anlatan o zayıf hisle karıncalanmıştı.

“Bataryayı hallettim,” dedi Jenkins’e. “Ama görünüşe göre sorun batarya değilmiş.” Walker açık kapısına bir bakış attı ve rafineri işçisinden bozma asker Harper’ın koridorda dikildiğini gördü. Harper, Pieter ölünce Jenkins’in ikinci adamı olmuştu. Şimdiyse gözlerini Walker’ın kahvaltısına dikmişti, salyalarını akıta akıta bakıyordu resmen.

“Keyfine bak,” diye seslendi Walker. ilgisizce, dumanı tüten kaseyi işaret etti.

Harper bakışlarını yukarı kaldırdı ve gözleri ardına kadar açıldı, ama tereddüt süresi bu kadarla sınırlı kaldı. Tüfeğini duvara dayadı ve atölyenin girişine oturup ağzına yemek tıkmaya koyuldu.

Jenkins tasvip etmediğini gösterircesine homurdandı, ama ses etmedi.

“İşimize dönelim, şurayı görüyor musun?” Walker ona parçalarına ayrılmış küçük bir telsize ait muhtelif aksamların tezgahın üzerinde oluşturduğu düzeneği gösterdi. Her biri el altında bulunmaları için birbirlerine telle bağlanmıştı. “Kesintisiz güç elde edebildim.” Bataryayı baypas etmek için yaptığı transformatöre hafifçe vurdu. “Hoparlörler de çalışıyor.” Frekans düğmesine bastı ve tezgah hoparlörlerinden parazitli bir hışırtı ve tıslama sesi yükseldi. “Ama gelen bir şey yok. Hiçbir şey*konuşmuyorlar.”* Jenkins’e döndü. “Bütün gece açık bıraktım ve öyle uykusu ağır biri de değilimdir.”

Jenkins onu baştan aşağı süzdü.

“Yoksa duyardım,” diye diretti Walk. “Konuştukları yok.”

Jenkins yüzünü ovuşturdu, elini yumruk yaptı. Gözlerini kapalı tuttu, alnını avucuna dayamıştı, sesinde bezginlik vardı. “Aleti parçalarken bir şeyleri *kırmış* olmayasın sakın?”

“Demonte ettim,” dedi Walker iç çekerek. “*Parçalamadım”*

Jenkins bakışlarını tavana dikti ve yumruğunu gevşetti. “Yani artık telsiz kullanmadıklarını düşünüyorsun, öyle mi? Bizde de bir tane olduğunu biliyorlar mıdır sence? Bana kalırsa gönderdikleri şu koduğumun rahibi kesin casus. Son ayinleri yapması için kendisini içeri aldığımızdan beri burnumuz boktan kurtulmadı.”

“Neler çevirdiklerini *bilmiyorum,”* diyerek kabullendi Walker. “Bence hala telsiz kullanmaya devam ediyorlar, ama nasıl yapıyorlarsa yapıyorlar ve bizimkini kapsama alanına sokturmuyorlar. Bak, yeni anten yaptım, daha etkili bu.”

Kıvrıla kıvrıla tezgâhtan çıkan ve yılankavi salınımlar yaparak tepelerindeki çelik çatı kirişlerine dolanan kabloları gösterdi ona.

Jenkins adamın parmağını takip etti ve ardından başını hızla kapıya doğru çevirdi. Koridorun sonundan yeni bağrışmalar yükseliyordu. Harper kısa bir süreliğine yemek yemeyi bıraktı ve kulak kesildi. Ama yalnızca kısa bir süreliğine. Sonra kaşığını tekrar mısır ezmesine daldırdı.

“Yalnızca telsizi bir daha ne zaman dinleyebileceğimi bilmem lazım.” Jenkins bir parmağıyla tezgâhı tıklattı, sonra da tüfeğini yerden aldı. “Neredeyse bir haftadır körlemesine ateş ediyoruz. Benim neticelere ihtiyacım var, şu yaptığın şeyle-” eliyle Walker’ın çalışmasını gösterdi, “-büyücülükle ilgili ders vermene değil.”

Walker en sevdiği taburesinin üzerine külçe gibi oturdu ve bir zamanlar telsizin daracık iç aksamına tıkıştırılmış olan sayısız devreye göz attı. “Bu büyücülük değil,” dedi. “Elektrik.” Bütün parçaları daha yakından inceleyebilmek için bizzat uzattığı ve baştan lehimlediği kablolarla bağlanmış iki devre kartını gösterdi. “Bu şeylerin çoğunun ne işe yaradığını

biliyorum, ama bu aletlerden kimsenin anlamadığını da aklından çıkarma sakın. IT'dekiler dışında yani. Lehim yaparken aynı anda teori oluşturmam gerekiyor."

Jenkins burnunun üstünü ovuşturdu. "Bir şeyler bulursan haberim olsun yeter. Öbür siparişlerinin hepsi bekleyebilir. Önemli olan tek şey bu telsiz. Anlaşıldı mı?"

Walker başıyla onayladı. Jenkins döndü ve o lanet kıçını yerden kaldırması için Harper'a bağırdı.

Walker'ı taburesinin üzerinde oturur vaziyette bırakıp çıktılar, botları yeniden müziğin ritmini tutmaya başladı.

Bir başına kalan Walker tezgâhının üzerinde uzanan makineye baktı; gizemli devre kartlarının üzerindeki minik yeşil ışıklar parıldıyor ve onunla alay ediyorlardı. Walker'ın tek istediği sürünerek karyolasına erişmek, kozasının içine yumulmak ve kaybolmak iken, eli kendiliğinden, onlarca yılın alışkanlığıyla büyütecine kaydı.

Yardıma ihtiyacım var, diye düşündü. Etrafındaki halledilmesi gereken onca işe baktı ve her zaman olduğu üzere, yine Scottie düştü aklına. Çalışmak üzere IT'ye, onu korumayı başaramadıkları o yere giden küçük gölgesi… Walker'ın mutlu bir adam olduğu; artık zihninden silinip giden ve kaygan geçmişin içinde kaybolan bir zaman dilimi vardı. Sonrasında çekeceği acılardan azat olabilmek için işte tam da o zaman diliminde ölmeliydi. Ama o kısacık mutluluk anını geride bırakmıştı ve artık o günlere dair neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu. Sabahları beklentiyle uyanmanın, geceleri ise gönül rahatlığıyla uykuya dalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyordu.

Yalnızca korku ve endişe vardı artık. Ve bir de pişmanlık.

Bütün bunları, tüm bu gürültüyü ve vahşeti *kendisi* başlatmıştı. Walker'ın bundan hiç şüphesi yoktu. Ölen her insanın kanı, buruşuk ellerine bulaşmıştı bir kere. Dökülen her gözyaşı onun eylemlerinin bir sonucuydu. Kimse bunları yüzüne söylemese de o böyle düşündüklerini hissedebiliyordu. Tedarik'e kısacık bir mesaj, Juliette'e yapılan bir iyilik, saygın biri olmanın desteği, kadının uçuk ve korkunç teorisini sınama fırsatı ve Juliette'in kendisini görüş alanının dışına gömmesi -

ve sonrasında art arda gelişen şu olaylara, yaşanan öfke patlamasına, akılsızca vahşete de bir bakın.

Buna değmezdi, diye karar verdi. Söz konusu matematik olunca sonuç hep aynı oluyordu: değmezdi. Artık hiçbir şeye değmezdi.

Tezgahına eğildi ve yaşlı ellerini lehim için hazırladı. En iyi yaptığı şey buydu, hep de bundan ibaret olmuştu. Artık bundan kaçış yoktu; kağıt gibi derilerle kaplı parmaklarını, sonu gelmez gibi gözüken derin çizgilere sahip avuç içlerini durduramazdı; durmaları gerektiği zaman bile yapamazdı bunu. Bakışlarıyla o çizgileri sıska bileklerine, yani zayıf ve küçük damarlarının mavi yalıtım malzemeleriyle kaplı, gömme teller misali uzandığı yere değin takip etti.

Tek bir kesik attı mı Scottie ve Juliette'le bir buluşma ayarlanırdı.

Kışkırtıcıydı.

Hele ki, rahipler ister nerede olduklarını biliyor olsun, ister kafayı tamamen çizmiş olsunlar, iki eski dostunun ondan çok daha iyi bir yerde olduğu düşünüldüğünde…

56

• Silo 17 •

Küçük bir bakır tel parçası diğerlerine dik bir açıyla durmaktaydı. Büyük merdivenin kenarından filizlenen bir silo sahanlığını andırıyordu; kıvrılan sarmaldan fırlayan yassı bir parça. Juliette parmağının etli kısımlarını telin etrafına dolayıp iki ucu birbirine bağlarken kenardan çıkıntı yapan küçük bir tel parçası parmağına batıp öfkeli bir böcek misali soktu onu.

Juliette küfrü basıp elini silkeledi. Az kalsın telin diğer ucunu da bırakacaktı, ki bu da telin birkaç kat aşağı düşmesi demekti.

Kan akan yeri gri tulumuna sildikten sonra uçları bağlamayı bitirdi ve eğilip bükülmemeleri için telleri tırabzana tutturdu. Yerlerinden nasıl çıktıklarını hâlâ anlamamıştı; ama bu kör olası, döküntü silodaki her şey parçalanıp dağılıyor gibiydi. Juliette'in duyuları ise bu parçalanan şeylerin en önemsiziydi.

Tırabzandan epeyce aşağı sarkıp bir elini merdiven boşluğunun beton duvarına sabitlenmiş, karman çorman boruların üzerine yerleştirdi. Derin'den gelen serin havayla buz tutan ellerini kullanarak borulardan çağıldayarak akan suyun titreşimlerini hissetmeye çalıştı.

"Bir şey var mı?" diye seslendi aşağıdaki Solo'ya. Plastik boru hattında hafif bir sallantı var gibiydi, ama kendi nabız atışıyla da karıştırıyor olabilirdi.

"Var gibi!"

Solo'nun ince sesi aşağılardan yankılandı.

Juliette kaşlarını çattı ve gözlerini loş ışıkta aydınlanmış şafta, çelik basamakla kalın beton arasındaki boşluğa dikti.

Geçen birinin takılıp düşmesi gibi bir tehlike söz konusu olmadığından alet çantasını merdivende bırakarak basamakları ikişer ikişer indi ve sarmallar çizerek silonun derinliklerine doğru ilerledi. Her dönüşüyle birlikte elektrik kabloları ve upuzun yılankavi. borular da döne döne görüş alanına giriyor,

mor renkli yapıştırıcı damlaları ise bizzat kestiği ve elleriyle tek tek sabitlediği bütün birleşim yerlerini işaretliyordu.

Diğer kablo hattı onunkinin hemen yanından geçmekteydi, aşağı çiftliklerin bitki yetiştirme ışıklarına güç sağlamak üzere çok yukarılardaki IT'den kıvrıla kıvrıla çıkan elektrik kablolarıydı bunlar. Juliette onları tepeye kimin çektiğini merak etti. Solo olamazdı: bu kablo hattı on yedinci silonun çöküşünün ilk günleri sırasında çekilmiş olmalıydı. Solo başkasının zahmetli ve çaresiz emeğinin şanslı varisi olmuştu, o kadar. Artık bitki yetiştirme ışıkları zamanlayıcılarına, sera ise çiçeklenme dürtüsüne boyun eğmişti ve kontrolsüzce yetişen bitkilerin olgun renklerinin rayihası birkaç sahanlık uzaklıktan, petrolle benzinin, taşkınların ve kımıltısız havanın iğrenç kokusunun ötesinden alınabiliyordu.

Juliette yüz otuz altıncı katın sahanlığında durdu, burası taşkına inen yoldaki son kuru sahanlıktı. Kendisi duvarı kaplayan şemanın üzerindeki devasa kazıcıların resmine arzuyla bakarken dahi Solo onu uyarmaya, durumu anlatmaya çalışmıştı. Lanet olsun, bunu anlaması için ille de birinin söylemesine gerek olmamalıydı. Yeraltı suları kendi silosuna ezelden beri sızmaktaydı, su seviyesinin altında yaşamanın risklerinden bir tanesi de buydu işte. Pompalara güç gitmediği sürece su elbette içeri sızacak ve yükselecekti.

Merdiven sahanlığının üzerinde çelik tırabzana sırtını dayadı ve soluklandı. Solo birkaç adım aşağıda, gösterdikleri çabanın eseri olan tek bir kuru basamağın üzerinde dikiliyordu. Hemen hemen üç haftadır döşedikleri kabloların, kurdukları tesisatın, aşağı hidrofonik çiftliğin büyük bir kısmını ayıklamalarının, bir pompa bulup taşkını su arıtma tesisi tanklarına yönlendirmelerinin sonucu olarak anca bir basamağı kurtarabilmişlerdi.

Solo döndü ve ona gülümsedi. "Çalışıyor, değil mi?" Başını kaşıdı, saçları karman çormandı, sakalıysa gençlik neşesinin inkar ettiği gri noktalarla beneklenmişti. Umut dolu sorusu, En-Derin'in soğuğu içinde göze çarpan bir bulut gibi havada asılı kaldı.

"Yeterince çalışmıyor," dedi Juliette, işlerin seyri onu sinirlendirmişe benziyordu. Tırabzandan aşağı bir göz attı,

bakışları ödünç botlarının merdiven boşluğuna çıkıntı yapan uçlarından aşağıdaki suyun rengarenk parıltılarına doğru kaydı. Petrolle benzinin aynamsı yüzeyi büsbütün durgundu. Merdiven boşluğunun acil durum ışıkları bu balçık örtüsünün altında ürpertici bir yeşillikle parlıyor ve suyun derinliklerine boş silonun geri kalanıyla uyumlu, rahatsız edici bir görüntü kazandırıyorlardı.

O sessizlikte, Juliette yanındaki borunun içinde hafif bir şırıltı duydu. Petrolle benzinin metrelerce aşağısındaki batık pompanın uzaktan gelen uğultusunu dahi duyabildiğini sandı. Suyu düşünce gücüyle o borudan yukarıya, yirmi kattan ve yüzlerce boru birleşim yerinden geçirip ta tepedeki kocaman ve boş arıtma tanklarına doğru *aktarmaya* çalıştı.

Solo yumruğuna öksürdü. “Başka bir tane kursak nasıl-?”

Juliette bir elini kaldırıp onu susturdu. Kafasında ölçüp biçmekteydi.

Mekanik’e ait sekiz katın hacmini hesaplamak zordu, su altında kalan ya da kalmayan çok fazla koridor ve oda olabilirdi; ama Solo’nun ayak ucundan güvenlik merkezine kadar yükselen silindirik şaftın yüksekliğini tahmin edebiliyordu. Tek pompaları iki haftada taşkın seviyesini otuz santim ya düşürmüştü ya düşürmemişti. Geriye yirmi beş veya otuz metre kalmıştı. Bir pompa daha olsa bile herhalde Mekanik’in girişine ulaşmak aşağı yukarı bir yıllarını alırdı. Ara katların ne kadar su geçirmez olduklarına bağlı olarak bu süre daha da artabilirdi. Mekanik’in içerisini boşaltmaksa bir ihtimal bundan üç-dört kat daha uzun sürerdi.

“Bir pompa daha olsa?” diye ısrar etti Solo.

Juliette’in midesi bulanır gibi oldu. Hidrofonik çiftliklerden alınmış küçük pompalardan üç tane daha olsa ve onların yanına üç kat daha boru tesisatı ile kablo hattı çekilse bile silo tamamen kuruyana dek bir belki de iki yıl geçerdi. Bir yıl dayanır mıydı bilmiyordu. Bu metruk yerde yan deli bir adamla birkaç hafta geçirmiş ve daha şimdiden fısıltılar duymaya, eşyalarını bıraktığı yeri unutmaya, kapattığına yemin edebileceği ışıkları açık olarak bulmaya başlamıştı. Ya deliriyordu, ya da Solo ona böyle hissettirmekten zevk

alıyordu. Bu şekilde geçecek iki yıl; evinin dibinde ancak aynı zamanda olabildiğince uzakta…

Midesinin gerçekten bulanıyor olması ihtimaliyle tırabzandan sarktı. Gözlerini dikip suya baktığında, yansıması o ince petrol tabakasına düştüğünde, iki yıllık kısmi tecritten daha çılgınca riskler düştü aklına.

“İki yıl,” dedi Solo’ya. Karşısındakine kaç ay ömrü kaldığını bildirir gibiydi. “iki yıl. Üç pompa daha eklersek bu kadar sürecek. Merdiven boşluğunun en az altı ayı var, ama gerisi daha da yavaş geçecek.”

“İki yıl!” diye şakıdı Solo. “iki yıl, iki yıl!” Aşağıdaki basamağı kaplayan suya botuyla iki kez vurup kadının yansımasını mide bulandıran, biçimsiz dalgalara çevirdi. Etrafında döndü ve gözlerini Juliette’e dikti. “Göz açıp kapayıncaya kadar geçer!”

Juliette hüsranını kontrol altına almak için çabaladı. !ki yıl hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu ona. Hem aşağıda neyle karşılaşacaklardı ki? Ana jeneratör ne vaziyette olacaktı? Ya da kazıcılar? Temiz suya batan bir makine havayla temas etmediği sürece olduğu gibi korunurdu, ama pompalar onları açığa çıkarıp havayla temas etmelerini sağladığı anda paslanma başlayacaktı. Aşağıda işe yarar her şeyin kaderini lanetleyen, ıslak metalin içine işleyen oksijenin attığı bir kazıktı bu. Makinelerin ve aletlerin derhâl kurutulmaları ve sonra da yağlanmaları gerekecekti. Ve yalnızca *iki* kişi olduklarından-

Juliette, dehşete düşmüş bir hâlde Solo’nun yere eğilip ayağındaki yağ tabakasını eliyle sökmesini ve yerdeki tuzlu kiri iki avucuyla alışını izledi. Adam sonra ağzını gürültüyle ve neşeyle şapırdattı.

Pekâlâ, makineleri kurtarmak için yalnızca *biri* canını dişine takarak çalışacaktı ve bu yeterli olmazdı.

Bir ihtimal yedek jeneratörü kurtarabilirdi. Hem daha az emek isterdi, hem de epey elektrik sağlardı.

“İki yıl boyunca ne yapmalı?” diye sordu Solo, sakalını elinin tersiyle silip Juliette’e bakarken.

Juliette olumsuzca başını iki yana salladı. “!ki yıl bekleyemeyiz,” dedi. Silo on yedide geçirdiği son üç *hafta* ona yetmişti de artmıştı bile. Bunu ona söylemedi elbette.

“Pekâlâ,” dedi Solo, omuz silkerek. Ayağına büyük gelen botlarıyla merdiveni pat pat çıktı. Gri tulumu da çuval gibiydi, sanki babası için dikilmiş kıyafetleri giymeye çalışan genç bir oğlan çocuğuydu hâlâ. Sahanlıkta Juliette’e katıldı, pırıldayan sakallarına saklanmış ağzıyla kendisine gülümsedi. “Aklında başka projeler de var gibi,” dedi neşeyle.

Juliette sessizce kafa salladı. !ster yıllardır akım geçmeyen baştan savma kablo hattını düzeltmek olsun, ister çiftliklerin durumunu iyileştirmek veya lambaların devrelerini tamir etmek olsun, Solo beraber üzerinde çalıştıkları her şeye ‘proje’ diyordu. Ve adam projeleri sevdiğini itiraf etmişti. Juliette bunun adamın gençliğinden kalma bir şey olduğuna kanaat getirmişti; icabına bakılması gereken herhangi bir işi korku ya da yalnızlık hissederek değil de yüzünde bir gülümsemeyle ele almasını sağlayan, yıllar boyunca geliştirdiği bir çeşit hayatta kalma mekanizmasıydı.

“Ah, önümüzde çok sağlam bir proje var,” dedi Juliette, şimdiden işten ürkmeye başlayarak. Yukarı dönüş yolunda aşırmaları gerekecek aletlerin ve yedek parçaların bir listesini çıkarmaya koyuldu kafasında.

Solo güldü ve ellerini çırptı. “Güzeeel,” dedi. “Atölyeye dönüş!” Bir parmağını başının üzerinde fırıldak gibi çevirip önlerinde onları bekleyen uzun tırmanışı işaret etti.

“Daha değil,” dedi Juliette. “Önce çiftliklerde öğle yemeği yeriz. Ardından bir-iki şey için Tedarik’e uğramamız gerekecek. *Sonra* da sunucu odasında biraz yalnız kalmam lazım.”Juliette tırabzana ve aşağıdaki gümüşi yeşil suyun derinliklerine gömülü şafta arkasını döndü. “Atölyede işe koyulmadan önce,” dedi, “birini aramam-”

“Birini arayacakmış!” diyerek surat etti Solo. “Arama kimseyi. Bütün vaktini o aptal şeyin başında geçiriyorsun.”

Juliette onu duymazdan geldi ve merdivenlere yollandı. IT’ye giden uzun ve zahmetli yolu üç hafta içinde beşinci kez çıkmaya başladı. Ayrıca Solo’nun haklı olduğunun

farkındaydı: aramalar yapmaya, o kulaklıkları kulaklarının üzerine çekmeye ve çıkarttıkları bip sesini dinlemeye *sahiden*de çok fazla vakit harcıyordu. Bunun delilik olduğunu, bu yerde yavaş yavaş çıldırdığını biliyordu. Ama mikrofonu dudaklarına yaklaştırıp o boş sunucunun arkasında oturmak ve kulaklarını örten kulaklıklar sayesinde dünyayı sessizliğe gömmek, o kablonun kendisini ölü bir dünyadan yaşam barındıran bir dünyaya bağlaması, silo on yedide ona aklını yitirmediğini hissettirebilen tek şeydi.

• Silo 18 •

‘...tam da İç Savaş’ın otuz üç eyaleti yakıp yok ettiği yıldı. Bu çatışmada, sonradan yaşanacak tüm çatışmaların toplamından daha çok Amerikalı öldü, sonuçta yiten her yaşam aslında soydaşlarınıza ait bir yaşamdı. Dört yıl boyunca topraklar kasıp kavruldu, harap olmuş savaş alanlarının tepesinde yükselen duman dağıldığında kardeşlerin üst üste yığıldığı tepecikleri ortaya çıkardı. Yarım milyonu aşkın kişi yaşamını yitirmişti. Bazıları bu sayının iki katı olduğunu iddia etmektedir. Hastalık, açlık ve elem insanoğlunun hayatını ele geçirdi...’

Lukas savaş alanlarının betimlendiği kısma gelirken kitabın sayfaları kırmızı kırmızı ışıldadı. Okumayı bıraktı ve gözlerini tepe ışıklarına çevirdi. Sabit beyaz ışıkların yerini yanıp sönen bir kırmızılık almıştı, bu da tepesindeki sunucu odasında birisinin olduğu anlamına geliyordu. Bir dizinin üzerindeki kıvrılmış, gümüş renkli, gevşek ipi alıp kaldığı sayfanın dibine dikkatlice koydu. Eski cildi kapatarak kitabı özenle teneke kutusuna geri yerleştirdi, sonra da kutuyu kitaplıktaki boş yere ittirerek gümüşi kitap sırtlarından oluşan muazzam duvarın eksiğini tamamladı. Sessizce odanın öteki ucuna yürüyüp bilgisayarın üzerine doğru eğildi ve ekranı uyku modundan çıkarmak için fareyi salladı.

Sunucuların canlı görüntülerinin olduğu bir pencere açıldı, yalnızca bazı geniş açılı noktalarda bozulmalar \ardı. Sunucularla dolu odanın sırlarından biri de buydu, yani uzaktaki yerleri görebilme gücü. Lukas kameralara göz gezdirdi, ya Sammi ya da tamire gelen başka bir teknisyen olmalı diye düşündü. Bu esnada guruldayan midesiyse gelen kişinin ona öğle yemeğini getirdiğini ümit ediyordu.

Nihayet ziyaretçisini dördüncü kamerada tespit edebildi: gri tulum giymiş, kısa boylu, bıyıklı ve gözlüklü biri. Hafiften kambur bir tipti; ellerindeki tepsi üzerindeki gümüş çatal kaşıkla, çalkalanan su bardağıyla ve üstü kapalı tabakla

birlikte sallanıyor; balkon göbeği hepsine alttan kısmen destek oluyordu. Bernard yürürken kameraya şöyle bir baktı, gözleri bir kat yukarıdan Lukas'ı delip geçti ve bıyığının altında ince bir gülümseme belirdi.

Lukas bilgisayarın başından ayrıldı ve çıplak ayakları soğuk çelik ızgaraların üzerinde hafifçe patırdarken Bernard'a kapağı açmak için koridoru aceleyle katetti. Deneyimin verdiği bir kolaylıkla merdiveni ustaca tırmanıp kırmızı renkli, aşınmış kilitleme manivelasını yana kaydırdı. Izgarayı kaldırdığı esnada Bernard'ın gölgesi üzerine düşerek merdiveni karanlığa gömdü. Lukas döşeme parçasını yana iterken tepsi tangırtılarla yere koyuldu.

"Seni bugün şımartayım istedim," dedi Bernard. Tabağı kokladı ve kapağını açtı. Metal kapağın altına sıkışmış bir buhar bulutu buram buram yukarı yükseldi, bulut dağılınca iki parça domuz pirzolası belirdi.

"Vay." Lukas etin görüntüsü karşısında midesinin guruldadığını hissetti. Kendini delikten yukarı çekip yere oturdu, ayaklarını merdivenden aşağı sarkıttı, tepsiyi kucağına çekti ve çatal bıçağı eline aldı. "Siloda tayınlar konusunda kısıtlamaya gidildiğini sanıyordum, en azından direniş bitene kadar."

Yumuşak etten bir parça kesti ve ağzına attı. "Şikayet ettiğimden değil tabii." Çiğnedikçe çiğnedi ve protein deposunun tadına vardı, kurban edilen hayvan için müteşekkir olması gerektiğini hatırlattı kendine.

"Tayınlardaki kısıtlama kalkmadı," dedi Bernard. "Sadece pazarda bir grup direnişçi çatışmaya girmiş ve bu zavallı domuz da çapraz ateşe yakalanmış. Ziyan olmasına izin verecek değildim. Tabii etin büyük kısmı kaybettiğimiz insanların kanlarına ve kocalarına verildi."

"Mımm?" Lukas lokmasını yuttu. "Kaç kişi?"

"Beş, bir de ilk saldırıdan üç kişi daha var."

Lukas huzursuzca başını iki yana salladı.

"Düşününce o kadar da kötü değil aslında. Bernard eliyle bıyığını sıvazladı ve Lukas'ın yemek yiyişini izledi. Lukas

lokmasını çiğnerken çatalıyla biraz almasını işaret etti, ama Bernard sen rahatına bak dercesine eliyle geçiştirdi, sonra da iletişim sistemine ve merdivenin kilitleme koluna ev sahipliği yapan boş sunucuya sırtını yasladı. Lukas tepkisiz kalmaya çalıştı.

"Ee, burada ne kadar kalmam gerekiyor peki?" Sesini sakin tutmayı, sıradan bir soru soruyormuş gibi görünmeyi denedi. "Üç hafta geçti, yanlış mıyım?" Sebzeleri görmezden gelerek etten bir parça daha kesti. "Birkaç gün daha falan mı?"

Bernard yanaklarını ovuşturdu ve parmaklarını seyrek saçlarının arasında gezdirdi. "Umalım da öyle olsun, ama ne kadar daha durman gerektiğini bilmiyorum. Bu konuyu Sims'in takdirine bıraktım, fakat kendisi tehlikenin geçtiğine henüz ikna olmadı. Mekaniktekiler kendilerine oldukça esaslı bir barikat kurmuşlar. Elektriği kesmekle tehdit ediyorlar, lâkin bunu yapacaklarını sanmam. Sanırım sonunda bizim katlardaki cereyanı kontrol edemediklerini anladılar. Herhâlde saldırmadan önce elektriği kesmeye çalışmış olacaklar ki içeri girip bütün ışıkların yandığını görünce şaşkına döndüler."

"Çiftliklerin elektriğini kesmezler herhâlde, değil mi?" Aklında tayınlar vardı, silonun açlıktan kırılmasından korkuyordu.

Bernard kaşlarını çattı. "Önünde sonunda onu da yaparlar. Belki. Çok çaresiz duruma düşerlerse. Ancak öyle bir hareket yağdanlıkçıların yukarıdaki destekçilerini de yıpratır, artık onlar her kimse. Merak etme, açlıktan nefesleri kokmaya başladığında hemen pes edeceklerdir. Her şey kitaba uygun ilerliyor."

Lukas katılırcasına başını salladı ve bir yudum su içti. Bunun şimdiye dek yediği en iyi domuz olduğunu düşündü.

"Kitaptan söz açılmışken," diye sordu Bernard, "çalışmalarına devam ediyor musun?"

"Evet," diye yalan attı Lukas. Başını olumlu anlamda salladı. Hâlbuki Düzen kitabına daha elini bile sürmemişti. Başka kitaplarda daha ilginç ayrıntılara rastlamıştı.

“Güzel. Başımızdaki bu bela sona erdiğinde sana sunucu odasında ek vardiyalar koyacağız. Bu sürede gölgelik yaparsın. Seçim tarihini de tekrar belirledik mi, ki özellikle bu yaşananlardan sonra başka aday çıkacağını sanmam, yukarıda daha çok vakit geçirmeye başlayacağım. IT’nin başına da *sen* geçersin.”

Lukas bardağı yere koyup peçeteyi aldı. Ağzını silerken bu konuyu düşündü. “Umarım haftalar sonrasından bahsetmiyorsundur. Çünkü hazır olabilmek için yıllarca çalışmam gerektiğini-”

Bir vızıltı sesi lafını böldü. Lukas dondu kaldı, ellerinden kayan peçete tepsiye düşüverdi.

Bernard sanki elektrik çarpmış ya da siyah metalik yüzeyi aniden ısınmışçasına irkilerek sunucudan çekildi.

“Hay ben senin!” dedi, yumruğunu sunucuya indirerek. Elini tulumunun cebine atıp ana anahtarı arandı.

Lukas yemeğinden bir ısırık almak, anormal bir şey yaşanmıyormuş gibi davranmak için kendini zorladı. Bernard sunucunun bitmek bilmeyen ötüşü yüzünden gitgide daha da çok tedirginleşti. Bu Lukas’ın mantığını devre dışı bıraktı. Babasıyla aynı evde yaşamaya benziyordu aynı; ev yapımı içkisi yüzünden nihayet patateslerin altında onun için yer kazılmasından önce.

“Hay sikeyim,” diye homurdandı Bernard, kilitleri sırasıyla açmaya uğraşırken. Lukas’a şöyle bir baktı ve delikanlı bir anda yavaş yavaş çiğnediği etin tadını alamaz oldu.

“Sana özel bir projem var,” dedi Bernard, Lukas’ın biraz sıkışıklık yaptığını bildiği son kilidi açmaya çalıştığı sırada. “Bunun arkasına bir panel eklemeni istiyorum, sadece basit bir LED ışıklandırması. Bizi kimin aradığını görebilmemiz için bir tür kod ayarla. Çağrıya cevap vermeden önce önemli bir şey mi yoksa duymazdan gelebilir miyiz diye bilmek istiyorum.”

Arka paneli söküp çıkardı ve onu arkasında bulunan kırkıncı sunucunun ön yüzüne gürültüyle dayadı. Lukas sudan bir yudum daha alırken Bernard da makinenin karanlık,

mağaramsı iç kısmına baktı ve minik bağlantı jaklarının üstündeki yanıp sönen ışıkları inceledi. Sunucu kasasının kara midesi ve çılgınca vızıltısı Bernard'ın kısık sesli küfürlerini yutuverdi.

Öfkeden kıpkırmızı olan yüzünü sunucudan çıkarttı ve bardağım tepsiye koymakta olan Lukas'a döndü. "Aslına bakarsan tam şuraya *iki* ışık istiyorum." Bernard kasanın yan tarafını gösterdi. "On yedinci silodan arıyorlarsa kırmızı ışık. *Geri kalanlar* içinse yeşil yansın. Anladın mı?"

Lukas başını anladığını belirtircesine salladı. Bakışlarını tepsiye çevirdi ve bir anda tekrar babasını düşünmeye başlayarak patatesini ortadan ikiye kesmeye koyuldu. Bernard arkasını dönüp sunucunun arka panelini aldı.

"Onu ben takarım," diye geveledi Lukas, ağzı sıcak patatesle dolu halde; dili yanmasın diye ağzındaki sıcak havayı dışarı üfledi, yutkundu ve hemen su içti.

Bernard paneli olduğu yere bıraktı. Döndü ve tekrar tekrar vızıldamaya, tepe ışıkları uyarırcasına yanıp sönmeye devam eden makinenin kara kuyusuna öfkeyle baktı. "iyi fikir," dedi. "Belki ilk iş olarak bu projeyi halletmelisin."

Sonunda sunucu çılgınca sesler çıkarmayı bıraktı ve oda Lukas'ın tabağına değen çatalın tıkırtısı dışında sessizliğe gömüldü. Çocukluğunun çavdar kokulu sükûnet anlarına benziyordu bu. Birazdan Bernard da giderdi, tıpkı babasının mutfak zemininde ya da banyoda sızıp gitmesi gibi. ..

Gölgebüyüteni ve şefi Bernard sanki Lukas'ın aklından geçenleri okumuşçasına ayağa kalktı ve tepe ışıklarının önüne geçerek onu yeniden karanlığa hapsetti.

"Akşam yemeğinin keyfini çıkar," dedi. "Tepsiyi aldırmak için Peter'ı gönderirim."

Lukas çatalına bir sıra fasulye dizdi. "Ciddi misin? Bu öğle yemeğidir demiştim." Fasulyeleri ağzına tıktı.

"Saat sekizi geçiyor," dedi Bernard. Tulumunu düzeltti. "Ha unutmadan, bugün annenle konuştum."

Lukas çatalını bıraktı. "Öyle mi?"

“Silo için çok önemli bir iş yaptığını kendisine hatırlattım, ama seni görmeyi çok istiyor. Onu buraya sokabilir miyiz diye Sims’le konuştum-” “Sunucu odasına mı?”

“Hayır, sadece içeriye. iyi olduğunu görebilsin diye. Sizi başka yerde görüştürürdüm, ama Sims bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor. Teknisyenlerin ne kadar sadık oldukları konusunda şüphe duyuyor. Hala ispiyoncuları bulmakla uğraşıyor-”

Lukas dudak büktü. “Sims paranoyaklaşmış. Teknisyenlerimizin hiçbiri o yağdanlıkçıların tarafına geçmez. Siloya ihanet etmezler, hele sana hiç.” Bir kemik kapıp üzerinde kalan eti dişledi.

“Gene de olabildiğince güvende olman konusunda beni ikna etti. Anneni görebilesin diye bir şeyler ayarlayabilirsem sana haber ederim.”

Bernard öne eğildi ve Lukas’ın omzunu sıktı. “Sabırlı olduğun için teşekkürler. Altımda bu işin ne kadar önemli olduğunu anlayabilen birinin olmasına memnunum.”

“Ah tabii, çok iyi anlıyorum elbette,” dedi Lukas. “Silo için ne gerekirse yapanın.”

“Güzel.” Bernard omzunu bir kez daha sıktı ve doğruldu. “Düzen’i okumaya devam et. Özellikle de ayaklanmalar ve isyanlar üzerine olan kısımları. Tanrı korusun, olur da *senin* nöbetin sırasında isyan falan çıkarsa diye bu olaydan tecrübe edinmeni istiyorum.”

“Hiç merak etme,” dedi Lukas. Sıyrılmış kemiği bıraktı ve parmaklarını peçeteye sildi. Bernard gitmek üzere arkasını döndü.

“Ah-” Bernard duraksadı ve dönüp ona baktı. “Hatırlatmama gerek olmadığını biliyorum, ama ne olursa olsun bu sunucuya yanıt verme.”Parmağıyla makinenin ön yüzünü işaret etti. “Diğer IT şeflerine durumunu henüz anlatmadım, atamadan önce *herhangi* biriyle konuşacak olursan… eh, kendini *büyük* bir tehlikeye sokmuş olursun.”

“Şaka mı ediyorsun?” Lukas olumsuzca başını salladı. “Senin tepeni attıran tiplerle konuşmaya hiç niyetim yok.

Almayayım, teşekkürler.”

Bernard gülümsedi ve alnını sildi. “Sen iyi birisin Lukas. Seninle gurur duyuyorum.”

“Ben de siloya hizmet etmekten onur duyuyorum,” dedi Lukas. Bir kaburga daha aldı ve kendisine gülümseyen gölgebüyüteni Bernard’a aynı şekilde karşılık verdi. Sonunda adam gitmek için arkasını döndü, bot sesleri çelik ızgaralarda çınladı ve Lukas’ı makineler ile sırları arasında esir tutan yekpare kapıya doğru gitgide uzaklaştı.

Lukas yemeğini yedi ve Bernard’ın kilide yeni kodu girişini dinledi: tanıdık seslerden oluşan ancak Lukas’ın artık bilmediği yeni bir kombinasyondu bu.

Senin *iyiliğin için,* demişti Bernard ona. Ağır kapı gümbürtüyle kapanırken bir yağ parçasını çiğnedi, ayaklarının altındaki ve merdiven yolunun aşağısındaki kırmızı ışıklar yanıp sönmeye devam ediyorlardı.

Lukas kemiği tabağına bıraktı. Patatesleri bir kenara iterken babasının kemiklerinin bulunduğu yeri düşündü ve bu görüntü karşısında baş gösteren kusma dürtüsüyle savaştı. Tepsiyi ızgaranın üzerine koydu, ayaklarını merdiven yolundan çekti, sonra da açık ve sessiz sunucunun arkasına sokuldu.

Kulaklıklar kılıfından kolayca çıktı. Onları kulaklarına takarken avuçlarının içi üç haftalık sakallarına sürttü. Kabloyu alıp ‘lT etiketli jaka taktı.

Arama gerçekleşirken bir dizi bip sesi duyuldu. Diğer tarafta aramanın vızıltısını, yanıp sönen ışıkları hayal etti.

Lukas nefesini tutarak bekledi.

“Alo?”

Ses bir melodi gibi geldi kulaklıklarına. Lukas gülümsedi.

“Merhaba,” dedi.

Oturdu, sırtını kırkıncı sunucuya dayadı ve rahatına baktı.

“Orada durumlar nasıl?”

58

• Silo 18 •

Walker telsizin muhtemel çalışma şekli üzerine son teorisini açıklamaya uğraşırken kollarını başının üzerinde salladı. “Yani ses, bu frekanslar, havadaki dalgalar gibiler, anladın mı?” Parmağıyla görünmez sesleri takip etti. İki günde yaptığı üçüncü büyük anten, başının üzerindeki kirişlere tutturulmuştu. “Bu dalgalar kabloların içinde bir aşağı bir yukarı yol alıyorlar, bir aşağı bir yukarı-” antenin boyunu göstermek için ellerini kullandı, “-bu nedenle ne kadar uzunsa o kadar iyi. Çünkü havadan yakaladıklarının miktarı artar.”

Ama madem bu dalgalar her yerde, niye bir tane bile yakalayamıyoruz?

Walker başını yukarı aşağı salladı ve takdir ettiğini gösterircesine parmağını oynattı. Bu iyi bir soruydu. Hem de çok iyi bir soru. “Bu sefer yakalayacağız onları,” dedi. “Gittikçe yaklaşıyoruz.” Yaptığı yeni amplifikatörü ayarladı, Hank’in eski cep telsizinin içindeki ufacık şeyden çok daha güçlüydü. “Dinle,” dedi.

Cızırtılı bir hışırtı doldurdu odayı, sanki birisi elindeki plastik bir kaplamayı büküp duruyordu.

Bir şey duymuyorum.

“Sessiz durmuyorsun da ondan. *Dinle”*

İşte. Zayıf da olsa hışırtının içinden iletilen sesin çıtırtısı duyuldu.

Duydum!

Walker gururla başını salladı. Övüncünün kaynağı yaptığı aletten ziyade zeki öğrencisiydi. Kapıya bir bakış atıp hâlâ kapalı olduğundan emin oldu. Scottie’yle yalnızca kapı kapalıyken konuşurdu.

“Anlamadığım nokta sesi niye netleştiremediğim.” Çenesini kaşıdı. “Belki de yerin çok derinlerinde olduğumuz içindir.”

Her zaman çok derinlerdeydik zaten, diye belirtti Scottie. *Mesela yıllar önce tanıştığımız şu şerif, telsiziyle sorunsuzca konuşurdu.*

Walker yanağındaki kısa sakalları kaşıdı. Her zamanki gibi genç gölgesi yine iyi bir noktaya parmak basmıştı.

"Şey, ne işe yaradığını çözemediğim küçük bir devre kartı var. Sanırım sinyali temizlemeye yarıyor. Bütün her şey o devre kartından geçiyor gibi görünüyor." Walker bu münferit proje için gerekli yeşil kartlarla ve karman çorman kablolarla dolup taşan tezgâhının başına geçmek için taburesinin üzerinde döndü. Büyütecini aşağı kaydırdı ve söz konusu devre kartına baktı. Scottie'nin daha yakından bakmak için eğildiğini hayal etti.

Su *etiket nedir?* Scottie üzerinde '18' yazan, ufacık, yuvarlak ve beyaz etiketi gösterdi. Bir şeyi anlamadığı zaman bunu söylemesinde hiçbir sakınca olmadığını Scottie'ye öğreten kişi Walker'ın ta kendisiydi. Eğer bunu yapmazsanız, *hiçbir şeyi* asla tam olarak öğrenemezdiniz.

"Emin değilim," diye itiraf etti. "Ama şu küçük kartın şerit kablolarla telsize nasıl tutturulduğunu görüyor musun?"

Scottie başıyla onayladı.

"Çıkartılabilsin diye konulmuş gibi. Hemen yanabilen bir şeydir belki de. Bence bize engel çıkartan parça bu, yanmış bir sigorta gibi düşün."

Baypas edebilir miyiz?

"Baypas mı?" Walker onun kastettiği şeyi anladığından emin değildi.

Etrafından dolaşsak yani. Bozuk olma ihtimaline karşı. Kısa devre yaptırsak.

"Başka bir şeyi bozabiliriz. Demek istediğim, gerçekten gerekli bir şey olmasaydı *burada*olmazdı." Walker kısa bir süreliğine düşündü. Aynı şeyin Scottie, yani çocuğun huzur veren sesi için de geçerli olduğunu söylemek isterdi. Ama zaten hislerini gölgesinin önünde dışa vurmak konusunda hiç iyi olmamıştı. Bildiklerini dile getirmekte iyiydi yalnızca.

Eh, ben olsam onu denerdim-

Kapısı vuruldu ve bunu gürültü çıkarmaları için kasten elden geçirilmemiş menteşelerin kulak tırmalayan gıcırtısı takip etti. Scottie tezgâhın altındaki gölgelerin içine karıştı, sesi ise hoparlörlerden gelen parazit hışırtısında yitip gitti.

"Walk, ne haltlar çeviriyorsun burada?"

İskemlesinin üzerinde döndü, bu sert sözcükleri sevecen bir sesle lehimleme işini ancak Shirly başarabilirdi. Kadın elinde kapaklı bir tepsi, yüzündeyse hayal kırıklığıyla bükülmüş ince dudaklarla girdi atölyeye.

Walker parazitin sesini kıstı. "Şeyi tamir etmeye uğraşıyorum-"

"Hayır, şu kulağıma gelen yemek yememe saçmalığını diyorum." Tepsiyi Walker'ın önüne bıraktı ve kapağını kaldırdı, mısır dolu tabaktan buharlar yükseldi. "Bu sabah kahvaltını yedin mi, yoksa başkasına mı verdin?"

"Bu yemek çok," dedi, üç-dört tayınlık yiyeceğe bakarak.

"Kendi yemeğini başkalarına verdiğin için çok sayılmaz." Kadın eline bir çatal tutuşturdu. "Ye. Tulumun üzerinden düştü düşecek."

Walker mısırlara baktı. Elindeki çatalla yemeği karıştırsa da midesi açlığın da ötesinde kramplara gark olmuştu. O kadar uzun süre yemeksiz yaşamıştı ki bir daha hiç acıkmayacakmış gibi hissediyordu. Bu kramp küçüldükçe küçülüp ufak bir yumruğa dönüşecek ve işte o zaman ebediyen huzura kavuşacaktı-

"Ye şu yemeğini, canımı sıkma benim."

Yemekten bir parça alıp üfledi, canı yemek istemiyordu, ama Shirly'nin gönlü olsun diye biraz attı ağzına.

"Ayrıca elemanlarımın kapında pervane olup sana yağcılık ettiklerini duymayayım sakın, anlaşıldı mı? Tayınlarını onlara *vermeyeceksin.* Anladın mı? Bir çatal daha al."

Walker lokmayı yuttu. Kabul etmesi gerekiyordu, boğazından inen yemeğin yakıcılığı hoşuna gitmişti. Çatalıyla

az daha mısır topladı. “Bunların hepsini yersem kusanın,” dedi.

“Ama yemezsen de seni öldürürüm.”

Kadına şöyle bir baktı, gülümsüyor olacağını ummuştu. Ama Shirly artık gülümsemiyordu. Kimse gülümsemiyordu.

“Bu *gürültü* de neyin nesi?” dedi kadın. Dönüp atölyeyi inceledi ve tının tının gürültünün kaynağını aradı.

Walker çatalını bıraktı ve sesi ayarladı. Kontrol düğmesi bir dizi dirence lehimlenmişti; dönen düğmeye ise potansiyometre deniyordu. Aniden bunların tümünü açıklayası geldi, onu yemek yemekten alıkoysun yeterdi. Amplifikatörü nasıl çözdüğünü, potansiyometrenin yalnızca ayarlanabilir dirençten ibaret olduğunu açıklayabilirdi ya da göstergeyi her çevirişinde sesin neye göre netleşip-

Walker kendisine hâkim oldu. Çatalını aldı ve mısırını karıştırdı. Scottie’nin gölgelerin içinden fısıldadığını duyabiliyordu.

“Daha iyi,” dedi Shirly, azalan hışırtıyı kastederek. “Eski jeneratörün çıkardığı sesten bile beter bu aletinki. Yahu, madem kısabiliyordun ne diye sesini o kadar açtın?”

Walker bir lokma daha aldı. Yemeğini çiğnerken çatalını bıraktı ve lehim havyasını bulunduğu yerden aldı. Bir hurda potansiyometre daha bulmak için ufak yedek parça kutusunu karıştırdı.

“Tut şunları,” dedi dolu bir ağızla Shirly’ye. Potansiyometreden sarkan telleri kadına gösterdi ve onları multimetresinin ince uçlu gümüş çubuklarıyla uç uca getirdi.

“Yemeye devam edeceksen olur.” Kadın tellerle çubukları baş ve işaret parmaklarının arasına alıp sıktı.

Walker yemekten bir çatal daha aldı, ama üflemeyi unutmuştu. Mısırlar dilini yaktı. Çiğnemeden yuttu hepsini, yemek yaka yaka göğsünden aşağı indi. Shirly ağırdan almasını, yavaşlamasını söyledi ona. Kadını duymazdan geldi ve potansiyometrenin düğmesini çevirdi. Multimetresinin ibresi sallandı ve parçanın çalışır durumda olduğunu bildirdi.

“Neden hazır ben buradayken yaptığın şu işe bir ara verip yemeğini yemiyorsun?” Shirly tezgâhın altından bir tabure çekip üzerine kuruluverdi.

“Çünkü çok sıcak,” dedi, eliyle ağzını yelleyerek. Bir lehim makarası kaptığı gibi sıcak lehim havyasının ucuna değdirerek onu parlak gümüşle kapladı. “Siyah kabloyu şuna tutman gerek.” Havyayı hafifçe ‘18’ etiketli kartın üzerindeki direncin minik ayağına dokundurdu. Shirly tezgâha doğru eğildi ve Walker’ın işaret ettiği dirence dikkatle baktı.

“Peki sonra akşam yemeğini bitirecek misin?”

“Söz.”

Shirly, bu sözü ciddiye aldığını anlatırcasına gözlerini kısarak ona baktı, sonra da Walker’ın gösterdiği şeyi yaptı.

Kadının elleri Scottie’ninkiler kadar sabit duramıyordu, ama Walker büyütecini gözlerine indirip hızlıca lehimledi. Kırmızı telin ucunun nereye geleceğini gösterip onu da ekledi. Bütün bunlar işe yaramazsa bile, en kötü ihtimalle teli söküp başka bir şeyi lehimleyebilirdi.

“Yemeğini soğutma sakın,” dedi Shirly. “Soğursa yemeyeceğini biliyorum çünkü ve onu ısıtmak için yemekhaneye gidecek hâlim yok.”

Walker üzerinde numaralı etiket olan ufak devre kartına baktı. Çatalı gönülsüzce tuttu ve epeyce bir mısır topladı.

“Dışarıda durumlar nasıl?” diye sordu, mısırları üflerken.

“Boktan,” dedi Shirly. “Jenkins’le Harper silonun bütün elektriğini kessek mi diye tartışıyorlar. Ama o gün orada bulunan bazı elemanlar da, yani Knox ve…”

Başını öte yana çevirdi, cümlesini tamamlamadı.

Walker başıyla onayladı ve lokmasını çiğnedi.

“Bazıları o sabah IT’nin elektriğinin son ayarda çalıştığını söylüyorlar, hem de buradan gücü kesmemize rağmen.”

“Belki de yeniden yönlendirilmiştir,” dedi Walker. “Ya da yedek aküleri falan vardır. Öyle şeylere sahip olduklarını biliyorsun.” Bir çatal daha aldı, ama potansiyometreyi

döndürmek için can atıyordu. İkinci bağlantıyı yaptığında parazitin değiştiğinden oldukça emindi.

“Siloyla böyle uğraşmanın bize yarardan çok zarar getireceğini onlara söyleyip duruyorum. Bu sadece geri kalanları da karşımıza almamıza neden olur.”

“Aynen. Baksana, şunu ayarlayabilir misin? Hazır ben yemek yiyorken.”

Parazitin sesini açtı, parlak tellerden sarkmakta olan gevşek kontrol düğmesini çevirebilmek için iki eline de ihtiyacı vardı. Shirly el yapımı hoparlörlerden gelen kulak tırmalayıcı cızırtı yüzünden sinmişe benziyordu. Kapatmak istercesine elini ses düğmesine uzattı.

“Hayır, şimdi taktığımızı çevirmeni istiyorum.”

“Ne haltlar karıştırıyorsun Walk? Ye artık şu kahrolası yemeğini.”

Yemekten bir çatal daha aldı. Ve Shirly tüm sövgülerine ve itirazlarına rağmen kolu ayarlamaya koyuldu.

“Yavaş yavaş,” dedi Walk, dolu bir ağızla.

Sonrasında hoparlörlerden duyulan parazitte su götürmez bir modülasyon oldu. Hışırdayan plastik canlanıp odada oradan oraya zıplamaya başlamıştı sanki.

“Bir de ne yaptığımı bilsem?”

“Yaşlı bir adama yardım ediyorsun-”

“-ya, ne demezsin. Gelip şuna bir el atsan iyi olacak-”

Walker çatalını bırakıp durması için elini kaldırdı. Yine de kadın durması gereken noktayı geçip bir kez daha parazite yakalandı. Bunu Shirly de fark etmiş gibi görünüyordu. Dudağını ısırdı ve sesler tekrar duyulana dek düğmeyi ters yönde çevirdi.

“Bana uyar. Zaten burada da ses seda yok. Alet çantamı getireyim mi?”

Shirly, “Başardın,” diye fısıldadı Walker’a, sanki sesli konuştuğu takdirde hattın diğer ucundaki insanlar onu duyabilecekmiş gibi. “Tamir ettin-”

Walker dur dercesine elini kaldırdı. Konuşma devam etti.

“Olumsuz. Çantayı boş ver. Şerif Yardımcısı Roberts’ın çantası burada yanında zaten. Dediğim gibi, delilleri temizliyor-”

“Anlayacağın seninki hiçbir şey yapıyor, ben de burada çalışıyorum!” diye seslendi biri arka plandan, zayıfça.

Telsizden bir kahkaha gürleyince Walker başını Shirly’ye çevirdi, espriye gülenlerin sayısı birden fazlaydı. Ne zamandır birilerinin güldüğünü duymamıştı. Ama *kendisi* gülmüyordu. Walker şaşkınlıktan kaşlarının çatıldığını hissetti.

“Sorun ne?” diye sordu Shirly. “Başardık işte! Tamir ettik!” Taburesinden kalktı ve koşup Jenkins’e haber vermeye gidiyormuş gibi arkasını döndü.

“Bekle!” Walker avucuyla sakalını sildi ve çatalıyla dağınık telsiz parçası kalabalığını işaret etti. Shirly bir adım ötesinde dikilip gülümseyerek ona bakıyordu.

“Şerif Yardımcısı *Roberts* mı?” diye sordu Walker. *“Hangi* kattalar ki bunlar?”

59

• Silo 17 •

Juliette Kıyafet Laboratuvan'nın ışıklarını yakıp Tedarik'ten getirdiği yeni yükü içeri taşıdı. Solo'nun aksine, kesintisiz güç kaynağı konusunda üzümünü ye bağını sorma anlayışına sahip değildi. Gücün nereden geldiğini bilmemek, bir gün kesileceği ihtimalini düşünmek gerim gerim gerilmesine neden oluyordu. Solo ışıkların tamamını açıp bir daha kapatmamak gibi bir huy, hatta takıntı edinmişken, Juliette gizemli enerjiyi olabildiğince korumaya uğraşıyordu.

Son bulduğu süprüntüleri karyolasının üzerine bırakırken bir yandan da Walker'ı düşündü. Acaba adam işlerinin arasında yaşamaya bu şekilde mi başlamıştı? Hiç bitmeyen bir dizi sorunla uğraşmayı bir takıntı, bir dürtü, bir ihtiyaç hâline mi getirmişti? O yüzden mi yalnızca o sorunların hemen yanı başında gözüne uyku girer olmuştu?

Yaşlı adamı anladıkça ondan daha da uzaklaşıyor ve kendini daha da yalnız hissediyordu. Oturup dizlerini ovuşturdu, son tırmanışından dolayı kalça ve baldırları kasılmıştı. Şu son haftalarda bacakları taşıyıcılarınkinden farksız bir hâl almaya başlamıştı, ama hâlâ sürekli ağrıyorlardı; içlerindeki sızı hiç kesilmeyen, yepyeni bir histi. Kaslarını sıkmak bu sızıyı acıya dönüştürdü ve her nedense bunu sızıya tercih ediyordu. Kör ve tanımsız hislerdense keskin ve belirgin olanları tercih ederdi. Juliette anlayabildiği duyguları severdi.

Ayaklarını silkeleyerek botlarını çıkardı, bu süprüntü şeylerin *onun* olduğunu düşünmek çok acayipti, ayağa kalktı. Yeterince dinlenmişti. Dinlenmek için kendine ayırabildiği en fazla süre buydu. Bez çuvallarını göz alıcı tezgâhlardan birine kadar taşıdı, Kıyafet Laboratuvan'ndaki her şey Mekanik'te sahip olduklarından çok daha hoştu. Yan yolda bırakacak şekilde tasarlanan parçalar dahi belli bir kimya ve mühendislik bilgisiyle yapılmışlardı, kötücül maksatlarını bildiği için bu inceliği ancak yeni yeni takdir edebilmeye başlıyordu. Sistemin nasıl çalıştığını görmek için pulları ve contaları, yani Tedarik'ten aldığı eşyalarla Laboratuvar'ın işe yaramaz

artıklarını bir araya toplamıştı. Ana tezgâhın hemen arkasında, Juliette'le birlikte buralara gönderilen şeytani tehlikenin yadigârıyla birlikte öylece duruyorlardı.

Tedarik'ten aldığı parçaları boşalttı ve *bambaşka* bir silonun yasaklanmış kalbine girebiliyor olmasının, orada *yaşamasının* ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Hepsi de onun gibi insanları ölüme göndermek için tasarlanmış bu tezgâhları, kusursuzca çalışan bu aletleri takdir edebilmesi ise daha da garipti.

Duvarlara ve birbirinden farklı yerleri tamir gerektiren, askılara asılmış bir düzine kadar temizlik kıyafetine baktı, bu tıpkı hayaletvari silüetlerle dolu bir odada yaşayıp çalışmaya benziyordu. O kıyafetlerden bir tanesi askısından inip de bir başına etrafta dolanmaya başlasa Juliette buna hiç şaşırmazdı. Her birinin bacakları ve kolları içlerinde biri varmışçasına kabarıktı, yansıtmalı vizörleri meraklı yüzleri kolayca gizleyebilirdi. Sanki bu asılı şekiller ona refakat ediyorlardı. Sanki bulduğu parçaları iki yığına ayırırken kendisini duygusuzca izliyorlardı: yığınlardan biri sıradaki büyük projesi için gerekli olan eşyalardan, diğeri ise ne için kullanacağına dair tam bir fikri olmadan söktüğü işe yarar parçalardan oluşuyordu.

Zor bulunur türden, şarj edilebilir bir bataryayı ikinci gruba atıverdi; üzerinde bir türlü temizleyemediği bir kan lekesi vardı. Malzemeleri aşırırken karşılaştığı bazı sahneler geldi gözünün önüne: mesela Tedarik'in idari ofisinde intihar etmiş iki adam; elleri birbirine kenetli, bilekler karşılıklı kesilmiş, üstleri başları pas renginde bir lekeye bulanmıştı. Bu en berbat sahnelerden biri, aklından silemediği bir anıydı. Silonun dört bir yanına dağılmış başka vahşet izleri de vardı. Bu mekânın her yerine bir tekinsizlik ve bozulmuşluk hâkimdi. Solo'nun gerekmedikçe bahçelere ve ötesine neden geçmediğini çok iyi anlamıştı. Yıllardır yalnız olmasına rağmen her gece sunucu odasının kapısına dosya dolabını dayama huyunu da anlayışla karşılar olmuştu. Juliette onu suçlayamıyordu. Kendisi de her gece uyumadan önce Kıyafet Laboratuvarı'nın kapısındaki sürgüleri çekiyordu. Hayaletlere falan inandığı yoktu, ama bu inkârı, gerçek insanlar tarafından değilse de, silo tarafından sürekli izleniyor olma hissiyle her an sınanmaktaydı.

Hava kompresörünün başında çalışmaya koyuldu ve her zaman olduğu gibi, elleriyle bir şeyler yapabilmek ona kendini iyi hissettirdi. Bir şeyleri *tamir etmek.* Başka şeylere odaklanmak. Temizliğe gönderilişinin ve bu silonun ölü gövdesine zar zor girebilmek için atlattığı çetin sınavın ardından, ilk birkaç gece boyunca güzelce uyku çekebileceği bir yer aramıştı. Solo'nun her yeri istila eden çer çöp yığınlarının berbat kokusundan dolayı sunucu odasının aşağısında bir yerde uyuması mümkün değildi. Şansını IT şefinin dairesinde denemişti, ama Bernard aklına geldikçe orada oturmasına imkân bile yoktu. Bir-iki büroda bulunan kanepelerin de boyları kısa gelmişti. Sunucu odasının zeminine açmaya çalıştığı yer yatağı güzeldi, ama o yüksek dolaplardan gelen tıkırtı ve vızıltılar az kalsın onu çıldırtıyordu.

İçinde hayalet ve gulyabanilerin gezindiği Kıyafet Laboratuvarı, ne gariptir ki, geceleyin adamakıllı uyku çekebildiği tek yerdi. Muhtemelen her tarafta aletler, kaynak makineleri, cıvata anahtarları, akla gelebilecek bir sürü priz ve tornavidayla dolu çekmeceli duvarları olduğu içindi. Şayet bir şeyleri tamir edecekse kendisi de dâhil aradığı her şey bu odadaydı. On yedinci siloda kendini evinde hissedebildiği diğer iki yer ise inişli çıkışlı yolculukları sırasında ara sıra içlerinde uyuduğu iki nezarethaneydi. Bir de boş sunucunun arkasına oturup Lukas'la konuştuğu yer vardı tabii.

Metalden yapılma büyük alet kutularının birinden uygun boyutta bir kılavuz almak üzere odanın diğer ucuna giderken Lukas'ı düşündü. Kılavuzu cebine attı ve eksiksiz temizlik kıyafetlerinden birini aşağı indirdi, kıyafetin ağırlığına hayran kaldı, aynısından giydiğinde hissettiği kabarıklığı anımsadı. Kıyafeti tezgâhın üzerine koydu ve başlığın bağlantı kelepçesini söktü, sonra da kelepçeyi matkap tezgâhına götürüp dikkatlice bir başlangıç deliği açtı. Kelepçeyi bir mengeneye tutturarak kılavuzu deliğe sokmaya, hava hortumu için yeni yollar açmaya koyuldu. Solo, taze ekmek kokusuyla birlikte Laboratuvar'a girdiği sırada hem kılavuzla boğuşuyor, hem de Lukas'la aralarında geçen son konuşmalarını düşünüyordu.

“Merhaba!” diye seslendi adam, kapı eşiğinden. Juliette başını kaldırıp ona baktı ve başıyla girmesini işaret etti. Kılavuzu çevirmek uğraş gerektiriyor, metal tutacak avucuna batıyordu; kaşlarında ter birikmeye başlamıştı.

“Biraz daha ekmek pişirdim.”

“Harika kokuyor,” diye homurdandı.

Solo’ya bazlama yapmayı öğrettiği günden beri onu bir türlü dur-duramıyordu. Solo elindeki tarifleri denerken konserve yiyeceklerini sakladığı raflardaki büyük un kutuları birer birer eksilmişti. Ona daha çok şey pişirmeyi öğretip bu çalışkanlığını çeşitlilikle değerlendirmesi gerektiğini hatırlattı kendine.

“Salatalıkları da dilimledim,” dedi, benzersiz bir ziyafet olacakmışçasına övünçlüydü. Geçen onca yıl boyunca Solo bir yeni yetmenin zihnine sıkışıp kalmıştı ve buna yemek huyları da dâhildi.

“Az sonra biraz alırım,” dedi Solo’ya. Nihayet, kılavuzu ıkına sıkına kılavuz deliğe sokmayı başardı, böylelikle Tedarik’ten üretilmişçesine muntazam bir vidalı bağlantı kurmuş oldu. Kılavuzun ucu, aynı bir mastar vidanın çıkacağı gibi, kolayca çıkıverdi.

Solo ekmek ve sebzeyle dolu tabağını tezgahın üzerine bırakıp bir tabure kaptı. “Neyle uğraşıyon? Başka bir pompayla mı?” Üzerinde hortumların bulunduğu geniş tekerlekli hava kompresörüne dikkatle baktı.

“Hayır. O iş çok vakit alacaktı. Su altında nefes almayı sağlayacak bir şeyle uğraşıyorum.”

Solo güldü. Juliette’in şaka yapmadığını anlayana dek bir ekmek parçasını gürültüyle çiğneyip durdu.

“Sen ciddisin.”

“Evet. *Gerçekten* ihtiyacımız olan pompalar silonun en dibindeki su çukurlarında. IT’den alacağım elektriğin bir kısmını *aşağıya,* onlara götürsem yeter. Böylece bu yeri kurutmamız yıllar değil, haftalar ya da aylar sürer.”

“Su altında nefes almak,” dedi Solo. Asıl çıldıran kişi *Juliette’miş*gibi baktı ona.

“Silomdan buraya geliş şeklimle arasında bir fark yok.” Hava hortumu kaplininin erkek ucunu silikon bantla sardı, sonra da onu kelepçeye geçirmeye koyuldu. “Bu kıyafetler hava geçirmez, yani aynı zamanda su geçirmez de oluyorlar. Bana gereken tek şey sürekli solumamı sağlayacak bir hava ikmali, sonra istediğim kadar aşağıda çalışabilirim. En azından pompaları çalıştırmaya yetecek kadar.”

“Hâlâ çalışıyorlar mıdır sence?”

“Çalışmaları lazım.” Bir cıvata anahtarı kaptı ve kaplini cesaret edebildiği kadar sert bir şekilde sıktı. “Su altında kalacak şekilde tasarlandılar ve çalışma prensipleri basit. Bir tek elektrik gerekiyor, bizde de ondan bolca var.”

“Ben ne yapacağım?” Solo ellerini temizleyerek ekmek kırıntılarını tezgâha döktü. Bir parça ekmeğe daha uzandı.

“Sen de kompresöre göz kulak olacaksın. Sana krank kolunu nasıl çevireceğini, benzini nasıl dolduracağını göstereceğim. Şerif yardımcılarının şu portatif telsizlerinden birini bu kaska takacağım ki haberleşebilelim. Ortalık hortum ve kablodan geçilmeyecek.” Solo’ya gülümsedi. “Hiç endişelenme, sana oyalanacak bir şeyler bulacağım.”

“Endişelenmiyorum,” dedi Solo. Derin bir iç geçirdi ve salatalığını kütürdeterek yedi, gözlerini kompresöre dikmişti.

Ve Juliette o anda Solo’nun - tıpkı çok az tecrübesi ama büyük gereksinimi olan bir yeniyetme gibi - yalan atma sanatında henüz ikna edici biçimde bir ustalık edinemediğini fark etti.

60

• Silo 18 •

‘...kampın diğer tarafından oğlanlar. Yaz kampı idarecisiymiş gibi davranan araştırmacılar bu sonuçları dikkatle incelemişlerdir. Yaşanan şiddet kontrolden çıkınca, deney daha tam olarak yürütülemeden durdurulmak zorunda kalınmıştır. Hemen hemen aynı yetişme tarzına ve değerlere sahip iki grup oğlan çocuğuyla Robbers Cave’de başlayan olay, psikoloji alanında iç gruplaşma ve dış gruplaşma senaryosu olarak bilinir hale gelmiştir. Kişinin şapkayı takma şekli, ses tonundaki değişim gibi hissedilen ufak farklılıklar affedilmez ihlaller haline gelmiştir. Taşlar havada uçuşmaya ve her iki kampa yapılan baskınlar sonucunda kan dökülmeye başlayınca, araştırmacıların deneyi sonlandırmaktan başka ellerinden hiçbir şey... ’’[7]

Lukas gerisini okuyamadı. Kitabı kapattı ve uzun raflara sırtını yasladı. Pis bir koku aldı, eski kitabın sırtını burnuna götürdü ve kokladı. Koku *benden* geliyor, diye hükme vardı sonunda. En son ne zaman duş almıştı? Günlük rutin diye bir şeyi kalmamıştı. Ne sabahları bağıran çocukların sesiyle uyanıyordu, ne yıldızların peşine düşmekle geçen akşamlar vardı artık, ne de ertesi gün bütün bunları tekrarlayabilsin diye ona yatağına kadar rehberlik eden loş merdiven boşluğu. Bunların yerine otuz beşinci katın gizli, ranzalı odasında dönüp durmakla geçen sıkıntılı dönemler vardı şimdi. Bir düzine ranzanın olduğu odada tek başınaydı. Misafiri varsa kırmızı ışıklar yanıp söner, kendisine yemek getirdiklerinde Bernard ve Peter Billings’le iki çift laf eder, çağrı geldiğinde de cevap vermesine mani olan bir şey yoksa Juliette’le uzun uzun muhabbet ederlerdi. Bunların olmadığı zamanlarda da kitaplar vardı. Herhangi bir sırası olmayan tarih kitapları, milyarlarca insanı veya başka başka yıldızları anlatan kitaplar. Şiddet hikâyeleri, çıldıran toplulukların hikâyeleri, insanların şaşırtıcı hayatlarına dair hikâyeler, günün birinde sönecek olan yörüngedeki güneşlere dair hikâyeler, her şeyin sonunu

getirebilecek silahlara ve hemen hemen getirmiş olan hastalıklara dair hikâyeler.

Daha ne kadar böyle devam edebilirdi? Okuyarak, uyuyarak ve yemek yiyerek' Haftalar şimdiden aylar gibi gelmeye başlamıştı. Günlerden neydi haberi yoktu, bu tulumu ne zamandır giydiğini, üzerindekileri çıkartıp kurutucudaki tulumu giyme vaktinin gelip gelmediğini hatırlamasına imkân yoktu. Bazı zamanlar üzerini değiştirmiş ve kıyafetlerini günde üç kez yıkamış gibi hissediyordu. Haftada iki kez yıkıyordu muhtemelen. Tulum kokusu bu sürenin daha uzun olduğuna işaret eder gibiydi.

Başını kitap kutularına dayadı ve gözlerini kapadı. Okuduklarının tamamı doğru olamazdı. Aklı almıyordu bir türlü, çok kalabalık ve acayip bir dünyadan bahsediliyordu. Bütün bunların boyutunu kafasında ölçüp biçtiğinde; toprağın altına gömülmüş yaşamlarını, temizliğe gönderilen insanları ve kimin kimden ne çaldığına dair tartışmaları düşündüğünde … bazen bir tür zihinsel yükseklik korkusuna kapılıyordu. Bir uçurumun hemen kenarında dikilmenin, ta aşağılardaki kara hakikati görmenin ama onu seçemeden önce duyularının geri gelmesinin, gerçekliğin kendisini uçurumun kenarından çekip kurtarmasının neden olduğu o korkutucu dehşeti hissediyordu.

Kırmızı ışıkların tekrar yanıp söndüğünü fark ettiğinde ne kadar zamandır bambaşka bir zamanı ve yeri hayal ederek öylece oturduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Lukas kitabı teneke kutusuna geri koydu ve zar zor ayağa kalktı. Bilgisayar ekranına bakınca sunucu kapısında dikilen Peter Billings'i gördü, odaya ancak bu kadar yaklaşmasına izin veriliyordu. Lukas'ın akşam yemeğinin bulunduğu tepsi, kapının iç tarafındaki çalışma çizelgesi dolabının üzerinde duruyordu.

Bilgisayarın başından ayrılıp koridorda koşturdu ve merdiveni alelacele çıktı. Izgarayı çıkardıktan sonra dikkatlice tekrar yerine yerleştirdi ve uğuldayan, uzun sunucuların arasında dolambaçlı bir yol çizerek ilerledi.

“Hah, IT'nin göz bebeği de teşrif ettiler.” Peter gülümsese de Lukas'a bakan gözlerinde bir şüphecilik vardı.

Lukas başıyla selam verdi. “Şerif,” dedi. Peter’ın alttan alta onunla alay ettiği, ona tepeden baktığı hissine kapılmıştı hep, hem de neredeyse aynı yaşta olmalarına rağmen. Ne zaman yanında Bernard’la çıkagelse (özellikle de Bernard’ın niye Lukas’ın güvende tutulmasının şart olduğunu açıkladığı gün) genç sayılabilecek iki adamın arasında bir tür rekabetçi gerilim yaşanır gibi olurdu. Sesli olarak söylenmese de Lukas’ın gözünden kaçmayan bir gerilimdi bu. Yalnız kaldıklarında Bernard, Lukas’a gizlilik sözü verdirmiş ve kendisine Peter’ı muhtemel bir başkanlık görevine hazırladığını, o ve Lukas’ın günün birinde el birliğiyle çalışacaklarını söylemişti. Lukas tepsiyi dolaptan çekip alırken bunu aklından çıkarmamaya çalıştı. Peter onu izliyordu, düşüncelere dalmış, kaşlarını çatmıştı.

Lukas gitmek üzere arkasını döndü.

“Neden oturup burada yemiyorsun?” diye sordu Peter, kalın sunucu odasının kapısına yaslanmaya devam ederek.

Lukas donup kaldı.

“Bernard varken burada oturup yediğini görüyorum, ama ben geldiğimde hemen kaçıp gidiyorsun.” Peter eğildi ve sunucu kümelerine göz gezdirdi. “Bütün gün burada ne yapıyorsun sahi?”

Lukas kapana kısıldığını hissetti. Aslında çok da aç sayılmazdı, yemeği sonra yemek için saklamayı düşündü, ama tabağın dibini görene dek yemeği yemek genelde bu konuşmalardan kurtulmanın en hızlı yoluydu. Omuz silkti ve yere oturdu, sırtını çalışma çizelgelerinin bulunduğu dolaba dayayıp ayaklarını karşısında dikilen adama doğru uzattı. Tepsinin kapağını açınca tanımlanamayan bir çorbayla dolu bir kâse, iki dilim domates ve bir parça mısır ekmeği çıktı ortaya.

“Genelde sunucularla uğraşıyorum, eskiden olduğu gibi işte.” Yavan ekmekten bir ısırık alıp yemeye koyuldu. “Bir tek fark var, o da mesai bitiminde eve yürümek zorunda olmamam.” Kuru ekmeği çiğnerken Peter’a gülümsedi.

“Doğru ya, Orta-Katlar’da yaşıyordun sen, değil mi?” Peter kollarını göğsünde kavuşturdu ve yaslandığı kalın kapıya iyice kuruldu. Lukas yana eğildi ve Peter’ın yanından bakışlarını

koridorun ucuna çevirdi. Köşe başından sesler duyuluyordu. Kalkıp koşma isteği duydu birden, hem de sırf koşmuş olmak için.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı. "Dairem aslında En-Tepe'de kalıyor."

Peter güldü "Oranın sakinlerine göre Orta-Katlar'ın hepsi En-Tepe'de zaten."

Lukas ağzı boş durmasın diye mısır ekmeğinden koparıp durdu. Lokmasını çiğnerken çorbaya şüpheli gözlerle baktı.

"Bernard planladığımız esaslı saldırıdan bahsetti mi sana? Ben de aşağı inip katılsam mı diye düşünüyordum."

Lukas başını olumsuzca salladı. Kaşığını çorbaya daldırdı.

"Mekaniktekilerin inşa ettiği duvardan ve o salakların kendilerini nasıl içeri hapsettiklerinden haberin vardır herhâlde? İşte, Sims ve adamları o duvarı patlatıp un ufak edecekler. Bizim taraftan patlayıcıları ayarlamak için epey vakitleri oldu, bu küçük isyan en fazla birkaç gün içinde bitmiş olacak yani."

Sıcak çorbayı höpürdeterek içerken Lukas'ın tek düşünebildiği o çelik duvarın ardına kısılan Mekanik'in kadınlarıyla erkekleri ve başlarından neler geçtiğiydi.

"Yakında buradan çıkabileceğim anlamına mı geliyor bu?" Çatal bıçak kullanmaya lüzum görmeden kaşığının kenarını ham domatesin ortasına bastırdı. "Dışarıda canımı tehlikeye atacak bir durum yok ya? Kim olduğumu bilen bile yok."

"Bu Bernard'a bağlı. Son zamanlarda garip davranmaya başladı. Üzerinde bayağı baskı var galiba." Peter sırtını kapıdan aşağı doğru kaydırarak çömelir pozisyona geçti. Lukas'ın ona bakmak için artık kafasını kaldırmak zorunda kalmaması iyi olmuştu.

"Anneni ziyarete getirmekle ilgili bir şeyler söyledi. Bu da en az bir hafta daha buradasın anlamına geliyor bence."

"Harika." Lukas yemeğini biraz daha didikledi. Uzaktaki sunucu vızıldamaya başlayınca vücudu bir sicimle

çekilmişçesine seğirdi. Tepe ışıkları, işin iç yüzünden haberdar olanların anlayabileceği biçimde, belli belirsiz yanıp söndüler.

"O da ne?" Peter, parmak uçlarında hafifçe yükselerek sunucu odasına göz gezdirdi.

"İşimin başına dönmem gerektiğini belirtiyor." Lukas tepsiyi geri uzattı. "Yemeği getirdiğin için teşekkürler." Gitmek üzere arkasını döndü.

"Hey, Başkan hepsini yediğinden emin olmamı-"

Lukas arkasına bakmadan el salladı. Uzun sunuculardan birinin köşesinden dönüp gözden kayboldu ve bir yandan odanın arkasına doğru yavaşça koşmaya başlarken diğer yandan da eliyle ağzını sildi, Peter'ın onu takip edemeyeceğini biliyordu.

"Lukas-!"

Ama Lukas çoktan gitmişti. En uçtaki duvara doğru aceleyle koşarken anahtarlarını yakasının altından çıkarttı.

Kilitlerle uğraştığı sırada tepe ışıklarının yanıp sönmesinin kesildiğini fark etti. Peter kapıyı kapatmıştı. Arka paneli söktü ve kulaklıkları kılıfından çıkartıp kablosunu taktı.

"Alo?" Mikrofonu ayarlayarak ağzına fazla yakın tutmadığından emin oldu.

"Selam." Kadının sesi bir yemeğin dolduramayacağı kadar doldurdu içini. "Koşturdum mu seni?"

Lukas derin bir nefes aldı. Böyle esir hayatı yaşayınca ve her gün işten eve, evden işe yürümeyince formdan düşmüştü. "Hayır," diye yalan söyledi. "Ama aramaları biraz azaltsan iyi olabilir. En azından gündüz vakti. İsmi-lazım-değil habire burada. Dün uzun uzun çaldırdığında sunucunun *hemen yanı başında* oturuyorduk. Tepesinin tası cidden attı-"

"Sinirlenmesi umurumda mı sence?" deyip güldü Juliette. "Hem yanıtlamasını *istiyorum.* Onunla biraz daha konuşmayı çok isterim. Ayrıca, ne yapmamı önerirsin? Seninle konuşmak istiyorum, *birileriyle*konuşmam gerek. Ve sen de her zaman tam oradasın. Beni arayıp da burada çağrını bekliyor olmamı umacak halin yok ya? Of, zaten bu lanet yerin bir o

katındayım bir bu katında. Geçen hafta otuzlu katlardan Tedarik'e kaç kere gittim biliyor musun? Bir tahmin et bakalım."

'Tahmin edesim yok." Lukas göz kapaklarını ovuşturdu.

"Herhalde bir on kere gitmişimdir. Hem madem sürekli senin yanında, bana bir iyilik yapıp onu benim için öldürebilirsin. Beni de onca eziyetten-"

"Öldürmek mi?" Lukas kolunu salladı. "Ne yani, geberene kadar güzel bir sopa mı çekeyim ona?"

"Gerçekten de bir tüyo vermemi mi istiyorsun? Çünkü onu nasıl geberteceğimi sayısız kez hayal-"

"Yok, tüyo falan istemiyorum. Ayrıca kimseyi *öldürmek* de istemiyorum! Hiçbir zaman da*istemedim."* Lukas işaret parmağını şakağına koydu ve baskı yaparak küçük çemberler çizdi. Bu baş ağrıları bitmek bilmiyordu. Ta şeyden beri- Bir süredir-

"Unut gitsin," dedi Juliette, sesindeki tiksinmişlik tellerden ışık hızıyla Lukas'a iletildi.

"Bak-" Lukas mikrofonunu tekrar ayarladı. Bu tür muhabbetlerden hiç hazzetmiyordu. Havadan sudan konuştukları zamanları yeğlerdi."Kusura bakma, sadece … işler burada biraz sarpa sardı. Kimin ne halt ettiğini bilmiyorum. Etrafımda onca veriyle bu kutu gibi yerde kalıyorum, durmadan çatışan insanların bangır bangır seslerinin duyulduğu bir telsizim var ve buna rağmen diğerleriyle kıyaslandığında bir boktan haberim yok."

"Ama bana güvenebileceğini biliyorsun, değil mi? İyilerin tarafında olduğumu biliyorsun? Gönderilmeyi hak edecek kötü bir şey yapmadım Lukas. Bunu bilmeni istiyorum."

Juliette'in derin bir iç çekerek nefesini salışını dinledi. Kadının orada, bir deliyle o siloda yapayalnız hâlde oturduğunu, mikrofonunu dudaklarına dayadığını, göğsünün hiddetle inip kalktığını, zihninin kendisinden bir dolu beklentiyle dolu olduğunu hayal etti-

"Lukas, haklı tarafta olduğumun farkındasın, değil mi? Ve de kafayı yemiş bir adam adına çalıştığının?"

"Her şey çıldırdı zaten," dedi. "Herkes çıldırdı. Bildiğim şu: IT'de oturmuş, kötü bir şeyler olmamasını umuyoruz ve aklımıza gelebilecek en kötü şey zaten *bizim* başımıza geldi."

Juliette derin bir nefes daha verdi ve Lukas ona isyanla ilgili anlattıklarını, ona aktarmadığı şeyleri düşündü.

"Benimkilerin yaptıklarıyla ilgili neler anlattığını biliyorum, ama bu işe neden kalkıştıklarını anlıyor musun? Anlıyor musun bunu? Bir şeyler yapılması gerekiyordu Luke. Hâlâ da gerekiyor."

Lukas, kadının onu göremediğini unutup omuz silkti. Ne kadar sık konuşuyor olursa olsunlar hâlâ biriyle bu şekilde konuşmaya alışamamıştı.

"Yardım edebilecek bir konumdasın," dedi Juliette.

"Burada olmayı ben *istemedim."* Öfkelenmeye başladığını hissediyordu. Neden muhabbetleri her seferinde kötü konulara sürüklenmek zorundaydı ki? Niye yedikleri en güzel yemekten, çocukken en sevdikleri kitaplardan, ikisinin de hoşuna giden ve canlarını sıkan şeylerden konuşmuyorlardı yine?

"Bulunduğumuz yerde olmayı ikimiz de istemedik," diye hatırlattı Lukas'a, soğukkanlılıkla.

Bu söz Lukas'ı duraksattı; kadının bulunduğu yer, o yere ulaşmak için nelerden geçtiği geldi aklına.

"Kader bazen bizi istemediğimiz yerlere götürebilir," dedi Juliette, "ancak sonrasında eylemlerimizi kontrol edemez."

"Kapatsam iyi olacak." Lukas hafifçe nefes aldı. Ne eylemlerini ne de kaderi düşünmek istiyordu. Bu konuşmayı yapmak istemiyordu. "Pete birazdan akşam yemeğimi getirecek," diye yalan söyledi.

Sessizlik oldu. Kadının nefes alıp verişini duyabiliyordu. Birinin düşünmesini dinlemek gibiydi aynı.

"Peki," dedi. "Anlıyorum. Benim de gidip şu kıyafeti test etmem lazım zaten. Unutmadan, bu zımbırtı işe yararsa bir süre buralarda olmayabilirim. Yani benden bir-iki gün boyunca haber falan alamazsan-"

“Dikkatli ol,” dedi Lukas.

“Olurum. Ve dediğimi aklından çıkarma Luke. Attığımız her adım kim olduğumuzu belirler. Sen onlardan biri değilsin. Oraya ait değilsin. Lütfen unutma bunu.”

Lukas mırıldanarak aynı fikirde olduğunu belirtti ve Juliette güle güle dedi, uzanıp jakı çıkarırken kadının sesi hâlâ kulaklarındaydı.

Kulaklıkları kılıfına sokacağına arkasındaki sunucuya sırtını verip çöktü kaldı, kulaklık yastıklarını parmaklarının arasında sıkarken aklından ne yaptığını, kim olduğunu sorguladı.

Oracığa dertop olup ağlamak, yalnızca gözlerini kapatmak ve dünyadan kopup gitmek geldi içinden. Ama gözlerini kapatıp kendini karanlığın kollarına bırakırsa göreceği tek şeyin o *kadın*olacağını biliyordu. Şu ufak tefek, kır saçlı kadın… Bedeni mermilerin, *Lukas’ın* mermilerinin isabetiyle sarsılırken… Tetiğin üzerindeki parmağını, yanaklarının tuzla ıslanışını, yanmış barutun iğrenç kokusunu, masaya düşen boş mermi kovanlarının tıngırtısını ve omuz omuza verdiği erkeklerle kadınların coşkulu, zafer sarhoşu çığlıklarını hissedeceğini biliyordu.

61

• Silo 18 •

"-geçen perşembe sana onu iki gün içinde getiririm demiştim ya."

"Ee, başlarım ama, iki gün oldu zaten Carl. Temizliğin yarın sabah yapılacağının farkındasın, değil mi?"

"Sen de bugünün hâlâ bugün olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Ukalalık taslama bana. Derhâl o dosyayı al ve doğruca buraya getir, kapiş? Eğer bu koduğumun işi senin yüzünden güme giderse yemin ederim-"

"Getireceğim. Yapma be adamım. Seninle kafa buluyordum. Sakinleş."

"Sakinleşmiş. Siktir git! Ben ancak yarına sakinleşirim. Hattan ayrılıyorum. Sen de sağda solda aylaklık etme."

"Hemen geliyorum…"

Shirly başını ellerinin arasına almış, dirseklerini Walker'ın tezgâhına dayamış bir hâlde duruyordu. Parmakları saçlarının arasına karışmıştı. "Derinler aşkına, neler oluyor burada?" diye sordu. "Walk, nedir bu? *Kim* bu insanlar?"

Walker büyütecinin ardından baktı. Temizlik fırçasından koparttığı tek adet kılı, astar boyasının yaş kapağındaki beyaz sıvıya daldırdı. Mümkün olduğunca özen göstererek, diğer eliyle bileğinin titremesini engelleyip kılı potansiyometreden uzağa, kontrol kolunun üzerine çizdiği sabit işaretin tam karşısına sürükledi. Tatmin olmuş bir şekilde şu ana dek attığı tik işaretlerini saydı, her biri bir başka güçlü sinyalin konumunu belirtmekteydi.

"On bir," dedi. Yüzünü Shirly'ye döndü, kadın bir şeyler söylüyordu, ama ne dediğini tam anlamamıştı. "Ve hâlâ bizimkini bulabildiğimizi sanmıyorum."

"Bizimki mi? Walk, kafayı yiyeceğim. Bu sesler *nereden* geliyor?"

Adam omuz silkti. “Şehirden? Tepelerin ardından? Nereden bilebilirim ki?” Düğmeyi yavaşça döndürmeye başladı ve başka konuşmalar için kulak kesildi. “Bizim haricimizde on bir telsiz bağlantısı. Ya başka da varsa? Olması gerek, değil mi? Hepsini çoktan bulmuş olma ihtimalimiz ne?”

“Sonuncusunda temizlikten bahsediyorlardı. Şeyi kastediyor olabilirler mi? Hani…?”

Walker başıyla onaylayınca kafasına taktığı büyüteç hafifçe kaydı. Onu düzeltti ve yeniden düğmeyi ayarlamaya koyuldu.

“Demek ki onlar da bir siloda. Aynı bizim gibi.”

Kadının potansiyometreye telle bağlanmasına yardım ettiği ufak yeşil kartı işaret etti. “Şu devre o işe yarıyor olmalı, belki de dalga frekansını modüle ediyordur.” Shirly sesler yüzünden çıldırmak üzereydi; bu tür gizemler Walker’ın daha çok ilgisini çekiyordu. Parazit hışırtısı duyuldu; düğmeyi çevirmeye ara verdi ve yakaladığı hışırtıyı netleştirmek için ince ayara girişti ama bir şey çıkmadı. Sonra düğmeyi çevirmeye devam etti.

“Üzerinde *on sekiz* yazan ufak kartı mı kastediyorsun?”

Walker saf saf kadına baktı. Parmakları aramayı bıraktılar. Sonra başıyla onayladı.

“Demek ki en az *bu kadar* silo var,” dedi Shirly, ipuçlarını Walker’dan daha hızlı birleştirerek. “Jenkins’i bulmam gerek. Bunu ona söylemeliyiz.” Taburesinden kalktı ve kapıya doğru gitti. Walker kafasını yavaş yavaş salladı. Ulaştığı sonuçlar başını döndürmüştü, tezgâh ve duvarlar yana doğru kayıyordu sanki. Bu duvarların ötesinde *insanların* olduğu fikri—

Şiddetli bir gürültü dişlerini takırdattı ve düşüncelerini sarstı. Yer sarsılınca birden ayağı kaydı, başının üstünde çaprazlama uzanan boru ve tel karmaşasından onlarca yıllık toz yağdı aşağı.

Walker yana yuvarlandı, öksürüyor, havada salınan misk kokulu küfü soluyordu. Patlamadan dolayı kulakları çınlıyordu. Büyütecini bulmak için başını yoklarken önündeki çelik döşemenin üzerinde büyütecin çerçevesini gördü, merceği kum tanesi büyüklüğünde parçalara ayrılmıştı.

“Ah, hayır. Ona-” Ellerinden destek almaya çalışırken kalçasına bir ağrı saplandı, kemiğin çeliğe çarptığı yere şiddetli bir sızı girdi. Aklı durmuştu. Scottie’ye karanlıktan çıkıp kendisine yardım etmesi için elini sallayıp yalvardı.

Ağır bir bot büyütecinden geriye kalan parçaları ezdi. Güçlü ve genç eller onu tulumundan tutup ayağa kaldırdı. Her taraftan bağırışlar duyuluyordu. Silahların pat pat pat ve tak tak tak sesleri de öyle.

“Walk! iyi misin?”

Jenkins onu tulumundan tuttu. Çocuk onu tutmayı bıraktığı takdirde yere yığılıp kalacağından hiç şüphesi yoktu Walker’ın.

“Büyüte-”

“Efendim! Gitmemiz lazım! içeri girdiler!”

Walker kapıya doğru döndü ve Shirly’nin ayağa kalkmasına yardım eden Harper’ı gördü. Kadının gözleri kocaman açılmış, serseme dönmüştü, omuzları ve kara saçları gri bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Walker’a doğru bakıyor, en az onun kadar bilinçsiz gözüküyordu.

“Pılını pırtını topla,” dedi Jenkins. “Geri çekiliyoruz.” Odayı baştan aşağı taradı, gözleri tezgâhın üzerine kaydı.

“Tamir ettim,” dedi Walker, eliyle ağzını kapatıp öksürürken. “Çalışıyor.”

“Galiba biraz geç oldu.”

Jenkins tulumunu bıraktı ve Walker yere kapaklanmamak için taburesine tutunmak zorunda kaldı. Dışarıdan gelen silah sesleri gittikçe yaklaşmaya başladı. Botların gümbürtüsü duyuldu, bağrışmalar devam etti, zemini titreten gürültülü bir patlama daha yaşandı. Jenkins’le Harper kapının girişinde dikilmiş, yanlarından koşarak geçen insanlara emirler yağdırıyor ve kollarını sallıyorlardı. Shirly tezgâhın başında duran Walker’ın yanına geldi. Gözlerini telsize çevirmişti.

“Şuna ihtiyacımız var,” dedi, derin derin soluyarak.

Walker yerdeki ışıldayan mücevherimsi parçalara baktı. Şu büyüteç için iki aylık maaşını-

“Walk! Neleri alayım? Yardım et.”

Başını çevirince Shirly’nin telsiz parçalarını, devre kartları arasına sarılmış karman çorman telleri topladığını gördü. Kapısının hemen dışından şu kaliteli silahlardan birine ait tek bir atış duyuldu, Walker korkuyla çömeldi ve aklı başından gitti.

“Walk!”

“Anten,” dedi fısıltıyla, tozların çatı kirişlerinden aşağı dökülmeye devam ettiği noktayı işaret etti. Shirly tamam dercesine başını salladı ve tezgâhın üzerine çıktı. Walker odaya, bir daha *asla*dışına adım atmayacağına dair kendine söz verdiği yere baktı, oysa bu sefer verdiği sözü tutmakta hayli kararlıydı. Neleri almalıydı? Aptalca yadigârlar. Döküntüler. Kirli kıyafetler. Bir yığın devre planı. Yedek parça kutusunu aldığı gibi içindekileri yere boşalttı. Telsiz parçalarını topladı, transformatörün fişini prizden çekti ve parçaların yanına ekledi. Shirly anteni toplamakla uğraşıyordu, kabloları ve metal çubukları göğsünde toplamıştı. Lehim havyasını ve birkaç aleti kaptı; Harper ya şimdi ya da hiç diye bağırdı.

Shirly, Walker’ı kolundan tuttu ve kapıya doğru beraberinde sürükledi.

Böylece Walker bir daha asla *asla* demeyeceğine yemin etti.

62

• Silo 17 •

Kıyafeti giyerken kapıldığı panik beklenmedikti.

Juliette suya girecek olmasından dolayı bir nebze de olsa korkuya kapılacağını bekliyordu, ama sırf temizlik kıyafetini üzerine geçirmesi bile derin bir dehşetle dolmasına, midesinin derinliklerine soğuk ve kuru bir sızı saplanmasına yetti. Solo sırtındaki fermuarı çekip üzerine cırt cırtları yapıştırırken Juliette soluk alıp verişlerini düzene sokmaya uğraştı.

"Bıçağım nerede?" diye sordu ona, ön ceplerini yoklayıp aletlerinin arasında bıçağı ararken.

"Şurada," dedi Solo. Eğildi ve bıçağı teçhizat çantasının içinden, havlusuyla yedek kıyafetlerinin altından bulup çıkardı. Ucundan tutup kadına uzattı, Juliette de bıçağı kıyafetin karın kısmına eklediği kalın cebe soktu. Bıçağı ulaşılabilir bir yerde olunca nefes alış verişleri de düzene girdi. Yukarı kafeteryadan aldığı bu alet bir tür can simidi gibiydi. Tıpkı zamanında eski saatini kontrol ettiği gibi, şimdi de bıçağın yerinde olup olmadığına bakar olmuştu.

"Başlığı hemen takmayalım," dedi Solo'ya, adam şeffaf kaskı sahanlıktan alırken. "Önce şu halatı tut." Parmaksız, kabarık eldiveniyle işaret etti. Kalın malzemeden ve çift katlı içliğinden dolayı pişmişti. Bunun, suyun dibinde donarak ölmeyeceğine alamet olmasını umdu.

Solo uç uca eklenmiş halat kangalını kaldırdı; ucuna büyükçe, kolu kadar bir ayarlı cıvata anahtarı bağlıydı.

"Ne tarafa?" diye sordu.

Juliette, zarafetle kıvrılan basamakların yeşilce aydınlanmış suyun içine daldığı noktayı işaret etti. "Sarsmadan aşağı indir. Elinden de bırakma ki aşağıdaki basamaklara takılmasın."

Solo olur dercesine başını salladı. Juliette aletlerini kontrol ederken adam da cıvata anahtarını suya bıraktı, ucuna iri kıyım bir metal iliştirilmiş halat doğruca büyük merdivenin dibine doğru yola çıktı. Ceplerinden birinde bir tornavida takımı

vardı. Tornavidaların her biri hemen hemen yarımşar metrelik tellerle cebine bağlanmıştı. Bir başka cebinde somun anahtarı, dört numaralı cebinin arkasında ise keskiler vardı. Başını eğip kendine bakınca dışarıda yaptığı yürüyüşe dair başka anılar akın etti zihnine. Başlığına çarpan ince kumların sesini duyabiliyor, havasının azaldığını sezinliyor, ağır botlarının sert toprağın üzerindeki patırtısını hissedebiliyordu …

Hemen önündeki tırabzanı sımsıkı kavradı ve başka şeyler düşünmeye çalıştı. Ne olursa. Kablolar elektrik için, hortum ise hava. Odaklan. İkisine de epey ihtiyacı olacaktı. Derin bir nefes aldı ve zeminde duran uzun sarmal borularla elektrik tellerini kontrol etti. Birbirlerine dolanmasınlar diye hepsine kropi bağı [8] atmıştı. Güzel. Kompresör hazırdı; Solonun tek yapması gereken gerekli beslemeyi yapmak ve kendini başka işe kaptırmamaktı-

“Dibe oturdu,” dedi Solo. Adam halatın ucunu merdivenin tırabzanına bağlarken Juliette onu izledi. Bugün keyfi yerindeydi. Aklı başında ve zinde. Bu işi bitirmenin tam vaktiydi. Fazla suyu arıtma tesisine aktarmak çirkin ve geçici bir çözüm olurdu. Ta dipteki şu büyük pompaları kullanıp suyu güzelce çektirmenin, beton duvarların arkasındaki yeryüzüne pompalamanın vakti gelmişti.

Juliette ayaklarını sürüyerek sahanlığın kenarına yürüdü ve pis suyun gümüşi yüzeyine baktı. Planı çılgınca mıydı acaba? Korkması gerekiyor muydu? Yoksa yıllarca bekleyip bu işi emniyetle yapmak onu daha mı çok ürkütüyordu? Azar azar da olsa keçileri kaçırma ihtimali daha büyük bir risk gibi görünüyordu. Dışarı çıkmaktan hiç farkı yok, diye hatırlattı kendine, onu zaten daha önce yapmış ve hayatta kalmıştı. Tek farkı. .. şimdi yapacağının daha güvenli olmasıydı. Yanında sınırsız oksijen olacak ve aşağıda onu yavaş yavaş öldürecek zehirli bir havayla karşılaşmayacaktı.

Durgun sudaki yansımasına baktı, hacimli kıyafet onu kocaman gösteriyordu. Eğer Lukas yanında dikiliyor olsaydı ve birazdan yapacağı şeyi bilseydi onu vazgeçirmeye çalışır mıydı acaba? Çalışırdı herhâlde, diye düşündü. Birbirlerini ne kadar iyi tanıyorlardı ki? Kaç kere yüz yüze görüşmüşlerdi ki? İki mi? Yoksa üç mü?

Ama son karşılaşmalarından beri düzinelerce kez konuşup durmuşlardı. O adamı yalnızca dinleyerek tanıyabilir miydi? Çocukluk anılarını dinleyerek? Geçmişine ait diğer her şey ağlamak istemesine neden olurken adamın sarhoş edici kahkahasını dinleyerek? Mesajları bu kadar pahalı yapmalarının sebebi bu muydu? Bu tür bir hayatı ve yakınlığı engellemek için miydi? Nasıl oluyordu da orada öylece dikilip önündeki görevin çılgınlığını değil de, çok az tanıdığı bir adamı düşünebiliyordu!

Belki de Lukas onun cankurtaran halatı, onu evine bağlayan incecik bir umut ipliğiydi. Yoksa arada sırada karanlıkta beliren ışıltılı ufak bir nokta, ona dönüş yolunu gösteren bir işaret gibi miydi daha çok?

"Başlık?" Solo yanında dikilmiş onu izliyordu, tepesine bir el feneri bağlı şeffaf plastik kask ellerindeydi.

Juliette başlığı almak için uzandı. El fenerinin sıkıca sabitlendiğinden emin oldu ve zihnini dalıp gittiği anlamsız düşüncelerden kurtarmaya çalıştı.

"Önce oksijenimi bağla," dedi. "Sonra da telsizi aç."

Solo başıyla onayladı. Adam hava hortumunu başlık kelepçesindeki flanşa oturturken Juliette de başlığı tuttu. Yerine oturur oturmaz borudan artık hava tıslaması duyuldu. Solo telsizi açmak için uzandığında adamın eli Juliette'in ensesine sürtündü. Juliette başını eğip içliğine diktiği el yapımı düğmeye çenesiyle bastı. "Alo, alo," dedi. Sesi, Solo'nun kalçasının üzerindeki aygıttan haykırarak çıktığında acayip bir cıyaklama duyuldu.

"Biraz gürültülü," dedi Solo, sesi ayarlarken.

Juliette başlığı kaldırıp taktı. Vizörünü ve bütün plastik astarlarını sökmüştü. Dış yüzün boyasını kazıdığında elinde sert plastikten yapılma, neredeyse tamamen şeffaf bir yarım küre kalmıştı. Başlığı kelepçesine oturttuktan sonra gördüğü şeylerin gerçekten orada olduklarını bilmek iyi gelmişti.

"İyi misin?"

Solo'nun sesi kıyafetle başlık arasındaki hava geçirmez bağlantı yüzünden boğuk duyuluyordu. Eldivenini kaldırdı ve

başparmağıyla tamam işareti yaptı. Sonra da kompresörü işaret etti.

Solo başını sallayıp ünitenin yanına çömeldi ve sakalını kaşıdı. Adam portatif ünitenin ana güç sistemini açar, hortum puarını beş kez pompalar ve ateşleme ipine asılırken Juliette onu izledi. Mütevazı ünite azıcık duman çıkardı ve pırpır ederek çalışmaya başladı. Kauçuk tekerleklerine rağmen tıkırtılar çıkarıp sahanlığın üzerinde oradan oraya hareket etti ve botlarından bile hissedebildiği titreşimler yaydı. Juliette bu korkunç akustiği başlığının içinden dahi duyabiliyor, metruk siloda çıkardığı şiddetli gürültüyü hayal edebiliyordu.

Solo jikleyi aynı Juliette'in ona gösterdiği gibi fazladan bir saniye daha tuttu, sonra da sonuna kadar soktu. Makineden patırtı ve tekleme sesleri gelince başını kaldırıp sakalının arasından Juliette'e gülümsedi, Tedarik'te sahibini seyreden vefalı köpekleri andırıyordu.

Juliette ekstra yakıt içeren kırmızı tenekeyi işaret etti ve başparmağıyla tekrar tamam işareti yaptı. Solo da kadının işaretine aynı şekilde karşılık verdi. Juliette ağır adımlarla basamaklara doğru ilerledi, dengesini sağlamak için eldivenli eliyle tırabzanları tutuyordu. Solo yanından zar zor sıkışıp geçti ve tırabzanla düğümlü halatın olduğu noktaya gitti. Ardından kıyafete bağlı hantal botlarla kaygan basamakları ağır ağır inen Juliette'e dengesini sağlasın diye bir elini uzattı.

Juliette suya inince hareket etmenin daha kolay olacağını umuyordu, ama bilemezdi tabii, sadece sezgisel bir tahmindi bu; tıpkı tek bakışta bir makinenin ne işe yaradığını anlayabilmesi gibi… Son kuru basamakları da indi, ardından botları suyun yağlı yüzeyini yararak bir alttaki basamakla buluştu. !ki adım daha battı, içine işleyecek türden bir soğukla karşılaşmayı bekliyordu ama öyle bir şey olmadı. Hem kıyafeti hem de içliği onu sıcacık tutuyordu. Hatta fazla sıcak bile denebilirdi; başlığının içinin buğulandığını görebiliyordu. Çenesini telsiz düğmesine bastırdı ve Solo'ya kıyafetine oksijen yollayacak vanayı çevirmesini söyledi.

Solo başlık kelepçesini el yordamıyla yokladı ve hava akışını sağlamak için kolu çevirdi. Juliette kulağının içinde oldukça gürültülü bir tıslama duydu ve vücudunu saran

kıyafetin kabarmaya başladığını hissetti. Kelepçenin öbür tarafına vidaladığı taşma valfı açılıp fazla basıncı dışarı salınca tiz bir ses çıkarttı ve böylelikle kıyafetin - ve bir ihtimal başının - patlamasını önledi.

“Ağırlıklar,” dedi Jules, telsize basarak.

Solo merdiven sahanlığına koştu ve yuvarlak egzersiz ağırlıklarını kapıp geri döndü. Son kuru basamağa diz çöküp bunları güçlü cırt cırtlarla Juliette’in diz altına bağladı, sonra da bir sonraki hamlenin ne olduğunu görmek için kadına baktı.

Juliette binbir uğraşla önce bir ayağını, sonra da ötekini kaldırıp ağırlıkların sıkıca bağlandığından emin oldu.

“Kablo,” dedi, telsizi açıp kapamaya alışmaya başlamıştı.

Burası en önemli kısımdı: IT’den gelen elektrik aşağıdaki kapalı pompaları çalıştıracaktı. Yirmi dört voltluk elektrik. Merdiven sahanlığına bir düğme monte etmişti, böylece kendisi aşağıdayken Solo da cereyanı test edebilecekti. Elektrik yüklü kablolarla aşağı inmek istememişti.

Solo, iki iletkenli kablo makarasını üç metre kadar açtı ve bunu Juliette’in bileğine bağladı. Adam düğüm atma konusunda iyiydi; ama yalnızca halat ve kablolarda. Juliette’in baş koyduğu işe olan güveni dakika dakika artarken kıyafetten duyduğu rahatsızlık ise anbean azalıyordu.

Solo iki basamak yukarısında durup şeffaf plastik kaskın ardından ona gülümsedi, dağınık sakalının arasında san dişler belirdi. Juliette de gülümseyerek karşılık verdi. Solo başlığa bağlı el fenerini el yordamıyla açarken Juliette de hiç kıpırdamadan dikildi. Bataryası daha yeni doldurulmuştu ve bütün gün giderdi, yani muhtemelen ihtiyaç duyduğundan daha uzun süre.

“Tamamdır,” dedi Jules. “Gel, bir el at.”

Çenesini çekip telsiz bağlantısını sonlandırdı, arkasını döndü, tırabzanlara yaslanıp üzerlerine iyice abandı ve kafasını yavaş yavaş aşağı eğdi. Kendini tırabzanlardan aşağı sarkıtmak müthiş bir histi. İntihardan farksızdı. Burası büyük merdivendi; burası onun silosuydu; Mekanik’ten dört kat yukarıdaydı; aşağısında yalnızca meczupların dalacağı türden

bir açıklık, dikine bir boşluk vardı ve şu anda bunu kendi isteğiyle yapmak üzereydi.

Solo ağırlık yüklü ayaklarına destek oldu ve Juliette'e yardım etmek için etrafa su sıçratarak ilk ıslak basamağa indi. Solo'nun kaldırdığı ayağını tırabzanın üzerinden attı. Bir bacağı dışarıda diğeri içeride olduğu hâlde o çelikten yapılma, kaygan tırabzanın üzerine otururken aniden suyun gerçekten de kendisini taşıyıp taşımayacağını, onu yakalayarak düşüşünü yavaşlatıp yavaşlatmayacağını merak etti. Sonra ani bir panik anı yaşadı, ağzına metal tadı geldi, midesine bir düşme hissi yayıldı, acilen işemesi gerekiyordu ve bütün bunlar Solo öbür ayağını da tırabzanların üzerinden attığı sırada yaşandı. Eldivenli elleriyle Solo'nun bağladığı halatı çılgınca yakalamaya uğraştı, botları taşkın suyunun gümüşi yüzeyine hızla ve gürültüyle çarpıp etrafa su sıçrattı.

"Siktir!"

Tuttuğu nefesini başlığının içine saldı, suya bu kadar çabuk çarpmanın yarattığı şok soluğunu kesmişti, elleriyle dizlerini dönüp duran halata sardı. Kabarık kıyafeti âdeta vücuduna büyük gelen koca bir cilt katmanıydı ve Juliette'in çok az yerine temas ediyordu.

"İyi misin?" diye bağırdı Solo, ellerini sakallı yanaklarına siper ederek.

Juliette kafasını sallayıp onaylasa da başlığında herhangi bir hareket olmadı. Bacaklarındaki ağırlıkların onu aşağı çekmeye çalıştığını hissedebiliyordu. Solo'ya söylemek istediği bir sürü şey vardı: hatırlatmalar, tüyolar, şans dilekleri. Ama zihni telsizi kullanmayı akıl edemeyecek kadar hızlı çalışıyordu. Bunun yerine halatın etrafındaki eldivenlerini ve dizlerini gevşetti, zor duyulan bir cıyaklamayla halatın gövdesine değerek kaydığını hissetti, sonra da uzun sürecek dip yolculuğuna başladı.

63

• Silo 18 •

Lukas yapımında utanç verici derecede ahşap kullanılmış ufak masanın başında oturuyor, bir servet değerindeki gıcır gıcır kâğıtlardan oluşan kitaba bakıyordu. Altındaki sandalyeyi herhâlde hayatı boyunca çalışsa alamazdı ve şu an üzerinde *oturuyordu.* Her kıpırdayışında narin zımbırtının ek yerleri sanki her an dağılacakmışçasına bükülüp gıcırdıyordu.

Bacaklarını iki yana açıp botlarını yere sağlam basmış ve ağırlığını ne olur ne olmaz diye parmaklarına vermişti.

Lukas okuyormuş gibi yaparak bir sayfa çevirdi. Canı okumak istemiyor değildi aslında, yalnızca *bu kitabı* okumak istemiyordu, o kadar. Raflarda duran daha ilginç eserler teneke kutularının içinden onunla alay ediyormuş gibi geliyordu. Düzen'in katı metnini, madde işaretli listelerini ve büyük merdivenden daha fazla daire çizerek süregiden sayfa referansları labirentini bir kenara bırak da bizi oku diye bağırıyorlardı sanki.

Düzen'deki her madde başka bir sayfayı, her sayfa başka bir maddeyi işaret ediyordu. Lukas bir-iki sayfa daha çevirdikten sonra Bernard'ın onu gözetleyip gözetlemediğini merak etti. IT şefi küçük çalışma odasının diğer tarafında, sunucuların altındaki bu tam tedarikli sığınağın pek çok odasından birinde oturuyordu. Lukas yeni işi için gölgelik yapma numarası çekerken Bernard da değişimli olarak ya öbür masadaki küçük bilgisayarda vakit öldürüyor ya da duvarda asılı telsizden En-Derin'deki güvenlik güçlerine talimatlar yağdırıyordu.

Lukas, Düzen'in epeyce kalın bir kısmını tuttuğu gibi çevirdi. Silo felaketlerini engellemeye yönelik çözümleri pas geçti ve sonlarda bulunan daha akademik referans maddelerinin bir kısmını inceledi. Bu konular ötekilerden bile *daha* korkunçtu: toplu ikna, zihin kontrolü, isyanlarda korkunun etkisi üzerine bölümler; nüfus artışını önlemekle alakalı grafik ve tablolar. ..

Dayanamadı. Sandalyesini düzeltti ve hem IT Şefi hem de Geçici Başkan Bernard'ın ekrandaki metinlere tek tek göz gezdirişini izledi. Adam sözcükleri gözleriyle tararken başını bir yaklaştırıp bir uzaklaştırıyordu.

Bir süre geçtikten sonra Lukas sessizliği bozmaya cüret edebildi. "Hey, Bernard?"

"Hım?"

"Ne diyeceğim, niye burada bütün bunların kimin elinden çıktığına dair bir bilgi yok?"

Bernard, Lukas'a bakmak için dönerken ofis sandalyesi gıcırdadı. "Anlamadım, ne dedin?"

'Tüm bunları yapan, bu kitapları yazan insanları diyorum. Niye Düzen'de onlarla ilgili bir şey yazmıyor? Mesela bütün bunları nasıl inşa ettikleri gibi?"

"Niye yazsın ki?" Bernard yan yarıya bilgisayarına doğru döndü.

"Öğrenelim diye. Bilmem, öbür kitaplarda yazanlar gibi mesela-" "Öbür kitapları okumanı istemiyorum. Henüz değil." Bernard ahşap masayı işaret etti. "Önce Düzen'i öğren. Silo'yu bir arada tutamazsan, Miras kitapları hiçbir işe yaramaz. Onları okuyacak kimse kalmazsa işlenmiş tahtadan farkları kalmaz."

"Burada kilitli oldukları sürece o kitapları senle benden başka kimse-"

"Yaşayan hiç kimse. Bugün değil. Ama vakti geldiğinde o kitapları okuyacak bir sürü insan olacak. Ama önce Düzen'i hatmetmelisin." Bernard klavyesinin başına dönüp fareye uzanmadan önce kafasıyla kalın ve berbat kitabı işaret etti.

Lukas bir süre orada oturup gözlerini Bernard'ın sırtına dikti, ana anahtarların bulunduğu düğümlü ip adamın atletinin üzerinden gözüküyordu.

Bu konuyu üstelemekten kendini alıkoyamayarak, "Bence bunların olacağını biliyorlardı," dedi Lukas. Bu tür şeyleri hep merak etmiş ama hep bastırmıştı. Heyecanını duvarekrandan görülen, yamacın tabularından muaf yıldızları bir araya

getirmeye aktarmıştı. Şimdiyse yasaklı konuların konuşulmasına müsaade edilen ve kıymetli hakikate erişimi varmış gibi duran bir adamla birlikte bir boşlukta, kimselerin yerini bilmediği bir hiçliğin derinliklerinde yaşıyordu.

“Çalışmıyorsun,” dedi Bernard. Başını klavyesinden kaldırmamıştı, ama Lukas’ın kendisini izlediğini biliyormuş gibi duruyordu.

“Ama bu şeyin yaşanacağını anlamış olmalılar, değil mi?” Lukas sandalyesini kaldırdı ve yönünü birazcık çevirdi. “Yani demek istediğim, işler böylesine kötüye gitmeden önce bütün bu siloları inşa etmeleri… ”

Bernard başını yana çevirdi, dişlerini bir sıkıyor bir gevşetiyordu. Elini fareden çekti ve düzeltmek için bıyığına götürdü. “Bilmek istediklerin bunlar mı? Nasıl olduğunu mu öğrenmek istiyorsun?”

“Evet,” diyerek başıyla onayladı Lukas. Öne doğru eğildi, dirsekleri dizlerindeydi. “Bilmek istiyorum.”

“Sence bunun bir önemi var mı? Dışarıda olanların yani?” Bernard döndü ve önce duvardaki planlara, sonra da Lukas’a baktı. “Niye önemi olsun ki?”

“Çünkü bunlar *yaşandı.* Hem de tek bir şekilde yaşandı ve cevabı bilmemek beni yiyip bitiriyor. Diyorum ki, yaşanacakları önceden öngörmüşlerdi, değil mi? Bütün bu siloları inşa etmek yıllar-”

“Onlarca yıl,” dedi Bernard.

“Sonra da bütün bu eşyaları, bütün insanları içeri sokmak-”

“Bu daha az zaman aldı.”

“O hâlde biliyorsun?”

Bernard biliyorum dercesine başını salladı. “Aradığın bilgi burada, ama o kitapların içinde değil. Ayrıca yanılıyorsun. Bunların hiçbir önemi *yok.* Hepsi geçmişte kaldı ve geçmiş bizim Miras’ımızla aynı şey değil. Farkı öğrenmen gerekecek.”

Lukas farkı düşündü. Neden bilmiyordu ama Juliette’le arasında geçen bir konuşma geldi aklına, kadının ona

durmadan söyleyip durduğu bir şey-

“Sanırım biliyorum,” dedi.

“Hadi ya?” Bernard gözlüğünü burnunun üstünde geriye ittirdi ve ona baktı. “Öyleyse bildiğini*sandığın* şeyi anlat bakalım.”

“Umutlarımız, bizden öncekilerin icraatları, dünyanın ne *olabileceği* … işte Miras’ımız bu.”

Bernard’ın dudakları bir tebessümle gerildi. Eliyle Lukas’a devam etmesini işaret etti.

“Engel olamadığımız kötü şeyler ve bizi bu noktaya getiren hatalar… bunlar ise geçmişimiz.”

“Ve bu fark ne anlama geliyor? Ne demek sence?”

“Olmuş bitmiş şeyleri değiştiremeyeceğimiz, ama olacakları etkileyebileceğimiz anlamına geliyor.”

Bernard ufak elleriyle alkış tuttu. “Fevkalade.”

“Ve bu-” Lukas arkasını döndü ve bir elini kalın kitabın üstüne koydu, “-Düzen. Geçmişimizle geleceğe dair umutlarımız arasında sıkışıp kalmış bütün kötü şeylerin üstesinden nasıl geleceğimizi anlatan bir yol haritası *bu.* Bunlar mani olabileceğimiz, düzeltebileceğimiz şeyler.”

Bernard kaşlarını kaldırdı, sanki kadim bir hakikate yeni bir açıdan bakıyor gibiydi. Nihayet gülümsedi, bıyığı kıvrılmış, gözlüğü burnunun kırış kırış olmuş tepesinde konumlanmıştı.

“Sanırım neredeyse hazırsın,” dedi. “Yakında.” Bernard bilgisayarının başına döndü ve eli fareye uzandı. “Çok yakında.”

64

• Silo 17 •

Tuhaftır ki Mekanik'e inişi huzur doluydu, hatta büyüleyici bile denebilirdi. Juliette yeşil taşkın sularında yol aldı, merdivenlerin ayaklarının altında belirip sarmal çizmeye başladığı her seferinde kendini tırabzanlardan uzağa ittirdi. Duyduğu tek şey başlığına tıslayarak giren ve öbür taraftan fokurtularla çıkan havanın sesiydi. Lehim taneciklerine benzeyen, sonu gelmez hava kabarcıkları vizörüne sürtünüp geçiyor ve yerçekimine meydan okurcasına yukarı yönde yol alıyorlardı.

Juliette bu gümüşi kürelerin birbirlerini kovalayışını ve metal merdivenlerde çocuklar gibi oyun oynamalarını seyretti. Bir kısmı tırabzanlara değdikleri gibi patlıyor, arkalarında yüzeye yapışan, hareket eden ve çarpışan minik gaz noktacıkları bırakıyorlardı. Diğerleriyse döne döne merdivenin iç kısımlarına doğru yoluna devam ediyordu. Basamakların alt boşluklarında biriken bu gümüşi küreler birleşerek titreşen, büyük kabarcıklar oluşturuyor ve Juliette'in başlığının tepesinden yayılan ışığı yakalıyorlardı.

Nerede olduğunu, ne yaptığını unutması işten bile değildi. Aşina olduğu şeyler gözüne çarpık ve tuhaf gelir olmuştu. Vizörünün plastik kubbesinden her şey olduğundan daha büyük gözüküyordu ve bir nebze bile dibe batmadığını, aksine büyük merdivenin yükseldiğini, kendisini yeryüzünün derinliklerinden yukarıya ittiğini ve bulutlara doğru yol aldığını hayal etmek çok kolaydı. Hatta eldivenli ellerinden ve takviyeli karnının üzerinden kayıp giden halat bile aşağı inmesine yardım eden bir hattan çok, kendisini merhametsizce yukarı çeken bir şey gibi geliyordu.

Öyle ki Juliette'in ne kadar derinde olduğunu hatırlaması için sırtını geriye yaslayıp dümdüz yukarı bakması gerekti. Bir-iki merdiven sahanlığını daha katettikten sonra acil durum ışıklarının yeşil parıltısı ürkütücü bir karanlığa dönüştü. El fenerinin ışığı önünü zar zor aydınlatıyordu. Juliette derin derin nefes aldı ve kendine silodaki bütün oksijenin elinin

altında olduğunu hatırlattı. Omuzlarında aşırı miktarda sıvı ağırlık taşıdığı ve canlı canlı gömüldüğü hissini görmezden gelmeye çalıştı. Eğer mecbur kalır ya da panikleyecek olursa tek yapması gereken ağırlıkları kesip atmaktı. Aşçı bıçağıyla atacağı tek bir kesikle doğruca yüzeye yükselirdi. Aşağı yönde yolculuğuna devam ederken bunu tekrarladı durdu. Halatı tutan ellerinden birini bırakıp bıçağın bulunduğu cebi yoklayarak hâlâ orada olduğundan emin oldu.

"YAVAŞLA!" diye bir ses geldi telsizinden.

Durana dek halatı iki eliyle sımsıkı kavradı. Solo'nun yukarıda olduğunu, özenle sarılmış makaralarından ayrılan hava hortumunun ve elektrik kablolarının başında beklediğini hatırlattı kendine. Adamın iplere dolandığını, tek ayak üstünde oradan oraya zıpladığını hayal etti. Kabarcıklar taşma valfından peşi sıra çıkıp açık yeşil suda titreşerek yüzeye doğru yükseldi. Başını geriye yaslayıp kabarcıkların gergin halatın çevresinde dönüşünü izlerken Solo'nun neden bu kadar geciktiğini merak etti. Sarmal basamakların alt yüzlerinde oluşan cıva gümüşü rengindeki hava boşlukları âdeta dans ediyor, Juliette'in inişinin yarattığı türbülansla titreşiyorlardı-

"TAMAM." Ense tarafındaki telsiz hoparlörü hışırdadı. "BURADA HER ŞEY YOLUNDA."

Solo'nun sesinin şiddeti Juliette'i irkiltti ve başlığı takmadan önce bunu kontrol etmiş olmayı diledi. Artık ayarlaması mümkün değildi zira.

Çınlayan kulaklarla, huzur dolu inişinin sessizliği ve heybeti bozulmuş hâlde bir kat daha indi, kablo ile hava hortumundaki gevşekliği inceleyip çekme yapıyorlar mı diye bakmak için hızını sabit tutuyor ve yavaş ilerliyordu. Yüz otuz dokuzuncu katın sahanlığının yakınından geçerken kapılardan bir tanesinin yerinde olmadığını gördü; öbür kapı da vahşice menteşelerinden içe göçmüştü. Bütün katı su basmış olmalıydı, bu da pompaların daha çok su tahliye etmesi gerekeceği anlamına geliyordu. Sahanlık gözden kaybolmadan hemen önce, koridorun ilerilerinde kara silüetler, suda sürüklenen gölgeler gördü. Nicedir ölü olan adam görüş alanından çıkmadan evvel başlığına takılı el feneri cesedin solgun ve şiş yüzünü az da olsa aydınlatabildi.

Juliette daha fazla cesetle karşılaşabileceğini hiç düşünmemişti. Yani boğulmuş olanlarla elbette, çünkü su taşkınının hiç kimseyi hazırlıksız yakalayamayacak kadar yavaş yükselmiş olması gerekiyordu; ancak En-Derin'de yaşanmış herhangi bir vahşet silonun buz tutmuş derinliklerinde muhafaza edilmiş olabilirdi elbette. Etrafındaki suyun soğuğu sonunda kıyafetinin içine sızmayı başarmış gibi görünüyordu. Ya da Juliette'e öyle geliyordu.

Yukarı bakıp hatlarda gevşeklik olup olmadığını kontrol etmeyi sürdürürken botları merdivenin zeminine gürültüyle çarptı. Dizleri inişinin ürkütücü biçimde sonlanması sebebiyle zangır zangır titriyordu. Aşağı inmesi kuru zeminde yolculuktan çok daha az vakit almıştı.

Juliette dengesini korumak için bir eliyle halatı sımsıkı kavrarken diğer elini de yoğun ve yeşil yeraltı suyu tabakası içinde salladı. Çenesini telsiz düğmesine bastırdı. "İndim," dedi Solo'ya.

Deneme kabilinden birkaç hantal adım atıp kollarını sallayarak Mekanik'in girişine doğru yarı yürüdü yarı yüzdü. Merdiven boşluğundan gelen ışık güvenlik kapılarının arkasına şöyle böyle ulaşıyordu. Onların ötesindeyse hem yabancı olduğu hem de çok iyi bildiği bir evin yağlı derinlikleri kendisini bekliyordu.

"SENİ DUYUYORUM," diye yanıt verdi Solo, kısa süreli bir gecikmeyle.

Solo'nun sesi başlığının içinde takırtılar eşliğinde yankılanırken Juliette kaslarının gerildiğini hissetti. Sesi ayarlayamamak onu delirtecekti.

On kadar tereddütlü adım attıktan sonra suda yürümenin tuhaflığına alıştı ve ağırlık bağlı botlarını çelik döşemenin üzerinde sürüklemeyi öğrendi. Kıyafetinin şişkinliği ve kollarıyla bacaklarının giysinin iç kısmına sürtünüp durması sebebiyle kendini bir baloncuğun içindeymiş gibi hissediyor, sanki vücudunu onun iç çeperine savurarak hareket etmesini sağlıyor gibiydi. Durdu ve kafasını çevirip merdivenlere takılmadığından emin olmak için önce hava hortumuna, sonra da aşağı inerken tutunduğu halata baktı. Halat bu mesafeden

bile merdivenin su altında kalmış kısmında öylece asılı duran, mümkün olamayacak kadar ince bir ipi andırıyordu. Juliette'in yürürken sebep olduğu dalgalanma nedeniyle sanki ona güle güle dercesine sallanıyordu.

Juliette buna herhangi bir anlam yüklememeye çalıştı; yüzünü Mekanik'in girişine döndü. *Bunu yapmak zorunda değilsin,* diye hatırlattı kendine. iki, belki de üç tane daha küçük pompa bağlayabilir, bunların yanında bir de hidrofonik tesisatını suyu akıtmakta kullanabilirdi. Öyle bir tesisatı kurmak aylar alabilir, su seviyesinin düşmesiyse yıllarca sürebilirdi; ama er ya da geç bu katlarda su kalmaz ve Solo'nun ona bahsettiği şu gömülü kazıcıların peşine düşebilirdi. Asgari düzeyde tehlikeyle halledilebilirdi; tabii akıl sağlığına vereceği zarar düşünülmezse.

Ayrıca evine dönmek istemesinin tek nedeni intikam almaksa, şayet tek motivasyonu buysa, beklemeye karar verebilir ve emniyetli yolu seçebilirdi. O anda bile botlarını ağırlıklardan kurtarıp merdivenlerden yukarıya doğru hızla yükselmenin, tıpkı çocukluğunda hep düşünü kurduğu gibi katları uçarak geçmenin cazibesine kapılır gibiydi. Kolları iki yana açık, neşeyle dolu, özgürce…

Ama Lukas arkadaşlarının içine düştüğü korkunç durumdan, silodan ayrılmasının neden olduğu karışıklıklardan onu devamlı haberdar ediyordu. Sunucuların aşağısındaki duvara monte edilmiş ve gece gündüz vahşet dolu sesleri aktaran bir telsizi vardı. Solo'nun yeraltı dairesi de aynı telsizle donatılmıştı, ama onunki yalnızca silo on yedinin portatif telsizleriyle iletişim kurabiliyordu. Bu yüzden Juliette onu kurcalamaktan vazgeçmişti.

Bir yanı sesleri duyamadığı için mutluydu. Çatışmayı dinlemek zorunda kalmak istemiyordu; yalnızca evine gitmek ve onu sonlandırmak istiyordu. Bu onda ümitsiz bir takıntı hâlini almıştı artık: silosuna geri dönmek. Evinden sadece kısa bir yürüyüş mesafesi kadar uzaklıkta olduğunu fakat o kapıların sadece insanların canına kıymak için açıldığını bilmek onu çıldırtıyordu. Hem geri dönmesinin ne yararı olacaktı ki? Temizlikten sağ çıkmış olması ve hakikati ifşa

etmesi Bernard ile IT'nin geri kalanının foyasını ortaya çıkarmaya yetecek miydi?

Gerçi bunu başarabildiği takdirde aklında daha delice planları da vardı. Birer hayalden ibarettiler belki, ama ona ümit veriyorlardı işte. Bu yerin inşasında kullanılan kazıcılardan birini, kim bilir ne kadar süren dikey ve zahmetli kazısının sonlandığı yere gömülüp saklanmış şu makinelerden bir tanesini tamir etmek ve sonra da toprağı kazarak silo on sekizin En-Derin'ine ulaşmak vardı mesela. Ablukayı yardığını, kendi insanlarını buranın kupkuru koridorlarına getirip bu ölü yeri tekrar *çalışır hale getirmeyi* hayal etti. Onca yalan ve hile hurda olmaksızın bir siloyu idare ettiklerini hayal etti.

Juliette güvenlik kapısına doğru yavaşça ve güçlükle yol alırken kafasında bu çocukça ancak teşvik edici hayaller vardı. Güvenlik turnikesine yaklaştığında cansız ve korumasız kapının aşağıda gerçekleştireceği bu yürüyüş sırasında önüne çıkan ilk gerçek engel olduğunu gördü. Üstünden atlayıp geçmek kolay olmayacaktı. Sırtını makineye verip ellerini iki yana koydu ve kart okutma panelinin üzerine ucu ucuna oturabilene dek ağır botlarıyla alçak kasayı tekmeleyip itti.

Bacakları kaldıramayacağı kadar ağırdı… en azından turnikenin öbür tarafına savuramayacağı kadar. Kıyafetin suya batmazlığına karşı koymak için bağladığı ağırlıklar ihtiyaç duyduğundan çok daha fazlasını karşılar hâle gelmişti. Kalçalarını iyice sağlama alana dek turnike kasasının üzerinde geri geri kaydı, sonra da yan dönmeye çalıştı. Kalın eldivenlerinden birini dizinin altına sardı ve botunu kasanın üzerine çıkarana dek geriye doğru kaykıldı. Biraz dinlendi, hızlı hızlı nefes aldı ve başlığının içini boğuk bir kahkahayla doldurdu. Böylesine basit, böylesine tehlikesiz bir şeyi yapabilmek için onca çaba sarf etmek gülünç gelmişti. Bir botu hâlihazırda havadayken öbürünü kaldırmak daha da kolay olmuştu. Bir taşıyıcı hareketliliğiyle geçirdiği haftalar yüzünden hâlâ sızlayan karın ve kalça kaslarının nihayet bir işe yarayıp lanet ayağını kaldırabilmesine yardım ettiklerini hissetti.

Rahatlayarak başını iki yana salladı, ensesinden aşağı bir damla ter süzüldü ve aynı manevrayı dönüş yolculuğunda da tekrarlayacak olması şimdiden canını sıktı. Öbür tarafa atlamak zor olmadı: bütün işi ağırlıklar yaptı. Bir süre durup bileğine bağlı kablolar ile kelepçeye takılı hava hortumunun birbirine dolanmadığından emin oldu, sonra da ana koridoru adımlamaya koyuldu, tek ışık kaynağı başlığının tepesindeki el feneriydi.

"İYİ MİSİN?" diye sordu Solo, adamın sesi Juliette'i bir kez daha ürkütmüştü.

"İyiyim," dedi. Bağlantıyı açık tutmak için çenesini göğsüne bastırmaya devam etti. "Sana ihtiyacım olursa haber veririm. Sesin biraz yüksek geliyor. Ödümü koparıyor."

Bağlantı düğmesini serbest bıraktı ve dönüp cankurtaran halatının ne alemde olduğuna baktı. Taşma valfından çıkan baloncuklar, el fenerinin ışığı altında minik mücevherler misali tavan boyunca dans ediyorlardı-

"ANLAŞILDI. TAMAM."

Yerden güçlükle kaldırabildiği botlarını sırasıyla hareket ettirerek ana yol ayrımını ağır adımlarla katetti ve yemekhaneyi arkasında bıraktı. Soldaki koridoru takip edip karşısına çıkacak iki dönemeci alırsa Walker'ın atölyesine varırdı. Acaba orası her zaman bir atölye olarak mı kullanılmıştı? En ufak bir fikri dahi yoktu. Bu siloda depo olarak kullanılıyor da olabilirdi pekâlâ. Ya da bir daire.

Kendi küçük dairesi tam aksi istikamette olmalıydı. O tarafa bakmak için döndüğünde fenerinin konik ışığı karanlığı dağıttı ve tavana vurmuş, boru ve kanalizasyon hatlarının arasında dolanan bir cesedi açığa çıkardı. Başını başka yöne çevirdi. Bu cesedin George'a, Scottie'ye ya da değer verdiği ancak yitirdiği başka birine ait olduğunu hayal etmek çok kolaydı. Hatta onunki bile olabilirdi.

Ayaklarını sürüyerek giriş merdivenlerine doğru ilerledi, vücudu yoğun fakat berrak suyun içinde sendeliyordu, ha düştüm ha düşeceğim korkusunu her an ensesinde hissetse de botlarının ağırlığı ve kıyafetinin uyguladığı kaldırma kuvveti

onu dimdik ayakta tutuyordu. Onu aşağı indirecek kare biçimli basamakların tepesinde durdu.

"İnmek üzereyim," dedi, çenesini eğerek. "Her şeyin çalıştığından emin ol. Ve lütfen bir sorun çıkmadıkça yanıt verme. Son konuşmamızdan beri kulaklarım hâlâ çınlıyor."

Juliette çenesini bağlantı düğmesinden çekti ve ilk birkaç basamağı indi, Solo'nun kulağına bir şeyler haykırmasını beklese de adamdan ses çıkmadı. Kabloyla hortumu sımsıkı tutmayı sürdürdü ve karanlığa doğru inerken ikisini de kare merdivenin keskin köşelerinin etrafından dolaştırdı. Dört bir yanını saran simsiyah suyun huzurunu kaçıran tek şey kendisinden yükselen baloncuklar ve kapsamlı, fener ışığı destekli görüş alanının cılız konisiydi.

Altı kat aşağı indiğinde hortum ve kabloyu çekmesi zorlaştı, basamaklara çok fazla sürtünüyorlardı. Durdu ve olabildiğince fazlasını etrafında toplayarak ağırlıksız suda sürüklenmeye bıraktı. Hem kablonun hem de hortumun üzerinde özenerek hazırladığı birkaç bağlantı yeri eldivenlerinin arasından kayıp gitti. Duraksadı ve ne durumda olduklarını görmek için hava hortumunun bantlanıp yapıştırılmış ek yerlerini kontrol etti. İçlerinden birinden minicik baloncuklar çıkıyor, zifiri karanlık suda gözenekli ve dalgalı bir sıra oluşturuyorlardı. Önemli bir şey değildi.

Merdivenlerin dibinde su çukuruna ulaşmasına yetecek kadar kablo biriktiğinde döndü ve vazifeşinasça hedefine doğru yürümeye koyuldu. En zor kısmı geride bırakmıştı. Çektiği hava serin ve tazeydi, kulağına tıslıyordu. Fazla basınç öbür valftan çıkıyor, ne zaman başını çevirse dışarı çıkan baloncuklar bir hava perdesi oluşturuyordu. Hedefine ulaşmaya yetecek kadar kablosu ve hortumu vardı, üstelik bütün aletleri de yerli yerindeydi. Daha da aşağılara inmeyeceğini bildiğinden artık rahatlayabilirdi. Tek yapması gereken elektrik kablolarını bağlamaktı, yani iki basit bağlantı sonrasında geri dönecekti.

Hazır hedefine bu kadar yaklaşmışken özgür kalmayı, bu silonun Mekanik bölümünü kurtarmayı, önce jeneratörlerinden bir tanesini sonra da gömülüp gizlenmiş kazıcılardan birini diriltmeyi aklından geçirmekte bir beis görmedi. İlerleme

kaydediyorlardı. Arkadaşlarını kurtarmak için yola çıkmıştı. Sinir bozucu tersliklerle geçen haftalardan sonra her şey çocuk oyuncağı gibi geliyordu.

Juliette çukur odasını tam da olacağını düşündüğü yerde buldu. Botlarını usul usul kaydırarak ortadaki oyuğun kenarına ilerledi. Öne eğilince el fenerinin ışığı suyun yüksekliğini gösteren rakamları aydınlattı. Siloyu basan sular düşünüldüğünde bu rakamlar oldukça komik kaçıyordu. Komik ve bir o kadar da üzücü. Bu silo, insanlarını yan yolda bırakmıştı.

Ama sonra Juliette kendini düzeltti: asıl bu *insanlar* silolarını yan yolda bırakmıştı.

“Solo, pompanın oradayım. Kabloyu bağlayacağım.”

Pompa filtresinin döküntülerin altında kalmadığından emin olmak için çukurun dibine dikkatle baktı. Aşağıdaki su fevkalade temizdi. Kendi silosunun çukurunun dibinde çalışırken beline kadar gelen petrol ve kir tabakası kim bilir kaç galonluk yeraltı suyu sızıntısına dağılmıştı. Sonuç, muhtemelen içebileceği kadar berrak bir su olmuştu.

Juliette’i bir titreme aldı, derinlerdeki su soğukluğunun üzerindeki katmanları aşarak vücut ısısını düşürmekte olduğunu fark etti aniden. Çok bir şey kalmadı, dedi kendine. Duvara monte edilmiş devasa pompaya doğru yürüdü. Beli kalınlığındaki borular yere doğru eğim yapıyor ve bir yılan gibi kıvrılarak çukurun kenarına kadar ilerliyordu. Duvarın üzerinden yukarı yönde çıkan taşma boruları da benzer ölçülerdeydi ve tepedeki karmakarışık Mekanik kanalizasyonuyla birleşiyorlardı. Büyük pompanın yanında dikilip bileğine bağlı kabloları sökmeye çalışırken bir mekaniker olarak üstesinden geldiği son işi hatırladı. Benzer bir pompanın şaftını sökmüş, eski ve kırık bir çarkla karşılaşmıştı. Cebinden bir yıldız tornavida seçip pozitif kutup başını gevşetmeye başladığında, elektrikler kesildiği sırada *bu* pompanın da benzer durumda olmaması için dua etti. Buraya tekrar inip aleti onarmak zorunda kalmak istemiyordu. En azından bunu kuru botlarıyla yapabilinceye dek. ..

Pozitif güç hattı beklediğinden de kolay söküldü. Juliette yeni hattı büküp yerine bağladı. Başlığının içini dolduran hırıltılı nefes alış verişleri kendisine eşlik eden tek şeydi. Yeni kabloyu kutup başına sıkıca dolarken bu hırıltıları duyabilmesinin nedeninin gelen havanın yanağına tıslamaması olduğunu fark etti.

Juliette dondu kaldı. Plastik başlığın kulağına denk düşen kısmına hafifçe vurdu ve taşma valfından hâlâ baloncuklar çıktığını, ama akışta bir yavaşlama olduğunu gördü. Kıyafetinin içinde hâlâ basınç vardı, ancak içeri girmeye zorlanan havadan artık eser yoktu.

Çenesiyle telsizin düğmesine bastırdı, başlık kelepçesinin etrafında biriken terin çenesinin yan tarafına doğru aktığını hissetti. Boynundan yukarısı tere batmışken nasıl oluyordu da ayakları buz kesmişti?

“Solo? Ben Juliette. Beni duyabiliyor musun? Neler oluyor yukarıda?”

Bekledi, dönüp el fenerini hava hortumuna doğrulttu ve herhangi bir dolanmanın izini sürdü. Hâlâ oksijeni mevcuttu, kıyafetinin içinde hava vardı. Adam niye cevap vermiyordu ki?

“Alo? Solo? Lütfen bir şeyler söyle.”

Başlığının üzerindeki el fenerinin düzeltilmesi lazımdı, ama kafasının içinde çalışan sessiz bir saatin tik-taklarını duyabiliyordu. Tam olarak ne kadar havası kalmıştı? Buraya inmesi muhtemelen bir saat sürmüştü. Hava bitene kadar Solo kompresörü onarmış olurdu. Daha çok zamanı vardı. Belki de şu anda kompresöre benzin dolduruyordu. Negatif kutbu sökmeye uğraştığı tornavidası yuvasından kayarken, daha çok zamanın var, dedi kendi kendine. Ama kör olası şey sıkışmıştı.

İşte buna, yani bozuk bir şeyle uğraşmaya hiç vakti yoktu. Pozitif uçlu kabloyu çoktan bağlamış ve sıkıca kapatmıştı. Başlığına bağlı el fenerini düzeltmeye çalıştı; fazla yükseği aydınlatıyordu: yürümek için ideal, çalışmak için ise berbattı. Işığı hafifçe kımıldatıp kısmen de olsa yönünü büyük pompaya çevirebildi.

Topraklama teli ana mahfazanın herhangi bir kısmına bağlanabiliyordu, değil mi? Hatırlamaya çalıştı. Olay topraklamada bitiyor olmalıydı. Yoksa bitmiyor muydu? Niçin hatırlayamıyordu? Düşünmek niçin bu kadar güçleşmişti?

Siyah kablonun ucunu düzleştirdi ve gevşek bakır telleri şişkin parmaklarıyla bükmeye uğraştı. Elindeki ham bakır demetini arkadaki metal havalandırma kapağının deliklerinden içeri ittirdi; bu kapak pompanın geri kalanına bağlıymış gibi duran iletken bir metal parçaydı. Teli ufak bir cıvataya dolayıp kaçmasın diye fazla kısmına bir düğüm attı ve kendini bunun işe yarayacağına, bu kadarının lanet aleti çalıştırmaya yeteceğine inandırmak için çabaladı. Walker olsa bilirdi. Ona bu kadar ihtiyacı varken nerelerdeydi ki sanki?

Boynundaki telsize birisi adının bir kısmını uzaklardan sesleniyor gibiydi, telsiz ardından parazit sesine teslim oldu ve yeniden sessizliğe gönüldü.

Juliette soğuk ve karanlık suda sendeledi. Kulakları telsiz gürültüsünden ötürü çınlıyordu. Tam Solo'ya telsizi ağzından uzaklaştırmasını söylemek üzere çenesini eğmişti ki başlık vizörünün camından dışarı baktı ve baloncukların artık taşma valfından çıkıp görüş alanının önünde bir hava perdesi oluşturmadıklarını fark etti. Kıyafetinin içindeki basınç gitmişti.

Artık kıyafetin içinde Juliette'i tehdit eden bambaşka bir basınç vardı.

65

• Silo 18 •

Walker kendini bir anda kare merdivenlerden itile kakıla aşağı indirilirken buldu, bir başka çelik levha grubunu dar geçidin üzerine kaynatmaya uğraşan bir mekaniker ekibinin yanından geçtiler. El yapımı telsiz parçalarının büyük kısmı iki eliyle sımsıkı tuttuğu yedek parça kutusunun içerisindeydi. Yukarıdaki saldırıdan kaçan mekaniker kalabalığını yararak geçerken elektrik aksamlarının birbirlerine çarpıp takırdamalarını izledi. Shirly hemen önünde, kalan telsiz parçalarını göğsüne bastırmış hâlde taşıyor, sarkan anten telleri kadının peşinden sürükleniyordu. Walker, tellere dolanmamak için yaşlı ayaklarıyla bir o yana bir bu yana sıçrıyor ve büyük bir çaba sarf ediyordu.

“Koşun! Koşun! Koşun!” diye bağırdı birisi. Herkes itişip kakışıyordu. Arkalarından ateşlenen silahların sesi giderek daha yakından duyulmaya başlarken havadan yağan vızıltılı ve altın sansı bir kıvılcım yağmuru Walker’ın yüzünü yaladı. Gözlerini kısıp ışıltılı sağanağın içinden hızla geçtiği sırada çizgili tulumlar giyen bir madenci ekibi, başka bir çelik levha taşıyarak yanlarından hızla yukarı çıktı.

“Bu taraftan!” diye seslendi Shirly, onu çekiştirerek. Sonraki kata indiklerinde kadın onu bir kenara çekti. Zavallı bacakları diğerlerine ayak uydurmakta zorlanıyordu. Silindir biçimindeki bir çanta yere düştü; silahlı, genç bir adam arkasını dönüp doğruca çantaya koştu.

‘Jeneratör odası,” dedi Shirly, eliyle işaret ederek.

insanlar çift kanatlı kapıdan içeri akmaya başlamıştı bile. Jenkins orada dikilmiş, trafiği yönlendirmekle uğraşıyordu. Tüfekli birkaç kişi bir petrol sondaj kulesinin yanına mevzilenmişti, kulenin karşı ağırlık ucu başını eğmiş, çoktan teslim olmuşçasına kıpırdamadan öylece duruyordu.

“Onlar ne?” diye sordu Jenkins, kapıya yaklaştıklarında. Başıyla Shirly’nin kollarındaki kablo demetini işaret etti. “Şey mi-?”

“Telsiz, efendim.” Shirly başıyla onayladı.

“Bir işimize yarar ki sorma gitsin.” Jenkins iki kişiye daha içeri girmelerini işaret etti. Shirly’le Walker sıkışarak önlerinden çekildiler.

“Efendim-”

“Adamı içeri sok,” diye bağırdı Jenkins, Walker’ı kastederek. “Boşuna yolu tıkamasın.”

“Ama efendim, bence diyeceklerimi duymak ister-”

“Hadisenize, ilerleyin!” Jenkins arkada kalıp da sallana sallana yürüyenlere bağırdı. Acele etmeleri gerektiğini yaptığı el işaretiyle destekledi. Geriye yalnızca cıvata anahtarlarını silahlarla takas etmiş mekanikerler kalmıştı. Bu oyuna alışkın olduklarını gösterircesine pozisyon aldılar, kollarını tırabzanlara dayadılar ve uzun çelik namlularını aynı yöne doğrulttular.

“Ya içeri ya dışarı,” dedi Jenkins Shirly’ye, kapıyı kapatmaya başlayarak.

“Hadi,” dedi Shirly, uzunca bir süredir tuttuğu nefesini koyuverdi. “içeri girelim.”

Walker uyuşmuş bir şekilde kadına itaat etti, bir yandan da yanına almama hatasına düştüğü parçaları ve aletleri düşünüyordu; artık hepsi de birkaç kat yukarısındaydı ve belki de sonsuza dek yitirmişti onları.

* * *

“Hey, şu insanları kumanda odasından çıkartın!”

Shirly içeri girer girmez jeneratör odasının bir ucundan diğerine koştu, teller arkasından sürükleniyor, sert alüminyumdan yapılma anten parçaları yerde sekiyordu. “Dışarı!”

Mekanikerlerden ve Tedarik’in sarı tulumlarını giymiş birkaç kişiden oluşan grup, küçük kumanda odasını süklüm püklüm boşalttı. Sonra da jeneratör odasına ismini veren ve mağaramsı yerin büyük bir kısmını kaplayan devasa

makinenin etrafındaki tırabzanların arkasına konuşlanmış diğerlerine katıldılar. Neyse ki gürültü tahammül edilebilir düzeydeydi. Shirly takırdayan şaftın ve gevşek motor yatağı gümbürtüsünün kulakları sağır edecek düzeyde olduğu vakitlerde, bütün bu insanların burada günlerce sıkışıp kaldığını gözünün önüne getirdi.

"Size diyorum, kumanda odamı boşaltın." Kalan son birkaç kişiye de odadan çıkmalarını işaret etti. Shirly, Jenkins'in bu katı niçin tecrit ettiğini biliyordu. Çünkü ellerinde kalan son *güç,* kelimesi kelimesine bir güçtü: elektrik. Son adamı da hassas kollarla, göstergelerle ve ekran verileriyle dolu küçük odadan çıkarttı ve vakit kaybetmeden yakıt seviyelerini kontrol etti.

İki tank da ağzına kadar doluydu, yani en azından *bu kadarını* doğru düzgün planlayabilmişlerdi. Hiç olmazsa ellerinde birkaç haftalık *güç* vardı. Öbür kollara ve göstergelere baktı, tel yığınını hâlâ sıkıca göğsüne bastırmaktaydı.

"Bunu nereye-?" dedi Walker, kutusunu uzatarak. Odadaki yegâne düz yüzeyler bile düğmelerle ve insanın dokunmak istemeyeceği türden zımbırtılarla doluydu. Walker bu durumu anlayışla karşılamışa benziyordu.

"Sanının yere," dedi Shirly, sonra da yükünü yere bıraktı ve kapıyı kapatmaya gitti. Dışarı kışkışladığı insanlar, camdan içeri bakıp klimalı odadaki birkaç yüksek tabureyi imrenerek süzüyorlardı. Shirly onları görmezden geldi.

"İhtiyaç duyduğumuz her şey burada mı? Her şeyi almış mıyız?"

Walker telsiz parçalarını kutudan çıkardı ve bükülmüş tellerle karmakarışık aksamlara bakarak cık cıkladı. "Elektriğimiz var mı?" diye sordu, transformatörün fişini elinde tutarken.

Shirly bir kahkaha patlattı. "Walk, şu an nerede olduğunun farkında-sın, değil mi? Elbette ki elektriğimiz var." Kabloyu aldı ve ana panelin üzerindeki prizlerden birine taktı. "Her şeyi almış mıyız? Aleti tekrar kurup çalıştırabilir miyiz? Walk, duyduklarımızı Jenkins'in de işitmesi lazım."

“Biliyorum.” Kafasını yukarı aşağı salladı ve alet edevatı ayırmaya başladı, bir yandan da bazı gevşek telleri yeniden büktü. “Şunu asmamız gerek.” Başını kollarının arasındaki arapsaçına dönmüş antene doğru salladı.

Shirly yukarı baktı. Hiç çatı kirişi yoktu.

“Onu şuradaki tırabzana asıver,” dedi Walker. “Kablo dümdüz gelsin, ucu da buraya yetişsin.”

Shirly düğüm olmuş kabloları arkasından peşi sıra sürükleyerek kapıya doğru ilerledi.

“Dikkat et, metal kısımlar tırabzana değmesin sakın!” diye seslendi Walker arkasından.

Shirly yardım etmeleri için yanına kendi vardiya ekibinden bir-iki mekaniker aldı. Ne yapılması gerektiğini anlar anlamaz işi devraldılar ve Shirly adamın yanına dönerken onlar da düğümleri çözmek üzere ekipçe organize oldular.

Kapıyı arkasından kapatırken, “Çok uzun sürmez,” dedi; antenin kablosu, kapı ile takviyeli pervazının arasından sıkışmadan geçebiliyordu.

“Her şey tamam gibi,” dedi Walk, başını kaldırıp Shirly’ye bakarak. Adamın gözlerinin altı çukurlaşmıştı, saçı darmadağındı ve beyaz sakalları terden parıl parıldı. “Hassiktir,” dedi, eliyle alnına bir şaplak atarak. “Hoparlörleri unuttuk.”

Walker’ın sövdüğünü duyunca kritik bir şeyi unuttuklarını zanneden Shirly’nin az kalsın yüreğine iniyordu. “Burada bekle,” dedi kadın, sonra da bir koşu çıkıp kulaklık dolabına gitti. Kablosu sarkan setlerden birini aldı, kumanda odasındakilerle birincil yahut ikincil jeneratörün başında görevli olanların eskiden aralarında konuşurken kullandıkları türdendi. Yüzlerinde meraklı ve korkmuş bir ifade bulunan kalabalığın arasından ağır ağır koşarak kumanda odasına girdi. Kendisinin de diğerleri gibi korkuya kapılması gerektiği, gerçek savaşın yaka döke enselerine yapıştığı fikri kafasına dank etti. Ama düşünebildiği tek şey savaşın bastırdığı seslerdi. Merakı korkusuna baskın gelmişti. Kendini bildi bileli bu böyleydi.

“Şunlara ne dersin?”

Kapıyı arkasından kapattı ve Walker’a kulaklıkları gösterdi.

“Harika,” dedi adam, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Kadının gıkını çıkarmasına fırsat vermeden çoklu çakısıyla jakını kesti ve telleri sıyırmaya başladı. “Neyse ki burası sakin,” dedi gülerek.

Shirly de güldü ve birdenbire ne haltlar çevirdiklerini merak etti. Ne yapacaklardı ki, şerif yardımcıları ve IT’li güvenlikçiler buraya gelip onları sürükleyerek götürünceye kadar yerlerinde oturmaya devam edip tellerle mi oyalanacaklardı?

Walker kulaklık başlarını bağladı ve içlerinden zayıf bir parazit tıslaması duyuldu. Shirly aceleyle adamın yanına geldi, yere oturdu ve eli titremesin diye Walker’ın bileğini tuttu. Kulaklıklar elleriyle birlikte tiril tiril titriyorlardı.

“Şey yapman lazım-” Üzerine beyaz çizgiler çizdiği çevirmeli düğmeyi gösterdi Shirly’ye.

Shirly kafa salladı ve boyayı almayı unuttuklarını fark etti. Düğmeyi tutup üzerindeki çizgileri yakından inceledi. “Hangisi?” diye sordu.

“Hayır.” Shirly tam frekansı buldukları seslerden birine doğru ayarlamaya başlamışken, Walker kadını durdurdu. “Diğer tarafa doğru. Kaç tane olduğunu görmem-” Elinin içine öksürdü. “Kaç tane olduğunu görmemiz lazım.”

Kadın kafa salladı ve düğmeyi boyanmamış, siyah kısma doğru yavaşça çevirdi. ikisi de nefesini tutmuştu, ana jeneratörün uğultusu kalın kapıdan ve çift camlı bölmeden zar zor duyuluyordu.

Shirly bir yandan düğmeyi çevirirken bir yandan da Walker’ı süzdü. Yakalandıkları zaman Walker’a ne olacağını düşündü. Hepsini temizliğe mi mahkûm edeceklerdi? Yoksa o ve diğer birkaç kişi bu olayla hiçbir ilgilerinin olmadığını iddia edebilecekler miydi? Öfkelerinin, intikam arzularının sonuçlarını düşününce içini bir hüzün kapladı. Kocası ölmüştü, ondan koparılmıştı, peki ne uğruna? insanlar ölüyordu, peki ne uğruna? Her şeyin çok farklı bir şekilde gelişebileceğini

düşündü. Kâh gerçekdışı kâh gerçekçi ümitlerle güç dengelerinin değişebileceğini, çözümü imkânsız ve zorlu sorunları bir çırpıda çözebileceklerini hayal etmişlerdi hepsi de. Bunlar yaşanmadan önce kendisine haksızca muamele ediliyordu, ama hiç değilse güvendeydi. Adaletsizlikler vardı, ama bir yanda da âşık olduğu adam duruyordu. Bu, her şeyi sineye çekmeye yeter miydi? Hangi fedakârlık daha anlamlıydı?

"Az daha hızlı," dedi Walker, sessizlik tahammülsüzlüğü beraberinde getiriyordu. Bir-iki parazite isabet ettiler, ama kimsenin konuştuğu yoktu. Shirly düğmeyi çevirme hızını çok az arttırdı.

"Sence anten-?" diye sormaya başladı.

Walker elini kaldırdı. Kucağındaki ufak hoparlörlerden bir ses duyuldu. Düğmeyi geri çevirmesi gerektiğini anlatmak için başparmağını yana doğru salladı. Shirly dediği gibi yaptı. Tam bu odada, bundan önceki gürültülü jeneratörü ayarlarken kazandığı yeteneklerden faydalanarak, sesin ardından düğmeyi ne kadar çevirdiğini hatırlamaya çalıştı—

"-Solo? Ben Juliette. Beni duyabiliyor musun? Neler oluyor yukarıda?"

Shirly düğmeyi düşürdü. Lehimlendiği telin ucundan sallanıp yere çarpışını izledi.

Elleri uyuşmuştu. Parmak uçları karıncalanıyordu. Dönüp Walker'ın kucağına, hayaletsi sesin yükseldiği yere bakakaldı ve o sırada adamın da şaşkın şaşkın kendi ellerine baktığını gördü.

İkisi de hiç kıpırdamadan durdular. Ses ve isim şüpheye hiç mahal vermiyordu.

Şaşkınlıkla karışık sevinç gözyaşları, ışıldayarak Walker'ın sakalından aşağı aktı ve kucağına damladı.

66

• Silo 17 •

Juliette gevşek hava hortumunu iki eliyle tutup sıktı. Bu hareketinin mükâfatı olarak vizörünün önünde birkaç cılız baloncuk toplandı; borunun içindeki basınç gitmişti.

Bir küfür fısıldadı, çenesini telsize doğru eğdi ve Solo'ya seslendi. Kompresöre bir şey olmuştu. Solo onu halletmekle uğraşıyor, belki de yakıt dolduruyor olmalıydı. Bu işi yaparken kompresörü kapatmamasını tembihlemişti ona. Sonra ne yapacağını bilemez, aleti baştan başlatamazdı. Bu konuyu hiç enine boyuna düşünmemişti; solunabilir havadan, her türlü hayatta kalış umudundan çok çok uzaktaydı.

Çekinerek nefes aldı. Kalan tüm oksijeni kıyafetin ve hortumun içinde hapsolanlardı. Ciğerlerinden alacağı güçle hortumdaki havanın ne kadarını içine çekebilirdi? Çok fazla bir beklentisi yoktu.

Su çukurundaki büyük pompaya, alelacele çektiği tellere, suda uzanan gevşek kablo hattına son bir kez baktı. Telleri titreşime ve istenmeyen çektirmelere karşı emniyete alacak vakti bulabileceğini ummuştu. Artık bunların bir önemi yoktu; en azından onun için. Pompayı iterek kendini uzaklaştırdı, suyun içinde kollarını çırptı ve kendisini itebileceği ya da çekebileceği hiçbir şey barındırmayarak ona köstek olan yoğun sıvıda güçlükle ilerledi.

Ağırlıklar onu yavaşlatıyordu. Juliette onlardan kurtulmak için eğilmeye yeltense de bunu yapamadığını fark etti. Suya batmaya direnen kolları, kıyafetinin bükülmezliği… cırt cırtlı kayışlara uzanmaya çalıştı, ama başlığının büyütülmüş vizöründen parmaklarının lanet şeylere erişmesine ramak kalışını seyretti.

Derin bir nefes aldı, burnundan süzülen ter başlığının içine damlıyordu. Tekrar denedi ve bu sefer neredeyse başarıyordu, parmak uçları siyah kayışlara dokundu dokunacaktı. iki eliyle birden uzandı, oflayıp pufluyordu, kör olası kaval kemiklerine

dokunmak gibi basit bir hareket için omuzları yerinden çıkacaktı resmen…

Ama başaramadı. Pes etti ve başının tepesinden çıkan zayıf, beyaz ışık konisinin içinde göze çarpan kablo ve hortum ikilisini takip edip koridor boyunca ayaklarını sürüyerek birkaç adım daha attı. Yaptığı bağlantının zayıflığını göz önünde bulundurarak kabloya takılmamaya çalıştı, kazara bir defa bile asılması hâlinde neler olabileceğini biliyordu. Derin nefes almak için boğuşurken bile kafası o mekanikerlere has işleyişini koruyordu. Hazırlanmaya daha uzun zaman ayırmadığı için kendine sövdü.

Bıçak! Bıçağını hatırladı ve ayaklarını sürümeyi bıraktı. Keskin aleti karnının üzerine dikili el yapımı kılıfından çıkardı; metal kısmı el fenerinin ışığında parıldadı.

Juliette eğildi ve bıçağın ek uzunluğundan faydalanarak sivri ucunu kıyafetiyle kayışlardan birinin arasına sokup kaydırdı. Etrafını kuşatan su karanlık ve yoğundu. Başlığından çıkan kısıtlı ışıkta, galonlarca taşkın suyunun altındaki Mekanik'in dibinde kendisini daha da küçük ve yalnız hissetti, hayatında hiç korkmadığı kadar korkuyordu.

Düşürürse olacaklardan korkarak bıçağı sımsıkı kavradı ve karın kaslarını zorlayarak kayışı kesmeye koyuldu. Ayakta mekik çekmeye benziyordu. Kayışlara elinde testere varmışçasına saldırdı, sarf ettiği çabadan dolayı başlığının içinde bir küfür koyuverdi, ileri geri sallanmasından ötürü kamına bir acı saplanmıştı… derken ağırlıklar kayışlarından kurtuluverdiler. Yuvarlak demir parçası düşüp çelik levha döşemede sessizce çınladığında baldırını aniden çırılçıplak ve hafif hissetti.

Juliette'in vücudu suyun içinde bir yana doğru yattı, tek ayağı onu yere mıhlarken öbür ayağı kalk gidelim diyordu. Bıçağı dikkatle ikinci kayışın altına soktu, kıyafetini kesmekten ve kıymetli baloncukların dışarı sızdığını görmekten korkuyordu. Gözü kara bir güç sarf edip tıpkı biraz önce yaptığı gibi bıçağı siyah kayışın içinde bir ileri bir geri hareket ettirdi. Büyütülmüş görüş alanına naylon iplikler girdi, akan terler başlığının içine saçıldı, bıçak kumaşı yırttı geçti ve ağırlık serbest kaldı.

Botları arkasında havalanıp onu baş üstü pozisyona getirmeye çalışırken Juliette bir çığlık attı. Gövdesini döndürüp elinden geldiğince kollarını çırpsa da başlığı koridorun tavanındaki boru tesisatına çarptı.

Şiddetli bir çarpma sesiyle birlikte etrafını kuşatan su karanlığa gömüldü. El yordamıyla fenerini arayıp onu tekrar açmaya çalıştıysa da artık yerinde olmadığını fark etti. Karanlıkta koluna bir şey çarptı. Bir eliyle bıçağını tutarken diğeriyle de çarpan nesneyi bulmaya çalıştı ve eldivenli parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissetti. Bıçağı yerine koymaya uğraşırken elindeki tek ışık kaynağı da zemine düşüp gözden kayboldu.

Juliette hızlı soluk alış verişleri dışında başka hiçbir şey duymuyordu. İşte öylece, tavana mıhlanmış bir hâlde ölüp gidecekti, koridorlara gömülü diğer balon cesetlerden biri olacaktı. Öyle ya da böyle sanki kaderinde bu kıyafetlerden birinin içinde can vermek vardı. Boruları tekmeleyerek kendini ittirmeye ve vücudunu kurtarmaya çalıştı. Ne yöne doğru gidiyordu? Ne tarafa bakıyordu? Zifiri karanlık tarafından yutulmuştu. Hemen önündeki kollarını dahi göremiyordu. Gözlerinde hiçbir sorun olmadığını *bilmek* ancak sonucunda hiçbir şey görememek kör olmaktan da beterdi. Panik kendini devamlı taze tutmayı başarırken, kıyafetinin içindeki hava bayatlamaya devam ediyordu.

Hava.

Elini başlığının kelepçesine götürdü ve hortumu el yordamıyla buldu, eldivenleri yüzünden onu çok fazla hissedebildiği söylenemezdi. Juliette hortumu kendine doğru çekmeye başladı, önce bir eliyle sonra diğeriyle asıldı durdu, dipsiz bucaksız bir kuyudan kova çekmeye benziyordu bu.

Kilometrelerce hortum ellerinin arasından kayıp geçmişti sanki. Çektikçe etrafına saçılan fazlalık hortum birbirine düğümlenmiş çubuk makarnalar misali çevresinde birikiyor, kâh vücuduna çarpıyor kâh teğet geçiyorlardı. Juliette'in nefes alışlarına iyice çaresizlik hâkim olmaya başlamıştı. Panikliyordu. Kesik kesik soluk alışlarının ne kadarı adrenalin ve korku kaynaklıydı? Peki ya ne kadarı paha biçilemez oksijenini tüketmesinden kaynaklıydı? Aniden çektiği

hortumun kesilmiş olabileceğinden, merdivenlere sürtüne sürtüne koptuğundan, serbest ucunun her an parmaklarının arasından kayıp gidebileceğinden, canhıraş bir çabayla bir defa daha asıldığında ellerinin bu defa cankurtaran halatını değil de yalnızca siyaha boyanmış suları çekebileceğinden korktu …

Ama sonra *hayat* dolu, gergin bir hortum parçasını tuttu elleri. İçinde hava barındırmayan, ama kendisini çıkışa yönlendiren sert bir cisim.

Juliette başlığının içinde haykırdı ve tutacak başka bir şey daha bulabilmek için uzandı. Kendini çekti, başlığı bir boruya çarptı ve onu tavandan biraz da olsa uzaklaştırdı. Karanlıkta halatın devamına uzandı, buldu, kavradı, asıldı; boğulanların ve ölülerin tek yiyeceği olan zifiri karanlık çorbasında sürüklenirken tek düşünebildiği onlardan biri olmadan, son oksijen ciğerlerine dolmadan önce onlardan ne kadar uzaklaşabileceğiydi.

67

• Silo 18 •

Lukas'la annesi sunucu odasının açık kapısının kalın eşiğinde oturuyordu. Başını eğip kadının ellerine baktı, her ikisi de Lukas'ınkilerin etrafına dolanmıştı. Kadın ellerinden birini bırakıp biricik oğlu Lukas'ın omzunu pisleten bir ip parçasını aldı.

"Sonucunda da terfi alacaksın, öyle mi?" diye sordu kadın, oğlunun içliğinin omzunu düzeltirken.

Lukas başıyla onayladı. "Evet, hem de ne terfi." Bakışları kadını aşıp Bernard'la Şerif Billings'in koridorda kısık sesle konuştukları noktaya kaydı. Bernard ellerini tulumunun şişkin karnının içine sokmuştu. Billings ise gözlerini aşağı dikmiş silahını inceliyordu.

"Eh, çok sevindim bir tanem. En azından yokluğunda tesellim olur."

"Çok süreceğini sanmıyorum."

"Oy kullanabilecek misin peki? Yavrumun böyle önemli yerlere geldiğine inanamıyorum!"

Lukas yüzünü kadına döndü. "Oy mu? Seçim ertelendi diye biliyordum."

Kadın başını iki yana salladı. Yüzü bir ay öncesine göre daha kırış kırış, saçları ise daha beyazdı sanki. Lukas bütün bunların bu kadar kısa süre zarfında olup olamayacağını merak etti.

"Yapılacak," dedi annesi. "Şu asilerin çıkardığı sıkıntılar yakında bitiyormuş."

Lukas, Bernard'la Şerif'e bir bakış attı. "Oy kullanabilmem için bir yol bulacaklarından eminim," dedi annesine.

"Ne güzel. Senin gibi bir oğlum olduğu için kendimle gurur duyuyorum." Eliyle ağzını kapayıp boğazını temizledi, sonra da yeniden Lukas'ın elini tuttu. "Peki seni iyi besliyorlar mı? Yani tayının düzenli geliyor mu?"

“Hem de yiyebileceğimden daha çok.”

Kadının gözleri büyüdü. “O zaman maaşında da artış olur herhâlde-?”

Lukas omuz silkti. “Emin değilim. Olur herhâlde. Ayrıca, sana da göz kulak ola-”

“Bana mı?” Elini göğsüne bastırıp sesini yükseltti. “Sen benim için hiç meraklanma.”

“Meraklandığımı biliyorsun. Hey, anne bak, ben- ah, süremiz doldu sanırım.” Başıyla koridoru işaret etti. Bernard’la Peter yanlarına doğru geliyorlardı. “Anlaşılan işimin başına dönmem gerekiyor.”

“Ah, şey, elbette.” Kadın kırmızı tulumunun ön kısmını düzeltti ve Lukas’ın onu ayağa kaldırmasına müsaade etti. Dudaklarını büzdü ve Lukas da ona yanağını uzattı.

“Minik yavrum benim,” dedi, Lukas’ı şapır şupur öpüp kolunu sıkarken. Geriye doğru bir adım attı ve oğluna gururla baktı. “Kendine çok dikkat et.”

“Ederim anne.”

“Egzersizlerini de aksatayım deme sakın.”

“Anne tamam, aksatmam.”

Bernard yanlarında durdu ve ikilinin arasında geçen bu diyalog karşısında gülümsedi. Lukas’ın annesi döndü ve silonun Geçici Başkan’ını tepeden tırnağa süzdü. Uzandı ve Bernard’ın göğsüne arkadaşça vurdu. “Sağ olun,” dedi, sesi çatallanmıştı.

‘Tanıştığımıza çok memnun oldum Bayan Kyle.” Bernard kadının elini tuttu ve ona Peter’ı işaret etti. “Şerif size eşlik edecek.”

“Elbette.” Kadın son bir defa arkasını döndü ve Lukas’a el salladı. Biraz utanır gibi olsa da Lukas da ona karşılık verdi.

“Zarif bir hanımefendi,” dedi Bernard, ikilinin uzaklaşmasını izlerken. “Bana annemi hatırlatıyor.” Lukas’a döndü. “Hazır mısın?”

Lukas'ın, yaşadığı isteksizlikten, tereddüdünden bahsedesi vardı. *"Sanırım,"* diyesi vardı hatta ama onun yerine kamburunu düzeltti, terli ellerini ovuşturdu ve başıyla kendinden emin bir jest yaptı. Sahte bir özgüvenle, "Kesinlikle," demeyi başardı.

"Harika. Hadi bunu resmiyete dökelim." Sunucu odasına yollanmadan önce Lukas'ın omzunu sıktı. Lukas ise kalın kapının arka tarafına geçip ittirmeye başladı ve koca menteşeler gıcırdayarak kapanırken kendisini yavaş yavaş içeriye hapsetti. Elektrikli kilitler otomatik olarak devreye girip gürültüyle kapandı. Güvenlik paneli bir bip sesi çıkardı ve yanıp sönen neşeli yeşil ışığı yerini tehditkar bir kırmızı göze bıraktı.

Lukas derin bir nefes aldı ve sunucuların arasından kendisine bir yol seçti. Bir yandan Bernard'dan farklı bir yol çizmeye çalışırken diğer yandan da daha önceden geçtiği yollardan uzak durmaya çalışıyordu.Monotonluktan kurtulmak için, hapishanesinden bir rutin dahi olsa eksilsin diye daha uzun bir güzergâh seçti.

Lukas varana kadar Bernard çoktan sunucunun arkasını açmıştı. Aşina olduğu kulaklıkları Lukas'a uzattı.

Lukas kulaklıkları aldı ve ters taktı, mikrofon ensesinden aşağı sarkıyordu.

"Böyle mi?"

Bernard ona güldü ve parmağını döndürdü. "Öbür türlü," dedi, Lukas kulaklıkların altından onu duyabilsin diye sesini yükselterek.

Lukas kulaklıkları beceriksizce tutmaya çalıştı, kablosu koluna dolandı. Bernard bu esnada onu sabırla bekledi.

"Hazır mısın?" diye sordu Bernard, Lukas onları adamakıllı takmayı başardığında. Bir elinde boştaki jak vardı. Lukas başıyla onayladı. Bernard'ın dönüp jakı yuvalardan birine uzatışım izledi. Adamın elinin aşağıya, sağa doğru kayışını ve jakı on yedi numaraya sertçe takışını, sonra da dönüp en sevdiği meşgalesini, yani gizli aşkını yüzüne vurduğunu hayal etti…

Ama patronunun küçük eli bir kez olsun bile sallanmadı; jak tık diye yuvasına oturdu. Lukas bunun nasıl hissettirdiğini, yuvanın onu nasıl da sıkıca sardığını, sanki onu buyur ediyormuş gibi bir hissiyat yarattığını, yaylı plastik tutucunun şak diye sıkışmasıyla insanın parmak uçlarının nasıl da titreştiğini oldukça iyi biliyordu …

Jakın üstündeki ışık yanıp sönmeye başladı. Lukas aşina olduğu vızıltıyı işitti yine. Juliette'in sesini duymayı, onun yanıt vermesini bekledi.

Tık.

"İsim."

Lukas'ı kaskatı kesen bir ürperti tüm vücuduna yayıldı, tüyleri diken diken oldu. Derinden gelen, yankılı, sabırsız ve ilgisiz ses bir yıldız parıltısı gibi gelip geçivermişti. Lukas dudaklarını yaladı.

"Lukas Kyle," dedi, kekelememeye çalışarak.

Bir duraksama oldu. Bir yerlerde, birisinin bunu kâğıda döktüğünü ya da dosyalara göz gezdirdiğini veya elindeki bu bilgiyle korkunç bir şeyler çevirdiğini hayal etti. Sunucunun arkasındaki sıcaklık boğucu olmaya başladı. Hattın diğer ucundaki sessizlikten bihaber olan Bernard kendisine gülümsüyordu.

"IT'de gölgelik yaptın."

O ses malûmu ilân etmişti aslında, ama Lukas yine de başıyla onaylayıp cevap verdi.

"Evet efendim."

Avucunun içiyle alnında biriken teri sildi, sonra da elini tulumunun kıçına sürerek temizledi. Oturmak, kırk numaralı sunucuya sırtını dayamak ve öylece gevşemek istiyordu. Ama Bernard kendisine gülümsüyordu, bıyıkları kalkık, gözlük camlarının ardındaki gözleri ardına dek açıktı.

"Silo'ya karşı öncelikli vazifen nedir?"

Bernard onu bu muhtemel sorulara karşı hazırlamıştı.

"Düzen'i sağlamak."

Sessizlik. Haklı ya da haksız olduğunu belirten ne bir yanıt vardı, ne de bir ipucu.

"Her şeyden önce neyi koruyacaksın?"

Ses tekdüzeydi ama etkileyici bir ciddiyet taşıyordu. Ürkütücüydü ama her nasılsa sakindi. Lukas dilinin damağının kuruduğunu hissetti.

"Yaşam'ı ve Miras'ı," diye söyledi ezberden. Ama bu ezber edilmiş bilgide yanlış bir şeyler varmış gibi geliyordu. Ayrıntılara inmek ve sesin sahibine, güçlü ve ayık bir baba misali, bunların neden önemli olduğunu *bildiğini* anlatmak istiyordu. Aptal değildi. Ezberletilmiş gerçeklerden daha fazla söyleyecek şeyi vardı.

"El üzerinde tuttuğumuz bu şeyleri korumak için ne gerekir?"

Duraksadı.

"Fedakârlık gerekir," dedi Lukas, fısıltıyla. Juliette'i düşündü - ve Bernard'ın karşısında takındığı soğukkanlı tutum hemen hemen ufalanıp gidiyordu. Emin olamadığı, *anlamadığı* şeyler vardı. Bu da onlardan biriydi. Verdiği cevapla yalan söylemiş gibi hissediyordu. Feda edilenlerin buna değdiğinden şüphe duyuyordu, tehlike o kadar büyüktü ki insanların, *iyi insanların* ölümlerine hükmediyorlardı-

"Kıyafet Laboratuvarı'nda ne kadar zaman geçirdin?"

Ses tonu değişmişti, bir nebze rahatlamış gibiydi. Lukas törenin bitmiş olma ihtimalini sorguladı. *Bu kadarcık* mıydı? Sınavı geçmiş miydi? Tuttuğu nefesini koyuverdi, mikrofonun bu sesi almadığını umdu ve gerginliği üzerinden atmaya çalıştı.

"Çok değil efendim. Bernar- Eee, patronum da laboratuvardaki mesai günlerimi bir an önce belirlemeyi çok istiyor ama bildiğiniz üzere durum şu an-"

Bernard'a baktı, adam gözlüğünün bir kenarını sıkmakta ve Lukas'ı izlemekteydi.

"Evet, biliyorum. Aşağı katlarda karşılaştığınız şu sorun nasıl gidiyor?"

“Ee, şey, beni yalnızca genel gelişmelerden haberdar ediyorlar, ama her şey yolunda gibi-” Boğazını temizledi ve aşağıdaki odada bulunan telsizden duyduğu silah ve vahşet seslerini düşündü. “Gelişmeler var, çok uzun sürmeyecektir.”

Uzun bir duraksama yaşandı. Lukas kendini derin nefes almaya ve Bernard’a gülümsemeye zorladı.

“Olanları geri alma şansın olsaydı, sen bundan farklı bir karar alır mıydın Lukas? Ta en başında?”

Lukas vücudunun sağa sola sallandığını, dizlerinin biraz uyuştuğunu hissetti. Yeniden o konferans masasının üzerindeydi; yanağı kara çeliğe dayalıydı; tam göz hizasından, çarpı biçimli nişangâhın minicik deliğinden lazer gibi uzayıp giden bir çizgi geçmekteydi; çizginin ucunda elinde bomba tutan, gri saçlı bir kadın vardı. O çizginin üzerinden mermiler yağıyordu. Kendi mermileri.

“Hayır efendim,” diyebildi nihayet. “Her şey Düzen’de yazdığı gibiydi efendim. Asayiş berkemal.”

Bekledi. Bir yerlerde birisinin kendisiyle ilgili bir yargıya varmakla meşgul olduğunu hissetti.

“Silo on sekizin bir sonraki yönetiminden ve fonksiyonundan sen sorumlusun,” dedi ses, monoton bir şekilde.

‘Teşekkür ederim efendim.”

Lukas kulaklığa uzandı, Bernard’ın da bir şeyler konuşmak isteyebileceği veya işin resmileştiğini duymak isteyebileceği ihtimaline karşılık cihazı çıkarıp ona uzatmaya hazırlanıyordu.

“İşimin en kötü yanı ne biliyor musun?” diye sordu ekolu ses.

Lukas ellerini indirdi.

“Nedir efendim?”

“Burada öylece durup, haritamdaki bir siloya bakıp, üzerine kırmızı bir çarpı atmak. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyor musun?”

Lukas başını iki yana salladı. “Edemiyorum efendim.”

“Binlerce evladını bir anda yitiren bir ebeveyn gibi.”

Bir duraklama.

“Evlatlarını yitirmemek için onlara karşı acımasız olmalısın.”

Lukas babasını düşündü.

“Evet efendim.”

“Dünya Düzeni Operasyon Elli’ye [9] hoş geldin, Lukas Kyle. Eğer kafanda bir soru işareti varsa onları cevaplayacak kadar vaktim var. Ama kısaca.”

Lukas hiç sorum yok demek istedi; hattan ayrılmak istedi; Juliette’i arayıp onunla konuşmak, böylece bu çılgın ve boğucu odanın havasında bir parça akıl sağlığı solumak istiyordu. Ama Bernard’ın kendisine bilgisizliğini kabullenmeyle ilgili söylediklerini, bunun niçin asıl bilginin anahtarı olduğunu hatırladı.

“Tek bir sorum var efendim. Bana önemli olmadığı söylendi ve niçin böyle dediklerini anlayabiliyorum, ancak cevabını bilirsem buradaki vazifemi daha kolay yerine getirebileceğimi düşünüyorum.”

Bir cevap almak için durdu, ama belli ki ses soruyu sormasını bekliyordu.

Lukas boğazını temizledi. “Başka-?” Mikrofonunu düzeltip ağzına yaklaştırdı ve Bernard’a bir bakış attı. “Bütün bunlar nasıl başladı?”

Emin değildi, belki de sunucu fanlarından bir tanesi pırpır etmeye başlamış da olabilirdi, ama Lukas adamın iç çekişini duyduğundan neredeyse emindi.

“Öğrenmeyi ne kadar çok istiyorsun?”

Lukas bu soruyu dürüstçe cevaplamaktan korktu. “Hayat memat meselesi değil,” dedi, “ama neleri başardığımıza, nelerin üstesinden geldiğimize dair bir bilgilendirmeye hayır demem. Bu cevap benim-bizim hayatımıza bir amaç katacaktır diye düşünüyorum, anlatabiliyor muyum?”

“Sebep amacın kendisi,” dedi adam, şifreli konuşurcasına. “Sana cevabı söylemeden önce, senin bu konuda ne düşündüğünü bilmek istiyorum.”

Lukas yutkundu. “Ne düşündüğümü mü?”

“Herkesin kafasında bir fikir olur. Senin olmadığını mı söylüyorsun yani?”

Bu sohbet ekolu sesin hoşuna gitmişe benziyordu.

“Öngörebildiğimiz bir şey olduğunu düşünüyorum,” dedi Lukas. Bernard’a baktı ve adamın kaşlarını çatmış, başını başka yöne çevirmiş olduğunu gördü.

“Bu da ihtimallerden biri.”

Bernard gözlüğünü çıkardı ve camını içliğinin koluna silmeye koyuldu, bakışlarını ayaklarına dikmişti.

“Şunu bir düşün-” Derin ses durakladı. “Ya sana bütün dünyada yalnızca elli silo olduğunu ve bizim de o dünyanın mini minnacık bir parçasında bulunduğumuzu söylesem?”

Lukas bunu akıl süzgecinden geçirdi. Başka bir teste daha tabi tutuluyor gibiydi.

“Bir tek biz-” Az kalsın ellerinde kaynak olan yegâne kişilerin onlar olduğunu söyleyecekti, ama Miras’ı bunun gerçek olmadığını bilecek kadar okumuştu. Eskiden dünyanın büyük kısmında, tepelerin üzerinde yükselen binalar olduğu yazıyordu onlarda. Bu silolardan çok daha fazlası hazırlanabilirdi. “Olacaklardan *haberdar olan* bir tek biz vardık,” diye tahmin yürüttü Lukas.

“Harika. Peki, bunun sebebi ne olabilir?”

Bundan nefret ediyordu. Cevabı çözmeyi değil, kendisine doğrudan söylenmesini istiyordu.

Ve sonra, kablolar birbirine bağlanır gibi, bir devreden ilk defa geçi-veren bir akım misali, gerçek kafasına dank etti.

“Bunun sebebi-” Vereceği cevabı kafasında oturtmaya, böyle bir fikrin muhtemelen hakikate parmak basacağını tahayyül etmeye çalıştı. “Bunun sebebi önceden bilmemiz

değil," dedi Lukas, güçlükle nefes alarak. "Sebebi bunu *yapanların* bizler oluşu."

"Evet," dedi sesin sahibi. "Artık biliyorsun."

Başka bir şey daha söyledi, ama zar zor duyuluyordu, sanki başkasına söyler gibiydi. "Vaktimiz doldu, Lukas Kyle. Yeni görevin için seni tebrik ederim."

Kulaklıklar âdeta başına yapışmış, yüzü terden sırılsıklam olmuştu.

"Teşekkürler," demeyi başardı.

"Ah, Lukas?"

"Evet efendim?"

"Bundan sonra ayaklarının bastığı yere yoğunlaşmanı öneririm. Artık yıldızlarla uğraşmak yok, oldu mu evlat? Çoğunun yerini zaten biliyoruz."

68

• Silo 18 •

“Alo? Solo? Lütfen bir şeyler söyle.”

Demonte edilmiş kulaklıkların ufak hoparlörlerinden dahi bu sesin sahibini karıştırmak imkânsızdı. Ses, sahibi ortada olmaksızın kumanda odasında, yani sesin sahibine yıllarca ev sahipliği yapmış mekânda yankılandı. Shirly’nin onu bu kadar hızlı tanımasını sağlayan şey de bulundukları yer olmuştu zaten; konuşanın ondan başkası olamayacağından emin olarak sihirli telsize bağlanmış ufak hoparlörlere baktı.

Ne o ne de Walker nefes almaya cesaret edebiliyordu. Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca öylece beklediler, sonunda sessizliği bozan kadın oldu.

“Bu Juliette’ti,” dedi, fısıltıyla. “Nasıl oluyor da-? Sesi burada, Derin’de *kısılı* mı kalmış? Havada? Bunları ne kadar zaman önce söylemiş olabilir?”

Shirly işin bilimsel yanının nasıl işlediğini bilmiyordu; bu bilgi ona verilen ücret derecesinin ötesinde kalıyordu. Walker kulaklığa bakmaya devam etti, ne kıpırdıyor ne de konuşuyordu, sakalını ıslatan gözyaşları ışıl ışıldı.

“Bunlar… Antenle yakaladığımız bu *dalgalar,* bulunduğumuz yerde oradan oraya sekiyorlar mı?” diye sordu kadın.

Bu dediğinin önceden duydukları *bütün* sesler için de geçerli olup olmadığını merak etti. Belki de bütün yaptıkları *geçmişte* yaşanmış konuşmaları yakalamaktı. Bu mümkün olabilir miydi? Bir çeşit elektriksel yankı gibi mesela? Nedense bu fikir alternatif seçeneğe göre daha az şok edici gelmişti ona.

Walker ona döndü, yüzünde garip bir ifade vardı. Ağzı yan açık vaziyetteydi, ama dudaklarının kenarında bir kıvrım görülüyordu, gitgide daha da belirginleşen bir kıvrımdı bu.

“Çalışma mantığı öyle değil,” dedi. Kıvrım gülümsemeye dönüştü. “Duydukların *şimdi* söylendi. Bunların hepsi şu *anda*

oluyor.” Shirly’yi kolundan kavradı. “Sen de duydun, değil mi? Delirmedim. Konuşan gerçekten de Juliette’ti, değil mi? Yaşıyor. Başarmış.”

“Hayır …” Shirly başını iki yana salladı. “Walk, sen neden bahsediyorsun? Juliette *yaşıyor* mu? Neyi başarmış?”

“Sen de duydun.” Telsizi işaret etti. “Öncesini. Konuşmaları. Temizliği. *Dışarıda* başkaları da var. *Bizden* başkaları da var. O da *onlarla,* Shirly. Bunlar *tam şu anda oluyor.”*

“Yaşıyor.”

Shirly telsize baktı, olanları algılamaya çalışıyordu. Arkadaşı hâlâ *bir yerlerdeydi.* Hâlâ nefes alıyordu. Juliette’in bedeninin tepelerin üstünde tam bir sükûnetle yattığı ve rüzgârın onu yavaş yavaş aşındırdığı görüntüsü zihnine öyle yerleşmişti ki … Şimdiyse Juliette’in bir yerlerde hareket ettiğini, nefes aldığını, telsizle konuştuğunu kafasında canlandırıyordu.

“Onunla konuşabilir miyiz?” diye sordu.

Aptalca bir soru olduğunu biliyordu. Ama Walker yerinden sıçramış, yaşlı bacakları yerden kesilmişti.

“Ah, tanrım. Tanrım, evet.” Bütün ıvır zıvır aksamları yere koydu, elleri hâlâ titriyordu, ama Shirly bu seferkinin heyecandan olduğuna karar verdi. *ikisini* de saran korkudan eser kalmamış ve odayı terk etmişti, içinde bulundukları küçük yerin haricinde kalan dünya kararıp anlamını yitirmeye başlamıştı.

Walker yedek parça kutusunu karıştırdı. Birkaç aleti yere boşalttı ve kutunun dibini eşeledi.

“Yo,” dedi. Döndü ve yerdeki parçalara göz gezdirdi. “Yo, yo, yo.”

“Ne oldu?” Shirly adam daha iyi görebilsin diye yan yana dizili aksamların yanından çekildi. “Ne eksik? Şurada bir mikrofon var.” Kısmen demonte edilmiş kulaklıkların olduğu yeri gösterdi.

“Verici. Küçük bir devre kartı. Tezgâhın üzerinde kaldı herhâlde.”

“Her şeyi kutunun içine doldurdum.” Shirly’nin sesi yüksek ve gergindi. Plastik kabın yanına gitti.

“Öbür tezgâhımda. Gerekli değildi. Jenks’in tek istediği *karşıyı dinlemekti.”* Eliyle telsizi işaret etti. “Ne istediyse onu yaptım. Sinyal göndermemiz gerekeceğini nereden bilebilirdim ki?”

“Bilemezdin,” dedi Shirly. Elini adamın koluna koydu. Walker’ın kötü bir ruh hâline bürünmek üzere olduğu belliydi. Adamın o noktaya ulaştığı anlara yeterince tanıklık etmişti, bunu hemen başarmasını sağlayan kestirme yolları olduğunu da biliyordu. “Burada kullanabileceğimiz bir şey var mı? Düşün Walk. Konsantre ol.”

Adam başını iki yana salladı, parmağıyla kulaklıkları gösterdi. “Bu mikrofon işimizi görmez. Bir tek ses geçiyor. Ufak membranlar titreş-” Döndü ve Shirly’ye baktı. “Dur bir dakika, bir şey var aslında.”

“Burada mı? Nerede?”

“Maden deposunda olması lazım. Vericiler.” Elinde bir kutu tutuyormuş da üzerindeki düğmeyi çeviriyormuş gibi yaptı. “Patlayıcı kapsülleri için. Bir tanesini geçen ay tamir etmiştim. İşimize yarar.”

Shirly ayağa kalktı. “Gidip getireyim,” dedi. “Sen burada kal.”

“Ama merdiven…”

“Güvenli. Aşağı iniyorum sonuçta, yukarı çıkmıyorum.”

Adam başını yukarı aşağı salladı.

“Bir değişiklik yapayım deme.” Telsizi işaret etti. “Başka ses aramak yok. Sadece onunki. O şekilde bekle.”

“Herhalde.”

Shirly eğildi ve adamın omzunu sıktı. “Hemen dönerim.”

Dışarı çıktığında kendisine çevrilen onlarca yüzle karşılaştı, fal taşı gibi açılmış gözleri ve bir karış sarkmış çeneleri

yüzlerine korku dolu, sorgulayıcı bir ifade katıyordu. Jeneratörün uğultusunu bastırarak Juliette'in hayatta olduğunu, yalnız olmadıklarını, yaşayan başka insanların da bulunduğunu ve kendilerine yasaklanan dış dünyada bir yerlerde nefes alabildiklerini haykırmak geldi içinden. Ama buna vakti yoktu. Aceleyle tırabzanların yanına gitti ve Courtnee'yi buldu.

"Hey-"

"İçeride her şey yolunda mı?" diye sordu Courtnee.

"Evet, sorun yok. Bana bir iyilik yap, olur mu? Benim için Walker'a göz kulak ol."

Courtnee tamam anlamında başını salladı. "Sen nereye-?"

Ama Shirly çoktan gitmişti, ana kapıya doğru koşturuyordu. Girişteki sıkış tepiş kalabalığın arasından güçlükle geçti. Jenkins, Harper'la beraber dışarıdaydı. Shirly yanlarından aceleyle geçerken konuşmayı kestiler.

"Hey!" Jenkins onu kolundan yakaladı. "Hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun sen?"

"Maden deposuna." Kolunu çevirerek adamın elinden kurtardı. "Hemen dönerim-"

"Hiçbir yere *gitmiyorsun.* Birazdan merdiveni patlatacağız. Şu salaklar adım adım avucumuza düşüyorlar."

"Ne yapacağız dedin?"

"Merdiven," diye tekrar etti Harper. "Patlayıcı düzeneği kurduk. Bir aşağı inmeye başlasınlar hele-" Ellerini birleştirip top gibi yaptı ve sonra da onları açarak patlamayı canlandırdı.

"Anlamıyorsun-" dedi Shirly, gözlerini Jenkins'e çevirerek. "Telsiz için lazım."

Kaşlarını çattı. "Walk şansını tepti."

"Bir sürü sinyal alıyoruz," dedi ona. "Ona bir parça lazım. Hemen döneceğim, yemin ederim."

Jenkins, Harper'a baktı. "Patlamaya ne kadar var?"

"Beş dakika efendim." Kafasını belli belirsiz salladı.

"Dört dakikan var," dedi Jenkins, Shirly'ye. "Ama unutma-"

Shirly cümlenin geri kalanını duymadı. Botları çoktan çeliği dövmeye, onu merdivene doğru taşımaya başlamıştı bile. Önce üzüntüden başını eğmiş petrol sondaj kulesinin, sonra da şaşkına dönmüş bir tabur silahlı adamın yanından hızla geçti, hepsinin namlusu tek bir noktaya doğrultulmuştu.

Basamakların başına vardı ve hemen köşeyi döndü. Birisi yarım kat yukarıdan alarm verdi. Aşağı kata inmeden önce, bir anlığına ellerinde dinamit lokumları tutan iki madenci çarptı gözüne.

Bir sonraki katı da döndü ve maden kuyusuna doğru koşmaya başladı. Koridorlar sessizdi, yalnızca kendi nefes alış verişleri ve botlarının çıkardığı *pat pat* patlar duyuluyordu.

Juliette. Yaşıyor.

Temizliğe gönderilen biri yaşıyor.

Bir sonraki koridora saptı ve En-Derin işçilerinin, madencilerin ve petrolcülerin kaldığı dairelerin; artık toprakta delik açmak yerine silahlarla ateş açmakla, alet edevatlarını değil de tüfek kullanmakla meşgul olan insanların yaşadığı yerin yanından koşarak geçti.

Öğrendiği bu yeni bilgi, bu akıl almaz haber, bu sır yüzünden yaşanmakta olan çatışma gerçeküstü gelmeye başlamıştı. Önemini yitirmişti. Bu duvarların ardında gidilebilecek başka yerler de varsa insanlar niye savaşsındı ki? Hele ki arkadaşı hâlâ oradaysa? Onların da oraya gitmesi gerekmez miydi?

Depoya vardı. Muhtemelen iki dakikasını almıştı. Kalbi güm güm atıyordu. O geri dönene dek Jenkins merdivenlere bir şey yapmazdı. Rafların arasında dolaşıp kutulara ve çekmecelere göz gezdirdi. Aradığı şeyin neye benzediğini biliyordu. Buralarda bir yerde onlardan birkaç tane olmalıydı. Neredeydiler?

Dolapları kontrol etti, içlerine asılı kirli tulumları etrafa saçtı, baretleri gelişigüzel fırlattı. Hiçbir şey bulamadı. Ne kadar vakti kalmıştı?

Sonra ustabaşının ufak bürosuna bakmaya gitti, kapıyı ardına kadar açarak masaya atıldı. Çekmecelerden bir şey

çıkmadı. Duvarda asılı raflarda da bir şey yoktu. En alttaki büyük çekmecelerden biri açılmıyordu. Kilitliydi.

Shirly bir iki adım geriledi ve metal çekmecenin ön yüzüne bir tekme attı. Çeliğe botunun burnuyla vurdu, yetmedi bir kez daha vurdu. Çekmenin ağzı yamuldu ve üst çekmeceyle arasında bir açıklık oluştu. Uzandı, gevşek kilidi söküp çıkardı ve yamulan çekmece gıcırdayarak açılıverdi.

Patlayıcılar. Dinamit lokumları. Ateşlemede kullanılmak üzere lokumlara eklendiğini bildiği bir iki ufak röle gözüne çarptı. Hemen altlarındaysa Walker'ın ihtiyaç duyduğu vericiden üç tane birden buldu.

Shirly iki verici, birkaç da röle kapıp cebine attı. !ki de dinamit lokumu aldı - sırf orada oldukları ve işe yarayabilecekleri için - sonra da bürodan çıktı, depoyu boydan boya katetti ve merdivenlere koştu.

Çok vakit kaybetmişti. Nefes almaya çabaladığında göğsünde bir soğukluk, bir boşluk ve rahatsızlık hissetti. Heri adım atmaya, daha fazla yol katetmeye, geriye kalan yolu mümkün olan en kısa sürede tüketmeye odaklanarak olabildiğince hızlı koştu.

Koridorun sonundan döndüğünde, bu çatışmanın ne kadar boş olduğunu düşündü yeniden. Çatışmanın çıkış sebebini hatırlamak güçtü. Knox da, McLain de ölmüştü. Bu iki büyük lider hâlâ hayatta olsalardı insanları hâlâ savaşıyor olurlar mıydı acaba? Yoksa çok önceden bambaşka bir hamle mi yaparlardı? Daha aklıselim bir şeyler?

Merdivenlere vardığında tüm bu çılgınlığa sövdü. Beş dakikanın dolduğundan emindi. Bir patlamanın tepesinde yankılanmasını, gaddarca bir darbeyle onu sağır etmesini bekledi. Basamakları ikişer ikişer tırmanıp merdivenin tepesindeki son dönemeci de döndüğünde madencilerin gitmiş olduklarını gördü. Endişeli gözler, el yapımı namluların ardından ona bakıyorlardı.

"Çabuk!" diye bağırdı biri, eliyle acele etmesini işaret ederek.

Shirly, elinde tüfeğiyle çömelmiş Jenkins'e dikti gözlerini, onun hemen yanında da Harper vardı. İki adama doğru koşarken neredeyse sahanlıktan sarkan tellere takılıyordu.

"Şimdi!" diye bağırdı Jenkins.

Birisi patlayıcıları ateşledi.

Shirly'nin ayaklarının altındaki zemin sarsılıp kabardı ve kadını yüzükoyun yere yapıştırdı. Çelik zemine sertçe kapaklandı, çenesi karo biçimindeki kaplamalara sürttü, neredeyse elindeki dinamiti düşürecekti.

Dizlerinin üzerine doğrulduğunda kulakları hâlâ çınlıyordu. Adamlar tırabzanların arkasında hareket ediyor, silahlar yamulup parçalanan çeliğin üzerindeki yeni bir açıklıktan sızan duman tabakasının içine doğru ateş ediyordu. Karşı tarafın yaralılarının çığlıkları uzaklardan duyulabiliyordu.

Adamlar çatışırlarken Shirly ceplerini yokladı ve vericileri kontrol etti.

Jeneratör odasının kapısına doğru, Walker'ın yanına geri koşarken, savaşın gürültüsü bir kez daha duyulmaz olmaya, önemsizleşmeye başlamıştı sanki. Dudağı kanıyordu, ama kafası daha mühim konulara yoğunlaşmakla meşguldü.

69

• Silo 17 •

Juliette soğuk ve karanlık suların içinde ilerliyor, tavana ya da duvarlara - hangisi olduğunu anlamasına imkân yoktu - körlemesine çarpıyordu. Önünü görmeden ve umarsız atılımlarla gevşek hava hortumunu topluyordu, ne kadar hızlı ilerlediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ta ki merdivenlere çarpana dek… Burnu başlığının iç kısmına çarparak ezildi ve etrafını saran karanlık bir anlığına da olsa bir ışık parıltısıyla omuz omuza verdi. Sersemlemiş bir hâlde olduğu yerde asılı kaldı, hava hortumu elinden kayıyordu.

Duyularını kademeli olarak geri kazanırken onun için her şey demek olan hortumu el yordamıyla bulmaya çalıştı. Eldiveni bir şeye dokundu, o şeyi sıkıca kavradı ve tam kendini ileriye doğru çekmek üzereydi ki bunun ötekine nazaran daha ince olan elektrik kablosu olduğunu fark etti. Bıraktı ve göz gözü görmez karanlıkta kollarını öne uzatıp ilerledi. Botları bir şeye çarptı, tavana mı yoksa zemine mi olduğunu söylemek imkânsızdı. Ters yöne döndüğünü, sersemlediğini, yolunu kaybettiğini hissetmeye başlamıştı.

Vücudu sert bir yüzeye temas etti; *yukarı* yönde sürüklendiği sonucuna vardı, yani hortumdan uzağa.

Tavan olduğunu düşündüğü şeyi tekmeleyerek kendini uzağa ittirdi ve aşağı olduğunu ümit ettiği yönde yüzdü. kolları bir şeye dolandı - takviyeli göğsünün üzerinde hissetti bunu - ve onu yakaladı. Yine elektrik kablosuyla karşılaşacağını sanmıştı, ancak tuttuğu şeyin artık ona hava bahşetmese bile cömertçe çıkış yolunu gösteren süngersi hava hortumu olduğunu fark etti.

İlk çekişinde hortum bir karşı güç uygulamayınca diğer yönü denedi. Hortum gerildi. Kendini bir kez daha merdivenlere doğru çekti, sağa sola çarparak homurdandı ve hattı izlemeye devam etti. Hortum yukarıya doğru devam edip bir köşeyi dönüyordu. Duvarların, tavanın ve basamakların görünmez saldırılarını savuşturmak için kendisini çekmeye, kolunu önüne siper etmeye başladı. Çarpa çarpa altı kat

merdiven çıktı, ilerlediği her santim başka bir savaştı, her biri hiç bitmeyeceğini sandığı mücadeleler gerektiriyordu.

Yukarı vardığında nefessiz kalmıştı, kesik kesik soluyordu. Sonra nefes nefese değil,*oksijensiz* kaldığını anladı. Kıyafetin içinde kalan son havayı da harcamıştı. Haşatı çıkmış onlarca metrelik hortum hemen arkasında, görünmez halde duruyordu; içinde hava namına bir şey kalmamıştı.

Bir yandan koridorda ilerlemeye çabalarken bir yandan da telsizi yeniden denedi, kıyafeti onu tavana çekmeye devam ediyordu ama başlangıçtaki kadar batmazlığı kalmamıştı.

"Solo! Beni duyuyor musun?"

Üzerinde hâlâ ne kadar su bulunduğunu, havayla arasında yer alan tüm o su basmış katları, yüzlerce metrelik taşkını düşünmek… boğucuydu. Kıyafetinin içindeki havanın tükenmesine ne kadar kalmıştı? Dakikalar mı? Peki merdivenin tepesine yüzmesi ya da sürüklenmesi ne kadar sürerdi? Çok çok daha uzun. Şu zifiri karanlık koridorlardan birinde oksijen tüpleri olsa gerekti, ama nasıl bulacaktı ki onları? Burası kendi evi değildi. Aramaya vakti yoktu. Elindeki tek şey merdiveni bulmasını, hızla yüzeye çıkmasını emreden çılgınca dürtüydü.

İte kaka son köşeyi de döndü ve ana koridora ulaştı. Kasları alışılmadık biçimde kullanılmaktan, üzerindeki sert ve şişkin kıyafet ile akışkan bir ortamla mücadele etmekten dolayı inim inim inliyordu. Derken mürekkebimsi suyun aydınlanarak zifiri karanlıktan kömür siyahına dönüştüğünü fark etti. Körlüğü hafifçe *yeşile* boyandı.

Juliette bacaklarını çırptı ve tavana çarpa çarpa hortumu toplamaya devam etti. Güvenlik merkezinin ve merdivenin hemen önünde olduğunu sezinliyordu. Buna benzer koridorlardan binlerce kez geçmişti zamanında; hatta iki defa da ana şalter attığında, mutlak bir karanlıkta geçmek zorunda kalmıştı. Tıpkı buna benzer koridorlarda sendeleye sendeleye ilerleyişini, iş arkadaşlarına her şeyin düzeleceğini, yerlerinden ayrılmamalarını, sorunu çözeceğini söylediği zamanları hatırladı.

Şimdi aynı şeyi kendine uygulamaya çalıştı: her şeyin yoluna gireceğine dair kendine yalan söyledi, ilerlemeye devam etmesini ve panik yapmamasını sağlamaya çalıştı.

Güvenlik kapısına vardığında başı dönmeye başladı. Hemen önündeki su, küf yeşili bir renkte ışıldıyor ve çok davetkâr gözüküyordu. Körleme ilerleyişinin nihayete eriş noktasıydı, başlığı artık ne olduğunu bilmediği şeylere çarpmayacaktı.

Kolu güç kablosuna takılır gibi oldu; kolunu sallayarak ondan kurtuldu ve kendini önündeki yüksek su sütununa, sular altında kalmış dev bir kamışa, batmış merdivene doğru taşıdı.

Oraya varamadan önce ilk spazmını yaşadı, tıpkı bir hıçkırık gibiydi, bedeni kendiliğinden ve şiddetle soluyacak hava arıyordu. Hortum ellerinden kaydı, nefes alma arayışı göğsünü patlama noktasına getirmişti. Başlığını çıkarıp suyun içinde derin derin solumanın cazibesine boyun eğmek üzereydi. içinden bir ses ona suyun altında soluk alabileceğini, kendine bir şans tanıması gerektiğini söylüyordu. Tek bir kez dene yeter. Kıyafetinin içine kendi kendine doldurduğun toksinlerden yeğdir diyordu; zaten kıyafeti de o tür gazları *dışarıda* tutmak için tasarlanmamış mıydı?

Boğazı tekrar kasıldı ve kendini merdivene doğru çekerken başlığının içinde öksürmeye başladı. Cıvata anahtarının aşağıda tuttuğu halat oradaydı. Ona doğru yüzdü, çok geç olduğunun farkındaydı. Asıldığında ipin ucunun hiçbir yere bağlı olmadığını hissetti; halatın gevşek ucu suda sarmallar çizerek kendisine doğru irtifa kaybediyordu.

Hafifçe yüzeye doğru yükseldi, kıyafetinin batmazlığı neredeyse tükenmişti, yukarıya doğru hızlıca çıkamayacaktı. Boğazı bir kez daha kasıldı, başlığını çıkarması gerekiyordu. Sersemlemişti, birazdan bayılacaktı.

Juliette el yordamıyla metal kelepçenin üzerindeki mandalları aradı. Dejavu hissi karşı konulmazdı. Ama bu defa sağlıklı düşünemiyordu. Çorbayı, iğrenç kokuyu ve karanlık soğuk hava dolabından sürünerek çıkışını hatırladı. Bıçağı hatırladı.

Göğsünü yoklayınca kılıfından çıkıntı yapan bıçak sapını hissetti. Öbür aletlerden bazıları bulundukları ceplerden kayıp

çıkmıştı ve kaybolmamaları için bağlandıkları tellerin ucunda sallanıyorlardı. Fakat artık sadece sıkıntı çıkaran, Juliette'i aşağı çeken fazlalık yüklere dönüşmüşlerdi.

Merdiven boşluğuna doğru hafifçe yükseldi. Vücudu soğuktan dolayı titriyor, solunabilir hava olmadığı için sarsılıyordu. Ne nerede olduğunu ne de olduğu yerde bulunma nedenini hatırlıyordu; tuhaf biçimde başının etrafında asılı duran zehirli sis tabakasının, içine hap-solduğu kubbenin onu öldürdüğünün bilincindeydi yalnızca. Bıçağın ucunu birinci mandala dayadı ve sertçe bastırdı.

Bir şey çıt etti ve ensesine doğru püsküren serin suyu hissetti. Kıyafetinden cılız bir kabarcık yükseldi ve vizörünün tepesine yerleşti. El yordamıyla öbür mandalı da bulup bıçağı içine soktu ve başlığı fırlayıp gitti. Su yüzüne akın etti, kıyafetini doldurdu, hissizleştiren soğuğuyla bedenini sarstı ve onu aşağı çekerek, batırarak geldiği yere doğru sürüklemeye başladı.

* * *

Dondurucu soğuk Juliette'i aniden kendine getirdi. Yeşil suyun yakıcılığı nedeniyle gözlerini kırpıştırdı ve elinde bir bıçak tuttuğunu gördü, yuvarlak başlığı bir baloncuk misali karanlıkta fırıl fırıl dönerek yanlış yöne doğru gidiyordu. Kendisi de başlığının peşinden, ciğerlerinde sıfır havayla yavaş yavaş dibe batıyordu, onlarca metrelik su kütlesinin üzerine uyguladığı basıncı duyumsayabiliyordu.

Bıçağı göğsünün yanlış cebine koydu ve karanlıkta çırpınıp durduğu sırada yerlerinden çıkan tornavidalarla somun anahtarlarını gördü. Sonra hâlâ yüzeyle arasındaki dört kat boyunca yükselmeye devam eden oksijen hortumuna doğru ayak çırptı.

Hava baloncukları kelepçeden dışarı sızıp boynunu aşarak saçlarının arasından yukarı yükseliyorlardı. Juliette hortumu tuttu ve dibe çöküşünü sonlandırıp kendini yukarı çekti; boğazı içine biraz hava, su ya da herhangi bir şey alması için âdeta yalvarıyordu. Yutkunma dürtüsüne hâkim olamıyordu.

Tam kendini yukarı çekmeye başlamıştı ki basamakların alt yüzlerinde parıldayan bir umut ışıltısı gördü.

Hapsolmuş kabarcıklar. Belki de aşağı inişinden kalmaydılar. Sarmal basamakların boş alt yüzlerinde sıvı lehimler misali hareket ediyorlardı.

Juliette gırtlaktan bir ses çıkarttı, apaçık bir çaresizlik ve yorgunluk çığlığıydı bu. Suyu pençeleyip batan kıyafetiyle mücadele ederek batık merdivenin tırabzanına tutundu. Vücudunu yukarı çekip tırabzanları tekmeleyerek en yakındaki kabarcık parıltısının yanına gitti, basamağın kenarını kavradı ve ağzını dosdoğru metal alt yüzeye doğru uzattı.

Oksijensizlikten hıçkırırken refleks olarak solumaya çalıştı ve bu sırada da epey su yuttu. Başını aşağı indirdi ve öksürdü, aynı anda burnuna dolan sıvı genzini yaktı. Ciğerlerini hemen hemen dolduracak kadar su yutmuştu, kalbinin her an göğsünden fırlayacakmış gibi küt küt attığını hissediyordu. Yüzünü tekrardan basamağın paslı alt yüzüne bastırıp büzülü ve titrek dudaklarıyla içine azcık hava çekmeyi başardı.

Görüş alanında yanıp sönen ışıklar yok olmaya başlamıştı. Başını eğdi ve basamaklardan uzağa doğru soluğunu koyuverdi, ağzından çıkan baloncukların yükselişini izledi, sonra da bir nefes daha çekmek için yüzünü yaklaştırdı.

Hava.

Gözlerini kırpıştırarak yaşadığı yorgunluktan, hüsrandan ve son olarak da rahatlamadan kaynaklanan gözyaşlarını defetti. Metal basamakların oluşturduğu dolambaçlı labirente baktığında, çılgınca devinimlerinin kımıldattığı hapsolmuş hava nedeniyle çoğunun bükülgen aynalar gibi titreştiğini gördü ve eşsiz bir yol kestirdi gözüne. Bacaklarını çırpıp basamak boşluklarına iki eliyle asılarak her seferinde kendini birkaç basamak yukarı çekti, her basamağın altındaki birkaç santimlik boşluklarda birikmiş minik hava kabarcıklarını içti ve bir yandan da karo kabartmalı çelik basamakların yüzlerce yıl önce yapılmış sağlam kaynaklarına şükretti. Bu basamaklar dayanıklı olacak, inip çıkan milyonlarca botun ağırlığını taşıyabilecek şekilde tasarlanmışlardı ve şimdi de Juliette'in aşağı inişi sırasında açığa çıkan gaz fazlalıklarını tutuyorlardı.

Dudakları her birine sürtünüp geçiyor, metal ve pas tadına rağmen kurtuluşunu ona hediye eden basamaklara minnet borcunu bir bakıma öpücükleriyle ödüyordu .

* * *

Etrafını saran yeşil acil durum ışığı daimi olduğundan, Juliette geride bıraktığı sahanlık adedinin farkına varmadı. O yalnızca aldığı her nefesle birlikte birkaç basamak daha aşmaya konsantre olmuştu. Beş basamak, altı basamak. .. Havasız kalıncaya dek devam eden uzun bir tırmanış, baloncukların nefes alamayacağı kadar ince olduğu bir yerde bir başka ağız dolusu su, kendisini aşağı çeken kıyafetine ve üzerinden sarkan aletlerine karşı sonu gelmez bir yükseliş. Durup onları kesip atmayı bile düşünemedi. Sadece ayak çırp ve asıl, ellerini üst üste koy, basamakların alt yüzeylerinde kal, derin ve sağlam bir nefes çekip oradaki havayı sömür, soluğunu yukarıdaki basamaklara doğru verme, yavaş yavaş, işte böyle … Beş basamak daha. Bu bir oyundu, tıpkı seksek gibi, bir atlayışta beş kare birden, hile yok, çizgilere dikkat et; bu işte iyiydi, gittikçe de ustalaşıyordu.

Derken dudaklarında iğrenç bir yanma hissetti, toksikleşmeye başlayan suyun korkunç tadını aldı; başı bir sonraki basamağın alt yüzüne doğru yaklaştı ve benzin kokan, yapışkan bir petrol tabakasının içinden geçti.

Juliette son kalan nefesini de koyuverdi ve yüzünü silerek öksürdü, başı hâlâ basamakların altındaydı. Hırıltıyla soludu, güldü ve kendini merdivenden uzağa ittirdi. Başını basamakların kenarına çarptı. Özgürdü. Tırabzanın öteki tarafına geçerken başını kısacık bir süreliğine suyun altına daldırdı, yüzeyde birikmiş benzin ve petrolden ötürü gözleri yandı. Gürültüyle su sıçratıp Solo'ya seslenerek tırabzanın üstüne tırmandı ve nihayet tir tir titreyen takviyeli dizleri basamağı buldu.

Kurtulmuştu. Kolları uyuşmuş bir hâlde yukarısındaki kuru basamaklara tutundu. Boynunu büktü, zorlukla ve hırıltıyla nefes alıyordu. Başardım diye bağırmaya yeltendiyse de ağzından sadece bir inilti çıktı. Üşümüştü. Donuyordu.

Kendini sessiz basamakların üzerine çekerken kolları titriyordu. Ne kompresörden yükselen bir tıkırtı vardı, ne de yardımcı olmak için uzatılan bir el.

"Solo…?"

Sahanlığa varıncaya dek sürünerek beş-altı basamak çıktı ve dönüp sırt üstü uzandı. Aletlerinden bazıları alttaki basamaklara takılmıştı, ceplerinde bağlı oldukları noktalardaki asılmayı hissedebiliyordu. Kıyafetinin içinde biriken su boyun bölgesinden dışarıya tahliye oluyor, bu esnada bir kısmı da kulaklarına kaçıyordu. Başını çevirdi - şu buz gibi kıyafetten kurtulması gerekiyordu - ve Solo'yu gördü.

Adam yerde yanlamasına yatıyordu, gözleri kapalıydı, başından aşağı kan akıyordu, hatta bir kısmı çoktan kurumuştu.

"Solo?"

Tir tir titreyen elleriyle uzanıp adamı dürttü. Kendisine ne yapmıştı böyle?

"Hey. Lanet olsun, uyansana be."

Titremekten Juliette'in dişleri takırdıyordu. Adamı omzundan tuttu ve sertçe sarstı. "Solo! Yardıma ihtiyacım var!"

Solo'nun tek gözü biraz aralandı. Birkaç defa gözlerini kırpıştırdı, sonra da iki büklüm olup öksürdü, yüzünden akan kan sahanlığa damlıyordu.

"Yardım et," dedi Juliette. Asıl Solo'nun ona ihtiyacı olduğunu fark etmeksizin sırt kısmındaki fermuarı el yordamıyla bulmaya çalıştı.

Solo avucuna öksürdü ve yeniden sırt üstü pozisyonuna döndü. Başındaki yaradan kan akmaya devam ediyor, kurumuş bölümler akan taze kanla yeniden boyanıyordu.

"Solo?"

Adam bir inilti koyuverdi. Juliette sürünerek biraz daha yaklaştı, vücudunu neredeyse hissetmiyordu. Solo bir şeyler mırıldandı, ancak sesi duyulamayacak kadar kısık bir hırıltıdan ibaretti.

"Hey-" Yüzünü adamınkine yaklaştırdı, dudaklarının şiştiğini ve uyuştuğunu hissedebiliyor, ağzına hâlâ yakıt tadı geliyordu.

"İsmim o değil. .."

Adam bir kan bulutu öksürdü. Sahanlığın üzerindeki kolunu ağzını kapatmak niyetiyle birkaç santim kaldırsa da bunu başaramadı.

"İsmim o değil," dedi yeniden. Başını bir sağa bir sola salladı ve Juliette nihayet adamın ağır yaralandığını fark edebildi. Bilinci adamın durumunun ciddiyetini anlayabilecek seviyeye gelebildi.

"Kıpırdama," diye inledi Juliette. "Solo, hareket etmemelisin."

Ayağa kalkmaya, vücudunu hareket ettirmeye çalıştı. Solo gözlerini kırpıştırdı ve ona baktı, bakışlarında bir donukluk göze çarpıyordu, kır sakalları kan yüzünden kızıla çalmıştı.

"Solo değil," dedi, sesi zar zor çıkıyordu. "Adım Jimmy-"

Yine öksürdü, gözleri yuvalarında geriye doğru kaydı.

"-ve belli ki-"

Gözkapakları düşüp kapanıverdiler, sonra da acının etkisiyle buruştular.

"-belli ki-"

"Benimle kal," dedi Juliette, sıcak gözyaşları buz gibi yüzünden aşağı süzülürken.

"-belli ki başından beri yalnız falan *değilmişim,"* dedi fısıltıyla, yüz çizgileri gevşedi, başı soğuk çelik sahanlığın üzerine düşüverdi.

70

• Silo 18 •

Sobanın üzerinde bir demlik fokurduyor, tepesinden buharlar yükseliyor, su damlacıkları demliğin kenarından özgürlüklerine atlıyorlardı. Lukas kapaklı teneke kutudan bir tutam çay yaprağı çıkarıp ufak süzgecin içine koydu. Küçük süzgeci kupasının üstüne yerleştirirken elleri titriyordu. Demliği kaldırdığında yanan sobanın üzerine biraz su döküldü; dökülen damlalar bir yanık kokusu eşliğinde cızırdayıp buharlaştı. Lukas kaynar suyu yaprakların üzerinde gezdirirken göz ucuyla Bernard'ı izledi.

"Anlayamıyorum," dedi, sıcaklığının avuçlarına nüfuz etmesi için kupayı iki eliyle kavrayarak. "Bir insan nasıl-? *Bilerek ve isteyerek* böyle bir şeyi nasıl *yapabilirsin ki?"* Başını iki yana salladı ve gözlerini kupasına dikti, birkaç gözü pek yaprak parçası süzgecin dışına fırlamayı başarmıştı. Bernard'a baktı. "Peki senin bundan haberin var mıydı? Nasıl-? Nasıl *haberin* olabilir ki?"

Bernard kaşlarını çattı. Bir eliyle bıyığını sıvazlarken diğer eli göbeğinin üzerinde duruyordu. "Keşke *olmasaydı,"* dedi Lukas'a. "Artık bazı gerçeklerin, bazı bilgilerin neden öğrenilir öğrenilmez unutulmaları gerektiğini daha iyi anlamışsındır. Merak, bu tarz közleri alevlendirerek bu siloyu yakıp kül edebilir." Botlarına baktı. "Ben de çoğu şeyi aynı senin gibi kendi kendime öğrendim, başlangıçta yalnızca bu işi yapmak için bilmemiz gerekenleri biliyordum. Zaten bu yüzden seni seçtim Lukas. Sadece sen ve birkaç kişi daha bu sunucularda neyin saklandığına dair bir fikre sahip. Kaldı ki sen dahasını da öğrenmeye çoktan hazırsın. Kırmızı ya da yeşil tulum giyen birine bunları anlattığını düşünebiliyor musun?"

Lukas hayır dercesine başını salladı.

"Aynı şey daha önce de yaşanmıştı, biliyor musun? Onuncu silo da tıpkı böyle düşmüştü. Bense orada oturup-" Kitapların, bilgisayarın ve hışırtılı sesler çıkaran telsizin bulunduğu küçük çalışma odasını işaret etti. "-anbean silonun düşüşünü

dinledim. Bir meslektaşımın gölgesinin, kapıldığı deliliği kendisini dinleyenlere yayınlamasını dinledim."

Lukas çayının demlenişini izledi. Bir avuç yaprak siyaha çalan suyun sıcak akıntılarında yüzmekle meşgulken kalanlar da süzgecin hapsindeydiler. 'Telsiz kontrolleri işte bu yüzden kilitli," dedi.

"Ve *sen de* aynı nedenle burada kilitlisin."

Lukas başıyla onayladı. Bu kadarını zaten tahmin etmişti.

"Sen ne kadar kilitli kalmıştın burada?" Bakışlarını Bernard'a çevirdi ve bir sahne zihninde şimşek gibi çaktı: annesinin onu ziyareti sırasında Şerif Billings'in silahını incelemesi. Konuşmalarını dinlemiş olabilirler miydi? Ağzından bir şey kaçırsaydı onu vuracak mıydı? Annesini de mi?

"Gölgebüyütenim hazır olduğuma, öğrendiğim şeyleri kabul edip iyice kavradığıma kanaat getirene dek iki aydan biraz fazla süre geçirdim burada." Kollarını karnında kavuşturdu. "O soruyu sormamış olmanı, parçaları bu kadar çabuk birleştirmemeni tercih ederdim. Bunları biraz görüp geçirdikten sonra keşfetmen çok daha iyi olurdu."

Lukas dudaklarını büzdü ve başıyla onayladı. Amiriyle, daha derin bir bilgi birikimine sahip biriyle, daha bilge olan bir adamla bu türden bir konuşma yapmak garipti. Bunun ancak bir adamın babasıyla yapacağı türden bir konuşma olduğunu düşündü, tabii sohbetin içeriği bütün dünyanın planlı ve programlı yıkımından farklı bir şey olurdu.

Lukas başını eğdi ve demlenen yaprakların kokusunu içine çekti. Nane kokusu stresin kaynağına doğrudan müdahale eden, beynin derinliklerindeki zevk merkezine saldırıp onu sakinleştiren bir rayihaya sahipti. Derin bir soluk alıp nefesini tuttu, bir süre bekledikten sonra da salıverdi. Bernard deponun köşesindeki küçük sobanın yanına gitti ve kendi kupasını hazırlamaya koyuldu.

"Nasıl becerdiler bunu?" diye sordu Lukas. "Bu kadar kişiyi öldürmeyi yani. Nasıl yaptıklarını biliyor musun?"

Bernard omuzlarını silkti. Bir parmağıyla teneke kutunun kenarına vurup başka bir süzgecin içine bir miktar çay döktü. “Tek bildiğim bunu hâlâ yapıyor olabilecekleri. Kimse bunun daha ne kadar süreceğini konuşmuyor. Kurtulan küçük bir grubun yeryüzünde bir yerlerde saklanıyor olabileceğinden korkuluyor. Eğer kurtulan birileri varsa Operasyon Elli’nin hiçbir anlamı kalmaz. Nüfusun homojen dağılması gerekiyor-”

“Konuştuğum adamın dediğine göre, tek *kurtulanlar* bizlermişiz. Sadece elli silo-”

“Kırk yedi,” dedi Bernard. “Ve bildiğimiz kadarıyla *tek* kurtulanlar bizleriz. Sanmıyorum ki başkaları da bu kadar iyi hazırlanmış olsun. Ama bir ihtimal her zaman vardır. Topu topu birkaç yüzyıl geçti üzerinden.”

“Birkaç *yüz* mü?” Lukas sırtını tezgâha dayadı. Kupayı kaldırdı, ama nane kokusu tesirini yitirmeye başlamıştı. “Yani bundan yüzyıllar önce, verdiğimiz bir kararla-”

“*Verdikleri.”* Bernard buharı hâlâ tüten suyla kupasını doldurdu. “Onlar karar verdiler. Buna kendini dâhil etme. Hele ki beni hiç.”

“Tamam, dünyayı yok etmeye karar *verdiler.* Her şeyi ortadan kaldırdılar. iyi ama neden?”

Bernard kupasını sobanın üzerine koyup demlenmeye bıraktı. Gözlüklerini çıkartarak buğulanan camlarını sildi, sonra onunla çalışma odasını, kocaman kitap raflarıyla dolu duvarları işaret etti. “Mirasımızın o berbat maddeleri yüzünden, nedeni bu. En azından hayatta olsalardı *ben* böyle diyeceklerini düşünüyorum.” Sesini alçalttı ve, “tanrıya şükür ki değiller,” diye mırıldandı.

Lukas’ı bir ürperti aldı. Şartlar ne olursa olsun, bir insanın böyle bir karar alabileceğine hâlâ inanamıyordu. Yüzlerce yıl önce yıldızların altında yaşamış milyarlarca insanı düşündü. Hiç kimse bu kadar çok kişiyi öldüremezdi. Hangi insan bunca canın kaderine hükmetme yetkisini kendisinde görebilirdi ki?

“Şimdi de onlar için *çalışıyoruz,”* dedi Lukas, öfkeli bir ses tonuyla. lavaboya kadar gitti ve süzgeci kupasından kaldırıp suyu aksın diye paslanmaz çeliğin üzerine koydu. Ağzının

yanmasından korkup çaydan höpürdeterek bir yudum aldı. “Bizi karıştırma diyorsun, ama artık biz de bu işin bir parçasıyız.”

“Hayır.” Bernard sobanın başından ayrıldı ve yemek odasının üzerinde yükselen küçük dünya haritasının önünde dikildi. “Bu kafayı sıyırmış dangalakların yaptığı şeyin herhangi bir parçası değiliz. Yanımda olsalar, bunu yapan insanlarla aynı odada olsak, o koduğumun delilerini bir bir öldürürdüm.” Bernard avucunun içiyle haritaya sert bir tokat attı. “Çıplak ellerimle öldürürdüm hem de.”

Lukas cevap vermedi. Kıpırdamadı bile.

“Bize bir şans tanımadılar. Bu söyledikleri gibi bir yer değil.” Etrafındaki odayı gösterdi. “Bunlar birer hapishane. Birer kafes; ev değil. Bizi korumak için yapılmamışlar, ölüm korkusuyla bizleri tehdit ederek *kendi* görüşlerini kabul ettirmek için yapılmışlar.”

“Ne konudaki görüşlerini?”

“Şimdikine çok benzer bir dünyayla ilgili, vaktimizi birbirimizle savaşarak harcayacak kadar iç içe girdiğimiz, kaynaklarımızı korumak için yine *aynı* sınırlı kaynakları harcadığımız bir dünyayla ilgili görüşlerini.” Kupasını ağzına götürdü ve höpürdeterek bir yudum aldı. “En azından benim teorim bu yönde. Onlarca yıllık okumalarımın sonucunda. Bunu yapan insanlar, dağılmaya başlayan güçlü bir ülkenin başındaydılar. Sonu, *kendi* sonlarını görebiliyorlardı ve bu korku onları intihar arzusuna sürüklüyordu. Vakit tükenmeye başladığında - vakitten kastım onlarca yıl tabii, unutma - kendilerini ve hayat tarzlarını korumak için *tek* bir şanslarının olduğunu fark ettiler. Böylece, sahip oldukları o tek fırsatı da kaybetmeden önce planı devreye soktular.”

“Kimsenin haberi olmadan mı? Ama nasıl?”

Bernard bir yudum daha aldı. Ağzını şapırdattı ve bıyığını sildi. “Kim bilir? Belki de kimse inanmamıştır. Belki de bunu bir sır olarak saklamanın ödülü meseleye dâhil edilip hayatlarının bağışlanmasıdır. Kimselerin haberi bile olmadan aklının alamayacağı boyutlardaki fabrikalarda başka şeyler de ürettiler. Bunlara benzer fabrikalarda, bu yaşananlarda bir payı

olduğundan şüphelendiğim bombalar ürettiler. Hem de hepsini gizlice. Miras’ta uzun zaman önce büyük krallar tarafından yönetilen topraklarda yaşayan insanlara dair hikâyeler var. Bu krallar başkanlar gibiymiş ama daha büyük insan topluluklarını yönetiyorlarmış. Öldüklerinde toprağın altına gösterişli odalar yapılır ve içleri hazinelerle doldurulurmuş. Yapımında yüzlerce insanın çalışması gerekirmiş. Bu odaların yerlerini nasıl bir sır olarak sakladıklarını biliyor musun?”

Lukas bilmem dercesine omuz silkti. “işçilere binlerce jeton mu ödüyorlarmış?”

Bernard güldü. Parmaklarıyla bir çay yaprağını ağzından çıkardı. “Onlar jeton kullanmıyordu. Ve hayır, bu insanların seslerini çıkarmayacaklarından kesinlikle emin olabilecekleri bir yöntem kullandılar. Onları öldürdüler.”

“Kendi insanlarını mı?” Lukas kitaplarla dolu odaya bir bakış attı, bu hikâyenin hangi teneke kutunun içindeki kitapta olduğunu merak ediyordu.

“Sırlarımızı korumak uğruna birilerini öldürmek bize yabancı bir şey değil.” Bunu söylerken Bernard’ın surat ifadesi sertleşti. “Günü geldiğinde, görevi devraldığında bu senin işinin de bir parçası olacak.”

Lukas bu gerçekle yüz yüze geldiğinde midesine bir yumruk yemişe döndü. Kabul ettiği işin asıl içeriğine dair ilk işaret buydu. Öyle ki, insanları tüfekle vurmak bunun yanında namuslu bir iş kalıyordu.

“Bu dünyayı inşa eden insanlar biz değiliz Lukas, ama burada sağ kalabilmemiz tamamen bize bağlı. Bunu anlaman gerekiyor.”

“Şu an bulunduğumuz noktanın değilse de,” diye mırıldandı Lukas, “ileriye yönelik attığımız adımların kontrolü bizde.”

“Bilgece sözler.” Bernard çayından bir yudum daha aldı.

“Evet. Onları takdir etmeye başlıyorum.”

Bernard kupasını lavaboya koydu ve elini tulumunun göbek hizasındaki cebine soktu. Bir süre Lukas’a baktıktan sonra gözlerini yeniden küçük dünya haritasına çevirdi.

“Bunu kötü insanlar yaptı, ama artık hepsi öldü. Onları unut. Şunu bil yeter: kendi hayatlarının siki tutmuş formları olarak evlatlarını buraya hapsettiler. Bizi bu oyunun içine koydular; kuralları çiğnemek herkesin, her bireyin ölmesi demek. Ama bu kurallara göre *yaşamamız,* onlara boyun eğmemizse hepimizin acı çekmesi demek.”

Gözlüğünü düzeltti ve Lukas’a doğru yürüdü, yanından geçip giderken de hafifçe omzuna vurdu. “Seninle gurur duyuyorum evlat. Bütün bunları benden çok daha iyi kavrıyorsun. Şimdi biraz dinlen. Zihninde ve yüreğinde başka şeylere de yer aç. Yarın daha fazla çalışmalısın.” Çalışma odasına, oradan koridora, sonra da uzaktaki merdivene doğru ilerledi.

Lukas kafa salladı ve sessizliğini korudu. Bernard ayrılana dek bekledi, metalin uzaktan gelen boğuk tangırtısı ona ızgaranın tekrar yerine konulduğunu işaret ediyordu. Üzerlerine çarpı atılmış siloları gösteren büyük şemaya göz atmak üzere çalışma masasının başına geçti. Silo birin çatısına dik dik baktı ve bütün bunları kimin yönettiğini merak etti. Sadece kendilerine miras kalan bir şeyi, götten sallama kuralları olan ve hemen hemen herkesin her şeyden habersiz bırakılıp kilit altında tutulduğu hileli bir oyunu mu devam ettiriyorlardı acaba? Bu yüzden eylemlerine bahaneler uyduruyorlar mıydı peki?

Kimdi bu koduğumun insanları? Kendisini onlardan *biri* gibi görebilir miydi?

Nasıl olur da Bernard *kendisinin* de onlardan biri olduğunu göremiyordu?

• Silo 18 •

Jeneratör odasının kapısı arkasından çarparak kapandı ve silah seslerini uzaklardan duyulan çekiç seslerine dönüştürdü. Shirly dışarıda neler olduğunu soran arkadaşlarını ve meslektaşlarını duymazdan gelerek, ağrıyan bacaklarla kumanda odasına doğru koştu. Gürültülü patlamadan ve ara sıra sıkılan silah seslerinden korkup duvar dipleriyle tırabzanların arkasına siper almışlardı. Kumanda odasına varmak üzereydi ki, ikinci vardiyadan bazı işçilerin ana jeneratörün üzerine çıkıp gürleyen makinenin devasa egzoz sistemini kurcaladıklarını fark etti.

“Aldım,” dedi hırıltıyla soluyan Shirly, kumanda odasının kapısını çarparak kapatırken. Yerde oturan Courtnee ve Walker başlarını kaldırıp ona baktılar. Courtnee’nin büyüyen gözleri ve bir karış açılmış ağzı Shirly’ye kaçırdığı bir şey olduğunu anlatır gibiydi.

“Ne oldu?” diye sordu. iki vericiyi Walker’a uzattı. “Duydunuz mu? Walk, o da biliyor mu?”

“Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?” diye sordu Courtnee. “Nasıl hayatta kalmış olabilir? Ve senin yüzüne ne oldu?”

Shirly dudağına ve yaralı çenesine dokundu. Parmaklarını geri çektiğinde kana bulanmış olduklarını gördü. İçliğinin kolunu ağzını silmekte kullandı.

“Şu şey çalışırsa,” diye mırıldandı Walker, vericilerden birinin ayarlarıyla uğraşırken, “bunu bizzat Jules’e sorarız.”

Shirly döndü ve kumanda odasının penceresinden dışarı baktı. Dudağına tampon yaptığı kolunu yüzünden çekti. “Karl’la yanındakiler egzozla ne yapıyorlar?” diye sordu.

“Yönünü değiştirmek gibi bir planları var,” dedi Courtnee. Walker bir şeyleri lehimlemeye koyulmuşken Courtnee yerden kalktı, lehim kokusu ona adamın atölyesini hatırlatıyordu.

Courtnee camın yanında dikilen Shirly'nin yanına gittiğinde, Walker gözlerinin bozukluğundan yakınıyordu.

"Nereye yönlendirecekler?"

"IT'ye. En azından Heline öyle dedi. Sunucu odasının soğutucu boruları yukarı çıkmadan önce buranın tavanından geçiyormuş. Biri bir plan üzerinde bunu saptamış ve bize bulunduğumuz yerden direnme fırsatı sağlayacağını düşünmüş."

"Yani dumanımızla onları boğacağız ha?" Bu plan Shirly'nin çok hoşuna gitmemişti. Knox hâlâ hayatta, hâlâ başlarında olsaydı ne derdi diye merak etti. Sorunlarının yukarıdaki masa başlarında çalışan erkek ve kadınlar olmadığı kesindi. "Walk, cihazı konuşulabilecek duruma getirmen için ne kadar süre lazım? Ne zaman Juliette'le iletişime geçebiliriz?"

"Az kaldı. Kahrolası büyüteç …"

Courtnee elini Shirly'nin koluna koydu. "Peki sen nasılsın? İyisin misin?"

"Ben mi?" Shirly güldü ve başını iki yana salladı. Kolundaki kan lekelerine baktı ve göğsünden aşağı süzülen terin kokusunu hissetti. "Yürüyen bir travmayım. Artık neler olup bittiği konusunda hiçbir fikrim yok. Merdivende yedikleri halt yüzünden hâlâ kulaklarım çınlıyor. Ayak bileğimi de incittim sanırım. Ayrıca açlıktan ölüyorum. Ha bir de, bir arkadaşımın sandığım kadar ölü olmadığını söylemiş miydim?"

Derin bir nefes aldı.

Courtnee endişeyle ona bakmayı sürdürüyordu. Shirly, arkadaşının o soruyu sormakla bunları kastetmediğini biliyordu.

"Ayrıca evet, Marck'ı özlüyorum," dedi usulca.

Courtnee bir kolunu arkadaşının boynuna dolayıp onu kendine doğru çekti. "Üzgünüm," dedi. "Onu kastetme-"

Shirly boş ver dercesine elini salladı. İkili sessizce dikildi ve pencereden dışarı bakıp jeneratörün üzerinde çalışan, bir daire

boyutundaki makineden çıkan zehirli dumanları ta yukarıdaki otuzlu katlara yönlendirmeye çabalayan küçük ikinci vardiya grubunu izlediler.

“Ama ne var, biliyor musun? Bazen burada olmamasına *seviniyorum.* Kendimin de buralarda pek kalamayacağımı bildiğim zamanlarda, yani bizi yakaladıkları vakit. .. işte o zaman burada olup da kendini paralamadığına, bize, bana ne yapacaklar diye endişelenmiyor oluşuna seviniyorum. Onun çatışmalara katıldığını, tayınlarla beslendiğini, bu tür çılgınlıklara ayak uydurduğunu izlemek zorunda kalmadığım için de ayrıca seviniyorum.” Başıyla dışarıda çalışanları işaret etti. Hayatta olduğu takdirde Marck’ın ya bu korkunç çalışmaya liderlik edeceğini ya da dışarıda yanağına dayadığı silahıyla düşmana mermiler yağdıracağını biliyordu.

“Alo. Deneme, bir, iki. Alo, alo.”

İki kadın arkalarını dönüp baktıklarında Walker’ın kırmızı renkli patlatma düğmesine bastığını gördüler, kulaklığa bağlı mikrofon hemen çenesinin altındaydı, kaşları konsantrasyondan çatılmıştı.

“Juliette?” diye seslendi. “Beni duyabiliyor musun? Alo?”

Shirly onun yanına gitti, yere çömeldi ve bir elini adamın omzuna koydu. Üçü birden kulaklıklara bakıp bir cevap gelmesini beklediler.

“Alo?”

Ufak hoparlörlerden kısık bir ses duyuldu. Shirly elini göğsüne götürdü, gelen mucizevî cevap yüzünden nefes alamaz olmuştu. Hemen sonra, onca beklentinin ardından, duyulan sesin Juliette’a ait olmadığı anlaşıldı.

“Bu o değil,” diye fısıldadı Courtnee, hayal kırıklığına uğramıştı. Walker kadını susturmak için elini salladı. Konuşmaya hazırlanırken bastığı kırmızı düğme gürültülü bir klik sesi çıkardı.

“Alo. Benim adım Walker. Arkadaşımızdan bir frekans yakalamıştık. Yanınızda başka kimse var mı?”

“Nerede olduklarını sor,” diye fısıldadı Courtnee.

‘Tam olarak neredesiniz siz?” diye ekledi Walker, düğmeyi bırakmadan önce.

Ufak hoparlörden hemen cevap geldi.

“Hiçbir yerde değiliz. Bizi asla bulamayacaksınız. Bizden uzak durun.”

Bir duraklama, bir parazit cızırtısı yaşandı.

“Ayrıca arkadaşınız öldü. Öldürdük onu.”

72

• Silo 17 •

Kıyafetin içindeki su dondurucu, hava ise buz gibiydi; ölümcül bir kombinasyondu bu. Bıçağını kullandığı esnada Juliette'in dişleri gürültülü bir şekilde takırdıyordu. Bıçağın metal ucunu kıyafetinin ıslak kumaşına daldırdı; bu yollardan daha önce de geçtiği, tüm bunları daha önce de yaptığı hissiyatı mutlaktı.

Önce eldivenlerinden kurtuldu, sonra kıyafetini parçaladı, attığı her kesikten dışarı sular akıyordu. Juliette ellerini ovuşturdu, onları neredeyse hiç hissetmiyordu. Göğsündeki dokumada kesikler açmaya çabalarken gözlerini yerde ölü gibi kıpırtısız yatan Solo'dan alamıyordu. Adamın büyük cıvata anahtarının ortalıklarda olmadığını fark etti. Tedarik çantaları da kayıptı. Kompresör yan dönmüş ve hortumu altına sıkışmıştı, gevşeyen kapağından dışarı yakıt sızıyordu.

Juliette donuyordu. Zar zor nefes alıyordu. Karın kısmını kesip açar açmaz dizlerini bükerek bacaklarını dışarı çıkardı, kıyafetin sırtını önüne döndürdü ve cırt cırtları açmaya çalıştı.

Parmakları bunu bile yapamayacak kadar hissizleşmişti. Onun yerine bıçağı cırt cırtların birleşim yerine takıp fermuara ulaşıncaya dek kesti.

Nihayet, sıkmaktan bembeyaz kesilmiş parmaklarıyla kelepçenin ufak dilini kaydırmayı başardı ve üzerindeki kıyafetten kurtuldu. Giysi, içinde barındırdığı su miktarı yüzünden normal ağırlığının iki katına çıkmıştı. Üzerinde çift kat siyah içliğiyle kalmıştı, hâlâ sırılsıklamdı ve titriyordu. Tir tir titreyen elinde bir bıçak tutuyordu, yanında da sere serpe yatan iyi bir adam vardı, bu amansız dünyada karşısına çıkan her tehlikeden sağ çıkmayı başarmış bir adamdı o; Juliette'in gelişi hariç.

Juliette, Solo'nun yanına gitti ve elini boynuna götürdü. Elleri buz gibiydi; adamın nabzını hissedemedi, zaten *hissedebileceğinden* de emin değildi. Buz kesmiş parmaklarıyla boynunu bile tam hissedemiyordu.

Ayağa kalkmaya uğraşırken tökezledi, düşecek gibi olunca hemen sahanlığın tırabzanına sarıldı. Isınmaya gereksinim duyduğunu bildiğinden sendeleyerek kompresöre doğru ilerledi. Kuvvetli bir yatıp uyuma isteği duyduysa da öyle bir şeye kalkıştığı takdirde bir daha asla uyanamayacağının farkındaydı.

Yakıt bidonu hâlâ doluydu. Kapağını açmaya çalıştı, ama ellerinin bir işe yaradığı yoktu. Nefesi, önünde bir buhar bulutu meydana getirdi; bunu vücudunda geriye kalan üç kuruşluk ısıyı da hızla kaybettiğine dair bir uyarı kabul etti.

Bıçağı iki eliyle kavrayarak sivri ucunu kapağa bastırdı. Yassı sapı tutmak plastik kapağı çevirmekten daha kolaydı; bıçağı döndürdü ve yakıt bidonunun kapağını çatlattı. Kapak gevşeyince bıçağın ucunu saplı olduğu yerden çıkartıp kucağına koydu ve işin geri kalanını elleriyle halletti.

Bidonu kompresörün üzerine doğru eğip büyük lastik tekerlekleri, taşıyıcı iskeleti ve motoru baştan aşağı yakıtla ıslattı. Zaten ne kompresörü bir daha kullanmaya, ne de ona veya başka herhangi bir şeye oksijen konusunda bel bağlamaya niyetliydi. Halen yansı dolu bidonu yere koyup ayağıyla kompresörden uzağa itti.

Metal ızgaralardan damlayan yakıt aşağıdaki suda müzikal bir tını meydana getiriyor, damlaların çıkardığı ses merdivenin beton duvarlarında yankılanıyor ve taşkının zehirli, rengarenk yüzeyine karışıyorlardı.

Bıçağı baş aşağı, yani keskin yüzünü vücudunun aksi yönünde tutarak, arka arkaya ısı eşanjörünün metal kanatlarına indirdi. Her bir darbenin ardından kolunu geri çekiyor ve ani bir alev parlamasıyla karşılaşmayı umut ediyordu. Ama bir kıvılcım bile çıkmadı. Değerli aletine, tek savunma aracına kötü davranmak hoşuna gitmiyor olsa da daha sen vurmaya başladı. Zaten hemen yanındaki Solo'nun kaskatı bedeni, ölümcül soğuğu atlatması halinde bıçağa daha çok ihtiyaç duyabileceğini hatırlatıyordu.

Bıçak çarptığı yere bir çentik attı, hafif bir parlama oldu, sıcaklık kolundan yukarı tırmandı ve bir dalga gibi yüzüne çarptı.

Juliette bıçağını düşürdü ve elini hızla salladı, ama tutuşan eli değildi. *Kompresördü.* Izgaraların bir bölümü de öyle.

Ateş sönmeye yüz tuttuğunda bidonu aldı ve üzerine biraz daha yakıt döktü, karşılığında kocaman, turuncu alev topları parlayarak havaya yükseldiler. Yanan tekerlekler çatırdadı. Juliette ateşin yakınında yere kapaklandı ve metal makinenin dört bir yanını saran kıpır kıpır alevlerden yayılan sıcaklığı hissetti. Soyunmaya başladı, gözleri sık sık Solo'ya kayıyordu, adamın bedenini orada bırakmayacağına, almak için geri geleceğine dair kendine söz verdi.

Parmak uçlarını tekrar hisseder olmuştu; önce yavaş yavaş, sonraysa acılı bir karıncalanmayla geri dönmüştü hisleri. Çıplak halde, küçük ve cılız ateşin yanında dertop oldu ve ellerini ovuşturdu, nefesini sıcak ve gözle görülür bir buhar eşliğinde avucunun içine üfledi. Aç ve tamahkar ateşi iki kez beslemesi gerekti. Yalnızca tekerler layıkıyla yanıyordu, ama en azından başka bir kıvılcıma daha ihtiyaç duymuyordu. Görkemli sıcaklık kısmen sahanlığın ızgara kaplı zeminine de yayılıyor, çıplak teninin metale değen kısımlarını ısıtıyordu.

Dişleri şiddetli bir şekilde takırdıyordu. Juliette gözlerini merdivenlere dikti, her an botların gümbürtüler eşliğinde basamakları ineceğini düşündü, hayatta kalan diğer insanlarla dondurucu suyun arasında kısılıp kaldığını söyleyen yepyeni bir korkuya kapılmıştı. Bıçağı tekrar eline aldı, iki eliyle önünde tutup şiddetli titremesine hâkim olmaya çalıştı.

Bıçağın kenarından yansıyan yüzü onu daha da tedirgin etti. Bir hayalet kadar solgun görünüyordu. Dudakları mora kesmiş, gözlerinin etrafı kara halkalarla sarılmıştı, bakışları bomboştu. Titreyen dudaklarının, takırdayan dişlerinin bulanık görüntüsüne neredeyse gülecekti. Ateşin yanına biraz daha sokuldu. Turuncu alevler bıçağın üzerinde dans ediyor, yanmamış olan yakıt aşağıya damlıyor ve suyun üzerinde gümüşi dalgalar oluşturuyordu.

Son yakıt damlacıkları da yanıp ateş söndüğünde Juliette harekete geçmeye karar verdi. Hâlâ titriyordu, ama bunun nedeni IT'nin elektriğinden çok uzak olan Derin'in soğuğuydu. Çıkardığı siyah içlikleri yokladı. Aralarından biri tortop hâlde kalmıştı ve hâlâ sırılsıklamdı. Ama diğerini yere

sermişti. Eğer o anda aklı başında olsaydı onu yerde bırakmaz, bir yerlere asardı. İçlik nemliydi, ama soğuk havanın vücut ısısını düşürmesini beklemektense kıyafeti üzerine geçirip üstünde kurumasını sağlaması daha mantıklıydı. Önce ayaklarını, sonra da kollarını içinden geçirip önündeki fermuarı çekti.

Çıplak, uyuşuk ve sarsak ayaklarla Solo'nun yanına döndü. Bu sefer boynunu hissedebiliyordu. Adamın bedeni henüz sıcaktı. Juliette bir bedenin ne kadar süre bu şekilde kalabildiğini hatırlamıyordu. Ardından adamın boynunda zayıf ve yavaş bir atış hissetti. Nabız atışı.

"Solo!" Adamı omuzlarından sarstı. "Hey…" Neydi şu fısıldadığı isim? Hatırladı: "Jimmy!"

Omuzlarını sarstığı sırada adamın başı bir sağa bir sola savruldu. Birbirine girmiş saçlarının altındaki kafa derisini inceledi, kana bulanmıştı. Büyük bir bölümü pıhtılaşmıştı. Yeniden etrafına bakınıp çantasını aradı; yukarı çıkışlarına hazırlık olarak yanlarında yemek, su ve kuru kıyafetler getirmişlerdi, ama çanta ortalıklarda yoktu. O da gidip öbür içliğini aldı. Kumaşın su emiş kapasitesini bilmiyordu, ama hiç yoktan iyiydi. Kumaşı sıkıştırıp top hâline getirerek Solo'nun dudaklarına olabildiğince fazla su damlatmaya çalıştı. Daha fazlasını adamın başına döktü ve yarasının yerini tespit edebilmek için saçlarını geriye yatırıp parmaklarıyla kötü durumdaki kesiğe dokundu. Suyun açık yaraya temas etmesi Solo'nun düğmesine basmak gibiydi. Adam silkinip yan dönerek Juliette'in elinden ve içlikten damlayan sulardan kaçtı. Acıyla çığlık attığında sapsan dişleri sakallarının arasında belirdi, sahanlığın üzerindeki ellerini havaya kaldırdı, kolları gerilmişti, hâlâ kendinde değildi.

"Solo. Sakin ol, geçti artık."

Kendine gelmekte olan adamı sıkıca tuttu, gözleri yuvalarında fıldır fıldır dönüyor, göz kapakları bir açılıp bir kapanıyordu.

"Geçti artık," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Top yaptığı içliğiyle yaraya kompres uyguladı. Solo inleyip Juliette'in bileğini kavradı, fakat geri kaçmaya da kalkışmadı.

“Yakıyor,” dedi. Gözlerini kırpıştırıp etrafına bakındı. ‘Neredeyim ben?”

“En-Derin’de,” diye hatırlattı adama, konuştuğunu duymaktan hoşnut bir edayla. O kadar rahatlamıştı ki kendini her an ağlayabilecekmiş gibi hissediyordu. “Sanırım saldırıya uğradın…”

Adam doğrulmaya çalıştığı sırada dişlerinin arasından tıslar gibi bir ses çıkardı ve kavrayışını sıkarak Juliette’in bileğini acıttı.

“Ağır ol,” dedi Juliette, adamı yatay pozisyonda tutmaya uğraşarak. “Başında ciddi bir kesik var. Epey şişmiş.”

Solo’nun vücudu gevşedi.

“Neredeler?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Juliette. “Bir şey hatırlıyor musun? Kaç kişiydiler?”

Adam gözlerini kapadı. Juliette yaraya kompres uygulamayı sürdürdü.

“Yalnızca bir kişi. Yanlış hatırlamıyorsam.” Saldın anını hatırlamışçasına gözlerini ardına dek açtı. “Adam *benimle* aynı yaştaydı.”

“Yukarı çıkmamız gerekiyor,” dedi Solo’ya. “Sıcak bir yere gidip seni temizlememiz, beni de kurutmamız lazım. Yürüyebilir misin sence?”

“Ben deli değilim,” dedi Solo.

“Olmadığını biliyorum.”

“Yerleri değişen eşyalar, ışıklar, ben yapmamışım. Ben deli değilim.”

“Hayır,” diyerek ona katıldığını belirtti Juliette. Kaç defa aynı şeyi kendisi için de düşündüğünü hatırladı, her zaman bu yerin En-Derin’inde, sıklıkla da Tedarik’i didik didik ederken… ‘Deli değilsin,” dedi, adamı temin edercesine. ‘Hem de hiç.”

73

• Silo 18 •

Lukas'ın bir türlü okuyası, en azından okuması gereken şeyi okuyası gelmiyordu. *Düzen* ahşap masanın üzerinde açık vaziyette duruyor, lambanın bilmem-kaç-bin-eklemli boynunun üzerindeki ufak ampul, üzerine eğilip oluşturduğu ışık havuzuyla kitabı ısıtıyordu. Lukas ise duvar şemasının önünde dikiliyor, üzerindeki odada bulunan sunucularla benzer aralıklarla dizilmiş siloların düzenine bakıyor ve telsizinden yayılan hışırtılı çatışma seslerini dinliyordu.

Son saldırı gerçekleştirilmişti. Sims'in grubu merdivenin oralarda - ama büyük merdivenin değil - yaşanan korkunç bir patlama yüzünden birkaç adam kaybetmişti ve şimdi de son olmasını umdukları bir çatışmaya girmişlerdi. Adamlar koordine olur, Bernard bir kat yukarıdaki ofisinden emirler yağdırır ve insan sesleri sık sık silahların takırtısı tarafından kesintiye uğratılırken telsizin küçük hoparlörleri parazit sesiyle hışırdıyordu.

Lukas dinlememesi gerektiğinin farkındaydı, ama yine de kendini bundan alıkoyamıyordu. Juliette gelişmeleri sormak için her an arayabilirdi. Neler yaşandığını, her şeyin nasıl sonuçlandığını öğrenmek isteyecekti ve bilmediğini söylemekten daha kötü bir şey varsa o da dinlemeye dayanamadığını itiraf etmesi olurdu.

Elini uzattı ve on yedinci silonun yuvarlak çatısına dokundu. Kendini tepeden bakarak yapıları inceleyen bir tanrı gibi hissetti. Elinin Juliette'in tepesindeki kara bulutları delip geçtiğini ve binlerce kişi için yapılmış bir çatıyı kapıverdiğini hayal etti. Parmaklarıyla silonun üzerine çizilmiş kırmızı renkli X işaretini, çok büyük bir kayıp yaşandığını itiraf eden o iki çapraz çizgiyi okşadı. Parmaklarının altındaki çizgilerin boya kalemiyle ya da benzeri bir şeyle çizilmişçesine mumsu bir yapısı vardı. Günün birinde silonun birindeki bütün insanların öldüğü, yok olup gittikleri haberini aldığını hayal etmeye çalıştı. Bernard'ın masasının - *kendi* masasının -

çekmecelerini karıştırır ve kırmızı kalemi bulup miraslarının başka bir şansının, başka bir gömülü umudun üzerini çizerdi.

Lukas başını kaldırıp tepe ışıklarına baktı, sabit ve durağandılar. Niçin aramamıştı?

Tırnağı kırmızı çizgilerden birine takıldı ve boyanın bir kısmını kopardı. Mum parçası tırnağının arasına girmişti, altındaki kâğıt kan kırmızısıyla boyanmıştı. Bu noktadan geri dönüş yoktu; ne boyayı tamamıyla silebilir, ne de yeniden tamamlayabilirdi-

Telsizden silah sesleri duyuldu. Lukas ufak telsiz ünitesinin monte edildiği rafın yanına gitti ve yağdırılan emirleri, öldürülen insanları dinledi. Alnı terden yapış yapış olmuştu. Tetiği çekip bir insanın hayatına son vermenin nasıl bir his olduğunu iyi biliyordu. Göğsündeki boşluğun ve dizlerindeki bitkinliğin farkındaydı. Lukas kaygan avuçlarıyla rafa tutunarak dengesini sağladı ve kilitli kafesin içinde duran vericiye baktı. Şu adamları arayıp onlara bunu yapmamalarını, bu çılgınlığa, vahşete ve anlamsız katliama bir son vermelerini söylemeyi o kadar çok istiyordu ki… Üzerlerine kırmızı bir X çizilmesi ihtimali vardı. Asıl korkmaları gereken *buydu,* birbirleri değil.

Telsiz kontrollerini ondan sakınan metal kafese dokunurken aklından geçirdiklerinin doğruluğunu ve bunu telsizle herkese duyurmanın saçmalığını fark etti. Safça bir düşünceydi. Değişen bir şey olmazdı. Kısa vadeli bir öfkeyi bir namlunun ucuyla tatmin etmek çok daha kolaydı. Soylarının tükenmesini önlemekse bambaşka, daha öngörülü, daha sabırlı bir şey gerektiriyordu.

Elini metal kafesin üzerinde gezdirdi. İçine baktı, kadranlardan birinin oku ‘18’ sayısını gösteriyordu. Baş döndürücü bir çember üzerinde elli sayı vardı; her siloya karşılık bir sayı. Lukas başka bir şey dinlemeyi dileyerek kafese boş yere asıldı. Diğer uzak topraklarda neler olup bitiyordu? Muhtemelen zararsız şeylerdi. Şakalar ve sohbetler. Dedikodular. O muhabbetlerden birine balıklama dalıp varlığından bihaber insanlara kendini tanıtmanın uyandıracağı heyecanı gözünün önüne getirebiliyordu. “Ben on sekizinci silodan Lukas,” derdi. Onlar da siloların niçin

numaralandırıldıklarını bilmek isterlerdi. Ve Lukas da onlara birbirlerine iyi davranmalarını, siloların çok azının ayakta kaldığını, evrendeki bütün kitapların ve yıldızların onları okuyacak, bulutların arasından onlara bakacak kimse kalmadığında ne kadar anlamsız olacaklarını söylerdi.

Telsizin başından ayrılıp onu savaşıyla baş başa bıraktı, masanın ve o kasvetli kitabın üzerine dökülen hevesli ışık havuzunun yanından geçti. Teneke kutulara bakıp ilgisini çekecek bir şeyler aradı. Etrafını çevreleyen çitlerin arasında dört dönen bir domuz misali huzursuz hissediyordu kendini. Sunucuların arasında bir kez daha koşmak ona iyi gelebilirdi, ama o zaman da duş alması gerekecekti ve nedense bu onun için dayanılmaz bir angarya hâlini almaya başlamıştı.

Rafların en sonuna gidip çömelerek ciltsiz ve kutusuz kâğıt tomarlarını incelemeye koyuldu. Bunlar elle yazılmış notlar ve uzun yıllar boyunca bir araya getirilen Miras ilaveleriydi. Geleceğin silo liderlerine yönelik notlar, talimatlar, kullanım kılavuzları, hatırlatmalar. Juliette'in yazmış olduğu jeneratör kumanda odası kılavuzunu çekip yerinden çıkardı. Haftalar önce Bernard'ı kâğıtları raflara dizerken izlemişti, adam ona En-Derin'deki durumun daha da kötüye gitmesi hâlinde bunun işlerine yarayabileceğini söylemişti.

Ve telsizden gelen gürültüye bakılırsa, durum daha da kötüye gitmişti.

Lukas masasına döndü ve kılavuzun içindeki el yazısını okuyabilmek için lambanın boynunu kâğıda doğru eğdi. Eskiden olsa Juliette'in aramasından, suçüstü yakalanmaktan, kadının çağrısını Bernard'ın yanıtlamasından, ya da kadının ondan yapamayacağı şeyler, *bir daha asla*yapmayacağı şeyler istemesi ihtimalinden ödü kopardı. Şimdiyse, tavan ışıkları üzerinde aralıksız yanarken ve vızıldayan hiçbir şey yokken tek istediği bir çağrıydı. Tüm kalbiyle bunu diliyordu. Bir yanı Juliette'in yaptığı şeyin tehlikeli olduğunu, kötü şeyler yaşanabileceğini biliyordu. Kadın sonuçta kırmızı X'lardan birinin altında yaşıyordu; bu işaret, altında kalan herkesin ölmesi demekti.

Kılavuzun sayfaları kadının sert uçlu bir kurşun kalemle yazdığı notlarla doluydu. Parmağını onlardan birine sürüp

yazıların kâğıdın üzerinde açtığı çukurları hissetti. Metnin içeriğini anlamak ise imkânsızdı. Olası bütün durumlar için yazılmış kadran ayarları, valf konumlan, devre planlan. Sayfaları çevirirken kılavuzun aslında kendi zihin yapısından ve çizdiği yıldız haritalarından çok da farklı olmayan bir proje olduğunu fark etti. Bu farkındalık kadınla aralarındaki mesafenin daha da dayanılmaz hâle gelmesine sebep oldu. Neden zamanı geri saramıyorlardı ki? Temizliğin, cenaze silsilesinin öncesine? Kendisi karanlığa gözlerini dikmişken kadın her akşam mesai çıkışı gelip yanına oturur, düşünüp seyrederler, sohbet edip beklerlerdi.

Kılavuzun arkasını çevirdi ve neredeyse okunmaz hâldeki tiyatro oyununa ait bazı basılı cümleleri okudu. Kenar boşluklarında başka bir el tarafından yazılmış notlar bulunuyordu. Bu notların Juliette'in annesine ya da bir ihtimal oyunculardan birine ait olabileceğini düşündü. Bazı sayfalarda diyagramlar, hareketleri işaret eden oklar vardı. Bir oyuncunun notları olduğuna karar kıldı. Sahneyle ilgili izahatlar. Bu kitap Juliette'e verilen bir hediye, başlıkta adı geçen kişiye derin hisler besleyen bir kadından armağan olmalıydı.

Satırlara göz gezdirip karamsar ruh hâline uygun, şiirsel bir şeyler aradı. Sayfalar gözlerinin önünde hızla akarken bir an oyuncuya ait olmayan, tamdık bir el yazısı yakaladı. O yazıyı tekrar bulana kadar sayfaları geri geri çevirdi.

Juliette'in yazısıydı bu, şüpheye yer bırakmıyordu. Solmuş harfleri okuyabilmek için kağıdı ışığın altına tuttu:

George:

Uzanmışsın orada, öylesine kıpırtısızca. Alnındaki ve göz kenarlarındaki kırışıklardan kalmamış bir eser artık. Öbürleri öte yana bakar, bir iz ararlarken okşuyorum saçlarını; ama bir ben bilirim başına gelenleri, nafiledir çabalan. Bekle beni. Bekle beni. Bekle beni orada sevgilim. Bu sessiz yakarışlarım bulsun kulaklarını, gömsünler seninle birlikte toprak altına onları. Filizlenecek işte o zaman *bu çalıntı buse, hiç kimsenin bilmemesi gereken sessiz bir sevdanın üzerinde.*

Lukas, kalbine buzdan bir şiş saplandığını hissetti. Özleminin yerini ani bir öfke aldı. Bu George da kimdi?

Çocukluk aşkı mı? Juliette'in resmi onaylı hiçbir ilişkisi olmamıştı; tanıştıkları günün ertesinde kayıtları kontrol etmişti. Sunuculara ulaşım izni sayesinde bazı haksız yetkilere sahipti. Belki de platonik aşkıydı? Mekanik'ten başka bir kızı seven bir adam olabilir miydi? Bu senaryo Lukas için daha da kötüydü. Juliette'in kendisine karşı hissetmeyeceği türden bir özlem duyduğu başka bir adam. Bu yüzden mi evinden çok uzaktaki bir işi kabul etmişti? Hiçbir zaman elde edemeyeceği şu George'tan, yasak aşkla ilgili bir oyunun kenar boşluklarına doldurduğu hislerinden uzaklara kaçmak için miydi?

Dönüp Bernard'ın bilgisayarının başına çöküverdi, fareyi salladı ve yukarı katın sunucularına uzaktan bağlandı. Yanaklarını kızartan bu yepyeni, hastalıklı duyguya kıskançlık dendiğini biliyordu, ancak onunla birlikte gelen ve başından aşağı kaynar sular boşalmış gibi hissetmesine neden olan şeyi ilk defa yaşıyordu. Personel dosyalarını buldu ve En-Derin'de 'George' ismini arattı. Dört eşleşme vardı. Kimlik numaralarını bir metin dosyasına kopyaladı, sonra da hepsini Kimlik Departmanı'nda arattı. Dördünün de fotoğrafları tek tek ekranda belirirken kayıtlarına hızla göz gezdirdi. Elindeki yetkiyi kötüye kullandığı için biraz suçluluk duyuyor, yaptığı keşif onu biraz kaygılandırıyordu; ama en azından yapacak bir şey bulduğu için işkenceden farksız can sıkıntısı epey azalmıştı.

George'lardan yalnızca biri Mekanik'te çalışıyordu. Yaşlı biriydi. Arkasındaki telsiz hışırdamaya başladığında, Lukas adamın hâlâ aşağıda olması durumunda başına neler gelmiş olabileceğini düşündü. Adamın ölmüş olması ihtimal dâhilindeydi; çünkü gerçeğin önüne bir bariyer çekilmişçesine kayıtlar birkaç hafta geriden geliyordu.

Sonuçlardan ikisi fazla gençti. Bir tanesi daha bir yaşını bile doldurmamıştı. Diğeriyse bir taşıyıcı gölgesiydi. Tek bir adam kalmıştı, otuz iki yaşındaydı. Pazarda çalışıyordu, meslek sütununda 'diğer' yazıyordu, evliydi ve iki çocuğu vardı. Lukas adamın Kimlik Departmanı'ndaki bulanık fotoğrafını inceledi. Bıyık. Dökülen saçlar. Ağzının kenarında bir sırıtış. Gözlerinin arasında çok fazla mesafe var, diye düşündü Lukas, kaşları fazla kara ve gür.

Lukas kılavuzu aldı ve şiiri tekrar okudu.

Adam ölmüş, dedi içinden. *Gömsünler seninle birlikte toprak altına onları.*

Bir arama daha başlattı; bu defa kapalı kayıtları da kapsayacak geniş bir tane. Yüzlerce sonuç yansıdı ekrana, isyandan bu yana yaşamış bütün George'ların dökümü. Bu sonuçlar Lukas'ı yıldırmadı. Juliette'in otuz dört yaşında olduğunu biliyordu, bu yüzden kadına on sekiz yıllık bir aralık tanıdı, eğer bu platonik aşka kapıldığında daha on altısına girmemişse bunu kafaya takmayacak, içini yakan kıskançlık ve utanç hissini kalbine gömecekti.

On sekiz yıllık süre içinde, George listesinden yalnızca üç kişi En-Derin'de ölmüştü. Biri ellilerinde, diğeriyse altmışlı yaşlarındaydı. İkisi de doğal nedenlerden ölmüştü. Lukas Juliette'le çapraz karşılaştırma yapıp herhangi bir iş ilişkisi kurup kurmadıklarına, ya da bir ihtimal aynı soyağacından olup olmadıklarına bakmayı düşündü.

Ama sonra üçüncü dosyayı gördü. Bu, Lukas'ın George'uydu. *Kadının* George'u. Lukas biliyordu. Eğer hâlâ yaşasaydı bugün otuz sekiz yaşında olacağını hesap etti. Üç yıl evvel ölmüştü, Mekanik'te çalışmıştı, *hiç evlenmemişti.*

Kimlik taraması yaptı, çıkan fotoğraf korkularını doğrular nitelikteydi. Yakışıklı bir adamdı, köşeli bir çene, geniş bir burun, kara gözler. Fotoğraf makinesine gülümsüyordu, sakin, rahat bir hâli vardı. Kolay kolay nefret edemeyeceğiniz türden bir adamdı, özellikle de ölü olduğu düşünüldüğünde …

Lukas ölüm nedenine baktı ve yapılan soruşturma neticesinde kayıtlara iş kazası olarak geçirildiğini gördü. *Soruşturma.* En-Tepe, yeni şerifine kavuştuğu vakitlerde Jules'le ilgili duyduğu bir şeyi anımsadı. Mesleki yeterliği ihtilaf ve gerginlik sebebi olmuş, kulaktan kulağa fısıltı rüzgârları estirmişti. Bilhassa IT çevresinde. Ama uzun zaman önce bir davaya yardım ettiğine ve bu yüzden kendisinin seçildiğine dair bir muhabbet dönmüştü.

Dava buydu işte. Ölmeden önce âşık mıydı adama? Yoksa öldükten sonra adamın hatırasına mı tutulmuştu? İlk ihtimal üzerinde karar kıldı. Lukas masada bir karakalem arandı, bir

tane bulup adamın kimlik ve dava numarasını not etti. Boş vakti için bir meşgale bulmuş, kadını daha yakından tanımak için bir fırsat yakalamıştı. Kadın onu arayıncaya dek kafasını dağıtacak bir şeyler keşfetmişti. Oturduğu yerde gevşedi, klavyeyi kucağına aldı ve araştırmaya koyuldu.

74

• Silo 17 •

Solo'nun ayağa kalkmasına yardım ederken, Juliette'i soğuk yüzünden bir titreme aldı. Adam yalpaladı, sonra iki eliyle tırabzanlara yapışıp dengesini sağladı.

"Ne dersin, yürüyebilecek misin?" diye sordu. Bir gözü, sarmallar çizerek onlara kadar uzanan boş merdivenlerdeydi, Solo'ya saldıran ve kendisinin canına kasteden kişiye karşı her daim tetikteydi.

"Galiba," dedi adam. Avucunu alnına sürdü ve eline bulaşan kam inceledi. "Ama ne kadar uzağa gidebilirim bilmiyorum."

Merdivenlere kadar adama destek oldu, erimiş kauçuk ve benzin kokusu burnunu yakıyordu. Tenini saran siyah içliği hâlâ ıslaktı, verdiği nefesler, önünde ufak çaplı bulutlar oluşturuyordu ve ne zaman konuşmayı bıraksa dişlerinin takırdamasına bir türlü hâkim olamıyordu. Solo kıvrılan dış tırabzana sıkıca tutunurken, Juliette de bıçağını almak için yere eğildi. Başını yukarı çevirdiğinde önlerinde uzanan görevi gözden geçirdi. Dosdoğru IT'ye gitmelerinin imkânı yok gibiydi. Yüzmekten dolayı ciğerleri yorulmuş, kasları titremekten ve soğuktan kasılmıştı. Solo daha da beter görünüyordu. Ağzı istemsizce açılmış, bakışları kaymıştı. Nerede olduğunun bile şöyle böyle farkında gibiydi.

"Şerif yardımcısı ofisine kadar dayanabilecek misin?" diye sordu. Juliette tedarik turları sırasında orada epey gece geçirmişti. Nezarethane ne tuhaftır ki uyumaya oldukça müsait bir yerdi. Anahtarı hâlâ askısında duruyordu, belki kendilerini içeri kilitleyip anahtarı da yanlarında tutarlarsa içleri daha rahat ederdi.

"Kaç kat var oraya?" diye sordu adam.

Solo kendi silosunun En-Derin'ini Jules kadar iyi tanımıyordu. Oralara kadar inme riskine pek girmemişti.

"On ya da on beş. Başarabilir misin?"

Adam bir botunu kaldırıp ilk basamağın üzerine koydu. “Denerim.”

Ona sahip olduğu için Juliette’in kendini şanslı sayabileceği tek bıçakla yola koyuldular. Bıçağın nasıl olup da Mekanik’in karanlıklarında kaybolmadığı konusu tüm gizemini koruyordu. Onu sıkıca kavradı; sapı soğuk, eli ondan da soğuktu. Basit bir mutfak eşyası elinde bir güvence totemine dönüşmüş, daima yanında taşıması gerektiğini düşündüğü saatinin yerini almıştı. Merdivenleri çıkarlarken, ne zaman dengesini sağlamak için elini ileri uzatsa bıçağın sapı tırabzana çarpıp takırdıyordu. Öbür kolunu her basamağı sızlanıp homurdanarak çıkmaya çalışan Solo’nun beline dolamıştı.

“Sence kaç kişiler?” diye sordu Juliette, önce adamın adımlarına, sonra da tedirginlikle merdivenlerden yukarı bakarken.

Solo homurdandı. “Hiç olmaması gerekiyordu.” Biraz yalpalar gibi oldu, ama Juliette dengesini sağlamasına yardım etti. “Hepsi öldü. Herkes.”

Dinlenmek üzere bir sonraki sahanlıkta durdular. *“Sen* kurtuldun ya,” dedi Juliette. “Bunca yıl geçti ve hâlâ hayattasın.”

Adam somurttu ve elinin tersiyle sakalını sildi. Zar zor nefes alıyordu. “Ama ben Solo’yum,” dedi. Üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Hepsi gitmişti. Hem de hepsi.”

Juliette gözlerini şafta, merdivenle beton arasındaki boşluğa dikti. Soluk yeşil renkli kamış-merdiven aman vermez karanlığın içine doğru yükseliyordu. Bir ses, bir hayat belirtisi duyabilmek için kulak kesildiği sırada takırdamasınlar diye dişlerini birbirine kenetledi. Solo sıradaki merdivenin basamaklarını çıkmak için sendeleyerek ileri atıldı. Juliette de apar topar adama ayak uydurdu.

“Yüzünü seçebildin mi? Ne hatırlıyorsun?”

“Aynı bana- Aynı bana benziyor diye düşündüğümü hatırlıyorum.”

Juliette adamın hıçkırdığını duyduğunu sandı, ama belki de basamaklara takılmamak için gösterdiği çabadan kaynaklı bir

sesti bu. Başını çevirip yanından geçtikleri kapıya baktı, içerisi karanlıktı, IT'den elektrik gelmemişti. Solo'nun saldırganını geçiyor olabilirler miydi? Yaşayan bir hayaleti arkalarında mı bırakıyorlardı?

Tüm kalbiyle öyle olmasını umdu. Evim diyebileceği bir yere varmak şöyle dursun, şerif yardımcısı ofisine bile daha çok yolları vardı.

Seslerini çıkarmadan, zorlukla bir buçuk kat tırmandılar; Juliette titriyor, Solo ise sızlanıyor ve acıyla yüzünü ekşitiyordu. Jules arada bir kollarını ovuyor, basamakları çıkmaktan ve adamın dengesini sağlamasına yardım etmekten dolayı terlediğini hissedebiliyordu. İçliği ıslak olmasa bu ter onu ısıtmaya yeter gibiydi aslında; ama şimdi, üç katı gerilerinde bırakırlarken, çektiği açlık yüzünden vücudunun yavaş yavaş iflas edeceğini düşünüyordu. Yakıta, yakacak ve onu sıcak tutacak bir şeye ihtiyacı vardı.

"Bir kat daha çıktıktan sonra durmam gerekecek," dedi Solo'ya. Adam homurdanarak katıldığını belirtti. Hedeflerinin ödülünü bir istirahat olarak belirlemek keyiflerini yerine getirdi; basamaklar sayılı ve sınırlı olunca tırmanmak daha kolaydı. Yüz otuz ikinci katın sahanlığına vardıklarında, Solo tırabzanlara tutuna tutuna kendini yavaşça yere bıraktı. Kalçası zemine temas edince sırt üstü uzandı ve elleriyle yüzünü kapadı.

Juliette adamın yalnızca hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğini umut etti. Delikanlılık taslayan ve kask giymeye gerek duymayan adamlarla yeterince çalıştığı için buna benzer durumlarla epey karşılaşmıştı; ama bir alet ya da çelik kiriş kafalarına çarpmaya görsün, kimsede delikanlılık falan kalmıyordu. Solo'nun dinlenmekten başka devası yoktu.

Ama dinlenmek de bedenini soğuttuğu için Juliette'e iyi gelmiyordu. Kan dolaşımını hızlandırmak için ayaklarını yere vurdu. Tırmanış sırasında vücudunun ürettiği hafif ter şimdi aleyhine çalışıyordu. Merdivenlerin cereyan yaptığını hissedebiliyordu; aşağıdan yükselen soğuk hava, doğal bir iklimlendirme ünitesi misali dondurucu suları aşıp siloda döne döne yukarı yükseliyordu. Omuzları sarsıldı, titreyen bıçağının üzerindeki yansıması gümüşi bir bulanıklık halini aldı.

ilerlemek bir zulümdü; olduğu yerde durmaksa ölüm. Üstelik şu saldırganın yerini de hâlâ bilmiyor ve yalnızca aşağılarında kalmış olmasını umut edebiliyordu.

"Devam etmemiz gerek," dedi Solo'ya. Adamın arkasında kalan kapılara baktı, pencerelerinden içerisinin karanlık olduğunu görebiliyordu. Tam o anda biri kapıdan dışarı fırlayıp onlara saldırsa ne yapardı? Ne tarz bir mücadele ortaya koyabilirdi ki?

Solo kolunu kaldırdı ve ona doğru salladı. "Sen git," dedi. "Ben kalıyorum."

"Hayır, sen de benimle geliyorsun."Juliette ellerini ovuşturdu, avuçlarına üfledi ve yola devam etmek için tüm gücünü topladı. Solo'nun yanına gitti ve elini tutmaya çalıştı, ama adam elini kaçırdı.

"Biraz daha dinleneyim," dedi. "Ben sana yetişirim."

"Seni yalnız bırakmaktansa-" Dişleri istemsizce takırdadı. Ürperdi, maruz kaldığı istem dışı kasılmayı kollarını sallamak için bir bahane olarak kullandı, kanın vücudunun uç noktalarına ulaşmasını sağlamaya çalıştı. "-yalnız bırakmaktansa ölürüm daha iyi," diyerek cümlesini tamamladı.

"Çok susadım," dedi Solo.

Tüm ömrüne yetecek kadar çok su görmesine rağmen, Juliette de susamıştı. Şöyle bir yukarı baktı. "Bir kat daha çıktık mı aşağı çiftliklere varacağız. Hadi. Bugünlük hedefimiz orası olsun. Yemek, su, bir de kuru kıyafetler buluruz bana. Hadi Solo, kalk. Eve dönmemiz bir hafta sürecek olsa bile umurumda değil, bu noktaya gelmişken pes etmeyeceğiz."

Adamın bileğini kavradı. Solo bu sefer elini çekmedi.

Sonraki kata varmaları fazlasıyla uzun sürdü. Solo tırabzanlara yaslanmak için birkaç kez durmuş ve önündeki basamağa şuursuzca gözlerini dikmişti. Boynundan aşağı taze kan damlıyordu. Juliette buz tutmuş ayaklarını biraz daha yere vurdu ve kendine sövdü. Bütün bunlar aptalcaydı. Çok büyük aptallık etmişti.

Sonraki sahanlığa birkaç basamak kala Solo'yu merdivenlerde bırakıp çiftliklere açılan kapıyı kontrol etmeye

gitti. IT'den aşağı uzanıp yılankavi salınımlarla içeri kıvrılan eğreti elektrik kabloları onlarca yıl öncesinden kalmaydı. Solo gibi sağ kalanların, soylarının kurumasını önlemek için ellerine geçen her malzemeyi arıza yapmış yerlere sıvadıkları bir zamandan. Juliette içeriye bir bakış attı ve sera ışıklarının kapalı olduğunu gördü.

"Solo? Zamanlayıcıları aktivite etmeye gidiyorum. Sen burada dinlen."

Adam cevap vermedi. Juliette kapıyı açtı ve sapını bir takoz olarak kullanabilmek için bıçağını ayaklarının dibindeki metal ızgaraların deliklerinden geçirmeye çalıştı. Ama kolları zangır zangır titrediğinden bunu başarabilmek için hatırı sayılır bir efor sarf etmesi gerekiyordu. O sırada içliğinin yanık kauçuk gibi, ateşten yükselen duman gibi koktuğunu fark etti.

"Tuttum," dedi Solo. Kapıyı kapanmasın diye tuttu, ardına kadar açıp tırabzana dayadı ve önüne oturdu.

Juliette bıçağını sımsıkı kucakladı. "Sağol."

Adam başını oynatıp elini önemi yok dercesine salladı. Göz kapakları kapanıverdi. "Su," dedi, dudaklarını yalayarak.

Juliette adamın omzuna usulca vurdu. "Hemen dönerim."

* * *

Çiftliğin giriş koridoru merdivenlerin acil durum ışıklarını yuttu ve solgun yeşil rengi zifiri karanlığa dönüştürdü. Uzaklardan bir yerden bir devridaim pompasının pırpır sesleri geliyordu, birkaç hafta önce yukarı çiftliklerde onu karşılayan gürültünün aynısıydı. Ama artık sesin neye ait olduğunu ve orada içilecek su bulabileceğini biliyordu. Su, yemek ve belki de içliğinin yerine giyebileceği bir şeyler. Tek yapması gereken ışıkları yakmaktı, böylece önünü görebilecekti. Yedek el feneri getirmediği ve çantasıyla alet edevatlarını kaybettiği için kendine sövdü.

Güvenlik kapısının üzerinden atlar atlamaz karanlık onu kucakladı. Yolu biliyordu. İşe yaramaz hidrofonik pompalarla ve su tesisatıyla uğraşırlarken, bu çiftlikler Solo'yla ikisini haftalarca doyurmuştu. Juliette'in aklına bağladığı yeni pompa

geldi; içindeki mekaniker, bağlantının durumunu, aletin çalışıp çalışmayacağını ve sahanlıktan ayrılmadan önce şalteri indirmeyerek hata mı ettiğini merak ediyordu. Çılgınca bir düşünceydi ama görebilecek kadar yaşamasa bile bir parçası silonun kurumasını, taşkının çekilmesini istiyordu. Silonun derinliklerinde verdiği çetin sınav tuhaf bir biçimde daha şimdiden gözüne uzak geliyordu, sanki rüyasında gördüğü ancak gerçekten yaşamadığı bir şey gibiydi, ama yine de bütün bunların *boşuna olmadığını* bilmek istiyordu. Solo'nun boşu boşuna yaralanmadığını bilmek istiyordu.

Yürürken içliği gürültülü bir biçimde hışırdıyor, bacakları birbirine sürtüyor, her bir adımında ıslak ayakları cık cık ötüyordu. Bir elini duvardan ayırmıyor, öbür elinde tuttuğu bıçakla içini rahatlatıyordu. Sera ışıklarının son yakılışından kalan sıcaklığı daha şimdiden hissetmeye başlamıştı. O dondurucu merdivenlerden ayrıldığına şükrediyordu. Hatta kendini *daha iyi*hissediyordu. Gözleri karanlığa alışmaya başlamıştı. Biraz yemek, biraz su, bir de uyuyabilecekleri güvenli bir yer bulacaktı. Yarın da Orta-Katlar şerif yardımcısı ofisine ulaşmaya çalışırlardı. Kendilerine silah bulur, güçlerini toplarlardı. Solo da o zamana dek güçlenirdi. Güçlenmeliydi.

Koridorun sonuna varınca, el yordamıyla kumanda odasına açılan kapı boşluğunu aradı. Eli alışkanlıkla içerideki ışık düğmesine uzandı, ama zaten açıktı. Otuz yılı aşkın süredir hiç çalışmamıştı.

Kollarını öne uzatıp odada körlemesine ilerledi, gövdesinden önce duvara onların toslamasını umuyordu. Bıçağının ucu kumanda kutularından birine sürttü. Juliette, uzun zaman önce birileri tarafından tavana tutturulmuş teli bulmak için elini uzattı. Bağlı olduğu zamanlayıcıya kadar teli takip etti, el yordamıyla programlanabilir kolu buldu ve tık sesini duyana dek usulca çevirdi.

Dışarıdaki rölelerden gelen bir dizi patırtı bitki yetiştirme bölmelerinde gürültüyle yankılandı. Loş bir parıltı meydana geldi. Tamamen ısınmaları birkaç dakika sürebilirdi.

Juliette kumanda odasından çıktı ve etrafı parmaklıklarla çevrelenmiş uzunlamasına toprak parçalarının arasında kalan yollardan birini takip etti. Yakınlardaki bölümler âdeta talan

edilmişti. Her iki yandan uzanıp ortada el sıkışan bitkileri yararak geçti ve devridaim pompasına doğru ilerledi.

Solo'ya su, kendisine de ısı. Bir yandan ışıkların daha çabuk ısınması için yalvarırken bir yandan da bu mantrayı tekrarlayıp durdu. Etrafını saran hava, kara bulutların gölgesindeki bir sabah manzarası gibi loş ve puslu kalmayı sürdürdü.

Uzun zamandır el sürülmeyen bezelyelerin arasından geçti. Bezelye dallarından birkaç kabuk koparıp açarak, midesinin ağrımak dışında başka bir şeyle daha meşgul olmasını sağladı. Suyu damlama borularından geçirmeye çalışırken pompa daha da gürültülü bir şekilde pırpır etti. Juliette bezelyelerden birini daha çiğneyip yuttu ve parmaklıklardan içeri süzülerek pompanın etrafındaki ufak açıklığa gitti.

Pompanın altındaki toprak karaydı, Solo'yla birlikte orada haftalar boyunca su içtikleri ve boşalan şişelerini doldurdukları için ezilip dümdüz olmuştu. Yere saçılmış birkaç bardak vardı. Juliette pompanın yanına çömeldi ve yerden kendine uzun bir bardak seçti. Tepesindeki ışıklar yavaş yavaş kuvvetlenmeye başlamıştı. Sıcaklıklarını şimdiden hissediyor gibiydi.

Az bir uğraşla, pompanın alt kısmındaki tahliye tapasını çevirip bir iki tur gevşetmeyi başardı. Su tazyikliydi ve berrak bir püskürtü hâlinde dışarı fışkırdı. Sıçramayı en aza indirmek için bardağı pompaya sıkıca dayadı. Bardak şırıltılar eşliğinde doldu.

Bir tane daha doldururken ilkini bir dikişte içti, ağzına gelen toprak parçaları dişlerinin arasında çıtırdadı.

İki bardak da dolunca, devrilmemeleri için onları çevire çevire ıslak toprağa hafifçe gömdü ve pompanın püskürtüsü kesilene dek tapayı çevirdi. juliette bıçağı koltuk altına sıkıştırdı ve yerdeki iki bardağı aldı. Geldiği yolu aksi istikamette katederek parmaklıklara vardı, bardakları ve bıçağı yere bıraktı, bacağını en alt parmaklığın üzerinden atıp sürünerek topraklı alanın dışına çıktı.

Artık ısınması gerekiyordu. Bardakları oldukları yerde bırakıp bıçağını eline aldı. İlerideki köşede bürolarla bir kafeterya vardı. Silo on yedide giydiği ilk kıyafeti hatırladı: ortasına kesik attığı bir masa örtüsü. Köşeyi dönerken kendi

kendine güldü, geri geri gidiyormuş gibi hissediyordu, haftalardır bir şeyleri düzeltmeye yönelik verdiği uğraş onu başladığı noktaya geri döndürüyordu sanki.

İki bitki yetiştirme bölümünün arasından geçen uzun koridor karanlıktı. Tavandaki borulardan sarkan bir düzine kablo alelacele bağlandıkları toprak parsellerinin sınırlarına uzanıyordu. Bu kablolar tepe taklak bir hâlde uzaktaki sera parsellerinin vızıltı ve ışıltısına doğru devam ediyorlardı.

Juliette büroları kontrol etti, ama kendisini sıcak tutacak bir şey bulamadı. Ne bir tulum, ne de bir perde. Tam kafeteryaya girmek üzere dönmüştü ki önündeki parselin hemen ötesinde bir ses duyar gibi oldu. Bir tıkırtı. Hışırdama. Işıklar için başka röleler devreye girmiş olabilir miydi? Takılmışlardı belki de?

Gözlerini koridora ve ötesindeki parsele dikti. Oradaki ışıklar daha parlaktı, ısınmaya başlamışlardı. Belki de ilk onlar yanmıştı. Tıpkı ateşe çekilen titrek bir sinek misali koridorda ilerleyerek ışıklara doğru sokuldu, kuruma ve sahiden ısınabilme hayaliyle tüyleri diken diken olmuştu.

Parselin kıyısında başka bir ses daha duydu. Bir gıcırtı, metalin metale sürtüş sesi; muhtemelen devreye girmeye uğraşan başka bir devridaim pompasının gürültüsüydü bu. Solo'yla ikisi bu kattaki diğer pompalara bakmamışlardı. İlk parsellerde iki kişinin yiyip içebileceğinden fazlası vardı.

Juliette olduğu yere mıhlanmışçasına durdu ve arkasını kolaçan etmek için döndü.

Bu yerde hayatta kalmaya çalışıyor olsaydı nereye kamp kurardı? Elektriği için IT'yi mi seçerdi? Yoksa yemek ve su için burayı mı? Şiddet döneminde Solo gibi bir adamın daha kendini bir deliğe tıktığını, dikkatlerden sakınarak uzun yıllar boyunca hayatta kaldığını hayal etti. Belki de adam hava kompresörünün sesini duymuş, neler olup bittiğini öğrenmek için aşağı inmiş ve korkunun etkisiyle Solo'nun kafasına vurduktan sonra kaçmıştı. Belki de sırf yerde öylece duruyor diye teçhizat çantalarını almıştı, ya da belki de çanta devrilip kazara tırabzanlardan aşağı uçmuş ve Mekanik'in derinliklerine gömülmüştü.

Bıçağını ileri doğrulttu, bitkilerin oluşturduğu yeşil duvarı hışırdatarak yardı ve içinden sessizce geçti. Buradaki bitkiler fazla gelişkindi, el sürülmemişti. Tavırları düşmancaydı. Bu da Juliette'in içini karmaşık duygularla doldurdu. Muhtemelen yanılıyordu, muhtemelen yine gaipten sesler duymaya başlamıştı, tıpkı haftalar önce duyduğu gibi, ama bir parçası bu sefer yanılmamış olmayı*diliyordu.* Solo'nun benzeri olan bu adamı bulmak istiyordu. Onunla irtibata geçmek istiyordu. Her gölgede, her köşe başında birilerinin onu sessizce takip ettiği korkusuyla yaşamaktansa böylesi daha iyiydi.

Ama ya sayıları birden fazlaysa? Bir grup insanın bunca süre hayatta kalması mümkün müydü? Bu şekilde, tespit edilmeden kaç kişi yaşayabilirdi? Silo devasa bir yerdi, ama Solo'yla ikisi En-Derin'de *haftalar* geçirmiş, bu çiftliklere defalarca girip çıkmışlardı. En fazla iki kişi olmalıydılar, iki yaşlı insan, hepsi bu. Solo adamın kendisiyle aynı yaşta olduğunu söylemişti. Öyle olsa gerekti.

Bu hesaplar ve çok daha fazlası kafasında döndü durdu, sonunda kendini korkacak bir şey olmadığına ikna etti. Tir tir titrese de, vücudu adrenalin pompalamaktaydı. Silahlıydı. Yabani ve bakımsız bitkilerin yaprakları yüzüne sürtüyordu; Juliette bu sık bariyeri yarıp geçerken öbür tarafında bir şeylerle karşılaşacağını biliyordu.

Buradaki çiftlikler farklıydı. Bakımlıydılar. İşlenmişlerdi. Bir insanoğlu parmağı değmişti buralara. Juliette bir korku ve rahatlama dalgasına kapıldı; bu iki zıt his, tırabzanlar ve merdivenler gibi iç içe girmişti. Yalnız olmayı, bu silonun böylesine ıssız ve boş olmasını istemiyordu, ama saldırıya uğramak da istemiyordu. Bir yanı oradaki kişiye seslenmek, zarar vermeye niyeti olmadığını haykırmak istiyordu. Diğer yanıysa bıçağı sıkıca kavrıyor, takırdayan dişlerini birbirine kenetliyor ve arkasını dönüp kaçması için ona yalvarıyordu.

Bakımlı yetiştirme merkezinin sonuna geldiğinde koridor karanlık bir dönemece sapıyordu. Köşe başında durdu ve bu keşfedilmemiş bölgeye bir göz attı. Upuzun bir karanlık şeridi silonun öbür tarafına doğru, büyük ihtimalle IT'nin elektriğini sömüren başka bir yetiştirme merkezinin uzaktaki parlak ışıklarına kadar uzanıyordu.

Orada birisi vardı. Bunu biliyordu. Haftalardır hissettiği o bakışları sezebiliyor, fısıltıları teninde hissedebiliyordu, ama bu sefer uydurmuyordu; bu defa farkındalığıyla savaşmasına ya da gitgide çıldırdığını düşünmesine gerek yoktu. Hazırda beklettiği bıçağı ve bu kişiyle korumasız durumdaki Solo'nun arasında bir tampon oluşturduğu fikrinin rahatlığıyla her iki yanında uzanan kapısı açık ofislerin ve tadım odalarının arasından geçti. Bir elini ona yol göstermesi ve dengesini sağlaması için duvarın üstünde tuttu, karanlık koridorda ağır ağır fakat cesurca ilerledi-

Juliette durdu. Yanlış giden bir şeyler vardı. Bir ses mi duymuştu? Ağlayan biri mi vardı? Az önce yanından geçtiği kapıya geri döndü, önünde bir kapı olduğunu bile zar zor görüyordu ve o anda kapalı olduğunu fark etti. Koridor boyunca kapalı olduğunu görebildiği tek kapıydı.

Geriye doğru bir adım attı ve diz çöktü. İçeriden bir ses gelmişti. Bundan emindi. Tıpkı cılız bir inilti gibiydi. Yukarı doğru baktığında, zayıf ışığa rağmen tavandan geçen bazı kabloların ana hattan ayrılıp kapının üzerindeki duvardan içeri girdiğini gördü.

Juliette kapıya iyice yanaştı, çömeldi ve kulağını dayadı. Ses seda yoktu. Uzanıp kapı kolunu çevirdi ama kilitliydi. Nasıl kilitli olabilirdi ki, tabii içeriden-?

Kapı birden ardına dek açıldı, eli hâlâ kapının kolunda olduğundan Juliette de kapıyla birlikte karanlık odanın içine dalmış bulundu. Yüzüne bir ışık tutuldu, bir adam üstüne çullandı ve başına doğru bir nesne savurdu.

Juliette kıç üstü yıkıldı. Gümüşi bir bulanıklık hemen gözlerinin önünden geçti, ağırca bir cıvata anahtarı bir çatırtı eşliğinde omzuna indi ve onu sırtüstü yere yığdı.

Odanın arkalarından gelen hayli tiz bir çığlık Juliette'in acı dolu inlemesini bastırdı. Bıçağı öne doğru savurdu ve adamın bacağına denk getirdiğini hissetti. Cıvata anahtarı takırdayarak yere çarptı, başka çığlıklar duyuldu, bağıran insanlar vardı. Juliette geri geri sürünerek kapıdan uzaklaştı ve ayağa kalktı, omzunu kavradı. Adamın üstüne atlamasını bekledi, ama

saldırganı tek ayağının üzerinde seke seke geri kaçıyordu, on dört, taş çatlasa on beş yaşında bir erkek çocuğuydu.

"Olduğun yerde kal!" dedi Juliette, bıçağı çocuğa doğrultarak. Oğlanın gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Bir grup çocuk karşı duvarın önündeki şilte ve battaniye yığınlarının üzerinde dip dibe sokulmuşlardı. Birbirlerine yapışıp koca koca açılmış gözlerini Juliette'e diktiler.

İnanılmaz derecede afallamıştı. Bir yanlışlık hissi aklını başından almıştı. Diğerleri neredeydi? Yetişkinler? Kötü niyetli insanların üzerine atlamaya hazır bir şekilde arkasındaki karanlık koridordan sessizce yaklaştığım hissedebiliyordu. Çocuklar buradaydı, güvenlik için buraya kilitlilerdi. Yuvalarına el sürdüğü için anne sıçanların onu cezalandırmaya gelmesi çok sürmezdi.

"Diğerleri nerede?" diye sordu, eli soğuktan, şaşkınlıktan ve korkudan titriyordu. Odayı gözleriyle taradığında ayaktaki oğlanın, yani ona saldıranın en büyükleri olduğunu fark etti. Yeniyetme bir kız çocuğu karmakarışık battaniyelerin arasında kıpırtısız oturuyordu, iki genç oğlan ve bir genç kız kendisine sımsıkı sarılmıştı.

En büyük çocuk bacağına şöyle bir göz attı. Yeşil tulumuna bir kan lekesi yayılmaktaydı.

"Kaç kişi var orada?" Bir adım daha yaklaştı. Juliette'in korkusu, çocukların hissettiği korkunun yanında devede kulak kalırdı.

"Bizi rahat bırak!" diye bağırdı yaşça büyük kız. Göğsünde bir şey tutuyordu. Yanındaki küçük kız kafasını onun kucağına bastırmış, gözükmemeye çalışıyordu. İki genç oğlan ise köşeye sıkışmış köpekler gibi bakıyor, ama kıpırdamıyorlardı.

"Buraya nasıl geldiniz?" diye sordu onlara. Bıçağı uzun boylu çocuğa doğrulttu, ama bunu yaptığı için kendini aptal gibi hissetmeye başlamıştı. Çocuk soruyu anlamamışçasına, afallamış bir ifadeyle ona baktığında Juliette bir anda durumu kavrayıverdi. Tabii ya. İnsanın en kuvvetli ikinci duygusu olmadan bir savaş bu siloda onlarca yıl sürebilir miydi? [10]

"Burada doğdunuz, değil mi?"

Kimse cevap vermedi. Sorduğu soru deliceymiş gibi, oğlanın yüzü şaşkınlıktan allak bullak olmuştu. Juliette omzunun üzerinden geriye bakıp arkasını kolladı.

“Ebeveynleriniz nerede? Ne zaman dönecekler? Ne kadar var daha dönmelerine?”

“Hiçbir zaman!” diye cırladı kız, bağıracağım diye başı yerinden fırlayacaktı. “Öldüler!”

Kızın ağzı öylece açık kaldı, çenesi titriyordu. Körpe boynundaki tendonlar belirginleşmişti.

Diğerlerinden yaşça büyük gibi duran çocuk döndü ve kıza bir bakış attı, sessiz kalmasını ister bir hâli vardı. Juliette karşısındakilerin yalnızca birer çocuk olduklarını idrak etmeye çalışıyordu. Yalnız olamayacaklarını biliyordu. Sonuçta birisi Solo’ya saldırmıştı.

Kızın gözleri Juliette’e cevap verircesine, döşemede duran cıvata anahtarına çevrildi. Solo’nun cıvata anahtarıydı bu. Üzerindeki pas lekelerinden kolaylıkla ayırt edilebiliyordu. İyi ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Solo’nun dediğine göre…

O anda Juliette adamın sözlerini hatırladı. Bu çocukların, bu genç adamın, Solo’nun kendini hissettiği yaşta olduğunu fark etti. Solo’nun bir başına bırakıldığı yaştaydı. En-Derin’den hayatta kalan son kişiler de ebediyete kavuşup arkalarında çocuklarını mı bırakmışlardı?

“Adın ne?” diye sordu Juliette çocuğa. Bıçağını indirdi ve ona öbür avucunu gösterdi. “Benim adım Juliette,” dedi. Başka silodan, daha iyi koşullardaki bir dünyadan geldiğini eklemek istese de çocukların kafalarını karıştırmak ya da onları korkutmak istemedi.

“Rickson,” dedi çocuk hırıldayarak. Göğsünü şişirdi. “Babam tesisatçı Rick’ti.”

‘Tesisatçı Rick.” Juliette kafasını yukarı aşağı salladı. Bir duvarın önüne yığılmış gereçlerden ve süprüntülerden oluşan bir tepenin ucunda, çocukların onlardan çaldığı teçhizat çantasının durduğunu fark etti. Yedek giysileri çantanın açık ağzından dışarı taşıyordu. Havlusu da orada olsa gerekti. Yavaşça çantaya doğru ilerledi, bir gözü eğreti yatağın

üzerinde birbirlerine girmiş çocukların üzerindeydi, özellikle büyük çocuğa dikkat kesilmişti.

“Pekâlâ Rickson, sizden eşyalarınızı toplamanızı istiyorum.” Çantasının yanına diz çöküp içini karıştırdı ve havluyu aradı, sonra da onu çıkarıp ıslak saçlarını kuruladı; bu tarifsiz bir lükstü. Bu çocukları burada bırakmasına imkân yoktu. Ensesinden sarkan havlusuyla yüzünü diğerlerine döndü, çocukların gözleri onunkilere kilitlenmişti.

“Hadi bakalım,” dedi. “Toplayın pılınızı pırtınızı. Böyle yaşamaya devam-”

‘Bizi rahat bırak yeter,” dedi büyük kız. İki erkek çocuk yataktan kalkıp eşya yığınlarını karıştırmaya başlamışlardı hâlbuki. Ne yapacaklarını bilmez hâlde önce kıza sonra da Juliette’e baktılar.

“Geldiğin yere geri dön,” dedi Rickson. En büyük iki çocuk birbirlerinden cesaret buluyor gibiydiler. “Gürültücü makinelerini al ve git.”

Demek bütün mesele buydu. juliette kompresörün devrik görüntüsünü hatırladı, Solo’ya yapılan saldırının çok daha fazlasına maruz kalmış bir hâli vardı. İki küçük erkek çocuğuna onaylarcasına başını salladı, yaşlarının on ya da on bir olduğuna kanaat getirmişti. “Hadi devam,” dedi onlara. “Arkadaşımla evimize varmamıza yardım edeceksiniz. Orada güzel yiyeceklerimiz var. Gerçek elektriğimiz. Sıcak suyumuz var. Eşyalarınızı topl-”

Bunları der demez en genç kız cıyakladı, korkunç bir gürültüydü, Juliette’in karanlık koridordayken duyduğu sesin aynısıydı.

Rickson volta atıyor, gözleri Juliette’le yerdeki cıvata anahtarı arasında gidip geliyordu. Cıyaklama sesinin kızdan gelmediğini fark edince Juliette ondan usulca uzaklaştı ve sesin sahibini yatıştırmak için yatağa yaklaştı.

Yaşça diğerlerinden büyük kızın kollarının arasında bir şey kıpırdandı.

Juliette yatağın ucuna vardığında donakaldı.

“Hayır,” diye fısıldadı.

Rickson ona doğru bir adım attı.

“Yaklaşma!” Bıçağın ucunu delikanlıya doğrulttu. Çocuk bacağındaki yaraya bakıp fikrinden caydı. Çantalarını doldurmaya girişmiş iki çocuk donup kaldılar. Kızın kollarında cıyaklayan ve kıpırdanan bebek dışında odada hareket eden kimse kalmadı.

“Bir bebek mi o?”

Kız omuzlarını bebeğe siper etti. Anaç bir hareketti, ama en çok onbeş yaşında olsa gerekti. juliette bunun mümkün olduğunu bilmiyordu. İmplantların o kadar erken takılmasının nedeninin bu olup olmadığını merak etti. Teninin altındaki şişliği ovacakmışçasına elini kalçasına kaydırdı.

“Git buradan,” diye bir feryat kopardı genç. “Sen yokken de idare edebiliyorduk.”

Juliette bıçağı yere koydu. Her ne kadar silahını bırakmak yanlış bir davranış olsa da, onunla yatağa yaklaşmak çok daha yanlıştı. “Size yardım edebilirim,” dedi. Oğlanın da onu duyabilmesi için döndü. “Eskiden yenidoğanların bakımından sorumlu bir yerde çalışırdım. İzin verirsen…” Ellerini uzattı. Kız duvara doğru dönerek kendini bebeğe kalkan yaptı.

“Tamam.” Juliette ellerini havaya kaldırarak avuçlarını gösterdi. “Ama artık böyle yaşamaya devam etmeyeceksiniz.” Başını iki genç oğlan çocuğuna salladı ve yüzünü yerinden dahi kıpırdamayan Rickson’a döndü. “Hiçbiriniz. Bu hiç kimsenin hak etmediği bir yaşam biçimi. Hem de hayatının son günlerinde bile.”

Başını yukarı aşağı sallayarak kararının doğruluğundan emin oldu. “Rickson? Eşyalarınızı topla. Yalnızca mecburi olanları al. Başka bir şey lazım olursa geri geliriz.” Kafasını iki erkek çocuğuna doğru eğdi ve tulumlarının dizden aşağısının kesilmiş olduğunu, bacaklarının çiftlik toprağına bulanmış olduğunu gördü. Çocuklar bu hareketi toplanmalarına devam etmeleri için bir izin olarak yorumladı. Bu iki oğlan kontrolün başka birinde olması, hatta belki de ağabeyleri - şayet ağabeyleri idiyse tabii - dışında herhangi birinde olması için can atıyor gibiydiler.

“Adınız ne sizin?” Öbürleri eşyaların altını üstüne getirirken, Juliette yatağın üzerindeki iki kızın yanına oturdu. Sakin kalmaya, çocuk sahibi çocuk fikrinin yarattığı bulantıya teslim olmamaya çalıştı.

Aç olduğu her hâlinden belli çocuk ağlamaya başladı.

“Size yardıma geldim,” dedi Juliette kıza. “Bakabilir miyim? Kız mı, oğlan mı?”

Genç anne kollarını gevşetti. Katlanmış bir battaniye açılarak, taş çatlasa birkaç aylık bir bebeğin kısık gözlerini ve büzülmüş kırmızı dudaklarını açığa çıkardı. Bebek kolunu annesine doğru salladı.

“Kız,” dedi anne, yumuşak bir dille.

Yaşça daha küçük olan kız, genç annenin sırtına yapışmış ve çekingen gözlerle Juliette’i izliyordu.

“Bir isim koydun mu ona?”

Anne başını iki yana salladı. “Henüz koymadım.”

Rickson arkasında, bir şey için didişen iki erkek çocuğunu engellemek için bir şeyler söylüyordu.

“Benim ismim Elise,” dedi küçük kız, başı öbür kızın yanında beliriverdi. Elise ağzını işaret etti. “Dişim sallanıyor.”

Juliette güldü. “istersen bu konuda sana yardımcı olabilirim.” Şansını denedi ve küçük kızın kolunu sıkmak üzere elini uzattı. Babasının bakımevinde geçirdiği çocukluğuna ait görüntüler zihnini hızla istila etti: endişeli aileler, değerli çocuklar, ikramiyenin yeşertip yıktığı tüm umutlar ve düşler. Juliette’in aklı yasak erkek kardeşine kaydı ve gözlerinin dolduğunu hissetti. Bu çocukların başından neler geçmişti? Solo en azından geçmişinden kalma normal tecrübelere sahipti. Güvenli bir dünyada yaşamanın ne demek olduğunu biliyordu. Bu beş, hatta altı çocuk ne şartlarda büyümüştü? Neler görmüşlerdi? İçinde onlara karşı müthiş bir merhamet hissetti. Bu duygu hiç doğmamış olmalarını dileyen hastalıklı, yanlış, üzücü bir arzuya dönüştü…

Ki bunu aklına getirebilmiş olmasının neden olduğu suçluluk dalgası, bu kötücül fikri hemen alıp götürdü.

“Sizi buradan çıkaracağız,” dedi iki kıza. “Eşyalarınızı toplayın.”

Genç çocuklardan bir tanesi yanına geldi ve teçhizat çantasını ayağının dibine bıraktı. Bir yandan eşyalarını içine geri koyuyor bir yandan da özür diliyordu ki, Juliette bir başka garip cıyaklama sesi duydu.

Yine ne vardı?

Juliette havluyla ağzını kurulayıp, kızların bir yetişkinin buyruğunu gönülsüzce yerine getirmesini, eşyalarını bulmalarını ve doğru olanı mı yapıyoruz dercesine birbirlerine bakmalarını izledi. Teçhizat çantasından bir hışırtı geliyordu. Çocukların eseri olan bu sıçan yuvasında karşılaşabileceklerinin bilincinde bir tetiktelikle çantanın kapalı ağzını açmak için fermuar sürgüsünü çekti ve tam o sırada çantanın içinden zayıf bir ses duyuldu.

Ses kendi ismini sesleniyordu.

Havluyu bıraktı ve çantanın içini eşelemeye koyuldu, aletleri ve su şişelerini kenara itti, yedek tulumuyla bol çoraplarının altına baktı ve telsizini buldu. Solo’nun onu nasıl arayabildiğini merak etti. Öbür telsiz, kıyafetinin içinde mahvolmuştu…

“-lütfen bir şeyler söyle,” diye hışırdadı telsiz. ‘Juliette, orada mısın? Ben Walker. Lütfen, tanrı aşkına, cevap ver-”

75

• Silo 18 •

"Ne oldu? Niye cevap vermiyorlar?" Courtnee, sanki ikisinden biri cevabı biliyormuş gibi önce Walker'a, sonra da Shirly'ye baktı.

"Bozuldu mu?" Shirly boyayla işaretlenmiş ufak düğmeyi aldı ve kazara frekansın değişip değişmediğini anlamaya çalıştı. "Walk, bozduk mu dersin?"

"Hayır, hâlâ çalışıyor," dedi adam. Kulaklığı yanağına yapıştırdı, gözleri aygıtın muhtelif aksamlarının üzerinde dolaşıyordu.

"Arkadaşlar, daha ne kadar vaktimiz var bilmiyorum." Courtnee, pencereden jeneratör odasında yaşananları seyrediyordu. Shirly ayağa kalktı ve gözlerini kontrol panelinin üzerinden dışarıdaki ana girişe dikti. Jenkins ve adamlarından bazıları içerideydi, tüfekleri omuzlarında diğerlerine emirler yağdırmakla meşguldüler. Ses geçirmez cam yüzünden neler olup bittiğini duymak imkânsızdı.

"Alo?"

Walker'ın ellerinin arasından cızırtılı bir ses geldi. Sözcükler adamın parmakları arasından kayıp gidiyordu sanki.

"Kiminle konuşuyorum?" diye seslendi, düğmeye basarak. "Kimsiniz?"

Shirly hızla Walker'ın yanına gitti. inanamaz hâlde ellerini adamın koluna doladı. 'Juliette!" diye bağırdı.

Walker elini kaldırarak Courtnee'yle ikisini susturmaya çalıştı. Patlayıcı tuşunu zar zor bulup da nihayet kırmızı düğmeye bastığında elleri titriyordu.

"Jules?" Yaşlı sesi çatallanmıştı. Shirly adamın kolunu sıktı. "Sen misin?"

Bir duraklama yaşandı, sonra hoparlörden bir ağlama sesi, bir hıçkırık yükseldi. "Walk? Walk, sen misin? Neler oluyor? Neredesin? Ben sanmıştım ki…"

“Neredeymiş?” diye fısıldadı Shirly.

Courtnee, elleri yanaklarında, ağzı açık ikisini izliyordu.

Walker düğmeye bastı. ‘Jules, neredesin?”

Ufak hoparlörlerden hışırtılı ve uzun bir iç çekiş sesi geldi. Kadının sesi çok az ve uzaklardan geliyordu. “Walk. Ben *başka bir silodayım.* Bir sürü silo var. Anlatsam inanmaz…”

Sesi parazite karışıp duyulmaz oldu. Courtnee önlerinde volta atarken bakışları bir telsize, bir pencereden dışarı kayıyordu, Shirly ise Walker’a yaslanmıştı.

“Öbürlerinden haberimiz var,” dedi Walker, mikrofonu sakalının ucunda tutarak. “Onları duyabiliyoruz Jules. Hem de *hepsini.”*

Düğmeyi bıraktı. Juliette’in sesi geri döndü.

“Sen nasılsın, Mekanik ne durumda? Çatışmayı duydum. Hâlâ devam ediyor mu?” Juliette konuşmasını kesmeden önce başkasına bir şeyler daha söyledi, sesi çok zor duyuluyordu.

Juliette çatışmadan bahsedince Walker kaşlarını kaldırdı.

“Nereden duymuş olabilir ki?” diye sordu Shirly.

“Keşke burada olsaydı,” dedi Courtnee. ‘Jules ne yapılacağını bilirdi.”

“Egzozdan bahset ona. Plandan.” Shirly mikrofonu işaret etti. “Dur, bana bırak.”

Walker başıyla onay verdi. Kulaklığı ve telsizi Shirly’ye uzattı.

Shirly düğmeye basmaya uğraştı. Düşündüğünden daha sertti. ‘Jules? Beni duyabiliyor musun? Ben Shirly.”

“Shirly…” Juliette’in sesi dalgalandı. “Selam. İyi misin?”

Arkadaşının sesindeki duygusallık Shirly’nin gözlerini yaşarttı. “Evet-” Başını evet dercesine salladı ve yutkundu. “Bak ne diyeceğim, birkaç kişi egzoz beslemesini IT’nin soğutucu hava menfezlerine yönlendiriyor. Ama bir keresinde karşı basıncı kaybetmiştik, hatırlıyor musun? Endişelerim var, motor şey olacak-”

“Hayır.” Juliette sözünü kesmişti. “Onları durdurmalısın. Shirly, beni duyuyor musun? Onları durdurmalısın. Bu hiçbir işe yaramaz. Soğutucular *sunucular* için. Orada bulunan insanların-” Boğazını temizledi. “Beni dinle. Onları durdurmalı-”

Shirly kırmızı düğmeye basamaz gibi oldu. Walker yardım etmek istercesine elini uzatmıştı ki, kadın en sonunda alete hâkim olmayı başardı. “Bekle,” diye iletti telsize. “Menfezlerin nereye açıldığını nereden biliyorsun?”

“Biliyorum. Bulunduğum yer de aynı şekilde tasarlanmış. Hay ben böyle işin, telsizi onlara ver de konuşayım. Buna izin verme sakın-”

Shirly yeniden düğmeye bastı. Courtnee kapıyı hızla açıp dışarı fırlarken jeneratör odasından bir patlama sesi geldi. “Courtnee gidiyor,”dedi. ‘Tam şu anda gitti. Jules- Nasıl oluyor da-? Kim var yanında? Bize yardım edebilirler mi? Burada durumlar hiç iyi görünmüyor.”

Ufak hoparlörler yeniden hışırdadı. Shirly, Juliette’in aldığı derin nefesi, arka plandaki öbür sesleri duyabiliyordu, sonra Juliette’in birine talimat veya emir verdiğini duydu. Shirly arkadaşının sesinin yorgun çıktığını fark etti. Bitkindi. Üzgündü.

“Benim yapabileceğim hiçbir şey yok,” dedi Juliette. “Burada kimse yok. Bir adam. Birkaç da çocuk. Herkes ölmüş. Burada yaşayanların kendilerine hayrı olmamış.” Hat sessizliğe gömüldü, sonra Juliette yeniden düğmeye bastı. “Çatışmayı durdurmalısınız,” dedi. “Ne pahasına olursa olsun. Lütfen, benim yüzümden savaşılmasın. Lütfen durdur-”

Kapı tekrar açıldı. Courtnee geri gelmişti. Shirly jeneratör odasından gelen bağrışmaları ve silah seslerini duydu.

“O sesler ne?” diye sordu Juliette. “Neredesiniz siz?”

“Kumanda odasında.” Shirly, Courtnee’ye baktı, kadının gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. “Jules, fazla zamanımız kaldığını sanmıyorum. Ben-” Söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Ona Marck’ı anlatmak istiyordu. Daha

çok vakte ihtiyacı vardı. “Peşimizdeler,” demek geldi aklına bir tek. “iyi olmana sevindim.”

Telsiz hışırdadı. “Tanrım, durdurun onları. Artık çatışmasınlar! Shirly, beni dinle-”

“Ne yaparsan yap,” dedi Shirly, düğmeye basılı tutup yanaklarını silerken. “Durmayacaklar.” Silah sesleri gittikçe yaklaşıyordu, mermi sesleri kalın kapının arkasından onlara kadar ulaşıyordu. İnsanları ölürken, Shirly kumanda odasına saklanmış ve bir hayaletle konuşuyordu. insanları ölüyordu.

“Kendine iyi bak,” dedi Shirly.

“Dur!”

Shirly kulaklığı Walker’a uzattı. Pencerenin başında dikilen Counnee’nin yanına gitti ve insanların itiş kakış jeneratörün öbür tarafına kaçıp saklanmalarını, tırabzana dayalı namluların ateşlenip geri tepmelerini, Mekanik’in mavi tulumunu giymiş birinin yerde kıpırtısız yatışını izledi. Daha fazla kısık silah sesi. Uzaklardan gelen başka takırtılar.

‘Jules!” Walker telsizi elinde evirip çevirdi. Kadının ismini haykırdı, hâlâ onunla konuşmaya çalışıyordu.

“Bırak da onlarla konuşayım!” diye bağırdı Juliette, sesi oldukça uzaklardan geliyor gibiydi. “Walk, niçin seni duyabiliyorum da onları duyamıyorum? Şerif yardımcılarıyla konuşmam lazım, Peter ve Hank’le. Walk, beni nasıl aradın? Onlarla konuşmam gerek!”

Walker havyalarla ve büyüteçlerle ilgili bir şeyler geveledi. İhtiyar ağlıyordu, devre kartlarını, telleri ve elektrik kablolarını yaralı bir çocuğa sarılır gibi dikkatle kucaklamış ve onlara fısıldayarak ileri geri sallanmaya koyulmuştu, üzerlerine damlayan tuzlu gözyaşları tehlike arz ediyordu.

Başka mavili adamlar da yere yıkılır, kollar tırabzanların üzerine yığılıp kalır ve yetersiz tüfekler sessizce yere düşerken Juliette’e anlaşılmaz sözler etti durdu. Bir aydan beri dehşet içinde yaşamalarına neden olan insanlar içerideydiler. Her şey bitmişti. Shirly el yordamıyla Courtnee’yi buldu, olanları çaresizce izlerlerken kolları birbirine kenetlendi. Arkalarındaki ihtiyar Walk’ın hıçkırıkları ve deli saçması lafları giderek

azalan, tıpkı bir anda dengesini yitirip kontrolden çıkan bir makinenin gümbürtüsünü andıran silah seslerine karışıyordu…

76

• Silo 18 •

Lukas'ın ters çevirip üzerine çıktığı çöp kutusu sağa sola yalpaladı, botlarının tabanındaki dişler yumuşak plastiğe sürtüyordu, kutunun her an altından kayıp gidebileceği ya da ağırlığının altında ezilebileceği hissine kapıldı. On iki numaralı sunucunun tepesine tutunarak dengesini sağladı, dokunduğu yerdeki toz tabakası yıllardır kimsenin merdiven ve bez kullanarak sunucuyu temizlemediğinin kanıtıydı. Burnunu havalandırma menfezine dayayıp kokuyu yeniden içine çekti.

Yakınındaki kapı öttü, kilidin dili kapı pervazına geri çekilirken takırdadı. Devasa menteşeler hafif bir gıcırtıyla yerlerinden oynadı ve kapı içeri doğru açıldı.

Bernard içeri girdiğinde Lukas'ın sunucunun tepesinden tutan elleri az kalsın kayıyordu. IT şefi ona sorgulayan bir bakış attı.

"O deliğe asla sığmazsın," dedi Bernard. Kapıyı ittirip kapatmak için dönerken gülüyordu. Kilit pimleri tıkırdadı, panel bipledi ve kırmızı ışık odayı gözetlemeye kaldığı yerden devam etti.

Lukas tozlu sunucuyu bıraktı ve çöp kutusundan atladı, plastik kova yana devrilip yerde bir müddet döndü. Ellerini çırparak temizledi, sonra da onları tulumunun arkasına sildi ve zoraki bir şekilde gülümsedi.

"Bir koku gelir gibi oldu," diye açıkladı. "Oda biraz dumanlı değil mi sence de?"

Bernard kısık gözlerle çevresine bakındı. "Burası bana hep puslu gelmiştir. Ayrıca ben hiçbir koku almıyorum. Sıcak sunuculardandır o." Elini göğüs cebine götürdü ve birkaç katlanmış kâğıt çıkardı. "Al bakalım. Annenden gelen mektuplar. Mektupları taşıyıcılarla bana göndermesini, benim de onları sana ileteceğimi söylemiştim."

Lukas utana sıkıla gülümsedi ve mektupları aldı. “Yine de bence bir sorsan…” Havalandırma menfezine şöyle bir göz attı ve Mekanik’te durumu sorabilecekleri kimselerin kalmadığını fark etti. Telsizlerden, aşağısı hakkında kulağına gelen son şey Sims ve diğerlerinin düşmanı temizlediğiydi. Onlarca ölü vardı. Bunun üç ya da dört katı kadarı da gözaltına alınmıştı. Orta-Katlar’daki daireler hepsini zapt etmek için hazırlatılıyordu. Kulağa temizliğe uzun yıllar yetecek kadar insan varmış gibi geliyordu.

“Mekanikerliğe geçiş yapacak birine baktırırım,” diye söz verdi Bernard. “Aklıma gelmişken, seninle bu konunun üzerinden geçmek istiyordum. Çiftçileri Mekanik’e gönderirken yeşilden maviye doğru büyük çaplı bir değişim yaşanacak. Sammi’nin aşağının tamamını yönetmesi hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum.”

Lukas annesinin gönderdiği mektuplardan bir tanesine hızla göz atarken olumlu anlamda başını salladı. “Mekanik’in başına Sammi’yi getirmek mi? Orası için fazla nitelikli olsa da bence tam adamı. Ondan çok şey öğrendim.” Bernard kapının yanındaki dosya dolabını açıp iş emirlerine göz gezdirirken Lukas adama baktı. “Harika bir öğretmendir, ama kalıcı olarak mı orayı yönetecek?”

“Hiçbir şey kalıcı değildir.” Bernard aradığı şeyi buldu ve göğüs cebine sıkıştırıverdi. “Başka bir isteğin var mı?” Gözlüklerini burnunun üstünden geriye doğru ittirdi. Lukas onun geçen aya göre daha yaşlı gözüktüğünü düşündü. Daha yaşlı ve bitkin. “Akşam yemeğin birkaç saate gelir…”

Lukas’ın istediği bir şey vardı aslında. Hazır olduğunu, gelecekteki işinin dehşetini yeterince kavradığını, kafayı çizmeden gerekli her şeyi öğrendiğini söylemek istiyordu. Şimdi evine gidebilir miydi?

Ama buradan çıkış yolu bunlardan geçmiyordu. Lukas bunu kendi kendine çözmüştü.

“Şey,” dedi. “Okuyacak başka bir şeyler olmasına hayır demezdim-”

On sekiz numaralı sunucuda keşfettiği şeyler beynine kısa devre yaptırmıştı. Bernard’ın orada yazılanları okumuş

olabileceğinden korkuyordu. Lukas adamın haberi olduğunu düşündü, ama emin olmak için dosyayı istemesi gerekiyordu.

Bernard gülümsedi. “Elinde yeterince okuyacak şey yok mu?”

Lukas annesinden gelen mektupları sallayarak gösterdi. “Bunlar mı? Bunlar anca buradan *merdivene* gidene kadar oyalar beni-”

“Aşağıdakileri kastetmiştim. Düzen kitabını. Çalışman gerekenleri.” Bernard başını bir yana eğdi.

Lukas hayıflandı. “Evet, var, ama günde on iki saat onu okumamı bekleme benden. Ben daha hafif şeylerden bahsediyordum.” Başını iki yana salladı. “Neyse ya, boş ver. Olmuyorsa-”

“Ne istiyorsun?” dedi Bernard. “Fazla üstüne geliyorum.” Dosya dolabına sırtını dayadı ve parmaklarını göbeğinin üzerinde kenetledi. Gözlüğünün altından Lukas’ı inceledi.

“Kulağa garip gelebilir, ama bir tane dava var da. *Eski* bir dava. Sunucuda yazana göre, senin bürondaki kapalı soruşturmaların yanına kaldırılmış-”

“Bir *soruşturma* mı?” Bernard’ın sesi sorgulayıcı bir tonla yükselmişti.

Lukas başıyla onayladı. “Aynen. Bir arkadaşın arkadaşıyla ilgili. Davanın nasıl çözüldüğünü merak ediyorum sadece. Sunucuda hiç dijital kopya yok-”

“Bu Holston’la alakalı değildir herhâlde, değil mi?”

“*Kim*? Ha, eski şerifi mi diyorsun? Yo, hayır. Neden ki?”

Bernard elini unut gitsin dercesine salladı.

“Wilkins dosyası,” dedi Lukas, Bernard’ı dikkatle izliyordu. “George Wilkins.”

Bernard’ın yüzü ciddileşti. Bıyığı bir perde misali dudaklarının üzerine düştü.

Lukas boğazını temizledi. Bernard’ın yüzünde gördüğü ifade ona yetmişti. “George birkaç yıl önce Mekanik’te öl-” diye söze girişti.

“Nasıl öldüğünü biliyorum.” Bernard başını eğdi. “O dosyayı neden görmek istiyorsun?”

“Yalnızca merak. Bir arkadaşım var-”

“Neymiş o arkadaşının adı?” Bernard ufak ellerini göbeğinden çekip tulumunun içine soktu. Dosya dolabından uzaklaşıp ona bir adım yaklaştı.

“Ne oldu ki?”

“Şu arkadaşının George’la herhangi bir tanışıklığı var mıydı? Ne kadar yakın arkadaştılar?”

“Hayır. Bildiğim kadarıyla yoktu. Dinle, önemli bir mesele falansa unut gitsin-” Lukas yalnızca neden yaptığını sormak istemişti, o kadar. Ama Bernard onun sormasını beklemeden her şeyi anlatmaya niyetli gibiydi.

“Çok önemli bir mesele hem de,” dedi Bernard. “George Wilkins tehlikeli bir adamdı. Bir *fikir*adamıydı. Fikirlerini fısır fısır anlatırken yakaladığımız, etrafındaki insanlara zehir saçan türden biri-”

“Anlamadım? Ne demek istiyorsun?”

“Düzen kitabı, on üçüncü kısım. Oku. Onlara izin verseydik bütün isyanlar tam *o an,* onun gibi adamlar yüzünden başlardı.”

Bernard başını eğdi, gözlük çerçevesinin üzerinden bakıyordu, hakikat Lukas’ın aklında tasarladığı onca yalana gerek kalmaksızın ortaya dökülüyordu.

Lukas’ın o dosyaya hiç mi hiç ihtiyacı yoktu; George’un ölümüyle kesişen seyahat kayıtlarını, Holston’a davayı kapatmasını söyleyen onlarca mesajı bulmuştu. Bernard’ın hiç de öyle mahcup bir hâli yoktu. George Wilkins ölmemiş, öldürülmüştü. Ve Bernard ona bunun nedenini anlatacaktı.

“Ne yapmıştı?” diye sordu Lukas, sessizce.

“Sana ne yaptığını söyleyeyim. Kendisi bir mekaniker, bir yağdanlıkçıydı. Taşıyıcıların herkesin dilindeki şu planlardan, yanal kazı yaparak madeni genişletme fikrinden bahsettiklerini duyar olduk. Senin de bildiğin gibi, yanal kazılar yasaktır-”

“Evet, şüphesiz.” Lukas on sekiz numaralı silodaki madencilerin kazarak ilerleyip on dokuz numaralı silonun madencileriyle karşılaştıklarını hayal etti zihninde. En hafif tabirle *garip* bir durum ortaya çıkardı.

“Mekanik’in eski şefiyle yapılan uzun bir konuşmanın ardından bu saçmalığa bir son verildi, ama sonra George Wilkins *aşağı yönde* genişletme fikriyle çıkageldi. Diğerleriyle birlikte yüz ellinci katın planını çizdi. Sonra da yüz altmışıncı katın.”

“On *altı* ilave kat mı?”

“Sadece başlangıç için. En azından söyledikleri böyleydi. Fısıltılar ve taslaklar. Ama bu fısıltılardan bazıları taşıyıcılardan birinin kulağına geldi ve *bizim* kulaklar da dikiliverdi.”

“Siz de onu öldürdünüz?”

“Birisi öldürdü, evet. Kim olduğu önemli değil.” Bernard tek eliyle gözlüğünü düzeltti. Öbür elini tulumundan çıkarmadı. “Günü geldiğinde senin de bu tür şeyler yapman gerekecek evlat. Farkındasın, değil mi?”

“Evet, ama-”

“Aması maması yok.” Bernard başını usulca iki yana salladı. “Bazı insanlar virüs gibidirler. Veba gibi yayıldıklarını görmek istemiyorsan siloyu onlara karşı aşılarsın olur biter. Hepsini ortadan kaldırırsın.”

Lukas sessizliğini korudu.

“Bu yıl on dört tehdidi ortadan kaldırdık Lukas. Bu konularda ileriye yönelik faaliyette bulunmasaydık ortalama yaşam süresi kaç olurdu haberin var mı?”

“Ama temizlikler-”

“Dışarı çıkmak isteyen insanlarla mücadelede etkili. Daha güzel bir dünyanın hayalini kuranlarla. Şu anda yaşadığımız isyan da böyle insanlarla dolu, ama bu uğraştığımız hastalıklardan sadece biri. Temizlik de yalnızca bir çeşit tedavi. Farklı hastalığı olan bir insanı dışarı gönderdiğimizde

temizliği yapacağını bile pek sanmıyorum. Bunun işe yaraması için onlara gösterdiğimiz şeyi *görmek* istemeleri şart.”

Bu da Lukas’a başlıklar ve vizörler hakkında öğrendiği şeyi hatırlattı. Bunun mevcut tek hastalık olduğunu düşünmüştü. Keşke Miras’ı daha az Düzen’i daha çok okusaydım demeye başlamıştı içinden.

“Bu son salgını telsizden duymuşsundur. Hastalığı daha erken tespit edebilseydik bunların hepsi önlenebilirdi. Sence de böylesi daha iyi olmaz mıydı?”

Lukas gözlerini botlarına dikti. Çöp kutusu devrik vaziyette hemen yakınlarındaydı. Hüzünlü bir hâli vardı. Devrik hâliyle artık bir şeyleri içinde tutma kapasitesine sahip değildi.

“Fikirler bulaşıcıdır Lukas. Düzen kitabının ana fikri budur. Bunu sen de çok iyi biliyorsun.”

Başıyla onayladı. Juliette’i düşündü, epeydir niye aramadığını merak etti. O da Bernard’ın bahsettiği şu virüslerdendi, kadının sözleri sinsice zihninden içeri süzülüyor ve ona tuhaf hayaller bulaştırıyorlardı. Kendisinin de hastalığa ucundan köşesinden yakalandığını fark edince bütün vücuduna sıcak bastığını hissetti. Göğüs cebine dokunup Juliette’in şahsi eşyalarının, saatinin, yüzüğünün, kimliğinin meydana getirdiği şişliği hissetmek istedi. Eşyaları ölen kadını anmak adına almışsa da Juliette’in yaşadığını öğrenince daha da kıymetlenmişlerdi.

“Bu isyan, bundan öncekinin yanında devede kulak kalıyor,” dedi Bernard. “Ve o isyandan sonra bile işler er ya da geç yoluna girmiş, yaşanan zarar lehimlenip tazmin edilmiş, insanların unutması sağlanmıştı. Şimdi de aynı şey olacak. Anlaşıldı mı?”

“Evet efendim.”

“Harika. Peki, bu dosyayla ilgili bilmek istediklerin bunlar mıydı?”

Lukas başını sallayıp onayladı.

“Güzel. Hem zaten okuman gereken başka şeyler varmış gibi duruyor.” Bıyığı yarım bir gülümsemeyle seğirdi. Bernard gitmek üzere arkasını döndü.

“Sendin değil mi?”

Bernard duraksadı, ama Lukas’ın yüzüne bakmak için dönmedi.

“George Wilkins’i öldüren kişi. Sendin, değil mi?”

“Bir önemi var mı?”

“Evet. Şey için- Benim için- Bir anlam ifade-”

“Yoksa *arkadaşın* için mi bir önemi var?” Bernard dönüp ona baktı. Lukas odadaki sıcaklığın bir kerte arttığını hissetti.

“Tereddütlerin mi var evlat? Bu işle ilgili olarak? Hakkında yanıldım mı yoksa? Çünkü daha önce de yanıldığım oldu.”

Lukas yutkundu. “Sadece şunu bilmek istiyorum, böyle bir şeyi benim de yapmam gerekecek mi… Yani, sonuçta gölgelik yapıyorum…”

Bernard birkaç adım atıp ona yaklaştı. Lukas refleks olarak yarım adım kadar gerilediğini fark etti.

“Hakkında yanıldığımı sanmıyordum. Ama yanılmışım, öyle değil mi?” Bernard başını iki yana salladı. Tiksinmiş bir hâli vardı. “Hay sokayım,” diye bağırdı.

“Hayır efendim. Yanılmadınız. Sanırım epeydir burada olduğum için öyle oldu.” Lukas alnına düşen saçını geri ittirdi. Kafası kaşınıyordu. Bir banyo yapsa iyi olacaktı. “Biraz hava almaya ihtiyacım vardır belki, anlıyorsunuz ya? Bir süre eve gitsem? Yatağımda uyusam. Ne kadar oldu, bir ay mı? Daha ne kadar-?”

“Buradan çıkmak mı istiyorsun?”

Lukas başını evet anlamında salladı.

Bernard gözlerini botlarına dikti ve düşünüp taşınırcasına bir süre öyle kaldı. Başını kaldırıp yeniden ona baktığında gözlerinde, burulmuş bıyıklarında ve o gözleri kaplayan yaşla dolu tabakada hüzün vardı.

“İstediğin bu mu yani? Buradan çıkmak mı?”

Tulumunun içindeki ellerini kıpırdadı.

“Evet efendim.” Lukas başıyla onayladı.

“Söyle o zaman.”

“Buradan çıkmak istiyorum.” Lukas, Bernard’ın arkasındaki ağır çelik kapıya göz ucuyla baktı. “Lütfen. Dışarı çıkmama izin vermenizi istiyorum.”

“Dışarı.”

Lukas bezmiş bir şekilde kafasını salladı, çene hattına doğru süzülen ter yanağını gıdıklıyordu. Aniden karşısındaki adama, gittikçe daha çok kendi babasını hatırlatan bu adama karşı büyük bir korku duyar olmuştu.

“Lütfen,” dedi Lukas. “Sadece … Kafese kapatılmış gibi hissetmeye başladım. Lütfen dışarı çıkmama izin verin.”

Bernard başıyla onayladı. Yanakları seğirdi. Dokunsalar ağlayacakmış gibi bir hâli vardı. Böyle bir yüz ifadesine adamda daha önce hiç rastlamamıştı.

“Şerif Billings, orada mısın?”

Ufak elini tulumundan çıkardı ve telsizi hüzünlü, titrek bıyıklarına doğru götürdü.

Peter hışırtıyla dolu bir geri dönüş yaptı. “Buradayım efendim.”

Bernard vericiye bastı. “Adamı duydun,” dedi, gözlerinde yaşlar birikmişti. “Lukas Kyle, birinci sınıf IT teknisyeni, *dışarı çıkmak*istediğini söylüyor…”

77

• Silo 17 •

"Alo? Walk? Shirly?"

Juliette telsize bağırdı, kimsesiz çocuklar ve Solo birkaç basamak aşağıdan onu izliyordu. Çocukları alelacele çiftliklerden geçirmiş, onları apar topar tanıştırmış ve bütün bu süre boyunca da telsizi kontrol edip durmuştu. Birkaç katı geride bırakmışlardı, diğerleri peşinden takibi sürdürüyordu ve öteki silodan hâlâ haber yoktu. Hattı kapattıklarından ve Walker'ın konuşmasına silah sesleri karıştığından beri sesleri sedaları kesilmişti. Daha yukarı mı çıkması gerektiğini, bir kez daha deneyip denememeyi düşünüp duruyordu. Güç düğmesinin yanındaki ışığa bakarak bataryanın durumunu kontrol etti, aletin çalıştığından emin olmak için parazit sesini duyana değin telsizin sesini açtı.

Düğmeye bastı. Parazit sesi kesildi, telsiz Juliette'in konuşmasını bekliyordu. "Lütfen bir şeyler: söyleyin millet. Ben Juliette. Beni duyabiliyor musunuz? Bir şey söylesenize."

Solo'ya baktı, onu bayıltan adam şimdi koluna girmişti. "Sanırım daha yükseğe çıkmamız lazım. Kıpırdayın. Koşar adım."

Homurdanmalar oldu; silonun bu zavallı sığınmacıları asıl aklını yitiren oymuş gibi davranıyorlardı. Ama Juliette'in peşi sıra merdivenleri ağır ağır çıkıyorlardı, tempolarını Solo belirliyordu, adam biraz meyve yiyip su içerek gücünü toplamışsa da bitmek bilmeyen katları çıkarken yavaşlamıştı.

"Şu konuştuğun arkadaşların nerede?" diye sordu Rickson. "Yardıma gelebilirler mi?" Solo yana doğru sendeleyince çocuk homurdandı. "Adam ağır."

"Yardıma gelmiyorlar," dedi Juliette. "Oradan buraya geçiş yok." Aynı şekilde buradan da oraya yok, dedi kendine.

Endişeden midesi büzüldü. IT'ye ulaşıp Lukas'ı araması, neler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Planlarının nasıl da ters gittiğini, her adımın başarısızlıkla sonuçlandığını ona

anlatması lazımdı. Geri dönmesinin mümkün olmadığını fark etti. Arkadaşlarını kurtarması mümkün değildi. Bu siloyu kurtarması mümkün değildi. Başını çevirip arkaya bir göz attı. Birbirlerine dehşet saçan, çekip giden insanların sırf onları öldürecek cesaretleri olmadığı için hayatta kalmış bu kimsesiz çocuklara annelik etmekle geçecekti artık hayatı. Ya da *yürekleri*olmadığı için, dedi içinden.

Artık hepsi Juliette'in eline bakıyordu. Bir de Solo'nun eline tabii; ama daha düşük oranda. Muhtemelen Solo da Juliette'in ilgileneceği çocuklardan biri olacaktı.

Usul usul bir kat daha çıktılar, Solo'nun bilinci az da olsa yerine gelir gibiydi, aşama kaydediyordu. Ama önlerinde daha çok yol vardı.

Tuvalet molası için Orta-Katlar'da durup sifonu çalışmayan başka boş klozetleri doldurdular. Juliette küçüklere yardım etti. Böylesi hoşlarına gitmemişti, toprağa yapmayı yeğliyorlardı. Onlara bu isteklerinde yanlış bir şey olmadığını, seyahat hâlinde oldukları için tuvaletleri kullandıklarını söyledi. Solo'nun onlarca silo katını mahvederek geçirdiği yıllardan bahsetmedi. Gördüğü sinek bulutlarını onlara anlatmadı.

Son lokmalarını da tükettiler, ama daha litrelerce suları vardı. Juliette gecelemek için durmadan önce elli altıncı kattaki hidrofonik çiftliklere ulaşmak istiyordu. Yolculuğun geri kalanına yetecek kadar yiyecek ve su vardı orada. Bataryayı bitirdiğinin farkındaydı ama telsizin tuşuna art arda basmaktan kendini alamıyordu. Cevap veren yoktu. Zaten onların sesini nasıl duyduğunu da anlayamamıştı; bütün silolar farklı bir şey, birbirlerini duyamamalarını sağlayan bir yöntem kullanıyor olsa gerekti. Kesin Walker'ın yaptığı bir şeydi, adam icat etmiş olmalıydı. IT'ye geri döndüğünde bu bilmeceyi kendisi de çözebilecek miydi? İhtiyarla ya da Shirly'yle irtibat kurabilecek miydi? Bundan emin değildi ve bulunduğu yer itibarıyla Lukas'ın ne Mekanik'le konuşması, ne de Juliette'i yönlendirmesi mümkündü. Bunu ona mükerrer kereler sormuştu.

Lukas…

Ve Juliette *hatırlayıverdi.*

Solo'nun mezbelesindeki telsiz. Lukas bir gece ona ne demişti? Konuşurlarken vakit geç olmuştu ve keşke En-Derin'in sakinliğinde muhabbet edebilseydik demişti. Lukas isyanla ilgili gelişmeleri de oradan almıyor muydu? Hepsi telsizden duyuluyordu, Solo'nun mekânındaki telsiz de benzer şekilde, Lukas'ın anahtarını bulamadığı bir çelik kafesin ardına kilitlenmişti.

Juliette dönüp gruba bir göz attı; hepsi de basamakları çıkmayı bırakıp tırabzanlara tutunarak ona baktılar. Daha kendi yaşını bile bilmeyen genç anne Helena, cıyaklamaya başlayan bebeğini yatıştırmaya çalışıyordu. isimsiz bebek durmaktansa basamakları çıkmanın neden olduğu sallantıyı tercih ediyordu.

"Daha hızlı çıkmam gerekiyor," dedi onlara. Solo'ya baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben mi? İyiyim."

Hiç de öyle durmuyordu.

"Onlara eşlik edebilir misin?" Başıyla Rickson'ı işaret etti. "Sen iyi misin?"

Delikanlı başını eğdi. Tırmanış esnasında, özellikle de tuvalet molası sırasında direnci kırılmış gibiydi. Küçük çocuklarsa silonun yeni kısımlarını görmenin, başlarına korkunç şeyler gelmeden istedikleri gibi seslerini yükseltebileceklerini fark etmenin heyecanı içindeydiler. Geride yalnızca iki yetişkin kaldığı ve onların da öcü olmadığı gerçeğini kabullenmeye başlamışlardı.

"Elli altıncı katta yiyecek var," dedi Jules.

"Sayılar-" Rickson olumsuzca başını iki yana salladı. "Ben saymayı-"

Öyle ya. Hiç görmediği katların sayılarını öğrenmeye niçin ihtiyaç duysundu ki?

"Solo size neresi olduğunu gösterir," dedi ona. "Daha önce orada kalmıştık. Yiyecekler güzeldir. Konserveler de var. Solo?" Adam başını kaldırıp ona bakana dek bekledi, donuk yüz ifadesi kısmen erimişti. "Senin mekânına gitmem lazım.

Aramam gereken insanlar var, tamam mı? Dostlarımın iyi olup olmadıklarını öğrenmem gerek.”

Adam başıyla onayladı.

“Bensiz halledersiniz, değil mi?” Onları bırakmaktan nefret ediyordu, ama buna mecburdu. “Yarın yeniden yanınıza inmeye çalışırım. Yukarı çıkarken acele etmeyin, tamam mı? Eve koştura koştura gitmenize gerek yok.”

Eve. Orayı ne ara evi bellemişti?

Gruptakiler başlarını onaylarcasına salladılar. Oğlanlardan biri diğerinin çantasından bir su şişesi çıkardı ve kapağını açtı. Juliette döndü ve basamakları ikişer ikişer çıkmaya koyuldu; bacakları yapma diye yalvarıyordu.

* * *

Başaramayacağı ihtimali aklına düştüğünde, Juliette kırklı katlardaydı. Üzerinden boşanan ter tenini donduruyordu; bacakları sızının ve acının bir kademe ötesine geçmişti artık: yorgunluktan uyuşmuşlardı. ileri doğru atılırken işin büyük kısmını kollarının hallettiğini fark etti, terli ellerle tırabzanlara tutunuyor ve kendini çekip her seferinde iki basamak daha çıkıyordu.

Nefes alış verişleri artık düzensizdi; zaten son altı katı o hâlde çıkmıştı. Sualtında çektiği çile sırasında ciğerlerine hasar verip vermediğini merak etti. Böyle bir şey mümkün müydü? Babası olsa bilirdi. Hayatının geri kalanını doktorsuz geçirdiğini, dişlerinin Solo’nunkiler gibi sarardığını düşündü. Hayatının tamamını çocuk büyüterek ve çocuklar büyüyene dek başka bir doğum göremeyerek geçirecekti.

Sıradaki sahanlıkta yeniden kalçasına, derisinin altına gömülü doğum kontrol çubuğunun bulunduğu bölgeye dokundu. Bazı şeyler silo on yedide daha anlamlıydı. Geçmiş yaşamının*büyük* bir kısmı artık daha çok şey ifade ediyordu. Önceleri sorunlu gördüğü şeylerin şimdilerde bir düzenin parçaları olduğunu, belli bir mantık taşıdıklarını anlamıştı. Mesaj gönderme bedelinin pahalılığı, katlar arası mesafe, tek ve dar merdiven, belli başlı işlere özel parlak renkler, silonun

bölümlere ayrılmış olması, ekilen kuşku tohumları… hepsi önceden planlanmıştı. İpuçlarını daha önce de görmüştü, ama nedenini hiç anlamamıştı. Ancak şimdi, bu boş silo ve bu çocukların varlığı şüphelerini haklı çıkarıyordu. Bazı eğri şeylerin düzeltildiklerinde daha da kötü göründüklerini fark etmişti. Bazı karışık düğümler ancak çözüldüklerinde anlam kazanıyorlardı.

Basamakları çıkarken ağrıyan kaslarını düşünmemek, günün çilesinden kaçabilmek için zihni konudan konuya atlıyordu. Nihayet otuzlu katlara vardığında, çektiği acı sonlanmasa bile, dikkatini yeniden toplayabildi. Telsizi sık sık kontrol etmeyi bırakmıştı. Parazit sesi hiç değişmemişti, Walker'la nasıl temas kuracağına dair başka bir fikir vardı kafasında, sunucuları baypas edip öbür silolarla doğrudan iletişime geçmesine yarayacak bu yöntem aslında aklına çok daha önceleri gelmeliydi. Hep gözlerinin önündeydi belki de, öylece onu ve Solo'yu seyretmişti. İçindeki bir şüphe kırıntısı ona yanılma ihtimali olduğunu söylüyordu, ama o zaman da ulaşmak için zaten iki kilit aşılması gereken bir telsizi ne için bir kez daha korumaya alsınlardı ki? Bunun tek mantıklı açıklaması aletin inanılmaz tehlikeli oluşuydu. Ki bu da Juliette'in olmasını dilediği şeydi.

Mecali kalmamış hâlde, ayaklarını yere vura vura otuz beşinci kata ulaştı. Ne küçük pompayı kurarken, ne de dışarıda yaptığı yolculuk sırasında vücudunu bu kadar zorladığını hatırlıyordu. Yalnız ve yalnız irade gücünün yardımıyla ayağını kaldırıp yere basabiliyor, bacağını düzeltip koluyla kendini çekebiliyor ve tekrar tutunmak için öne doğru hamle yapabiliyordu. Basamakları artık tek tek çıkıyordu. Botunun burnu önündeki basamağa çarptı; ayağını yeterli yüksekliğe kaldırmakta zorlanıyordu. Yeşil acil durum ışıkları ona geçen zaman hakkında tek bir tüyo bile vermiyordu; ne havanın kararıp kararmadığından, ne de ne zaman sabah olacağından haberi vardı. Saatini öyle çok özlemişti ki … Bugünlerde sahip olduğu tek değerli şey bir bıçaktı. Bu değişime güldü, eskiden saniyeleri sayarken artık her biriyle boğuşmak zorunda kalmıştı.

Otuz dört. Yalnızca yaşıyor olduğu için mutlu olup çelik döşemeye pat diye yığılmanın, uyumanın, silodaki ilk

gecesinde yaptığı gibi dertop olmanın cazibesi akıllara zarardı. Ama Juliette onun yerine kapı koluna asılıp onu açmayı seçti, bu iş için gereken çabaya hayret etti ve medeniyetin beşiğine geri döndü. Işık. Elektrik. Isı.

Koridoru sendeleyerek geçerken görüş alanı o kadar sınırlıydı ki, kendini sanki bir kamışın içinden bakıyormuş da çemberin etrafında kalan her şey bulanıkmış ve dönüp duruyormuş gibi hissediyordu.

Omzu duvara sürttü. Yürümek çaba gerektiriyordu. Tek istediği Lukas'ı aramak, sesini duymaktı. O sunucunun arkasında uyuyakaldığını, fanlarının üzerine sıcak hava üflediğini, kulaklıkların kulaklarını sımsıkı örttüğünü hayal etti. Juliette günlerce uyur, Lukas da kulağına uzak yıldızlar hakkında bir şeyler mırıldanırdı…

Ama Lukas bekleyebilirdi. Çünkü kilitli kapılar ardında ve güvendeydi. Onu ne zaman isterse arayabilirdi.

Onun yerine Kıyafet Laboratuvarı'na yöneldi ve ayaklarını sürüyerek alet edevat asılı duvara doğru ilerledi, karyolasına bakmaya cesaret edemedi. Ona göz ucuyla bile bakacak olsa gözlerini ancak ertesi gün tekrar açabilirdi. Artık o hangi gün oluyorsa.

Tam cıvata keskisini almış çıkmak üzereydi ki, ufak balyozu da almak için geri döndü. Aletler ağır olmasına ağırdı, ama ona kendini iyi hissettiriyorlardı. Her iki elinde tuttuğu birer alet, kollarını aşağı doğru çekip kaslarını geriyor ve onu iyice yere sabitleyip ayakta kalmasını sağlıyorlardı.

Koridorun sonuna vardığında omzunu sunucu odasının ağır kapısına dayadı ve gıcırtılar eşliğinde açılana dek yüklendi. Sadece küçücük bir aralık belirdi. Tam da geçmesine yetecek genişlikte. Juliette uyuşuk kasları elverdiğince el merdivenine doğru koşturdu. Yani ayaklarını sürüyerek. En fazla bu kadar hızlı gidebiliyordu.

Izgara yerindeydi; onu yolundan çekti ve elindeki aletleri delikten aşağı bıraktı. Büyük bir gürültü koptu. Umursamadı, kırılacak hâlleri yoktu ya. Kaygan elleriyle aşağı inmeye koyuldu, çenesi bir basamağa çarptı, zemine tahmin ettiğinden daha çabuk yaklaşıyordu.

Juliette zemine yıkıldı, boylu boyunca yerde uzanıyordu, kaval kemiği balyoza çarpmıştı. Ayağa kalkabilmesi için muntazam bir irade gücü, bir mücbir sebep gerekti. Ama başardı.

Koridorun sonuna vardı ve küçük masanın yanından geçti. Orada, çelik bir kafes içerisinde koca bir telsiz vardı. Şeriflik günleri geldi aklına. Ofisinde de tıpkı buna benzer bir telsizleri vardı, devriyeye çıktığı zaman Marnes'ı, Hank'i ve Şerif Yardımcısı Marsh'ı aramakta kullanırdı. Ama bu telsiz farklıydı.

Balyozu yere koydu ve kafesin menteşelerinden birini cıvata keskisinin dişleri arasına sıkıştırdı. Keskiyi sıkmakta zorlandı. Kolları sarsıldı, hatta zangır zangır titrediler.

Juliette duruşunu düzeltti, keskinin kollarından birini boynuna dayayıp köprücük kemiğiyle omzunun arasına sıkıştırdı. Keskinin öbür kolunu iki eliyle birden kavradı ve kendine doğru çekerek aleti âdeta kucakladı. Kuvvetle sıktı. Keski kollarının kıpırdadığını hissetti.

Şiddetli bir çatırtı, kopan çeliğin sesi duyuldu. Öteki menteşeye döndü ve aynı işlemi ona da uyguladı. Keski kolunu dayadığı köprücük kemiği acıyordu, sanki menteşe değil de o çatırdayıp kırılacak gibi hissediyordu.

Metalin gürültülü çatırtısı yeniden duyuldu.

Juliette çelik kafesi tuttu ve asıldı. Bağlantı plakasına bağlı menteşeler esnedi. Kendini kaybetmişçesine kutuya saldırarak içindeki ödüle ulaşmaya çalıştı, Walker'ı ve tüm ailesini, dostlarını, arka planda çığlıklar atan insanların seslerini düşündü. Çatışmayı durdurabilmek için onlara ve diğerlerine ulaşması gerekiyordu.

Bükülen çelikle duvar arasında yeterince boşluk oluştuğunda parmaklarını buradan içeri sokup kafesin etrafına iyice doladı ve asılmaya devam etti. Koruyucu kafesin ön yüzünü iyice büktü ve sonunda onu duvardan, üzerinde bulunduğu raftan ayırarak tüm telsiz ünitesini açığa çıkardı. Anahtarlara kimin ihtiyacı vardı ki? Siktir et anahtarları.

Cihazın ön yüzünde bulunan düğme tanıdık geldi. Üniteyi çalıştırmak için o düğmeyi çevirmeye çalıştı ama döndürülerek değil de basılarak çalıştığını keşfetti. Juliette dizlerinin üzerine çöktü, nefes nefese kalmış ve bitkin düşmüştü, boynundan aşağı ter boşanıyordu. Telsizin üzerinde başka bir düğme daha vardı, diğeri yerine bunu çevirmeyi denedi; hoparlörden parazit sesi yükseldi ve oda hışırtıyla doldu.

Diğer düğme. Asıl aradığı, bulmayı umduğu şey işte buydu. Bu düğmenin sunucuların arkasındaki yedek kablolar ya da pompa kontrol aksamlarındaki dip anahtarları gibi bir şey olduğunu düşünmüştü, ama kenarlarında sıralı ve minik rakamlar bulunuyordu. Juliette gülümsedi, bitkindi, ibreyi ‘18’e getirdi. Eve. Mikrofonu aldı ve düğmeye bastı.

“Walker? Orada mısın?”

Juliette bir çuval gibi yere yığıldı ve sırtını masaya yasladı. Gözleri kapalı, mikrofon ağız hizasında öylece uykuya dalıverebileceğini tahmin edebiliyordu. Lukas’ın ne demek istediğini anladı. Gerçekten de çok rahattı.

Düğmeye yeniden bastı. “Walk? Shirly? Lütfen cevap verin.”

Telsiz tıkırdayarak hayata döndü.

Juliette gözlerini açtı. Titreyen ellerle, üniteye gözlerini dikti.

Bir ses: “Düşündüğüm kişiyle mi konuşuyorum?”

Ses, Walker’ınki olamayacak kadar yüksekti. Bu sesi tanıyordu. Nereden tanıyordu? Yorgundu ve kafası allak bullaktı. Düğmeye bastı.

“Ben Juliette. Sen kimsin?”

Hank miydi acaba? Hank olabileceğini düşündü. Adamın telsizi vardı. Belki de bütünüyle yanlış siloyla konuşmaktaydı. Belki de eline yüzüne bulaştırmıştı.

“Telsiz iletişimini kesin,” diye emretti ses. “Kapatın hepsini. Derhâl.”

Bu emir ona mı yöneltilmişti? Juliette’in başı dönüyordu. Ardı ardına birkaç ses duyuldu. Bunları parazit sesleri takip

etti. Bir şey söylemesi gerekiyor muydu? Kafası karışmıştı.

"Bu frekans üzerinden konuşmaman gerekiyordu," dedi ses. "Bunun cezası temizliktir."

Juliette'in eli kucağına düştü. Neşesi kaçtı, sırtı ahşap masadan kaydı ve yere yığıldı. Sesi tanımıştı.

Bernard.

Haftalardır bu adamla konuşmayı bekliyor, yanıt versin diye içinden yalvarıp duruyordu. Ama şimdi sırası değildi. Şu an ona söyleyebileceği hiçbir şeyi yoktu. Dostlarıyla konuşmak, işleri yoluna koymak istiyordu.

Telsize bastı.

"Çalışmaya bir son verin," dedi. Tüm iradesi, bütün intikam arzusu bedenini terk etmişti. Tüm dünyanın sükûnete kavuşmasını, insanların yaşamalarını, yaşlanıp günü geldiğinde kökleri beslemelerini istiyordu.

"Temizlikten bahsetmişken," dedi ses, tiz bir tonla. "Yarın dünya kadar kişi temizliğe gönderilecek. Dostlarını sıraya koyduk ve hepsi de gönderilmeye hazır. Zannedersem ilk gönderilecek şanslı kişinin kim olduğunu biliyorsun."

Bir tık sesini, parazit fısıltısı ve hışırtıları takip etti. Juliette kıpır-dayamadı. Öldüğünü sandı. Uyuşmuştu. İçindeki irade gücünden eser kalmamıştı.

"Şaşkınlığımı hayal etsene," dedi ses. "Uygun bir adamı, güvendiğim bir adamı bizzat zehirlediğini öğrendiğim anı bir hayal et."

Yumruğuyla mikrofonu tıklattı ama ağzına götürmedi. Onun yerine sesini yükseltti.

"Cehennemde cayır cayır yanacaksın," dedi adama.

"Hiç şüphesiz," dedi Bernard. "Ama o zamana kadar elimde sana ait olduğunu düşündüğüm bazı şeyler olacak. Üzerinde fotoğrafının bulunduğu bir kimlik, küçük ve zarif bir bileklik, hiç de resmi gibi durmayan bir alyans. Kafama takıldı bu… "

Juliette inledi. Vücudundaki hiçbir uzvu hissetmiyordu. Kendi düşüncelerini dahi güç bela duyabiliyordu. Mikrofona

basmayı başarsa da, bu uğurda son kalan takatinin en küçük kırıntılarını da tüketmiş oldu.

“Ne dernek istiyorsun seni aşağılık piç?”

Sonuncuyu çığlık çığlığa söylemişti, başı yana yatıyor, vücudu ondan uyku dileniyordu.

“Lukas’tan bahsediyorum, hani şu bana ihanet eden adamdan. Az önce üzerinde sana ait olan bazı eşyalar bulduk. Tam olarak ne kadar zamandır konuşuyordunuz? Sunuculardan çok önce herhalde, değil mi? Eh, tahmin et ne oldu? Onu sana gönderiyorum. Ayrıca nihayet geçen sefer ne yaptığını, Tedarik’teki o aptalların sana yardım ettiklerini öğrendim ve şundan kesinkes emin olmanı isterim ki arkadaşın aynı yardımı alamayacak. Onun kıyafetini bizzat yapacağım. Ben. Gerekirse bütün gece uyumayacağım. Böylece sabahleyin dışarı gönderildiğinde, o koduğumun tepelerinin *yakınına bile* varamayacağından emin olabileceğim.”

78

• Silo 18 •

Lukas'a ölümüne doğru refakat edildiği sırada bir grup çocuk merdiveni gümbürdeterek aşağı koşuyordu. İçlerinden bir tanesi, biri tarafından kovalanmanın verdiği coşkuyla cıyaklıyordu. Çocuklar sarmallar çize çize görüş alanına girdiler ve Lukas'la Peter onların geçebilmesi için merdivenin kenarına yapışmak zorunda kaldılar.

Peter şerif rolünü oynadı ve bağırarak yavaşlamalarını, dikkatli olmalarını söyledi. Çocuklar kıkırdadı ve çılgın inişlerini sürdürdüler. Okul o günlük dağılmıştı; artık yetişkinleri dinlemelerine gerek yoktu.

Lukas, hazır dış tırabzana dayanmışken, kısa bir süreliğine şeytana uymayı düşündü. Özgürlük yalnızca bir atlayış uzağındaydı. Kendi iradesiyle ölmek, geçmişinde karanlık bir ruh hâline büründüğü zamanlarda aklından geçirdiği bir seçenekti.

Lukas bir hamlede bulunamadan önce Peter onu dirseğinden kavrayıp önüne kattı. O zarif çelik çubuğa hayran hayran baktı, kıvrıldıkça kıvrılmasını, durmadan aynı açıyla dönüşünü, sonsuza kadar uzanışını izledi. Bir tirbuşon misali döne döne toprağa girdiğini canlandırdı gözünde; tüm hayatların üzerine tutunduğu, silonun merkezindeki tek bir DNA sarmalıymışçasına, sanki kozmik bir sicimmişçesine yaydığı titreşimleri hissedebiliyordu.

Ölümüne doğru giden yolda bir katı daha arkalarında bırakırlarken bu tarz düşünceler Lukas'ın kafasında bir girdap gibi dönüyordu. Yanlarından geçtikleri kaynak yerlerine baktı, bazıları diğerlerine göre daha özenli yapılmıştı. Bir kısmı iyileşmeye çalışan yaralar gibi buruş buruştu, bir kısmıysa o kadar muntazaman eyelenmişti ki neredeyse fark edilmiyorlardı. Hepsi de yaratıcılarının birer imzasıydı: bir yanda gururlanılacak türden bir çalışma varken, öbür yanda uzun bir günün sonunda yapılmış alelacele bir iş vardı; bir yanda mesleğini daha yeni yeni öğrenen bir gölge varken, öbür

yanda yılların getirdiği deneyim sayesinde yaptığı işe çocuk oyuncağıymış izlenimi veren, görmüş geçirmiş bir usta vardı.

Kelepçelenmiş ellerini pütürlü boyanın, kabarıklıkların ve çatlakların üzerinde gezdirdi. Dökülen kısımların altından zamana, Tedarik'teki stoklara ya da boya maliyetlerine göre değişiklik gösteren yüzlerce yıllık boya katmanları görünüyordu. Bu görüntü yaklaşık bir ay boyunca gözlerini diktiği ahşap masayı hatırlattı ona. Üzerindeki her bir minik çentik geçmiş bir zaman dilimini işaret ediyordu, tıpkı üzerine kazınan her ismin bir insanın çılgınca *tamahkarlığına* ve zamanın, zavallı ruhunu bütünüyle alıp götürmesine izin vermeyişine işaret ettiği gibi.

Uzun bir süre ağızlarını açmadan yürüdüler, ağırca bir yük taşıyan bir taşıyıcıyı ve suçlu gözlerle bakan genç bir çifti arkalarında bıraktılar. Sunucu dairesinden ayrılışının haftalardır özlemini çektiği o özgürlük gezintisine benzediği pek söylenemezdi. Bir tuzaktı bu, bir utanç yürüyüşüydü. Kapı eşiklerinde, sahanlıklarda ve merdivenlerde kendisine bakan bir sürü yüz vardı. İfadesiz, gözünü kırpmayan yüzler. Düşman olup olmadığını merak eden arkadaşlarının yüzleri.

Belki de öyleydi.

Kriz geçirdiğini ve en önemli tabuyu dillendirdiğini söyleyebilirlerdi, ama Lukas insanların asıl dışarı yollanış nedenini artık biliyordu. O bir virüstü. Yanlış sözcükleri hapşıracak olursa, tanıdığı herkesi öldürecekti. Juliette'in geçtiği yol da aynı yoldu, aynı akıl tutulmasının kurbanıydı o da. Kadına inanıyordu, hep inanmıştı, onun yanlış bir şey yapmadığını başından beri biliyordu, ama şimdi *sahiden* anlıyordu. Juliette birçok yönden onunla benzeşiyordu. Ondan tek farkı, kendisinin sağ kalma ihtimalinin olmayışıydı. Bernard öyle söylemişti.

Peter'ın telsizi konuşma sesiyle hışırdadığında IT'nin on kat yukarısındaydılar. Adam elini Lukas'ın dirseğinden çekip sesi açtı ve kendisine seslenilip seslenilmediğini anlamaya çalıştı.

"Ben Juliette. Kim var orada?"

O ses.

Lukas'ın kalbi önce azıcık havaya sıçradı, ardından uzun bir düşüşe geçti. Gözlerini tırabzanlara dikti ve dinledi.

Bernard yanıt verdi, telsizleri kapatmalarını söyledi. Peter telsizine uzanıp sesini kıstı ama kapatmadı. Sesler eşliğinde merdivenleri çıktılar. Atılan her adım ve söylenen her söz Lukas'ı yonttu, un ufak etti. Tırabzanlara göz gezdirdi ve *gerçek* özgürlüğü düşündü yine.

Bir tutunuş, hafif bir sıçrayış, uzunca bir uçuş.

Hareketleri canlandırdığını hissedebiliyordu, dizlerini büküyor, ayağını tırabzanın üzerine atıyordu.

Telsizden gelen sesler birbirleriyle tartışıyorlardı. Yasaklı şeyler söylüyorlardı. Başka kulakların duyamayacağını düşünüp sırları ifşa etmeyi dert etmiyorlardı.

Lukas ölümünü defalarca ve defalarca kafasında canlandırdı. Kaderi onu tırabzanın üzerinde bekliyordu. O hayali görüntü öylesine kudretliydi ki yürüyüş temposunu düşürmüş, bacaklarına tesir etmişti.

Yavaşladı, Peter da onunla birlikte yavaşladı. Juliette'le Bernard'ın tartışmalarını dinlerlerken ikisi birden hızlarını düşürmeye, yukarı çıkışlarıyla alakalı olarak kararsızlık yaşamaya başlamışlardı. Lukas'ın bütün gücü çekilmişti, atlamamaya karar verdi.

İki adam da iyice düşündükten sonra bir karara varmıştı.

79

• Silo 17 •

Juliette uyandığında kendini yerde buldu, birisi onu sarsıyordu. Sakallı bir adam. Solo'dan başkası değildi bu. Adamın odasında, masasının yanında bayılıp kalmıştı.

"Geldik," dedi, sarı dişlerini göstererek. Hatırladığından çok daha iyi görünüyordu. Daha canlı. Juliette ise kendini ölü gibi hissediyordu.

Ölü.

"Saat kaç?" diye sordu. "Günlerden ne?"

Doğrulmaya çalıştı. Sanki bütün kasları yırtılmış, tüm bağları kopmuştu ve derisinin altında yer değiştiriyorlardı.

Solo bilgisayarın başına geçti ve monitörü açtı. "Diğerleri oda seçmekle meşguller, sonra da yukarı çiftliklere gidecekler." Dönüp kadına baktı. Juliette şakaklarını ovuyordu. *"Başkaları* da var," dedi ağırbaşlı bir şekilde, sanki bu hâlâ yeni bir habermişçesine.

Juliette başıyla onayladı. O anda yalnızca tek bir *başka* kişiyi düşünebiliyordu. Rüyasını hatırladı. Lukas'ı, nezarethanelerdeki arkadaşlarını görmüştü rüyasında; her biri için bir oda dolusu kıyafet hazırlanmıştı; temizliği yapıp yapmamaları kimsenin umurunda değildi. Tam bir toplu katliam olacak, geride kalanlara bir gözdağı verilecekti. *Bu* silonun, silo on yedinin dışındaki yüzlerce cesedi düşündü. Olacakları kestirmesi zor değildi.

"Cuma," dedi Solo, bilgisayara bakarak. "Ya da perşembe gecesi, hangisi hoşuna giderse. Gecenin ikisi." Sakalını kaşıdı. "Sanki çok daha fazla uyuduk ama."

"Dün günlerden neydi?" Başını iki yana salladı. Bu soru hiç de mantıklı gelmedi. "Daldığım gün hangisiydi? Kompresörle?" Kafası çalışmıyordu.

Solo kafasından benzer düşünceler geçiyormuş gibi ona baktı. "Dalış perşembe günüydü. Bugün de yarın." Başını ovuşturdu. "Baştan alalım…"

“Vakit yok.” Juliette inledi ve ayağa kalkmaya çalıştı. Solo yanına koştu ve onu koltukaltlarından kavrayıp kalkmasına yardım etti. “Kıyafet Laboratuvarı,” dedi Juliette. Adam başıyla onayladı. Solo’nun yorulduğu çok belliydi, belki de Juliette’in yarısı kadar … ama hâlâ kadının istediği her şeyi yerine getirmeye çalışıyordu. Birinin kendisine bu kadar sadık olması onu üzdü.

Solo’yla birlikte dar geçitten geçtiler ve el merdivenini tırmanırken ağrılarının binbir türüyle yeniden tanıştı. Juliette sürünerek sunucu odasının zeminine çıktı; Solo da arkasından merdiveni tırmandı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Beraberce Kıyafet Laboratuvarı’na yollandılar.

“Elimizdeki tüm ısı bantlarına ihtiyacım olacak,” diyerek planının bir kısmını ona eşlik eden adama çıtlatmış oldu. Sunucuların arasından sendeleyerek ilerlediler, birine de tosladılar. “San makaralı olmaları lazım, Tedarik’ten aldıklarımız gibi. Kırmızı değil.”

Solo başıyla anladığını işaret etti. “Kaliteli olanı diyorsun. Kompresörde kullandığımızdan.”

“Aynen.”

Sunucu odasından çıktılar ve ayaklarını sürüyerek koridorda ilerlediler. Juliette çocukların coşkulu bağırışlarının ve ayak patırtılarının köşeden yankılandığını duyabiliyordu. Tuhaf bir sesti, hayaletlerin ekolarını andırıyordu. Ama aynı zamanda da normal bir şeydi. On yedinci siloya normal bir şey dönmüştü.

Kıyafet Laboratuvarı’na vardıklarında, Solo’yu bant işiyle görevlendirdi. Bandı uzun şeritler halinde tezgahların üzerine serdi, kenarlarını üst üste bindirip üfleçle yaktı ve birbirlerine sımsıkı yapışmalarını sağladı.

Solo’nun malzemeyi tasarruflu kullandığını görününce, “Birbirlerinin üzerine en az üç santim binsinler,” dedi Juliette. Adam başıyla anladığını ifade etti. Juliette göz ucuyla karyolasına baktı ve üzerine yığılmayı düşündü. Ama vakit yoktu. Odadaki en küçük kıyafeti, boyun kelepçesinin sıkı olduğunu bildiği bir tanesini seçti. On yedinci siloya girerken sıkıştığı anı hatırlıyordu ve aynı şeyi bir kez daha yaşamak istemiyordu.

“Bu sefer kıyafete düğme ekleyecek vaktim yok, o yüzden telsizim olmayacak.” Temizlik kıyafetinin her bir parçasını gözden geçirdi, yarı yolda bırakacak şekilde tasarlanan parçaları çıkarttı ve Tedarik’ten buraya kadar taşıdığı şeyleri karıştırarak aynı parçaların daha iyilerini aradı. Bazılarını kaliteli bantla yamaması gerekecekti. Walker’ın ayarlattığı kıyafet kadar tertipli ve şık görünmeyecekti, ama Lukas’a verecekleri kıyafetten açık ara iyi olacağı kesindi. Göründüğünden daha dayanıksız olan bir şeyin yapılabilmesini mümkün kılan mühendisliğe hayret ederek haftalardır üzerlerinde kafa patlattığı parçaların tamamını aldı. Kalitesinden emin olmadığı bir yığından aldığı contayı tırnaklarıyla ezmeyi denedi. Conta hemencecik parçalandı. Başka bir conta aradı.

“Ne kadar sürecek?” diye sordu Solo, gürültüyle bir parça bant daha açarken. “Kaç günlüğüne gidiyorsun? Bir gün mü? Bir hafta mı?”

Juliette tezgaha eğdiği başını kaldırıp Solo’nun uğraştığı tezgaha çevirdi. Başarısızlık ihtimalini adama söylemeye niyeti yoktu. Bu kendine saklayacağı karanlık bir düşünceydi. “Yanınıza dönmenin bir yolunu bulacağız,” dedi. “Ama önce gidip birini kurtarmayı denemem gerek.” Yalan söylüyormuş gibi hissetti. Bir daha hiç dönemeyebileceğini söylemek istedi ona.

“Bununla mı?” Solo ısı bantlarını birbirlerine bitiştirerek meydana getirdiği battaniyeyi hışırdattı.

Juliette başıyla onayladı. “Evimin kapıları hep kapalıdır,” dedi Solo’ya. “Tabii birisini temizliğe göndermedikleri sürece.”

Solo anlamış gibi başını salladı. “Çılgınca bir yer olduğu zamanlarda burası da öyleydi.”

Juliette şaşkın bir ifadeyle ona baktı ve adamın gülümsediğini gördü. Solo bir şaka yapmıştı. Juliette içinden gelmediği halde güldü ve sonra gülmenin ona iyi geldiğini fark etti.

“Kapıların açılmasına altı ya da yedi saatimiz var,” dedi. “Ve açıldığında orada olmak istiyorum.”

“Ya sonra?” Solo üfleci kapattı ve çalışmasını gözden geçirdi. Başını kaldırıp Juliette’e baktı.

“Sonra da hayatta oluşumu nasıl açıklayacaklarını görmek istiyorum. Sanırım-” Bir contayı değiştirdi ve kıyafeti çevirip öbür kola uzandı. “Sanırım dostlarım bir tarafta, beni buraya gönderenlerse diğer taraftalar ve birbirleriyle savaşıyorlar. Geri kalanlar ise izliyor, yani insanlarımın büyük kısmı. Çok korktuklarından taraf seçemiyorlar, yani çekimserler.”

Bilek kısmını eldivene bağlayan contayı çıkarmak için ufak sökücüyü kullanırken sustu. Contayı çıkardığında da sağlam bir tanesine uzandı.

“Bunun onların fikrini değiştirebileceğini mi düşünüyorsun?”

Juliette başını kaldırıp Solo’yu süzdü, adamın bantla işi hemen hemen bitmek üzereydi.

“Dostumu kurtarınca dostumu kurtarmış olacağım, o kadar,” dedi. “Aslında olacağını düşündüğüm şey şu: bence çekimser onca insan bir temizlik mahkûmunun eve döndüğünü gördüğünde doğru tarafa geçecek ve böylesi bir destek sağlandığında silahlar ve çatışma anlamını yitirecek.”

Solo başıyla onayladı. Adam yaptığı şeyi kendisine herhangi bir talimat verilmeden katlamaya başlamıştı. Solo’nun aldığı bu inisiyatif, bir sonraki adımda yapılması gerekeni öngörebiliyor oluşu Juliette’in içini umutla doldurdu. Belki de adamın bu çocuklara, birilerine göz kulak olmaya ihtiyacı vardı. Daha şimdiden yıllarca yaşlanmış gibiydi.

“Sen ve diğerleri için geri döneceğim,” dedi ona.

Adam başını kaldırdı ve bir süre Juliette’e öylece baktı, düşünceler zihninde dönüp duruyordu sanki. Juliette’in tezgahına yaklaştı, battaniyeyi düzgünce üzerine yerleştirdi ve eliyle iki kez hafifçe vurdu. Sakallarının arasında bir gülümseme hızla belirip kayboldu, sonra arkasını dönmesi, kaşıntı tutmuşçasına yanağını kaşıması gerekti.

Juliette adamın halen bir yeniyetme olduğunu gördü. Ağlamaktan hâlâ utanıyordu.

* * *

Juliette, neredeyse son dört saatini ağır kıyafetini yukarı taşımaya harcadı. Çocuklar da yardım etmişti, ama En-Tepe'deki oksijen konusunda endişeye kapılıp onları bir kat aşağıda durdurdu. Solo hesabını tutamadıkları birkaç gün içinde ikinci defa Juliette'e kıyafetini giymesinde yardımcı oldu. Hüzünlü bir ifadeyle kadını inceledi.

"Hâlâ kararlı mısın?"

Juliette başını yukarı aşağı salladı ve ısı bandı battaniyesini aldı. Çocuklardan birine sakinleşmesini emreden Rickson'ın sesi alt kattan duyulabiliyordu.

"Endişelenmemeye çalış," dedi Solo'ya. "Olacağı varsa olur. Ama denemeye mecburum."

Solo somurttu ve çenesini kaşıdı. Başını yukarı aşağı salladı. "İnsanlarının çevrende olmasına alışıksın," dedi. 'Hem orada daha mutlusun-dur herhalde."

Juliette elini uzattı ve kalın eldiveniyle adamın kolunu sıktı. "Burada perişan hâlde olduğumu söylemiyorum, ama hiçbir şey yapmayıp onun dışarı bırakılmasına izin verirsem, asıl o zaman perişan olurum işte."

'Tam da buradaki varlığına alışmaya başlıyordum." Solo başını yana çevirdi, eğildi ve Juliette'in başlığını döşemenin üzerinden aldı.

Juliette eldivenlerini kontrol edip sıkıca sarıldıklarından emin oldu ve bakışlarını yukarı çevirdi. Üzerinde kıyafetiyle tepeye çıkmak çok zor olacaktı. Bu onu korkutuyordu. Ve bir de şerifin ofisindeki onca insana ait kalıntıların arasında yürümek ve basınç odası kapılarından geçmek. Kafasındaki düşüncelerden ve yapmak üzere olduğu şeyden ürkmesine rağmen başlığı Solo'dan aldı.

"Her şey için teşekkürler," dedi. Güle güle demekten fazlasını yapmakta olduğunu hissetti. Büyük olasılıkla Bernard'ın haftalar önce teşebbüs ettiği şeyi kendi iradesiyle gerçekleştirmekte olduğunu biliyordu. Temizliği ertelenmişti, ama şimdi onu yapmaya dönüyordu.

Solo başını salladı ve arkasını kontrol etmek için yanından dolandı. Cırt cırtlara vurdu, yakasını çekiştirdi. “Her şey tamam,” dedi, sesi çatallanmıştı.

“Kendine dikkat et Solo.” Elini uzattı ve adamın omzuna hafifçe vurdu. Oksijenini muhafaza etmek için başlığı takmadan önce bir kat daha elinde taşımaya karar verdi.

“Jimmy,” dedi. “Sanırım Jimmy ismine döneceğim artık.”

Juliette’e gülümsedi. Üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı, ama gülümsedi.

“Bundan sonra yalnız olmayacağım,” dedi Juliette’e.

80

• •

Juliette basınç odası kapılarından geçti, etrafındaki ölüleri görmezden gelip yalnızca adımlarına odaklanarak rampayı çıktı ve böylece en zor kısım geride kalmış oldu. Gerisi açık alandan ve büyük kaya parçaları olarak görebilmeyi dilediği dağınık kalıntılardan ibaretti. Yolu bulmak kolaydı. Ufukta ufalanan metropolise, çok uzun zaman önce yollarına düştüğü şehre sırtını verdi ve ondan uzaklaşmaya başladı.

Arazide dikkatli adımlarla yürürken ara sıra karşısına çıkan ölülerin görüntüsü önceki yürüyüşüne kıyasla daha hüzünlü, bir süreliğine onlarla aynı evi paylaştığı içinse daha trajikti. Juliette onları rahatsız etmemeye dikkat edip hak ettikleri ağırbaşlılığı kendilerinden esirgemeyerek yanlarından geçti ve onlar için üzülmekten daha fazlasını yapabilmeyi diledi.

Nihayet ölüler gittikçe azaldı ve araziyle baş başa kaldı. O rüzgarlı tepeyi ağır adımlarla çıkarken toprak tanelerinin başlığına çarpış sesleri kulağına garip bir biçimde aşina ve tuhaf bir şekilde rahatlatıcı gelmeye başladı. *Burası* onun yaşadığı, hepsinin yaşadığı dünyaydı. Başlığının şeffaf kubbesinden dünyayı mümkün olabileceği en açık şekliyle gördü. Toplanan gri bulutlar öfkeli bir halde gökyüzünde asılı duruyorlardı; rüzgarla savrulan toz tabakaları zemini teğet geçiyordu; sivri kayalar çok daha büyük bir parçadan kesilmiş gibiydiler, belki de bu, zamanında tepeleri şekillendiren makinelerin işiydi.

Zirveye ulaştığında etrafındaki manzaraya bakmak için durdu. Rüzgar burada daha şiddetliydi, bedeni hedef haline gelmişti. Devrilip düşmemek için ayaklarını açarak botlarını yere sıkıca yerleştirdi ve önünde duran tersi dönük kubbeye, evinin basık çatısına dikkatle baktı. Heyecan ve korku bir aradaydı. Alçaktaki güneş bu tepeleri henüz aydınlatmamıştı ve aşağıdaki sensör kulesi hala gölgedeydi, hala geceyi yaşıyordu. Başaracaktı. Ama tepeyi inmeye başlamadan önce, ufka doğru uzanan dağınık çukurları hayretler içerisinde

izlerken buldu kendini. Tıpkı silodaki o plana benziyorlardı, eşit aralıklarla dağılmış elli çukur.

Sonra aniden, kim bilir kaç kişinin yakınlarda günlük işleriyle uğraşmakta olduğu gerçeği şiddetli bir biçimde kafasına dank etti. İnsanlar *yaşıyordu.* Solo'nunki ve kendisininki dışında başka silolar da vardı.Sabah kalkıp işe, okula, hatta belki de temizliğe giden insanlarla dolu, her şeyden bihaber silolar.

Olduğu yerde döndü ve manzaranın tamamını dikkatle inceledi. Kendisiyle tam da aynı anda arazide bulunan, benzer bir kıyafet giyen, zihninde tamamen farklı korkular taşıyan başka birilerinin olup olmadığını merak etti. Onlara seslenebilecek olsa, seslenirdi. Bütün gizli sensörlere el sallayabilecek olsa, sallardı.

Dünya bu yükseklikten bakınca farklı bir anlam, yepyeni bir boyut kazanmıştı. Hayatı haftalar önce gözden çıkarılmıştı, büyük ihtimalle de yaşamını yitirmiş olması gerekiyordu; evinin hemen önündeki bu tepeye çıkan bayırda değilse de, on yedinci silonun su basmış diplerinde kesin olarak ölmeliydi. Ama hayatını o şekilde de kaybetmemişti. Muhtemelen burada, bu sabah Lukas'la beraber yitirecekti yaşamını. Önsezisi yanlış çıkarsa o basınç odasında yanma ihtimalleri vardı. Ya da o tepenin kıvrımına uzanırlar ve bir çift olarak yok olup giderlerdi: ilişkileri geceleyin yapılan çaresiz sohbetlerle şekillenen, aralarında ne bir kez olsun dillendirilmiş ne de itiraf edilmiş sıkı bir bağ olan iki mahsur ruh olarak.

Juliette bir daha asla birine gizli gizli âşık olmayacağına, hatta hiç âşık olmayacağına dair kendi kendine söz vermişti. Ve nedendir bilinmez, bu seferki durum daha beterdi: Aşkını adamdan bile saklamıştı. *Kendinden* bile.

Belki de ensesindeki ecel; şeffaf başlığını kum ve toksine boğmakta olan ölüm meleğiydi bunları söyleten. Dünyanın engin ve dopdolu bir yer olduğunu gördükten sonra bütün bunların ne önemi kalmıştı ki? Kendi silosu onsuz da devam ederdi muhtemelen. Öbür siloların edeceği kesindi.

Üzerine çarpan kuvvetli rüzgâr az kalsın katlı battaniyeyi elinden uçuruyordu. Juliette dengesini sağladı, zihnini toparladı ve evinin girişinde sonlanacak inişine başladı. Ayıltıcı bir manzarası olan ve insanı kederlendiren yükseklikteki zirveyi siper alıp, sert ve yakıcı esintilerden kendini sakındı. İki tepenin birbirine kavuştuğu yerden geçen, gözler önüne gömülmüş çiftin işaretlediği, sonu evine açılan kaçınılmaz, umarsız ve yıpratıcı kıvrımı takip etti.

* * *

Rampaya erkenden vardı. Arazide kimseler yoktu, güneş hâlâ tepelerin ardında saklanıyordu. Yamaçtan aceleyle inerken birileri sensörlerden sendeleyerek siloya doğru yaklaştığını görse ne düşünürdü diye merak etti.

Rampanın sonuna geldiğinde ağır çelik kapıların dibinde dikildi ve bekledi. Isı bandı battaniyesini kontrol edip planını zihninde gözden geçirdi. Olası bütün senaryoları merdivenleri tırmanırken, çılgınca hayaller kurarken ya da dışarıdaki yaban arazide yürürken bir bir canlandırmıştı. Bu plan işe yarayacak, diye düşündü içinden. Mekanikerler haklıydı. Temizlikten kimsenin sağ çıkamamasının tek sebebi hiç yardım almamış olmalarıydı; yanlarına ne bir alet ne de başka bir çare alabiliyorlardı. Ama Juliette çaresini yanında getirmişti.

Zaman geçmek bilmiyordu. Zarif ve biricik saatini kurmayı unuttuğu zamanları andırıyordu tıpkı. O kıpırdandıkça, rampanın ucunda birikmiş kir topakları sabırsızlıkla sallandı ve Juliette temizliğin iptal edilmiş olup olamayacağını, tek başına mı öleceğini merak etmeye başladı. Böylesi daha iyi olurdu, dedi kendine. Derin bir nefes aldı ve her ihtimale karşı yanında daha çok hava, dönüş yolculuğuna yetecek kadar oksijen getirmiş olmayı diledi. Ama temizlik onu öyle çok endişelendirmişti ki iptal edilebileceği ihtimali aklının ucundan bile geçmemişti.

Uzun bir bekleyişin ardından, tam da sinirleri iyice gerilmeye ve kalbi küt küt atmaya başlamıştı ki içeriden gelen bir ses duydu: dişlilerin metalik gıcırtısı.

Juliette gerildi, korkudan kolları titriyor, boğazı sıkışıyordu. Vakit gelmişti. Huzursuzca yerinde kıpırdandı, ağır kapıların

zavallı Lukas'ı dışarı kusmaya hazırlanırken çıkarttığı kulak tırmalayan gıcırtıyı dinledi. Isı bandı battaniyesinin bir kısmını açtı ve bekledi. Her şey çok hızlı gelişecekti. Bunun farkındaydı. Ama kontrol onda olacaktı. Kimse gelip onu durdurmaya kalkmayacaktı.

On sekizinci silonun kapıları acı bir feryat kopararak açıldı ve argon gazı tıslayarak üzerine çarptı, Juliette gaza doğru yürüdü. Sis onu içine aldı. Elini uzatıp ileriye doğru körlemesine seğirtti, battaniye göğsünde hışır hışır etti. Lukas'a çarpmayı, tedirgin ve korkmuş bir adamla boğuşmaya başlayacağını ummuş, kendisini onu zapt edip sıkıca battaniyeye sarmaya hazırlamıştı. .. ama kapı eşiğinde kimse yoktu, kimsenin dışarı çıkmaya çalıştığı, birazdan gerçekleşecek alevli tasfiyeden kaçtığı yoktu.

Juliette göz göre göre basınç odasının içine düştü; tıpkı karanlık bir merdivenin doruğunda basacak basamak arayan ancak yerine merdiven boşluğunu bulan bir bot gibi bedeni de bir karşı kuvvet aramış ama karşılığında boşluğu kucaklamıştı.

Argon gazı dağılıp da kapı gıcırdayarak kapanmaya başlayınca temizliğin yapılmayacağına, kapıların sırf kendisi içeri girsin diye açıldığına, onu tekrar içeri buyur ettiklerine dair kısacık bir umuda, cılız bir hayale kapıldı. Belki de birisi yamaçta onu görmüş ve şansını denemişti; kadını affetmişti ve Juliette'in kafasında kurduklarının hiçbiri yaşanmayacaktı…

Fakat yükselen gazların arasından önünü görmeye başlar başlamaz durumun hiç de düşündüğü gibi olmadığını fark etti. Temizlik kıyafeti giymiş bir adam basınç odasının orta yerinde diz çökmüştü, ellerini bacaklarının üzerine koymuş, yüzünü de iç kapıya dönmüştü.

Lukas.

Bir ışık halesi odayı doldurur ve ateş püskürtücülerin ucu alev alıp plastiğin üzerinden yansırken Juliette hızla adamın yanına gitti. Kapı arkasından tok bir sesle kapandı ve ikisini de içeri kilitlemiş oldu.

Juliette battaniyeyi silkeleyip açtı ve Lukas onu görebilsin, yalnız olmadığını bilsin diye adamın etrafından dolanıp önüne geçti.

Kıyafet, adamın yaşadığı şoku saklamaya yetmedi. Lukas onu görünce irkildi ve şaşkınlıkla kollarını çırptı, alevler püskürtücülerden mızrak gibi çıkmaya başladıklarında dahi durmadı.

Juliette onu göremese de, adamın kendi şeffaf başlığının altındaki yüzünü gördüğünü bildiğinden başını salladı. Aklında binlerce kez alıştırmasını yaptığı boydan boya sarma hareketiyle battaniyeyi Lukas'ın başının üzerine attı ve vakit kaybetmeden dizlerinin üzerine çöküp kendi üzerini de örttü.

Isı bandının altı karanlıktı. Dışındaki sıcaklık gitgide artıyordu. Lukas'a seslenip her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalıştı, ama sesi kendi başlığının içinde dahi kulağına kısık gelmişti. Battaniyenin uçlarını dizlerinin ve ayaklarının altına sıkıştırdıktan sonra sıkıca gerilene dek çekiştirip durdu. Öne doğru uzandı ve adamın sırtının açıkta kalmaması, battaniyenin onun da altına iyice sıkışması için elinden geleni yaptı.

Lukas, Juliette'in ne yaptığının farkında gibiydi. Eldivenli elleri kadının kollarının üzerine düştü ve öyle kaldılar. Adamın ne kadar kıpırtısız yattığını, nasıl da sakin olduğunu hissedebiliyordu. Beklemeyi seçtiğine, temizliği yapmaktansa yanmayı tercih ettiğine inanamıyordu. Daha önce bu seçimi yapan başka biri olmuş muydu, hiç hatırlamıyordu. Karanlıkta birbirlerine sarılmış hâlde durup, etrafları gittikçe ısınırken bu durum Juliette'i endişelendirdi.

Alevler ısı bandını yalayıp geçiyor, tıpkı kamçılayan bir rüzgâr gibi battaniyeye hissedilir bir güçle çarpıyorlardı. Sıcaklık birdenbire arttı, üzerindeki kıyafetin tüm kalitesine rağmen dudağında ve alnında boncuk boncuk ter birikti. Battaniye yeterli olmayacaktı. Lukas'ın kıyafetinin içinde ölmesini engelleyemeyecekti. Kendi cildi iyice ısınmaya başladığında dahi yüreğinde bir tek, adam için duyduğu korku vardı.

Juliette'in yaşadığı panik adama da bulaşmıştı sanki, ya da belki de yanıklarının acısını daha çok hisseder olmuştu. Kadının üzerine koyduğu elleri titredi. Juliette adamın ciddi anlamda kafayı yediğini, fikrini değiştirdiğini, yanmaya başladığını farklı bir *şeyler* olduğunu hissetti.

Lukas onu ittirdi. Adam tekmeleyip, boğuşup ısı bandı battaniyesinin altından açığa çıkarken başlıklarının koruyucu kubbelerinin altına parlak bir ışık sızdı.

Juliette bağırdı ve ona durmasını söyledi. Arkasından atıldı; kolundan, bacağından, botundan tuttu; ama Lukas bir tekme salladı kadına, yumruk savurdu, çılgınca kaçmaya uğraştı.

Battaniye başının üzerinden düşünce ışık az kalsın Juliette'i kör ediyordu. Kavurucu sıcağı hissetti, kaskından çatır çutur sesler geldiğini duyabiliyordu, başlığın şeffaf yuvarlağının içine göçtüğünü ve büküldüğünü gördü. Lukas'ı ne görebiliyor ne de hissedebiliyordu, yalnızca kör edici ışığı görmüş ve yakıcı sıcağı hissetmişti. Ne zaman kıyafeti buruşup vücuduna değse sıcaklık tenini kavuruveriyordu. Acıyla bağırdı ve battaniyeyi tekrar başının üzerine çekip şeffaf plastiği örttü.

Ve alevler öfkeyle saldırmayı sürdürdü.

Onu hissedemiyordu. Onu göremiyordu. Ona ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Vücudunda binlerce yanık oluşmuştu, sanki sayısız bıçak etini deşiyor gibi hissediyordu. Juliette o incecik koruyucu tabakanın altında bir başına oturdu, haşlandı, öfkeli alevlere katlanmaya çalıştı ve sıcak gözyaşları döktü. Vücudu hıçkırıklar ve öfkeyle sarsılırken alevlere, acıya, siloya ve bütün dünyaya küfürler savurdu. Ta ki en sonunda ne akacak gözyaşı ne de alevleri besleyecek yakıt kalana dek ..

Kavurucu sıcaklık düşüp sadece basit bir alazlanmaya dönüştü ve Juliette kızgın battaniyeyi güvenle üzerinden atabildi. Teni resmen alev almış gibiydi. Kıyafetinin iç kısmı neresine dokunsa yanıyordu. Gözleri Lukas'ı aradı ve onu çok uzakta aramasına gerek olmadığını fark etti.

Kapıya sırtını dayamış yatıyordu, kıyafeti dağılmamış yerlerinde kömürleşmiş ve pul pul kabarmıştı. Başlığı hâlâ kafasındaydı, genç yüzüne bakmanın vereceği dehşeti önlüyordu, ama Juliette'inkine kıyasla daha beter bir şekilde erimiş ve de yamulmuştu. Arkasındaki kapının açıldığını, onu yakalamaya geldiklerini ve her şeyin sona erdiğinin bilincinde bir şekilde sürünerek ona yaklaştı. Başarısız olmuştu.

Adamın vücudunun açığa çıkmış kısımlarını görünce hıçkırarak ağladı, hem kıyafeti hem de karbon astarları yanıp

kül olmuştu. Kolu gözüküyordu, yanıp kömüre dönmüştü. Kamı tuhaf biçimde şişmişti. Ufak elleri, o küçük ve cılız elleri yanıp-

Hayır.

Anlayamıyordu. Yine ağladı. Eldivenli, buharı tüten elleriyle yuvarlak başlığını kavradı ve şok geçirir bir hâlde, öfke ve rahatlama karışımı bir çığlık attı.

Önünde duran ceset Lukas'a ait değildi.

Gözyaşlarının tek bir zerresini dahi hak etmeyen bir adama aitti.

81

• Silo 18 •

Bilinci, tıpkı yanıklarının neden olduğu düzensiz acı titremeleri gibi, gitti geldi.

Juliette buram buram tavana yükselen dumanları hatırladı, dört bir yanından bot sesleri duyuluyordu, basınç odasında yanlamasına yere serildi. Başlığı, yani şu peltemsi şey, eriye eriye yüzüne doğru çökmeyi sürdürürken etrafındaki dünyanın bükülerek eciş bücüş bir hale gelmesini izledi. Parlak gümüş bir yıldız görüş alanına girip başlığının tepesine sabitlenip dalgalandı. Peter Billings başlığının ardındaki yüze dikkatle bakıp Juliette'i haşlanmış omuzlarından sarstıktan sonra, etrafında dolanan insanlara seslenerek yardım etmelerini söyledi.

Juliette'i ayağa kaldırıp onu dumanı tüten o yerden çıkarttılar, yüzlerinden boncuk boncuk ter damlıyordu, eriyik kıyafetini üzerinden keserek çıkardılar.

Juliette bir hayalet gibi eski ofisinin üzerinde süzüldü. Sırt üstü uzanmış olarak, altındaki telaşlı tekerleklerin gıcırtısı eşliğinde, art arda çelik parmaklık sıralarının ve boş bir hücredeki boş bir bankın yanından geçti.

Onu daireler çizerek taşıdılar.

Aşağıya.

Kalp atışlarını duyuran bip sesine uyandı, yanındaki makineler Juliette'in durumunu kontrol ediyordu, aynı babası gibi giyinmiş bir adam vardı.

Uyandığını ilk fark eden de o adam olmuştu. Adamın kaşları kalkmış, yüzünde bir gülümsemeyle Juliette'in arkasında bulunan birine başıyla işaret etmişti.

İşte Lukas karşısındaydı, ona hem çok aşina hem de çok garip gelen yüzünü belli belirsiz seçebiliyordu. Adamın elinin kendi elleri arasında olduğunu hissetti. O elin bir süredir orada olduğunu biliyordu; Lukas'ın bir süredir orada olduğunu biliyordu. Adam bir ağlıyor, bir gülüyor, bir eliyle Juliette'in

yanağını okşuyordu. Jules bu kadar komik olanın ne olduğunu bilmek istedi. Ve bir de bu kadar üzücü olan şeyin. Yeniden uykuya dalarken, adam başını iki yana sallamakla yetindi.

* * *

Yanıkları ciddi olmakla kalsa iyiydi; bir de bütün vücuduna yayılmışlardı.

Nekahet günleri ağrı kesicilerin neden olduğu sislerin içine girip çıkmakla geçti.

Ne zaman Lukas'ı görse, özür diliyordu. Herkes boşu boşuna yaygara koparıyordu. Peter geldi. En-Derin'den yığınla mesaj gelmişti, ama kimsenin yukarı çıkmasına müsaade yoktu. Babası gibi giyinmiş adamla ona annesini hatırlatan kadınlar dışında kimse onunla görüşemiyordu.

* * *

Bir kere müsaade ettikleri anda zihnini hemen toparlayıverdi.

Juliette derin bir uykudan uyanmış, haftalar süren bir sisin içinden çıkmıştı sanki, boğulduğuna ve yandığına, dışarıda olduğuna, tıpkı kendisininkine benzer düzinelerce siloya dair kabuslar görmüştü. ilaçlar acıyı bastırmıştı bastırmasına ama kafasını da serseme çevirmişti. Eğer tekrar aklını toplayabilecekse sızılara ve ağrılara katlanmayı yeğlerdi. Düşünmeden kabul edeceği bir değiş tokuştu bu.

"Selam."

Başını usulca yana çevirdi. .. ve karşısında Lukas'ı buldu. Ne zaman yanından ayrılmıştı ki zaten? Adam öne doğru eğilince üzerindeki battaniye yere düştü, Juliette'in elini tuttu. Gülümsedi.

"Daha iyi görünüyorsun."

Juliette dudaklarını yaladı. Dili damağı kurumuştu.

"Neredeyim ben?"

"Otuz üçüncü kattaki revirde. Fazla yorma kendini. istediğin bir şey var mı?"

Hayır dercesine başını salladı. Hareket edebilmek, söylenenlere yanıt verebilmek harika bir histi. Adamın elini sıkmaya çalıştı.

“Ağrılarım var,” dedi, bitkince.

Lukas güldü. Böyle dediği için rahatlamış gibi bir hali vardı. “Olmaması imkansız zaten.”

Juliette gözlerini kırpıştırdı ve ona baktı. “Otuz üçüncü katta revir mi varmış?” Lukas hemen cevap veremedi.

Adam usulca başını salladı. “Üzgünüm, ama burası silonun en iyisi. Hem seni güvende de tutabiliyoruz. Tabii sen bunu takma kafana. Dinlen. Ben gidip hemşireyi çağırayım.”

Ayağa kalktı, aynı esnada kalın bir kitap kucağından kayıp sandalyeye düşerek battaniyeyle yastıkların altında kayboldu.

“Bir şeyler yiyebilecek durumda mısın?”

Juliette başını evet dercesine salladı, gözlerini yeniden tavana ve parlak ışıklara dikti, her şey aklına düşmeye başlamıştı, hatıralar tenindeki acı dolu sızılar gibi birer birer belirmekteydiler.

* * *

Günlerce, özenle katlanmış mesajları okuyup ağladı. Lukas da yanına oturmuş, sahanlıklardan atılan kağıt uçaklar gibi yere dökülen mesajları toplayıp durmuştu. Juliette’ten defalarca özür dilemiş, sanki bütün bu olanlara kendisi sebep olmuşçasına zırıldamıştı. Juliette mesajların hepsini defalarca okudu, sonlarındaki isimleri dikkatle inceleyip kimlerin öldüğünü, kimlerin hala sağ olduğunu çıkarmaya çalıştı. Knox’la ilgili korkunç habere inanamadı. Bazı şeyler hiçbir zaman değişmeyecek gibi geliyordu insana, tıpkı büyük merdiven gibi. Hem Knox hem de Marck için ağladı, Shirly’yi delicesine görmek istedi, ama buna izninin olmadığı söylendi.

Işıklar söndüğünde hayaletler geldi ziyaretine. Çapaklı gözlerle ve sırılsıklam bir yastıkla her uyanışında Lukas onun alnını okşuyor ve her şeyin geçtiğini söylüyordu.

* * *

Peter da sık sık yanına uğradı. Juliette ona defalarca teşekkür etti. Her şey Peter'ın sayesindeydi, her şey. Seçimi yapan oydu. Lukas ona merdivenlerden, temizliğe doğru çıktıkları yürüyüşten, sesini Peter'ın telsizinden duyuşlarından, hayatta olduğunu öğrenmelerinin yarattığı sonuçlardan bahsetmişti.

Peter riski göze almış, dinlemişti. Bu da onu Lukas'la konuşmaya itmişti. Daha kötü bir yere gönderilme tehlikesi olmayan Lukas yasaklı şeyler söylemiş, Juliette'e kötü bir virüs, bir soğuk algınlığı muamelesi yapıldığından bahsetmişti. Telsizden bağıra çağıra Mekanik'teki insanların teslim olmaya başladığı haberleri gelmişti. Bernard yine de hepsini ölüm cezasına çarptırmıştı.

Peter'ın bir karar vermesi gerekmişti. Son karar ona mı aitti, yoksa kendisini o mevkiye yerleştirenlere bir şeyler borçlu muydu? Doğru olanı mı yapıyordu, yoksa ondan beklenileni mi? İkincisini yapmak çok kolaydı, ama Peter Billings iyi bir adamdı. O merdivende Lukas da ona aynı şeyi söylemişti. Onları bu noktaya getiren şeyin yazgıları olduğunu, ama kim olduklarını belirleyecek asıl şeyin o noktadan sonra yapacakları şeyler olduğunu da eklemişti. Bu hamle ne olduklarını belirleyecek hamleydi.

Peter'a, Bernard'ın bir adamı öldürdüğünü ve bunun için elinde kanıtının olduğunu söylemişti. Lukas bunu hak edecek bir şey yapmamıştı.

Peter da IT'nin güvenliğinden sorumlu herkesin yüz kat aşağıda kaldığını belirtmişti. En-Tepe'de tek bir silah vardı. Tek bir kanun kalmıştı.

Onunki.

82

Haftalar Sonra

• Silo 18 •

Üçü birden konferans masasının etrafına oturmuşlardı, Juliette altından gözüken kabarmış yara dokusunu örtmek için elindeki bandajı düzeltti. Acısını asgari düzeyde tutmak için bol bir tulum vermişlerdi ona, ama fanilası tenine değdiği her yeri kaşındırıyordu. Konforlu sandalyelerden birine oturmuş, parmak uçlarıyla kendini bir ileri bir geri ittirerek sabırsızlıkla sallanıyordu. Buradan ayrılmaya hazırdı, ama Lukas'la Peter'ın konuşmaları gereken meseleler vardı. Sırf Juliette'i bu odaya oturtmak için çıkışın, büyük merdivenin dibine kadar ona refakat etmişlerdi. Biraz *mahremiyet* sağlamak için, demişlerdi. Yüz ifadelerinden dolayı tedirginliğe kapılmıştı.

Bir süre kimse konuşmadı. Peter teknisyenlerden birini su almaya gönderdiği bahanesiyle vakit kazandı, ama sürahi getirilip de bardaklar doldurulduğunda kimse tek yudum almadı. Lukas'la Peter birbirlerine tedirgin bakışlar attılar. Juliette beklemekten sıkılmıştı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu. "Gidebilir miyim? Günlerdir bu anı erteleyip durduğunuza dair bir his var içimde." Kolunu sallayıp saatinin bileğindeki bandajdan kurtulmasını sağlayarak saatin ufak yüzünü açığa çıkardı ve ona göz ucuyla baktı. Ardından bakışlarını masanın karşı tarafında oturan Lukas'a dikti ve adamın endişeli yüz ifadesine gülesi geldi. "Beni burada sonsuza dek tutmayı mı planlıyorsunuz? Derin'deki herkese yarın akşam görüşeceğimizi söyledim de."

Lukas, Peter'a döndü.

"Hadi ama çocuklar. Çıkarın ağzınızdaki baklayı. Canınızı sıkan nedir? Doktor aşağıya yolculuk yapabilecek durumda olduğumu söyledi ve ben de bir sorunla karşılaşırsam Marsh ve Hank'e bildireceğime dair size söz verdim. Elimi çabuk tutmazsam bu gidişle baya geç kalacağım."

"Peki," dedi Lukas, oflayarak. tik olarak Peter'ın ağzını açıp konuşmasından umudu kesmişe benziyordu. "Birkaç hafta

oluyor-"

"Ve sizin yüzünüzden sanki aylar geçmiş gibi hissettim." Saatinin kenarındaki kadranı çevirdi ve kadim tik-tak sesi hep oradaymışçasına geri döndü.

"Sorun şu ki-" Lukas eliyle ağzını kapayıp öksürerek, gırtlağını temizledi. "- gönderilen *bütün*mesajları sana veremedik." Juliette'e bakıp somurttu, yüzünde, hissettiği suçluluğun izleri okunuyordu.

Juliette'in kalbi sıkışır gibi oldu. Öne doğru eğilip malum haberi bekledi. Başka isimler de üzücü listeden diğerine aktarılmak üzereydi.

Lukas teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. Juliette'in yüzündeki endişeyi fark edip, "Öyle bir şey değil," dedi hemen. 'Tanrım, kusura bakma, öyle bir şey değil-"

"İyi haberler," dedi Peter. "Tebrik mesajları."

Lukas'ın adama attığı bakış, Juliette'in aksini düşünebileceğinin emarelerini taşıyordu.

"Şey … bir bakıma, evet." Masanın karşısında oturan Juliette'e baktı. Aynı Juliette gibi, Lukas da ellerini çizik ahşabın üzerinde kavuşturmuştu. İkilinin elleri birbirine dokunana kadar, parmaklar birbirine kenetlenene dek onları santim santim kıpırdatacaklarmış gibi bir halleri vardı. Bunu haftalardır yaptıkları için artık doğal bir hareketti. Ama endişeli dostlar hastanelerde böyle yapmazlar mıydı zaten? Lukas ile Peter seçimler hakkında bir şeyler söylemeye başlamışken Juliette bunu düşünüyordu.

"Bir saniye. Anlamadım?" Gözlerini kırpıştırdı ve gözlerini Lukas'ın ellerinden yukarı çevirdi, adamların anlattıklarının son kısmını daha yeni yeni algılıyordu.

"Öyle bir *zamana* denk geldi ki her şey," diye açıkladı Lukas.

"Herkesin dilinde sen vardın," dedi Peter.

"Son söylediklerinizi tekrar alayım," dedi. *"Ne* dediniz siz?"

Lukas derin bir nefes çekti içine. “Bernard rakipsiz bir adaydı. Kendisini temizliğe gönderince seçimleri erteledik. Ama sonra senin mucizevi geri dönüşünle ilgili haberler yayılmaya başladı ve millet iptal falan dinlemeden oy kullanmaya geldi-”

“Bir sürü insan,” diye ekledi Peter.

Lukas başıyla onayladı. “Katılım oranı epey yüksekti. Silonun yarısından fazlası.”

“Evet, ama… *başkanlık* mı?” Güldü ve üzeri çiziklerle dolu konferans masasına bakındı, el sürülmemiş su bardakları dışında bomboştu.“Normalde bir şey falan imzalamam gerekmiyor mu? Bu seçimi düşürecek ve tamamlanmamış herhangi resmi bir prosedür yok muydu?”

İki adam karşılıklı bakıştılar.

“Olay da bu aslında,” dedi Peter.

Lukas başını iki yana salladı. “Sana *demiştim-”*

“Kabul edeceğini umuyorduk.”

“Ben? *Başkan?”* Juliette kollarını göğsünde kavuşturdu ve canı yanarak koltuğuna yaslandı. “Dalga geçiyorsunuz herhalde. Başkanlıkla ilgili en ufak bir bilgim bile-”

“Olmasına gerek de yok,” dedi Peter öne eğilerek. “Ofisin olacak, uzatılan elleri sıkacak, bir şeyleri imzalayacak, insanların içini rahatlatacaksın-”

Lukas hafifçe adamın koluna dokundu ve olmaz dercesine başını salladı. Juliette tenine sıcak bastığını hissetti, bu da sıyrık ve yaralarını daha çok kaşındırdı.

Peter koltuğuna yaslanırken, “Şimdi durum şu,” dedi Lukas. “Sana *ihtiyacımız* var. Yukarıda iktidar boşluğu var. Görevinin başındaki en uzun çalışan Peter, uzun derken ne kadarlık bir süreyi kastettiğimi biliyorsun.”

Juliette dinliyordu.

“Geceler boyu yaptığımız o konuşmaları hatırlıyor musun? Öbür silonun ne hale geldiğini bana anlatıyordun, hatırladın

mı? Buradaki durumun da neredeyse o raddeye geldiğinin farkında mısın?”

Juliette dudağını kemirdi, bardaklardan birine uzanıp sudan koca bir yudum aldı. Bardağın üzerinden bakarak Lukas’ın lafına devam etmesini bekledi.

“Elimizde bir şans var Jules. Bu yeri bir arada tutma şansı, siloyu onarma şan-”

Bardağı masaya koydu ve elini kaldırarak durmasını işaret etti.

“Bunu yapacaksak,” dedi onlara soğukkanlılıkla, beklenti dolu yüzlerine sırayla bakarak. “Bunu yapacaksak, benim yöntemimle yapacağız.”

Peter somurttu.

“Artık yalan söylemek yok,” dedi. “Gerçeklere bir şans tanıyacağız.”

Lukas gergin bir şekilde güldü. Peter başını iki yana salladı.

“Şimdi beni iyi dinleyin,” dedi. “Bunu çılgınlık olarak görmeyin. Bunu kaç kez enine boyuna düşündüm. Kahretsin, haftalarca düşünmekten *başka* bir şey yapmadım zaten.”

“Gerçeklere derken?” diye sordu Peter.

Juliette başıyla onayladı. “Kafanızdan neler geçtiğini biliyorum. Yalanlara, korkuya ihtiyacımız olduğu-”

Peter evet dercesine başını salladı.

“Ama dışarının *gerçek halinden* daha korkunç bir şey uydurabilir miyiz acaba?” Eliyle çatıyı işaret etti ve dediklerinin zihinlerine nüfuz etmesini bekledi.

“Bu yerleri inşa ettiklerinde, amaç hepimizi burada bir arada tutmaktı. Beraber ama ayrıydık, birbirimizden habersizdik, böylece birimiz hastalanırsak öbürlerine bulaştıramıyorduk. Ama ben onların yanında saf tutmak *istemiyorum.* Davalarını desteklemiyorum. Reddediyorum.”

Lukas başını yana eğdi. “Evet, ama-”

“Bize karşı onlar. Olan bitenden habersiz bir şekilde her gün işine giden silo insanlarından değil, her şeyin *farkında olan* bu işin başındaki kişilerden bahsediyorum. On sekizinci silo farklı olacak. Her şeyden haberdar, *gayesi* olan bir yer. Bir düşünsenize. İnsanları yönlendirmek yerine niye onlara yetki vermeyelim ki? Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmelerini sağlayalım. Ve kolektif irademizi harekete geçirelim.”

Lukas kaşlarını havaya kaldırdı. Peter elini saçında gezdirdi.

“Bu konuyu iyice bir düşünün derim.” Masayı itip kendini masadan uzaklaştı. “Acele etmeyin. Ben ailemi ve dostlarımı görmeye gidiyorum. Ama sizinle ya da sizsiz, ben insanlara gerçekleri anlatacağım.”

Lukas’a gülümsedi. Bu bir meydan okumaydı ve adam bu gülümsemeyi gördüğünde kendisinin şaka yapmadığını anlamış olacaktı.

Peter ayağa kalktı ve avuçlarını gösterdi. “En azından bir daha ki görüşmeye kadar bir şey yapmamak konusunda anlaşabilir miyiz?”

Juliette kollarını kavuşturdu. Başını salladı.

“Güzel,” dedi Peter, tuttuğu nefesi koyuverip kollarını serbest bırakarak.

Juliette, Lukas’a döndü. Adam onu inceliyordu, dudaklarını büzmüştü ve besbelli her şeyin farkındaydı. Bu işi bir adım ileri götürmenin tek bir yolu vardı ve o yol Lukas’ın ödünü kopartıyordu.

Peter arkasını döndü ve kapıyı açtı. Sonra başını çevirip Lukas’a baktı.

“Bize biraz müsaade edebilir misin?” diye sordu Lukas, ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken.

Peter olur dercesine kafasını salladı. Döndü ve kendisine milyonuncu kez teşekkür etmekte olan Juliette’in elini sıktı. Göğsünde asılı, yan dönmüş yıldızını düzelttikten sonra konferans odasından çıktı.

Lukas pencerenin görüş alanından çıktı,Juliette’in elini tuttu ve onu kapıya doğru çekti.

“Benimle kafa mı buluyorsun?” diye sordu Juliette. “Sahiden de o işi pat diye kabul edeceğimi ve …?”

Lukas avucunu kapıya dayadı ve ittirip kapadı. Juliette yüzünü adama döndü, afallamıştı ve sonra Lukas’ın, yaralarına dikkat ederek, kollarını nazikçe beline doladığını hissetti.

“Haklıydın,” dedi fısıltıyla. iyice eğildi ve başını Juliette’in omzuna koydu. “Oyalıyordum. Gitmeni istemiyorum.”

Adamın nefesi Juliette’in boynuna bir sıcaklık yayıyordu. Juliette gevşedi. Söylemek üzere olduğu şeyi unuttu. Bir kolunu adamın sırtına koyup öbür eliyle boynunu tuttu. “Korkma,” dedi, adam bunu söylediği, nihayet her şeyi itiraf ettiği için rahatlamıştı. Ve Lukas’ın titrediğini hissedebiliyor, kesik kesik ve tekleyen soluk alış verişlerini duyabiliyordu.

“Korkma,” diye fısıldadı yine, yanağını adamınkine dayayıp onu avutmaya çalışarak. “Temelli gitmiyorum sonuçta-”

Lukas yüzüne bakabilmek için geri çekildi. Juliette’in yüzünü inceliyordu sanki, gözlerinde yaşlar birikmişti. Vücudu tir tir titremeye başlamıştı. Bunu kollarından, sırtından hissedebiliyordu.

Lukas onu kendine doğru çekip dudaklarını onunkilere yapıştırdığında, adamda sezinlediği şeyin ne korku ne de panik olduğunu fark etti. *Heyecandı* bu.

Öpüşürlerken gözlerinden yaş geldi, yaşadığı duygu patlaması doktorun ilaçlarından daha tesirliydi. Lukas’ın, sırtını kavrayan ellerinin neden olduğu bütün acıyı alıp götürmüştü. En son ne zaman dudaklarına başka bir dudağın değdiğini hatırlamıyordu bile. Lukas’ın öpücüklerine karşılık verdi, ama öpüşmeleri pek uzun sürmedi. Lukas kendini çekti ve Juliette’in ellerini tutup tedirginlikle pencereye bir bakış attı.

“Şey… ee …”

“Hoşuma gitti,” dedi, Lukas’ın ellerini sıkarak.

“Gitsek iyi…” Başıyla kapıyı işaret etti.

Juliette gülümsedi. “Evet. İyi olacak gibi.”

Lukas IT'nin giriş salonuna ve oradan da sahanlığa kadar ona eşlik etti. Teknisyenlerden biri omzunda Juliette'in çantasıyla bekliyordu. Yaralarını düşünen Lukas'ın çantanın askısını kumaş parçalarıyla takviye ettiğini fark etti.

"Yanında bir refakatçiye gerek olmadığına emin misin?"

"Böyle iyiyim," dedi, saçını kulağının arkasına sıkıştırırken. Çantayı boynuna kadar iyice çekti. "Bir-iki hafta sonra görüşürüz."

"Bana telsizden ulaşabilirsin," dedi Lukas.

Adamın elini tutup sıktı ve sonra da büyük merdivene döndü. Geçip giden kalabalıktan birisi başıyla ona selam verdi. Adamı tanımadığından emindi, ama yine de selamına karşılık verdi. Onu takip etmek için başka başlar da döndü sonra. Yanlarından geçip gitti ve silonun derinliklerine doğru sarmallar çizerek gömülen, insanlar üzerinde nesiller boyu koşturup dururken bütün o çıkıntılı ve aşınmış basamakları bir arada tutan büyük kıvrımlı çeliğe tutundu. Ardından Juliette botunu ilk basamağa doğru uzattı, önünde yine epey uzun bir yolculuk-

"Hey!"

Lukas arkasından sesleniyordu. Sahanlığın bir ucuna koşmuş, şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı. "Arkadaşlarını görmek için Derin'e gittiğini sanıyordum."

Juliette adama gülümsedi. Taşıyıcının teki sırtındaki yükle yanlarından geçti. Juliette şu son günlerde kendi yükünün ne kadarının sırtından kayıp düştüğünü düşündü.

"Aile önce gelir," dedi Lukas'a. Uğuldayan silonun ortasındaki büyük şafta şöyle bir baktı ve botunu sıradaki basamağa doğru kaldırdı. "Önce babamı görmem lazım."

Epilog

• Silo 17 •

“Otuz iki!”

Elise, En-Derin’in basamaklarını salınarak çıktı. Verdiği nefesi arkasında uzun, kıvır kıvır bir buhar bırakıyor, ağır botlarının içindeki genç ayaklarıyla attığı sarsak adımlar ıslak çeliğin üzerinde gümbürdüyordu.

“Otuz iki basamak, Bay Solo!”

Sahanlığa geri çıkarken son basamağa ayağı takılıverdi ve elleriyle dizlerinin üzerinde yere yapıştı. Elise başını eğerek bir müddet orada öylece bekledi, muhtemelen ağlasam mı yoksa hiçbir şeyim yokmuş gibi mi davransam diye düşünüyordu.

Solo kızın ağlamasını bekledi.

Aksine, kız başını kaldırıp ona baktı, yüzündeki kocaman gülümseme bir şeyinin olmadığını anlatıyordu. O gülümsemede, sallanan dişinin çekildiği yerde bir boşluk vardı.

“Aşağı iniyor,” dedi kız. Ellerini yeni tulumunun üzerine sildi ve Solo’ya doğru koştu. “Su aşağı iniyor!”

Kız atılıp beline sıkıca sarılırken Solo homurdandı. Elise belini sıkarken, Solo bir kolunu Elise’in sırtına koydu.

“Her şey çok güzel olacak!”

Solo tek eliyle tırabzana tutundu ve bakışlarını ayaklarının altındaki pas rengindeki kurumuş kan lekesinden, yani o hatıranın üzerinden kaydırıp, ta aşağıda çekilmekte olan sulara çevirdi. Arka cebindeki telsize uzandı. Bu haber en çok Juliette’i sevindirecekti.

Telsizi çıkarırken, “Sanırım haklısın,” dedi ufak Elise’e. “Her şey yoluna girecek. ..”

DİPNOTLAR

[←]

1.Bitkilerin suyun içindeki mineraller vasıtasıyla yetiştirildiği, topraksız ve gübresiz bir bahçe türü. (y.h.n.)

[←]

2.(Özgün Adı '"Casting Off") Örgüye başlamak anlamına da gelir.- çn.yhn.

[←]

3.(Yun):Yukarıda bulunan şehir-yhn.

[←]

4.(Özgün adı'Unraveling'):Yün örgülerde sökülme anlamına da gelir-çn yhn.

[←]

5.1562 yılında Arthur Brooke tarafından yazılan,*Romeo ve Juliet*'in esin kaynağı olan ünlü şiir-yhn

[←]

6.*Romeo ve Juliet*'ten bir alıntı. Bu ve kitabın devamındaki tüm epigrafların çevirileri *Romeo ve Juliet*'in Remzi Kitabevi'nden basılan Özdemir Nutku çevirisinden alıntılanmıştır. - çn.

[←]

7.Türk asıllı ABD'li psikolog Muzaffer Şerif'in "Robbers Cave Deneyi" adlı psikolojik çalışması -yhn.

[←]

8."Sekiz Bağı"da denen bir tür gemici düğümü-yhn.

[←]

9.(W)orld (O)rder (O)peration Fifty (L): Wool'un açılımı. "Elli" ibaresi, Roma rakamlarında aynı sayıya denk gelen "L" ile ifade edilmiştir-yhn.

[←]

10.İngiliz filozof Thomas Hobbes'a göre insanın en kuvvetli ikinci duygusu korkudur-çn

Table of Contents